

Nguyệt Ảnh Đăng

Editor: tieu_hao

CỤC CƯNG TỪ TRÊN TRỜI RƠI XUỐNG:

MẸ LƠ MƠ, BA LẠNH LÙNG

Cục Cưng Từ Trên Trời Rơi Xuống: Mẹ Lơ Mơ Ba Lạnh Lùng

Tác giả: Nguyệt Ảnh Đăng
Editor: tieu_hao
Nhân vật 9: Mục Tư Viễn + Cố Bảo Bảo
Kết: mở
Tình tiết: Lâu ngày gặp lại, thanh mai trúc mã
Nam 9: Thâm bất khả trắc, lạnh lùng kiên nghị

Nữ 9: Đáng yêu thiện lương
Bối cảnh: Hiện đại

Mục lục :

Giới thiệu:

Khi mà cô tâm tàn ý lạnh, không thể kiên trì, chợt một tin tức kinh thiên động địa lọt vào tai.

Trừ cô ra, còn có người thứ hai được chọn sao? Còn nữa, bóp chết mọi thứ!

Thế là, sau một tháng mười lăm năm yêu thầm, cô rốt cuộc có thể giữ lấy hắn mười một tháng lẻ một ngày... Cô có thể mượn điều này giữ lấy hắn cả đời không?

Đáp án là: Không thể.

Năm năm sau. Hiện trường cuộc thi chọn ra cục cưng thiên tài.

Người chủ trì xinh đẹp: "Xin mời anh bạn nhỏ Hoan Hoan và ba của bé lên sân khấu nhận phần thưởng của quán quân."

Một đứa trẻ dơ dáy chợt chạy lên đài, "Ba, anh! Con rốt cuộc tìm được hai người rồi!"

"Con là ai?"

"Con là Nhạc Nhạc!"

Làm sao lại có hai bé cưng thiên tài giống nhau như đúc vậy? Toàn trường sôi trào!

Chỉ có anh bạn nào đó tỉnh táo nhất, anh từng bước ép tới đứa trẻ dơ dáy: "Con. Mẹ con ở đâu?"

"Cái này, cái này..." Ba dữ thiệt nha, Nhạc Nhạc nhất định không thể nói.

Chương 1: Thí sinh kỳ quái

Chín giờ rưỡi sáng, trừ bộ nhân sự của tập đoàn Mục thị ra, còn lại là những gương mặt mới.

Thông báo tuyển dụng ba năm một lần tuy đã kết thúc, hôm nay tới đây, vẫn có 80% người sẽ bị loại bỏ.

"Cộp cộp cộp..."

Âm thanh thanh thúy của giày cao gót gõ vào đất, trợ lý nhân sự khéo léo đi ra: "Xin hỏi vị nào là Erig?"

"Là tôi!" Cô gái nghe được tên mình liền tiến lên.

"Đi theo tôi!" Trợ lý nhân sự nhìn cô một cái, ăn mặc rất thông thường, tóc ngắn, mặt mũi tái nhợt, đôi con ngươi đen nháy, không thấy rõ trong đôi mắt cô là mừng hay lo.

"Cô có biết tiếng Trung không?" Trợ lý nhân sự cau mày hỏi.

"Có, có." Cô gái mau chóng trả lời.

"Cái gì?"

"Cố... Tình." Cô ấp úng, che giấu tên thật của mình, Cố Bảo Bảo.

Lúc nói chuyện, cô đã theo trợ lý nhân sự tới phòng phỏng vấn.

Ở bàn hội nghị ngồi năm vị giám khảo, vị trí đối diện là cho

người tới phỏng vấn.

Một người trong đó nhìn qua lý lịch sơ lược của cô, mỉm cười hỏi: "Cố tiểu thư, cô đã sinh sống năm năm ở Mỹ, tiếng Anh hẳn phải rất giỏi!"

Cố Bảo Bảo lễ phép cười: "Cảm ơn, hẳn là có thể, nhưng tôi chưa từng tham gia bất kỳ cuộc kiểm tra nào."

Vị giám khảo lắc đầu, "Tiếng Anh có tốt hay không không phải cứ thi là biết. Cô Cố, xét thấy khả năng tiếng Anh của cô xuất sắc, tôi hy vọng cô có thể cân nhắc làm phiên dịch viên cho tổng giám đốc chúng tôi, cái này..."

"Không, cám ơn! Tôi nghĩ năng lực của tôi còn chưa đủ." Không ngờ, hắn còn chưa nói xong, Cố Bảo Bảo lại vội vã cắt ngang.

Mấy vị giám khảo đều kinh ngạc, "Cô Cố." Một người trong đó kinh ngạc nói: "Tiền lương công việc phiên dịch viên rất cao, hơn nữa đi theo bên cạnh tổng giám đốc, cô sẽ càng có cơ hội bộc lộ mình hơn."

Nhưng cô không cần bộc lộ bản thân!

Cố Bảo Bảo cắn môi, "Tôi hy vọng... Có thể nộp đơn cho chức vị thư kí hậu cần."

"Được," Mặc dù có chút tiếc nuối, vị giám khảo cũng không miễn cưỡng nữa, "Cô Cố, cám ơn cô. Có tin tức chúng tôi sẽ thông báo cho cô."

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, vậy thôi sao? Vấn đề gì cũng không có hỏi, cứ như vậy kết thúc phỏng vấn?

Cô lo sợ không yên đứng dậy, nhìn mấy vị giám khảo: "Xin mọi người tin tưởng tôi, mặc dù là công việc thư kí, tôi cũng nhất định sẽ làm tốt! Tôi..."

Cô chợt tỏ ra có phần kích động, trong đôi mắt hiện lên lệ quang: "Tôi thực sự... Rất cần công việc này!"

Cái này... Mấy vị giám khảo sửng sốt, mặc dù người muốn dùng cách cầu khẩn để nhận được việc không ít, nhưng Cố tiểu thư trước mắt này hình như có vẻ khác.

"Cô Cố," Một vị giám khảo lâu năm có kinh nghiệm lập tức mỉm cười an ủi, "Cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ có nhận xét tốt nhất, có quyết định chúng tôi sẽ lập tức gọi điện báo cho cô hay."

Chương 2: Tổng giám đốc lại đổi bạn gái

Lúc này, Cố Bảo Bảo cũng cảm giác mình có hơi luống cuống, "Xin lỗi, tôi đi trước, xin lỗi." Nói rồi cô vội vã lui ra.

Cô một đường đi thẳng vào toilet, rửa mặt rồi mới ra ngoài.

Ban nãy, mình thật sự quá kích động rồi!

Có lẽ là bởi vì, do thăm lại chốn xưa đi!

Cô vào thang máy, kỳ quái, lúc này trong thang máy lại chỉ có mình cô! Muốn lên hay xuống đều tùy thuộc vào cô.

Xuống, xuống, trong lòng cô lặng lẽ tự nhủ, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào cô lại ấn lên. Tầng 28.

"Đinh đông!" Đến tầng 15 thì có hai cô gái bước vào.

Nhìn trang phục các cô hẳn là viên chức trong công ty, hai người vừa uống cà phê vừa nói chuyện, không mảy may chú ý tới sự tồn tại của cô.

"Này, cô có nghe nói không? Tổng giám đốc lại đổi bạn gái rồi đó!"

"Thật sao? Lần này là ai vậy?"

"Cái cô minh tinh quốc tế lần trước tới chỗ chúng ta chụp một bộ phim ấy, không nghĩ tới là lại có thể quỳ dưới quần tây của

tổng giám đốc chúng ta."

"Ai... Vì sao tổng giám đốc chưa từng nhìn tôi một cái, tôi trông cũng không kém nha."

"Cô thôi đi, cô không biết à, tổng giám đốc thế nhưng là không ăn cỏ gần hang đâu đấy..."

Các cô ấy tới tầng 21 liền ra ngoài, từ xa còn nghe được tiếng cười hài hước của hai người đó, sắc mặt của Cố Bảo Bảo chợt trắng bệch, nhìn thang máy đi lên từng tầng một, cô chợt như con gió ấn vào một số khác, cô không muốn...

Không nên tới tầng 28, cô bị con ma nào nhập vậy mà lại muốn tới tầng 28?!

Trời ạ, cô trốn ngay ở tầng 27, vội vã chạy xuống cầu thang bộ, 27 tầng lận đó!

Khi cô lao ra khỏi cao ốc tập đoàn Mục thị, cô đã không rõ bao lấy cả người là mồ hôi nóng chảy ra do vận động hay là mồ hôi lạnh do sợ hãi nữa.

Thở gấp gáp mấy hơi, cô vịn vào lan can bên lề đường chậm rãi bước về phía trước.

Cô cảm giác hồn mình như bị rút đâu mất, không, dường như tim đã ngừng đập, mỗi khi nhớ tới hắn, tới gần hắn, cô lại cảm giác mình sẽ chết đi một lần.

Không nhớ rõ mình làm sao về nhà, lúc tinh thần bình tĩnh lại mới phát giác mình đã đứng trước cửa nhà.

Sửa sang lại một chút mái tóc tán loạn của mình xong cô mới đẩy cửa vào.

Trong phòng rất yên tĩnh, ánh mắt cô hốt hoảng tìm bốn phía, khi thấy bóng dáng bé nhỏ đang chơi cờ cạnh bàn ăn mới bình tĩnh lại. Cô bước nhẹ tới bàn ăn, chỉ thấy bé lại đang tự đánh cờ với chính mình!

"Nhạc Nhạc." Cô gọi một tiếng.

Thân ảnh bé nhỏ nghe được giọng mẹ, nghiêng đầu nhìn cô rồi lại tiếp tục đánh cờ. Nét mặt hoàn toàn không có sự hoạt bát hay ỷ lại vốn có của đứa trẻ 5 tuổi.

Cố Bảo Bảo thật đau lòng, đây là phản ứng lớn nhất bé có thể cho cô.

"Nhạc Nhạc," cô ngồi xổm xuống vỗ về cái đầu nhỏ của bé, "Hôm nay không chơi cờ nữa được không? Cùng theo mẹ đi siêu thị mua sắm nhé?"

Nhưng đôi lông mày bé nhỏ nhíu lại, biểu thị không muốn đi, ánh mắt lại trở về trên bàn cờ.

Chương 3: Cục cưng tự khép kín bản thân.

"Vậy, vậy Nhạc Nhạc ra xem ti vi có được không?" Nói rồi cô ôm bé tới ngồi trên ghế sô pha rồi bật ti vi.

Mặc dù bị cưỡng ép ôm tới ghế sô pha, Nhạc Nhạc cũng không có phản kháng, ngơ ngác nhìn vào màn hình.

Cố Bảo Bảo vỗ gương mặt nhỏ nhắn của bé, "Nhạc Nhạc, mẹ tới siêu thị tầng dưới mua đồ, lát nữa sẽ về."

Nhạc Nhạc nhìn cô, thể hiện mình đã nghe được.

Xem ra hôm nay tâm tình bé không tồi, Cố Bảo Bảo khẽ mỉm cười, đổi thành bình thường, mặc kệ cô nói gì với bé, bé trừ chớp mắt ra thì không có phản ứng nào hơn.

Cố Bảo Bảo đi ra ngoài, căn phòng trở nên yên tĩnh khiến tiếng ti vi phát ra có vẻ to hơn.

Chợt, một đoạn nhạc rộn rã vang lên, ánh mắt không có tiêu điểm của Nhạc Nhạc dần dần dời tới màn ảnh truyền hình.

Thấy một người dẫn chương trình dắt tay một cậu bé xuất hiện trên sân khấu, giọng nói đầy sự vui vẻ: "Hoan nghênh mọi người đã tới cuộc thi chọn lựa ra thiên tài thiếu nhi, chúng ta hãy cùng vỗ tay chào mừng quán quân Mục Hà Hoan, anh bạn nhỏ Hoan Hoan của chúng ta!"

Tiếp đó là một tràng pháo tay nhiệt liệt, người dẫn chương trình

ngồi xổm xuống, đưa mi-crô tới miệng Mục Hà Hoan: "Xin hỏi anh bạn nhỏ Hoan Hoan thích ăn nhất là gì?"

Mục Hà Hoan năm tuổi cực kỳ lễ phép đáp: "Con chào mọi người, con thích ăn nhất là ruột cà chua."

"Ồ," người dẫn chương trình cười, "Thật là một khẩu vị đặc biệt nha, vậy Hoan Hoan bình thường ở nhà, thích nhất là làm gì?"

Hoan Hoan cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền đáng yêu: "Con thích nhất là chơi cờ một mình."

"Bụp!" Đột nhiên Nhạc Nhạc nhảy xuống ghế, vừa lúc lại ấn phải nút tắt trên điều khiển.

Nhìn màn hình màu sắc chợt biến thành đen, cơ thể nhỏ nhắn run lên, đôi mắt to vô thần trống rỗng tràn đầy sự sợ hãi.

Đột nhiên, bé nắm lấy gối trên ghế ném vào ti vi, chạy thật nhanh vào phòng ngủ rồi chui vào chăn.

Cố Bảo Bảo sau khi trở về liền gặp ngay tình cảnh như thế: Nhạc Nhạc dùng chăn chùm kín bản thân, cơ thể bé nhỏ trốn bên trong run lẩy bẩy.

"Nhạc Nhạc? Nhạc Nhạc!" Cô mau chóng chạy lại, lo lắng muốn vén chăn lên, "Nhạc Nhạc, con sao thế? Con mau ra đây, đừng dọa mẹ!"

Song đôi bàn tay nhỏ bé lại nắm chặt góc chăn, Cố Bảo Bảo sợ làm bé bị thương, lại không dám dùng sức, chỉ có thể lo lắng suông.

"Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, con đừng vậy, đừng dọa mẹ có được không? Có được không? Nhạc Nhạc..." Cô không còn cách nào, chỉ có thể kìm nén nước mắt đưa tay vào trong chăn ôm lấy con trai, tim như bị dao cắt.

Đây đã là lần thứ bao nhiêu rồi? Bé không muốn tiếp xúc với bất kì người xa lạ nào, cho dù là cô, bé cũng chưa từng nói một câu!

Bé có đói bụng không, có lạnh không, có đau không, muốn cái gì? Bé cho tới giờ chưa từng nói ra.

Chương 4: Cô lại gặp ác mộng

May là bé giờ mới chỉ năm tuổi, dù làm gì thì cũng sẽ không có sức.

Chờ sau khi bé ngủ, Cố Bảo Bảo mới ôm bé từ trong chăn ra.

"Bé cưng, hôm nay con làm sao vậy?" Cô thì thào hỏi, trong đầu nhớ lại lời bác sĩ nói: Con cô mắc chứng tự bế ở trình độ nhất định, bé cự tuyệt tiếp xúc với bất kỳ thứ gì bên ngoài, bé sẽ không giống những đứa trẻ khác vì tò mò mà tự động học tập tìm tòi. Cho nên, mặc kệ bé có thể tiếp thu hay không, có thể tiếp thu bao nhiêu, cô cũng nhất định phải cho bé tiếp xúc nhiều với môi trường bên ngoài, dẫn dắt bé phải học tập tri thức, không thể buông tha.

Bác sĩ, vậy con của tôi, bé có thể tới trường được không?

Có thể, con cô chỉ là tự bế, với bé thì không nên có khuynh hướng bạo lực.

"Bé cưng," Cô đã ra quyết định, "Mẹ đưa con đi học nhé!"

Sau khi tỉnh lại, Nhạc Nhạc bình tĩnh hơn rất nhiều, buổi tối trước khi ngủ, Cố Bảo Bảo nói với bé quyết định này.

Nhạc Nhạc vẫn không phản ứng chút nào, đôi mắt vô thần nhìn trần nhà, dường như chuyện cô nói không có quan hệ gì tới bé.

Cố Bảo Bảo gượng cười," Nhạc Nhạc, con nghe mẹ nói nè, trong trường có rất nhiều bạn nhỏ, con học tập cùng các bạn,

chơi với các bạn, mỗi ngày đều rất có ý nghĩa."

Nhạc Nhạc trở mình, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Bé thủy chung đắm chìm trong thế giới của mình, đối với bên ngoài thì chẳng quan tâm.

Cố Bảo Bảo buộc lòng phải lại một lần nữa quyết định thay bé, ngày mai, phải liên hệ với trường học!

Sau khi quyết định, cô liền tắt đèn, ôm con trai ngủ thiếp đi...

--- ------ ---

Gió thổi mạnh, mặc dù đêm khuya, cô cũng có thể cảm giác được bầu trời đã bị mây đen che kín.

Cô đang ở đâu đây?

Cô không biết, trong con đường núi nhỏ, không có đèn, không một bóng người, không có xe, chỉ có ngọn gió ác liệt thổi qua, mãi không ngừng.

Cô rùng mình một cái, vòng tay che kín bản thân.

Cô muốn đi ra khỏi con đường này, đi tới đường lớn đón xe.

Thế nhưng càng đi, cô lại càng sợ, cuối cùng không đi được nổi nữa. Cô đầu hàng, cầm điện thoại lên, gọi đến một dãy số quen thuộc.

"A lô, anh Tư Viễn," Cô vừa lạnh vừa sợ, gần như là khóc, "Anh tới đón em có được không? Em sợ, em sợ lắm."

Bên kia im lặng trong chốc lát, giọng nói lạnh lùng truyền ra, "Cố Bảo Bảo, cô nhớ kỹ, tôi không cần một người đàn bà lúc nào cũng chỉ biết giận dỗi. Nếu không có đứa bé, với tôi cũng không có gì ghê gớm, đàn bà tôi có thể tìm thêm, hoãn lại mấy tháng, tôi vẫn có."

Sau đó, điện thoại đã bị cúp.

Tít tít... Từng tiếng báo đánh sâu vào lòng cô, cả người cô run lên, mở bừng mắt ra.

Hóa ra đó là mộng. Chỉ là mộng thôi!

Cố Bảo Bảo thở dài, lên sân thượng, trong bóng đêm lau đi nước mắt, đốt một điếu thuốc.

Chương 5: Nhạc Nhạc không phải đứa bé tàn tật

Ngày thứ hai cũng không thuận lợi, bởi vì Nhạc Nhạc không cách nào trả lời câu hỏi mà cô giáo Hà đưa ra.

"Thưa cô, hôm nay..." Cô không thể không bịa chuyện, "Hôm nay Nhạc Nhạc có hơi... có hơi cảm mạo, cổ họng không được tốt."

Cô giáo cười, ánh mắt lại tràn đầy nghi ngờ.

"Anh bạn nhỏ Cố Vĩnh Nhạc?" Cô thử một lần nữa, nhưng Nhạc Nhạc vẫn cúi đầu không để ý tới cô giáo.

"Cô Cố?" Cô giáo hoài nghi chỉ vào tai, tưởng Nhạc Nhạc là một người điếc?!

Cố Bảo Bảo không có buông tha, đã đi tới vài trường, nhưng các thầy cô đều tưởng bé là người điếc hoặc là bị đần độn, thậm chí còn đề nghị cô đưa Nhạc Nhạc tới trường đặc biệt.

Không, Nhạc Nhạc của cô không phải đứa bé tàn tật, cô sẽ không đưa bé đi!

"Nhạc Nhạc," lại thất bại thêm lần nữa, Cố Bảo Bảo cũng sắp suy sụp rồi, "Nhạc Nhạc, mẹ xin con, con nói một câu có được không?" Cô ngồi xuống, lắc lắc cơ thể nhỏ bé của Nhạc Nhạc.

Ánh mắt bé chuyển động, hờ hững dừng lại trên người cô một giây rồi ngay lập tức dời đi.

Bé chỉ có phản ứng như thế với cô, mãi đều chỉ có phản ứng vậy thôi sao?

"Nhạc Nhạc!" Cô lo lắng, "Con nói một câu thôi có được không? Chỉ một câu, trước mặt thầy cô nói một câu thôi, được không con?"

Có thể do tay cô bóp làm đau đôi vai bé nhỏ, bất chợt, Nhạc Nhạc cúi đầu cắn vào tay cô, thừa dịp cô lỏng tay liền chạy đi.

"Nhạc Nhạc!" Cố Bảo Bảo hoảng hốt đuổi theo, ôm bé, "Nhạc Nhạc..." Cô đau lòng tự trách, không nhịn được khóc òa, "Là mẹ không tốt, mẹ xin lỗi con."

Nếu không phải vì cái thứ tình yêu buồn cười kia, nếu không phải vì sự thanh cao tức cười kia, nếu cô không có xé nát tấm chi phiếu, cô cũng không cần bận tâm về công việc mà sơ sót việc chăm sóc Nhạc Nhạc, làm bé trở thành như hôm nay, đều là lỗi của cô!

"Đừng khóc." Bỗng nhiên, một giọng nam quen thuộc trầm thấp vang lên, cô ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn, "Công Tôn Diệp?!"

"Có thể không phải anh sao." Công Tôn Diệp cúi xuống ôm Nhạc Nhạc, vừa hỏi cô, "Em sao rồi?"

Lần đầu tiên thấy cô yếu ớt như vậy, trước đây không phải thà rằng chết đói, cũng không muốn thể hiện ra sự bất lực, không muốn tiếp thu sự trợ giúp của bất kì ai sao?

Cô vội vàng lau khô nước mắt, "Ý em là, anh sao lại ở đây?" Tuần trước bọn họ vừa mới nói chuyện qua điện thoại, hắn không phải vẫn đang ở Mỹ sao?

Công Tôn Diệp cười, "Bởi vì anh..." Mắt hắn chuyển sang Nhạc Nhạc, "Nhớ Nhạc Nhạc." Nói rồi, hắn liền hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc.

Hắn về nước là có việc, ban đầu nghĩ buổi chiều mới tìm bọn cô, không nghĩ tới là gặp ngay ở đây.

Nhạc Nhạc gì cũng không nói, nhưng từ đôi lông mày bé nhỏ nhíu chặt lại là thấy bé không thích người đàn ông này hôn mình!

"Giờ đến lượt anh hỏi em," Công Tôn Diệp đưa mắt lại, "Sao em lại mang Nhạc Nhạc tới đây?"

Chương 6: Cô có mục đích gì

"Em muốn cho Nhạc Nhạc đi học, còn bản thân thì muốn đi làm?"

Ngồi nửa tiếng trong quán cà phê, Công Tôn Diệp cuối cùng cũng hiểu quyết định của cô.

Cho Nhạc Nhạc đi học, có thể sẽ có sự trợ giúp với bệnh của bé, nhưng mà, "Em sao lại muốn đi làm?"

"Em..."

Cô còn chưa kịp đưa ra một mớ lý do có thể thuyết phục, Công Tôn Diệp đã cắt đứt. "Em đừng nói chuyện ma quỷ gì mà nuôi sống mình và Nhạc Nhạc, anh không tin."

Nói xong, hắn suy nghĩ một chút, "Công việc của em với chuyện Nhạc Nhạc tới trường anh đều có thể giải quyết, nhà anh có mở một trường quý tộc, cho Nhạc Nhạc vào đó học cũng được. Còn em..."

Ánh mắt hắn bỗng chuyển lên gương mặt cô, "Nếu muốn làm việc thì tới làm trợ lý cho anh."

"Em... Không", cô hốt hoảng lắc đầu, "Em không thể để Nhạc Nhạc ở ký túc trong trường học quý tộc, em cũng... không thể quay về Mỹ làm việc cùng anh."

"Anh cũng về nước làm, chi nhánh ở Mỹ không cần anh tới cũng

không sao cả." Hắn lại cắt đứt lời cô.

Cái này... Cố Bảo Bảo âm thầm nắm chặt khăn trải bàn, không biết nên nói như thế nào.

"Sao vậy? Có vấn đề gì sao?" Hắn sao có thể không nhìn ra sự bối rối của cô cơ chứ.

"A Diệp..." Cô nhìn Nhạc Nhạc đã ngủ say trong lòng mình nói, "Em đã nộp đơn rồi, ở... ở tập đoàn Mục thị, làm chức thư ký nhỏ ở bộ hậu cần."

"Em...?" Công Tôn Diệp khó có thể tin nhìn cô.

Nhưng thấy cô gật đầu, "A Diệp, em... em rất muốn gặp Hoan Hoan, em muốn gặp con, nhưng... Em không thể tới Mục gia, em chỉ có thể làm cách này thôi."

Dừng một chút, cô dường như hạ quyết tâm, lại nói, "Một tháng thôi, em chỉ muốn xem Hoan Hoan có sống tốt hay không, rồi em sẽ mang Nhạc Nhạc quay lại Mỹ."

Chỉ một tháng sao?

Vì sao hắn lại có dự cảm rất xấu?

Giống như, trước mặt bọn họ là một cái hộp Pandora.

Công Tôn Diệp thở dài, không nói gì thêm.

Về đến nhà, Cố Bảo Bảo bắt đầu thu dọn đơn giản quần áo cho Nhạc Nhạc, Công Tôn Diệp nói có thể cho Nhạc Nhạc phá lệ mỗi ngày về nhà, cũng không ngăn trở cô tới Mục thị, cô chuẩn

bị ngày mai sẽ đưa Nhạc Nhạc tới trường.

Chỉ là, vừa nãy hắn tiễn cô về nhà, hắn sao lại bất chợt hỏi, "Bảo Bảo, em có nghĩ tới hay không, em rốt cuộc muốn thấy Hoan Hoan, hay là muốn thấy anh ta?"

Cô chỉ muốn thấy Hoan Hoan thôi!

Nhìn đôi mắt hắn, cô đáp: "A Diệp, cuộc sống trước kia, em không bao giờ nghĩ tới nữa."

Trái tim cô từ lâu đã hóa thành bụi phấn, đã theo làn gió bay đi, không còn tìm lại được nữa.

"Ba ngày hai đêm, nếu như là duyên số..." Bỗng điện thoại trong phòng khách kêu lên, Cố Bảo Bảo ngẩn ra, vội vã ra ngoài nhận điện, là dãy số của tập đoàn Mục thị!

Cả người cô chấn động, ngẩn ngơ một hồi mới cầm điện thoại lên.

"A lô, xin hỏi có phải cô Cố không?" Là giọng của vị trợ lý kia.

"Vâng, là tôi đây." Cô nắm chặt di động, mới làm cho giọng mình không run rẩy.

Người trợ lý nhân sự cười, "Cô Cố, tôi rất vinh hạnh chúc mừng cô, cô đã được nhận vào công ty, giữ chức thư ký bộ hậu cần."

Chương 7: Hắn đã quên cô...

Đứng trước tòa nhà tập đoàn Mục thị, Cố Bảo Bảo hít một hơi thật sâu. Sau đó cô cúi đầu, không yên lòng nhìn lại quần áo của mình.

Cô đã mặc bộ quần áo bình thường nhất để che dấu bản thân, có vẻ rất quê mùa, hẳn không có ai nhận ra được cô là... Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo từng sống trong tòa cao ốc này, vui vẻ nhưng rồi cuối cùng lại tuyệt vọng.

Sửa sang lại áo, cô đang chuẩn bị lên bậc thang liền thấy bảo an bên trong chạy ra ngoài, nghiêm túc đứng thành hai hàng, theo sát phía sau là mấy người đàn ông mặc áo quần chỉnh tề.

Cái cảnh này... Quá mức quen thuộc!

Cố Bảo Bảo triệt để ngây ngẩn cả người, trong lòng, trong đầu không ngừng la bảo cô mau đi, nhưng hai chân như mọc rễ không thể nhúc nhích, đứng giữa bậc thang cuối, ngơ ngác nhìn cửa thủy tinh xoay tròn.

Từng chút, từng chút, từ bên trong cảnh cửa hé ra bóng dáng quen thuộc, khuôn mặt đã xa cách năm năm lại chân thật đập vào mắt, đau đớn như một mũi tên nhọn đâm thẳng vào tim.

"Này, cô là ai?" Giọng bảo an xa xôi truyền lại, "Xin cô tránh ra, xe sắp tới đây rồi!"

Cô dần dần tụ lại tiêu cự, một bảo an đang đứng trên cô một bậc huơ tay đẩy cô ra, mà hắn... đi ngay bên cạnh người bảo an ấy.

Bọn họ chỉ cách nhau một bậc thang, cô thậm chí có thể nghe được hắn không kiên nhẫn nói với bảo an: "Ai thế? Anh kéo cô ta ra đi."

Có lẽ là những lời này kích thích cô, cô bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn theo hướng hắn.

Hai mắt nhìn nhau, cô nhìn thấy được trong mắt hắn có sự không vui và... chán ghét, còn có cả hoàn toàn... xa lạ?!

Giây phút nhìn nhau cực kỳ ngắn ngủi, hắn nhanh chóng nhìn sang hướng khác, nháy mắt với bảo an.

"Thưa cô," Bảo an chạy tới trước mặt cô, "Xe khách quý công ty chúng tôi sắp tới, xin cô đừng cản trở tổng giám đốc đón khách được chứ? Cảm ơn cô."

Công ty, khách quý, tổng giám đốc, tránh ra... Cố Bảo Bảo tức khắc mồ hôi lạnh chảy ra khắp người, cô đang làm gì thế này?

Vừa rồi hắn có thấy cô không?

Trong lúc nói, liền nghe được hai tiếng "két két", thật sự có xe tới, Cố Bảo Bảo tranh thủ cùng các đồng nghiệp còn chưa vào công ty đứng sang một bên, nhìn tổng giám đốc đi tới trước xe, tự mình mở cửa xe ra.

Đưa ra trước tiên là một cánh tay mảnh khảnh trắng nõn, cho thấy người họ đang nghênh tiếp là một cô gái!

Mấy vị đồng nghiệp lập tức cúi đầu thì thầm, có người nhỏ giọng: Trong xe có phải là đại minh tinh nào không thế?

Đại minh tinh... Cố Bảo Bảo không muốn nhìn tiếp nữa, xoay người đi vào công ty bằng cửa sau.

Nói không quay đầu lại, nhưng lúc lên bậc thang ở cửa sau vẫn không nhịn được quay lại nhìn, đã thấy trong lòng hắn có thêm một bóng hình xinh đẹp.

Lúc này, hắn đang cực kỳ che chở, cực kỳ cẩn thận dìu đỡ cô gái kia lên bậc thang, hai người thỉnh thoảng cúi đầu nói gì đó, lại ngẩng lên nhìn nhau cười.

Nước mắt nhất thời thấm ướt gò má, cả người Cố Bảo Bảo mềm nhũn, ngã bệt xuống bậc thang xi măng lạnh như băng.

Chương 8: Thái tử gia thiên tài

Chỉ chốc lát, nơi cổng chính dần dần yên ổn lại, Cố Bảo Bảo cũng bình tâm trở lại, cảm giác mình thật tức cười.

Hắn không nhận ra cô, không phải là điều cô mong đợi hay sao?

Có lẽ, cô rơi lệ chỉ vì tức cảnh sinh tình thôi, trước đây khi cô còn mập cũng chưa từng thấy hắn cư xử cẩn thận che chở với cô minh tinh kia như hôm nay, một nửa cũng không có.

Nhưng, giữa bọn họ không phải đã chấm dứt rồi sao? Vì cái gì cô còn để tâm những cái này?

Xóa đi nước mắt trên mặt, cô đeo kính đen lên, sửa sang lại quần áo rồi bước vào tòa nhà.

Bộ hậu cần gồm ba người, chủ quản, cô gái tên Tiểu Lam với cô.

Công việc của cô là mỗi ngày kiểm tra số lượng tiêu hao thặng dư, lập ra kế hoạch mua sắm, mặt khác nếu các bộ môn khác trong công ty cần thứ gì, cũng thuộc phụ trách mua sắm của cô.

Tiểu Lam chịu trách nhiệm sắp xếp hội nghị và phân phối nhân công, nhìn như đơn giản nhưng công việc cực kỳ vặt vãnh, làm cho hai cô đều cực kỳ bận bịu.

Giống như bây giờ, cô và Tiểu Lam tranh thủ nhàn rỗi uống cà phê trong phòng làm việc, có lẽ đây là lần đầu tiên thư giãn trong cả tuần đầu tới đây làm.

"A, mệt thật đấy." Tiểu Lam vừa vặn cổ, vừa than phiền, "Mấy vị đứng đầu công ty đúng là keo kiệt, tuyển thêm nhiều người sẽ chết à!"

Mấy ngày nay hội nghị rất nhiều, thật làm cô mệt chết, Cố Bảo Bảo cười thản nhiên.

Bộ hậu cần này so với hắn sử dụng trước kia đã nhiều hơn rồi!

Không, cô sao lại nhớ tới hắn! Cô lắc đầu, buộc bản thân đè nén tư tưởng.

Tiểu Lam uống một hụm cà phê, lo lắng nói: "Bây giờ đã hai giờ rồi, ông trời ơi, lúc nào xảy ra chuyện cũng được, ngàn vạn lần đừng xảy ra vào hôm nay nha!"

Bộ dạng hốt hoảng của cô làm Cố Bảo Bảo trong lòng khẽ động, "Tiểu Lam, em sao thế? Sao mà khẩn trương vậy!"

"Chị không biết à!" Cô đẩy đẩy kính mắt, "Họp ban giám đốc lúc ba giờ chiều, người chủ trì là thái tử gia, nghìn vạn lần không thể qua loa!"

"Thái tử gia?"

"Đúng vậy!" Tiểu Lam nhìn bốn phía, sau khi xác định không có ai, mới thần thần bí bí nói với cô: "Chính là đứa con trai không biết mẹ là ai của tổng giám đốc, là một thiên tài nhi đồng siêu cấp đó, tổng giám đốc có ý cho cậu bé ấy tiếp nhận công ty, cho nên từ bây giờ đã cho cậu ấy thử chủ trì họp ban giám đốc rồi. Đây chính là bồi dưỡng sớm đó!"

Cô ấy nói là... Hoan Hoan sao?

Nhất định là vậy rồi, năm năm qua không hề có được chút tin tức gì là hắn kết hôn sinh con cả.

"Tiểu Lam!" Cố Bảo Bảo hỏi: "Em nói có phải Hoan... thái tử gia một mình chủ trì cuộc họp?" Không có tổng giám đốc ở bên cạnh sao?!

"Rất kinh ngạc phải không," Tiểu Lam rất hiểu sự kinh ngạc khi lần đầu tiên cô nghe tin này, "Yên tâm, không lâu sau chị sẽ quen thôi mà. Khoan hãy nói, thái tử gia mặc dù còn nhỏ, mới bắt đầu chủ trì cuộc họp thật đúng là có hình có dạng đó!"

Nói rồi, cô liền ôm lấy mấy thứ ra ngoài.

Nhưng còn chưa ra khỏi phòng làm việc lại nghe Cố Bảo Bảo gọi cô: "Tiểu Lam, chờ đã!"

Chương 9: Bắn cà phê

"Còn việc gì sao chị?" Cô quay đầu lại hỏi liền thấy Cố Bảo Bảo gật đầu, "Tiểu Lam, thấy em mệt vậy nên chị muốn đi gúp em ấy mà."

Tiểu Lam cười, lập tức lại do dự: "Cũng được, cám ơn chị. Nhưng em đúng lúc lại... Quên sắp xếp một công nhân vệ sinh chưa tới."

"Chị giúp em làm cho." Cố Bảo Bảo không chút nghĩ ngợi lên tiếng, kỳ thực cô đã sớm lưu ý, thiếu một công nhân làm vệ sinh.

Người vệ sinh trong hội nghị cần đứng bên ngoài phòng họp, đúng giờ vào thêm cà phê, trà hoặc thay gạt tàn thuốc, công việc đúng là nhàm chán.

Nhưng đối với Cố Bảo Bảo lúc này mà nói, không có việc gì có thể so sánh được với việc này, bởi lúc ba giờ họp hội nghị, cô có thể gặp được Hoan Hoan của cô.

Sau khi Tiểu Lam nói những thứ đơn giản với cô xong, cuộc họp đã bắt đầu.

Cô nhanh chóng bưng cà phê đẩy cửa vào phòng họp.

Mặc dù biết hắn không có ở đây, cô vẫn cúi đầu, lo lắng sợ một vài người lão thành của ban giám đốc nhận ra.

Luân phiên đưa cà phê, còn một cốc cuối cùng đưa tới vị trí tổng giám đốc, tay cô hơi run làm cà phê bắn lên bàn hội nghị, vừa

ngẩng lên muốn trông thấy được bóng dáng đứa con trai cô hằng nhung nhớ. Nhưng mà, làm thế nào cô cũng không nghĩ tới đó lại là...

Đập vào mắt không phải bóng dáng nhỏ bé cô tưởng niệm, mà là...

Hắn, Mục Tư Viễn! Đang ngồi ngay ngắn trên ghế.

Có lẽ cảm thấy ánh mắt người nhân viên này có hơi khác thường, Mục Tư Viễn đưa tới cái nhìn lạnh lùng, cả người Cố Bảo Bảo run lên.

"Hoa" (âm thanh), cốc cà phê nóng hổi trong tay văng hết lên người hắn.

"Shit!" Cô nghe được tiếng chửi hết sức quen thuộc, trong lòng khẩn trương, hắn nhất định sẽ nhận ra cô mất...

Lũ lượt những giọng nói trong nháy mắt ngăn cô ra, "Mục tổng, anh không sao chứ!"

"Mục tổng, có nóng không vậy?"

Cô bị người trong phòng họp đẩy ra, trong đó chắc là cô thư kí phụ trách ghi chép, quản lý bộ môn đều nhao nhao hỏi hắn có sao không...

Tóm lại là không có chỗ cho cô đặt chân.

Vậy không phải là tốt sao?

Cố Bảo Bảo tỉnh táo lại, xoay người ra khỏi phòng họp.

"Được rồi, tôi không sao!" Mục Tư Viễn phất tay cho mọi người, quay lại nhìn thư kí: "Đi gọi tiểu thiếu gia đi, cuộc họp sắp bắt đầu rồi!"

Chốc lát sau cửa phòng họp bị đẩy ra, tiểu thiếu gia Mục Hà Hoan trong miệng hắn bước đi trầm ổn vào phòng họp.

"Chào mọi người!"

Cùng lúc cậu bé lên tiếng, những người có chức vị thấp hơn Mục Tư Viễn đều dồn dập đứng dậy, nhất tề cúi đầu chòa cậu bé còn chưa cao tới lưng mình này: "Chào tiểu thiếu gia!"

Mục Hà Hoan với khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp trai cười tự tin, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Mục Tư Viễn, mười phần phấn khích tuyên bố: "Bây giờ chúng ta bắt đầu họp!"

Chương 10:Nhớ cô, hắn rất tức giận

Sau khi kết thúc hội nghị, thời gian tiếp đó là Mục Hà Hoan tiếp thu hướng dẫn của người cha tổng giám đốc.

Lúc này, cậu bé đang ngồi đối diện Mục Tư Viễn, vô cùng nghiêm túc lắng nghe: "Hôm nay sau khi con nói ra một vấn đề, không nên tham luận nhanh như thế. Con phải giữ vững thời gian im lặng càng dài, đối phương lại càng không biết con bài chưa lật của con!"

Mục Hà Hoan gật đầu, mặc dù hết sức áp chế, bé vẫn không nhịn được ngáp một cái.

"Ba, con xin lỗi!" Bé vội vã giơ tay lên bưng kín cái miệng nhỏ nhắn.

Mục Tư Viễn nheo mắt, thấy rõ khuôn mặt bé nhỏ kia tràn đầy vẻ mệt mỏi, bé mới chỉ là đứa trẻ 5 tuổi mà thôi.

Lòng nhũn lại, hắn vươn tay ra: "Tới đây."

"Ba!" Mục Hà Hoan mặt mày hớn hở nhào vào lòng cha.

Bé thích vùi đầu trong lòng ba thế này, thật ấm áp.

"Hôm nay ở trường thế nào?" Mục Tư Viễn nhìn đôi mắt sáng rỡ của cậu, ánh mắt trở nên dịu dàng.

"Hôm nay bọn con tới liên nghị (quan hệ hữu nghị) với trường quý tộc Nam Giao." Mục Hà Hoan đáp.

Trường quý tộc Nam Giao, không phải là... nhà Công Tôn Diệp đó sao!

Trong đầu Mục Tư Viễn dần dần hiện lên những bóng hình mơ hồ, từng cái một, những chuyện đã qua...

"Ba!" Con trai bỗng thần bí cắt đứt hắn, "Con cảm thấy thật kỳ quái, thực sự rất kỳ quái!"

Khó hiểu ngồi thẳng dậy trong lòng ba, "Hôm nay lúc con chơi ở trường quý tộc đó cứ cảm thấy có người đi theo con, nhưng mà lúc con ngoảnh lại thì chẳng thấy ai cả!"

Kỳ quái? Mục Tư Viễn trầm mặt xuống: "Hoan Hoan, con có phải lại xem trộm phim kinh dị không hả?"

Cái này, cái kia... Mục Hà Hoan cúi đầu xuống, bé đúng là có coi trộm phim hoạt hình quỷ hút máu!

"Về nhà," theo giọng ba giận giữ vang lên, bé bị đẩy ra khỏi cái ôm ấm áp: "Viết một trăm lần từ đơn tiếng Anh mới được ăn cơm!"

"Vâng." Bé buồn buồn đáp một tiếng, làm sai là phải chịu phạt, bé không dám nhiều lời, ngoan ngoãn đi ra khỏi văn phòng.

"Tổng giám đốc," Chốc sau, thư kí đi tới cầm một chiếc áo sơ mi mới, "Anh có muốn đổi cái áo khác không?"

Mục Tư Viễn ngừng lại, gương mặt trước mắt chợt thay đổi, mắt mang theo lệ, thút thít hỏi: "Anh Tư Viễn, em không có cố ý đổ nước trái cây vào người anh, ai bảo anh không để ý tới em?...

Anh ghét em đến vậy sao? Em có chỗ nào không tốt chứ? Anh nói cho em biết, em sẽ sửa mà..."

"Shit!" Hắn giận dữ, vung tay ném văn kiện lên bàn.

Sao hắn lại nhớ tới cô, hắn không muốn nhớ, vĩnh viễn không!

"Tổng giám đốc?!" Thư ký lại càng hoảng sợ.

"Ra ngoài đi, không đổi!" Hắn thấp tiếng tức giận, "Cho người nhân viên tay chân vụng về kia cút luôn đi!"

"Vâng, vâng!" Thư kí vội vã lui ra ngoài, e sợ cơn giận hắn lây sang.

"Choang..." Vừa mở kia ra đã nghe thứ gì đó rơi vỡ, thư kí nhăn mặt, vội vã đến bàn làm việc cầm điện thoại lên, "Alo, alo, là cô Trịnh sao? Tôi đây, tôi là thư kí của Mục tổng, Mục tổng nói muốn gặp cô, hi vọng hôm nay cô có thể tới một chuyến!"

Có được câu trả lời thuyết phục của bên kia, thư kí thở dài một hơi.

Theo như kinh nghiệm, lúc mà tổng giám đốc đang bực bội, chỉ cần tìm cô Trịnh tới là được, những tiểu lâu la như các cô đây sẽ không bị "liên lụy".

Chương 11: Lại có thể đụng phải cô ta

"Chị Cố!" Tiểu Lam hấp tấp chạy vào phòng làm việc, lại thấy Cố Bảo Bảo đột nhiên quay người lại lấy tay lau mặt.

"Sao vậy? Tiểu Lam?" Cô nhanh chóng quay người qua, mỉm cười.

Thé nhưng nước mắt trên khóe mắt vẫn còn rất rõ ràng.

Tiểu Lam ngồi xuống bên cạnh cô, thấp giọng nói: "Chị Cố, chị biết rồi à?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt: "Biết cái gì?"

Tiểu Lam cũng sững sờ, thì ra cô ấy còn chưa biết, vậy vì sao lại khóc chứ?

"Biết cái gì vậy? Tiểu Lam?" Thấy bộ dạng hấp tấp chạy vào của cô ấy, nhất định là có chuyện gì gấp! Tim Cố Bảo Bảo như treo trên họng, "Tiểu Lam, em mau nói cho chị biết đi!"

Tiểu Lam xấu hổ nhìn cô, "Chị Cố, đều tại em không tốt, cho chị đi thay thế cái người nhân viên kia, tổng giám đốc nói..."

Cô cũng không tin được những lời mà vừa này thư kí tổng giám đốc nói với cô, nhưng mà, cô lại không thể không nói lại cho Cố Bảo Bảo.

"Tổng giám đốc nói không cho chị tiếp tục làm nữa."

Cái gì!

Cố Bảo Bảo hoảng sợ ngẩn ngơ, chỉ vì không cẩn thân hắt cà phê lên người hắn? Trước kia hắn không có võ đoán với hung ác khắc nghiệt như thế a!

Mấu chốt là mất đi công việc này, cô làm sao có cơ hội gặp Hoan Hoan nữa đây?!

"Chị Cố, em thật sự xin lỗi," Tiểu Lam ở bên tự trách, "Đều tại em không có rõ ràng tình huống, vốn cuộc họp hôm nay là tổng giám đốc với thái tử gia..."

"Em nói cái gì?" Cố Bảo Bảo kinh ngạc, "Thì ra hôm nay Hoan... Thái tử gia cũng tới?"

"Đúng vậy, " Tiểu Lam gật đầu, "Về sau em lại thay chị mang cà phê vào cho thái tử gia."

Cố Bảo Bảo hối hận không thôi, sau chuyện cốc cà phê ấy, vì sao, vì sao cô không tiếp tục làm công tác của nhân viên nữa chứ?

Vì sao cô lại nghĩ Tiểu Lam lầm, Hoan Hoan căn bản sẽ không tới chủ trì cuộc họp đây!

"Không được!" Cô đứng bật dậy, trong ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Lam ra khỏi phòng.

"Chị Cố, chị đi đâu vậy?"

"Chị đi tìm tổng giám đốc," Cô cắn môi, "Chị không thể... không thể mất đi công việc này!" Nói rồi cô bước nhanh hơn.

Một mạch đi tới chỗ cầu thang máy, cô cảm thấy như tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, vừa nghĩ tới lại gặp hắn lần nữa, rồi nói chuyện, cô lại không phải là mình nữa.

Tay giữ áo, cô bước vào thang máy, ấn vào số 28.

"Đinh đông!" Thang máy chợt dừng lại ở tầng 21, đi vào là hai cô gái trẻ.

Nhưng một người trong đó lại không vào mà đứng nói với một cô gái khác: "Cô Trịnh, cô tới rồi, tổng giám đốc gặp cô, tâm tình mới tốt lên được!"

"Cô đừng nói vậy! Tôi đi lên lầu trước đây."

Giọng nói vô cùng quen thuộc, vĩnh viễn khó quên...

Cố Bảo Bảo không nhịn được ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn cô gái ấy, lại phát hiện cô ấy cũng nhìn mình, đôi mi thanh tú hiện lên sự nghi ngờ.

-- Tôi yêu cô ấy, tôi chỉ muốn có cô ấy, Cố Bảo Bảo, về sau cô đừng tới làm phiền tôi nữa --

-- Cả đời này tôi chỉ yêu một người duy nhất, tên cô ấy là Trịnh Tâm Du --

"Cô..."

Bỗng nhiên, giọng nữ quen thuộc kia cắt đứt hồi ức đau lòng của Cố Bảo Bảo, cô ngẩng lên, nghe người đó nói: "Cô à, chúng ta có quen nhau không?"

Chương 12: Cô ấy thực sự tới sao

Trong lúc nhất thời, căm phẫn, tức giận, rụt rè, kinh ngạc đủ tâm tình trào dâng trong lòng Cố Bảo Bảo

Cô nắm chặt cổ áo, thậm chí làm cho mình hít thở không nổi.

Nhưng trước khi ngạt thở, cô lại nghe thấy bản thân mình nói: "Chúng ta không quen nhau!"

Dứt lời, cửa thang máy lại "đing đông" mở ra, thừa dịp lần này có nhiều người vào, Cố Bảo Bảo nhanh chóng chạy ra ngoài.

Sao lại đụng phải cô ta chứ?

Trịnh Tâm Du, người phụ nữ đã làm cho cô năm năm trước thất bại thảm hại.

Đương nhiên, thua chỉ là ý nghĩ của mình Cố Bảo Bảo, chắc hẳn theo Trịnh Tâm Du thấy, cô chưa bao giờ là đối thủ cả.

Cho nên, gặp được cô ta trong công ty Mục Tư Viễn cũng không phải chuyện gì lạ.

Lần này, cô lại luống cuống.

Cố Bảo Bảo chạy một mạch tới toilet, vì sao, trong lòng cô có ý nghĩ rộng lượng như thế, nhưng trong mắt lại chảy từng giọt lệ thương tâm?

Cô thật bại nhưng lại chán ghét khuôn mặt lừa gạt này, Cố Bảo Bảo, tôi hận cô!

****

Thấy cô gái kia vội vàng bỏ đi, Trịnh Tâm Du không khỏi thấy quái lạ, ngẩng lên nhìn con số mà cô gái kia ấn...

Tầng 28!

Cô gái kia biết Tư Viễn?

Cô cúi đầu suy nghĩ khuôn mặt vừa rồi, nếu bỏ đi... kính đen, nếu thay bộ quần áo âu phục, nếu đổi khuôn mặt chững chạc thành yêu mị, hoặc tóc xoăn...

Cô hít một hơi lạnh: Cố Bảo Bảo! Cố Bảo Bảo đã mất tích năm năm!

"Tư Viễn, Tư Viễn!"

Cô cơ hồ chạy thục mạng vào phòng làm việc của Mục Tư Viễn, vừa chạy vừa hô.

Nghe tiếng, Mục Tư Viễn lập tức đứng dậy, "Du Nhi, em sao mà..."

Còn chưa nói xong, Trịnh Tâm Du đã nhào tới, đấm vai hắn: "Em thấy, em thấy..." Chạy nhanh làm cô thở hổn hển, trước đổi lại giọng...

"Em thấy cái gì?" Mục Tư Viễn đưa cánh tay cưng chiều vỗ lưng cô, "Từ từ nói, từ từ rồi nói."

"Em..." Trịnh Tâm Du nói liền một hơi, "Em thấy Cố Bảo Bảo!"

"Cái gì?" Cánh tay hắn cứng đờ. "Em đã thấy Cố Bảo Bảo, " Cô lập lại," Vừa rồi trong thang máy, có thể cô ấy tới tìm anh, chẳng biết sao lại chạy ra ngoài, cô ấy rất kỳ quái..."

Chưa nói hết, Mục Tư Viễn buông cô ra chạy ra ngoài.

"Này...!" Cô cũng chỉ đành chạy đuổi theo.

Hai người theo thang máy chuyên dụng xuống đại sảnh, nhìn khắp bốn phía, lại không thấy bóng dáng Cố Bảo Bảo.

Mục Tư Viễn ngoảnh lại nhìn ngoài cửa, như có phát hiện, chạy ra ngoài.

Trịnh Tâm Du gắng sức đuổi theo, lại thấy hắn chạy sang đường, tay kéo lại một người tóc quăn mặc âu phục.

"Này..."

Cô còn chưa kịp nói cho hắn biết đó không phải Cố Bảo Bảo, hắn đã kéo người kia lại hét lên: "Cố Bảo Bảo, em đứng lại đó cho tôi!"

Chương 13: Khẳng định cô ấy ở đây

"Anh làm gì vậy!" Cô gái bị hắn nắm vai xoay lại, tức giận nhìn hắn.

Không phải cô ấy!

Mục Tư Viễn sửng sốt.

"Xin lỗi cô," Trịnh Tâm Du vội vàng chạy ra kéo tay hắn lại, "Chúng tôi nhận lầm người, nhận lầm người ấy mà."

Đuổi cô gái kia đi, Trịnh Tâm Du khe khẽ thở dài, "Tư Viễn, em vừa rồi gặp Cố Bảo Bảo, cô ấy để kiểu tóc cổ lỗ, đeo kính gọng đen to, lại còn mặc quần áo rộng thùng thình ra vẻ chững chạc, căn bản không thể so với Cố Bảo Bảo trước đây được!"

Kiểu tóc cổ lỗ, kính đen, bộ đồ rộng thùng thình...

Mục Tư Viễn nghe miêu tả của cô, vậy mà cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Hắn nhất định... Nhất định đã gặp qua người này ở đâu đó!

Mới đây chắc là... trong cuộc họp!

Còn nữa, chính là mấy ngày trước, lúc ở cửa hắn thay mặt công ty đón nữ minh tinh... Cô gái ngơ ngác đứng ở bậc thềm!

Từ từ nhớ lại gương mặt đó, hắn lập tức xác định là cô, chính là

cô ấy!

"Shit!" Đã hai lần gặp hắn đều có biểu hiện khác thường, vậy mà hắn không hay biết chút nào?!

Mục Tư Viễn rất nhanh quay lại công ty, xông vào văn phòng hậu cần.

"Tổng giám đốc!" Tiểu Lam đứng dậy, kinh ngạc nhìn hắn.

"Cố Bảo Bảo đâu?" Hắn hỏi

"Cố Bảo Bảo?" Là ai?

"Báo cáo tổng giám đốc, ở đây chúng tôi không có người này...!"

Mục Tư Viễn chau mày, "Thế người nhân viên vệ sinh kia đâu?" Hắn đổi một câu hỏi khác, "Người hôm nay hắt cà phê vào tôi ấy!"

Không phải chứ, Tiểu Lam nói xấu, chị Cố cũng đã đi rồi, tổng giám đốc vẫn còn truy cứu cái chuyện nhỏ về cốc cà phê ấy à?

Tiểu Lam âm thầm nhíu mày, "Báo cáo tổng giám đốc, chị Cố đã thu dọn đồ đạc đi rồi."

"Chị Cố? Cô ấy tên là gì?"

"Chị Cố..." Thật khẩn trương, Tiểu Lam nuốt nước bọt: "Chị Cố tên là Cố Tình..."

"Rầm" tiếng vang cắt đứt lời cô, hóa ra là tổng giám đốc nện lên bàn làm việc.

Cô ấy ngụy trang chui vào công ty, rốt cuộc có mục đích gì?!

Cố Bảo Bảo chết tiệt, em đừng để cho tôi bắt được!

"Cô ấy đi lúc nào?" Mục Tư Viễn lại hỏi.

"Vừa... Vừa mới đi!"

Vừa dứt lời, tổng giám đốc như một trận gió biến mất.

****** Đường phân cách ******

Cố Bảo Bảo cũng không có nhiều đồ đạc tư nhân gì trong phòng, cho nên rất nhanh đã thông qua kiểm tra nghỉ việc, ngồi thang máy đi xuống.

Không phải rất buồn cười hay sao?

Vất vả lắm mới lấy hết dũng khí đi gặp hắn, sau khi gặp Trịnh Tâm Du thì dũng khí đều sụp đổ hết cả.

Dừng lại ở trạm xe buýt, bây giờ cô chỉ muốn tới trường đón Nhạc Nhạc về nhà.

Mỗi khi đau lòng, chỉ cần thấy Nhạc Nhạc là mọi đau đớn của cô đều chấm dứt.

Xe buýt rất nhanh thì tới, cô mau chóng cúi đầu lấy tiền lẻ rồi vội vã bước lên xe.

"Cố Bảo Bảo, em đứng lại đó cho tôi!"

Bỗng nhiên, giọng nói tức giận quen thuộc lọt vào tai, cô ngẩn ra,

tưởng là ảo giác, rồi lại nghe thấy: "Cố Bảo Bảo, em đứng lại đó cho tôi!"

Chương 14: Lúc gặp lại

Cô hoảng sợ quay đầu lại, xa xa, một bóng dáng cao lớn đang di động tới, càng ngày càng gần, khuôn mặt khắc cốt minh tâm dần dần đập vào mi mắt...

Cô hốt hoảng nhìn sang phía khác, hô hấp dồn dập.

Nhưng xe buýt sớm đã đi mất, cô muốn vẫy một chiếc taxi, giọng nói kia đã tiếp cận bên tai: "Cố Bảo Bảo, em dám đi!"

Cô vì sao không dám?

Thực tế năm năm trước, không phải hắn đã đuổi cô đi sao?

Nước mắt tràn ra, cô mãnh liệt lắc đầu, chạy về phía trước.

Ban đầu cô đã làm tốt chuẩn bị gặp lại hắn, vốn trải qua những lần đau lòng như vậy, cô đã không hy vọng gặp lại hắn nữa.

"Cố Bảo Bảo, em..." Mục Tư Viễn thật không ngờ cô ấy lại trốn!

Mắt thấy cô chạy tới chạy lui ở ngã tư đường, Trịnh Tâm Du đuổi theo tới nói: "Tư Viễn, đừng đuổi theo, như vậy nguy hiểm lắm!"

Mục Tư Viễn nắm chặt tay, "Không được!"

Không người nào có thể trốn tránh hắn, khi hắn chưa cho phép!

Hắn đuổi theo phương hướng Cố Bảo Bảo chạy trốn, lúc này, đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng lên, dòng xe bắt đầu chuyển bánh.

Cố Bảo Bảo thả chậm cước bộ, quay đầu nhìn lại, Mục Tư Viễn cũng đã đuổi tới ven đường, chỉ cách cô chừng 5m.

"Cố Bảo Bảo, em dám chạy nữa!"

Hai người nhìn về phía nhau, Mục Tư Viễn tức giận hét lên thì lại thấy lệ quang trong mắt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu đầy sự đau thương.

Bảo Bảo... Trong lòng hắn không hiểu sao rất xót xa, cô quay đầu lại tiếp tục chạy, một tay kéo kính mắt xuống lau nước mắt.

Trong chớp mắt khi cúi đầu, chỉ chớp mắt thôi, cô đã nghe tiếng hét to: "Không..." Một lực va chạm theo đó tới...

Trước mắt cô tối sầm, mất đi tri giác.

Cảm giác như vừa ngủ một giấc thật dài, tỉnh lại thì ngửi được mùi thuốc gay mũi.

Ừm...

Cô cử động tay, cảm thấy từng cơn đau nhức.

"Em tỉnh rồi?" Giọng nói quen thuộc vang lên, cả người cô cứng đờ, ngay cả mắt cũng không dám động.

Nghĩ lại chuyện xảy ra trước đó, vừa rồi mình bị một chiếc xe đụng phải.

"Em cảm thấy sao rồi?" Hắn lại hỏi.

Đây cũng là nhắc nhở cô, cô khẩn trương cử động tay chân,phát hiện trừ có hơi đau nhức ra thì không có gì đáng ngại.

"Tài xế kia kịp thời thắng xe lại, bác sĩ đã kiểm tra cho em rồi, chỉ trầy xước mấy chỗ thôi, không có tổn thương tới xương."

Hắn giải thích cho cô, giọng nói lạnh lùng trước sau như một, Cố Bảo Bảo nghe vào tai lại đau lòng như bị từng con kiến cắn.

"Cám ơn anh," Cô khô khốc nói: "Đưa tôi tới bệnh viện."

Nói rồi ánh mắt cô lơ đãng chuyển ra cửa sổ đã thấy trời đen kịt.

Trời ạ! Nhạc Nhạc còn đang ở trường!

Cô cố gắng gượng dậy, nhanh chóng mặc áo khoác vào.

"Em muốn đi đâu?" Mục Tư Viễn giữ cô lại.

"Tôi..." Cô cúi đầu, không cho hắn thấy được sự hoang mang trong mắt, "Tôi có chút... việc gấp!"

Chương 15: Nhạc Nhạc là ai

"Việc gấp?" Hắn đẩy cô, "Em nói cho tôi đã, dùng tên giả, ngụy trang vào công ty, rốt cuộc em muốn làm gì?"

"Tôi..."

"Ba ngày hai đêm, nếu..." Chưa kịp nói, điện thoại trong túi sách vang lên.

Vừa vặn mượn cớ trốn tránh vấn đề của hắn, cô vội vã cầm điện thoại, là Công Tôn Diệp: "Bảo Bảo," hắn ở bên kia nói: "Em với Nhạc Nhạc ở nhà à? Anh tới đón hai người đi ăn tối nhé."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, "Em... Em chưa tới trường..."

"Cái gì?" Giọng Công Tôn Diệp liền thay đổi, "Anh tới trường ngay đây, giáo viên nói Nhạc Nhạc đã về rồi mà! Anh tưởng là em đi đón nó!"

Chuyện này thật không phải đùa, Cố Bảo Bảo cũng không quản được Mục Tư Viễn có ở bên cạnh hay không, cầm áo khoác chạy đi.

"Tôi về trước, tôi..." Cô sốt ruột nói không nên lời.

"Em đừng vội!" Công Tôn Diệp khẩn trương nói: "Anh lập tức tới chỗ hai người!"

Cúp điện thoại, Cố Bảo Bảo nhanh như gió ra đường vẫy một chiếc taxi.

Bỗng nhiên, xe Mục Tư Viễn dừng ở trước mặt cô, hắn quay cửa xe xuống, cơ hồ là ra lệnh: "Lên xe."

Cố Bảo Bảo lắc đầu, "Tôi giờ có việc gấp, về vấn đề của anh, sau này tôi sẽ trả lời."

"Lên xe!" Hắn dường như không có nghe được lời cô nói, tiếp tục ra lệnh.

Đúng lúc một chiếc taxi tới, Cố Bảo Bảo không có để ý tới hắn, đi thẳng tới chỗ xe đó.

Mục Tư Viễn xuống xe ngăn Cố Bảo Bảo lại, hắn không nói gì cả, chỉ ôm ngang cô nhét vào trong xe.

"Này, anh...!"

"Đi đâu, tôi đưa em đi!" Hắn đóng cửa xe cái "rầm", lạnh lùng nói.

Có thể nhìn ra là hắn đang cực lực áp chế cơn giận của mình.

Cố Bảo Bảo biết, lúc này hắn sẽ không nghe người bên cạnh nói cái gì, cô cũng không muốn lãng phí thời gian với hắn, "Tới đường Lê Hoa."

Cách nơi cô ở có hai con đường, sau khi xuống xe, cô có thể thuê ô tô đi về.

"Ba ngày hai đêm, nếu duyên số..." Xe khởi động không lâu,

Công Tôn Diệp lại gọi điện thoại tới, giọng điệu có vẻ buông lỏng và vui mừng, "Bảo Bảo, tìm được Nhạc Nhạc rồi, không ngờ là nó lại tới công ty anh."

"Ở công ty anh?" Lẽ nào Nhạc Nhạc muốn đi tìm hắn?

"Đúng vậy, anh đã đưa nó lên xe rồi, em đừng gấp, anh lập tức đưa nó về."

Cố Bảo Bảo gật đầu, "Cám ơn anh, em... Em có thể nói chuyện với Nhạc Nhạc được không?"

Công Tôn Diệp sửng sốt, lập tức hiểu tâm tình của cô, "Bảo Bảo em yên tâm, bé rất khỏe."

"Được rồi." Cố Bảo Bảo nén nước mắt cúp điện thoại, cô biết Nhạc Nhạc sẽ không nói chuyện với người khác, cô hỏi vậy chỉ là muốn trấn an nội tâm lo lắng của mình thôi.

"Nhạc Nhạc?" Bỗng nhiên, trong xe yên tĩnh, hắn thốt lên hai từ này, mang theo sự nghi ngờ sâu đậm làm cho cô hết hồn.

Cô muốn giả vờ như không có nghe thấy, song hắn lại hỏi lại: "Nhạc Nhạc là ai?"

Chương 16: Cô kết hôn rồi.

"Con của chị tôi." Cô chỉ có thể nói dối.

Hiển nhiên, việc bịa đặt này của cô thật không có trình độ, Mục Tư Viễn ánh mắt sắc bén liếc qua cô, "Tôi biết em hơn mười năm, em có chị khi nào vậy?"

Cố Bảo Bảo hít sâu một hơi.

Đúng rồi, bọn họ đã quen biết hơn mười năm, sao không thừa cơ hội này hủy diệt hết thảy?

"Là con của tôi!" Cô quay sang, ánh mắt không còn sự sợ sệt nữa, "Tôi đã kết hôn, Nhạc Nhạc là đứa bé tôi sinh ra sau khi kết hôn!"

"Két..."

Tiếng thắng xe sắc nhọn vang lên, bánh xe lệch khỏi quỹ đạo dẫn tới thân xe chấn động mạnh, xe Mục Tư Viễn bất thình lình đỗ lại ven đường.

"Em nói cái gì?" Hắn vừa sợ vừa giận.

"Tôi nói tôi đã kết hôn, Nhạc Nhạc là đứa bé tôi sinh sau khi cưới." Sắc mặt cô tái nhợt lặp lại, may là ánh sáng mơ hồ đã che giấu mọi thứ.

Trong xe tức thì yên tĩnh, cô có thể cảm giác được Mục Tư Viễn bên cạnh rất căng thẳng, dường như cơn giận đã tới đỉnh điểm.

Nhưng cô lại tựa như không còn sợ hãi nữa.

Cởi dây an toàn ra, cô đẩy cửa chuẩn bị xuống xe.

"Khi nào?" Bất chợt hắn lên tiếng.

Cô dừng lại, "Ba năm trước."

Ba năm trước đây!

Năm thứ hai sau khi cô lén lút bỏ đi, cô ấy lại có thể... Lại có thể gả cho người khác!

"Cố Bảo Bảo cô..." Cánh tay hắn duỗi ra, thô lỗ kéo cô lại gần, "Năm đó cô lén lút bỏ đi, chính là gả cho người chồng bây giờ sao?"

"Đúng vậy!" Cô nhìn đôi mắt kinh sợ của hắn, không chút nghĩ ngợi gật đầu.

"Cút!" Hắn hung hăng hất cô ra, "Cút, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Cố Bảo Bảo kìm nén nước mắt, vội vã xuống xe, trong lòng xúc động kịch liệt khiến cô mất phương hướng, cô chỉ bước đi nhanh, chỉ muốn biến mất trước tầm mắt hắn.

Bỗng, cánh tay cô bị một lực nắm chặt, mạnh mẽ xoay cô lại, đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Mục Tư Viễn.

"Trước khi cô cút, cô phải trả lời tôi một vấn đề đã!"

Vấn đề... Cô nghĩ lại, là muốn hỏi cô vì sao lại trà trộn vào công ty ư?

"Bởi vì..." Cô thú thực, "Tôi muốn thấy Hoan Hoan, tôi rất muốn gặp nó, dù sao nó cũng là..."

"Cô câm miệng!" Hắn hét lên: "Cố Bảo Bảo, lẽ nào cô đã quên, chính cô đã bán Hoan Hoan cho tôi sao? Cô không phải mẹ Hoan Hoan, điểm ấy cũng cần tôi nhắc cô ư?"

"Tôi..." Cả người cô run lên, ánh mắt đau lòng nhìn sang phía khác, "Tôi cần công việc, cần tiền!"

Lý do này dù sao hắn có thể tin, "Không phải người đàn ông nào cũng có tiền như anh, tôi cần kiếm tiền lo cho cuộc sống nữa."

Vì sao, vì sao lý do nhìn như bất đắc dĩ này vào tai hắn, lại trở thành --- mặc dù người đàn ông cô cần rất bình thường, nhưng tình cảm giữa bọn họ rất tốt, cho nên bọn họ có thể cùng chèo chống ngôi nhà, cùng nuôi con dưỡng cái!

Chương 17: Cho cô làm thư kí của tôi.

Hắn không rõ tâm tình trong lòng thế nào, vì sao lại khó chịu đến thế.

Hắn chỉ biết là thấy cô sống hạnh phúc, cảm giác này trong lòng vĩnh viễn, vĩnh viễn không cách nào phóng ra!

"Cô cần công việc?"

Bỗng dưng, trên gương mặt hắn hiện lên tia tiếu ý lạnh lùng: "Tôi có thể cho cô. Ngày mai cô tới công ty làm, chức vị là thư kí tổng giám đốc!"

Hắn cố tình xít lại gần, ánh mắt âm ngoan nhìn thẳng vào sâu trong con ngươi cô: "Giống như năm năm trước vậy!" Nói rồi hắn xoay người đi.

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ.

"Không," Cô đuổi theo, nhìn bóng lưng hắn lớn tiếng: "Tôi sẽ không đi, sẽ không bao giờ tới công ty anh."

"Cô có thể thử xem," Hắn thậm chí cũng không quay đầu lại, uy hiếp cô, "Nếu cô không đi, chồng cô, con cô..."

Hắn sẽ tìm bọn họ ư?

Cố Bảo Bảo vô lực ngồi xuống ven đường hắn sẽ tìm ra Nhạc Nhạc, hắn sẽ phát hiện tất cả, sau đó... Ngay cả Nhạc Nhạc cô cũng mất...?!

Không, không, "Mục Tư Viễn, anh không thể..." Cô đứng dậy đuổi theo hắn, kéo cánh tay hắn lại, "Tôi đi, lập tức đi..."

Hoan Hoan cô có thể không cần, chỉ cần cô giữ dược duy nhất Nhạc Nhạc mà thôi!

Nhưng mà, hắn lại nói, "Muộn rồi, Cố Bảo Bảo, muộn rồi!"

"Muộn rồi?"

Mục Tư Viễn tàn khốc gật đầu, "Cô không nên quay về, cô không nên để tôi gặp được cô, cô không nên..." Kết hôn với người đàn ông khác, lại còn khoe khoang trước mặt hắn?!

Hắn lạnh lùng đẩy cô ra: "Chín giờ sáng ngày mai, xin cô đi làm đúng giờ."

Nói rồi hắn lên xe, bánh xe ngoặt thật nhanh, bụi nước bắn tung tóe lên mặt cô, nhưng cô đã không phân biệt rõ, trên mặt là nước trên đường bắn vào hay là nước mắt nữa.

Mục Tư Viễn rẽ qua mấy ngã tư liền thấy Trịnh Tâm Du còn đứng ở đường gần bệnh viện chờ hắn.

"Lên xe đi." Hắn dừng xe, mở cửa ra.

Trịnh Tâm Du ngồi vào, nịt chặt dây ăn toàn: "Không còn sớm nữa, đưa em về nhà trước đi."

"Đi uống rượu." Hắn lời ít mà ý nhiều ra lệnh, lái xe đến quán bar.

Cô không đoán được hắn và Cố Bảo Bảo đã nói gì, nhưng từ nét mặt với tốc độ uống rượu của hắn mà xem hẳn là không có chuyện gì tốt.

"Tư Viễn," Cô suy nghĩ, "Kỳ thực anh vẫn yêu Cố Bảo Bảo, mặc dù anh lúc nào cũng không thừa nhận."

Mục Tư Viễn tự tiếu phi tiếu, quay lại nhìn cô chăm chú, "Du Nhi, người anh yêu, lẽ nào em không biết?"

"Đừng, đừng, "Trịnh Tâm Du vội vã nhìn sang chỗ khác, "Em nhớ là đã sớm cự tuyệt anh rồi."

"Nếu bị cự tuyệt mà không yêu, vậy có thể coi là yêu ư?"

Hắn nói, bỗng nhiên sửng sốt, những lời quen thuộc này đã có người nào đó nói với hắn, nói rất nhiều, cho nên hắn có thể quen thuộc đến mức bật thốt ra như vậy?

"Tư Viễn à," Trịnh Tâm Du không có chú ý tới ánh mắt hắn, tiếp tục nói: "Bây giờ Cố Bảo Bảo cũng đã về rồi, Hoan Hoan cần có mẹ, anh vì sao không cân nhắc..."

"Cô ấy đã kết hôn rồi." Hắn cắt đứt lời cô, ngửa đầu uống rượu.

Chương 18: Tận mắt nhìn thấy

"Cái gì?" Trịnh Tâm Du tưởng mình nghe lầm.

"Cô ấy đã kết hôn rồi," Mục Tư Viễn nhắc lại, "Bọn họ đã có một đứa con!"

Dù là vậy, Trịnh Tâm Du vẫn không tin, "Không thể nào, Tư Viễn điều đó là không thể, cô ấy là ai chứ, cô ấy chính là Cố Bảo Bảo đó! Làm sao có thể lấy người khác được?"

Mục Tư Viễn đặt chai rượu xuống, miệng nhếch lên ý cười: "Du Nhi, em giật mình như vậy làm gì? Cô ấy kết hôn đúng là chuyện tốt với anh, nói thật, anh bị cô ấy cuốn lấy cũng rất phiền."

Thực sự như thế sao? Trịnh Tâm Du nhìn hắn một cái, không nói gì thêm.

Sau khi đưa cô ấy về nhà, Mục Tư Viễn một mình lái xe quay về nhà, có lẽ do rượu, trong đầu cứ quấn quýt mãi những chuyện đã qua.

-- Anh Tư Viễn, sau này anh mua sản phẩm của Cartier cầu hôn em nhé, có được không? Em muốn kiểu dáng như của Edward công tước tặng cho phu nhân ấy ---

-- Anh Tư Viễn, bây giờ anh không yêu em cũng không sao, em chờ, em tin một ngày nào đó anh sẽ thích em, em tin như vậy ---

-- Tôi kết hôn rồi, Nhạc Nhạc là con của chúng tôi --

--- Tư Viễn điều đó là không thể nào, Cố Bảo Bảo không thể nào kết hôn với người đàn ông khác được ---

"Shit!"

Mục Tư Viễn nặng nề đập vào vô lăng, xe quay đầu lại đi tới đường Lê Hoa chỗ đã bỏ lại Cố Bảo Bảo.

*****

Từ đường Lê Hoa tới nhà chỉ có hai con đường, Cố Bảo Bảo cũng không biết mình đi bao lâu về nhà.

Đến gần liền thấy Công Tôn Diệp đứng tựa ở cửa, từ tàn thuốc dưới đất có thể thấy là hắn đã đợi cô rất lâu.

"Ngại quá." Cố Bảo Bảo lộ ra nụ cười mệt mỏi, mở cửa xe ôm Nhạc Nhạc ra ngoài.

"Để anh đi!" Công Tôn Diệp ôm Nhạc Nhạc ra, bé đã ngủ thiếp đi rồi.

"Hôm nay anh rất vui, "Hắn hạ thấp giọng, "Nhạc Nhạc có thể tới tìm anh, không ngờ nó có thể nhớ tới anh!"

"Em cũng rất vui." Cố Bảo Bảo cười, nước mắt không ức chế được tuôn ra làm ướt đẫm hai gò má.

"Em sao vậy?" Công Tôn Diệp nóng nảy đặt Nhạc Nhạc lại vào xe, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho cô.

"Em về trễ như vậy, có phải xảy ra chuyện gì không?" Hắn ôn nhu khiến Cố Bảo Bảo mềm nhũn.

Năm năm qua, hắn trước sau như vậy, lúc nào cũng vào lúc cô yếu ớt nhất làm bạn bên cạnh cô.

Cho nên, cô không đành lòng để hắn lo lắng.

"Không có gì," Cô lùi lại, lắc đầu, "Em chỉ không yên tâm về Nhạc Nhạc thôi." Cô nhanh chóng lau đi nước mắt, cúi đầu ôm Nhạc Nhạc ra.

"A Diệp, hôm nay cám ơn anh." Nói rồi cô chuẩn bị lên lầu.

"Bảo Bảo!" Hắn kéo cô lại, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em mau nói cho anh biết đi!"

"Thật không có, em... Ưm..." Cả người cô cứng đờ, môi đã bị hắn bịt kín.

Môi hắn vừa mềm mại vừa ấm áp, nụ hôn của hắn vừa dịu dàng vừa cẩn thận, không mang theo bất kỳ sắc thái tình dục gì, hắn chỉ là cho cô một sự ấm áp mà thôi.

Nhưng cô sao có thể yên tam thoải mái tiếp nhận được đây?

Cô vội vàng đẩy ra, xấu hổ không biết nói gì, bỗng nhiên một ánh sáng mạnh mẽ chợt lóe.

Cô theo bản năng nhắm mắt lại, nghe được tiếng xe rít gào trên phố cách đó không xa, mang theo từng cơn gió lạnh làm bay tóc cô.

"Tên say rượu!" Công Tôn Diệp nhanh chóng dùng cơ thể chặn

lại cho cô và Nhạc Nhạc, không cho Nhạc Nhạc trong lòng cô bị lạnh.

Chương 19: Chờ

"Xin chào, tôi là... Cố Bảo Bảo, hôm nay tới báo danh." Đứng trước cửa phòng làm việc thư kí, Cố Bảo Bảo cẩn thận chào hỏi.

Cô không biết là Mục Tư Viễn đã giao phó gì cho chủ nhiệm thư kí chưa.

Nghe tiếng, chủ nhiệm thư ký ngẩng đầu lên, quan sát cô một lượt, trong mắt toát ra sự nghi hoặc và coi thường với dáng vẻ quê mùa của cô: "Cố Bảo Bảo?"

Trong lòng cô trầm xuống, lẽ nào Mục Tư Viễn còn chưa có giao phó cho phòng thư ký?

Quả nhiên, chủ nhiệm thư ký lắc đầu: "Tôi không có nhận được chỉ thị gì của tổng giám đốc cả."

Có lẽ là tối hôm qua hắn đã quyết định quá vội vã nên còn chưa kịp chỉ thị đi.

"Không sao, vậy tôi chờ tổng giám đốc cũng được." Cô lui ra ngoài, đi tới chờ ở cửa thang máy.

Thang máy đóng lại mấy lần, năm thư kí của hắn đều đến đông đủ, hắn lại chậm chạp chưa có xuất hiện.

"Cái cô kia là ai vậy?" Chợt, bên trong phòng thư ký truyền đến tiếng nghị luận, âm lượng không nhỏ, dường như cố ý để cô nghe thấy.

"Không biết. Nói là tới báo danh."

"Báo danh?" Từng tiếng cười kinh ngạc vang lên, "Cô xem quần áo cô ta kìa, có phải là của bà ngoại cô ta không vậy? Lẽ nào khẩu vị của tổng giám đốc lại thay đổi?"

Tiếng cười không chút kiêng kị như đâm vào lòng cô, Cố Bảo Bảo cảm thấy vừa không chịu nổi lại vừa quen thuộc.

Năm năm trước, cô không phải cũng ngồi trong phòng thư kí, mặc ý chế giễu từng thư kí mới tới hay sao?

Cô cho rằng những người bị cô chế giễu kia sẽ không còn tự tin, sẽ không còn vọng tưởng nhúng chàm anh Tư Viễn của cô nữa.

Bây giờ nghĩ lại, khi đó thật sự rất ấu trĩ!

"Đinh..."

Thang máy lại mở ra, cô ngẩng lên, rốt cuộc thấy được bóng dáng quen thuộc, nhưng hắn chỉ cúi đầu thảo luận công việc, hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của cô.

"Mục... Tổng giám đốc..."

Cô muốn đuổi theo, lại bị chủ nhiệm thư ký ngăn lại, "Không thấy tổng giám đốc đang bàn công việc hay sao?" Lúc nói thì Mục Tư Viễn đã vào phòng làm việc rồi.

"Tổng giám đốc với quản lí bộ môn họp, cô chờ đi." Chủ nhiệm thư ký nói bổ sung.

Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Xin hỏi, tổng giám đốc thật sự không có sắp xếp công việc của tôi sao?"

"Ai biết được?" Chủ nhiệm thư ký khoanh tay, "Có lẽ là vậy, nhưng tổng giám đốc có thể quên."

"Vậy tôi... Có thể gặp tổng giám đốc được không?"

Chủ nhiệm thư ký liếc cái ghế trong góc, "Chờ đi!"

Chờ?!

Cô yên lặng ngồi trên ghế, khó lắm mới thấy mấy vị quản lí kia đi ra, cô còn chưa kịp đứng dậy lại thấy có người vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy cũng tới 4h30 chiều.

Cố Bảo Bảo vừa khát vừa đói, mỗi người ra vào thang máy đều nhìn cô với ánh mắt kỳ quái, nhưng không ai để ý tới cô, cô giống như là một chú cún bị lưu lạc.

Gần tới năm giờ, cô không thể chờ thêm nữa, vịn ghế đứng lên chuẩn bị đi tới trường đón Nhạc Nhạc.

"Cố tiểu thư!" Song, lúc này chủ nhiệm thư ký bỗng nhiên đi tới trước mặt cô: "Tổng giám đốc giờ có thời gian gặp cô."

Chương 20: Cô không nên xa lạ như thế.

"Tôi..." Cố Bảo Bảo trong lòng cấp bách, "Có thể... Để ngày mai quay lại rồi gặp tổng giám đốc..."

"Hử?" Đôi mi thanh tú của chủ nhiệm thư ký nhướng lên, cứ như là nghe được chuyện đêm khuya vậy.

"Tôi... Xin lỗi," Cô ý thức được mình không có lựa chọn, vội vã đi qua chủ nhiệm thư kí vào phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Tư... Tổng giám đốc!"

Cô vào phòng nhưng lại không thấy Mục Tư Viễn, "Tổng giám đốc?" Cô lên giọng.

"Khách..." Cửa phòng nghỉ ngơi bị kéo ra, Mục Tư Viễn xuất hiện với chiếc khăn tắm quấn quanh hông.

Cố Bảo Bảo sửng sốt, vội vàng cúi đầu, "Tổng giám đốc, xin hỏi... Xin hỏi anh sắp xếp cho tôi công việc gì?"

Không có câu trả lời, cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc tới gần, sau đó là một đôi dép lê đập vào mắt.

Cô biết trong phòng làm việc này có một phòng nghỉ ngơi, cô chỉ không hiểu vì sao hắn lại bảo thư kí gọi cô vào còn mình thì đi tắm?

"Tổng giám đốc," Cô cúi đầu lui lại, "Nếu anh đã... Đã hết giờ làm việc, tôi... Tôi có thể để mai quay lại."

Nói rồi cô lui thêm mấy bước nữa, chuẩn bị bỏ đi.

"Cố Bảo Bảo!"

Giọng hắn như một cây đinh ghim cô lại tại chỗ, hương thơm sau khi tắm quanh quẩn bên mũi, mang theo hơi thở nam tính chỉ thuộc về hắn.

Hai gò má cô đỏ ửng cả lên.

"Cô có thể xa lạ vậy sao?" Hắn nói tiếp, từng cỗ nhiệt khí phả vào tóc cô, "Nếu tôi nhớ không lầm, ở trong kia có một bồn tắm cỡ lớn, dường như cô với tôi đã từng sử dụng qua!"

Cô kinh ngạc, không biết vì sao hắn lại nói tới cái này.

Trong lúc hoảng hốt, hắn chợt giữ cằm cô, "Ngẩng đầu lên, nhìn tôi!"

Cô không chút phản kháng, bị tay hắn nâng lên.

Đôi mắt thâm thúy, mái tóc ướt lộn xộn, đường nét anh tuấn độc nhất vô nhị, cơ thể cao to tráng kiện đều là dụ hoặc trí mạng đối với bất kì cô gái nào.

Những chuyện cũ đã cố quên, những nụ hôn nóng bỏng, những cái ôm cùng sự kiều diễm lúc ban đêm đều dâng trào trong lòng...

Cố Bảo Bảo cực lực giữ cho mình không run rẩy, nhưng không ngăn được sự khô khốc trong họng.

"Cô cũng nhớ tới sao?" Khóe môi hắn lóe lên nụ cười, cảm thấy

hài lòng. "Cố Bảo Bảo, tôi đã nói, cô sẽ không dễ dàng quên hết mọi chuyện như vậy, có lẽ, đêm nào cô cũng sẽ nhớ tới!"

Cho dù cô đã ngủ bên cạnh một người khác.

Trong lúc nói, khuôn mặt ánh tuấn kề sát mặt cô, ánh mắt hắn dừng trên đôi môi đỏ tươi ấy dường như muốn nhìn thấu nó.

"Anh... Anh định làm gì?" Cô khó khăn hít thở.

"Tôi...?"

Hắn cười, ánh mắt lại toát ra sự lạnh lùng, ngón tay đè lên môi cô, "Tôi đang nghĩ, dường như tôi đã quên cặp môi này có tư vị gì rồi?"

Chương 21: Nụ hôn bị cắt ngang

Cố Bảo Bảo sửng sốt, hắn nói vậy, lẽ nào là bởi hắn từng nhớ tới?

"Bảo Bảo," Hắn lên tiếng, giọng đã trở nên khàn khàn, ý nghĩa ẩn dụ làm cả người cô run lên.

Bỗng nhiên hắn đưa tay ra ôm lấy eo cô, lồng ngực áp sát vào cơ thể mềm mại, nhìn sâu vào đôi mắt cô, "Anh có thể hôn em một lần được không?"

Hắn... Hắn có thể không? Tư duy Cố Bảo Bảo như ngừng lại, chỉ còn một bản năng mách bảo -- đó là lại gần hắn. Để hắn tới gần cô, để hắn tiếp nhận cô đã từng là mục tiêu duy nhất trong hai mươi năm cộng thêm năm tháng của cô.

Hắn vì sao không thể...?

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dùng hành động để trả lời nhưng vì vậy mà không biết được sự trào phúng cùng với âm lãnh hiện lên trên môi hắn.

Cô một lòng đợi nụ hôn của hắn, nhưng lại nhận được một tiếng thét chói tai: "Hai người... Đang làm gì!"

Cơ thể bị tách ra, Cố Bảo Bảo hoảng sợ ngoảnh lại, không biết em gái Mục Sơ Hàn của hắn đứng đó từ bao giờ.

"Cố Bảo Bảo, tôi biết ngay là cô!" Cô ta vọt tới trước mặt Cố Bảo Bảo, lớn tiếng nói: "Xem ra tôi đoán không sai, mục đích cô

trở về đâu chỉ vì Hoan Hoan, cô có phải còn muốn làm phu nhân tổng giám đốc?"

"Tôi... Sơ Hàn, cô hiểu lầm rồi." Cô vội vã giải thích.

"Hiểu lầm cô?" Mục Sơ Hàn hừ lạnh, "Tôi hiểu lầm tất cả mọi người cũng sẽ không hiểu lầm cô! Tôi cảnh cáo cô, mặc kệ cô muốn làm gì, cô đừng hi vọng dựa vào Hoan Hoan quấn quýt lấy anh tôi!"

Lời cô ta làm Cố Bảo Bảo khó chịu nổi, không nhịn được nhìn sang Mục Tư Viễn mới thấy bên cạnh không còn bóng người.

Cô có phần sợ hãi, lo lắng quay ra chỉ thấy hắn đang vào nhà trong, thuận tiện khép cửa lại, dường như...

Mọi chuyện xảy ra đều không liên quan tới hắn.

Vậy thì vừa rồi là sao? Chỉ là ảo giác của cô thôi ư?

"Cô còn nhìn cái gì?" Mục Sơ Hàn thô lỗ kéo cô lại, đẩy cô ra cửa, "Cố Bảo Bảo, tôi xin cô có chút tự giác mình là phụ nữ có được hay không? Trên đời này có rất nhiều đàn ông, đừng có chỉ bám dính lấy một người như thế, đã không chiếm được lòng của đàn ông thì thôi, ngược lại càng làm người ta cảm thấy mình rất ti tiện đó!"

Ti tiện! Sắc mặt Cố Bảo Bảo liền trắng bệch.

Mục Sơ Hàn dường như cũng cảm thấy mình dùng từ không thỏa đáng, đang muốn nói cái gì thì Cố Bảo Bảo đã vội vàng bỏ đi rồi.

Đi thì đi! Mục Sơ Hàn nhún nhún vai, đi thì càng tốt.

Cô đóng cửa lại thì Mục Tư Viễn đã thay xong quần áo đi ra, "Anh, anh đây là ý gì?"

Cô lên tiếng hỏi trước, "Anh không phải rất phiền cô ta sao? Sao anh còn cho cô ta cơ hội quấn lấy mình chứ?"

Mục Tư Viễn không có trả lời, trong đầu hắn đầu là hình ảnh tối hôm qua -- dưới ánh đèn đường mơ hồ, cô ôm con, chồng cô ôm cô, hôn cô --

"Shit!"

Hắn đấm mạnh xuống bàn làm việc, cô ấy không phải đã nói vô số lần là đời này chỉ yêu hắn thôi sao?

Xem ra phụ nữ đều nói dối, hắn có nên vui mừng vì trước kia mình chưa từng tin tưởng hay không? !

Chương 22: Làm bạn nhảy của tôi

"Chuyện của anh không cần em quan tâm!" Hắn liếc nhìn em gái.

Mục Sơ Hàn kéo tay hắn không buông: "Mặc kệ anh có cho hay không, nói cho em biết bạn gái dự tiệc với anh hôm nay là ai?"

Trịnh Tâm Du buổi chiều bay đi Pháp công tác, không thể là cô ấy được rồi.

Mục Tư Viễn không đáp, cô cuống lên, cứng rắn nói: "Anh, anh không thể lại mang nữ minh tinh nào đó đi được, anh càng như vậy thì càng không theo đuổi được Tâm Du! Cô ấy từ trước tới nay đều không có hứng thú với đàn ông hay lăng nhăng, anh có biết không?"

"Em..." Mục Tư Viễn chợt thốt lên, mắt sáng lên nhìn cô: "Em quan tâm chuyện anh với Tâm Du vậy có phải là có mục đích gì hay không?"

Sắc mặt của Mục Sơ Hàn thoáng cái mất tự nhiên, "Em có thể có mục đích gì chứ, còn không phải, còn không phải cho anh sớm cưới được Tâm Du để thỏa lòng ước nguyện hay sao!"

Lời tuy là vậy, sau khi nói xong cô lại nhanh chóng chuồn mất.

Hắn cười lạnh lùng, đi vào phòng trong lấy một cái váy ra rồi cũng rời khỏi phòng làm việc.

Hắn không dùng thang máy mà đi thang bộ, bước nhẹ xuống

mấy bậc liền nghe được tiếng khóc mơ hồ.

Tiếp tục bước xuống nữa, quả nhiên thấy được bóng dáng kia đang co rúc ở một góc, vùi đầu trong cánh tay, đôi vai run rẩy, từng hình ảnh như đâm vào tim hắn.

Mục Tư Viễn cau mày, bỏ đi sự khác thường trong lòng, đi tới bên cạnh cô: "Sao thế, tiếc hận cho nụ hôn vừa nãy bị cắt ngang của chúng ta sao?"

Nghe tiếng, tiếng khóc liền ngưng lại, Cố Bảo Bảo ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn người đàn ông trước mặt.

Cô đầy bụng nghi ngờ, nhưng không biết nên hỏi từ đâu.

"Thay cái này đi!" Bỗng hắn đưa cho cô một cái váy kín đáo.

Đây là một bộ dạ phục, màu và kiểu dáng đều tương xứng với bộ đang mặc trên người hắn, "Vì sao?" Cô kỳ quái hỏi.

Mục Tư Viễn cười, "Cô là thư kí của tôi, chẳng lẽ không nên đi cùng tôi tham dự tiệc hay sao?"

-- Tham dự dạ tiệc - Cố Bảo Bảo lấy lại tinh thần, đưa cái váy lại cho hắn: "Tổng giám đốc, tôi... Tôi không thể đi."

"A?" Lý do?

"Tôi phải..." Cô vội vàng lau khô nước mắt, "Tôi phải đi đón con."

Đáng chết cô vậy mà lại quên mất, còn ngồi yên ở đây lâu như vậy! Nếu Nhạc Nhạc lại mất tích thì làm sao giờ.

"Cố Bảo Bảo!" Mục Tư Viễn kéo tay cô, cường ngạnh ra lệnh: "Đây là công việc! Về phần con cô thì bảo chồng cô đi đón đi."

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, cô sao có thể quên đây.

Nếu bây giờ cô nói không thể, chẳng phải là lộ tẩy hết lời nói dối hay sao?

"A, đúng vậy... Đúng," Cô mau chóng lấy điện thoại, xoay sang gọi cho Công Tôn Diệp.

Nghe giọng cô nhỏ nhẹ truyền tới cách đó không xa, trong đó còn mang theo ý tứ cầu xin, Mục Tư Viễn liền cười lạnh.

Trò chơi càng ngày càng hay, không phải sao?

Chương 23: Không ngờ lại gặp hắn

Đi theo Mục Tư Viễn vào hội trường, Cố Bảo Bảo mới biết rằng đây là một bữa tiệc sinh nhật.

Thế nhưng vòng vo nửa ngày cũng không gặp được nhân vật chính, ngược lại thấy không ít phóng viên.

"Anh, anh tới rồi." Lại còn đung phải Mục Sơ Hàn.

"Anh nói anh có bạn gái, hóa ra là cô ta à." Mục Sơ Hàn liếc cô một cái, trong mắt không chút che dấu toát ra sự chán ghét.

Cố Bảo Bảo cúi đầu không nói, thực sự không biết có thể nói cái gì.

Song, Mục Tư Viễn chợt ôm vai cô, nói với Mục Sơ Hàn: "Sao vậy, không được sao? Anh cảm thấy mang theo cô ấy cũng không có gì là mất mặt cả."

Cố Bảo Bảo quả thực được sủng ái mà lo sợ, ngạc nhiên nhìn hắn, không tin được câu đó là từ miệng hắn thốt ra.

Qua nhiều năm như vậy, mặc dù bọn họ chưa từng cùng xuất hiện ở nơi công cộng, nhưng đều là cô tử triền lạn đả, chưa có lần nào là hắn cam tâm tình nguyện cả.

"Anh, sao anh...?" Mục Sơ Hàn hiển nhiên cũng giật mình không kém.

Mục Tư Viễn nhếch môi cười, "Anh cái gì mà anh? Hai người

chắc là đã lâu không gặp rồi hả? Vừa lúc có thể tâm sự với nhau!"

Nói rồi, hắn đẩy Cố Bảo Bảo tới bên cạnh cô em, còn mình thì đi thẳng.

"Tôi với cô không có chuyện gì để nói cả!"

Mục Sơ Hàn trợn mắt nhìn cô, "Tôi nhắc lại lần cuối, đừng có đánh chủ ý gì với anh trai tôi, người phụ nữ trong lòng anh ấy chắc hẳn cô còn rõ hơn tôi!" Nói rồi hất đầu đi.

Cố Bảo Bảo buồn bã nhìn bóng lưng cô ấy, Sơ Hàn, từ ban đầu... Đã không thích cô.

"Bảo Bảo!" Trong lúc hoảng hốt, bất chợt có người gọi cô.

Cô nghi hoặc quay lại thì thấy một người đàn ông cao lớn, ăn bận cầu kì nhìn cô cười.

"Anh là...?" Hắn là ai vậy, sao lại dùng từ ngữ thân thiết như thế gọi cô.

"Bảo Bảo, em không nhận ra anh sao?"

Hắn tiến lên ôm vai cô, cao hứng nói: "Anh là Thân Văn Hạo đây, người ngồi cùng bàn lớp 189, giúp em làm đề tài số học, sau lại ra nước ngoài ấy..."

Thân Văn Hạo, đề tài số học... Trong đầu cô chợt hiện lên một bóng dáng lùn tịt mơ hồ, hoàn toàn không liên quan gì tới anh chàng đẹp trai cao to trước mặt này...

Nhưng nhìn kỹ lại thì, mặt mũi dường như có phần tương tự.

Người ta không phải nói con gái mười tám thay đổi sao? Hắn dường như là chín chín bảy mươi hai thay đổi thì phải!

"Bảo Bảo," Sự xa lạ của cô cũng không ngăn cản sự nhiệt tình của hắn, "Em khỏe chưa? Hôm qua lúc ở bệnh viện ra ngoài mua thuốc lá quay về đã không thấy em rồi. Ạnh còn đang nghĩ phải làm sao để tìm em đấy, không ngờ lại gặp em ở đây!"

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, "Hôm qua người đụng em đấy... Là anh?"

Thân Văn Hạo giơ tay kêu oan, "Hôm qua người vượt đèn đỏ là em nhé, nếu không phải anh nhanh mắt thì thật sự đã đụng phải em rồi!"

Nhìn dáng điệu tức cười của hắn, cảm giác quen thuộc liền quay về, Cố Bảo Bảo không chút nghi ngờ thân phận hắn, vẫn còn nhớ hồi cấp hai hắn thích để hai tay lên đầu giả vờ làm con thỏ rồi ra quậy cô.

Trong lúc nói chuyện, bản nhạc liền vang lên, trên sàn nhảy giữa hoa viên lấp lánh những ánh đèn rực rỡ.

Thân Văn Hạo giơ tay ra với cô: "Bảo Bảo, mời em nhảy một điệu nhé!"

Chương 24: Trong tình yêu luôn có những chuyện ngoài dự tính.

Cố Bảo Bảo có hơi băn khoăn nhìn sang Mục Tư Viễn, lại thấy hắn đang nói chuyện với mấy người khác.

Thân Văn Hạo nhún vai: "Nhảy một bản thôi chắc cũng không cần sự tán thành của bạn trai chứ hả!"

"Không," Cố Bảo Bảo khẩn trương lắc đầu, "Em chỉ... Làm việc cho anh ta, dù sao vẫn phải chú ý tới ông chủ..."

Cô không nói nữa khi chợt nhìn vào dôi mắt hiểu rõ của Thân Văn Hạo.

Đúng vậy, cô việc gì phải chối bỏ, tình cảm của cô với Mục Tư Viễn, người qua đường đều biết.

Cô chỉ là, chỉ là tự nói với mình thôi: "Em... Em đã sớm kết thúc với anh ta rồi."

Hoặc có lẽ là chưa bao giờ bắt đầu.

Thân Văn Hạo kéo tay cô, thuận thế ôm lấy eo cô ra sàn nhảy: "Đã như vậy thì để mình vui vẻ một chút đi!"

Nói rồi hắn chợt nâng cao tay cô lên, tay kia khoác lên eo cô, cô liền bị đẩy ra ngoài, theo động tác hắn cùng điệu nhạc xoay tròn mấy vòng.

Cố Bảo Bảo đã lâu chưa nhảy như thế, giày cao gót cứ như bị trật trẹo, cô tưởng là mình sẽ đứng không vững nhưng lại rơi vào lòng hắn.

"Bảo Bảo," Trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên sự ấm áp vui vẻ: "Vũ kỹ của em còn không bằng cả hồi cấp hai nữa! Tới đây nào, tìm Cố Bảo Bảo trước kia về!"

Tim cô run lên.

Đã bao lâu rồi không có ai nói như thế với cô? Đã bao lâu rồi tâm tình của cô không nhẹ nhõm như lúc này?

"Được thôi! Anh xem đây." Nụ cười cô phát ra từ nội tâm, rốt cuộc không băng khoăn gì nữa, theo sát bước nhảy của hắn.

Khoảng thời gian cho một điệu nhảy để cô tìm về một chút, chút xíu thôi bản thân mình đi.

****

Mục Tư Viễn lạnh lùng nhìn từng đôi nam nữ đang phối hợp với nhau trong sàn nhảy, đôi mắt thâm thúy không ngừng lóe lên, không thể đoán được hắn đang nghĩ gì.

"Thân Văn Hạo!" Bất chợt, Mục Sơ Hàn chạy đến bên cạnh hắn, nhìn sàn nhảy hung hăng giậm chân.

Mục Tư Viễn liếc cô em gái: "Anh ta đi với em?"

Khóe mắt Mục Sơ Hàn thoáng qua chút ngượng ngùng, tiếp theo cả giận nói: "Anh ấy tới cùng em, em tìm anh ấy nửa buổi, anh ấy lại đang khiêu vũ với Cố Bảo Bảo!"

Cô nắm tóc, thấp giọng kêu rên: "Chẳng lẽ Cố Bảo Bảo lại vừa ý anh ấy sao hả!"

Mục Tư Viễn nhíu mày, lại nghe cô nói tiếp: "Anh, người kia là một trong mười người Hoa kiệt xuất nhất ở Pháp, bối cảnh không hề kém chút nào so với anh đâu, Cố Bảo Bảo nhất định là thấy..."

Còn chưa nói xong đã thấy bóng anh trai đi vào sàn nhảy. Cô sững sờ, cũng vội vàng đuổi theo.

****

Cố Bảo Bảo không biết mình bị đổi bạn nhảy khi nào, khi cô ngẩng đầu lên, hào hứng hỏi: "Thân Văn Hạo, thế nào!"

Lại không nhận được câu trả lời.

Cô kỳ quái nhìn kỹ lại, hận không thể cắt đứt lưỡi mình, người đang nhảy với cô sao thế nào lại biến thành... Hắn? !

Thân Văn Hạo đâu rồi?

Cô quay đầu tìm kiếm, bàn tay hắn lại giữ chặt mặt cô, "Cố Bảo Bảo, cô quên hôm nay cô chính là bạn nhảy của tôi đó!"

"Tôi..."

Chưa kịp phát âm hoàn chỉnh, hắn bỗng cúi xuống cướp lấy đôi môi cô thật đau...

Suy nghĩ của Cố Bảo Bảo trở nên trống rỗng, cô không cảm giác

được nụ hôn của hắn, cô chỉ cảm thấy từng ánh đèn huỳnh quang đâm vào mắt làm đau cô...

Chương 25: Hắn chưa từng bảo vệ cô

Sáng sớm, trong biệt thự Mục Tư Viễn.

"Tổng giám đốc tập đoàn Mục thị có tình yêu mới, nữ nhân vật chính là thư kí mới hư hư thực thực..."

"Tiểu thiếu gia, đừng xem..." Người hầu lo lắng nhỏ giọng nói: "Tổng giám đốc sắp xuống rồi."

Sau tờ báo lộ ra một cái đầu nhỏ, nín thở lắng nghe, thật sự là có tiếng bước chân xuống lầu a!

"Mau mau!" Bé vội vàng đưa tờ báo cho người hầu, mình thì ngồi nghiêm chỉnh.

"Ba sớm!" Khi Mục Tư Viễn ngồi xuống bàn ăn, bé liền cao giọng hô.

Mục Tư Viễn khẽ gật đầu, bộ mặt cương nghị dường như trở nên nhu hòa.

"Hôm nay là cuối tuần, con có thu xếp gì không?" Hắn rất khách quan hỏi, đây là một trong những phương thức giáo dục tinh anh của hắn.

Mục Hà Hoan nghiêng đầu nhỏ nhìn hắn: "Sáng hôm nay con muốn tới nhà ông nội, chiều thì đi học toán."

Trong lúc nói, trong đầu có hơi rối ren bởi bé đã lâm thời thay đổi

chủ ý, nhưng tuyệt đối sẽ không để ba biết đâu.

Thấy ba gật đầu, bé vội vàng hỏi: "Vậy hôm nay ba có sắp xếp gì không ạ?"

Hắn? Mục Tư Viễn nhếch môi, hắn chắc là sẽ tới văn phòng... Xem kịch vui.

****

Cố Bảo Bảo rửa mặt cho Nhạc Nhạc, nhìn cậu ăn sáng xong mới nói: "Nhạc Nhạc, hôm nay là cuối tuần, mẹ đưa con đi chơi nhé, được không?"

Nhạc Nhạc nhìn cô, không nói tiếng nào. Bé chính là như thế, không đồng ý mà cũng không tán thành.

Cố Bảo Bảo đau lòng ôm bé, đi ra cửa.

Thế mà vừa mở cửa đã thấy Công Tôn Diệp, giơ tay đang chuẩn bị gõ cửa.

"A Diệp?"

"Tối qua đã xảy ra chuyện gì vậy?" Công Tôn Diệp kín đáo đưa tờ báo trong tay cho cô.

Cô nghi hoặc thả Nhạc Nhạc xuống, mở báo ra xem, trên đó đăng ảnh chụp giữa cô và Mục Tư Viễn, mà trong hình là lúc bọn họ đang môi kề môi...

"Hai người gặp nhau lúc nào, lại còn tình cũ quay lại?" Công Tôn Diệp xem ra rất tức giận, đóng phịch cửa lại ra ngồi trên ghế.

"Không, không phải vậy."

Cố Bảo Bảo gấp gáp lắc đầu, chuyện cũng không giống như báo chí đã viết!

Tối hôm qua hắn đột nhiên hôn cô, đèn huỳnh quang cũng nổi lên bốn phía, dường như tất cả ký giả đều xông tới chụp liên hồi bọn họ.

Cô cứ như bị dọa, thế nhưng mặc kệ cô giãy dụa thế nào thì Mục Tư Viễn cũng không buông tay.

Về sau là Thân Văn Hạo xông lên trước kéo bọn họ ra, mang theo cô chạy khỏi bữa tiệc.

"Mau lên xe, "Thân Văn Hạo dường như rất có kinh nghiệm với những lần như thế này, hắn vội vàng mở cửa xe, lo lắng đám ký giả sẽ đuổi theo. Cố Bảo Bảo gật đầu, mắt nhìn về phía sau.

"Em nhìn gì thế?" Thân Văn Hạo hỏi, nhưng lập tức lại hiểu được, nói nhanh: "Anh ta sẽ không tới đâu."

Cô ngơ ngác nhìn hắn, ngây ngô hỏi: "Vì sao?"

Thân Văn Hạo nhìn cửa chính hoa viên, lông mày nhíu lại nhưng không trả lời, chỉ khởi động xe đưa cô đi.

Chương 26: Bởi vì đây là âm mưu của hắn

Sau khi xuống xe, cô đứng dưới lầu tối om, tiếp tục hỏi: "Văn Hạo, anh vừa rồi nói anh ấy sẽ không tới?"

Vì sao hắn hôn cô nhưng rồi không bảo hộ cô?

"Anh chỉ đoán lung tung thôi," Trong mắt Thân Văn Hạo thoáng hiện tia đau lòng, "Em không nên suy nghĩ nhiều quá, khuya rồi, mau về ngủ đi."

Cô sao có thể ngủ được?

Điện thoại bật cả đêm để chờ cuộc gọi của hắn, vì sợ lỡ mất cho nên chốc chốc lại tỉnh giấc.

Nhưng cả đêm, điện thoại đều yên lặng, không có chút tiếng vang nào.

Nghe cô nói đơn giản chuyện tối qua, Công Tôn Diệp nghi hoặc: "Thì ra anh ta biết mình bị chụp hình, anh ta vì sao không đè chuyện này xuống? Một buổi tối cũng đủ để anh ta tiêu hủy hết tất cả phim ảnh rồi!"

Sắc mặt Cố Bảo Bảo trắng bệch: "A Diệp, lời này của anh... Là ý gì?"

Hắn không nói cô còn chưa nghĩ đến, lúc này đây suy nghĩ của cô mới thanh tỉnh.

Hôm qua trước mặt bao phóng viên Thân Văn Hạo mang cô đi, vì sao báo lại không đăng?

Vì sao khi bọn họ chạy ra hoa viên thì lại không có phóng viên nào tới chụp?

Vì sao Văn Hạo không có nói cho cô biết, Mục Tư Viễn vì sao không đuổi theo ra?

Bởi vì hắn mặc dù nhìn thấu mánh khóe lại không đành lòng nói cho cô, mọi chuyện đều là Mục Tư Viễn an bài!

"Bảo Bảo, em có sao không?" Công Tôn Diệp sắc mặt trắng bệch của cô, có hơi hối hận khi cầm báo tới cho cô xem.

Đôi môi Cố Bảo Bảo run rẩy, "A Diệp, giúp em chăm sóc Nhạc Nhạc!"

Nói rồi cô đứng dậy, tay cầm báo gần như vò nát nó.

"Em muốn đi tìm anh ta?" Công Tôn Diệp hỏi.

Cố Bảo Bảo kiên định gật đầu, "Em phải hỏi anh ấy, vì sao phải làm như vậy, em..."

Vành mắt cô đỏ lên, không muốn cho hắn thấy nước mắt của cô, vội vàng chạy ra cửa.

****

Cửa phòng tổng giám đốc mở!

Cố Bảo Bảo hơi sững sờ, nhanh chóng đi vào.

Theo bước chân cô, từng tia sáng càng ngày bớt dần, rèm cửa sổ đã đóng lại một nửa, chị còn lại một khe hở hẹp, mà Mục Tư Viễn đang đứng bên khe hở đó, thưởng thức phong cảnh phía ngoài.

Bầu không khí ngột ngạt làm Cố Bảo Bảo có sự sợ hãi không tên, cô dừng chân trước bàn làm việc, không dám tiến lên nữa.

Bỗng Mục Tư Viễn xoay người lại, tinh quang trong mắt ép thẳng đôi mắt cô: "Sao thế, chỉ có một mình cô tới thôi sao?"

"Anh... Có ý gì?"

Hắn vô vị nhún vai, "Tôi còn tưởng có thể gặp chồng cô chứ, anh ta chí ít nên phải..."

Hắn chỉ vào mặt mình: "Tới đây cho tôi một đấm không phải sao?"

Lòng cô như chìm đáy cốc: "Mọi chuyện, đều là do anh sắp xếp sao?"

"Đúng thì thế nào?"

Cố Bảo Bảo hít sâu một hơi, kiềm chế trái tim đau nhức của mình, "Vì sao? Anh tại sao phải làm vậy chứ?"

Chương 27: Dùng lời nói dối che dấu trái tim đau thương

Mục Tư Viễn cười nhạt: "Tôi làm vậy có gì không đúng sao? Ngược lại là cô, cô sợ hãi như thế, chẳng lẽ cô chưa nói chuyện cô với tôi cho chồng cô biết?"

Ánh mắt cô hỗn loạn cúi đầu, tâm tư xoay chuyển cũng không đoán được ý tứ trong lời hắn nói.

"Cố Bảo Bảo," Miệng hắn nhếch lên tia tiếu ý giễu cợt, "Xem ra cô thật chưa nói cho chồng cô rồi, cũng đúng thôi, nếu nói những chuyện trước đây cô làm cho anh ta biết, cô có lẽ cũng không gả đi được đâu nhỉ!"

"Những chuyện trước đây tôi làm...?"

Mặt cô tái nhợt ngước lên, yết hầu vì những lời hắn nói mà đau đớn không nói nên lời.

Nước mắt từng giọt lăn xuống giống như những bi thương sâu trong lòng thấm ra ngoài.

Trái tim Mục Tư Viễn run lên, nhưng hắn lập tức cương quyết lờ đi.

Vẫn là ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: "Cố Bảo Bảo, lẽ nào cô đã quên rồi sao?"

Hắn quay ra, nhìn vào trong căn phòng nghỉ ngơi kia: "Chính chỗ đó, cô cho tôi ăn cái gì? Sau đó cô lại làm gì? Không cần tôi phải

nói cặn kẽ cho cô rõ chứ."

"Anh..."

Cố Bảo Bảo hít thở khẩn trương, tay túm lấy áo, "Anh... Biết?"

Đêm đó, đêm đó rõ ràng hắn đã uống say, cô mới cho hắn anh... Sau đó hắn cũng tưởng bọn họ say rượu mất lí trí, vì sao bây giờ hắn lại nói như vậy...?

"Cố Bảo Bảo!"

Bỗng hắn bước tới, vóc dáng to cao bao trùm lấy cô, cô không thấy rõ mặt hắn nhưng lại cảm giác được sự tức giận đang bộc phát trong lòng hắn.

Cô theo bản năng lùi lại song bị hắn giữ chặt cằm.

Giọng nói lạnh lùng văng vẳng bên tai: "Thật ra tôi rất lấy làm lạ, năm đó cô tìm mọi cách leo lên giường tôi, vì sao trong nháy mắt lại có thể đi theo người đàn ông khác?"

Hóa ra đây mới là vấn đề hắn quan tâm ư?

Hắn cảm giác mình bị khuất nhục mới muốn đòi sự thống khoái từ cô sao? !

Hốt nhiên cô thấy trái tim thật đau đớn, nước mắt cũng dần khô kiệt.

"Anh quan tâm ư?" Cô khó khăn nhưng bình tĩnh nói: "Tôi nếu đã biết anh không lấy tôi, lẽ nào tôi phải chờ anh cả đời sao?"

Cằm đau hơn, hắn gào lên tức giận: "Cố Bảo Bảo, những lời cô đã nói thì sao? Đều là lời nói dối cả ư?"

"Đúng thế!"

Cô cắn răng đẩy tay hắn ra: "Nhưng dựa vào cái gì anh hỏi tôi như thế? Tôi là gì của anh đây? Không sai, tôi đã từng hứa hẹn với anh, tôi có thể cam kết cả đời chờ anh, nhưng anh thì sao? Anh có từng nhìn tôi chưa?"

Không, hắn sẽ không, vĩnh viễn không!

Cô đè nén cảm giác run rẩy trong tim: "Mục Tư Viễn, tôi học sự khôn ngoan thôi. Tôi chỉ học... Học cách buông tay. Lẽ nào điều đó cũng không được? Điều đó cũng không được ư?"

"Tôi quấn lấy anh, anh không thích; bây giờ tôi không quấn lấy anh nữa, trong lòng anh cũng không thoải mái sao? Vậy anh bảo tôi phải làm thế nào? Làm thế nào?"

Sắc mặt Mục Tư Viễn xanh mét, không nói được gì.

Chương 28: Cô ơi, con không có mẹ

Hắn keo kiệt như vậy đó, không thể giao trái tim cho cô, ngay cả lời cũng không nói một câu.

Lui ra sau, cô tham lam khắc sâu bóng dáng hắn lần cuối, sau đó chạy vội ra ngoài.

Cước bộ của cô rất nhanh, một mực tự nhủ trong lòng, không được khóc, không thể khóc, chít ít không thể khóc trong công ty.

Thế nhưng, khi ra tới vườn hoa nhỏ ngoài công ty, cô lại không nhịn được, núp sau bồn hoa đau lòng khóc một trận.

Cô thật muốn nói cho hắn biết, tất cả những lời cô vừa nói đều là giả.

Sau khi yêu hắn, cô cũng không biết làm sao để yêu người đàn ông khác.

Nhưng cô tuyệt đối không thể nói được.

Khi hắn và Trịnh Tâm Du sống hạnh phúc bên nhau, cô cũng cần sự tôn nghiêm mới có thể sống được.

Phút chốc cô đứng dậy, mặc dù đau lòng, suy nghĩ của cô vẫn rõ ràng.

Đã xảy ra chuyện như vậy mà "chồng" cô không tới, Mục Tư Viễn nhất định sẽ sinh nghi, cô nhất định phải mang Nhạc Nhạc

rời đi!

"Cô ơi!"

Lúc này, sau lưng chợt vang lên một giọng nói non nớt êm dịu.

Cô sửng sốt, xoay lại, cả người như bị sét đánh.

Bóng hình ngày nhớ đêm mong, cô tưởng không cách nào gặp được bé nữa, giờ đây bé lại đang đứng trước mặt nhìn cô.

"Nhạc... Hoan Hoan!" Cô kích động ngồi xuống ôm lấy bé.

Hoan Hoan cũng chìa tay ra ôm vai cô, trong lòng rất vui.

Bé từ nhà ông nội chạy ra ngoài, chính là muốn ở công ty chờ cô ấy, không ngờ nhanh như vậy đã gặp rồi.

"Cô ơi, cô khóc sao?" Bé nhìn cặp mắt đỏ của cô hỏi.

"A, không có," Cố Bảo Bảo vội vã lau nước mắt, nặn ra nụ cười: "Mẹ... Cô chỉ bị cát bay vào mắt thôi."

"Vậy con giúp cô thổi nhé!" Bé nhón chân lên, cẩn thận thổi cho cô.

Cơn gió ấm áp lướt qua mắt cô, thương tổn của Mục Tư Viễn dường như cũng bị thổi đi, "Cảm ơn Hoan Hoan!" Cô cười vui vẻ.

"Cô ơi, sao cô biết tên con là Hoan Hoan?" Bé mở to mắt hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng như một trái táo.

Ngốc quá, mẹ sao có thể không biết tên con được chứ?

Cố Bảo Bảo đè nén cảm giác đau lòng, ôn nhu ôm bé lên: "Cô đương nhiên biết rồi. Cô còn biết Hoan Hoan là một thiên tài nhỏ, đúng không?"

Hoan Hoan hiếm khi cười rộ lên, "Kỳ thực cũng không hẳn đâu ạ."

Cơ thể bé áp sát vào lòng Cố Bảo Bảo, trên khuôn mặt bé nhỏ có sự cô đơn không hợp với tuổi: "Con càng hâm mộ những bạn khác có mẹ hơn!"

Bé đã từng hỏi ba, vì sao Hoan Hoan không có mẹ?

Ba nói thiên tài thì không cần mẹ!

Kỳ thực bé vẫn luôn nhớ, nếu làm thiên tài mà không có mẹ, bé tình nguyện không làm!

Cố Bảo Bảo đau lòng không thôi, "Hoan Hoan cũng có mẹ mà, bằng không Hoan Hoan từ đâu chui ra chứ?"

"Nhưng mẹ con đang ở đâu?" Cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên hỏi.

Chương 29: Làm mẹ thiên tài rất khó

Cái miệng nhỏ nhắn méo mó: "Vì sao mẹ không tới thăm con? Có phải mẹ không thích Hoan Hoan?"

"Không phải đâu, không phải đâu, "Cố Bảo Bảo nhanh chóng lắc đầu, "Mẹ nhất định rất thích, rất thích Hoan Hoan!"

Cô ôm vai Hoan Hoan, "Hoan Hoan, con không được nghĩ như vậy, Hoan Hoan ngoan thế này, lại hiểu chuyện này, mẹ làm sao lại không thích con? Mẹ không tới thăm con có lẽ mẹ có chuyện rất quan trọng còn chưa làm xong đó thôi!"

Hoan Hoan gật đầu, bỗng nhiên nói: "Cô ơi, vậy cô có thể làm mẹ con không?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, Hoan Hoan đã nhào tới ôm lấy cô, "Cô ơi, cô không phải nói con vừa ngoan vừa hiểu chuyện đấy sao? Vậy cô làm mẹ con có được không?"

Bé khát khao có mẹ đến vậy sao, với một người lần đầu tiên gặp mà bé đã đưa ra yêu cầu này ư?

Tim Cố Bảo Bảo như bị dao cắt, "Hoan Hoan..." Đều do mình trước đây đã quá hoang đường, đáp ứng Mục Tư Viễn vĩnh viễn không quen biết với Hoan Hoan!

"Hoan Hoan, cô xin lỗi!"

Cô đèn nén sự đau đớn trong tim, "Cô không thể... Không thể làm

mẹ con."

"Vì sao?" Hoan Hoan gấp gáp hỏi.

"Bởi vì, bởi vì... Cô sắp rời khỏi đây rồi." Có lẽ lý do này bé có thể tiếp nhận đi?

Rời khỏi đây?

Cái đầu nhỏ quay ra, "Cô khi nào thì đi ạ?"

Cố Bảo Bảo muôn phần áy náy với bé, cũng không để ý tới bé không giống như người bình thường hỏi nguyên nhân rời đi mà trực tiếp hỏi thời gian đi.

"Chắc là hai ngày nữa!" Cô đáp.

"Đừng đi mà!" Hoan Hoan bắt đầu nũng nịu, "Cô ơi, tháng này con có một hoạt động rất quan trọng, cần có ba mẹ cùng đi, đến lúc đó cô với ba đi với con, có được không?"

Thấy cô do dự, Hoan Hoan mau mau nói: "Con xin cô mà, cô đóng giả mẹ con một lần có được không?"

Nối rồi bé ủy khuất dẩu môi: "Các bạn khác đều có mẹ mà con lại không có, những bạn khác sẽ chê cười con."

Cái này... Cố Bảo Bảo khó xử, nếu không đi, để Mục Tư Viễn biết sự tồn tại của Nhạc Nhạc thì làm sao bây giờ?

Nhưng nếu tàn nhẫn bỏ đi, có trời mới biết nếu Hoan Hoan biết thân phận cô có ghi hận cô cả đời không nữa?

Tình yêu cô có thể cho bé thật ít ỏi...

"Thôi ạ," Bỗng, Hoan Hoan trượt xuống khỏi lòng cô, "Nếu cô thật sự không thể giúp con, con đi vậy!"

Nói rồi bé xoay đi có vẻ muốn đi.

Thấy bóng dáng bé nhỏ cô đơn của bé, trong lòng Cố Bảo Bảo vừa vội vừa đau.

"Hoan Hoan, " Cô lên trước ôm lấy bé, "Cô đáp ứng con."

"Thật sao?" Bé quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười cao hứng, "Cô ơi, cô không gạt con chứ?"

"Đương nhiên cô không lừa con rồi!"

"Thật tốt quá!"

Hoan Hoan hôn "chụt" một cái lên má cô, "Vậy mai con tới công ty mở họp có thể gặp được cô không ạ?"

Chương 30: Cô ấy còn dám tới

"Đương nhiên là được rồi!"

"Vâng, vậy mai chúng ta gặp nhé, hôm nay con về trước đây!"

"Mai gặp!" Cố Bảo Bảo thả bé xuống, "Con về thế nào? Cô đưa con đi."

"Không cần ạ, chú Vượng đang đợi con!"

Nói rồi bé chỉ cái xe ở ven đường, "Tạm biệt cô!"

Hoan Hoan chạy chậm trên đường, chú Vượng người hầu Mục gia đã sớm mở cửa xe.

"Chú Vượng, con xong rồi!" Ngồi lên xe, bé hưng phấn tuyên bố.

Chú Vượng cười hòa ái: "Tiểu thiếu gia đã ra tay thì nào có chuyện không giải quyết được chứ!"

"Ai," Nói đến đây, Hoan Hoan thở dài, "Ba mỗi lần có bạn gái đều không giao du quá một tháng, lần này hi vọng con có thể giữ cô này lại."

Chú Vượng thương yêu sờ cái đầu nhỏ, "Tiểu thiếu gia, nhất định có thể!"

****

Sáng ngày thứ hai

Cố Bảo Bảo vừa đi vào công ty liền cảm giác được rất nhiều ánh mắt khác thường.

Lúc mà cô vào thang máy, vốn mọi người còn đang nghị luận ầm ĩ lập tức yên tĩnh, song bên cạnh vẫn dùng ánh mắt nhìn qua cô.

Đều là do tờ báo kia!

Cô hít sâu, lấy hết dũng khí bước vào tầng làm việc của tổng giám đốc.

"Linda, hôm nay cô..." Ba thư kí cộng thêm chủ nhiệm thư kí đang thảo luận công việc, thấy cô đi vào, chủ nhiệm thư kí đang nói thiếu chút nữa cắn phải lưỡi của mình.

Cố Bảo Bảo lúng túng cười, đi lên trước: "Chào buổi sáng, tôi... Xin hỏi hôm nay tôi có việc gì cần làm không?"

Chủ nhiệm thư kí nhìn cô như nhìn quái vật, "Tôi trước hết phải đi xin ý kiến tổng giám đốc!" Nói rồi cô ấy lập tức đi ra gõ cửa vào phòng tổng giám đốc.

Bình tĩnh, bình tĩnh nào!

Cố Bảo Bảo ép mình cười, chào hỏi với mấy cô thư kí kia.

Mấy cô thư kí xinh đẹp gật đầu, sôi nổi tản đi.

Cố Bảo Bảo không thể làm gì khác hơn là đứng tại chỗ, trong đầu nhớ lại khuôn mặt nhỏ nhắn hoạt bát đáng yêu của Hoan Hoan mới có dũng khí để đợi.

"Cô nói gì?" Mục Tư Viễn đang xem tư liệu kinh ngạc ngẩng lên nhìn chủ nhiệm thư ký.

Chủ nhiệm thư ký buộc phải lập lại lần nữa, "Tôi tới xin ý kiến anh xem nên sắp xếp cho cô Cố công tác gì?"

Cô ấy còn tới làm? !

Trước đây Cố Bảo Bảo luôn lấy hắn buồn vui mà thay đổi, chẳng lẽ thật không quan tâm hắn sở tác sở vi sao?

"Tổng giám đốc, tổng giám đốc...?"

Chủ nhiệm thư ký thận trọng gọi hắn, "Có cần... Cho cô ấy tự vào xin chỉ thị không ạ?"

"Không cần," Trong lòng Mục Tư Viễn không hiểu sao phiền muộn, hắn khoát khoát tay, "Cô xem rồi sắp xếp đi!"

Cô xem rồi sắp xếp ư?

Chủ nhiệm thư ký sửng sốt, tấm ảnh hai người hôn nhau hôm qua mới đăng lên báo, hôm nay đã liền thất sủng rồi?

"Cô Cố, mời cô đi theo tôi!"

Ra khỏi phòng tổng giám đốc, cô dẫn Cố Bảo Bảo vào phòng của thư kí.

"Bây giờ chúng ta có ba thư kí, xử lí văn kiện, phiên dịch tiếng nước ngoài, sắp xếp lộ trình của tổng giám đốc đều có người phụ trách, còn tôi thì phụ trách chung toàn bộ cùng với những

chuyện liên quan tới tổng giám đốc."

Cố Bảo Bảo gật đầu nhưng không hiểu lời cô ấy là ý gì.

Chương 31: Tôi nghĩ là cô hiểu lầm

Chủ nhiệm thư ký nói tiếp: "Ngoài những việc chúng tôi đã phân công ra thì những chuyện còn lại sẽ là công việc của cô! Cô nghe rõ chưa?"

Cô gật đầu.

Cô hiểu, chỉ cần những chuyện các cô ấy chưa hoặc không kịp làm xong đều là nhiệm vụ của cô!

"Hiểu là tốt rồi!" Chủ nhiệm liếc cô một cái, đi vào phòng làm việc của mình.

"Đúng rồi, " Bất chợt cô ta quay lại, "Trừ những cái đó ra, còn một việc rất quan trọng cô phải làm, tối thứ ba và chủ nhật hàng tuần, tổng giám đốc đều có một bữa tối với cô Trịnh, cô phải hẹn trước với cô Trịnh đấy!"

Dừng lại một lúc rồi cô ta nhấn mạnh: "Bất cứ chuyện gì khác cô đều có thể làm sau nhưng việc này là không được!"

Tiếp đó cô ta vô cùng nhìn sắc mặt Cố Bảo Bảo hơi thay đổi rồi mới về phòng mình.

Cô biết là chủ nhiệm cố ý, khi có thư kí mới mà được tổng giám đốc đối đãi đặc biệt, những thư kí còn lại sẽ "hợp công", chiêu nhỏ này trước đây cô đã từng dùng qua.

Nhưng hiện giờ, cô đã không còn quan tâm nữa.

Cố Bảo Bảo ngồi xuống cái ghế trước kia của mình, hôm nay việc đầu tiên cô làm là gọi điện thoại, hẹn trước Trịnh Tâm Du bữa tối ngày mai với Mục Tư Viễn.

Nhấn số của Trịnh Tâm Du, cô hít sâu, "Xin hỏi có phải cô Trịnh đó không? Tôi là thư kí của Mục tổng giám đốc."

"Chào cô, tôi là..." Giọng điệu vui vẻ dừng lại, "Cô là... Cố Bảo Bảo phải không?"

Cố Bảo Bảo ngồi thẳng người, "Là tôi. Cô Trịnh, tôi muốn hẹn thời gian cho bữa tối ngày mai của cô."

"Cố Bảo Bảo," Trịnh Tâm Du có chút bối rối cắt ngang lời cô, "Cô đừng hiểu lầm, bọn tôi cùng ăn cơm chỉ là thảo luận tình hình giáo dục Hoan Hoan mà thôi, cô hẳn cũng biết... Công việc của tôi là dạy cho trẻ.."

Cố Bảo Bảo cũng cắt ngang lời cô ấy, cố ý lên giọng: "Cô Trịnh, tôi nghĩ người hiểu lầm là cô! Tôi và tổng giám đốc... Cho tới giờ chưa có gì cả. Xin cô đừng hiểu lầm!"

Vừa dứt lời, mấy thư kí kia liền kỳ quái ngẩng đầu lên.

Trịnh Tâm Du sửng sốt, ở bên đầu dây kia thận trọng hỏi: "Cố Bảo Bảo, cô... Thực sự đã kết hôn rồi sao?"

"Đúng vậy! Tôi đã kết hôn!" Cô không chút do dự đáp.

"... Chúc mừng, tôi..." Trịnh Tâm Du không thể làm gì khác hơn là ngưng đề tài, "Làm phiền cô nói với Tư Viễn, mai tôi sẽ tới muộn nửa tiếng."

"Được. Tạm biệt."

Cúp điện thoại, mấy thư kí kia liền rút đầu mình về, âm thầm nhìn nhau bên dưới, đang muốn vụng trộm thảo luận thì lại thấy tổng giám đốc thân ái của các cô đang đứng ở cửa.

Trong phòng làm việc tức khắc lặng như tờ, Cố Bảo Bảo kỳ quái ngẩng đầu, vừa vặn đụng vào tầm mắt Mục Tư Viễn.

Hô hấp của cô như ngừng lại, giả vờ trấn định cúi đầu, tưởng là hắn sẽ nói gì hay làm gì đó nhưng hắn chỉ dặn: "Linda, pha tôi ly cà phê!"

Sau đó liền ra ngoài.

Chương 32: Cô ơi, đổi cà phê thành nước trái cây có được không

Cố Bảo Bảo ngơ ngác nhìn bóng lưng hắn, thu lại ánh mắt đồng thời cũng thở phào.

Hắn không tìm cô gây phiền phức, cũng không phát hiện ra Nhạc Nhạc, vậy cô cứ yên ổn trong khoảng thời gian này đi, chỉ cần xong chuyện đã đáp ứng Hoan Hoan, cô có thể mang theo Nhạc Nhạc đi khỏi nơi đây.

"Mọi người bỏ mọi việc trong tay xuống đi, " Lúc này, chủ nhiệm đi ra, vỗ vỗ tay nhắc nhở mọi người chú ý: "Cuộc họp do thái tử gia chủ trì trước 10h30, mọi người mau chuẩn bị đi!"

Nghe vậy, các thư ký lập tức lu bù lên, Cố Bảo Bảo cũng cầm tư liệu theo các cô tới phòng họp.

"Cô Cố, cô đi lấy hai mươi ly cà phê đi!" Chủ nhiệm cầm lấy tư liệu trong tay cô, thúc giục: "Mau!"

Lấy cà phê... Không phải là công việc của nhân viên sao?

Cô không kịp nói ra nghi ngờ, chủ nhiệm đã vội vã đi rồi.

Cô đành phải đi lấy cà phê, đúng lúc thấy Linda đang suy nghĩ cà phê của Mục Tư Viễn nên pha thế nào, "Ai, tổng giám đốc muốn mấy thìa đường với mấy thìa sữa đây?"

Cô ấy cũng mới làm phiên dịch viên nên còn không rõ lắm khẩu

vị của tổng giám đốc.

Cố Bảo Bảo đi tới bên cạnh, theo trí nhớ thốt lên: "Một thìa sữa, nửa thìa đường, anh ấy thích uống cà phê đắng..."

Linda sửng sốt, cô cũng sững sờ, trong lòng lập tức thấy đắng chát, cô rõ ràng thói quen của hắn còn hơn cả bản thân.

"Tôi chỉ thuận miệng thôi, cô chớ coi là thật." Cô vội bổ sung, xoay người đi pha cà phê.

Linda như có điều suy nghĩ nhìn cô, nhanh chóng cầm cà phê ra ngoài.

"Cô ơi!" Lúc đang pha cà phê, giọng nói trẻ con quen thuộc chợt vang lên, Cố Bảo Bảo nhìn lại, "Hoan Hoan!"

Cô tiến tới, ngồi xổm xuống trước mặt bé: "Hoan Hoan sao biết cô ở đây?"

Hôm nay Hoan Hoan mặc một bộ âu phục nhỏ, mái tóc được vuốt keo chải ra đằng sau, trông rất lanh lợi.

Cố Bảo Bảo nhìn mà trong lòng thấy rất vui.

Hoan Hoan nháy nháy cặp mắt thông minh: "Con đoán."

Bé qua phòng thư kí, cũng qua phòng họp đều không thấy, rất có thể là ở chỗ pha cà phê!

"Cô ơi," Chợt Hoan Hoan nắm cánh tay cô, lại gần tai cô nói nhỏ: "Cô dùng cốc cà phê cho con một ly nước trái cây được không ạ? Cà phê đắng lắm, con không muốn uống!"

Cố Bảo Bảo vừa yêu thương vừa buồn cười: "Không thích cà phê thì không cần uống, tại sao còn phải giả vờ?"

Hoan Hoan thở dài như người lớn, "Ba nói, nếu muốn thành người lớn thì phải trông như người lớn, không được coi mình là trẻ con. Nhưng mà,"

Đôi mắt trong veo nhìn cô, "Con cũng không thể để cô giúp con nói dối, hay là cô cứ cho con cà phê cũng được ạ!"

Nói rồi, bé huơ huơ tay với cô: "Cô ơi, con phải đi họp rồi, đợi lát nữa con tìm cô nhé được không ạ?"

Cố Bảo Bảo gật đầu, mắt hơi ướt, Mục Tư Viễn dạy bé rất tốt, còn cả... Trịnh Tâm Du, cô ấy chắc cũng mất không ít tâm tư với Hoan Hoan!

Quay lại tiếp tục pha cà phê, một bóng người cao lớn bỗng che phủ cô.

Chương 33: Anh nói cho tôi biết, tôi sai ở đâu

Cô sững sờ, còn chưa tỉnh lại thì cả người đã bị đẩy ra hành lang cầu thang cạnh khu vực pha cà phê.

Cánh tay cô bị đụng mạnh vào tường, cơn đau chưa kịp truyền đến, giọng nói lạnh lùng của Mục Tư Viễn rồi vang lên: "Cô vi phạm cam kết trước đây!"

-- Nếu sinh con trai, cô vĩnh viễn không thể gặp gỡ quen biết nó! Bằng không đừng trách tôi gây bất lợi với người nhà cô! --

Cố Bảo Bảo thanh minh: "Tôi không có... Quen biết với con! Trong mắt con tôi chỉ là... một người cô xa lạ mà thôi!"

"Vậy bước tiếp theo sẽ là gì?"

Trong mắt Mục Tư Viễn đầy lửa giận như muốn nuốt trọn cô: "Bước tiếp theo cô dự định làm cái gì? Nói cho nó biết thân phận thật của cô? Hay là đem chuyện này ra nói cho thiên hạ để cô danh chính ngôn thuận trở thành Mục phu nhân? Hay là, cô dự định lấy chuyện này uy hiếp tôi, đòi một khoản lớn hơn?"

Những lời hùng hổ hăm dọa làm Cố Bảo Bảo trong nhất thời không có lực ngăn đỡ, cô chỉ hoảng sợ lắc đầu, bị hắn từng bước ép tới góc chết, rồi lại đâm thêm một đao: "Cố Bảo Bảo, lần này cô lại muốn chơi trò gì nữa hả? Cũng không có ai có thời gian mà chơi với cô đâu!"

Chơi? !

Đã hơn mười năm, cô lúc nào cũng nằm trong lòng bàn tay hắn, mặc hắn bóp méo thế nào cũng được khiến cho vết thương gắn đầy, hắn lại cho rằng cô đang "chơi"?

Có lẽ thương tâm đã tới tận cùng, ngược lại trở thành dũng khí vô tận, Cố Bảo Bảo âm thầm hít sâu.

"Mục tổng!" Cô ép mình nhìn thẳng vào mắt hắn: "Trước khi anh để tôi tới làm thư kí, chẳng lẽ không có dự liệu được tôi sẽ chạm mặt Hoan Hoan hay sao?"

"Cố Bảo Bảo!" Hắn cười lạnh, "Cô khỏi phải lấy hành động của tôi để chỉ trích tôi, đừng tưởng tôi không biết cô muốn làm gì!"

Nói xong hắn lùi lại, giải trừ sự áp bạch trên người cô, lại dùng ánh mắt lạnh như băng như muốn lăng trì nhìn cô: "Cô muốn bù đắp gì cho Hoan Hoan hả? Xin cô hãy nhìn lại mình đi! Cô là người đã có chồng, có con, cô còn có tư cách gì yêu thương Hoan Hoan? Cô định dùng cái tình mẹ không trọn vẹn này để lưu lại ám ảnh trong lòng nó hả?"

Đột nhiên, hắn thô lỗ nắm cánh tay cô, lôi cô tới căn phòng nhỏ cạnh phòng họp.

Chất liệu thủy tinh đặc chế khiến cô có thể thấy rõ tình huống trong phòng họp mà không bị người bên trong phát hiện ra.

Bên trong, một mình Hoan Hoan ngồi ở ghế chủ tịch, cực kì nghiêm túc lắng nghe, ghi chép, lên tiếng.

Mỗi việc bé làm đều rất tốt, thật khiến người ta khó mà tin được

bé mới chỉ năm tuổi!

"Hoan Hoan một tuổi thì dị ứng với sữa mẹ, uống sữa tươi cũng bị nổi ban đỏ," Mục Tư Viễn thanh âm đạm mạc trước sau như một lên tiếng: "Từ bé nó chỉ ăn được cháo trắng, ba tuổi mới được có 24 cân, bước đi luôn lảo đảo!"

"Từ ba tuổi, mỗi ngày trừ ngủ ra thì chính là học, không có thời gian chơi đùa, nó có thể như hôm nay cô biết phải chịu khổ như thế nào không, bảo mẫu, ông nội, tôi, còn cả Tâm Du đã mất bao nhiêu tâm lực không?"

Cố Bảo Bảo nước mắt đã rơi đầy mặt, "Mục Tư Viễn," Cả người cô run run, "Những cái đó đều là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi hay sao?"

Chương 34: Nhạc Nhạc ở trường học có cái gì không đúng.

Là ai ép cô ký khế ước hoang đường kia, là ai làm ra quyết định vô lý đó?

Đều là anh, là anh!

"Nhưng cô lại muốn cướp nó đi!" Mục Tư Viễn xanh mặt, "Tôi không có nói sai chứ, cô tính toán mọi cách xuất hiện ở bên cạnh chúng tôi là muốn dùng thân phận người mẹ vừa vô dụng vừa buồn cười cướp nó đi!"

"Mục Tư Viễn," Cô cắn răng lau đi nước mắt, "Trong lòng anh, tôi chính là người như vậy ư?"

Hắn không có bỏ sót sự bi thương chợt lóe trong mắt cô, nhưng hắn lại chọn làm như không thấy, hừ lạnh: "Có lẽ, chỉ hơn chứ không có kém!"

Cố Bảo Bảo đã không nhớ rõ cô ra khỏi căn phòng đó như thế nào, rất nhiều, rất nhiều lần, Mục Tư Viễn dùng đủ cách ép cô tự động bỏ đi.

Bất đồng duy nhất chính là, lần này cô không rơi lệ nữa.

Cô nhìn thoáng qua Nhạc Nhạc bên cạnh, đứa bé này tựa hồ cảm giác được gì, từ lúc cô bắt đầu thu dọn hành lý, bé vẫn đứng một bên.

"Nhạc Nhạc," Cô giơ tay ra xoa đầu bé, "Nhạc Nhạc có nhớ nhà

ở Mỹ không?"

Cô nặn ra nụ cười, "Nhạc Nhạc đừng gấp, qua hết tháng này, mẹ dẫn con về được không?"

Nhạc Nhạc chạy đi, "rầm" tiếng sập cửa phòng bé vang lên.

Cố Bảo Bảo để lại mấy bộ quần áo tắm rửa, còn lại đều cất vào vali, xem lại lịch, tháng này còn hai mươi sáu ngày.

Cô có thể, cô nhất định có thể thực hiện được cam kết ngày nào đó kia với Hoan Hoan!

Cho dù trái tim có đau đớn thế nào, cũng có thể.

Cô co rúc trên giường, có phần lạnh lẽo, lại khiến cô có được chút cảm giác an toàn.

"Ba ngày hai đêm, nếu duyên phận đã vậy, đừng tránh tình yêu của em đã làm anh..." Tiếng ca từ điện thoại vang lên nhiều lần, cô không muốn nhận, cũng không muốn xem là ai gọi tới.

Rốt cuộc người nọ không gọi tiếp nữa, cô nhắm mắt lại, mơ màng ngủ thiếp đi.

"Cộc cộc!"

Chợt cô giật mình tỉnh dậy vì tiếng gõ cửa, bên ngoài là giọng của Công Tôn Diệp: "Bảo Bảo, Bảo Bảo? Em có nhà không? Mở cửa đi!"

Cố Bảo Bảo bò dậy, đèn trong nhà bật, muốn giả vờ không có nhà cũng không được.

Cô vào phòng rửa mặt, chỉnh sửa lại tóc tai mới ra mở cửa.

"Bảo Bảo, em đang làm gì vậy?" Công Tôn Diệp đi tới, vừa lo lắng vừa nói: "Anh gọi cho em bao lần mà cũng không được?"

"Em... Em vừa rồi đang giặt quần áo, không nghe được chuông." Cô biên đại một lý do, không muốn để hắn nhìn ra sự khác thường của mình.

Công Tôn Diệp ngồi xuống ghế salon, "Nhạc Nhạc ngủ rồi hả?"

Cô gật đầu, hỏi: "A Diệp, trễ vậy sao anh còn tới, có chuyện gì không?"

Công Tôn Diệp nhìn cô, có gì đó mà không nói ra, chỉ bảo: "Thầy cô ở trường bảo với anh là, mấy ngày qua Nhạc Nhạc có gì đó không đúng."

Chương 35: Nếu anh ta bảo em đi

"Cái gì mà không đúng?" Cô kinh ngạc.

"Mỗi lần đi toilet đều rất lâu, hơn nữa nhiều lần thầy cô đi tìm còn không thấy."

Cố Bảo Bảo cười xót xa: "Có lẽ... Có lẽ bé quên đường về phòng học thôi."

Trước đây lúc còn ở Mỹ, cho dù bé chơi trong vườn hoa cũng có lúc không tìm được đường về nhà.

Cô có phần áy náy: "A Diệp, chút chuyện nhỏ này anh... Không cần phải tự mình tới đâu."

"Anh không cho đây là việc nhỏ! Có lẽ..."

Trong lúc nói, hắn chợt ngừng lại, mắt nhìn thấy vệt nước mắt ở khóe mắt cô.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hắn lo lắng nắm tay cô.

"Không có..."

"Bảo Bảo, em có phải quyết định chuyện gì mà không nói cho anh có đúng không?" Hắn cắt ngang lời biện bạch của cô, có chút tức giận.

Tâm tình của cô đều viết hết lên mặt thì còn có thể giấu được

ai? !

Hắn nhấn mạnh: "Nếu đã vậy, về sau chuyện của em anh cũng không quan tâm nữa, chúng ta cứ coi như chưa từng quen biết!"

"A Diệp..." Ánh mắt Cố Bảo Bảo rũ xuống, "Em..." cô không biết nên nói từ đâu.

Công Tôn Diệp lập tức đoán được bảy tám phần, "Có phải Mục Tư Viễn nói cái gì với em không hả?"

Chỉ có hắn ta mới khiến Cố Bảo Bảo thành như này, "Anh ta nói với em cái gì?"

Tay Cố Bảo Bảo xoắn lại với nhau, thấp giọng nói: "Không có như trước đây," Cô không muốn Công Tôn Diệp lo lắng, thế là giả bộ nhẹ nhõm: "Anh ta còn có thể nói được lời nào nữa đây? Em cũng quen rồi."

Quen thật sao? Vậy thì đã không đau lòng rồi.

Công Tôn Diệp thở dài, phối hợp với cô thể hiện ra ý cười bên ngoài: "A? Vậy anh ta nói "đừng làm phiền tôi" hay là "cút xa một chút"?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, lại nghe hắn nói tiếp: "Bảo Bảo, nếu anh ta bảo em cút xa một chút, vậy anh tới bên anh đây này, anh sẽ đỡ em, không cho em ngã xuống."

"A... Diệp..." Cô ngẩng lên, nhìn vào đôi mắt ân cần kia rồi lại lo sợ không yên dời tầm mắt sang nơi khác.

Năm năm, sự quan tâm này vẫn không thay đổi, bảo cô làm sao

dám nhận đây?

Cố Bảo Bảo, mày không thể, không thể kéo dài nữa, Mục Tư Viễn và Công Tôn Diệp đều nên kết thúc thôi!

Ngày thứ hai đi làm, Mục Tư Viễn và chủ nhiệm thư ký đi công tác, cô không cần đối mặt với Mục Tư Viễn, ngược lại có vẻ thoải mái.

"Cô Cố!" Không ngờ, lúc tới bữa trưa, Linda lại chủ động tới chỗ cô.

"Cám ơn cô hôm qua đã dạy tôi pha cà phê!" Linda thân thiết ngồi xuống cạnh cô, nhỏ giọng nói: "Cô biết hôm qua sau khi tổng giám đốc uống cà phê đã nói gì không?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, cô cũng không muốn biết.

Linda cũng tự nói không ngừng: "Lúc mà tổng giám đốc mới uống, lông mày nhăn nhó cả lại, nói anh ấy đã lâu không có uống hương vị cà phê này, sắc mặt anh ấy trông rất nặng nề, thật làm tôi sợ hãi không!"

Chương 36: Cổ Tín Dương là ai

Nhớ lại vẻ mặt âm trầm kia của tổng giám đốc, cô ấy giờ vẫn còn sợ, rồi nói tiếp: "Nhưng chốc lát là anh ấy lại ngẩng lên mỉm cười với tôi!"

Cái này đúng là dọa người hơn a, cô ấy lúc đó cũng ngây ngẩn cả người.

"Tổng... Tổng giám đốc," Cô khó khăn hỏi: "Cà phê, có gì không ổn sao ạ?"

Chỉ thấy ánh mắt Mục Tư Viễn trở nên có hơi mơ hồ, nhìn vô định.

Một lúc lâu mới lên tiếng: "Tôi đã bỏ khẩu vị này rồi, cứ tưởng cả đời sẽ không uống nữa, cho nên cám ơn cô."

Hắn không uống hương vị cà phê này nữa, là bởi vì đây là hương vị mà cô giới thiệu cho hắn sao? Hóa ra hắn vì chán ghét cô, ngay cả hương vị cà phê cũng bỏ.

Cô cười xin lỗi Linda: "Tôi... Tôi cũng chỉ nói tùy tiện thôi, may là chưa gây phiền phức tới cho cô!"

"Cô nói gì vậy!" Linda nhướng mày, "Nhưng mà mấy ngày nay tổng giám đốc đúng là đang phiền não! Vì một bản giá sàn (cổ phiếu) mà đêm nào cũng tăng ca đến khuya!"

"Bản giá sàn?" Cô không nhịn được hiếu kỳ.

Theo lý thuyết chuyện như vậy hẳn nên do bộ hạng mục làm mới phải, hắn làm sao mà hao tâm tốn sức tới mấy ngày? !

Linda gật đầu, "Tôi xem tài liệu phiên dịch, đối thủ chủ yếu là công ty do một người Hoa mở ở Mỹ, tổng giám đốc hình như là Cổ Tín Dương gì đó, tổng giám đốc rất coi trọng chuyện này."

Cổ Tín Dương! Cố Bảo Bảo sửng sốt, chuyện cũ liền quay lại.

Khi đó cô đang làm trợ lý đặc biệt của Mục Tư Viễn, buổi trưa cô tới phòng làm việc của hắn lại nghe thấy tiếng tranh luận kịch liệt bên trong.

"Anh đừng có mơ, thứ thuộc về Mục gia, anh đừng mong cầm đi một phân!"

Mục Tư Viễn nói xong, tiếng cười của một người đàn ông xa lạ vang lên, "Mục Tư Viễn, đừng nói tuyệt đối như thế, Mục Phong Minh còn đề ra điều kiện đó sao? Ai thắng ai thua, vẫn chưa biết đâu!"

"Cút! Cút khỏi địa bàn Mục gia!"

Có thể nghe ra là Mục Tư Viễn căm thù đến tận xương tuỷ người này, tâm tình gần như mất khống chế.

Chốc lát sau, cửa phòng liền mở ra, người đàn ông với vóc dáng cao lớn, khuôn mặt âm trầm đi ra ngoài.

Cố Bảo Bảo nhanh chóng lui sang một bên, cảm giác hắn dùng dư quang khinh miệt nhìn cô, biến mất trong thang máy.

Về sau cô mới biết người kia là Cổ Tín Dương, cô không rõ lắm thân phận hắn, chỉ biết hắn một mực tranh đua quyền nắm giữ tập đoàn Mục thị với Mục Tư Viễn.

Không nghĩ tới qua mấy năm này, tranh đấu giữa bọn họ còn chưa có dừng lại!

Cổ Tín Dương còn ở Mỹ mở công ty cạnh tranh với hắn, Mục Tư Viễn chậm chạp không có cách gì khẳng định mục đích của mình, chắc là không có cách gì nhìn thấu được mục đích của đối phương!

"Cô Cố?" Linda nghi ngờ nhìn cô, bỗng hưng phấn: "Cô làm sao thế? Nhìn bộ dạng này của cô, lẽ nào cô biết nội tình gì sao?"

"Tôi..." Cố Bảo Bảo vội vã lắc đầu, "Tôi không biết..."

Lời còn chưa dứt, điện thoại bên cạnh vang lên, cô cầm lấy nhìn, không nhịn được mở to mắt: "Ba? !"

Chương 37: Liên hoàn kế của ba Cố

"Bảo Bảo, con về rồi à, sao không về nhà? Chúng ta vẫn là đọc báo mới biết a!"

"Bảo Bảo, là chuyện gì vậy? Sao con lại đứng chung với Mục Tư Viễn?"

Trong quán mỳ vằn thắn Cố gia, ba Cố và mẹ Cố cùng thay phiên "ép hỏi" Cố Bảo Bảo hơn tiếng.

Cố Bảo Bảo vô lực lặp lại lý do đã biên soạn từ lâu: "Ba mẹ à, con học bổ túc xong thì đương nhiên phải về công ty Mục gia làm rồi. Còn tờ báo ấy là hiểu lầm thôi ạ!"

Từ lúc cô mang thai, cô liền nói dối ba mẹ là được công ty phái đi học tập, về sau cô đưa theo Nhạc Nhạc sang Mỹ, vì chăm sóc Nhạc Nhạc, mỗi năm cô chỉ về nhà một lần, hơn nữa còn đến đi vội vàng.

Đối với lần này, trong lòng cô rất áy náy nhưng lại không thể nói thật.

Ba mẹ vẫn luôn không đồng ý chuyện giữa cô và Mục Tư Viễn, nếu biết cô lại có thể sinh con cho hắn, hậu quả cô không cách nào tưởng tượng.

"Chỉ là hiểu lầm thôi ư?" Trên mặt ba Cố viết rõ to hai chữ không tin.

Cô vội gật đầu: "Ba à, mấy năm này con được phái đi học cũng không có liên hệ gì với Mục Tư Viễn, con... Đã sớm quên anh ta rồi."

Ba Cố với mẹ Cố nhìn nhau, tựa hồ đang suy đoán xem trong lời cô có thể có bao nhiêu phần tin được.

"Con về khi nào đấy?" Ba Cố hỏi lại.

Cố Bảo Bảo chỉ vào tờ báo, "Chính là cái ngày tham gia dạ tiệc này, con được bộ môn sắp xếp cho đi, trước đó cũng đâu biết tình hình thế nào đâu ạ! Mấy ngày nay bề bộn nhiều việc quá, con chuẩn bị làm xong rồi mới về."

Cô tiếp tục xạo, "Hơn nữa buổi dạ tiệc hôm đó anh ta uống hơi nhiều rượu, cho nên mới có chuyện hiểu lầm đấy."

Ba Cố với mẹ Cố liếc nhìn nhau, hai bên cùng gật đầu, quyết định không truy cứu chuyện này nữa, tiếp theo có chuyện quan trọng hơn.

"Bảo Bảo," Mẹ Cố lên tiếng, "Nếu đã về thì quay về nhà đi, mấy năm này con không ở nhà, ba mẹ nhớ con lắm."

Mắt Cố Bảo Bảo hơi đỏ, cô sao lại không muốn về thăm ba mẹ chứ, thế nhưng cô hông thể... Không thể để Nhạc Nhạc lộ ra được!

"Ba mẹ, " Cô cười cười, "Công ty đã cho con một ký túc xá thích hợp rồi, chỗ đó cũng tương đối gần công ty, con hay là chưa chuyển đi vội ạ. Có thời gian thì con sẽ về gặp ba mẹ."

"Con nói cái gì!" Ba Cố giận tím mặt, "Ở Cố gia chúng ta, chỉ có

con gái lấy chồng mới không sống với ba mẹ, con phải dọn đi!"

"Ba!" Cố Bảo Bảo có chút nóng nảy, chỉ có thể đưa mắt cầu cứu mẹ.

"Khụ khụ," Mẹ Cố hắng giọng một cái, "Bảo Bảo à, con vừa nói mấy năm này không có liên hệ với Mục Tư Viễn, vậy con có bạn trai chưa vậy?"

Hả? Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, đề tài thế nào mà chuyển tới cái này vậy? !

"Im lặng chính là còn chưa có!"

Mẹ Cố vỗ tay cô: "Bảo Bảo à, con cũng lớn thế này rồi, cũng không thể chỉ lấy công việc làm trọng được, mẹ đã tìm kiếm cho con một người đàn ông tốt rồi, con cũng đã về, tối nay đi gặp đi thế nào?"

Chương 38: Đi xem mắt

"Cái này... Không được, mẹ," Cũng nhanh quá đi à, đầu Cố Bảo Bảo gần như không theo kịp.

"Cái gì mà không hả?" Ba Cố cắt ngang, "Ba mẹ tìm người luận gia thế nhân phẩm đều hạng nhất, con phải đi gặp!"

"Ba," Cố Bảo Bảo phát điên, "Con bây giờ thật sự còn chưa có ý định ấy, con..."

"Không đi xem mắt cũng được, "Ba Cố nhướng mày cười: "Vậy dọn về nhà!"

Cố Bảo Bảo cuối cùng cũng hiểu, hóa ra đây đều là liên hoàn kế của ba mẹ dành cho cô!

Nhất định là ba mẹ chịu kích thích từ tờ báo kia, trong mắt bọn họ, cô tùy tiện tìm một người nào thì cũng tốt hơn nhiều Mục Tư Viễn!

Bây giờ xem ra, ánh mắt ba mẹ thật sự rất chuẩn không phải sao? Cô và Mục Tư Viễn, thật sự không hợp nhau.

"Được rồi," Cô gật đầu, "Con đi xem mắt."

Thời gian xem mắt vào tám giờ tối, cô chỉ có thể xin thầy cô ở trường cho Nhạc Nhạc ở lại, sau khi giải quyết xong bên đây thì cô lập tức chạy qua đón bé.

Mà địa điểm ba mẹ nói lại là nhà hàng nghỉ dưỡng tốt nhất!

Vào cửa dùng cơm còn phải đi qua một cái cầu bắc qua một cái ao rộng lớn.

Đi tới gần cầu, Công Tôn Diệp bỗng gọi điện hỏi cô ở đâu?

Cô vội vã đáp: "Em làm thêm giờ."

"Thưa cô, sắp đi qua cầu nên cô phải cẩn thận!"

Người phục vụ ở trước nhắc nhở cô, cô vội nói mấy câu rồi cúp điện thoại.

Đi vào nhà hàng hai tầng, thiết bị sang trọng khiến Cố Bảo Bảo hoa mắt, trong lòng lại có hơi đau.

Ba mẹ như thế nào lại quen biết người như thế này a? Còn mặt dày đi bán con gái nữa?

Xem ra, chỉ cần để cô cách xa Mục Tư Viễn, bọn họ gì cũng có thể làm.

"Cô Cố, mời đi theo tôi!"

Người phục vụ dẫn cô đi, cô mới phát hiện nơi này chỗ ngồi sắp xếp trên một cái đĩa quay thật to.

Theo sự chuyển động chậm rãi của đĩa quay, khách hàng có thể vừa ăn vừa quan sát thưởng thức phong cảnh nhà hàng với mọi góc cảnh.

Đi tới chỗ hẹn, quả nhiên có một người đàn ông đang chờ.

Cố Bảo Bảo không khỏi có chút khẩn trương, dẫu sao đây là lần đầu tiên trong đời cô đi xem mắt mà!

"Chào cô, cô Cố!"

"Chào anh... Mẫn tiên sinh!" Hình như là họ Mẫn.

"Cô Cố, cô còn xinh đẹp hơn so với tưởng tượng của tôi."

Hắn nói vậy làm Cố Bảo Bảo sững sờ, hình như có người từng nói như vậy, là ai ta?

Cô không nhớ rõ, chỉ biết là nhất định không phải Mục Tư Viễn.

"Cảm ơn." Cô mỉm cười tính toán xem làm sao mau chóng thoát thân.

"Tới đây, xem muốn ăn cái gì?"

Mẫn tiên sinh nhiệt tình đưa menu cho cô, cô không thể làm gì khác đành nhận lấy, lật xem từng trang.

Bỗng, trước mắt chợt lóe, thực đơn liền bị đoạt đi!

"Cố Bảo Bảo!"

Thanh âm quen thuộc, cô ngẩng lên, chẳng biết Công Tôn Diệp đứng bên cạnh lúc nào đang dùng ánh mắt tức giận nhìn cô.

Chương 39: Cô rơi xuống hồ

"A... Diệp..."

Công Tôn Diệp không nói gì, kéo tay cô đi ra ngoài.

Tới cạnh cây cầu, cô thoát khỏi tay hắn, "A Diệp, anh sao lại ở đây?"

"Nhà hàng mà có cầu thì chỉ có duy nhất một nhà thôi. Nhưng mà những lời này là anh hỏi em mới đúng!" Công Tôn Diệp hai tay chống nạnh, đôi mắt giận tái đi khóa chặt cô lại.

Hôm nay cô mặc váy ôm sát cơ thể làm lộ ra đường cong duyên dáng, tóc được xử lý công phu, trang điểm thanh nhã, so với bộ quần áo bình thường cổ lỗ thì đúng là một trời một vực.

"Em có thể giải thích hành động của em được không hả? Để Nhạc Nhạc ở trường học còn mình thì chạy đi - xem mắt --!" Hắn nhất định phải kiềm chế bản thân thấp giọng, không muốn cơn tức giận của mình làm tổn thương cô.

"Không phải vậy đâu, A Diệp, " Cố Bảo Bảo lắc đầu, "Em... Em không phải muốn tới, là ba mẹ em sắp xếp."

Nghe cô giải thích xong lý do, cơn tức của Công Tôn Diệp mới biến đi, bình thường lại, "Em đã muốn qua quýt cho xong chuyện thì sao phải ăn mặc xinh đẹp làm chi!"

- Xinh đẹp? --

Cô nhớ lại, người từng nói cô xinh đẹp là hắn.

Mặt cô phiếm hồng, đôi môi run rẩy, như là cánh hoa đang chờ người tới ngắt.

Công Tôn Diệp có hơi hoảng hốt nắm tay, "Em chờ ở đây, anh đi lấy xe! Nhạc Nhạc còn đang ở trường đấy!" Nói rồi chạy nhanh ra ngoài.

Khoảnh khắc vừa rồi, hắn thật muốn ôm cô ấy vào lòng, hôn cô ấy thật mạnh mẽ.

Nhưng lý trí đã nhắc nhở hắn thời gian ấy còn chưa tới, cô ấy bây giờ còn đắm chìm trong sự đau thương về Mục Tư Viễn, hắn không muốn dọa cô ấy...

Dù sao hắn đã chờ được mấy năm, thêm mấy tháng, nửa năm, có lẽ là một năm thì có sao đâu?

Cố Bảo Bảo thở dài, thế này coi như là đã thoát thân đi?

Quên đi, bây giờ đi đón Nhạc Nhạc quan trọng hơn, ba mẹ bên kia thì cứ giải thích lí do sau vậy.

Còn về Mẫn tiên sinh thì thì thật sự là xin lỗi rồi.

Cô quay lại xem hắn có đi ra hay không, bỗng bắt được hai bóng dáng quen thuộc.

-- Mục Tư Viễn và Trịnh Tâm Du -- đang ngồi trên đĩa quay, chậm rãi chuyển động.

Sao bọn họ lại ở đây?

Cô nhớ rõ là bọn họ hẹn ở một nhà hàng khác mà.

Trong lúc sợ hãi đã thấy Trịnh Tâm Du ngẩng đầu lên, qua cửa kính thủy tinh kinh ngạc thấy cô, sau đó nói gì đó với Mục Tư Viễn làm hắn cũng ngẩng lên nhìn sang bên này.

Cố Bảo Bảo trong lòng hoảng hốt, sợ hắn hiểu lầm cô có mục đích gì mới đi theo bọn họ tới đây.

Cô vội vã quay lại muốn chạy đi lại đạp vào khoảng không, "ùm" rơi vào cái ao nước!

"A!" Trịnh Tâm Du kinh hãi: "Cô ấy rơi xuống ao rồi!"

Quay ra thì Mục Tư Viễn bên cạnh đã đứng dậy chạy ra ngoài.

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp ở trong xe vừa vặn thấy một màn như thế, không kịp gọi cô lại thì cô đã té xuống.

Trời! Cô ấy không biết bơi!

Hắn vội vàng mở cửa xe chạy tới ao, lại nghe được tiếng "ùm", một người nào đó đã nhảy xuống.

Cái ao rất sâu!

Cố Bảo Bảo muốn đứng dưới đáy nhưng nước lại sâu, ý thức dần trở nên mơ hồ.

Giữa dòng nước, cô cảm thấy hai bàn tay ôm lấy hông cô, cảm xúc quen thuộc làm cô nhớ lại một người.

Chương 40: Cô ấy là vợ tôi

Khi đó cô mười ba tuổi, lúc nào cũng nằm sấp bên hồ bơi nhìn hắn bơi.

Hắn nói: "Cố Bảo Bảo, em đừng nhìn anh nữa, em xuống bơi đi."

Cô vui sướng ngưỡng mặt lên, "Còn lâu! Anh Tư Viễn, nếu em chết đuối, anh có cứu em không?"

"Anh không rảnh!"

Hắn thật sự không rảnh, từng thời điểm hỉ nộ ái ố của cô, hắn chẳng bao giờ làm bạn bên cạnh cô cả.

Cho nên, đôi tay này nhất định không phải của hắn, vừa rồi cô còn thấy hắn cúi đầu hôn má Trịnh Tâm Du, bọn họ bây giờ còn đang đắm chìm trong thế giới hạnh phúc của hai người, sự sống chết của cô, sao hắn có thể quan tâm đây.

"Cố Bảo Bảo, Cố Bảo Bảo, em tỉnh lại, tỉnh tỉnh! Có nghe anh nói không?"

Kỳ quái, đây là ai? Hình như... Hình như là hắn.

"Cố Bảo Bảo, Cố Bảo Bảo!" Mục Tư Viễn lay vai cô, ép cô hộc ra mấy ngụm nước, đôi mắt dần dần mở ra.

"Cố Bảo Bảo, " Hắn thở phào trong lòng, tiếp tục gọi: "Cố Bảo

Bảo, em mau tỉnh lại, tỉnh tỉnh..."

"Anh bỏ cô ấy ra!"

Bỗng, Công Tôn Diệp đẩy hắn ra, ôm lấy Cố Bảo Bảo, "Mục Tư Viễn, cô ấy không cần anh quan tâm!"

Công Tôn Diệp!

Mục Tư Viễn thấy rõ mặt hắn ta, cười lạnh: "Anh dựa vào cái gì?"

"Vậy anh dựa vào cái gì?" Ánh mắt Công Tôn Diệp quét qua Trịnh Tâm Du bên cạnh hắn, "Mục Tư Viễn, sự thương tổn anh dành cho cô ấy còn chưa đủ sao? Xin anh đừng tiếp cận cô ấy nữa!"

"Anh...!" Mục Tư Viễn siết chặt nắm tay, bị Trịnh Tâm Du kéo lại.

Công Tôn Diệp hừ lạnh, "Lẽ nào tôi nói sai? Bảo Bảo cho anh những gì, anh hồi báo cô ấy lại là những gì, anh so với ai khác đều hiểu rõ hơn!"

Nói rồi, hắn lo lắng nhìn Cố Bảo Bảo trong lòng như sắp tỉnh, xoay người lên xe.

"Anh chờ đã!" Mục Tư Viễn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nắm lấy cửa xe, "Anh là chồng cô ấy?"

Công Tôn Diệp chỉ nghĩ có một giây, gật đầu, "Phải! Chuyện lúc trước tôi không so đo, từ giờ trở đi, xin anh đừng làm phiền vợ tôi nữa!"

Nói rồi, hắn phóng xe đi.

****

Cố Bảo Bảo nằm trên một cái đệm êm ở khách sạn, Nhạc Nhạc thì ngủ bên cạnh cô.

"Sao anh đưa em tới đây?" Cô kỳ quái hỏi.

Công Tôn Diệp mỉm cười: "Sau này em đừng về lại cái nhà cho thuê kia nữa, anh có một khu nhà gần đây, em và Nhạc Nhạc dọn qua ở đi."

Cố Bảo Bảo kinh hãi: "A Diệp, anh..." Cô lắc đầu, "Không, không được, em sao có thể tới nhà anh ở được chứ?"

Nụ cười trên mặt Công Tôn Diệp càng đậm: "Vợ ở nhà chồng, không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?"

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, chợt hiểu ý hắn, "A Diệp, anh biết..." Biết lời nói dối của cô với Mục Tư Viễn.

"Bảo Bảo, em đừng suy nghĩ nhiều!" Công Tôn Diệp đứng dậy xoa đầu cô, "Chỉ là nói dối theo em thôi mà, chuyện như vậy anh còn có thể làm được!"

Những việc hắn có thể làm đâu chỉ những cái này?

Cô biết, hắn nói như vậy chỉ là không muốn để cô khó xử mà thôi.

Chương 41: Nếu là hắn thì mọi chuyện đều có thể giải thích.

Nhưng hắn làm sao biết được? Có lẽ sau khi cô rơi xuống hồ, Mục Tư Viễn chắc cũng nhìn thấy hắn.

Nhưng mà những lời này cô không muốn hỏi, chỉ nói: "Cám ơn anh, A Diệp!"

"Lời vô ích!" Hai tay hắn chống nạnh, nét mặt dường như không thèm để ý chút nào, trong mắt lại tràn đầy ý cười.

"Đỡ hơn chút nào chưa? Buổi tối hay là về nhà ngủ đi, " Hắn cẩn thận ôm lấy Nhạc Nhạc, "Ngủ ở khách sạn chưa chắc tốt đâu."

"Về nhà?" Tối nay sao?

Công Tôn Diệp gật đầu, "Chắc bây giờ hành lý của hai người cũng được mang đi rồi!"

Cái này... Hóa ra hắn đã cho người dọn hành lý sang khu nhà mới, Cố Bảo Bảo không biết nên nói cái gì, đành phải đi theo hắn.

****

Bọn họ thực sự đã kết hôn ư? !

Cả tối, trong đầu Mục Tư Viễn đều là câu hỏi này.

Từ xa, hắn thấy bọn họ xuống xe, Công Tôn Diệp ôm một đứa

bé, Cố Bảo Bảo thì đi theo sau, hoàn toàn là bộ dáng của một nhà ba người.

Nếu chồng cô ấy là Công Tôn Diệp, vậy ảnh chụp hắn và Cố Bảo Bảo hôn nhau sau khi đăng lên báo mà hắn ta không tới Mục thị tìm hắn cũng có thể giải thích.

Nếu thế thì Cố Bảo Bảo nói cô trà trộn vào Mục thị chỉ cầu gặp được Hoan Hoan một lần, cũng không phải là gạt hắn.

Nhưng mà vì sao trước hắn lại không nghĩ tới, chồng cô ấy lại là Công Tôn Diệp? ! Năm năm trước, mọi chuyện đều được dự đoán trước không phải sao?

Hắn còn nhớ, vào một buổi tối ở làng du lịch, Cố Bảo Bảo có thai ba tháng giận dỗi hắn bỏ chạy ra ngoài.

Sau đó cô ấy gọi điện cầu trợ giúp, hắn không hiểu tâm tình mình lúc đó thế nào mà lại nói ra những lời như vậy: "Cố Bảo Bảo, cô nhớ kỹ, tôi không cần một người đàn bà lúc nào cũng chỉ biết giận dỗi. Nếu không có đứa bé, với tôi cũng không có gì ghê gớm, đàn bà tôi có thể tìm thêm, hoãn lại mấy tháng, tôi vẫn có."

Tiếp đó thì hắn cúp máy.

Ngay sau đó, Trịnh Tâm Du gõ cửa tiến vào, cô không biết chuyện Cố Bảo Bảo đã giận dỗi bỏ đi, còn nói: "Tư Viễn, lửa trại sắp bắt đầu rồi, anh bảo cô Cố cùng đi chơi đi."

Hắn đi lên trước, "Muộn rồi, cô ấy đang ngủ, chúng ta đi thôi."

Mãi tới khi lửa trại kết thúc, cô ấy vẫn không có gọi điện lại cho hắn.

Bên đống lửa hắn nghe được dân bản xứ nói nơi đây thuộc về rừng nguyên sinh, mặc dù đang là mùa đông, rắn đều đi ngủ đông hết rồi nhưng vẫn có người ở trên núi thấy sói!

Sói!

Nửa đêm hắn giật mình thức giấc, dường như thật sự nghe được tiếng sói tru!

Hắn lái xe dạo một vòng quanh núi, nhưng không thấy bóng dáng cô ấy đâu cả.

Trời sắp sáng rồi, hắn mới nghĩ đến lái xe tới cửa vào làng du lịch dưới chân núi, hỏi người gác: "Tối qua có người phụ nữ nào đi ra ngoài không?"

Người gác cửa suy nghĩ lại: "Không có cô gái nào cả, nhưng có một chiếc xe đi vào nửa tiếng trước nhưng lại ra ngoài rồi."

"Xe gì?"

"Loại xe giống anh, Porche."

Hắn ngẩn ra!

Đúng vậy, khi đó chính là Công Tôn Diệp đón cô ấy!

Mà bóng dáng đêm đó hắn nhìn dưới lầu, người mà hôn cô ấy chính là Công Tôn Diệp!

Cho nên, nếu người đàn ông đó là Công Tôn Diệp, chuyện kết hôn nhanh vậy thì hắn cũng chẳng khó hiểu.

Những chuyện của lướt qua, ngẩng lên thì đã không thấy được bóng dáng ba người bọn họ.

Hắn nhìn lên trên, những cánh cửa treo đèn kia, cái nào là ngôi nhà hạnh phúc của bọn họ?

Chương 42: Kẻ trộm trong phòng làm việc

Trong căn phòng, Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc, kỳ dị phát hiện ra trên khuôn mặt bé nhỏ đang say ngủ có nụ cười hiếm thấy.

"Cục cưng," Cô cũng không nhịn được cười, "Hôm nay có chuyện gì mà vui vậy?"

Đáng tiếc bé không nói được, giống như trong lòng cô có rất nhiều lời muốn nói với Mục Tư Viễn cũng không cách nào nói ra.

Anh Tư Viễn! Cô khó khắn nhắm mắt lại, nếu em chỉ là sai lầm trong cuộc đời anh, tình yêu cuối cùng mà em dành cho anh chính là -- rời khỏi anh.

Đinh..."

Chợt điện thoại báo tin nhắn tới, là của chủ nhiệm thư kí: Cô Cố, sáng sớm mai 5h30 cô tới văn phòng, có công văn khẩn cần phải xử lý.

5h30! Cô thở dài, tắt đèn, đóng cửa trái tim, ôm lấy Nhạc Nhạc ngủ thiếp đi.

****

Cố Bảo Bảo đi vào căn phòng tối om, có văn kiện quan trọng gì mà nhất định cô phải tới công ty lúc sáng sớm thế này để xử lý?

Tối qua cô bị rơi xuống hồ nên có hơi cảm mạo, đầu vẫn còn đang choáng váng.

Chờ một lúc để uống thuốc, cô nghĩ, đưa tay ra chuẩn bị mở đèn!

"Ba!"

Bỗng, có âm thanh trong phòng làm việc của tổng giám đốc truyền ra, cô theo bản năng rụt tay về.

Tập trung lắng nghe, trong phòng làm việc của tổng giám đốc lại yên tĩnh.

Mục Tư Viễn tới sớm vậy ư? Cô khe khẽ đi vào, lại cảm thấy không giống.

Cô rất rõ thói quen của hắn, chỉ cần có người bên trong, cho dù ngủ thì hắn cũng mở đèn.

Nhưng bây giờ, trong phòng lại tối om.

"Ba!" Càng tới gần, cô lại nghe được âm thanh như nãy, cứ như là tài liệu rơi trên đất vậy.

Chẳng lẽ là trộm?

Phòng làm việc của Mục Tư Viễn quả thực có mấy món đồ cổ có giá trị, cũng là thứ hắn cực kỳ thích...

Cô không có nghĩ nhiều, đưa tay ra tìm chốt cửa.

Nếu thật sự là trộm, sợ sẽ giam mình ở bên trong, ngay cả cửa

cũng không khóa!

Cô nhẹ nhàng mở cửa đi vào, "ba" một tiếng mở đèn lên, hét lớn, "Anh làm cái gì!"

Dưới ánh đèn, một người đàn ông đứng trước két sắt, cửa két sắt đã bị mở ra.

Quả nhiên là trộm!

Cô vội cởi giày ra muốn ném hắn, người nọ lại lao về phía cô.

Cố Bảo Bảo bản năng lui lại mới phát giác là hắn muốn chạy.

"Anh đứng lại!" Cô nhào tới, bắt lấy cánh tay hắn, muốn xem hắn có mang thứ gì chạy theo không!

"Cút!" Người kia âm độc húc đầu xuống, trong tay bỗng xuất hiện một con dao, đâm tới cô.

"Tê..." Tiếng mũi dao xé rách áo, máu lập tức nhuộm đỏ chiếc áo trắng.

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, người nọ liền nhân cơ hội trốn đi!

"A...!"

Bên ngoài là tiếng hét chói tai của chủ nhiệm thư ký, sau đó là tiếng giày cao gót, chủ nhiệm chạy vào, thẳng tới chỗ két sắt!

"Khá tốt!" Cô ấy lấy một văn kiện được gói kín trong két ra, thở phào: "Bản giá sàn không có bị trộm đi!"

"Bản giá sàn?" Cố Bảo Bảo chợt nhớ tới lời Linda đã nói, lẽ nào người vừa rồi là do Cổ Tín Dương phái tới?

Chủ nhiệm quay lại nhìn cô, "Cô... Bị thương?"

Cô ấy kinh ngạc nhìn máu đã nhuộm đỏ cả ống tay cô, vội vàng lấy điện thoại gọi cảnh sát đổi thành gọi cấp cứu. Nghĩ thế nào lại ấn số của Mục Tư Viễn.

"Tôi không sao!" Cố Bảo Bảo lắc đầu, dùng tay kia nắm cánh tay chủ nhiệm, thỉnh cầu: "Chủ nhiệm, chuyện tôi bị thương, không cần phải nói cho tổng giám đốc biết đâu!"

Chương 43: Bị một nhát đâm vô ích

Chủ nhiệm cảm thấy kỳ lạ: "Vậy sao được? Cô là nhân viên mà bị thương thì nhất định phải báo với cấp trên."

"Không, không," Cố Bảo Bảo gấp gáp, "Chủ nhiệm, tôi xin cô, nghìn vạn lần đừng nói cho anh ấy, đừng nói cho anh ấy!"

Cô lúc này mới phát hiện ra chân mình cũng bị thương, cơn đau từ hai nơi dần lan ra, cô nhíu chặt mày, trên mũi cũng hiện ra từng giọt mồ hôi rịn.

"Trước đừng nói, "Chủ nhiệm đỡ cô dậy: "Tôi đưa cô đi bệnh viện đã!"

Người nọ ra tay thật độc ác, vết thương của Cố Bảo Bảo phải khâu hai mươi mũi, cầm máu cũng mất hơn một giờ.

"Vết thương cô rất sâu, tốt nhất nên nằm viện quan sát hai ngày đi." Y tá vừa băng bó kỹ cho cô, vừa lặp lại ý kiến của bác sĩ.

"Ở lại đi!" Chủ nhiệm thư ký nói mau, "Chỉ cần cô không sao là tốt rồi."

"Chủ nhiệm, tôi..." Cô không thể nằm viện được a, ai sẽ chăm sóc Nhạc Nhạc đây?

"Đừng nói nữa," Chủ nhiệm cắt ngang lời cô, "Muốn tôi giữ bí mật thì ngoan ngoãn nằm viện đi!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, đành phải mỉm cười không nói cái gì nữa.

Chỉ cần hắn không biết là được!

Không muốn cho hắn biết, không muốn hắn tưởng cô lại đang chơi trò đùa gì nữa.

Chủ nhiệm có phần áy náy: "Đều tại tôi bảo cô tăng ca sớm như thế, cô mới bị thương!"

Cô lắc đầu, nhịn không được khó hiểu: "Chủ nhiệm, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Không phải vì chuyện bản giá sàn đó sao!" Chủ nhiệm nhún vai, "Nghe nói trong nhà tổng giám đốc từng bị "lục soát", có thể là không tìm được mới tới phòng làm việc."

"A?" Cố Bảo Bảo kinh hãi, không chút nghĩ ngợi hỏi: "Vậy Hoan Hoan không có sao chứ?"

Chủ nhiệm sững sờ, mặc dù thấy kỳ lạ trước sự lo lắng của cô nhưng vẫn trả lời: "Bình thường thái tử gia đều ở nhà ông nội, không ở nhà tổng giám đốc, hơn nữa đối phương là muốn bản giá sàn, cũng chẳng muốn làm bị thương người khác. Vừa rồi cô nhất định là quá anh dũng mới bị thương hả?"

"A..." Cô vội cúi đầu che dấu sự hoảng loạn của mình, "Đúng vậy, đúng vậy."

Chủ nhiệm thư ký cười: "Cô nghỉ ngơi cho tốt, bên phía tổng giám đốc tôi biết nói thế nào, tôi về trước sắp xếp văn kiện khẩn cấp đây."

Cô quay lại công ty, Mục Tư Viễn nhận được điện thoại liền chạy tới.

"Văn kiện trong két tại sao không bị trộm đi?" Không nghĩ tới vừa vào hắn đã nói một câu như thế.

Cô kinh ngạc: "Tổng giám đốc, cái này...?"

Mục Tư Viễn cũng nghi hoặc: "Tôi cố ý để bộ hậu cần rạng sáng đã chuyên chở hàng hóa chính là vì để cho người trà trộn vào lấy đi văn kiện này, hơn nữa người đã vào, văn kiện lại không có bị lấy đi? !"

Đây tuyệt đối là điều chủ nhiệm thư ký không có nghĩ tới, cô cũng không biết nên nói cái gì.

"Có chuyện gì?" Mục Tư Viễn nhìn sắc mặt khác thường của cô: "Cô tới sớm như thế, có đụng phải người kia?"

Chủ nhiệm gật đầu, lại lắc đầu, "Ai," Cô còn đang kinh ngạc, không khỏi lẩm bẩm: "Xem ra cô Cố nhận một nhát đâm vô ích rồi."

Chương 44: Cô không nhận nhát đâm vô ích

"Cô nói gì?"

Tiếng kinh sợ của Mục Tư Viễn gọi cô lại, "Tôi... Không nói gì cả!"

Cô vội lắc đầu, chuyển chủ đề: "Tổng giám đốc, vậy làm sao bây giờ?"

Mục Tư Viễn há bị dắt mũi dễ như vậy: "Cô vừa nói gì mà cô Cố?"

Bọn họ đều biết cô Cố có lẽ chỉ có một mình Cố Bảo Bảo!

"Nói rõ ràng!" Hắn ra lệnh.

Chủ nhiệm bất đắc dĩ, đành phải đem chuyện xảy ra lúc sáng nói lại, còn nói cho hắn biết Cố Bảo Bảo xin cô nhất định không được nói chuyện này ra.

Mục Tư Viễn trầm mặt nghe, trong đôi mắt sâu thẳm không có một gợn sóng khiến người ta không nhìn ra được hắn đang nghĩ gì, chủ nhiệm thư ký đành phải ra ngoài trước.

Hồi lâu, hắn mới ngẩng lên, nhìn bình hoa thủy tinh đặt trên giá sách.

Toàn bộ bình được làm từ ngọc bích, dùng hai loại bảo thạch hai màu hồng lam tô điểm, mặc dù trông vẻ xinh xắn nhưng lại có

giá trị liên thành.

Năm đó vì có thể mua nó ở buổi đấu giá, Cố Bảo Bảo ba ngày ba đêm không nghỉ, thu thập tài liệu, phân tích giá cả, thăm dò giá người mua mới thuận lợi đem nó về.

Mà mọi thứ chỉ vì hắn từng nhìn thấy vật đấy trên sách đấu giá rồi thuận miệng nói một câu: Cái này không tồi!

Cho nên, hắn có thể tưởng tượng, Cố Bảo Bảo nhất định tưởng tên trộm xông vào phòng làm việc của hắn, muốn lấy đi những món đồ cổ mà hắn "thích" này.

Hắn đi ra cầm bình hoa trên tay, thích không? Dường như không, nhưng vì sao kể từ lúc cô mua cho hắn, hắn vẫn để bên cạnh?

Là thói quen ư? Có lẽ.

****

Rời khỏi văn phòng thì đã sáu giờ chiều, trời đông giá rét nên đêm tới sớm, bên ngoài đã tối om.

Xe Mục Tư Viễn dừng lại ở đèn đỏ ngã tư đường, bên trái là về biệt thự, bên phải là đường đi bệnh viện.

Chốc lát, đèn đỏ tắt, đèn xanh sáng lên, chiếc Porche của hắn như một con quái vật lớn đứng chắn giữa đường.

"Tin tin..." Tiếng còi nổi lên bốn phía, hắn ngẩn ngơ, cơ hồ là không do dự đi sang bên phải.

Trên đường tới bệnh viện, bao giờ cũng có rất nhiều cửa hàng

hoa tươi, từng cơn gió mát thổi tới làm hương hoa bách hợp lọt vào mũi.

"Anh Tư Viễn, anh có biết hoa bách hợp màu hồng không?"

"Không biết."

"Vậy để em nói cho anh biết, đó là giống hoa mới, cánh hoa có màu hồng, có hương thơm của bách hợp. Anh có thể mua tặng em không?"

"Không thể!"

"Vì sao?"

"Anh chỉ mua hoa tặng người anh yêu. Nhưng em không phải!"

"... Anh Tư Viễn, kỳ thực... Kỳ thực giữa bạn bè cũng có thể tặng hoa mà!"

Như thế phải không? Hắn dừng xe ở ven đường, quay cửa kính xe xuống nói với em gái trong tiệm hoa: "Có phấn (hồng nhạt) bách hợp không?"

"Có, anh muốn mua mấy đóa?"

Hắn trầm ngâm, "Tám mươi tám."

Cố Bảo Bảo, trước đây không có tặng em, lần này bổ túc cho em vậy.

Chương 45: Em không muốn tiếp tục tình cảm ngu ngốc đó nữa.

"Em sao lại vậy?" Công Tôn Diệp vội vã vào phòng bệnh, lo lắng hỏi.

Vừa rồi nghe cô ấp a ấp úng nói đang ở bệnh viện, vốn đang cùng khách hàng ăn cơm hắn lập tức chạy tới.

"Em không sao," Cố Bảo Bảo rất áy náy, "Chỉ trẹo chân thôi mà, anh không cần chạy tới đâu."

Công Tôn Diệp tức giận trợn mắt nhìn cô, chỉ về phía cánh tay cô: "Vậy đây là gì?"

"Thật sự không sao mà," Cô kéo tay hắn bảo hắn ngồi xuống, "Chỉ bị thương một chút thôi."

Công Tôn Diệp ngồi xuống, sắc mặt vẫn âm trầm như trước, cô ấy có hiểu hay không, hắn tức là vì lúc cô ấy bị thương không có gọi cho hắn trước tiên.

Người cô muốn dựa vào nhất là tên kia, không phải hắn!

Nhưng mà sau khi thấy cô, cơn tức của hắn lại tiêu tan nhanh chóng.

Cố Bảo Bảo chính là có bản lãnh vậy đấy, thật làm hắn dở khóc dở cười!

"Bây giờ vết thương sao rồi?" Hắn cau mày nhìn điểm đỏ tươi thấm qua vải trắng, dường như vết thương còn đang chảy máu.

"Không đau nữa," Cố Bảo Bảo cười, chuyển chủ đề: "Em để Nhạc Nhạc ở trong trường, không muốn bé tới bệnh viện."

Thấy hắn nhướng mày, cô lập tức nói: "Anh cũng biết, Nhạc Nhạc ở cạnh anh tối không chịu ngủ mà."

Thực sự rất kỳ quái, từ nhỏ Nhạc Nhạc đã vậy, mặc dù bình thường bé và Công Tôn Diệp hay gặp nhau, nhưng vẫn không cách nào sống chung được.

"Nhạc Nhạc ghi hận anh đấy mà!" Công Tôn Diệp hừ một tiếng, "Đừng nhìn bé chỉ là một đứa bé, lúc mới sinh anh đã làm gì, bé đều rõ ràng, chỉ là không nói mà thôi."

"A Diệp, anh đừng nói vậy!"

Cô cắt ngang lời hắn, "Trước đây nếu không phải anh giúp em giữ lại Nhạc Nhạc, em chắc là... Đã không chịu nổi năm năm này."

"A?" Hắn chợt the thé giọng, liếc cô, "Em chịu đựng nổi? Anh còn tưởng em đã chịu đựng thành hoàng kiểm bà (thiếu phụ luống tuổi có chồng) rồi chứ!"

"Cái gì, anh mới là hoàng kiểm bà!" Cố Bảo Bảo đoạt lấy kính, tức giận hét lên.

Từ nhỏ cô đã sợ nhất là bị người ta nói thành hoàng kiểm bà.

"Xấu hổ quá, cả đời này anh cũng không thể làm hoàng kiểm bà

được, nhiều lắm thì anh làm hoàng kiểm công thôi!"

"Ha ha!" Thì ra hắn cố ý chọc cô cười!

Bầu không khí thương tâm cứ vậy tiêu tan, khi Mục Tư Viễn đi tới cửa, nghe được chính là tiếng cười vui sướng trong trẻo của Cố Bảo Bảo!

Hắn ngây người dừng chân, tiếp đó là giọng Công Tôn Diệp: "Mà hôm nay em đi làm sớm vậy, có phải là bị thương ở công ty? Bảo Bảo, em có cần vì anh ta mà liều mạng vậy không hả?"

Nghe vậy, đôi mắt Cố Bảo Bảo rũ xuống, chốc sau lại ngước lên, ánh mắt trở nên kiên định: "A Diệp... Không phải vì anh ấy. Năm năm, còn chưa đủ để em quên đi quá khứ ư? Cố Bảo Bảo trước kia đã biến mất rồi."

"Bảo Bảo...!" Công Tôn Diệp hi vọng cô thật lòng quên đi mà không phải ép buộc bản thân như thế.

Liền thấy cô cười thư thái: "Một mình ngu ngốc mấy chục năm, chẳng lẽ còn chưa học được thông minh sao? A Diệp, anh đừng coi thường tình cảm của em!"

Cước bộ ngoài cửa có chút mất trật tự, lại nhanh chóng bỏ đi.

Mục Tư Viễn đi thẳng tới cửa bệnh viện, ném bó hoa vào thùng rác, cô không ngu ngốc nữa? Lẽ nào người ngu ngốc lại là hắn?

Hắn mở cửa xe rồi lao đi.

Chương 46: Cái gương kỳ lạ

8h30 tối

Ngày mai thầy cô trường học Ngôi Sao bắt đầu kiểm tra ký túc xa, bởi Nhạc Nhạc ở lại trường cho nên bé ở trong căn nhà đơn bên cạnh ký túc xá của thầy cô.

Đến mười giờ, bao gồm cả ký túc xá giáo viên đã tắt đèn, trong lúc này vườn trường liền yên tĩnh.

Bỗng, cánh cửa ở ký túc xá mở ra, một bóng dáng nhỏ bé lặng lẽ ra ngoài.

Bé nhẹ nhàng xuống cầu thang nhưng lại thấy ở cầu thang lầu một cách đó không xa có bảo vệ đang đi tuần.

Bé vội tìm góc tối giấu mình đi, chờ sau khi bảo vệ đi mới nhanh chóng chạy ra bãi tập vườn trường.

Bé dường như rất rõ ràng địa hình nơi đây, chạy tới chỗ tường thấp, vịn tay dùng sức leo lên.

Nhưng thân thể bé quả thật rất gầy yếu, dùng toàn bộ khí lực mới leo lên được chút xíu, nhưng bé không từ bỏ, từng chút một, rốt cuộc đã vượt qua tường rào.

Nhưng bé không có dừng lại nghỉ, ngược lại chạy mau tới lối đi bộ, thở hổn hển ngừng lại trước trạm xe buýt.

Chốc lát, xe tới, bé leo lên, bác tài nhìn ra sau không thấy người lớn, liền hỏi: "Anh bạn nhỏ, cháu đi đâu?"

Bé liếc nhìn bác tài, không nói tiếng nào leo lên ghế ngồi.

Đầu năm nay trẻ con như này cũng không hiếm, bác tài mỉm cười không nói, khởi động xe.

****

Hoan Hoan uống xong cốc sữa tươi, vẫn không muốn ngủ.

Có thể do ông nội chưa về, bé cảm thấy trong lòng đang hò hét, không thể làm gì khác hơn là đi bộ nhiều lần trong phòng khách.

"Tiểu thiếu gia," Người hầu thương yêu nói: "Buồn ngủ a!"

Hoan Hoan không muốn làm khó người hầu, khéo léo gật đầu, đi vào phòng mình.

Nhưng mà, tim đập như con nai con cứ không cho bé ngủ, kêu gào như sắp nhảy ra.

"Không được," Hoan Hoan ôm mình, "Nín chết mất, ra ngoài đi dạo một chút!"

Thế là, bé không đánh thức người hầu dậy, tự mình thay quần áo ra ngoài.

Bé biết đêm đã khuya không an toàn, chỉ đi xuống sân bóng rổ ở bên dưới, vừa lúc cũng có thể chờ ông nội.

Đứng một hồi, bé cảm thấy lạnh, bắt đầu chạy bộ quanh sân,

đây chính là ba nói cho bé, vận động sẽ sinh nhiệt nha!

Nói đến ba, đã mấy ngày rồi không gặp, thật đúng là nhớ ba mà!

Bé vừa chạy vừa nghĩ tới Mục Tư Viễn, bỗng cước bộ lảo đảo, lúc đúng lên, bước chân bé ngừng lại, mắt trợn to, ngây ngẩn cả người.

Thật kỳ quái!

Thật kỳ quái!

Ở đây sao có cái gương vậy!

Bé vỗ đầu, kỳ quái hơn chính là, người trong gương mặc dù là bé, quần áo với nét mặt lại hoàn toàn không giống nhau!

Chương 47: Em trai nhỏ bị câm

Bé lại càng hoảng, tưởng là yêu kính trong truyện cổ tích, vội chạy đi!

Song khi bé quay đầu lại nhìn, phát hiện cái gương còn ở đó, người trong gương cũng vẫn ở đấy!

Bé kinh ngạc bụm miệng, chỉ thấy người trong gương kia lại chạy tới chỗ bé!

A... Bé có phải xuất hiện ảo giác không vậy?

Hoan Hoan nhanh chóng lấy tay xoa mắt, nhìn lại, mặt gương kia dừng lại ngay trước mắt bé.

Ban đêm yên tĩnh, bé chợt nghe được tiếng thở của người trong gương!

Bé mới hiểu ra, đây căn bản chả phải cái gương, mà là một người lớn lên giống hệt bé!

Cái ý nghĩ này làm bé kinh ngạc hết sức, bé đẩy thử người kia, chạm tới cánh tay người kia, cảm xúc rất mềm mại!

"Em là ai?" Đột ngột phát hiện trên đời này có người giống hệt mình, cho dù là ai cũng đều khó tiếp nhận.

Nhưng thấy người kia cắn môi nhìn bé cũng không nói lời nào.

Hoan Hoan tiến lên nắm tay bé kia, gấp gáp hỏi: "Em mau nói đi, em là ai?"

Chợt bé kia cúi đầu xuống, lấy một tờ giấy nhỏ trong túi ra, Hoan Hoan cầm lấy xem, ở trên là chữ viết xiêu vẹo: Em là Nhạc Nhạc!

Cặp mắt Hoan Hoan sáng ngời, bỗng hiểu: "Anh là Hoan Hoan, em là Nhạc Nhạc, chúng ta lớn lên giống hệt nhau, chúng ta nhất định là anh em song sinh!"

Nhạc Nhạc nháy mắt mấy cái, dường như còn đang suy đoán lời bé, Hoan Hoan đã hoàn toàn kịp phản ứng: "Nhạc Nhạc, em cố ý tới tìm anh ư?"

Bé rất hưng phấn, "Em nhất định sống với mẹ có đúng không? Mẹ đâu? Mẹ bây giờ ở đâu?"

Vấn đề của bé nhiều lắm, Nhạc Nhạc căn bản không phản ứng kịp, chỉ có thể ngơ ngác nhìn bé.

"Em mau nói đi!"

Hoan Hoan kỳ quái nhìn bé kia nãy vẫn chỉ im lặng, lại nhìn tờ giấy nhỏ trong tay, không nhịn được suy đoán: "Nhạc Nhạc, lẽ nào em bị câm?"

Vừa dứt lời, Nhạc Nhạc bỗng nhiên đẩy Hoan Hoan, sau đó chạy đi!

Bé tức giận lắm đấy!

Hoan Hoan sửng sốt, vội đuổi theo.

Bé khỏe mạnh hơn Nhạc Nhạc nhiều, khí lực cũng lớn hơn, rất nhanh đuổi kịp Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc dùng sức giùng giằng, sức lực như con trâu con.

"Nhạc Nhạc, đừng làm rộn!" Hoan Hoan ôm lấy cánh tay em, mới dần dần trấn an được.

Quay ra nhìn, Hoan Hoan liền thấy cặp mắt bé kia còn vương giọt nước mắt.

"Anh không nên nói em bị câm, " Bé đưa tay ra lau nước mắt cho Nhạc Nhạc, nói tiếp: "Nhưng em vì sao lại không nói lời nào?"

Nhạc Nhạc nghiêng đầu sang chỗ khác, không đếm xỉa tới bé.

Hoan Hoan lại cười khanh khách: "Anh biết rồi, Nhạc Nhạc em đang sợ phải không? Nhạc Nhạc đừng sợ, anh nhất định là anh trai, còn em là em trai! Anh sẽ bảo vệ em!"

Nói rồi bé giơ cánh tay nhỏ lên, ra vẻ mình rất mạnh.

Nghe vậy, Nhạc Nhạc mới ngước mắt nhìn bé, hồi lâu, bàn tay bé nhỏ mới nắm lấy tay bé, nhẹ nhàng lay lay, tỏ vẻ hữu nghị.

Chương 48: Đây rốt cuộc là chuyện gì

"Vậy đúng rồi!"

Hoan Hoan như người lớn vỗ đầu Nhạc Nhạc, dẫn em ra ghế đá ở sân bóng ngồi xuống, lên tiếng: "Nhạc Nhạc, anh sống với ba, vậy em nhất định sống với mẹ đúng không?"

Nhạc Nhạc nhìn Hoan Hoan thật lâu, mới gật đầu.

Bé không có cố ý như vậy, với đứa trẻ mắc chứng tự bế mà nói, năng lực tiếp thu và phản ứng đều kém hơn so với những đứa trẻ bình thường, càng không cần phải nói ở trước mặt thiên tài nhi đồng Hoan Hoan này!

Hoan Hoan nhìn bộ dáng Nhạc Nhạc vừa cầm vừa ngây ngô, trong lòng nghĩ thầm, lẽ nào Nhạc Nhạc bị nhược trí ư?

Không thể nào đâu, bọn họ cùng sinh, trí lực làm sao lại kém nhiều thế được?

"Nhạc Nhạc!" Bé ngẩng lên, "Anh với em chơi trò chơi có được không?"

Chơi trò chơi?

Mắt Nhạc Nhạc lộ vẻ hoang mang suy nghĩ, mới nghĩ tới trò chơi thú vị rồi gật đầu.

Hoan Hoan đưa tay làm thành cái kéo: "Tới đây, Nhạc Nhạc làm

theo anh đi!" Trước đây bé đã xem bác sĩ kiểm tra trí lực của các bạn nhỏ là làm như vậy!

Nhạc Nhạc nhìn một chút, cũng đưa tay ra làm một cái kéo.

Hoan Hoan cao hứng gật đầu, "Nhạc Nhạc, lại làm theo anh này!"

Bé lại chồng hai tay với nhau làm thành một con sói.

Cái này có phần phức tạp, nhưng mà không trở ngại cho Nhạc Nhạc bắt chước theo, bé cũng nhanh chóng làm ra.

"Thật tốt quá!" Suy đoán trong lòng liền được phủ định, Hoan Hoan hết sức vui mừng, chỉ cần Nhạc Nhạc không phải bị nhược trí, bé liền có thể tìm được mẹ!

"Nhạc Nhạc, em mau nói cho anh, mẹ ở đâu?"

Nhạc Nhạc chớp chớp mắt to, bỗng cúi đầu lấy một mảnh giấy từ trong túi đưa cho Hoan Hoan.

Chỉ thấy trên đó viết: Chào ngài, đây là con trai tôi Cố Vĩnh Nhạc, rất cảm ơn ngài đã trợ giúp cho bé. Xin gọi vào số ******. Cảm ơn ngài lần nữa.

Cố Bảo Bảo sợ Nhạc Nhạc ném đi, ngày nào cũng đặt cái giấy này trong túi áo, bây giờ Hoan Hoan nhìn thấy làm bé rất vui!

Bé thật sự có mẹ, hơn nữa mẹ lại còn ở cùng thành phố với bé!

Bé có thể gặp mẹ rồi!

"Nhạc Nhạc, mẹ rốt cuộc ở đâu?" Hoan Hoan hỏi lần nữa.

Lúc này đây Nhạc Nhạc lắc đầu, lại ngáp một cái, bé đã rất mệt mỏi rồi!

Hoan Hoan nhìn em, cái đầu nhỏ hưng phấn dần dần tỉnh táo lại.

Bé nghĩ: Nếu mẹ ở cùng thành phố với mình, vì sao lâu vậy mà mẹ không tới gặp bé chứ?

Hơn nữa Nhạc Nhạc mặc dù trí lực không có vấn đề, nhưng lại không biết nói chuyện, phản ứng lại rất trì trệ, mẹ làm sao lại để em một mình chạy tới đây lúc tối thế này?

Kỳ quái hơn chính là, ba lại chưa từng nhắc tới Nhạc Nhạc, ba chắc chắn cũng không biết mình còn một đứa con trai!

Đáp án chỉ có một: Nhạc Nhạc lén chạy tới đây! Mà chuyện lại không đơn giản như bé đã nghĩ!

Rốt cuộc đã có chuyện gì?

Bé nhíu chặt mày, ghi nhớ số điện thoại trên giấy vào lòng, mới để lại vào túi cho Nhạc Nhạc, sau đó thử hỏi: "Nhạc Nhạc, em vừa từ đâu tới thế?"

Chương 49: Nhất định giữ bí mật

Nhạc Nhạc cố gắng suy nghĩ, nhưng thủy chung không nói ra một chữ, cuối cùng chỉ có thể chỉ vào trạm xe buýt cách đó không xa.

Hoan Hoan gật đầu, Nhạc Nhạc có thể ngồi xe buýt tới thì nhất định có thể ngồi đi về.

"Đi nào, Nhạc Nhạc!" Bé nắm tay em, nói ra từng chữ: "Anh bây giờ đưa em về nhà trước nhé có được không?"

Nhạc Nhạc gật đầu.

Hai đứa cùng ngồi xe buýt, lập tức có bác gái với đại thẩm vừa sợ vừa kỳ nhìn hai bé: "Ai nha, cặp song sinh thật đáng yêu, nhìn dáng dấp nhỏ bé này, thật đẹp trai!"

Hai người kia duỗi tay ra, Nhạc Nhạc có chút sợ hãi, Hoan Hoan lập tức đứng ra, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào gọi: "Con chào bác, con chào cô!"

Trong lòng càng thêm nghi hoặc: Sau mẹ lại muốn bé và Nhạc Nhạc xa cách nhau vậy chứ?

Lẽ nào ba với mẹ không thích nhau sao?

****

"Hóa ra đây là trường em học à!"

Ngôi trường trước mắt làm Hoan Hoan sửng sốt, bé nghĩ lại, có một lần thầy cô đưa học sinh tới trường này quan hệ hữu nghị, bé luôn cảm thấy có người đi theo sau mình, nhất định là Nhạc Nhạc!

"Nhạc Nhạc, em đã sớm phát hiện ra anh đúng không?" Sau đó một mực tìm bé? Bé kinh ngạc hỏi em.

Nhạc Nhạc lại gật đầu, ánh mắt có hơi lo lắng, lại không thể nói ra ý kiến của mình.

"Nhạc Nhạc, em đừng gấp!" Bé an ủi em, "Anh tối mai lại tới tìm em nhé, em đem những lời mình nói viết lên giấy, được không?"

Thấy Nhạc Nhạc gật đầu, bé tiếp tục nói: "Nhạc Nhạc, những lời anh đang nói với em, em phải nhớ kỹ đó!"

"Giữa ba với mẹ nhất định là có chuyện gì đó, anh tìm hiểu rõ chuyện đã, cho nên chuyện chúng ta gặp nhau không được cho người khác biết, được không?"

Nhạc Nhạc trầm ngâm nghe lời anh, đại khái hiểu được ý tứ trong đó.

"Được rồi, em mau về ngủ đi, tối mai anh tới tìm em!"

Nhạc Nhạc gật đầu, cũng không lập tức đi, nhìn Hoan Hoan mà mắt nhòa lệ.

Bé luyến tiếc Hoan Hoan.

Hoan Hoan cũng luyến tiếc bé a, "Nhạc Nhạc, " Đôi tay bé nhỏ này đưa ra ôm lấy đôi tay bé nhỏ kia, "Anh sẽ rất nhanh làm rõ mọi chuyện, đến lúc đó hai chúng ta có thể ngày ngày ở với nhau, cùng nhau ăn cơm, cùng đi học, cùng chơi đùa, có được không?"

Nghe vậy, Nhạc Nhạc ngừng khóc, giơ tay lên lau nước mắt, trở lại vị trí cũ lúc mới ra ngoài, lại leo tường bò vào.

Hoan Hoan nhìn đứa em trai an toàn chạy vào túc xá mới đi về.

Quay lại sân bóng rổ, ông nội vẫn chưa về!

Bé thở dài, vậy là tốt nhất, không khiến cho người nhà hoài nghi.

Việc này không nên chậm trễ, bé vội leo lên ghế lấy máy điện thoại, nhập dãy số đã ghi nhớ lúc nãy.

Đầu dây bên kia vang lên mấy tiếng tút liền có người nhận.

Hoan Hoan không có lên tiếng, nghe bên kia "alo" lại, bé sửng sốt, lại nghe thêm mấy tiếng "alo"

Giọng nói này... Thật quen thuộc!

Chương 50: Tiểu thương tâm của Hoan Hoan

"Alo, xin hỏi ai đó?"

Người ở đầu dây bên kia lại lên tiếng, lần này Hoan Hoan hoàn toàn khẳng định chủ nhân giọng nói này, chính là...

Thư ký kiêm bạn gái mới của ba -- Cô kia!

Bé có phần giật mình, vội cúp điện thoại, trái tim nhỏ bé nhất thời rối bời!

Đây là có chuyện gì?

Nếu cô kia là mẹ Nhạc Nhạc, vậy cũng là mẹ bé!

Nhưng vì cái gì lúc bọn họ gặp nhau, cô kia không nói chuyện này cho bé biết? !

Lẽ nào... Mẹ chỉ cần Nhạc Nhạc mà không cần bé ư?

Hoan Hoan buồn bã ngồi trên ghế đá, cách đó không xa chợt vang lên tiếng còi xe "tin tin".

Bé quay ra liền thấy một người bước xuống xe, nghi hoặc nhìn bé: "Hoan Hoan, sao lại ngồi ở đây?"

"Ông nội!" Hoan Hoan chạy ra ôm lấy hai chân ông.

Người này chính là ba của Mục Tư Viễn, ông nội của Hoan Hoan

- Mục Phong Minh.

"Trời lạnh vậy mà Hoan Hoan ngồi đây chờ ông sao?" Mục Phong Minh ôm lấy bé, vừa hỏi vừa đi vào nhà.

Hoan Hoan gật đầu: "Ông nội, sao bây giờ ông mới về?"

Ông cười ha ha, "Ông nội gặp gỡ mấy người bạn cũ, cho nên ngồi lâu hơn một lúc, đều là ông nội không tốt, để Hoan Hoan đợi lâu."

Tâm tình Hoan Hoan không được tốt, chỉ tựa vào vai ông, không nói gì thêm.

****

Dưới ánh đèn ấm áp, Mục Phong Minh như thường ngày kể một câu chuyện trước khi đi ngủ cho Hoan Hoan.

Chuyện hôm nay là -- Nhạc mẫu (mẹ Nhạc Phi) đâm con.

Hoan Hoan dù sao cũng là đứa bé, nhớ tới mẹ Nhạc Phi đâm lên người con trai mấy chữ to lớn kia, vẫn còn có phần sợ hãi.

"Ông nội," Bé hỏi, "Lẽ nào Nhạc a di không sợ Nhạc Phi đau sao?"

Mục Phong Minh cười nhạt: "Con à, mẹ Nhạc Phi là muốn Nhạc Phi đau để phải nhớ kỹ, từng giờ từng phúc nhắc nhỏ Nhạc Phi phải tinh trung báo quốc, không thể quên!"

Hoan Hoan gật đầu, vẫn nói ra ý kiến của mình: "Nhưng phương thức như vậy thật tàn khốc quá đi."

"Tàn khốc chia làm nhiều loại, " Mục Phong Minh sờ sờ cái đầu nhỏ: "Có loại tàn khốc là vì để hắn trở nên tốt hơn! Tàn khốc như vậy gọi là dụng tâm lương khổ."

-- Dụng tâm lương khổ --

Hoan Hoan như có điều suy nghĩ rủ mắt xuống, mẹ không nhận bé, có phải cũng bởi vì dụng tâm lương khổ? !

Thế nhưng mẹ ơi, con rất nhớ mẹ.

Mặc dù các bạn có mẹ đều hâm mộ mình là thiên tài, bọn họ lại không biết, mình lại ước có mẹ ở bên cạnh như bọn họ.

Mặc dù mình có ông nội, có ba, còn có dì Tâm Du, còn có rất nhiều cô giúp việc nữa, nhưng bọn họ đều không phải mẹ.

Bé tưởng tượng như những bạn khác, lúc vui buồn đều có mẹ đi cùng!

Bé hạ quyết tâm, nhất định phải làm rõ ràng chuyện này, nhất định phải để mẹ với Nhạc Nhạc trở lại! Quay lại bên cạnh ba và bé!

Chương 51: Ai gọi tới

Chủ nhiệm thư ký đi vào phòng của tổng giám đốc, sau khi báo cáo tình hình hai ngày nay mới xin chỉ thị: "Mục tổng, cô Cố vì công mà bị thương, phía bồi thường nên tính thế nào?"

Mục Tư Viễn không ngẩng đầu: "Cứ theo quy định của công ty mà làm."

Chủ nhiệm hơi sửng sốt, chuẩn bị ra ngoài.

Mục Tư Viễn chợt hỏi: "Cô ấy xuất viện khi nào?"

"Hẳn là chiều hôm nay."

Hắn gật đầu, "Cô Cố phụ trách công việc gì?"

Cái này... Chủ nhiệm thư ký âm thầm cau mày, cũng không thể nói cô ấy được sắp xếp vào việc "tùy thời thay thế" được, nhưng mà Mục Tư Viễn tựa hồ không phải thật sự muốn biết, tiếp tục nói: "Cô sắp xếp đi, dần dần chuyển đổi công tác của cô ấy."

Dần dần chuyển đổi? Chủ nhiệm thư ký vô cùng kinh ngạc, lẽ nào cô Cố sắp từ chức?

Nhưng thấy Mục Tư Viễn nói xong lại cúi đầu xem tài liệu, cô cũng không dám hỏi nhiều, đành phải làm theo.

"Cạch..." Thư ký đóng cửa ra ngoài xong thì Mục Tư Viễn để bút xuống, cầm di động lên.

Không bao lâu liền tìm được dãy số ấy, nhưng nghĩ hồi lâu, hắn vẫn đặt điện thoại xuống.

Phải làm như vậy!

Vì sao trong lòng hắn lại có chút... Không đành lòng? !

****

Tốt xấu gì thì cũng có thể xuất viện rồi!

Mặc dù mắt cá chân vẫn sưng đỏ, miệng vết thương trên cánh tay chưa có dấu hiện bị viêm, nhưng Cố Bảo Bảo thực sự không yên khi để Nhạc Nhạc ở trường.

Dọn xong mọi thứ chống vào giường đứng dậy, điện thoại chợt vang lên.

Cô cầm lấy xem, là một dãy số xa lạ!

Cô ngẩn ngơ, là cái người hôm qua gọi mà không lên tiếng đấy sao?

"Alo? Xin chào?"

"Cố Bảo Bảo!" Đầu bên kia vang lên giọng đàn ông vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cô cố gắng nghĩ, bên kia đã nói: "Anh là Thân Văn Hạo!"

- Thân Văn Hạo - cô nhớ tới là đã gặp qua người này ở bữa tiệc hôm nọ.

"Bảo Bảo, em đang làm hả?"

"Không... Ừm, đúng vậy, em đang làm việc. Anh... Có việc gì không?"

"Đương nhiên là có rồi," Hắn cười sang sảng, "Em làm ở tập đoàn Mục thị đúng không? Anh đúng lúc có việc bên đó, không bằng lát nữa cùng ăn cơm trưa thế nào?"

Suy nghĩ của Cố Bảo Bảo xoay chuyển nhanh chóng, "Em giờ không ở công ty, em đang làm việc ở bên ngoài, mai mới tới công ty."

"Vậy à," Thân Văn Hạo không có che giấu thất vọng của mình, nhưng mà hắn lập tức lại cười nói: "Bảo Bảo, vậy em đang ở đâu? Anh có thể qua đó."

"Không cần đâu, thật sự không cần." Cố Bảo Bảo nói nhanh: "Không bằng để lần sau chúng ta gặp đi, hôm nay em có chuyện rồi."

"Vậy cũng được," Thân Văn Hạo bĩu môi, "Nhưng lần sau anh gọi cho em, em không thể từ chối nữa đấy."

"Vâng, được ạ."

Cúp điện thoại, Cố Bảo Bảo thở ra một hơi, ngược lại không phải là không thể ăn cơm với hắn, chỉ là chân cô không tiện.

Cô tiếp tục dọn đồ, điện thoại lại kêu.

Tưởng là Thân Văn Hạo lại có ý nghĩ gì mới, cô thuận tay nhận, cười nói: "Văn Hạo, hôm nay em thật sự không có thời gian."

Bên kia lại im lặng.

Chương 52: Không cách nào gọi tiếng mẹ

Cô ngẩn ngơ, như là dự cảm được cái gì, quần áo trên tay tự động rơi xuống.

"Tôi muốn nói chuyện với cô, có thời gian rảnh không?" Quả nhiên là giọng nói âm trầm của Mục Tư Viễn.

Cô ổn định tâm tình của mình: "Nói chuyện gì?"

"Giữa chúng ta còn có thể nói chuyện gì?" Đối với cô, giọng hắn vĩnh viễn lạnh lùng như thế, không mang chút tình cảm gì, "Chuyện về Hoan Hoan!"

Cố Bảo Bảo khó thở, "Anh có ý gì?"

"Có ý gì... Tối cô sẽ biết." Nói rồi cúp máy.

****

"Bác sĩ ơi, cháu muốn hỏi một vấn đề."

"Gì vậy?"

"Trường cháu có một bạn nhỏ, trí lực bình thường nhưng phản ứng trì trệ, hơn nữa còn không biết nói chuyện, bình thường không để ý tới ai cả, đây là sao vậy ạ?"

"Ừm... Cậu bạn đấy e là đã mắc chứng tự bế cường độ thấp."

"Chứng tự bế là gì ạ?"

"Người mắc chứng tự bế cường độ thấp sẽ không nói chuyện, phản ứng trì trệ; người mắc bệnh mức nghiêm trọng có thể sẽ cách ly bản thân với thế giới bên ngoài, không chấp nhận bất cứ cái gì bên ngoài."

"Vậy phải chữa thế nào ạ?"

"Nếu là cường độ thấp, dừng phương pháp kiên nhẫn hướng dẫn là có thể từ từ chữa khỏi."

Mục Tư Viễn vào nhà, từ xa đã nghe được cuộc nói chuyện của Hoan Hoan với bác sĩ của gia đình trong phòng ăn.

Hắn cười nhạt, đứa bé này, thật đúng là cái gì cũng tò mò.

"Hoan Hoan, đừng làm phiền bác sĩ nữa, để ông ta kiểm tra cho ông nội đã." Hắn đi lên trước nói.

"Thiếu gia!" Bác sĩ đứng dậy lên tiếng chào hắn, lấy ra rương thuốc kiểm tra cho Mục Phong Minh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoan Hoan sửng sốt, ngay sau đó ngọt ngào lên tiếng: "Ba!"

Bé chạy ra: "Ba ơi, hôm nay sao ba tới đây?"

Mục Tư Viễn ôm lấy bé: "Ba đưa Nhạc Nhạc ra bên ngoài ăn được không?"

"Được ạ." Hoan Hoan cao hứng vỗ vỗ tay, cơ hội được ra ngoài ăn với ba không nhiều, bé đương nhiên là rất vui.

Mục Tư Viễn thương yêu xoa đầu bé, "Đợi lát nữa còn có một... Cô, Hoan Hoan thấy cô phải lễ phép, nghe chưa?"

Hoan Hoan khéo léo gật đầu, cùng đi lên xe với hắn.

Phỏng chừng sẽ không nói chuyện lâu nên hắn cố ý chọn vị trí ở sảnh, đi vào nhà hàng liền thấy được bóng dáng quen thuộc đang ngồi trên ghế.

Hắn tiến tới, đặt Hoan Hoan ngồi đối diện cô: "Cố Bảo Bảo!"

Cả người cô khẽ run, ngẩng lên liền thấy đứa bé đang vui vẻ bên cạnh hắn: "Hoan Hoan, con cũng tới à!"

Hoan Hoan ngẩn ra, hai chữ "mẹ" đã đến họng liền bị Mục Tư Viễn cắt ngang: "Hoan Hoan, còn không gọi cô đi?"

- Cô? ! - Hoan Hoan ở trong lòng hô to, không, không phải vậy, cô ấy rõ ràng là mẹ mà!

Nhưng ngoài miệng, bé vẫn kêu một tiếng: "Con chào cô."

Trong lòng bỗng hiểu ra một việc, hóa ra ba cũng không muốn nói cho bé biết, người trước mắt này chính là mẹ!

Chương 53: Cô đi đi

"Hoan Hoan thật ngoan!" Cố Bảo Bảo đèn nén thương cảm trong tim, nghi ngờ nhìn Mục Tư Viễn, không biết hắn vì sao mang cả Hoan Hoan đến.

Hắn lại tiếp lời cô: "Hoan Hoan không chỉ ngoan, hơn nữa còn rất thông minh và ưu tú."

Nói rồi hắn quay ra nhìn con trai: "Hoan Hoan, mấy năm qua con đã tham gia những trận tranh tài nào, đã được thưởng những gì đều nói cho cô có được không?"

Hoan Hoan gật đầu, "Cô ơi, con đã tham gia thi đầu tiếng Anh, thi tính nhẩm, thi xếp hình, thi kiến thức, tất cả đều đạt hạng nhất đó ạ."

"Hoan Hoan giỏi quá!" Cố Bảo Bảo rũ mắt xuống, rõ ràng là những chuyện làm người ta vui mừng, vì sao trong lòng cô lại muốn khóc?

"Được rồi," Mục Tư Viễn xoa đầu nhỏ: "Hoan Hoan đi chọn kem cho ba với cô nhé, chọn xong thì bảo phục vụ đưa tới là được."

Chờ bé đi rồi, Cố Bảo Bảo vội lau đi nước mắt, "Mục Tư Viễn, anh bảo Hoan Hoan nói với tôi những cái này làm gì?" Cô hỏi.

"Sao vậy? Lẽ nào đây không phải điều cô muốn biết sao?" Mục Tư Viễn hờ hững nhìn cô.

"Tôi..." Cố Bảo Bảo nghẹn lời, cô muốn biết, muốn biết từng giai đoạn Hoan Hoan trưởng thành, nhưng... Cũng không phải lấy phương thức như vậy.

"Cố Bảo Bảo," Mục Tư Viễn nhìn vào khuôn mặt cô: "Cô nói cô vào công ty là muốn gặp Hoan Hoan. Hôm nay tôi đã đưa Hoan Hoan tới để cô gặp, cô có thể yên tâm, tôi sẽ nuôi dưỡng con thành tài, tiếp nhận gia nghiệp của tôi."

Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Về phần chuyện bé không có mẹ, tôi cũng sẽ giải quyết, cô không phải lo lắng."

Cố Bảo Bảo sắc mặt tái nhợt, "Anh... Anh nói vậy là có ý gì?"

"Cô đi đi!" Hắn nói.

Đi...

"Từ đâu tới, thì quay lại nơi đó. Đừng xuất hiện trước mặt Hoan Hoan nữa, điểm này, năm năm trước chúng ta đã nói rõ rồi."

-- năm năm trước đã nói hết --

Cố Bảo Bảo thống khổ rũ mắt, vậy cuộc gặp lúc này chỉ có thể xem như là sự ban ơn hắn dành cho cô? !

"Thưa anh, thưa cô, kem của hai vị đây ạ."

Lúc này người phục vụ bưng ly kem ra, nói tiếp: "Anh bạn nhỏ lúc nãy đi chọn kem nhờ tôi chuyển lời tới hai vị, cậu bé ấy đi rửa tay."

Mục Tư Viễn gật đầu, ánh mắt chuyển qua liền thấy tay Cố Bảo Bảo siết chặt, chuẩn bị đứng dậy đi về.

"Chờ đã!" Hắn giữ tay cô lại, cơ hồ là ra lệnh: "Chờ Hoan Hoan quay lại đã, ăn cơm xong rồi hãng đi!"

"Mục Tư Viễn, anh..."

Hắn đã đập nát trái tim cô, chẳng lẽ còn muốn giày xéo nó lần nữa?

"Ngồi xuống!" Mục Tư Viễn kéo tay cô, ép cô phải ngồi xuống, "Đừng để Hoan Hoan cảm thấy có sự khác thường gì! Tôi không muốn cho nó biết chuyện giữa chúng ta, tôi tin cô cũng hiểu, tôi làm vậy là vì muốn tốt cho Hoan Hoan!"

Cố Bảo Bảo cúi đầu không nói, hắn vừa nhắc tới Hoan Hoan, nước mắt vẫn đang nhịn trong hốc mắt không ngừng trào ra.

Chương 54: Tôi không yêu cô là sai sao

"Lau khô nước mắt đi, Hoan Hoan sắp về rồi." Hắn đưa khăn tay cho cô, cô không nhận, chỉ dùng tay lau qua quýt khuôn mặt.

"Đừng động!" Hắn lại ngồi sang cạnh cô, tay đưa ra giữ đầu cô ngẩng lên, tay kia thì lấy khăn lau mặt cho cô.

"Bỏ ra!"

Cố Bảo Bảo cố sức giãy dụa, cánh tay đụng vào bàn vang lên những tiếng "bang bang" đưa tới những ánh mắt kỳ quái của khách bàn gần đó.

"Đừng làm rộn!" Hắn quát khẽ, một tay bắt lấy tay cô, chỉ có thể dùng hai tay giữ chặt cô trong ngực.

Hơi thở quen thuộc lan ra khắp người, Cố Bảo Bảo cơ hồ nghẹt thở, trái tim như dịu lại.

Năm năm, bao nhiêu đau lòng làm nửa đêm tỉnh mộng, bao nhiêu tưởng niệm khiến ruột gan đứt từng khúc, bao nhiêu sự cô độc cùng tịch mịch dày vò, dường như vào lúc này hoàn toàn hòa tan trong cái ôm ấm áp của hắn, lại không cách nào tự thoát khỏi.

"Anh Tư Viễn..."

Cô yêu hắn như thế, hận hắn mà cũng hận bản thân.

"Cố Bảo Bảo," Hắn nói bên tai cô, "Còn nhớ câu hỏi cô từng hỏi tôi không? Cái câu hỏi mà bình thường cô hay hỏi tôi ấy."

Câu hỏi...

Cô vẫn nhớ, vĩnh viễn đều nhớ, khi đó câu hỏi mà cô thích hỏi nhất là: Anh Tư Viễn, em yêu anh là sai sao?

"Bây giờ tôi đã có câu trả lời!"

Hắn đẩy cô ra, nhìn vào đôi mắt cô, "Đáp án của tôi chính là: Tôi không yêu cô thì có gì sai sao?"

Giống như là bị cái gì đó đánh trúng ngực, lại không có cảm giác đau, cô không hiểu sao mình còn có thể cười nói với hắn: "Đúng vậy, anh không sai."

Người sai, là em.

"Cố Bảo Bảo, hãy để mọi chuyện đều kết thúc đi."

"... Được! Để mọi chuyện đều kết thúc."

Ra khỏi nhà hàng, Cố Bảo Bảo mất phương hướng, đầu óc mông lung, không biết mình ở đâu, cũng không biết mình có thể đi đâu.

Kéo cái chân còn chưa hết sưng, cô đi trên con đường lạnh lẽo không mục đích, khắp nơi đều là biển quảng cáo màu hồng, màu đỏ, màu tìm như nhắc mọi người sắp tới lễ tình nhân.

Nhưng lại không kể Cố Bảo Bảo

Tình yêu của cô đang dần biến mất.

Bỗng, một bóng dáng nhỏ bé ở tiệm châu báu hấp dẫn ánh mắt cô, đó là Hoan Hoan, bé đang đứng trên ghế trước quầy châu báu cùng Mục Tư Viễn nhìn người bán hàng giới thiệu nhẫn kim cương.

-- nhẫn kim cương --

Cô dừng bước, lẳng lặng nhìn theo.

Nhìn hắn lấy ra hai chiếc nhẫn kim cương trong hộp, cười nói gì đó với Hoan Hoan, sau đó giao cho người bán hàng.

Không bao lâu, người bán hàng lại đóng gói thành một cái hộp nhỏ xinh xắn đưa lại cho hắn.

Nhìn bọn họ đi ra, Cố Bảo Bảo vội xoay lại núp sau cột đá một cửa hàng, chốc sau liền nghe được giọng Hoan Hoan, "Ba ơi, mua nhẫn để làm gì ạ?"

Mục Tư Viễn cười: "Hoan Hoan, chúng ta dùng nhẫn để đổi mẹ về, có được không?"

"Mẹ?" Hoan Hoan kéo căng lỗ tai, giả vờ kinh ngạc: "Chúng ta không phải vừa đổi cô ở nhà hàng kia về sao ạ?"

"Không phải! Chúng ta... Đổi dì Tâm Du làm mẹ có được không?"

Chương 55: Chúng ta nhất định không thể để cho mẹ đi

Rốt cuộc về tới lầu dưới nhà, xung quanh một mảnh yên lặng, dường như đã về đêm.

Cố Bảo Bảo bước từng bước chậm rãi lên cầu thang, cô đã không còn sức lực nữa rồi.

Bỗng, ánh đèn trước mắt bị che đi, cô ngẩng lên liền thấy được bóng dáng quen thuộc.

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp kinh ngạc, "Thật là em sao? Sao em giờ mới về?"

Cố Bảo Bảo muốn cười với hắn, mới phát hiện ngay cả sức để cười cũng không có.

Hôm nay cô đi rất nhiều nơi, bờ biển, phố xá sầm uất, ngõ phố... Lúc đầu chân cô vẫn còn đau, về sau lại như chết lặng, đến bây giờ đã không có chút cảm giác gì.

Cũng giống như trái tim cô.

"Bảo Bảo, em sao vậy?"

Đến gần, Công Tôn Diệp mới phát hiện cô có gì không ổn, không chỉ cặp mắt sưng đỏ vô thần, sắc mặt cũng tái nhợt.

"Em..." Cô muốn nói mình không sao, miệng vừa mở ra thì cả người liền ngã xuống.

May là Công Tôn Diệp nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy cô, "Em không sao, thực sự không sao..."

Cô giùng giằng muốn đứng lên, kết quả lại là ngã ra cầu thang, hai cổ tay đều xước chảy máu.

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp vội đỡ cô dậy: "Em sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Xảy ra chuyện gì?

Xảy ra chuyện gì?

Cô cũng không biết, trong đầu cô chỉ có cảnh tượng lúc hắn mua nhẫn kim cương, trong tai cô chỉ còn câu nói của hắn: Về chuyện nó không có mẹ, tôi cũng sẽ giải quyết, cô không phải lo.

Cô lo?

Cô lo sao?

Không, cô không nên lo lắng, cô hiểu hơn bất kì ai khác, hắn còn có Trịnh Tâm Du, hắn chỉ có một... Trịnh Tâm Du.

"Hắc..." Cô lau mặt, nhìn lòng bàn tay ướt đẫm: "A Diệp, trời mưa sao?"

Trong lòng Công Tôn Diệp đau xót, "Bảo Bảo, không có mưa đâu, Em... Muốn khóc thì khóc đi!"

"Khóc? Không, em tại sao phải khóc, em..."

Cô chưa nói xong, nước mắt mặn chát đã chặn lại yết hầu cô, thấm ướt gò má cô.

Rốt cuộc cô đã hiểu, tình yêu của cô, đã hoàn toàn kết thúc.

****

Trong góc phía sau tường trường học, một bóng dáng nhỏ bé đã ngồi đó thật lâu, thỉnh thoảng lại nhìn về phía trước, nhưng cũng thỉnh thoảng lại thất vọng cúi đầu.

Gió càng ngày càng mạnh, làm mũi và tai bé đều tím tái, cơ thể nhỏ bé lạnh đến run rẩy.

Nhưng bé vẫn ngồi ở ven đường, không nhúc nhích.

"Nhạc Nhạc!"

Cuối cùng, giọng nói quen thuộc vang lên, bé đứng bật dậy, chạy tới chỗ truyền tới giọng nói.

"Nhạc Nhạc!" Một bóng dáng nhỏ bé khác cũng chạy tới, hai đứa trẻ cao hứng ôm chầm lấy nhau.

"Em chắc chờ lâu lắm hả, xem mũi cũng đông lạnh cả rồi nè."

Hoan Hoan lấy mũ mình xuống đội lên cho Nhạc Nhạc, lo lắng nói: "Nhạc Nhạc, anh cho em biết một chuyện, hôm nay ba dẫn anh với mẹ cùng đi ăn cơm, anh nghe thấy ba bảo mẹ rời khỏi đây!"

Chương 56: Anh có một cách

Hôm nay ở nhà hàng ba cố ý bảo bé đi chọn kem, bé cũng biết là ba cố ý cho bé đi!

Cho nên bé nói dối với người phục vụ là đi vào phòng vệ sinh, kỳ thực là thừa dịp người phục vụ không chú ý lén chạy tới cái bàn cạnh đó, nghe được những lời ba nói với mẹ!

Nghe vậy, Nhạc Nhạc suy nghĩ một chút, lấy một tờ giấy nhỏ trong túi ra đưa cho Hoan Hoan.

Chỉ thấy trên đó viết -- mẹ muốn mang em về Mỹ --

Hoan Hoan hiểu, "Cho nên em mới trăm phương ngàn kế muốn tìm anh đúng không?"

Nhạc Nhạc gật đầu, bé không nói được, chỉ có thể mở to mắt nhìn Hoan Hoan.

"Nhạc Nhạc, em yên tâm đi." Bé nắm chặt tay em trai: "Anh nhất định sẽ không để mẹ và em đi!"

Đang nói chuyện, trong lòng bé đã có một kế hoạch, bé kéo Nhạc Nhạc ngồi xuống, bàn bạc: "Anh có một cách rất hay, nhưng cần em hỗ trợ, em có đồng ý không?"

Nhạc Nhạc đương nhiên bằng lòng, nhưng bé có thể làm gì đây?

"Tới đây nào," Hoan Hoan cười, "Chuyện Nhạc Nhạc cần làm là

học nói, chỉ hai câu thôi!"

Hai câu nói rất quan trọng!

****

Sau khi xuất viện, Cố Bảo Bảo lại nộp đơn xin từ chức.

Trong lòng chủ nhiệm thư ký cũng hiểu rõ, không nói thêm gì, chỉ nói theo trình tự: "Tôi phải xin chỉ thị của tổng giám đốc, không bằng cô cứ nghỉ ngơi trước, một mặt chờ tin tức?"

Cô gật đầu, kỳ thực "xin chỉ thị" và "nghỉ ngơi" đều đã đại biêu tất cả rồi, cô có thể đi.

Cô ra khỏi công ty, trên đường có rất nhiều đơn tuyên truyền đẹp mắt, tuyên truyền về địa điểm ăn cơm, đồ trang sức, hoa tươi...

Đúng vậy, mai là lễ tình nhân rồi

Cố Bảo Bảo hít sâu một hơi, ép mình nở nụ cười.

Cô cũng có một tình nhân nhỏ đó không phải sao? "Tình nhân" của cô ấy chính là Nhạc Nhạc!

Hôm nay cô cuối cùng cũng có thể đưa bé về nhà, "Nhạc Nhạc, hôm nay muốn ăn gì? Pizza có được không?"

Nhạc Nhạc ôm chặt cổ cô, tựa đầu vào vai cô không nói tiếng nào.

"Nhạc Nhạc nhớ mẹ có phải không?" Trong lòng Cố Bảo Bảo liền thấy ấm áp, mấy ngày không gặp bé làm sao lại không nhớ

cho được.

Có lẽ, trời cao đối với cô cũng không tệ, không có được tình yêu của hắn, nhưng lại có Nhạc Nhạc.

"Nhạc Nhạc ăn nhiều một chút." Cô cắt pizza thành từng miếng nhỏ đặt vào đĩa cho bé, nhìn bé ăn thôi mà cô cũng thấy thỏa mãn.

Bỗng nhiên Nhạc Nhạc bỏ dĩa xuống, ngước mắt lên nhìn cô.

"Sao thế? Có phải là ăn không ngon?"

Cô hỏi, lấy khăn giấy ra lau nước tương dính bên mép bé. Lại thấy bé cắm dĩa vào một miếng pizza đưa tới miệng cô.

Cố Bảo Bảo không khỏi kinh hỉ lẫn lộn, "Nhạc Nhạc muốn cho mẹ ăn sao?"

Thấy Nhạc Nhạc gật đầu, cô quả thực khó có thể tin, mấy ngày không gặp, bệnh tình Nhạc Nhạc lẽ nào đã có chuyển biến lớn đến vậy?

Chương 57: Cuộc điện thoại trước lễ tình nhân

"Cám ơn Nhạc Nhạc, mẹ rất vui!"

Cố Bảo Bảo rưng rưng ăn miếng bánh pizza nhỏ, những đau đớn do Mục Tư Viễn mang tới đều tiêu tán trong nháy mắt.

Không bao lâu, Công Tôn Diệp gọi tới. Ngày nào cũng vào giờ này là hắn lại gọi điện tới.

"A Diệp a, em với Nhạc Nhạc đang ăn pizza ở gần trường, anh ăn cơm chưa? Có muốn tới ăn với mẹ con em không?"

"Hôm nay anh không tới được, " Giọng Công Tôn Diệp hình như có chút thần bí, "Tối mai anh mời em với Nhạc Nhạc đi ăn cơm được chứ?"

Ngày mai... Là lễ tình nhân a!

Cố Bảo Bảo có hơi do dự, Công Tôn Diệp nói tiếp: "Ngày kia anh phải đi Mỹ rồi, tuần sau mới về, không thấy Nhạc Nhạc anh không yên lòng."

Lời hắn làm Cố Bảo Bảo có chút hổ thẹn, hắn rõ ràng là quan tâm Nhạc Nhạc mà cô lại nghĩ sai.

"Vậy cũng được, cảm ơn anh, A Diệp."

"Còn nói nhảm nữa." Hắn nói xong tên nhà hàng và thời gian mới cúp máy.

Mai không cần phải đi làm sớm, ăn xong cơm tối, cô lại mang Nhạc Nhạc tới sâng chơi chơi một hồi.

Bé rất là vui vẻ, đôi mắt to sáng trong suốt, cực kỳ hưng phấn, về nhà nằm trên giường còn khoa tay múa chân không thôi.

Xem ra Nhạc Nhạc đang từ từ tiếp nhận những việc bên ngoài, có lẽ A Diệp nói đúng, theo tuổi tác mà bệnh của bé cũng sẽ từ từ tốt hơn.

"Tới đây nào, cục cưng, " Cô cao hứng ôm lấy Nhạc Nhạc, "Mẹ kể chuyện cho con nghe nhé?"

Nhạc Nhạc nháy mắt một cái, không có bài xích.

Cô lấy ra một quyển truyện cổ tích, mở ra trang đầu tiên, chưa kịp đọc thì điện thoại lại reo.

Số của Thân Văn Hạo?

Cô nghi ngờ nhận: "Văn Hạo?"

"Lần này có tiến bộ, có thể nghe được giọng anh!" Thân Văn Hạo nói giỡn, "Bằng không anh đau lòng lắm đó."

Cô cười nhạt, "Văn Hạo, trễ vậy rồi mà còn có chuyện gì ư?"

"Đương nhiên là có chuyện rồi!" Hắn nói rồi ngưng lại một lúc, mới tiếp tục: "Tối mai em có hẹn gì không? Nếu không thì anh muốn mời em ăn cơm."

Tối mai... Cố Bảo Bảo sửng sốt, theo bản năng đáp: "Em có hẹn

rồi."

Bên kia chợt yên lặng, hắn lại hỏi: "Có thật không? Hay là... Mượn cớ cự tuyệt?"

Chưa từng có người đàn ông nào nói với cô như thế, mang theo sự bức thiết hỏi tới cùng!

Cô không biết trả lời như thế nào, có phần hoảng hốt.

Bỗng, cánh tay nhỏ bé di động, Nhạc Nhạc vô ý thức tựa vào ngực cô.

Cô ngẩn ngơ, tức khắc tỉnh táo lại, "Văn Hạo, vậy cũng được, mai em với anh cùng ăn tối."

Cô quyết định nói thời gian và đia điểm hẹn với Công Tôn Diệp nói cho hắn, có lẽ đây là phương thức tốt nhất với ba người.

"Được rồi, mẹ tiếp tục kể chuyện nhé." Cúp điện thoại, quả quyết tắt máy đi, cô lại mở cuốn truyện ra.

Đúng vậy, từ lâu cô đã hạ quyết tâm, cả đời này chỉ cần có Nhạc Nhạc là đủ!

Chương 58: Chiếc nhẫn trong bánh ga tô

Bởi vì mang theo Nhạc Nhạc cho nên Cố Bảo Bảo tới trước mười phút.

Vừa ngồi xuống, người phục vụ liền đưa tới một chiếc bánh ga tô hình trái tim, "Cám ơn!"

Cô vốn tưởng rằng là ngày lễ tình nhân nên đây là lệ riêng, không ngờ người phục vụ lại nói: "Không cần cám ơn! Đây là một món trong phần món ăn tình nhân, Công Tôn tiên sinh đã dặn dò, nếu cô tới trước thì để chúng tôi bưng lên."

Cô ngẩn ra.

"Bảo Bảo!" Giọng một người đàn ông lại cắt ngang cô, cô ngẩng lên liền thấy Thân Văn Hạo đang kì quái nhìn Nhạc Nhạc bên cạnh cô.

"Bảo Bảo, cậu bé này là...?"

"Bé là con em," Cố Bảo Bảo cười.

Ngạc nhiên, nghi hoặc, khó có thể tin đều hiện ra trong mắt hắn, chỉ một lát sau, hắn lại khôi phục sự bình tĩnh.

"Bé tên là gì?"

"Cố Vĩnh Nhạc." Nói xong cô cười xin lỗi: "Xấu hổ quá, bé còn chưa gọi chú được."

Thấy sắc mặt hắn càng kinh ngạc hơn nữa, cô lập tức nói: "Nhưng mà sau này nhất định sẽ."

Thân Văn Hạo chậm rãi ngồi xuống, nhìn Nhạc Nhạc lại nhìn cô, "Bảo Bảo, em... Kết hôn rồi ư?"

Cố Bảo Bảo gật đầu, "Em..."

Chưa hết lời liền bị cắt ngang, Công Tôn Diệp chẳng biết lúc nào đã tới, nhìn cô: "Bảo Bảo?"

"A Diệp, anh tới rồi," Cố Bảo Bảo lập tức đứng lên, "Đây là Thân Văn Hạo, là bạn em hồi cấp hai."

"Văn Hạo, đây là Công Tôn Diệp."

-- Công Tôn --

Thân Văn Hạo chú ý tới dòng họ của hắn ta, trong lòng không hiểu sao thở phào.

Công Tôn Diệp không biết trong hồ lô Cố Bảo Bảo muốn làm cái gì, chỉ có thể ngồi xuống trước.

Người phục vụ thấy hắn tới, vội tiến lên muốn nói gì, Cố Bảo Bảo giành nói: "Làm phiền anh, cho ba phần cơm, những thứ đặt trước thì không cần."

Người phục vụ sửng sốt, chuyển sang nhìn Công Tôn Diệp, thấy hắn cũng gật đầu mới đi.

"Những món ở đây rất ngon, đợt lát nữa hai người nếm thử!"

Cố Bảo Bảo tự giải thích, cố gắng phá tan bầu không khí xấu hổ, lại không biết tối lễ tình nhân, hai nam một nữ cùng một đứa bé ngồi trong nhà hàng, bản thân đã quá mức kỳ quái!

Công Tôn Diệp nhìn cô một cái, Thân Văn Hạo cũng nhìn cô, lại nhìn Công Tôn Diệp, ai cũng không nói gì, mãi cho tới khi...

Nhạc Nhạc giơ cái thìa dính đầy kem lên, một tay cầm thứ gì đó dính cả kem lắc lắc trước mặt Cố Bảo Bảo.

Bọn họ vậy mà cũng không phát hiện, Nhạc Nhạc chẳng biết đã ăn xong bánh ga tô lúc nào.

Ba người lập tức bị hấp dẫn, Cố Bảo Bảo mới thấy rõ hình dáng vật kia là một... Chiếc nhẫn, Công Tôn Diệp đã đứng dậy ôm lấy Nhạc Nhạc, nói: "Nhạc Nhạc, mặt cháu sao toàn kem thế này? Chú dẫn cháu đi lau nhé."

Thân Văn Hạo cũng kỳ quái, "Trong bánh sao lại có cả nhẫn?"

Công Tôn Diệp hơi biến sắc mặt, hàm hồ nói: "Có thể là do người phục vụ lầm, tôi đi hỏi một chút."

Nói rồi hắn ôm Nhạc Nhạc vội bỏ đi, Cố Bảo Bảo ngoảnh lại, vừa rồi thấy được hắn đỏ mặt thì phải.

Cô có chút bối rối cúi đầu, trong lòng hiểu tất cả, chiếc nhẫn kia là hắn bỏ vào trong bánh...

Chương 59: Hoan Hoan hay Nhạc Nhạc

"Đây là phương thức em từ chối anh ta sao?" Thân Văn Hạo bỗng nói.

"Em..." Cố Bảo Bảo vội lắc đầu: "Em chưa từng..."

Nói được một nửa, cô dừng lại, thật sự chưa từng nghĩ đến sao? Không phải thì vì sao lại gọi Thân Văn Hạo tới.

Thân Văn Hạo hiểu rõ cười, "Bảo Bảo, để anh đoán xem nào, em cũng biết hôm nay anh ta cầu hôn với em, cho nên gọi anh tới làm bia đỡ đạn chứ gì?"

"Không, không phải vậy..." Cô vội khoát tay, "Văn Hạo, em tuyệt đối không có ý đó, tuyệt đối không có coi anh là bia đỡ đạn..."

Thân Văn Hạo không nói, mặc dù cười cợt nhưng đôi mắt lại mang theo sự sắc sảo nhìn thấu nội tâm cô.

Cố Bảo Bảo mất tự nhiên nhìn tránh sang chỗ khác, cô làm sao có thể nói ra miệng đây?

Cô gọi hắn tới, chỉ muốn nói cho hắn biết, cô đã có con, không còn là Cố Bảo Bảo trước kia nữa.

Nhưng, phải làm sao để cô nói được đây?

****

"Thưa anh, có cần tôi mang thức ăn lên không?" Người phục vụ tới cạnh Mục Tư Viễn khẽ hỏi.

Mục Tư Viễn thả cái hộp nhỏ trong tay vào túi, gật đầu: "Con cá mà tôi dặn nhớ phải vàng óng, bên trên phớt lên chút sốt ớt."

Đây là hương vị mà cô ấy thích nhất.

"Nhất định." Người phục vụ quay ra đi vào bếp.

Ánh mắt hắn thuận thế chuyển sang lối đi nhỏ tới phòng rửa tay, đã mười phút rồi, sao còn chưa quay về?

Vừa rồi cô ấy hình như có hơi tức giận, nói hắn sao lại không mang theo Hoan Hoan đi cùng?

Mục Tư Viễn cười nhạt, về sau trong cuộc sống của bọn họ mỗi ngày đều có sự tồn tại của Hoan Hoan, cho nên trong cái ngày có ý nghĩa vô cùng trọng đại này, Hoan Hoan có thể không đến.

Bỗng, mâu quang hắn trở nên dịu dàng, nhìn bóng dáng kia hấp tấp chạy tới chỗ hắn, "Tư Viễn!" Cô thở dồn dập hỏi: "Hoan Hoan thật không có tới đây sao?"

Hắn gật đầu, "Hôm nay nó ở với ông nội, sao vậy?"

Trịnh Tâm Du lắc đầu, "Không thể nào, vừa rồi em trong phòng rửa tay còn thấy bé!"

Đôi mi thanh tú cau lại: "Thế nhưng thật kì quái, người đàn ông ôm bé em lại không biết, hơn nữa quần áo Hoan Hoan mặc hôm nay cũng không giống như bình thường bé hay mặc!"

Mục Tư Viễn nắm tay cô, muốn để cô ngồi xuống: "Em chắc chắn là nhìn nhầm rồi. Nó còn đang ở với ông nội đấy!"

Cô lại thuận thế dắt tay hắn: "Không thể nào! Em thấy rất rõ ràng, người đàn ông kia dẫn bé qua bên đó, Tư Viễn, chúng ta đi xem một chút đi!" Không biết làm sao, Mục Tư Viễn đành phải đi theo cô.

Chương 60: Lễ tình nhân

Hai người tới khu phía bắc nhà hàng, Trịnh Tâm Du nhìn xung quanh, "Em vừa rồi rõ ràng thấy người kia mang Hoan Hoan tới bên này mà!"

Mục Tư Viễn nhìn theo, Hoan Hoan thì không thấy, ngược lại thấy được Cố Bảo Bảo đang dùng cơm với một người đàn ông.

Lễ tình nhân, nhà hàng tình nhân!

Hắn nhường mày!

"Em nhìn lầm rồi, Tâm Du, chúng ta..."

Còn chưa nói xong, Trịnh Tâm Du bỗng buông tay hắn ra, chạy tới chỗ Cố Bảo Bảo.

"Tâm Du?"

Hắn đuổi theo đã thấy cô đứng bên cạnh Cố Bảo Bảo nhìn người đàn ông đối diện, gọi một tiếng: "Văn Hạo!"

Nghe tiếng, Cố Bảo Bảo và Thân Văn Hạo đồng thời ngẩng đầu lên.

"Tâm Du..."

Thân Văn Hạo có phần kinh ngạc đứng lên, sau khi thấy Mục Tư Viễn ở sau cô, cười nhạt nhẽo: "Hai người... Cũng tới đây ăn

cơm ha."

Cố Bảo Bảo ngồi im không nhúc nhích, chỉ ngước mắt lên mỉm cười, coi như chào hỏi bọn họ.

"Vậy còn hai người?"

Kỳ quái, giọng Trịnh Tâm Du có vẻ run rẩy.

"Bọn anh... Cũng tới đây ăn!"

Thân Văn Hạo cười trả lời như cũ, lại thấy sắc mặt cô từ từ trắng bệch.

"Văn Hạo, hôm qua anh nói tối nay có hẹn... Chính là,"

Cô quay ra nhìn Cố Bảo Bảo: "Chính là với cô Cố sao?"

"Hai người quen nhau? !"

Thân Văn Hạo sang sãng cười nói, xảo diệu tránh né vấn đề của cô: "Anh cũng biết Mục tổng, thật là trùng hợp, không cần giới thiệu nữa!"

Nghe được những lời hoa thoại của hắn, có vẻ là bạn bè thì sau khi chào hỏi nên đi mới phải, nhưng Trịnh Tâm Du vẫn đứng bất động.

Cố Bảo Bảo có chút bận tâm, sợ nhất lúc này Công Tôn Diệp mang theo Nhạc Nhạc quay lại, cô đứng dậy: "Vậy mọi người trò chuyện nhé, tôi đi rửa tay..."

Cô muốn tìm Nhạc Nhạc rồi đi về trước.

Song, Trịnh Tâm Du bước lại ngăn cô.

"Cô Trịnh..."

Cô nghi hoặc, Trịnh Tâm Du lại chỉ nhìn Thân Văn Hạo, đôi mắt xinh đẹp mang một tầng hơi nước, "Văn Hạo, trả lời em! Em... Chỉ muốn biết đáp án."

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, khó tin nhìn thấy được ánh mắt tuyệt vọng, đau đớn, giãy dụa xuất hiện khi Trịnh Tâm Du nhìn Thân Văn Hạo chờ câu trả lời.

Cô bỗng hiểu ra cái gì, vội lên tiếng giải thích: "Cô Trịnh..."

"Tâm Du,"

Thân Văn Hạo lại nắm lấy cánh tay cô, "Em thấy gì thì chính là thế đó!"

Nói rồi, hắn kéo cô ra ngoài.

"Này!" Cố Bảo Bảo giãy dụa mấy cái, lại nghe hắn nói bên tai: "Đừng nói gì hết, cứ đi theo anh!"

Cô chỉ có thể theo hắn ra khỏi nhà hàng.

"Văn Hạo!"

Vừa ra khỏi nhà hàng, Trịnh Tâm Du đã đuổi theo, hoảng hốt la lên.

Cố Bảo Bảo không nhịn được rối loạn trong lòng.

Cô chưa từng thấy Trịnh Tâm Du như vậy, cô vẫn luôn hâm mộ Trịnh Tâm Du, kỳ thực đã biến thành bóng ma năm đó.

"Văn Hạo!"

Cô dừng lại, kéo hắn: "Ít nhất... Cũng nên nói rõ ràng!"

Thân Văn Hạo sửng sốt, chốc sau quay lại, nhìn Trịnh Tâm Du đuổi theo tới.

"Tâm Du,"

Hắn hít sâu một hơi, "Chuyện không liên quan tới Bảo Bảo, là anh, anh muốn cự tuyệt lời mời tối nay của em, hẳn em hiểu."

"Hiểu cái gì chứ?"

Cô hỏi, nước mắt chảy dọc theo gò má.

"Chúng ta..."

Hắn vẫn không muốn làm tổn thương cô, bây giờ lại không thể không nói, "Không hợp nhau đâu. Anh không xứng với em."

Người Trịnh Tâm Du lắc lư, suýt nữa đứng không vững, một bóng dáng cao lớn kịp thời đỡ cô lại.

Cố Bảo Bảo rũ mắt xuống, không muốn nhìn Mục Tư Viễn yêu thương Trịnh Tâm Du như vậy, "Du Nhi,"

Cô nghe giọng nói của hắn, như đã vang thật xa: "Chúng ta đi!"

"Em không đi!"

Bỗng, Trịnh Tâm Du khóc lóc đẩy hắn ra, cơ hồ là nhào tới trước mặt Thân Văn Hạo, "Văn Hạo, vì sao, vì sao?"

Cô nắm chặt tay hắn, phảng phát như hắn là rơm rạ để cứu mạng cô.

"Tâm Du,"

Hắn cố gắng để cô bình tĩnh lại, nhưng không làm sao được, chỉ có thể nói: "Em đừng như vậy, cứ như vậy sẽ làm rất nhiều người lo lắng cho em."

Nói rồi hắn nhìn thoáng qua Mục Tư Viễn.

Cô cũng nhìn theo ánh mắt hắn thấy được Mục Tư Viễn, hoảng sợ quay lại, ra sức giải thích: "Không phải vậy đâu, anh ấy không phải... Văn Hạo, em với anh ấy chỉ là bạn bè, không phải như anh nghĩ, không phải là..."

Trong lúc nói, cả khuôn mặt cô đã thấm đẫm nước mắt, mà đôi mắt Mục Tư Viễn cũng ảm đạm đi, mãi đến khi không còn ánh sáng...

Chợt hắn bước lên ôm lấy cô, "Tâm Du, chúng ta đi thôi!"

Không cho cô phản kháng, hắn ôm cô lên xe, vội vã đi.

Hắn... Nhất định cũng biết đi, hôm nay có phải là hắn chuẩn bị cầu hôn với cô ấy?

Hắn chắc đã nói, vậy mà kết quả lại thành ra thế này.

Hắn nhất định, bởi vì trái tim cô cũng vì hắn mà đau đớn.

"Bảo Bảo!"

Cô lấy lại tinh thần, nhìn Thân Văn Hạo.

Hắn cười nhạt: "Chắc kỳ quái lắm hả!"

Cô không nói, không biết phải trả lời thế nào.

Hắn dựa vào lan can ven đường, "Ở Pháp, bọn anh là bạn học. Cô ấy rất tốt, thật sự rất tốt, chỉ là trong lòng anh... Đã có một cô gái khác."

Hắn nói cái gì, Cố Bảo Bảo không có tỉ mỉ lắng nghe.

Cô chỉ cảm thấy ngực mình như bị cái gì siết chặt, khiến cho cô bước thật khó khăn.

"Em đi đâu vậy? Bảo Bảo."

Hắn kéo cô lại.

"Em..."

Cô tìm đại một lý do: "Em muốn về..."

"Em nói dối!"

Hắn lại nói, "Em muốn đi tìm Mục Tư Viễn có phải không?"

"Em..."

Vì sao hắn có thể nói toạc ra được tâm sự của cô, ngay cả bản thân cô còn chưa ý thức được cô muốn đi tìm người đó, xem

người đó có sao không.

"Cố Bảo Bảo, đã bao nhiêu năm, đã bao nhiêu năm?"

Hắn cất cao giọng, "Em vẫn thích anh ta? Vẫn thích anh ta sao? Còn vì anh ta sinh một đứa bé nữa!"

"Anh..."

Cô ngây người, hắn làm sao có thể, làm sao có thể đoán được? !

"Cố Bảo Bảo, em đừng giả ngốc nữa!"

Hắn nói tiếp: "Em sợ anh ta chịu ủy khuất, em sợ anh ta bị tổn thương, vậy còn lúc em chịu tổn thương thì sao? Em đi, em đi thì có ích gì, anh ta cần em sao? Cần em sao?"

Từng giọt nước mắt lăn xuống, cô giơ tay lên lau khô, không nói lời nào đi về phía trước.

"Cố Bảo Bảo, em điện thật rồi?"

Hắn đuổi theo.

"Vậy Trịnh Tâm Du đối với anh thì thế nào?"

Cô quay lại hỏi, "Cô ấy cũng điên rồi, đúng không?"

Không, cô ấy không có điên, cô ấy chỉ là một "Cố Bảo Bảo" khác mà thôi.

"Anh không biết,"

Cô lắc đầu, "Nếu anh không có thật lòng yêu một người, anh

vĩnh viễn sẽ không hiểu."

Nói rồi, cô ra đường vẫy một chiếc taxi.

"Đi đâu vậy?"

Tài xế hỏi, Cố Bảo Bảo suy nghĩ một chút, tới nhà Trịnh Tâm Du.

Cô không có đoán sai, Mục Tư Viễn quả nhiên đưa Trịnh Tâm Du về nhà.

Cô không dám để taxi tới gần, tự mình tới cửa nhà Trịnh gia, núp sau một thân cây cách đó không xa.

"Tâm Du, em về nhà trước đi, không nên nói nữa."

Cô nghe được giọng nói Mục Tư Viễn hơi khàn khàn.

"Không, Tư Viễn,"

Trịnh Tâm Du quật cường lắc đầu, "Hôm nay em muốn nói rõ ràng. Trước đây em cũng đã từng cự tuyệt anh, anh vì sao vẫn không tin? Bây giờ em nói lại lần nữa cho anh."

"Đừng nói nữa."

Hắn hét lên, che giấu đau thương trong lòng.

"Em phải nói! Em nhất định phải nói!"

Trịnh Tâm Du cơ hồ là dùng tất cả hơi sức: "Tư Viễn, em với anh không phải là tình yêu, em chỉ coi anh là anh trai thôi, anh

vĩnh viễn là anh trai em!"

Mục Tư Viễn ngẩn ra, ngước cặp mắt đỏ bừng lên nhìn cô, "Du Nhi, lặp lại những lời này."

Lặp lại lần nữa hắn có tin hay không?

Hắn chỉ là muốn để cho mình hoàn toàn tổn thương!

Cố Bảo Bảo cơ hồ sắp kêu lên thành tiếng: Đừng nói nữa, đừng nói nữa, Trịnh Tâm Du, xin đừng nói nữa.

Nhưng Trịnh Tâm Du đã lên tiếng: "Mục Tư Viễn, anh nghe đây, anh nghe kỹ đây, em với anh không phải tình yêu, em không yêu anh, người em yêu là Thân Văn Hạo, là Thân Văn Hạo..."

Cô không nói được nữa, nước mắt che khuất khuôn mặt chạy vào trong nhà.

Thân ảnh cô biến mất quyết tuyệt như vậy, không mang theo chút lưu luyến nào hết.

Mục Tư Viễn là người trầm ổn nội liễm như thế, cứ ngây ngô đứng mãi ở đó, thật lâu rồi mới quay người đi về.

Cố Bảo Bảo rõ ràng nhìn thấy khuôn mặt hắn, mắt hắn, gắn đầy những tổn thương chưa từng thuộc về hắn.

Đôi chân không tự chủ được bước tới, hai tay không tự chủ vỗ nhẹ cửa xe hắn.

Đôi mắt giăng đầy tơ máu của hắn nhìn cô hung hăng.

"Cút ngay!"

Hắn hét lên.

Cố Bảo Bảo lo lắng, "Anh Tư Viễn, anh mở cửa đi, mở cửa đi!"

Hắn không để ý đến, khởi động xe chạy đi.

"Anh Tư Viễn!"

Cô vội chạy đi chặn một chiếc taxi đuổi theo sát hắn.

Mục Tư Viễn dừng trước cửa một quán bar, Cố Bảo Bảo ở sau nhìn thấy cũng vội chạy xuống, dù sao khi hắn chưa vào phải đuổi kịp hắn.

Quán bar này có quy định VIP, nếu không phải do hắn mang theo, Cố Bảo Bảo không thể đi vào.

"Tư Viễn..."

Cô gọi, vừa đi theo hắn vào trong, đến cửa lại bị hắn đẩy ra.

"Cút ngay!"

Hắn hét lên trợn mắt nhìn cô, sự cô độc cùng đau đớn trong mắt khiến hắn nhìn qua như một con thú dữ bị thương.

"Anh Tư Viễn,"

Cô nghẹn ngào, "Để... Để em với anh..."

Cô còn chưa nói xong, hắn đã đi vào, chỉ lưu lại cho cô một bóng lưng.

Cô lo lắng đuổi theo, bị bảo vệ ngăn lại, "Thưa cô, xin lấy ra thẻ VIP!"

Cô không có, "Tôi là bạn của Mục tiên sinh."

Bảo vệ cửa lễ phép cười, "Thưa cô, không có thẻ VIP thì không thể vào, xin cô thứ lỗi."

Trong lúc nào lại có mấy vị khách đi vào, cô liền bị đẩy ra.

Không biết làm sao, cô chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Đêm đông giá lạnh, gió như những con dao nhỏ quét qua mặt, cô chỉ có thể không ngừng xoa tay, lại nhìn xung quanh quán bar, hi vọng hắn sẽ không uống quá nhiều rượu, lập tức đi ra ngay.

Đêm càng về khuya, bầu trời đô thị lần lượt được thắp sáng.

Cô ngẩng lên nhìn, hiểu được tường tận hạnh phúc trong lễ tình yêu của người khác.

Bỗng, từng cơn lạnh lẽo rơi trên mặt, cô tỉnh lại mới phát hiện chẳng biết tuyết rơi từ lúc nào.

Bước chân người đi đường trở nên vội vã, cô lại chỉ có thể tìm một góc nhỏ tránh tuyết, tiếp tục chờ đợi.

Lúc này, một cô gái xách một cái giỏ hoa đứng bên cạnh cô, cô bé không để ý tới hoa tuyết rơi trên quần áo mình, mà là dọn sạch những bông tuyết rơi trên hoa.

"May là chưa bị tuyết làm hư."

Cô bé thở phào, quay lại cười nói với Cố Bảo Bảo: "Tiểu thư, cô mua hoa không? Bây giờ tuyết rơi rồi, tôi phải về, bán rẻ cho cô đấy."

Thế nhưng cô mua hoa để làm gì chứ?

Cô không có đối tượng nào để tặng cả.

"Cảm ơn!"

Cô áy náy cười với cô bé.

Cô bé cười thản nhiên, cúi đầu lấy một bông hồng đưa cho cô: "Tặng cô đấy, quà cho lễ tình nhân!"

Nói rồi lại ôm lẵng hoa hòa vào tuyết trắng.

-- Quà cho lễ tình nhân --

Cô nhìn bông hoa trong tay, Cố Bảo Bảo cười khổ, không phải tặng tình nhân, cũng coi là quà lễ tình nhân sao?

Rốt cục, khi tay chân Cố Bảo Bảo cơ hồ tê dại, bóng người quen thuộc đi ra.

Hắn nhìn như đã uống rất nhiều, bước chân lảo đảo, chống tường đi chậm ra ngoài.

Cám ơn trời, hắn còn biết đi ra!

Cố Bảo Bảo vội chạy lại đỡ hắn, "Anh Tư Viễn, anh sao rồi?"

Hắn say, không rõ người trước mặt là ai, không còn trừng, la hét

với cô nữa mà chỉ đi tới chỗ xe mình.

"Anh Tư Viễn, bộ dạng này anh không lái xe được đâu!"

Cô kéo hắn, chặn một chiếc taxi lại.

Vừa lên xe, Mục Tư Viễn liền tựa lưng vào ghế ngủ say.

"Đi đâu vậy?"

Tài xế có phần chán ghét cau mày, sợ là hắn ta sẽ nôn lên xe mình.

Đi đâu ư?

Bộ dạng vậy không thể về Mục gia, về công ty thì càng không được, hắn không thể ở nhà cô, chỉ có thể...

"Tới khách sạn gần nhất đi!"

Dưới sự trợ giúp của người phục vụ, Cố Bảo Bảo cuối cùng cũng đỡ được Mục Tư Viễn lên giường.

Cô tới phòng tắm lấy khăn nóng lau mặt cho hắn, lại thấy hắn mở mắt ra lúc nào không hay, cầm đóa hồng cô đặt ở đầu giường ngẩn người ra.

"Anh Tư Viễn..."

Cô gọi nhỏ, xem hắn đã tỉnh rượu hay chưa.

Lại thấy hắn không chớp mắt nhìn bông hồng, đôi mắt mê man, chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân.

Còn say lắm!

Cô khe khẽ thở dài, ngồi xuống lau mặt cho hắn.

"Hoa hồng..."

Hắn tự lẩm bẩm, "Thích nhất..."

Cố Bảo Bảo cười nhạt: "Anh thích không? Tặng cho anh đấy!"

Vừa dứt lời, hai tay chợt bị hắn bắt lấy, cô chống lại đôi con ngươi của hắn, tim đập hoảng loạn.

"Anh Tư Viễn..."

May là hắn đã say.

Ban đêm, không khí này, giống như trở lại sáu năm trước...

Cô cố gắng làm tim mình đập bình thường lại, trong lòng thôi miên bản thân nhiều lần: Anh ấy không sao, cô có thể đi, ra cửa rồi ra ngoài.

Hít sâu một hơi, cô đi ra ngoài, trực tiếp tới cửa, ánh mắt vẫn không nhịn được nhìn về phía hắn, hắn vẫn còn cầm bông hồng kia mà ngủ.

Vẫn không nhịn được tiến tới, muốn lấy bông hồng trong tay hắn ra, sợ hắn lúc ngủ bị gai đâm trúng.

Nhưng, cô vừa chạm vào cành, mắt hắn lại mở ra.

Bốn mắt nhìn nhau, cô cảm thấy hắn như đang nhìn cô, giống

như dĩ vãng, ở một nơi khác.

Mang theo hơi cồn nồng nặc bao phủ mặt cô như muốn đốt cháy lòng cô.

"Anh Tư Viễn..."

"Thích không?"

Cả người cô run lên, cổ họng hắn như phát ra tiếng cười khẽ, tựa như phát hiện được một trò chơi rất vui.

Chương 61

A

Cố Bảo Bảo mặc quần áo tử tế, Mục Tư Viễn thì đã ngủ say.

Cô quay đầu đi, không dám nhìn lại, muốn đứng dậy bỏ đi nhưng vẫn quay lại đắp chăn cho hắn.

"Anh Tư Viễn..."

Cô nuốt lệ đắng, ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt đã khắc sâu vào tim bấy lâu, "Nếu để anh tưởng người phụ nữ đêm nay là cô gái ấy thì anh dễ chịu hơn, em hi vọng..."

Lập tức đi xa.

Đứng dậy, cô không chút do dự bỏ đi.

Cô rời khỏi khách sạn, mệt mỏi đi trên khu phố ngập đầy tuyết trắng.

Đây là lúc nào mà ngay cả một chiếc taxi cũng không có?

Cái rét đêm tuyết bao phủ lên cô, hai chân cô mơ hồ có cảm giác đau đớn, rốt cuộc, cô cũng không cầm cự nổi ngã xuống đống tuyết.

Lúc này, điện thả cả đêm im lặng bỗng reo lên.

Cô lau nước mắt, cố gắng giữ âm bình tĩnh nhận điện: "A Diệp,

anh còn chưa ngủ hả?"

"Ngủ?" Âm điệu Công Tôn Diệp tức khắc cất cao giọng: "Cố Bảo Bảo, em đừng có nói với anh là em đang ngủ!"

Cô ngẩn ngơ, nghe hắn hỏi: "Bảo Bảo, bây giờ em đang ở đâu? Đang làm gì? Cả đêm mà gọi điện không được, em không cần Nhạc Nhạc nữa hả?"

-- Nhạc Nhạc --

Cố Bảo Bảo đứng bật dậy, trời ạ, cô rõ là... Rõ là quên mất Nhạc Nhạc.

Từng giọt mồ hôi lạnh thấm ướt áo trong giữ ấm, cô lo lắng hỏi: "Nhạc Nhạc đâu? Bé ở chỗ anh sao?"

"Đương nhiên là đang ở chỗ anh," Công Tôn Diệp không vui nói: "Nếu không thì em tưởng thằng bé ở đâu? Anh còn chưa phát hiện ra em lại làm mẹ như vậy đó, mang con đi hẹn hò!"

"Em giờ tới đón bé ngay đây." Cô làm bộ như không nghe được hắn nói.

"Không cần, thằng bé giờ ngủ rồi." Công Tôn Diệp cũng không nói gì nữa: "Em nghỉ ngơi thật tốt đi, mai anh sẽ đưa Nhạc Nhạc đi học!"

Cúp máy, cô ngây ngô đứng trong tuyết, tiếp tục cất bước về phía trước.

Không sao cả, Cố Bảo Bảo!

Cô nói thầm: Mày còn có Nhạc Nhạc, mày không phải một mình!

****

Tám giờ sáng, Cố Bảo Bảo bị tiếng chuông reo làm giật mình tỉnh giấc, cô sờ điện thoại mãi mới để hồn mình quay về.

Mà bên kia điện thoại là giọng kinh hãi của Công Tôn Diệp: "Bảo Bảo, không thấy Nhạc Nhạc đâu cả!"

"Anh nói cái gì?" Cô bật người dậy, nhanh chóng mặc quần áo vào.

Công Tôn Diệp lo lắng giải thích: "Anh đưa bé tới trường, dừng xe lại để mua bánh kem cho bé, quay về thì không thấy bé đâu cả! Anh tưởng là bé chạy về tìm em nữa chứ."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo vội mở cửa, hét về phía hành lang: "Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc!"

Bóng hình nhỏ nhắn kia cũng không thấy xuất hiện!

"Không có, A Diệp," Cô lo lắng thiếu chút nữa khóc, sợ nhất là Nhạc Nhạc không thích Công Tôn Diệp mà chạy xuống xe.

Bé không biết nói lại không quen đường, bé có thể đi tới chỗ nào!

"Bảo Bảo, em đừng vội, anh đã báo cảnh sát rồi, cũng đã phái người đi tìm, em cứ ở nhà chờ, anh sẽ lập tức tới ngay!"

****

Tám giờ sáng.

Mục Tư Viễn cố mở mắt ra, đầu thì ong ong, mất một lúc mới nhìn được mình đang ở khách sạn.

Sao hắn lại ở đây?

Hắn ngồi dậy, nhìn đóa hồng ở tủ đầu giường.

Hoa hồng!

Hắn nhớ lại mọi thứ đã làm trên chiếc giường này tối qua, chỉ là...

Khi đó hắn thấy hoa hồng, tưởng rằng Trịnh Tâm Du ở bên cạnh, bây giờ nghĩ lại, sao có thể là cô ấy được?

Vậy cô gái kia là ai?

Hắn vỗ đầu muốn nhớ, thực sự không nhớ nổi gương mặt ấy, có thể là một cô gái trong quán bar?

Cái này cũng không nói được gì cả, nếu là cô gái trong quán bar, làm sao lại không đợi hắn trả tiền rồi mới đi?

Hắn đi tắm một cái rồi lập tức ra kiểm tra thùng rác -- trống không!

Hắn thầm mắng, hôm qua vậy mà không có dùng biện pháp an toàn, hạt giống của hắn mà tồn tại bên ngoài thì thật quá nguy hiểm!

Không được, hắn nhất định phải tìm được cô gái kia!

Mặc xong quần áo, quyết định tới bar hỏi xem, chuông điện thoại liền reo.

"Tư Viễn, con đang ở đâu?" Bên kia là giọng điệu đầy nghiệm nghị, đây là điềm báo mà ông nội Hoan Hoan - Mục Phong Minh phát hỏa.

Mục Tư Viễn bỏ qua luôn, thản nhiên nói: "Ở quán bar."

"Ở quán bar? ! Giờ là lúc nào mà còn ở quán bar hả?"

Ông cụ tức giận, trượng gõ lên gạch "bang bang" vang dội, "Con có biết hôm nay là ngày gì không hả?"

Hắn duyệt qua một loạt những ngày quan trọng một lần, cực kỳ chắc chắn đáp lại: "Hôm nay cũng không phải ngày gì đặc biệt."

"Hỗn trướng!" Mục Phong Minh mắng: "Hôm nay là trận chung kết cuộc thi lựa chọn ra thiên tài nhi đồng, mày vậy mà quên sạch thế hả!"

Mục Tư Viễn sửng sốt, "Con lập tức tới ngay!"

Hắn cúp máy rồi vội ra khỏi quán bar.

Khi tới phòng hóa trang của đài truyền hình, Hoan Hoan đang được hóa trang, thấy hắn tới, bé cao hứng nhảy xuống ghế, "Ba!"

Mục Tư Viễn ôm bé, "Hoan Hoan nói cho ba nào, có tin giành được chức quán quân không?"

"Có ạ!" Giọng nói non nớt kiên định đáp lại.

"Được lắm!" Không hổ là con hắn, cũng không hổ là... Con trai của người phụ nữ da mặt dày gan lớn kia.

"Hoan Hoan nhất định phải cố gắng, giành được chức quán quân ba sẽ có thưởng!"

Hoan Hoan cười, trong ngực tim động dồn dập, ba à, lát nữa Hoan Hoan cũng có "thưởng" cho ba đó, hi vọng ba đừng quá giật mình nha!

****

"Đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa tìm được sao? Người nhỏ vậy thì chạy đi đâu được chứ? Tiếp tục tìm, phái thêm hai mươi người nữa ra ngoài tìm cho tôi!" Công Tôn Diệp nổi giận cúp điện thoại.

Hắn chỉ có đi mua bánh kem thôi mà Nhạc Nhạc có thể chạy đâu được chứ?

"Không được," Cố Bảo Bảo đứng dậy, cô không thể chờ ở đây được nữa, "Em phải đi tìm bé, em phải tự đi tìm bé!"

Công Tôn Diệp không ngăn cản được, đành phải đi theo cô.

Hai người vừa rời khỏi bãi đỗ xe thì tới ngã ba, bên trái là một cao ốc bách hóa, trên đỉnh cao vút có lắp đặt một chiếc TV quảng cáo cỡ lớn.

"Em tới cao ốc bách hóa xem thế nào!" Mới sáng sớm trong cao

ốc còn chưa có người, cô đoán Nhạc Nhạc thích an tĩnh có thể ở bên trong.

Thế nhưng cô tìm gần hai giờ đồng hồ, kiểm tra từng tầng một, tìm khắp ngõ ngách mà vẫn không thấy bóng dáng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc, con đang ở đâu?

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp chạy theo, nói: "Có người đã thấy Nhạc Nhạc, nhưng mà..."

"Cái gì? Nhưng mà cái gì?" Cô vừa sợ vừa kỳ hỏi.

"Nhưng mà bọn họ nói Nhạc Nhạc ở trên TV!"

"Cái gì? !"

Công Tôn Diệp dẫn cô ra bên ngoài, chỉ lên chiếc TV to lớn ở trên, "Em xem!"

Cô ngẩng lên, trên TV đang phát sóng giải quán quân cuộc thi thiên tài nhi đồng, quả nhiên có một bóng dáng nhỏ bé hiện lên, nụ cười tự tin cùng khí chất vương giả ấy khiến Cố Bảo Bảo không kìm nổi nước mắt.

"A Diệp, đó là Hoan Hoan, là Hoan Hoan!" Cô nghẹn ngòa.

"Là Hoan Hoan!" Công Tôn Diệp gật đầu, bây giờ Nhạc Nhạc còn chưa có xuất chúng được như thế!

Khi ấy, trong TV lại phát ra tiếng nhạc, giọng người dẫn chương trình cất cao tuyên bố: "Quán quân đã có, mọi người đoán xem là ai nào?"

Mọi khán giả bên dưới đều cùng tung hô: "Hoan Hoan! Hoan Hoan!"

"Đúng vậy, chính là Mục Hà Hoan của chúng ta, anh bạn nhỏ Hoan Hoan!"

Người dẫn chương trình vừa vỗ tay vừa nói: "Chúng ta hãy mời anh bạn nhỏ Hoan Hoan cùng với ba lên sân khấu có được không nào?"

Trong tiếng vỗ tay, Mục Tư Viễn dắt tay Hoan Hoan cùng lên sân khấu.

Hoan Hoan rất là vui, luôn mang nụ cười trên môi, thỉnh thoảng nhìn về phía ba.

Công Tôn Diệp cảm khái: "Hoan Hoan chỉ sinh sớm hơn so với Nhạc Nhạc hai phút, vì sao lại có khác biệt lớn đến vậy?"

Cố Bảo Bảo nghiêng đầu qua chỗ khác, trong lòng vừa xót vừa vui: "A Diệp, em đi tìm Nhạc Nhạc trước đây!"

"Chờ đã," Hắn nắm lấy cánh tay cô, "Người của anh vẫn đang đi tìm, chúng ta xem xong màn trao giải rồi đi tiếp, cũng chỉ mấy phút thôi."

Hắn biết cô nhất định rất muốn xem.

"Anh bạn nhỏ Hoan Hoan," Người dẫn chương trình xinh đẹp ngồi xuống trước mặt Hoan Hoan, "Hôm nay con đạt giải quán quân, ai là người vui nhất?"

Hoan Hoan nháy mắt to, "Ông nội, ba còn cả em nữa đều rất vui! Chị dẫn chương trình, chị cũng vui chứ ạ?"

Người dẫn chương trình bị chọc cười, "Chị đương nhiên vui rồi, bây giờ chúng ta nhận giải nào!"

Nói rồi, một cô gái bưng cúp vàng óng ánh lên bàn, người dẫn chương trình đứng dậy, giơ micro như chuẩn bị nói gì đó thì một ai đó ở góc sân khấu bỗng di chuyển.

Mọi người quay ra xem, chiếc camera vừa vặn cũng quay tới đó, một đứa bé đang dùng sức để leo lên sân khấu.

Cả người bé bẩn thỉu, trên gương mặt lại mang theo nụ cười tươi hớn hở.

"Là Nhạc Nhạc!" Công Tôn Diệp liếc mắt một cái liền nhận ra được, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

Cố Bảo Bảo thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Ở một góc khán đài, nhân viên công tác cũng đuổi theo như muốn bắt đứa bé xông lên sân khấu này, chợt thấy bé đã đột ngột đứng cách người dẫn chương trình mấy bước, cất cao giọng: "Ba, anh, con cuối cùng đã tìm được hai người rồi!"

Cả người xem lẫn các nhân viên đều ngây dại, vừa rồi vì mọi thứ xảy ra quá nhanah, đạo diễn không kịp cắt truyền hình trực tiếp, mà bây giờ thì bởi vì quá ngạc nhiên nên cũng dừng ngay việc lại.

Mọi người bỗng nhiên nhận thấy, đứa bé bẩn thỉu xông lên sân khấu này không ngờ lại giống như đúc với quán quân hôm nay -

anh bạn nhỏ Hoan Hoan!

Trường quay lập tức an tĩnh chừng mười giây, rồi đột nhiên sôi trào.

"Hai tiểu thiên tài!"

"Cặp song sinh thật đáng yêu!"

"Đây là thế nào? Là đạo diễn sắp xếp sao, hay là đứa bé kia thật sự là nghìn dặm tìm ba?"

...

Tràng diện lại mất khống chế, người dẫn chương trình phản ứng đầu tiên, vội chạy đến bên cạnh đạo diễn: "Đạo diễn, anh còn ngây ra đó làm gì?"

Đạo diễn sững sờ, tay bấm vào máy, màn hình TV liền chuyển sang màn quảng cáo!

"Nhạc Nhạc!" Cố Bảo Bảo tỉnh lại, "Làm sao giờ, hắn đã biết... Hắn..."

Ai có thể nghĩ tới, Nhạc Nhạc lại có thể chạy tới đài truyền hình?

Bé làm sao biết đường?

Bé đi thế nào?

Còn nữa, bé vừa mới nói gì? Câu nói kia thật sự do bé nói sao?

Tư duy Cố Bảo Bảo lập tức trở nên hỗn loạn.

"Đừng gấp, đừng gấp!" Công Tôn Diệp kéo cô lại, "Chúng ta giờ tới đài truyền hình!"

****

Bên dưới rất ồn ào, Mục Tư Viễn trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc mà mãi không nói được lời nào.

Nhạc Nhạc cầu trợ giúp phía Hoan Hoan, Hoan Hoan dạy bé làm sao để tới đài truyền hình, như thế nào trà trộn vào, nói cái gì, nhưng tiếp đó bé phải làm gì nữa?

Hoan Hoan không có dạy bé nha!

Hoan Hoan nhướng mày, kéo kéo tay ba, giả vờ nghi hoặc: "Ba, em ấy là ai vậy?"

Mục Tư Viễn không nói gì, tiến tới trước, "Con là ai?"

Nhạc Nhạc bị sắc mặt hắn dọa cho sợ, lui về sau, cúi mặt xuống như muốn khóc.

Hoan Hoan thấy vậy không ổn, vội chạy tới nắm lấy tay Nhạc Nhạc: "Nói đi, em là ai?"

Trong khi nói thì bé lén lút trừng mắt về Nhạc Nhạc.

Miệng Nhạc Nhạc xẹp xuống, tốt xấu gì thì cũng nhớ được là anh đã dạy bé nói tên mình: "Con là Nhạc Nhạc! Con tên là Cố Vĩnh Nhạc!"

----- Cố ----- Vĩnh - Nhạc!

Mục Tư Viễn siết chặt tay lại, Cố Bảo Bảo, lá gan của cô cũng thật lớn đó!

"Hoan Hoan, chúng ta đi!" Hắn quát khẽ, ôm Nhạc Nhạc đi xuống sân khấu.

Hoan Hoan theo ở phía sau, thiếu chút nữa vui quá vỗ tay hoan hô, lần này hay rồi, ba đã biết Nhạc Nhạc, bé sắp có mẹ rồi!

Cố Bảo Bảo và Công Tôn Diệp dùng tốc độ nhanh nhất tới đài truyền hình, đúng lúc thấy Mục Tư Viễn ôm Nhạc Nhạc, dắt tay Hoan Hoan đi ra.

Cô thở phào, tim lại treo lên, "Nhạc Nhạc!" Cô tiến tới muốn ôm Nhạc Nhạc.

"Cút ngay!" Mục Tư Viễn tức giận vô cùng, không nhịn được hét lên.

Sắc mặt Cố Bảo Bảo trắng bệch, nhưng cô không đi, ngược lại nhất định muốn ôm Nhạc Nhạc!

Mục Tư Viễn đẩy cô một cái, lại nhìn Công Tôn Diệp đằng sau, mặt xanh lét mở cửa xe.

"Anh không thể mang bé đi!" Cô gắng sức mở cửa xe, "Mục Tư Viễn, Nhạc Nhạc là của tôi!"

"Cô..."

Mục Tư Viễn chỉ cô mà tay lại run rẩy!

Hắn tức giận đến mức chỉ muốn tát chết cô, cuối cũng vẫn nắm chặt tay thu về.

Hắn cực kỳ tức, ngay cả lồng ngực cũng tức đến đau đớn!

Hắn không thể nói, sợ rằng khi vừa mở miệng, phát ra không phải là lời mà là máu!

Hắn trước tiên là lái xe bỏ đi.

"Không, anh không thể mang Nhạc Nhạc đi được," Cố Bảo Bảo liều mạng đập cửa xe, muốn ôm Nhạc Nhạc ra.

Thế nhưng cô đập đến sưng cả tay mà cửa xe vẫn không chút sứt mẻ, cô hoảng loạn hét: "Mục Tư Viễn, Nhạc Nhạc là của tôi, anh trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!"

Mục Tư Viễn đóng cửa xe khởi động máy liền không còn nghe được gì nữa.

Công Tôn Diệp không nhịn nổi nữa, nện mạnh lên cửa sổ: "Mục Tư Viễn, anh đi ra đây nói rõ ràng cho tôi, anh không có quyền mang Nhạc Nhạc đi!"

Chưa dứt lời thì cửa xe thình lình bị đẩy ra, Công Tôn Diệp còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đấm.

Một đấm này quá mạnh, môi hắn liền sứt ra.

"A Diệp..." Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, Công Tôn Diệp đã ra tay trả lại Mục Tư Viễn một đấm, "rầm", cả người đập vào xe.

"Mục Tư Viễn," Hắn tiến tới nắm cổ áo hắn ta, "Anh muốn mang Nhạc Nhạc đi? Anh ép Bảo Bảo giấu anh, anh biết cô ấy làm vậy là vì sao không? Anh biết cô ấy vì Nhạc Nhạc mà đã chịu khổ thế nào không? Anh..."

"Đừng nói nữa, A Diệp!" Hắn không cần phải biết những điều này, cô không muốn cho hắn biết, "Mục Tư Viễn, anh nói gì tôi cũng làm, chỉ cần anh trả Nhạc Nhạc lại cho tôi, trả lại cho tôi!"

Mục Tư Viễn lạnh lùng nhìn bọn họ, "Không thể!"

Nói xong hắn lên xe, Cố Bảo Bảo không kịp ngăn cả, hắn đã lái xe đi rồi.

"Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc...!" Cô lo lắng đuổi theo xe hét, Công Tôn Diệp tiến lên đỡ cô, "Lên xe đi!"

****

Hoan Hoan lén nhìn ba đang lái xe, sắc mặt ba tái mét, dường như rất tức giận.

Bé le lưỡi, mình có phải đã làm sai rồi không?

Thế nhưng mẹ sẽ đưa Nhạc Nhạc đi Mỹ, ba lại muốn cầu hôn với dì Tâm Du, bé nếu không giở chiêu độc, cục diện sẽ khó mà bù đắp được? !

Quay lại thì thấy Nhạc Nhạc đang nước mắt lã chã!

Nhất định là vừa rồi ba cãi nhau với mẹ và chú kia nên đã làm bé sợ.

Cả người bé đầy bùn, chắc trên đường tới đài truyền hình chắc em bị ngã đây mà!

"Nhạc Nhạc đừng khóc, "Hoan Hoan vươn tay ra lau nước mắt cho em, vừa nhỏ giọng nói: "Ba mẹ mặc dù cãi nhau, nhưng bọn họ sẽ lại tốt ngay thôi."

Nghe vậy, Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, mắt đẫm lệ nhìn anh, nửa tin nửa hoài nghi.

"Nhạc Nhạc chẳng lẽ không tin anh sao?" Hoan Hoan cố ý dẩu môi.

Nhạc Nhạc vội gật đầu bày tỏ, cả người nhích lại gần Hoan Hoan, lại quay ra nhìn phía sau, bé thật nhớ mẹ!

Mục Tư Viễn tới biệt thự, mở cửa xe, nhìn Hoan Hoan tự đi xuống, mình thì ôm lấy đứa bé giống Hoan Hoan như đúc xuống.

Hắn thật đúng là không thích ức với cảnh tượng này!

Cố Bảo Bảo đáng chết! Lại có thể chia rẽ cha con bọn họ năm năm!

B

Hắn ngồi ổm xuống, cau mày nhìn bùn trên người Nhạc Nhạc, "Con có phải bị ngã trong cống không vậy?"

Nhạc Nhạc có chút sợ hắn, chạy ra trốn sau người Hoan Hoan.

Mới gặp nhau thì dù sao cũng có chút xa lạ, Mục Tư Viễn cũng không có miễn cưỡng, đưa tay ra ôm cả hai đứa bé đi vào biệt thự.

"Vú Vương, "Hắn gọi, "Tới phòng tắm lớn chuẩn bị nước nóng."

Vú Vương đang bận rộn trong phòng bếp chạy ra nói, "Là tiểu thiếu gia muốn tắm..."

Chữ "tắm" kia rõ ràng bị cắt đứt, bà kinh ngạc nhìn Mục Tư Viễn, nhìn hai vị tiểu thiếu gia giống nhau như đúc, "Thiếu gia, điều này..."

"Không có việc gì," Mục Tư Viễn nhướng mày: "Tôi lại có thêm một đứa con trai, sau này sẽ phải cực khổ cho vú rồi!"

Thêm một đứa con trai?

Vú Vương nghĩ lại những lời này, nghe nói bây giờ có việc nhân bản vô tính con người, lẽ nào thiếu gia lại nhân bản vô tính tiểu thiếu gia? !

Vú Vương bế Nhạc Nhạc vào phòng tắm, "Tiểu thiếu gia,tới đây, để vú tắm rửa cho cậu."

Nói rồi bà đưa tay ra muốn cởi quần áo cho bé.

Lại thấy Nhạc Nhạc hoảng sợ lui về sau, cảnh giác nhìn bà.

Vú Vương sửng sốt, nghĩ thầm chắc trẻ con sợ người lại, lại cười: "Tiểu thiếu gia, cậu phải tắm rửa, tới đây?"

Nhạc Nhạc không để ý tới bà, chạy ra góc nhà ngồi thu mình lại.

Đứa bé này?

Vú Vương nhíu mày, cứ thấy là lạ thế nào vậy?

Trong lúc nghi hoặc, Hoan Hoan gõ cửa tiến vào, bé cầm quần áo trong tay, cười ngọt ngào với vú Vương: "Vú Vương, cho Nhạc Nhạc mặc quần áo con này."

Vú Vương nhìn góc tường nói: "Thế nhưng cậu ấy lại không chịu tắm rửa a!"

A!

Hoan Hoan vỗ đầu.

Bé sao lại quên được chứ, Nhạc Nhạc trừ mẹ với bé, tạm thời còn không muốn chú ý tới người khác.

Bé tới trước mặt Nhạc Nhạc, chìa tay ra: "Nhạc Nhạc, mau tắm nào."

Nhạc Nhạc nhìn anh trai lại nhìn cái bồn tắm chiếm nửa gian phòng, trong mắt toát ra sự sợ hãi, vẫn không động.

Hoan Hoan biết em mình sợ gì, kéo em lên: "Được rồi, anh tắm với em có được không?"

Nghe vậy, trong mắt của Nhạc Nhạc có tia sáng lóe lên, ngoan ngoãn theo anh tới bồn tắm, cởi quần áo mình ra.

"Vẫn là Hoan Hoan có biện pháp!"

Vú Vương thương yêu nói, trước sau ôm hai thân hình bé nhỏ vào bồn tắm.

"Ha ha!"

Hoan Hoan thích nhất là bồn tắm lớn thế này, nhưng ba lại sợ nguy hiểm, rất ít khi để cho bé tới đây, cho nên hôm nay bé coi như là dính ánh sáng của Nhạc Nhạc!

"Nhạc Nhạc, em biết bơi không?"

Bé hưng phấn nói, rồi nằm úp sấp biểu diễn "bơi chó" mà bé mới học được!

Động tác của bé thật khó coi, mặc dù Nhạc Nhạc vẫn không hiểu cái gì là bơi, nhưng cũng bị động tác của anh trai chọc cười.

"Nhạc Nhạc!" Hoan Hoan đứng lên, lau mặt: "Em dám cười anh! Hừ!"

Khom lưng lại hất tay, bé hất bọt nước vào người Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc sửng sốt, nhưng cũng rất nhanh học được động tác đơn giản này, hai đứa bé hất nước vào nhau, chơi đến không biết trời đất!

Cả phòng tắm tung tóe nước, vú Vương cũng không chạy thoát, bị nước làm ướt nhẹp.

"Thiếu gia," Bà thấy Mục Tư Viễn đứng trước cửa sổ, vui vẻ nói: "Tôi còn chưa từng thấy tiểu thiếu gia vui vẻ đến thế!"

Nếu đứa bé Nhạc Nhạc kia thật là do thiếu gia đặc biệt nhân bản vô tính mà ra, bà cũng muốn nói biện pháp này của thiếu gia thực sự không tệ!

Mục Tư Viễn không có lên tiếng, mắt nhìm chằm chằm vào cửa chính.

Vú Vương tò mò nhìn theo, ở cửa chính không biết từ lúc nào đã tới một nam một nữ, người phụ nữ kia đang vỗ mạnh vào cánh cửa sắt, vừa lớn tiếng hò hét cái gì đó.

Đây nhất định là khách mời mà thiếu gia không muốn tiếp đi, bằng không sao lại chậm chạp không đi mở cửa?

"Thiếu gia," Bà đi tới, "Hay là tôi đi đuổi bọn họ!"

Bà có thể tùy tiện tìm một cớ nào đó nói thiếu gia không ở nhà, đuổi bọn họ đi.

"Không cần."

Hắn lại lắc đầu, bản thân thì đi ra.

"Mục Tư Viễn," Rốt cuộc thấy được hắn ra, Cố Bảo Bảo càng lo lắng: "Trả Nhạc Nhạc lại cho tôi, trả lại cho tôi!"

Hắn trầm mặt đi tới sau cửa sắt, lạnh lùng qua khe cửa nhìn cô, "Lập tức cút! Bằng không tôi sẽ gọi cảnh sát."

"Anh có báo cảnh sát tôi cũng không đi!"

Cố Bảo Bảo nắm chặt lan can: "Anh mở cửa, mau để tôi gặp Nhạc Nhạc!"

Mục Tư Viễn hừ lạnh, chuẩn bị xoay người đi.

"Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc..."

Không ngờ cô lại cất cao giọng, điện cuồng quát về phía biệt thự: "Nhạc Nhạc, mẹ đây, con đang ở đâu, ở đâu?"

Trong phòng tắm Nhạc Nhạc đang nghịch nước liền dừng lại, Hoan Hoan cũng lập tức nghe được giọng của Cố Bảo Bảo.

"Là mẹ!"

Bé đứng dậy, chạy tới cửa sổ phòng tắm, lén đẩy ra.

Nhạc Nhạc lập tức nằm úp sấp nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy mẹ đang lay lay cửa sắt, sắc mặt tái nhợt lo lắng.

"Cô im miệng!"

Ba lại hét với mẹ, tiếp đó vừa vào biệt thự vừa nói: "Vú Vương, trông hai tiểu thiếu gia, đừng để bọn chúng xuống đây!"

"Ba muốn giam chúng ta lại, không cho mẹ gặp chúng ta!"

Hoan Hoan lập tức ý thức được điểm này, hai đứa lo sợ nhìn nhau, Nhạc Nhạc bất chợt leo ra khỏi bồn tắm, ngay cả quần áo cũng không mặc chạy đi.

"Nhạc Nhạc," Hoan Hoan vội đuổi theo giúp Nhạc Nhạc mở cửa, nhưng...

Hai đứa vẫn chậm một bước.

Vú Vương dựa theo lời dặn của Mục Tư Viễn, khóa cửa phòng tắm lại.

"Vú Vương, Vú Vương."

Hoan Hoan đập cửa: "Mau mở cửa!"

Vú Vương khổ sở nói bên ngoài: "Tiểu thiếu gia, cậu tắm rửa trước đi, đợi lát nữa người điên kia đi rồi thì tôi sẽ mở cửa!"

"Mẹ không phải người điên..."

Hoan Hoan đang muốn sửa lại, Nhạc Nhạc đã nhấc chân đá "thùng thùng" lên cửa, bé nhìn như rất tức giận, dùng hết khí lực để đá, đôi chân nhỏ liền sưng đỏ cả lên.

"Nhạc Nhạc, đừng đá nữa!"

Hoan Hoan vội kéo em lại.

Nhạc Nhạc không nghe theo, lại dùng tay đập, "Đừng vậy mà, Nhạc Nhạc!"

May là sức của Hoan Hoan lớn hơn em, nắm tay em: "Chúng ta xem mẹ thế nào đã!"

Nhạc Nhạc lúc này mới dừng lại, chạy theo anh ra cửa sổ.

"Mục Tư Viễn, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

Cố Bảo Bảo vô kế khả thi, "Nhạc Nhạc vốn là của tôi, anh trả lại cho tôi!"

"Vốn là của cô?"

Mặt hắn âm trầm đến đáng sợ: "Nếu không phải cô giấu nó đi,

nó sẽ là của cô? ! Cố Bảo Bảo, tôi thật đúng là xem thường cô, tư vị khi đùa bỡn tôi năm năm thế nào? Nhất định rất vui đi hả!"

"Không, không phải vậy..."

Cô muốn giải thích, hắn căn bản không nghe, ngược lại lấy điện thoại ra gọi.

"Này, Mục Tư Viễn, anh muốn làm gì!"

Công Tôn Diệp đi lên trước nhìn hắn chằm chằm: "Anh thật sự gọi cảnh sát? ! Anh có cần đến mức vậy không? Có gì mà không thể nói được chứ."

"Không thể!" Hắn trả lời như chẳng đáng, "Với mấy người, tôi không có gì để nói. Mau cút đi!"

"Mục Tư Viễn," Cố Bảo Bảo hét, khóc không còn sức, chỉ có thể cầu xin: "Tôi van anh, xin anh trả Nhạc Nhạc lại cho tôi, tôi không thể không có Nhạc Nhạc, không thể không có..."

Trong lúc nói, một chiếc "xe bảo vệ đi tuần" nhanh chóng dừng lại trước cửa, mấy bảo vệ biệt thự nhảy xuống, "Mục tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, Mục Tư Viễn chỉ cô nói: "Có một người phụ nữ cứ phát điên ở đây, mấy người mang cô ta đi đi!"

Mấy nhân viên an ninh gật đầu, lập tức đi lên: "Tiểu thư, mời cô đi ngay!"

Cố Bảo Bảo sắc mặt tái nhợt lắc đầu: "Không, tôi không đi, tôi không đi..."

"Nếu cô còn tiếp tục như vậy, chúng tôi phải báo cảnh sát!"

-- Báo cảnh sát --

Hắn thực sự muốn báo cảnh sát? !

Hắn từng dùng rất nhiều phương pháp đuổi cô đi, lần này lại muốn báo cảnh sát!

Trên gương mặt tái nhợt chợt xuất hiện nụ cười lạnh lùng, chuyển sang nhìn hắn, cô thì thào: "Anh báo cảnh sát ư? Báo cảnh sát... Tôi cũng không đi..."

"Bảo Bảo, chúng ta đi thôi!"

Nhìn bộ dạng cô, Công Tôn Diệp đau lòng không chịu nổi, đưa tay ra ôm lấy cô.

"Không," Cô giãy dụa mãnh liệt, "Em không đi, không đi!"

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp không nhịn được lên giọng: "Em bình tĩnh lại đi, em như vậy làm sao đưa Nhạc Nhạc về được!"

Nói rồi, hắn nghiêng đầu trừng mắt Mục Tư Viễn: "Mục Tư Viễn, anh cũng đừng mong chiếm giữ Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thuộc về Bảo Bảo, anh không thể cướp đi!"

Mục Tư Viễn liếc xéo hắn, không nói gì.

Hắn nói tiếp, như là một loại tuyên bố: "Mặc kệ dùng cách gì, tôi nhất định cùng Bảo Bảo lấy lại Nhạc Nhạc!"

Nói xong, hắn mạnh mẽ ôm lấy Cố Bảo Bảo, ngồi vào trong xe.

"Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc..."

Cố Bảo Bảo bắt đầu khóc, "Em phải làm gì bây giờ!"

"Bảo Bảo!" Hắn nâng mặt cô lên, "Đừng lo lắng. Em tin anh đi, mặc kệ dùng cách gì, anh nhất định đưa Nhạc Nhạc về với em!"

Cố Bảo Bảo gật đầu, lại lắc đầu, thống khổ cắn môi, nước mắt rơi như mưa.

"Bảo Bảo!"

Công Tôn Diệp trong lòng đau xót, kéo cô vào lòng, hy vọng ngực hắn có thể mang lại cho cô chút ít cảm giác an toàn.

****

Mục Sơ Hàn đi vào nhà, trong miệng không ngừng oán trách: "Ba, ba vội vã gọi con tới đây làm gì, rốt cuộc xảy ra chuyện gì hả?"

Mục Phong Minh đứng lên, tức giận trừng mắt nhìn con gái: "Con bé chết tiệt kia, đã xảy ra chuyện gì mà con cũng không biết? ! Con có phải người Mục gia hay không hả!"

"Ba, đừng nói khó nghe vậy có được không."

Cô liếc trắng mắt, đặt mông ngồi xuống, "Cho dù anh đột nhiên có thêm đứa con trai, trời cũng chẳng sụp xuống được!"

Mục Phong Minh thở dài một hơi: "Con nói đứa bé kia là thế

nào? Đúng lúc lại xuất hiện trên đài truyền hình, lần này báo chí được dịp náo nhiệt."

Mục Sơ Hàn hừ lạnh một tiếng, "Còn có thể thế nào? Cố Bảo Bảo đúng là có tâm kế, trước đây cô ta lén trộm đi một đứa, không phải vì ngày hôm nay hay sao? Mọi chuyện ngoại trừ cô ta, còn có thể là ai bày ra đây?"

Nói đến đây, cô rất là bất mãn, "Ba nói đi, ở đâu lại có người phụ nữ như vậy chứ, vì có thể chiếm được một người đàn ông mà lại lợi dụng cốt nhục của mình diễn trò."

Nghe vậy, Mục Phong Minh nặng nề suy tư rồi mới nói: "Con nói Cố Bảo Bảo có phải cô gái mà lúc nào cũng quấn lấy Tư Viễn hay không?"

"Còn có thể là ai đây!"

Mục Sơ Hàn khoanh tay trước ngực, mặt xem thường: "Trước đó ở công ty đã thấy cô ta, cô ta còn trà trộn vào công ty làm thư kí nữa chứ! Lúc đó con đã cảnh cáo cô ta, không nghĩ tới cô ta tính toán mọi cách là vì điều này a. Lần này thì hay rồi, xem truyền thông lợi hại kia không cần ba ngày là có thể đào móc được thân phận hai mẹ con họ. Đến lúc đó a, cô ta có thể danh chánh ngôn thuận quấn lấy anh con!"

"Con đừng nói nữa!"

Mục Phong Minh đối với lời con gái bán tín bán nghi, con bé này từ nhỏ ông đã nuông chiều, trong mắt nó, trừ người mình thích ra thì đều là loại người âm hiểm giảo hoạt hết!

"Con đi đi, " Ông dặn, "Tới chỗ anh con làm rõ mọi chuyện, rồi

quay về nói lại cho ba!"

"Đi thì đi," Mục Sơ Hàn cầm túi xách đứng dậy, "Ba dữ gì chứ!"

****

Cố Bảo Bảo đi rồi, vú Vương lại mở cửa phòng tắm ra, Hoan Hoan lập tức mặc quần áo tử tế chạy xuống tầng, "Ba!"

Bé lại giả bộ vô tri, nhào tới Mục Tư Viễn, "Vừa rồi là ai vậy ba?"

Thấy ba cau mày, bé lập tức giải thích, "Con với Nhạc Nhạc lúc nghịch nước trong phòng tắm thì vô tình nghe thấy."

"Không là ai cả!"

Mục Tư Viễn lấy khăn lông lau khô tóc cho bé, "Nhạc Nhạc đâu?"

Hoan Hoan quay đầu, nhìn hướng cầu thang, Nhạc Nhạc đứng trên cầu thang chứ đâu!

Mục Tư Viễn ngẩng lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt Hoan Hoan, hai mắt thật to, trong lòng liền dịu lại.

"Tới đây nào, Nhạc Nhạc! Tới cạnh ba này!"

Hắn dịu dàng gọi Nhạc Nhạc lại.

Nhưng Nhạc Nhạc dường như không nghe được lời hắn, ngược lại ngồi xuống bậc thang, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ của mình.

Trong lòng Hoan Hoan gấp lên, bé không thể nói cho ba biết Nhạc Nhạc mắc chứng tự bế cường độ thấp được, bằng không ba sẽ biết đây đều là mưu kế của bé, không đánh nát cái mông nhỏ này của bé là không xong!

Mục Tư Viễn cười, cho là bé đang tức giận chuyện hắn đuổi mẹ đi, lại đứng dậy tới cầu thang, "Nhạc Nhạc, tới đây," Hắn đưa tay ra ôm lấy bé, "Ba lau tóc cho con, được không?"

Tiếp xúc với ngực hắn, cơ thể nhỏ bé của Nhạc Nhạc cứng đờ, bất thình lình, bé cúi xuống cắn vào tay Mục Tư Viễn!

"Nhạc Nhạc!"

Bé hầu như dùng hết sức, Mục Tư Viễn đau đến không chịu nổi, vội thả bé xuống.

"Con là cún sao?"

Hắn tức giận vỗ đầu Nhạc Nhạc, "Thích cắn người vậy hả?"

Nhạc Nhạc trợn mắt nhìn hắn một cái, chạy ra góc tường, cuộn tròn mình lại.

"Nhạc Nhạc, con..."

Mục Tư Viễn đứng dậy, chuẩn bị bắt bé lại, vú Vương chợt đi vào nói: "Thiếu gia, tiểu thư tới."

Hắn quay lại liền thấy Mục Sơ Hàn đang hừ với hắn: "Yêu, anh à, lại thêm một đứa con trai chắc vui sướng lắm hả, ban ngày lại ở nhà nữa cơ đấy."

"Em tới làm gì?"

Mục Tư Viễn hai tay chống nạnh, "Giờ này không phải em còn đang ở trong chăn ngủ ngon hay sao?"

Mục Sơ Hàn không để ý tới hắn, đi tới trước mặt Nhạc Nhạc, nhìn bé, lại quay ra nhìn Hoan Hoan, có chút ý tứ.

"Anh," Cô cười: "Anh đừng nói, mặc dù anh không thích Cố Bảo Bảo, nhưng anh để cô ta sinh con cho anh thật quá chính xác, em thấy Tâm Du không nhất định có thể sinh ra hai cục cưng đáng yêu thế này đâu!"

"Đừng nói những lời này trước mặt trẻ con,"

Mục Tư Viễn quát em gái, "Đứa bé em cũng thấy rồi, em ở đâu thì quay về đó đi!"

Hắn cũng biết cô nhất định là do ông cụ phái tới tìm hiểu tình huống.

"Em đi làm gì?" Mục Sơ Hàn lần này không đi, "Em là cô ruột bọn nhỏ, bây giờ em phải chơi thật vui với chúng!"

Nói rồi, cô ôm lấy Nhạc Nhạc, hôn lên khuôn mặt trắng nõn một cái, "Chậc chậc, đứa bé này thật đáng yêu!"

Hoan Hoan ở một bên mặt đầy vệt đen, cô ruột?

Bé muốn té xỉu, bé rất rõ ràng Nhạc Nhạc trông thế nào a, cô cô bình thường đâu có nói bé đáng yêu đâu, lúc này lại vừa ôm vừa hôn Nhạc Nhạc, coi tướng mạo hai đứa ** vậy ư.

Bé dắt Nhạc Nhạc đi, "Đi, chúng ta đi chơi đi!"

Nói rồi, dẫn theo Nhạc Nhạc như một làn khói chạy lên gác.

"Này," Mục Sơ Hàn đuổi theo, "Cô cũng đi."

Mục Tư Viễn nhìn thấy, lông mày nhăn lại, Nhạc Nhạc thân với Hoan Hoan, đối với cái ôm của Sơ Hàn cũng không phản kháng, vừa rồi vì sao lại cắn hắn?

Là bởi vì thấy hắn đuổi mẹ đi sao?

Thế nhưng bé cũng không ầm ĩ cũng không nháo, bé dường như có phần...

Không đúng lắm!

Hắn không nghĩ ra chỗ nào không ổn, chỉ có thể quy kết vì đứa trẻ sau khi tới một nơi xa lạ thì sợ người lạ.

"Vú Vương," Hắn mặc áo khoắc, dặn dò: "Bà trông trừng tiểu thư với hai đứa bé, tôi tới công ty xử lí một ít chuyện, tối sẽ về."

Suy nghĩ một chút, hắn nhấn mạnh lại: "Nhất định phải đóng kỹ các cửa, để bảo an tùy thời tuần tra, tuyệt đối không để cho một nam một nữ vừa rồi bước vào!"

****

Hai đứa bé chơi rất vui, Hoan Hoan thì lúc nào cũng đấu võ mồm với cô, Nhạc Nhạc thì mặc cô đùa thế nào cũng không phản

kháng, Mục Sơ Hàn chơi mãi cho tới khi bụng réo lên mới đứng dậy.

"Được rồi," Cô ra lệnh: "Vú Vương khẳng định đã làm xong cơm rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!"

Ba người vào nhà ăn, cơm nước quả nhiên đều đã dọn ra, thấy cô mang theo hai tiểu thiếu gia ngồi xuống, vú Vương vội nói: "Tiểu thư, thiếu gia nói tối cậu ấy sẽ về, có cần chờ rồi cùng ăn không?"

Mục Sơ Hàn hừ một tiếng: "Ai thèm chờ anh í? Chẳng lẽ muốn Hoan Hoan và Nhạc Nhạc đói meo sao?"

Cô gắp đùi gà vào bát hai đứa trẻ, "Tới đây, chúng ta ăn thôi!"

Chương 62: Cô làm mẹ như thế?

Cô gắp cho mỗi đứa một cái đùi gà, "Nào, chúng ta ăn thôi."

Vú Vương đành phải ngậm miệng, đúng lúc này điện thoại vang lên, bà liền đi nghe.

Mục Sơ Hàn đoạt lấy trước, "Nhất định là anh gọi, tôi nghe cho."

"Tư Viễn, là anh à?"

Nhưng đầu dây bên kia lại là giọng của Cố Bảo Bảo.

Mục Sơ Hàn nhíu mày, muốn nghe xem cô ta nói gì, liền bình tĩnh đáp một tiếng "Ừ" .

Cố Bảo Bảo tâm lực lao lực quá độ, cũng không nghe rõ được là ai, nói mau: "Tư Viễn, em xin anh, trả Nhạc Nhạc lại cho em, xin anh. . ."

Vừa nói mà cô ấy lại không nhịn được khóc.

Mục Sơ Hàn nhất thời nổi giận: "Cố Bảo Bảo, cô đang chơi cái trò gì vậy? Bản thân đã làm chuyện như thế, giờ lại tới cầu xin sự đồng tình của anh tôi? Cô cũng lắm thủ đoạn thật đấy."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, không nghĩ tới người nghe điện là Mục Sơ Hàn, "Sơ Hàn, không phải, không phải vậy. . . Em nghe chị nói, "

Cô vừa vội vừa hoảng, "Chị chỉ cần Nhạc Nhạc, chỉ cần Nhạc Nhạc thôi, xin mấy người đừng cướp nó đi, đừng mà. . ."

Nghe tiếng khóc của cô ta, Mục Sơ Hàn chẳng biết nghĩ tới điều gì, nhãn châu chuyển động, thấp giọng nói: "Được, vậy cô mau tới biệt thự anh tôi đi, phải nhanh đấy! Bằng không anh tôi mà về, tôi cũng không giúp được cô!"

Mục Sơ Hàn lén lút mở cửa sau, một bóng dáng chạy tới, sốt ruột đi vào.

"Chờ đã!"

Cô kéo lại, thấp giọng nói: "Trong nhà có người hầu, cô định cứ thế này mà vào?"

Dưới ánh đèn mơ hồ có thể thấy được đôi mắt đầy lo lắng của Cố Bảo Bảo: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Cô đi theo tôi, " Mục Sơ Hàn đi ở phía trước, "Tôi trước tiên cầm chân người giúp việc kia!"

Hai người tới cầu thang, cô bảo Cố Bảo Bảo trốn trước, mình thì chạy vào.

Không bao lâu, người hầu liền đi ra ngoài.

Cố Bảo Bảo sợ người kia quay lại, không dám lập tức đi vào, lại nghe tiếng Mục Sơ Hàn ở cửa: "Mau vào, còn lề mề cái gì? !"

Cô vội chạy vào, nhìn khắp nơi mà không thấy bóng dáng Nhạc Nhạc.

"Ở trên lầu!" Mục Sơ Hàn đẩy cô một cái, "Cô mau lên đi, anh tôi có thể về bất cứ lúc nào đấy!"

Cô ấy dẫn Cố Bảo Bảo tới phòng đồ chơi trên lầu, trong đống đồ chơi, hai thân hình bé nhỏ chơi đến quên cả trời đất!

"Nhạc Nhạc!"

Cố Bảo Bảo kêu một tiếng, hai đứa đều quay đầu lại, một bé trong đó lập tức đứng dậy, nhào vào lòng cô.

"Nhạc Nhạc!" Mắt cô trở nên ẩm ướt, chỉ một buổi chiều mà dài như cả thế kỷ, cô ôm thật chặt Nhạc Nhạc: "Mẹ tưởng mất con rồi chứ!"

"Đi mau đi!" Mục Sơ Hàn ở một bên nói, "Bằng không sẽ mất thật đấy!"

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Nhưng mà, còn chưa ra khỏi phòng, một giọng nói thanh thúy vang lên: "Mẹ!"

Cô sửng sốt, quay ra thì thấy Hoan Hoan đang ngẩng đầu nhìn cô, trong đôi mắt to tràn đầy bi thương: "Cô là mẹ của con có đúng không!"

"Cô. . ." Cô không biết trả lời như thế nào.

Nếu như nói phải, cô lại không thể ở bên cạnh bé; nếu như nói không phải, cũng chính là lừa dối.

"Mẹ!"

Hoan Hoan đi lên trước hai bước, "Mẹ muốn dẫn Nhạc Nhạc đi, có phải là không cần Hoan Hoan?"

"Hoan Hoan!" Cố Bảo Bảo đau lòng khó nhịn, ngồi xuống kéo bé vào lòng, rơi lệ: "Hoan Hoan tha thứ cho mẹ, mẹ. . . Mẹ không phải là không cần Hoan Hoan. . ."

Cô chỉ là muốn nhưng lại không thể

"Mẹ."

Hoan Hoan ôm cổ cô, bé cũng rất đau lòng.

"Đừng như vậy!"

Thấy thế, Mục Sơ Hàn vội vàng kéo bọn họ ra, cô muốn cho Cố Bảo Bảo mang Nhạc Nhạc đi, cũng không phải là muốn để Hoan Hoan cũng đi!

"Cố Bảo Bảo, rốt cuộc cô có đi hay không? Còn chần chờ nữa là không xong đâu!"

Cô giục.

Cố Bảo Bảo lau nước mắt, "Hoan Hoan, con phải ngoan, nghe lời ông nội và ba, mẹ sẽ tới thăm con, nhất định sẽ tới thăm con. . ."

Nhìn thêm lần cuối, cô cắn răng đứng dậy, chuẩn bị đi.

"Mẹ!"

Hoan Hoan òa khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng nhăn nhỏ, từng giọt nước mắt rơi xuống làm Cố Bảo Bảo ruột gan như đứt từng khúc.

Mà bé vừa khóc, Nhạc Nhạc trong ngực cô cũng bắt đầu rơi nước mắt.

"Tất cả đừng có khóc!"

Mục Sơ Hàn gấp đến độ giậm chân, "Không muốn đi cứ tiếp tục khóc."

Hoan Hoan nghẹn ngào nói: "Mẹ, mẹ. . . Mang Nhạc Nhạc đi thôi, Hoan Hoan sẽ ngoan ngoãn."

"Hoan Hoan. . ."

Bé còn nhỏ mà đã hiểu chuyện như thế!

Tim Cố Bảo Bảo như bị đao cắt, lại không thể làm gì, chỉ có thể quyết tâm bỏ đi.

"Cám ơn em, Sơ Hàn!"

Vội vã ra cửa sau, Cố Bảo Bảo quay đầu lại nói.

Mặc dù quen nhau từ nhỏ, song hai người vẫn không hợp nhau, cô thật không ngờ, hôm nay Sơ Hàn lại giúp cô.

"Không cần cám ơn!"

Mục Sơ Hàn nhướng mày, "Tôi làm vậy cũng vì anh của tôi, tôi hi vọng cô đưa con trai mình rời khỏi đây, đừng quay lại làm

phiền anh tôi nữa."

Thì ra là thế!

Nhưng cô vẫn phải nói: "Chị thật lòng cám ơn em, Sơ Hàn! Em yên tâm, chị sẽ không dây dưa với anh ấy nữa, vĩnh viễn cũng sẽ không!"

Nói xong, cô xoay người bước đi, chỉ chốc lát liền biến mất trong màn đêm.

Mục Sơ Hàn thở dài.

Cố Bảo Bảo cùng đứa bé đột nhiên xuất hiện đi rồi thì cũng không còn gì ngăn cản anh lấy Tâm Du, tất cả sẽ trở lại bình thường!

______ ____________ ____________ ____________ ____________ ____________ ______________

Hoan Hoan ghé vào bệ cửa sổ nhìn mẹ với Nhạc Nhạc bỏ đi, bé lau nước mắt, chạy thật nhanh tới thư phòng ba.

Mặc dù phòng khách có điện thoại, nhưng cô cô nhất định không cho bé gọi điện cho ba, cho nên bé đành phải lén lút chạy vào thư phòng.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của ba: "Hoan Hoan? Con tới thư phòng ba làm gì vậy?"

"Ba!"

Hoan Hoan nói mau: "Không xong rồi ba ơi, mẹ lại tới dẫn Nhạc

Nhạc đi rồi!"

Mục Tư Viễn đang lái xe, nghe vậy lập tức dừng xe ở ven đường, "Hoan Hoan, xảy ra chuyện gì?"

Cố Bảo Bảo làm sao có thể vào biệt thự được?

"Ba, "

Hoan Hoan nóng nảy, "Ba dẫn mẹ với Nhạc Nhạc về trước có được không ạ?" Lời thừa thãi cần gì nói nữa!

Mục Tư Viễn nhíu mày, lái xe quay về.

______ ______________ ______________ ______________ ______________ ______________ ________________

Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc ra khỏi biệt thự, ngồi trên một chiếc taxi đi thẳng tới sân bay.

Lúc đi cô đã cầm hết tất cả giấy tờ tùy thân, hành lý và những thứ khác đều không cần, cô muốn lập tức rời khỏi đây!

Sự lo lắng của cô lây sang Nhạc Nhạc, cô cảm giác được người bé đang run lên.

"Nhạc Nhạc đừng sợ, "

Cô cúi xuống hôn nhẹ bé, "Mẹ cùng con quay về Mỹ, có được không?"

Mặt Nhạc Nhạc dán chặt vào ngực cô, tay nắm lấy áo cô, không có phản ứng gì cả.

Cả ngày xảy ra nhiều chuyện như vậy, bé nhất định rất sợ hãi.

Cố Bảo Bảo đau lòng ôm chặt bé, trong đầu bỗng thoáng hiện hình ảnh cô xem được trên ti vi, khi đó. . .

Lúc bé đứng với Mục Tư Viễn và Hoan Hoan, bé lên tiếng nói một câu: Ba, anh, con rốt cuộc tìm được hai người rồi!

"Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, "

Cô nhẹ nhàng buông bé ra, hỏi: "Con có thể nói được rồi ư? Hôm nay mẹ đã nghe được con nói chuyện."

Hốt hoảng một ngày đêm, cô lại có thể quên đi chuyện quan trọng như vậy!

"Nhạc Nhạc, con nói được từ khi nào vậy, nói với mẹ có được không?"

Nhạc Nhạc nháy mắt mấy cái, bé nên nói cái gì đây?

Bé chỉ nói được hai câu thôi, chính là do anh trai bắt bé học cả!

Anh nói nếu bé không học được nói hai câu này, anh sẽ không để ý tới bé nữa, trong lòng bé liền sốt ruột, chẳng biết thế nào nói ngay.

Nhưng bây giờ, cổ họng bé như bị cái gì chặn vậy, không thể phát ra được một chữ!

"Chuyện gì thế này?"

Bỗng, xe taxi chấn động mạnh, tài xế mắng: "Người trước mặt có biết lái xe hay không thế!"

Cô ngẩng lên, nhìn qua kính chắn gió liền nhận ra ở phía trước là xe của Mục Tư Viễn!

Cô kinh hãi, để không cho hắn tìm được, chuyện này thậm chí ngay cả Công Tôn Diệp cô cũng không có nói.

Nhưng bây giờ vì sao hắn lại chặn đúng chiếc xe này!

"Cô chờ một chút, tôi đi xem xe có bị xước gì hay không!"

Tài xế cả tiếng nói, nổi giận đùng đùng xuống xe, gõ mạnh vào cửa sổ xe Mục Tư Viễn.

Thấy hắn sắp xuống xe, Cố Bảo Bảo vội cúi xuống, đẩy cửa đối diện đi xuống.

Cô khom lưng chạy, không dám quay đầu lại, cũng không dám gia tốc, e sợ sẽ khiến cho Mục Tư Viễn chú ý.

Chỉ cần, chỉ cần có thể chạy vào đám người đi lại cách đó không xa, cô có thể trốn rồi!

"Cố Bảo Bảo, cô đứng lại!"

Nhưng mà, hắn đã thấy cô!

Cô sửng sốt, chạy nhanh hơn về phía trước, giơ tay cản một chiếc taxi lại, chỉ chốc lát, một chiếc xe đỗ lại bên cạnh cô.

"Bảo Bảo, lên xe!"

Người nhô đầu ra không phải ai khác mà là Thân Văn Hạo!

Cô không kịp thắc mắc, vội ngồi lên xe.

Quay đầu lại, Mục Tư Viễn cũng khởi động xe đuổi theo, bấm còi inh ỏi, cảnh cáo Cố Bảo Bảo mau xuống xe.

"Văn Hạo, đi mau, đi mau!"

Trong lòng cô sợ hãi, lại không chịu khuất phục, đôi môi run rẩy.

Thân Văn Hạo nhìn cô một cái, dẫm hết cỡ chân ga, quẹo vào quốc lộ ven biển.

"Reng reng reng. . ."

Bỗng nhiên, điện thoại Thân Văn Hạo vang lên, Cố Bảo Bảo theo bản năng nhìn sang, sắc mặt không khỏi trắng bệch: ". . . Là anh ấy!"

Mục Tư Viễn? !

Hắn cười nhạt, nhận điện thoại.

Giọng nói âm trầm của Mục Tư Viễn truyền đến: "Tôi cảnh cáo anh, lập tức đỗ xe lại, thả con tôi xuống, bằng không tôi lập tức báo cảnh sát!"

"Ha ha!" Thân Văn Hạo lại cười: "Mục Tư Viễn, muốn báo cảnh sát ư? Anh theo được tôi rồi hãy nói!"

Nói xong hắn vứt điện thoại, lái xe vào một con đường nhỏ.

Con đường này không dốc nhưng lại hẹp, xe Thân Văn Hạo còn có thể linh hoạt đi qua, xe Mục Tư Viễn thì phải cố hết sức.

Khi hắn qua được đường nhỏ tới đại lộ thì đã không còn thấy được bóng dáng xe Thân Văn Hạo.

"Chết tiệt!"

Hắn mở đèn xe, mới phát hiện đây là một bến tàu tư nhân, bên bờ có đậu tất cả du thuyền lớn nhỏ.

Trong lòng hắn khẽ động, tiếp tục đi về trước.

Quả nhiên, sau một lát hắn tìm được xe Thân Văn Hạo, bên trong không một bóng người, mà cách đó không xa, truyền đến tiếng động cơ mơ hồ!

Hắn vội chạy ra, nương theo đèn xe, mơ hồ thấy được mặt biển gợn sóng, bọn họ đi bằng du thuyền!

Hắn vội lấy điện thoại, "Mau, mau đưa trực thăng tới đây, tôi ở vịnh Hoàng Kim!"

______ ____________ ____________ ____________ ____________ ____________ __________

Gió biển lạnh thấu xương thổi tới, Cố Bảo Bảo ôm chặt Nhạc Nhạc vào ngực, vẫn không yên lòng nhìn ra sau, e sợ Mục Tư Viễn lại đuổi theo.

Thân Văn Hạo ở một bên cười nói: "Bảo Bảo, em yên tâm, xe hắn mặc dù không tệ, nhưng không thể lặn xuống nước được!"

Cô cười cảm kích hắn: "Cám ơn anh, Văn Hạo."

Thân Văn Hạo mỉm cười, vỗ vỗ đầu cô, lên tiếng nói gì đó lại bị gió biển cuốn đi.

"Anh nói cái gì?"

Cố Bảo Bảo không có nghe rõ.

"Anh. . ."

Hắn lên giọng, Cố Bảo Bảo vẫn không nghe được.

Lần này át đi giọng hắn không phải gió biển, mà là tiếng cánh quạt từ trên bầu trời.

Hai người ngẩng đầu, ngọn đèn sáng rực làm lóa mắt, một lúc lâu bọn họ mới nhìn rõ, là một chiếc trực thăng đang đuổi theo du thuyền.

Cố Bảo Bảo bị dọa sợ: "Mục. . . Tư Viễn. . . !"

Lúc cô nói thì trực thăng đã hạ thấp, lướt qua bọn họ từ độ cao hai mươi thước, mang theo từng cơn sóng biển to lớn đập vào đuôi thuyền.

"Không tốt!"

Người cầm lái hét lên: "Nước vào rồi, phải lập tức cập bờ ngay!"

Thân Văn Hạo tức giận nắm chặt tay, "Gần đây nhất là đâu?"

Người cầm lái nhìn ra đa, "Là đảo Cát Cát!"

Du thuyền cập bờ ở đảo Cát Cát, người cầm lái và Thân Văn Hạo cùng kéo thuyền lên.

Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc, lo lắng nghe tiếng ồn xung quanh.

Dần dần, ngọn đèn tới gần, mang theo từng cơn gió lạnh, trực thăng cũng hạ xuống bờ biển.

Cô kinh ngạc đứng bất động, nhìn Mục Tư Viễn đi xuống trực thăng, cô biết mình không còn đường nào có thể trốn.

Thế nhưng, nhìn hắn càng đi càng gần, nhìn sắc mặt tức giận nặng nề của hắn, cô vẫn không nhịn được xoay người chạy đi.

"Cố Bảo Bảo, cô còn dám chạy!"

Hắn ở sau lưng quát một tiếng, trong lòng cô hoảng hốt, chân bỗng bị vấp, cả người và Nhạc Nhạc ngã xuống cát, dù ngã nhưng cô vẫn không quên phải chạy, đứng lên tiếp tục, chân đau khiến cho cô đi đứng không vững vàng lại ngã xuống, tiếp xúc thân mật với bọt sóng.

"Nhạc Nhạc, không có sao chứ!"

Cô vội đứng dậy, kiểm tra quần áo Nhạc Nhạc, lại phát hiện bé cũng giống mình, bị nước biển lạnh băng làm cho ướt đẫm.

Gió lạnh thổi tới, Nhạc Nhạc nhịn không được rùng mình!

"Cô làm mẹ như vậy sao?"

Mục Tư Viễn tiến lên, nổi giận đẩy cô ra, cởi quần áo ướt sũng của Nhạc Nhạc rồi dùng áo khoác của mình bao bọc lấy bé, ôm vào lòng.

"Nhạc. . ."

Cô muốn ôm Nhạc Nhạc lại bị hắn hung dữ trừng mắt, cô hổ thẹn ngẩn ra, nhìn hắn ôm Nhạc Nhạc lên trực thăng.

Cứ như vậy. . . Bị hắn mang đi!

Cô mất hắn, mất Hoan Hoan, bây giờ ngay cả Nhạc Nhạc cũng mất.

Nghĩ tới đây, Cố Bảo Bảo không nhịn được nữa, giơ tay che mặt, mặc cho nước mắt chảy xuống.

"Đừng như vậy, Bảo Bảo."

Thân Văn Hạo đi tới bên cạnh khoác áo lên người cô, "Đứa bé hắn có thể mang đi hôm nay, ngày mai chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp a."

Ngày mai nghĩ biện pháp?

Ngày hôm nay cũng không thể dẫn bé đi, sau này còn có cơ hội nào nữa?

Cố Bảo Bảo thương tâm lắc đầu.

"Đừng suy nghĩ lung tung, "

Thân Văn Hạo tiếp tục an ủi cô, "Em là mẹ bọn nhỏ, mặc kệ

xảy ra chuyện gì thì điều này cũng sẽ không thay đổi."

Hắn vuốt lại mái tóc cô, "Du thuyền ngày mai mới có thể rửa sạch, đêm nay chúng ta ở khách sạn chỗ này, em mau tắm nước nóng không sẽ bị cảm đó."

Lúc nói thì tiếng trực thăng vang lên, Cố Bảo Bảo tâm loạn như ma, đứng dậy chạy tới bên dưới trực thăng.

"Mục Tư Viễn, Mục Tư Viễn, "

Cô cầu xin, "Anh phải chăm sóc thật tốt cho Nhạc Nhạc, anh phải chăm sóc con thật tốt, con khác với những đứa trẻ khác, con. . ."

Nói được phân nửa, Mục Tư Viễn chợt mở cửa khoang bước xuống, nhìn chiếc áo khoác trên người cô.

"Lên trực thăng."

Bỗng hắn nói.

Cố Bảo Bảo sửng sốt, không rõ hắn đang nói cái gì.

"Lên trực thăng!"

Hắn lặp lại, hất chiếc áo khoác kia đi, kéo cô lên trực thăng.

Đi vào cabin, Mục Tư Viễn không kiên nhẫn vung cổ tay, Cố Bảo Bảo thiếu chút nữa dập đầu ở trên thân phi cơ, nhưng ngẩng lên liền thấy Nhạc Nhạc đang nhìn mình, trong đôi mắt to thoáng hiện vui vẻ, cô mặc kệ tất cả tiến lên ôm con trai.

"Nhạc Nhạc, có lạnh hay không?"

Cô xoa xoa đôi bàn tay bé nhỏ.

Mục Tư Viễn ở một bên lạnh lùng nói: "Cô mà còn ôm nó, nó sẽ lạnh hơn!"

Cô giờ mới ý thức được cả người mình ướt đẫm, vội buông bé ra, cầm cái chăn bọc quanh người Nhạc Nhạc.

"Khi tới thành phố, cô lập tức biến mất trước mặt tôi." Hắn nói tiếp.

Cố Bảo Bảo rũ mắt, bỗng nhìn bên ngoài: "Chờ đã, không thể đưa Văn Hạo đi cùng được ư?"

"Không được!"

Mục Tư Viễn không chút nghĩ ngợi từ chối.

Cố Bảo Bảo còn muốn nói gì, hắn lạnh lùng nhìn cô, "Cố Bảo Bảo, cô và Thân Văn Hạo là quan hệ như thế nào?"

"Chỉ là. . . Bạn học."

Cô trả lời.

"Vậy vĩnh viễn bảo trì quan hệ bạn học ấy, đừng có thay đổi!"

Cô ngẩn ngơ, có chút mê võng nhìn hắn, hắn tại sao lại nói như vậy?

Cô và Văn Hạo thì như thế nào, có quan hệ gì tới hắn đây?

Hắn quan tâm sao?

Hắn có phải cũng quan tâm? !

"Hôm ấy cô cũng ở đó, cô hẳn cũng biết cảm tình Tâm Du với Thân Văn Hạo, tôi không hi vọng cô dẫm một chân vào trong đó!"

Cả người Cố Bảo Bảo run lên.

Một câu nói làm trái tim cô như rơi vào hầm băng, hắn quan tâm ư?

Đúng vậy, hắn quan tâm, chỉ là hắn quan tâm người kia, vĩnh viễn chỉ là Trịnh Tâm Du.

Cô không muốn nhắc lại, tay vỗ nhẹ ngực Nhạc Nhạc để dỗ bé ngủ.

Lúc này, tiếng cánh quạt ngừng lại, người lái nghiêng đầu báo cáo: "Mục tổng, máy bay hết xăng, đêm nay có thể không đi được."

"Hết xăng?"

Mục Tư Viễn cả giận nói, "Anh làm việc thế nào vậy? Có thế phạm một sai lầm cấp thấp đến thế ư."

Người điều khiển giải thích: "Hôm nay lão gia dùng trực thăng, trước khi anh gọi tôi không kịp kiểm tra."

Nói bóng gió, cú điện thoại kia của hắn thực sự quá vội vàng, không thể trách người điều khiển là hắn ta đây không có chuẩn

bị sẵn sàng a!

"Vậy tối nay làm sao bây giờ?"

Mục Tư Viễn tỉnh táo lại, hỏi.

"Nơi này có một khách sạn, "

Người điều khiển vội báo cáo: "Mục tổng, không bằng tối nay ở khách sạn đi."

Chỉ có thể như vậy.

Hắn ôm lấy Nhạc Nhạc, đoàn người tới khách sạn liền thấy Thân Văn Hạo và người lái thuyền đang nhận phòng.

Người phục vụ nhìn ba người lớn với một trẻ nhỏ đi tới, mặt lộ vẻ xin lỗi: "Thật ngại quá, tiên sinh, chỉ còn lại có hai gian phòng, hai vị tiên sinh này đã nhận rồi."

Thân Văn Hạo nói tiếp: "Không sao, Bảo Bảo, em với Nhạc Nhạc qua phòng của anh đi!"

Mục Tư Viễn nhíu mày, "Con trai tôi dựa vào cái gì ở phòng của anh?"

Nói rồi hắn tiến lên, đoạt lấy chìa khóa phòng trong tay Thân Văn Hạo.

"Tôi và con tôi, còn cả Cố Bảo Bảo ở một phòng, còn Thân tiên sinh, xin mời anh và hai người kia ở một đêm!"

Nói xong, hắn kéo Cố Bảo Bảo, trực tiếp đi tới thang máy.

Chương 63: Nhạc Nhạc có vấn đề gì

"Tôi không đi."

Cố Bảo Bảo bản năng muốn chống cự, cố sức thoát khỏi tay hắn.

Hắn lại nắm thật chặt, không nói câu nào kéo cô đi.

"Anh buông ra!"

Cô tiếp tục giãy dụa, Thân Văn Hạo lên tiếng từ phía sau: "Bảo Bảo, làm sao vậy?"

Cô không kịp trả lời, Mục Tư Viễn bỗng bước nhanh hơn, kéo cô đi khỏi phạm vi tầm mắt hắn ta.

"Thế nào?" Đá mở cửa phòng, hắn đẩy cô vào, lạnh lùng hỏi: "Những lời tôi mới nói mà cô đã quên nhanh thế ư?"

Những lời mới nói?

"Tôi thấy anh thật vô vị!"

Cố Bảo Bảo liếc hắn rồi đi vào phòng tắm.

Mục Tư Viễn nhìn bóng dáng cô biến mất sau cửa, con ngươi đen nhánh lóe lên làm người ta không rõ được trong lòng hắn nghĩ gì.

Những lời nói đó là từ miệng hắn ư?

Vì Trịnh Tâm Du, hắn cảnh cáo cô không được có cái gì mập mờ với Thân Văn Hạo?

Hắn yêu cô gái kia, yêu đến mức rộng lượng đến thế!

Cố Bảo Bảo mở nước hết cỡ, hy vọng có thể gột sạch mọi ý nghĩ của mình.

Không nghĩ thì sẽ không còn đau khổ.

Nhìn bản thân mình "thiên y vô phùng" trong gương mới yên tâm ra ngoài.

Vừa ngẩng đầu lên liền chạm vào đôi mắt đen nhánh thâm thúy kia.

Cô đè nén nội tâm hoảng loạn, không dám nhìn thẳng hắn, dư quang thấy hắn ôm Nhạc Nhạc nằm ở trên giường, còn bản thân cô thì tới ghế sô pha.

Tiếng cười hài hước từ miệng hắn bật ra, "Cố Bảo Bảo, cô có thể lên đây."

Trong lòng cô căng thẳng, ngoài miệng lại cường ngạnh: "Không cần."

Cô nằm xuống ghế, tỏ ý mình có thể ngủ ở trên sô pha.

Mà Mục Tư Viễn đặt Nhạc Nhạc xuống: "Lúc này còn e lệ cái gì? Nếu như tôi nhớ không lầm, đêm qua. . ."

Lời nói càng ngày càng gần, Cố Bảo Bảo quay đầu đi, cặp môi mỏng của hắn thốt ra những lời ngả ngớn: "Cô còn ngủ trong lòng tôi, hôm nay lại giả bộ như... . ?"

Ánh mắt Cố Bảo Bảo trở nên sững sờ, nỗi khiếp sợ cùng sự tức giận đốt cháy gò má, hắn biết rõ!

Biết được cô gái tối hôm qua là cô!

"Tối hôm qua anh. . . Anh uống say. . ."

"Cô muốn giải thích cái gì?"

Hắn tiếp cận gần hơn, hơi thở nóng hổi phà vào mặt cô, cô muốn lùi nhưng lại không còn đường để lùi.

"Tôi. . . Ý của tôi là. . ."

Đầu lưỡi cô như bị giữ lấy, không nói nên lời.

Hắn lại thấp giọng cười, hắn căn bản còn chưa tra được thân phận cô gái tối qua, nhưng bây giờ thì không cần nữa.

"Cố Bảo Bảo, tối hôm qua cô bò lên giường tôi, không sợ chồng cô biết sao?"

Hắn hỏi.

Cố Bảo Bảo cũng không dám trả lời, cô không rõ là hắn đang hỏi cô hay đang cười nhạo cô nữa.

Cô hận chính mình, tối hôm qua vì sao còn để hắn muốn làm gì thì làm, để rồi bản thân rơi vào tình cảnh lúng túng bây giờ.

"Không trả lời?" Hắn nhướng mày.

Ánh mắt Cố Bảo Bảo rũ xuống, buộc bản thân lên tiếng: "Chuyện. . . Chuyện này không liên quan tới anh. . . A. . ."

Hắn bỗng giữ chặt hàm dưới làm cô đau nhức, cô nhìn vào mắt hắn thì thấy rõ trong đó bao phủ bởi lửa giận: "Cố Bảo Bảo, cô còn muốn dối trá đến mức nào nữa? Cô kết hôn rồi ư? Chồng cô là Công Tôn Diệp? Hai người đã có con, đứa bé kia lại là con trai tôi? Cô chuẩn bị nói thế sao?"

Hắn tức giận?

Thế nhưng hắn dựa vào cái gì mà tức giận?

Cô đẩy mạnh tay hắn ra, "Cho dù như vậy thì có quan hệ gì tới anh? Anh quan tâm sao? Anh quan tâm ư?"

Cô không muốn khóc, tuyệt không muốn bộc lộ sự yếu đuối trước mặt hắn, nhưng nước mắt lại không chịu nghe lời cô, cô chỉ có thể đưa tay lên lau, càng lau thì lại càng nhiều.

Cô đành phải úp mặt vào ghế, không cho hắn nhìn thấy.

Nhìn đầu vai cô run rẩy, đôi mắt Mục Tư Viễn dần ảm đạm, hắn quan tâm sao?

Không, hắn không quan tâm, chuyện hắn hi vọng nhất là Cố Bảo Bảo cách hắn thật xa, không quấn lấy hắn nữa, nhưng khi cô chân chính biến mất trong năm năm này, hắn lại thường xuyên nhớ tới cô.

Hắn nghĩ rằng là do có Hoan Hoan ở bên cạnh, Hoan Hoan do cô sinh ra, gặp Hoan Hoan, tự nhiên sẽ nhớ tới cô.

Nhưng khi cô đột nhiên xuất hiện, lại nói cho hắn biết cô đã kết hôn được một thời gian, trong lòng của hắn vì sao có cảm giác phẫn nộ, ghen ghét và. . . Thất lạc!

Hắn không muốn thừa nhận bản thân mình có cảm giác như vậy với cô, bởi vì người hắn yêu, là Du Nhi, là Du Nhi!

Hắn nhìn cô, ánh mắt khôi phục lại bình tĩnh: "Tôi không quan tâm cô sống với người đàn ông nào, tôi chỉ không chịu được khi con trai tôi lại gọi người khác là ba! Tôi vĩnh viễn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra!"

Cô thầm cười thê lương đến nguội lạnh, quay lại nhìn vào hắn: "Chuyện như thế không phải anh cũng từng làm rồi sao? Tôi chỉ học tập anh mà thôi!"

"Nhưng cô lại có thể giấu Nhạc Nhạc năm năm!"

Sự lạnh lùng hiện lên trong mắt cô làm hắn tức giận, giống như là muốn chứng minh sự tồn tại của cô, hắn nắm lấy cổ áo tắm cô lên, "Cố Bảo Bảo, năm đó cô rốt cuộc đã làm gì hả?"

"Tôi không sai, không sai, "

Cô nhìn hắn chằm chằm, "Anh chỉ cần một đứa bé, mà tôi có hai đứa, vì sao tôi không thể đưa một đứa đi?"

"Cô. . . !"

Cô ấy dám cưỡng từ đoạt lý như thế, "Nói như vậy, tôi đưa cô

thêm một tờ chi phiếu, Nhạc Nhạc liền là của tôi! Cái này thì có gì khó?"

Nói rồi hắn rút một cái thẻ trong túi ra, ném vào cô, "Cầm lấy!"

Chiếc thẻ vàng chói lọi làm nhức mắt, cô ngẩn ra, cúi đầu không muốn nhìn hắn.

Mục Tư Viễn cũng không nói cái gì nữa, đứng dậy đẩy cô một cái: "Đi lên giường mà ngủ."

Cô không có phản ứng, hắn cúi xuống ôm cô lên ném lên giường, nằm bên cạnh Nhạc Nhạc.

Cô vùng vẫy thì hắn lại nói: "Đây là đêm cuối cùng cô ở với Nhạc Nhạc, quý trọng nó thật tốt đi!"

Nói xong, hắn kéo cửa ra ngoài.

"Rầm", Cố Bảo Bảo cả người run lên, ôm chặt lấy Nhạc Nhạc.

Mấy năm qua, Nhạc Nhạc là trụ cột tinh thần duy nhất của cô, thế nhưng ngày mai, đợi đến ngày mai, cô thật sự. . . Phải mất bé sao?

****

Mục Tư Viễn đi một mình trên bờ biển, cách xa khách sạn, trong đầu hắn lại là khuôn mặt rơi lệ của cô.

Hắn biết khi hắn ném tấm thẻ vàng kia ra đã làm tổn thương cô.

Hắn biết rõ nếu cô vì tiền mà sinh con cho hắn, năm năm trước khi hắn thăm dò sổ sách, cũng sẽ không phát hiện ra là tấm chi phiếu hắn cho cô kia một xu cũng không bớt.

Nhưng nếu cô không động vào khoản tiền kia, trong năm năm này ở Mỹ, cô dựa vào cái gì để nuôi Nhạc Nhạc?

Dựa vào Công Tôn Diệp sao?

Nhưng vì cái gì mà cô còn chưa kết hôn với Công Tôn Diệp?

Năm năm, không phải Công Tôn Diệp vẫn luôn làm bạn bên cạnh cô đó sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn tràn ngập sự giận dữ, tình cảm hắn đối với cô luôn mâu thuẫn như thế.

Cô muốn tới gần, hắn không cho; cô muốn đi thì hắn lại không khống chế được muốn làm tổn thương cô.

Cho nên hắn chỉ có thể để cô đi thật xa, tới nơi hắn không còn thấy được nữa mới không làm tổn thương tới cô.

Đẩy cửa phòng ra mới bất tri bất giác mình đã quay về.

Chân trời đã dần sáng, hắn vẫn không ngủ được, chỉ ngồi cạnh mép giường.

Trong căn phòng yên tĩnh, hắn nghe được tiếng hít thở của Nhạc Nhạc và cô, xen lẫn với tiếng sóng biển đan chéo trong tim hắn.

Hắn cúi đầu, nương theo ánh đèn giường mà thấy được giọt châu nơi khóe mắt cô.

Sắp phải rời khỏi Nhạc Nhạc nên rơi lệ ư?

Ngón tay hắn đặt nhẹ nhàng ở khóe mắt cô như muốn lau đi nước mắt, lại cảm giác được gò má cô truyền tới nhiệt độ kinh người.

Tối hôm qua ngồi đợi hắn trong đêm tuyết, đêm nay đi du thuyền lại mặc cho gió biển thổi vào người, tiếp đó thì ngấm nước biển, cô cũng không chịu nổi nữa rồi.

Hắn sửng sốt, đặt tay lên trán cô, nhiệt độ cao tới mức cơ hồ làm bỏng tay hắn.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo?"

Hắn vội lay cô dậy, cô trở mình nhưng đôi mắt thủy chung không mở ra.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo!"

Hắn gọi nữa, môi cô nóng lên, bắt đầu nói mơ: "Anh Tư Viễn. . . Em. . . Em. . ."

Hiển nhiên, cô đã sốt đến mức hôn mê.

Hắn vội nhấc điện thoại lên: "A lô, khách sạn có bác sĩ không? Vậy có thuốc hạ sốt không? Đều không có?"

Hắn cả giận nói, "Vậy mấy người mở khách sạn để làm gì?"

Nói xong ném điện thoại đi, đi nhanh ra ngoài.

Chỉ chốc lát, hắn lại quay về liền thấy Nhạc Nhạc đã tỉnh, bóng dáng bé nhỏ ngồi trên giường nhút nhát nhìn hắn.

"Nhạc Nhạc, tới đây."

Hắn lấy chăn bọc lấy con trai, ôm bé đặt ra ngồi trên ghế để tránh bị lây Cố Bảo Bảo, sau đó gọi điện thoại cho người tới mang quần áo tối qua của hắn và Cố Bảo Bảo đi giặt.

"Nhạc Nhạc, " Hắn đưa quần áo cho bé, "Mau mặc quần áo vào, chúng ta phải đi ngay."

Nói xong hắn không quản bé nữa, quay lại giường mặc quần áo cho Cố Bảo Bảo.

"Mục tổng, bọn họ đưa xăng tới, trực thăng có thể đi được rồi."

Chỉ chốc lát, người lái trực thăng ở ngoài cửa báo cáo.

"Được, anh đi khởi động đi, tôi lập tức tới ngay!"

Hắn ôm lấy Cố Bảo Bảo, muốn gọi Nhạc Nhạc cùng đi thì thấy Nhạc Nhạc cũng không có mặc quần áo mà chỉ chơi đùa trên ghế.

Hắn đặt cô xuống, đi tới bên cạnh Nhạc Nhạc, "Nhạc Nhạc, sao con không mặc quần áo vào?"

Nhạc Nhạc như không nghe được lời của hắn, tiếp tục chơi một mình.

Hắn có chút kỳ quái nhìn bé, hỏi lại: "Nhạc Nhạc, con có nghe thấy ba đang nói với con không?"

Đôi mắt to nhìn sang lại không có chút gợn sóng nào trên gương mặt, bé cúi đầu, tiếp tục chơi với tay mình.

"Nhạc Nhạc?" Trong lòng hắn kinh hãi, suy đoán trong lòng hiện lên nhưng vẫn không thể tin được, "Nhạc Nhạc, con có nghe thấy ba đang nói chuyện với con không?"

Hắn tiếp tục hỏi, nhưng Nhạc Nhạc thủy chung không có để ý tới hắn.

Tiếng trực thăng đã vang lên, Cố Bảo Bảo còn đang sốt, hắn không có thời gian mà hỏi lại, chỉ có thể mặc quần áo giúp cho Nhạc Nhạc.

Không ngờ, hắn còn chưa chạm tới tay Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc chợt cảnh giác nhìn hắn, núp ở một góc ghế sa lon, vòng tay quanh người.

Hắn cho rằng Nhạc Nhạc còn sợ người lạ, nhân tiện nói: "Nhạc Nhạc, ba đây mà, mau để ba mặc quần áo cho con, chúng ta phải lập tức đưa mẹ đi bệnh viện!"

Lời còn chưa dứt, Nhạc Nhạc chợt cầm lấy cái gối ôm ném hắn, ngại hắn quá ồn!

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Lòng Mục Tư Viễn chìm xuống, vì sao Nhạc Nhạc biểu hiện như là hoàn toàn không nghe được lời hắn?

Cho dù bé sợ người lạ, coi hắn là người xa lạ thì đối với lời hắn nói cũng phải có một chút phản ứng mới đúng a!

"Bảo Bảo làm sao vậy?"

Bỗng, Thân Văn Hạo chạy tới cửa, lo lắng hỏi.

Mục Tư Viễn nhìn hắn một cái, nói nhanh: "Anh ôm Nhạc Nhạc, chúng ta đi!"

Nói xong, hắn tiến lên ôm lấy Cố Bảo Bảo đi ra ngoài.

Thân Văn Hạo sửng sốt, cũng vội ôm lấy Nhạc Nhạc đi theo.

****

"Sao cô ấy nóng thế này?"

Thân Văn Hạo nhíu mày, nhìn nhiệt kế trong tay y tá hiện lên 40 độ.

Mục Tư Viễn ngồi ở một bên không có lên tiếng, trong đầu nghĩ lại trận tuyết lớn đêm lễ tình nhân, cô ấy ngồi đợi bên ngoài quán bar lâu như vậy. . .

"Ring ring ring. . ."

Chuông điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của hắn, là Trịnh Tâm Du gọi tới.

"Tư Viễn, anh ở đâu vậy? Điện thoại mãi mà không được."

Tín hiệu trên đảo Cát Cát rất yếu, hắn hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Không, " Trịnh Tâm Du thản nhiên nói, "Chú Mục gọi tới bảo

em tìm anh, bảo anh cùng đi tới bệnh viện kiểm tra, em đi với chú ấy rồi."

"Cảm ơn!" Biết cô tâm tình không tốt mà còn làm phiền, hắn có chút băn khoăn: "Hai người ở bệnh viện nào, anh tới đó đón."

"Anh tới đón chú Mục đi, chú ấy rất muốn gặp anh!"

Nói rồi Trịnh Tâm Du báo tên bệnh viện.

Mục Tư Viễn sửng sốt, không phải hắn cũng ở bệnh viện này sao?

"Hai người ở tầng mấy, anh lên đó."

Nói xong hắn đứng dậy, vừa nghe điện vừa ra khỏi phòng bệnh.

Đi tới tầng 5, quả nhiên gặp ba với Tâm Du, Mục Phong Minh trừng mắt với hắn, "Nói đi, chuyện đứa bé trên TV là thế nào?"

Ông muốn gặp Mục Tư Viễn chính vì chuyện này.

Nhưng chuyện như vậy mà nói được ở cái chỗ người đến người đi này hay sao? Mục Tư Viễn nhíu mày: "Ba, ba kiểm tra xong rồi sao? Ba về trước đi, tối con đưa Hoan Hoan với Nhạc Nhạc tới chỗ ba."

Mục Phong Minh nheo mắt lại, "Đứa bé kia gọi là Nhạc Nhạc? Hoan Hoan Nhạc Nhạc (vui vui sướng sướng). . ."

Ông bỗng cười, "Cô Cố thật đúng là cố tình a!"

Nghe vậy, Trịnh Tâm Du ngẩng đầu: "Tư Viễn, anh. . . Thật sự

có hai đứa con trai a!"

Hắn gật đầu, cùng bọn họ vào thang máy.

Mục Phong Minh nhìn qua thật cao hứng, vẫn hỏi: "Tư Viễn, Nhạc Nhạc tên đầy đủ là gì?"

"Cố Vĩnh Nhạc!"

"Cố Vĩnh Nhạc? !" Tiếng cười của ông càng lớn, "Con đặt tên một đứa là Hà Hoan, cô Cố lại gọi một đứa là Vĩnh Lạc, xem ra trên thế giới này người hiểu con rõ nhất là cô Cố đấy."

"Ba, tới lầu một rồi, ba chậm một chút!"

Hắn vội vã cắt đứt lời Mục Phong Minh nói, không muốn ông nói những lời này trước mặt Tâm Du.

Nhưng Trịnh Tâm Du thủy chung cúi thấp đầu, không thấy được biểu tình.

Ba người đi ra thang máy liền thấy ở hành lang có một đám người, xôn xao nghị luận: "Xem này, là con ai vậy? Trời lạnh như thế này lại không cho nó mặc quần áo?"

"Có phải bị bỏ rơi không vậy? Nhìn có vẻ khoảng năm sáu tuổi đấy, lớn vậy rồi còn ai nhận nuôi nữa?"

"Tôi thấy không phải là bị vứt bỏ đâu, cô xem cậu bé này tuấn tú vậy sao lại bị vứt bỏ được chứ!"

Mục Tư Viễn trong lòng ngẩn ra, vội đẩy đám người kia ra xem, bóng dáng nhỏ bé ngồi ở góc tường kia không ngờ lại là Nhạc

Nhạc!

"Nhạc Nhạc!"

Hắn kinh hãi!

Vội vã cởi áo khoác ra bao lấy Nhạc Nhạc, nhìn bốn phía một cái, cũng không có thấy cái chăn bọc lấy bé đâu, .

"Nhạc Nhạc, sao con chạy tới đây?"

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn vì lạnh đã tím tái cả lại, kỳ quái là bé không khóc cũng không ầm ĩ, ngược lại chăm chú nhìn con sâu chẳng biết bắt được ở đâu, chơi đến quên trời đất.

Hình như, bé không cảm giác được lạnh, cũng không thấy nóng, càng không cảm giác được những người xung quanh!

Đám người vây xem thấy có người đến liền tán đi, Mục Phong Minh xanh mặt đi lên trước: "Tư Viễn, có chuyện gì thế? !"

Chuyện gì xảy ra?

Hắn cũng muốn biết là chuyện gì xảy ra!

"Chú Mục, Tư Viễn, trước đừng nói gì cả, "

Trịnh Tâm Du cũng vội cởi áo lông của mình bọc lấy Nhạc Nhạc, "Xem đứa bé này lạnh quá mà tay đông cứng cả rồi, chúng ta mau vào phòng đi, trong phòng có hệ thống sưởi hơi."

Mục Tư Viễn gật đầu, dẫn bọn họ tới phòng của Cố Bảo Bảo.

Trịnh Tâm Du liếc mắt liền nhìn thấy Thân Văn Hạo, không khỏi ngẩn ra, "Văn. . . Văn Hạo, sao anh cũng ở đây?"

Thân Văn Hạo không trả lời cô mà nhìn Nhạc Nhạc mũi bị đông cứng đến đỏ bừng, vừa kinh ngạc vừa lo lắng hỏi: "Nhạc Nhạc làm sao rồi? Mục Tư Viễn, vừa rồi bé đi theo anh, sao về đây lại thành bộ dạng này?"

Bé theo hắn đi ra ngoài?

Mục Tư Viễn kinh ngạc, hắn căn bản cũng không biết!

Nghĩ tới đây hắn không khỏi sợ, nếu như hắn không có đi tới hành lang mà chạm Nhạc Nhạc, nếu có ai đó ôm bé đi trước thì phải làm thế nào!

"Nhạc Nhạc!" Hắn sốt ruột nói với bé con trong lòng: "Sao con không gọi ba? Hả?"

Nhạc Nhạc không để ý tới hắn, hai mắt nhắm lại như muốn ngủ.

Trịnh Tâm Du dần dần phục hồi tinh thần lại, đột nhiên hỏi: "Tư Viễn, Nhạc Nhạc bé. . . Vì sao không mặc quần áo?"

Đứa bé trông giống hệt Hoan Hoan, cô thực sự không thể bỏ mặc được.

Một câu nói nhắc nhở Mục Tư Viễn, hắn vội nói: "Sáng sớm anh muốn tự bé mặc quần áo, bé lại không có phản ứng. Sau anh muốn mặc quần áo cho bé, bé lại cực kì chống cự, bất đắc dĩ, anh chỉ đành dùng cái chăn bọc bé lại. Còn nữa, trừ hôm qua ở đài truyền hình, mấy ngày nay anh chưa từng nghe thấy bé nói câu

nào."

Trịnh Tâm Du là chuyên gia về trẻ em, có thể cô ấy sẽ biết lí do.

Chương 64: Đi hay là ở lại

Khát quá.

Trong mơ hồ, Cố Bảo Bảo gắng sức nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng như bị đốt cháy khiến cô mở mắt ra.

Đập vào mắt là khuôn mặt người đàn ông quen thuộc khiến cô kinh hãi, mới phát hiện mình được hắn ôm trong lòng.

Đây là nơi nào?

Chuyện gì xảy ra?

Ánh mắt cô dời đi chạm đến túi truyền nước ở đầu giường.

Cô dần dần nhớ lại những chuyện xảy ra ở đảo Cát Cát, cô còn nhớ lúc ở trong phòng hắn đã nói ra những lời rất tuyệt tình rồi ném cô lên giường, ngủ cùng một chỗ với Nhạc Nhạc.

Hiện tại, người bên cạnh cô sao lại là hắn?

Nhạc Nhạc đâu?

"Nhạc. . ." Cô cố gắng lên tiếng nhưng cổ họng đau rát làm cô không thể thốt nên lời.

"Muốn uống nước?"

Động tĩnh của cô đánh thức Mục Tư Viễn, phát hiện cô đã tỉnh

lại, hắn âm thầm thở phào, ngữ điệu vẫn bình thản như cũ.

Với Cố Bảo Bảo thì giọng điệu như vậy đã quá quen rồi.

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, gật đầu, lại lắc đầu, "Nhạc Nhạc đâu?" Cô khàn giọng nặn ra những chữ này.

Mục Tư Viễn nhìn đồng hồ, "Đang ngủ với Hoan Hoan."

--- Cùng Hoan Hoan --- Cô lo sợ không yên quan sát khắp nơi, rốt cục thấy rõ đây không phải phòng của khách sạn mà là trong biệt thự của hắn.

Mục Tư Viễn xuống giường bưng tới cho cô một cốc nước: "Uống đi."

Liền thấy Cố Bảo Bảo lui lại sau, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc và kinh hoảng. Cô không dám uống nước hắn đưa? !

Đây cũng là một phát hiện mới lạ.

"Uống đi!" Hắn tiến lên, nâng ót cô dậy, buộc cô phải hé miệng, hắn không nhanh không chậm đổ nước vào.

Sau đó hắn ngồi trên giường không ôm cô nữa, chỉ hỏi: "Cô cảm giác thế nào rồi?"

Ở cùng hắn trên một cái giường cảm giác thật không tốt chút nào.

Nhưng mà, tay hắn lại đưa ra sờ trán cô, cô bản năng muốn né tránh, hắn đã rút tay lại nói: "Có vẻ như đã hạ sốt."

Cô sốt sao? Khó trách cô lại gặp ác mộng.

Mục Tư Viễn nhìn cô một cái, "Cô nói chuyện được chứ? Tôi có một số việc muốn hỏi cô."

Cổ họng cô vẫn còn rất đau, nhưng cô không muốn bộc lộ sự yếu đuối trước mặt hắn, lập tức gật đầu.

"Bệnh của Nhạc Nhạc bệnh là thế nào?"

Hắn đã biết! Hắn sớm muộn cũng sẽ biết. Cố Bảo Bảo nhìn sang chỗ khác: "Nhạc Nhạc tôi sẽ chăm sóc tốt, anh không cần lo lắng."

"Cô chăm sóc tốt?" Hắn bóp mạnh hai vai cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô: "Tôi hỏi cô, chứng tự bế của Nhạc Nhạc là trời sinh hay sau này mới có?"

Cô có chút bối rối, nhưng cũng không giấu diếm, "Sau này mới có."

Trước khi bé một tuổi còn rất hoạt bát, dần lớn lên thì tính tình hoạt bát này cũng biến mất.

Mãi tới khi bé hai tuổi rưỡi mà vẫn chưa nói được, cô mới ý thức tới vấn đề nghiêm trọng, sau khi tới bệnh viện kiểm tra mới biết là bé mắc chứng tự bế.

Mục Tư Viễn cười lạnh lùngi: "Sau này mới có! Cô còn dám nói cô có thể chăm sóc tốt cho con? !"

Cô đẩy tay hắn ra: "Tôi có thể chăm sóc tốt cho con!"

Cô kiên định trả lời, "Bé đã dần có chuyển biến tốt, bác sĩ từng nói, khi tuổi tăng dần thì bệnh tình bé cũng sẽ tốt hơn!"

"Cố Bảo Bảo, cô còn rất có đạo lý!" Hắn nhíu mày, đè nén cơn giận của mình, "Cô bây giờ nói xem năm đó cô đã làm gì? Làm sao cô trộm Nhạc Nhạc đi được? Nói mau!"

"Tôi không có trộm, Nhạc Nhạc là con trai tôi, vì sao tôi không thể đưa con đi?"

"Cô rốt cuộc đưa con đi thế nào?" Mục Tư Viễn ép hỏi.

Hắn còn nhớ rõ năm năm trước, lúc hắn biết được cô đã sinh con, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy tới, hắn rõ ràng chỉ gặp được một mình Hoan Hoant!

Hơn nữa bác sĩ và y tá cũng không đề cập tới sự tồn tại của Nhạc Nhạc!

"Tôi tự nhiên có cách của tôi!" Cô hàm hồ trả lời.

Cô cũng nhớ ngày nào đó năm năm trước, khi mà bác sĩ nói cho cô biết trong bụng cô có hai đứa con trai thì cô vui vẻ cỡ nào.

Cô cầm tấm ảnh chụp siêu âm hào hứng chạy tới công ty, cô muốn gặp hắn, sau đó cho hắn biết để hắn cũng vui sướng như cô.

Thế nhưng, khi mà thư kí gọi điện xin chỉ thị của hắn, hắn lại bảo cô chờ ở phòng khách.

Chờ thật lâu, cô nhịn không được ra ngoài, lại đúng dịp thấy hắn bước ra khỏi phòng làm việc, cùng Trịnh Tâm Du đi vào thang

máy.

Trong chớp mắt cô và hắn bốn mắt chạm nhau, hắn thấy cô nhưng lại không có bất kỳ ý gì là sẽ dừng lại.

Cô hiểu rõ, chỉ cần bên cạnh hắn có Trịnh Tâm Du, chuyện lớn cỡ nào với hắn cũng không quan trọng, huống. . . Huống chi là Cố Bảo Bảo cô đây.

Thế là, cô xé nát tấm ảnh chụp siêu âm, từ lúc đó cô hạ quyết tâm, cô muốn dẫn một đứa bé đi, đứa bé chảy trong người dòng máu của hắn nhưng sẽ chỉ là con cô.

"Cô có biện pháp của cô sao?" Mục Tư Viễn cười nhạt, "Cố Bảo Bảo, cô tưởng tôi sẽ tin chuyện ma quỷ ấy của cô ư? Đừng để tôi tìm ra kẻ đã giúp cô trộm con tôi đi, bằng không tôi cũng khó đảm bảo tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Cố Bảo Bảo không có nói, hắn không có khả năng điều tra ra, bởi vì người kia là Công Tôn Diệp, chỉ cần cô và Công Tôn Diệp đều không nói, hắn không có khả năng điều tra ra.

"Ba, mẹ, " Trong lúc nói chuyện giọng Hoan Hoan ngoài cửa bỗng vang lên, "Ba mẹ rời giường chưa ạ? Nhạc Nhạc em ấy lại không chịu dậy, nhưng mà sắp bị muộn học rồi!"

Mục Tư Viễn thu liễm sự tức giận, cao giọng nói: "Hoan Hoan, Nhạc Nhạc là em trai, con phải chăm sóc em, chút chuyện nhỏ này tự con nghĩ biện pháp đi!"

"Vâng." Hoan Hoan đáp ứng một tiếng, "bẹp bẹp bẹp bẹp" quay lại phòng mình.

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo nhanh chóng xuống giường, "Cô đi đâu vậy?" Mục Tư Viễn giữ lấy cô, "Rời giường là việc cỏn con, chúng có thể tự gánh vác."

"Anh muốn đưa Nhạc Nhạc đi đâu?" Cô lo lắng chính là cái này.

Mục Tư Viễn không đáp, Cố Bảo Bảo sốt ruột, giằng mạnh cánh tay ra.

Mục Tư Viễn liếc mắt nhìn cô, bỗng buông tay, Cố Bảo Bảo mất trọng tâm liền ngã xuống giường.

"Anh. . . !"

Cô tức giận trừng hắn, lại không phát hiện cúc áo ngủ đã tuột ra, góc độ cô nằm nửa sấp thế này làm Mục Tư Viễn thu hết xuân quang vào mắt.

Mục Tư Viễn ngẩn ra, trong lòng chợt có cảm giác kỳ dị. Hắn vậy mà nghĩ đôi môi trắng bệch của cô lại tản mát sự mê người với hắn

Chết tiệt! Nhất định là đã lâu không chạm vào phụ nữ nên mới như vậy.

Vén chăn lên, hắn đứng dậy: "Nhạc Nhạc và Hoan Hoan cùng đi học!"

Nói xong, hắn cầm áo ngủ đi ra khỏi phòng.

"Nhạc Nhạc, em mau rời giường đi, lát nữa anh sẽ mời em ăn bánh bao hấp."

"Nhạc Nhạc, em mau rời giường không là anh sẽ giận đấy."

Hắn đi tới phòng Hoan Hoan, chỉ thấy Nhạc Nhạc còn nằm trên giường, mặc cho Hoan Hoan "cưỡng bức lợi dụ" thế nào bé vẫn không động đậy.

"Ba, " Thấy hắn đi tới, Hoan Hoan lập tức cầu cứu, "Nhạc Nhạc có phải là bị bệnh hay không ạ?"

Hắn sờ thử trán Nhạc Nhạc, nhiệt độ cơ thể bình thường, bé không có bị lây Cố Bảo Bảo.

"Nhạc Nhạc." Hắn dịu dàng gọi, lúc chuẩn bị ôm bé lên thì Nhạc Nhạc lại lui về phía sau, cực kỳ kháng cự sự đụng chạm của hắn.

Thấy thế, mắt Hoan Hoan xoay tít, chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát, bé kéo Cố Bảo Bảo vào, kêu to: "Nhạc Nhạc, mẹ tới rồi, em mau rời giường đi!"

Giống như là kỳ tích, Nhạc Nhạc bỗng ngồi thẳng dậy, đôi mắt to khả ái nhìn Cố Bảo Bảo, vươn hai tay ra.

"Nhạc Nhạc!" Cố Bảo Bảo tiến lên ôm lấy bé, hôn rồi lại hôn, "Đều là mẹ không tốt, mẹ ngã bệnh, Nhạc Nhạc không nên trách mẹ nhé."

Nhạc Nhạc ôm thật chặt cổ cô, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào vai cô, rất là nhu thuận.

Mục Tư Viễn không biết trong lòng có tư vị gì, giọng như ông

cụ: "Cô mau mặc quần áo cho con, sắp tới giờ đến trường rồi."

Nghe vậy, cô lo lắng nhìn Nhạc Nhạc, đều nói song bào thai tâm linh tương thông, cô cũng mong bé có thể ở với Hoan Hoan, nhưng lần thứ hai hòa nhập với hoàn cảnh mới liệu bé thích ứng được không?

"Mẹ, " Hoan Hoan kéo áo cô, "Mẹ yên tâm đi, ở trường học con sẽ chăm sóc Nhạc Nhạc."

Cố Bảo Bảo trong lòng thấy ấm áp, ngồi xuống xoa đầu Hoan Hoan: "Mẹ tin tưởng con, nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em trai."

Được mẹ tín nhiệm, Hoan Hoan cực kỳ cao hứng, "Mẹ, " Bé tiến lên nói bên tai cô: "Vậy mẹ có thể ôm Hoan Hoan một cái được không?"

Đương nhiên là được, Cố Bảo Bảo chìa một cái tay khác ra ôm Hoan Hoan vào lòng.

Cảm thụ hai cơ thể mềm mại bé nhỏ, lòng Cố Bảo Bảo có sự thỏa mãn không gì sánh được, từ trước tới giờ cảnh tượng như vậy chỉ có thể xuất hiện ở trong mộng thôi, mà nay nó lại tồn tại chân thật đến thế.

Cô nhắm mắt lại dụng tâm cảm thụ, không muốn để lộ ra chút nào.

Mục Tư Viễn nhìn ba mẹ con mà cảm giác mình cũng có thể bước tới, ôm lấy hai người con trai, nhưng. . . Hắn có thể ôm cô được không?

Hắn do dự, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Ăn sáng xong, vú Vương để thịt khô và hoa quả đã chuẩn bị vào cặp Hoan Hoan và Nhạc Nhạc, tài xế thì đã sớm đưa xe tới chờ ở cửa.

"Chờ một chút." Nhìn hai đứa bé tay trong tay đi ra ngoài, Cố Bảo Bảo bước lên lại ôm chặt hai đứa.

"Nhạc Nhạc, " Cô lại dặn Nhạc Nhạc, "Ở trường học nhất định phải nghe anh trai, chỉ có thể theo anh, nghìn vạn lần không được chạy lung tung, được không?"

Nhạc Nhạc nháy mắt mấy cái, rốt cuộc trả lời khẳng định.

Cố Bảo Bảo cười, sự bi thương trong lòng lại dâng lên không cách nào ức chế.

"Được rồi, mau đi học đi." Cô đứng dậy, không muốn để cho hai đứa bé thấy được nước mắt cô.

Hai đứa trẻ bước xuống cầu thang, bỗng nhiên, Hoan Hoan quay đầu lại hỏi cô: "Mẹ, chiều khi con và Nhạc Nhạc về nhà, mẹ sẽ ở nhà chờ chúng con về ăn cơm chứ ạ?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, cô không biết nên trả lời Hoan Hoan như thế nào.

Khi mà còn đang hoảng hốt, Hoan Hoan đã lên xe, xe từ từ ra khỏi cổng.

Cô kinh ngạc nhìn theo, cho dù không còn thấy được bóng xe nữa, cô vẫn ngơ ngác nhìn theo, mãi đến khi Mục Tư Viễn đi tới bên cạnh khẽ nói: "Cô ở lại đây đi."

Cả người run lên, cô ngạc nhiên quay đầu sang, "Anh. . . Anh nói gì?"

Mục Tư Viễn nhìn chỗ khác, thấp giọng nói: "Cô ở lại đi. . ."

Dừng một chút, hắn nói tiếp: "Ở đây có rất nhiều phòng, cô có thể ở lại."

Cố Bảo Bảo nhíu chặt lông mày, lại không nhịn được cười: "Tôi có thể ở lại tới khi nào? Tới khi anh kết hôn ư?"

"Cô đây là có ý gì?"

Mục Tư Viễn hỏi, trong lòng rất kinh ngạc, có thể ở bên cạnh hắn chẳng phải là điều cô mong mỏi đó sao? Cô không phải nên vui vẻ ư?

Cố Bảo Bảo hít sâu một hơi, "Anh vì sao cho tôi ở lại?"

"Vì Hoan Hoan và Nhạc Nhạc." Hắn không chút nghĩ ngợi trả lời, Cố Bảo Bảo cười, "Sau đó có một ngày, tôi nói cho chúng biết, mẹ phải đi, bởi vì ba sắp kết hôn với người phụ nữ khác, hoặc là mẹ sắp kết hôn với người đàn ông khác. Đúng không?"

Mục Tư Viễn không đáp, cô lại hỏi: "Làm như vậy có phải quá tàn nhẫn với chúng?"

"Tàn nhẫn?" Mục Tư Viễn ép tới, "Vậy phải làm sao mới không tàn nhẫn với chúng? Tôi kết hôn với cô?"

"Không, " Cô cắt ngang lời hắn, không cho hắn nói nữa, những lời hắn sắp nói, cô đều biết, đều hiểu, "Mục Tư Viễn, tôi sẽ

không ở lại, sẽ không."

Cô sẽ không ở lại?

Cô buông tha Nhạc Nhạc?

Trong lòng hắn chợt có cảm giác khó hiểu, nhưng hắn vẫn chọn làm như không thấy, "Ý nghĩa của những lời này là. . . Cô đã đáp ứng để Nhạc Nhạc ở lại ở bên cạnh tôi?"

Đúng vậy, mặc dù cô đau đớn không chịu nổi, vạn phần không muốn, nhưng khi Nhạc Nhạc đã biết mình có một người anh sinh đôi, cô có thể nào lại chia tách hai đứa?

Chuyện cho tới bây giờ, nếu như cô còn tranh đoạt với hắn, nhất định sẽ khiến cuộc sống của Hoan Hoan và Nhạc Nhạc không được bình yên.

Năm năm trước cô đã độc ác chia lìa chúng, bởi vì cô còn chưa thực sự làm mẹ, nhưng bây giờ, cô không thể tàn nhẫn thêm lần nữa.

Hiện tại, hi vọng duy nhất của cô là Nhạc Nhạc sớm khỏi bệnh, để bé có thể vui vẻ lớn lên cùng Hoan Hoan.

"Mục Tư Viễn, " Cô ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt là sự buông tha, là thỏa hiệp, là khẩn cầu: "Tôi có thể. . . Lúc nào cũng tới gặp bọn chúng được không?"

Thấy hắn lặng lẽ không nói, cô lại bỏ thêm một điều kiện, "Nếu như có một ngày anh kết hôn, vợ anh đối tốt với Hoan Hoan Nhạc Nhạc, tôi sẽ biến mất trong cuộc sống của Hoan Hoan và Nhạc Nhạc."

Cô thực sự nguyện ý buông tha như hắn hy vọng, nhưng chân chính nghe những lời cô nói, Mục Tư Viễn ngược lại không biết nên nói cái gì, trong lòng như có tức giận, bực bội, phẫn nộ và. . . Luống cuống.

Hắn nhìn sang chỗ khác, coi tất cả nguyên nhân trong trái tim là vì thấy được sự lo lắng trong mắt cô, sự lo lắng ấy khiến hắn có phần. . . Dao động.

Hắn hẳn là đáp ứng, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc cần mẹ.

"Cố. . ." Hắn há miệng, vừa thốt ra được một chữ thì ở cửa vang lên một giọng nữ: "Bảo Bảo, Bảo Bảo! Cậu thực sự ở chỗ này?"

Hai người ra cầu thang nhìn lại liền trông thấy một đôi nam nữ, cô gái vừa nhấn chuông cửa vừa hò hét: "Mục Tư Viễn, anh mau thả Bảo Bảo ra!"

"Phán Phán!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt.

Phán phán là bạn tốt của cô từ nhỏ tới lớn, sáu năm trước đã đi du học nước ngoài, sau đó cô cũng đi nước Mỹ, hai người liền mất liên lạc, cô thế nào cũng không nghĩ tới mình lại gặp được Phán Phán ở đây.

Cô chạy nhanh ra cửa, khuôn mặt tái nhợt cười vui vẻ: "Phán Phán, sao cậu lại tới đây?"

Nói rồi cô mở cửa.

"Bảo Bảo, cậu có khỏe không?" Phán Phán chạy tới thân thiết ôm lấy cô, bỗng buông ra: "Tay cậu sao lạnh vậy?"

Công Tôn Diệp đi theo, nghe vậy, hắn kéo lấy tay Cố Bảo Bảo, chau mày: "Bảo Bảo, em sao rồi?"

"Em. . ." Cô yên lặng rút tay ra, mỉm cười với hắn: "Em không sao, A Diệp."

Giang Phán Phán còn lâu mới tin cô không sao, cô ấy bước lên chắn trước Cố Bảo Bảo, nhìn Mục Tư Viễn đang tới đây, "Này, có phải anh khi dễ Bảo Bảo nhà chúng tôi?"

Cô và Cố Bảo Bảo lớn lên với nhau, cũng biết Mục Tư Viễn, về chuyện giữa hắn và Bảo Bảo thì càng rõ ràng.

Mục Tư Viễn liếc cô rồi lướt qua, ánh mắt rơi trên người Cố Bảo Bảo.

"Bảo Bảo, " Hắn nhếch môi, "Em về phòng uống thuốc đi, mãi mới hạ sốt, càng phải chú ý tới thân thể nhiều hơn."

Hắn bỗng ôn nhu khác thường làm cả ba người sửng sốt, Giang Phán Phán một bộ anh có phải uống nhầm thuốc không nhìn Mục Tư Viễn: "Này, anh lại muốn ra chiêu gì đây? À, tôi biết rồi, anh nói thế có phải chính anh làm Bảo Bảo sinh bệnh phải không?"

Cô càng nói càng tức, chỉ thẳng vào hắn: "Mục Tư Viễn, tôi cảnh cáo anh, anh dám ức hiếp Bảo Bảo, anh là tổng giám đốc công ty lớn thì thế nào chứ? Tôi vẫn không tha cho anh đâu!"

Đáng tiếc, cô nói nhiều như vậy, Mục Tư Viễn coi như không

nghe thấy, qua nắm lấy tay Cố Bảo Bảo: "Đi uống thuốc với anh!"

Cố Bảo Bảo bị hắn kéo đi mấy bước, chợt cảm thấy tay kia cũng bị nắm chặt, quay đầu lại nhìn thì là Công Tôn Diệp đã nắm lấy tay kia của cô.

"Buông cô ấy ra!" Hắn căm tức nhìn Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn nhìn tay hắn lại nhìn tay mình, "Không được!" Hắn nói.

Hắn không có mục đích gì cả, hắn chỉ có ý nghĩ kỳ quái rằng nếu buông tay ra, Cố Bảo Bảo sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt hắn.

"Tôi nói lại lần nữa, " Công Tôn Diệp bình tĩnh nhìn hắn: "Buông cô ấy ra!"

Mục Tư Viễn tiến lên, cường thế ôm Cố Bảo Bảo vào lòng, bình tĩnh nhìn Công Tôn Diệp: "Tôi cũng nhắc lại, không được!"

"Mục Tư Viễn, anh buông ra!"

Cố Bảo Bảo giùng giằng, một nói với Công Tôn Diệp: "A Diệp, anh đừng chấp nhặt với hắn làm gì!"

Công Tôn Diệp sợ cô bị thương nên thả tay cô ra.

"Tôi không tiễn khách!" Mục Tư Viễn lạnh lùng bỏ lại một câu rồi kéo Cố Bảo Bảo đi vào trong.

"Mục Tư Viễn, anh buông ra!"

Cố Bảo Bảo liều mạng thoát khỏi hắn, "Tôi không vào với anh!"

"Cô nói cái gì?" Mục Tư Viễn bỗng giận giữ, sắc mặt xanh mét.

Chương 65: Con phải đưa hai đứa bé về

Hít sâu một hơi, Cố Bảo Bảo lặp lại lần nữa: "Tôi không đi vào với anh, tôi sẽ không ở lại."

Sự kiên quyết của cô khiến Công Tôn Diệp và Giang Phán Phán cũng giật mình, bọn họ ai cũng không nghĩ ra, Cố Bảo Bảo vậy mà lại nói với Mục Tư Viễn như vậy.

"Cố Bảo Bảo, cô nghĩ kỹ chưa?" Ánh mắt lạnh lẽo của Mục Tư Viễn nhìn thẳng vào cô.

Cô cũng không dám nhìn vào mắt hắn, cúi xuống gật đầu.

Cô đang sợ, cô đang trốn tránh, cô chỉ ép mình làm như vậy! Công Tôn Diệp tiến lên nắm lấy tay cô, "Bảo Bảo, chúng ta đi thôi."

Cô gật đầu, chân bước theo hắn.

Cô phải đi, không muốn để Mục Tư Viễn thấy được nước mắt của cô.

"Cố Bảo Bảo!"

Hắn chợt lên tiếng, "Cô có thể đi! Thế nhưng cô nhớ kỹ, hôm nay nếu cô bước ra khỏi cánh cửa kia, sau này cô và Hoan Hoan, Nhạc Nhạc không còn bất cứ quan hệ gì nữa! Cô không được phép gặp chúng, cũng không được xuất hiện trong cuộc sống của chúng!"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo run rẩy, cô lo sợ quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cô tưởng mình xuất hiện ảo giác, trong đôi mắt ấy lại thấy được sự bi thương. . . Không, không có khả năng, cô lập tức phủ định ý nghĩ của mình, cô tuyệt đối không có khả năng có thể thương tổn hắn, bởi vì ở trong lòng hắn căn bản không có vị trí của cô.

"Anh. . . Anh nhất định phải làm như vậy sao?"

"Đúng!" Hắn trả lời như đinh chém sắt, "Cố Bảo Bảo, đừng nói tôi chưa cho cô cơ hội."

Nói xong hắn đi thẳng vào biệt thự, ném sự lựa chọn khó khăn này lại cho cô.

"Bảo Bảo, chúng ta đi!"

Giang Phán Phán thực sự không đành lòng thấy sắc mặt tái nhợt của cô, ôm lấy vai cô vừa ra ngoài vừa an ủi : "Anh ta nói không gặp thì không gặp sao? Bảo Bảo cậu yên tâm, đứa bé là do cậu sinh ra, không ai có thể ngăn cản cậu quan tâm tới chúng!"

Lời vừa xong thì Cố Bảo Bảo lại đột nhiên dừng bước, tránh khỏi cái ôm của cô ấy, quay lại biệt thự.

"Bảo Bảo!"

Cô sốt ruột muốn kéo cô ấy lại, nhưng Công Tôn Diệp liền ngăn cản, hắn hạ giọng nói: "Để cô ấy lựa chọn, đừng miễn cưỡng cô ấy!"

Giang Phán Phán thản nhiên nhìn hắn một cái, như có điều suy nghĩ nhìn sang chỗ khác.

Cố Bảo Bảo quay về, đôi mắt vô hồn, trong đầu chỉ còn câu nói kia của hắn ------ Cô nhớ kỹ, hôm nay nếu cô bước ra khỏi cánh cửa kia, sau này cô và Hoan Hoan, Nhạc Nhạc không còn bất cứ quan hệ gì nữa! Cô không được phép gặp chúng, cũng không được xuất hiện trong cuộc sống của chúng -----

Cô làm sao có thể? Làm sao có thể làm được những điều này!

Mà hắn làm sao có thể, làm sao có thể khắt khe với cô đến vậy!

Cô mở to mắt không muốn để nước mắt lăn xuống, ánh mắt lại trống rỗng, thậm chí còn không thấy được đường phía trước, bỗng cô trượt chân ngã xuống đất.

Mục Tư Viễn vẫn đứng sau cửa sổ quan sát tất cả, song kính được làm từ loại thủy tinh đặc thù, người bên ngoài không thể thấy được cảnh tượng bên trong.

Hắn thấy cô quay đi, không nhịn được thở dài, vừa rồi hắn đã muốn đáp ứng, cô bất cứ lúc nào cũng có thể gặp Hoan Hoan và Nhạc Nhạc.

Nhưng khi thấy Công Tôn Diệp quan tâm cô, thấy bọn họ nắm tay trong, cơn tức giận tụ trong lòng làm hắn thay đổi chủ ý. . .

Bỗng cô ngã xuống!

Trái tim hắn như bị bóp chặt, đang muốn bước ra thì thấy Giang Phán Phán và Công Tôn Diệp đã tiến lên đỡ lấy cô.

"Bảo Bảo đứng lên." Giang Phán Phán đau lòng đến nỗi phải tức giận: "Theo tớ về nhà trước đã!"

Cô không nói thêm lời nào đỡ Cố Bảo Bảo dậy, Công Tôn Diệp khe khẽ thở dài, cúi người ôm lấy cô tới chiếc xe đỗ ngoài cửa.

Mục Tư Viễn hấp tấp chạy ra, bước chân như không được không chế chạy xuống, nhưng chiếc xe đã phóng đi mất hút.

Hắn đứng tại chỗ cô vừa ngã, nghe tiếng xe dần dần đi xa rồi biến mất. . .

Khuôn viên lớn trở nên yên tĩnh, phảng phất những chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

"Con bảo mẹ phải nói gì mới tốt đây? Mẹ thế nào lại sinh ra một đứa con gái như con cơ chứ?"

Mới ba giờ chiều mà cửa hàng mỳ vằn thắn Cố gia đã đóng cửa, mẹ Cố hai mắt đỏ bừng ngồi trên ghế, thỉnh thoảng nghẹn ngào vài câu, tình hình như này đâu còn tâm trí mà buôn bán được nữa!

Cố Bảo Bảo cúi đầu không nói được một lời.

Cô không biết nên nói cái gì, cũng không dám nói gì.

Trên đường về nhà, Phán Phán đã nói cho cô biết, ba Cố với mẹ Cố xem ti vi cũng đã thấy Hoan Hoan và Nhạc Nhạc.

Ban đầu họ cũng chỉ coi đó là chuyện mới mẻ nào đó, nhưng mẹ Cố càng xem lại càng thấy không đúng, bà không hiểu sao tuổi

hai đứa bé lại trùng với thời gian khi mà Bảo Bảo ra nước ngoài a?

Hơn nữa ba hai đứa nhỏ lại là Mục Tư Viễn, mẹ Cố càng thấy không yên lòng.

Sáng sớm hôm sau bà đặc biệt đi mua báo đọc, muốn xem rõ bộ dạng hai đứa bé thế nào, vừa xem liền thấy không ổn, đôi mắt hai đứa bé giống hệt Bảo Bảo, kẻ khác có thể không biết nhưng bà mà lại không biết được sao?

Bà và ba Cố vội gọi điện cho con gái nhưng không được, mới tìm đến Giang Phán Phán.

Giang Phán Phán cũng không biết phải đi đâu tìm cô, không thể làm gì khác hơn là tìm Công Tôn Diệp, mới tìm được Cố Bảo Bảo.

"Con nói chuyện đi, " Mẹ Cố tức giận nhìn Cố Bảo Bảo: "Rốt cuộc chuyện này thế nào? Mấy năm nay con đã làm gì, con nói mau!"

Cố Bảo Bảo ngước lên nhìn bà, miệng giật giật, vẫn không có dũng khí để nói.

Ba Cố thở dài, "Bảo Bảo, con nói thật đi, hai đứa bé có phải do con sinh ra không?"

Ba Cố chưa từng dùng giọng nghiêm túc như vậy nói chuyện với cô, trong lòng cô đau xót, ứa lệ gật đầu.

Người ba Cố run rẩy bất ổn, hỏi lại: "Ba hai đứa nhỏ. . . Là con trai lão Mục tổng?"

Cố Bảo Bảo cắn chặt môi, gật đầu.

"Con a!" Mẹ Cố đau lòng hô lên, "Mẹ thật. . . Không biết nên. . ."

Lời còn chưa dứt thì người bà đã lung lay ngã xuống, tay ôm lấy ngực, nét mặt rất đau đớn.

Mẹ Cố mắc bệnh cao huyết áp! Ba Cố và Công Tôn Diệp, Giang Phán Phán vội tiến lên đỡ lấy bà, ba Cố vội vàng lấy thuốc đút vào cho bà uống.

"Mẹ, mẹ. . ." Cố Bảo Bảo lệ rơi đầy mặt, lòng đau như cắt, lại không thể làm gì -- nếu như cho tới bây giờ cô còn không nói thật, sau đó ba mẹ biết thì chỉ càng tức giận đau lòng hơn thôi.

"Con đừng có gọi mẹ là mẹ!"

Mẹ Cố rất đau lòng, bà vỗ ngực, tiếp tục nói: "Từ nhỏ đến lớn, mẹ đã khuyên con bao nhiêu lần, đừng có ảo tưởng hão huyền gì với Mục Tư Viễn, con có bao giờ nghe mẹ một lần chưa?"

"Đừng nói nữa." Ba Cố giúp bà thuận khí, khuyên lơn: "Chuyện đã đến mức này, bà tức giận cũng vô ích, đi lên lầu nghỉ ngơi trước đã."

Nói xong, ông ra hiệu với Giang Phán Phán, để cô đỡ mẹ Cố lên lầu trước.

Cố Bảo Bảo lo lắng nhìn mẹ, quay ra đau lòng nhìn ba Cố: "Ba, con xin lỗi, con xin lỗi. . ."

"Bảo Bảo a, " Ba Cố lắc đầu, "Con đừng gạt ba mẹ!"

Nói rồi mắt ông cũng đỏ lên, giơ tay lên lau một chút rồi đứng dậy đi lên lầu.

"Ba, mẹ, con xin lỗi!" Cô lấy tay che mặt, nước mắt từ khe hở ngón tay chảy xuống.

Ba Cố đi lên lầu liền thấy mẹ Cố nhất định không chịu nằm xuống nghỉ ngơi, thấy ông lên lại không nhịn được để nước mắt chảy xuống: "Ba nó a, Bảo Bảo sau này phải sống thế nào đây?"

Ba Cố đè nén sự lo âu trong lòng, an ủi bà, "Không như bây giờ sao? Bà đừng quá lo lắng."

"Tôi làm sao có thể không lo lắng?" Mẹ Cố lau nước mắt, "Nó còn chưa kết hôn thì đã sinh hai đứa con rồi, vậy sau này. . ."

Nói đến đây, bà dừng lại chợt hỏi: "Ba nó, hai đứa bé đâu? Đứa bé đâu?"

"A di!" Giang Phán Phán ở một bên nói: "Dì đừng có gấp, hai đứa bé bây giờ đang ở Mục gia."

"Ở Mục gia?" Mẹ Cố kinh ngạc nhìn cô một cái, "Ở Mục gia là có ý gì?"

Giang Phán Phán lúc này mới ý thức được hình như mình nói sai cái gì, ấp úng không nói nữa, mẹ Cố sốt ruột đi xuống lầu.

"Bảo Bảo, mẹ hỏi con, " Bà đi thẳng tới trước mặt Cố Bảo Bảo nói: "Đứa bé sao lại ở Mục gia? Vì sao không theo con?"

Cố Bảo Bảo nhìn mẹ, không dám nói.

Nhìn bộ dạng này của cô, mẹ Cố sao không đoán được chứ?

"Con nói, " Bà đau lòng nhìn con gái, "Đứa bé có phải ở Mục gia không? Có phải con chuyên môn sinh con cho Mục Tư Viễn đúng không hả! Con. . ."

Bà chỉ con gái, tức giận đến nói không ra lời.

"Dì Cố, dì bình tĩnh lại trước đã." Công Tôn Diệp đi lên trước đỡ bà ngồi xuống sô pha, "Mọi chuyện không phải như dì nghĩ đâu ạ."

Hắn nói mọi chuyện xảy ra gần nhất trong năm năm này cho ba Cố với mẹ Cố, mẹ Cố nghe được chân tướng liền bình tĩnh lại.

"Vậy bây giờ con định thế nào đây?" Mẹ Cố nhìn Cố Bảo Bảo, "Cứ để con ở Mục gia sao?"

Cố Bảo Bảo tâm loạn như ma, cô cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!

Nhìn mặt con gái tái nhợt, mẹ Cố cuối cùng vẫn mềm lòng thở dài, "Bảo Bảo, con sao ngốc vậy chứ? Con tưởng là sinh con thì có thể trói buộc được Mục Tư Viễn hay sao? Mẹ cho con biết, trong lòng nó mà đã có con, dù con không sinh được con cho nó thì nó vẫn thương yêu con!"

"Mẹ, mẹ đừng nói nữa, đều là. . . Đều là lỗi của con."

Mẹ Cố nhướng mày: "Vậy con dự định cứ tiếp tục sai vậy sao?"

Những người ở đây đều sửng sốt, lẽ nào mẹ Cố có ý kiến gì?

Cố Bảo Bảo ngước mắt nhìn bà, "Mẹ, ý mẹ là. . . ?"

"Mang con về, con cái nhà họ Cố này không cần người nhà họ Mục nuôi."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo cúi đầu không nói gì, Giang Phán Phán hỏi: "Dì Cố, làm sao mang về? Mục Tư Viễn dễ dàng thả người vậy sao?"

"Cậu ta dựa vào cái gì không thả?" Mẹ Cố tức giận nói: "Bảo Bảo, con không đưa con mình về, lẽ nào sau này muốn chúng sống với mẹ kế? Tục ngữ nói, mười người mẹ kế thì có chín là hỏng, con có thể độc ác vậy ư?"

"Mẹ, đừng nói nữa." Cô lắc đầu, tâm tư xoay chuyển quay cuồng, cô sao có thể buông bỏ? Cô có thể làm gì? Nháo sự với hắn? Tranh cướp con với hắn? Làm trò trước mặt Hoan Hoan và Nhạc Nhạc? !

Cô không làm được.

"Bảo Bảo, em đi đâu vậy?" Thấy cô đứng dậy đi ra ngoài, Công Tôn Diệp lo lắng hỏi.

"Em không sao, em chỉ muốn yên tĩnh chút thôi." Nói xong, cô ra khỏi quán mỳ.

Cô đi ra ngoài, mẹ Cố vẫn không từ bỏ, tiếp tục nói: "Tôi phải đi tìm luật sư hỏi xem, xem thế nào mới có thể mang hai đứa bé về."

"Dì Cố, dì đừng có gấp, " Công Tôn Diệp vội vàng nói: "Nếu

Bảo Bảo thật muốn tranh giành quyền nuôi con, việc này để cháu sắp xếp."

Ba Cố trầm mặc đã lâu bỗng ngẩng lên: "Mọi người không nên vội, tôi đi trước. . . Tìm lão Mục tổng thế nào."

Ông đã từng làm đầu bếp ở Mục gia hơn ba mươi năm, có tương giao sâu đậm với Mục Phong Minh, Cố Bảo Bảo cũng bởi vậy mới quen biết Mục Tư Viễn.

Ngại vì tình cảm cũng như thể diện, cũng không thể làm mọi chuyện tan tành được! Trong lòng ba Cố chính là hi vọng như thế.

Cố Bảo Bảo đi dạo trên đường hết vòng này tới vòng khác, cô đi không có mục đích, rồi lại không tự chủ tới trường học của Hoan Hoan và Nhạc Nhạc.

Lúc cô đến thì đúng giờ tan học, nhìn bọn trẻ ra ngoài, ánh mắt cô lo lắng tìm kiếm hai bóng hình nho nhỏ quen thuộc.

Bỗng, một đám học sinh rộn ràng đi tới cửa trường, không biết chúng đang nói cái gì, lúc nào cũng vang lên tiếng cười non nớt, mà ở giữa vòng vây ấy là Hoan Hoan và Nhạc Nhạc.

"Mục Hà Hoan, em trai cậu tên gì thế?"

"Em ấy là Nhạc Nhạc!" Hoan Hoan cười trả lời.

Lập tức lại có người hỏi: "Em trai cậu hình như xấu hổ thì phải, cũng không nói câu nào hết à?"

Hoan Hoan hai tay chống nạnh, nhếch cái miệng nhỏ lên: "Em trai tớ không muốn nói với các cậu, em ấy chỉ thích nói với tớ thôi!"

"Vậy các cậu sao không cùng mặc một bộ giống nhau?"

"Mục Hà Hoan, cậu sướng thật, lần sau nếu cậu không muốn học thể dục là có thể bảo em cậu đi thay rồi."

"Đúng vậy, Mục Hà Hoan, sao cậu lại có đứa em trai giống mình như đúc vậy? Nếu tớ được như cậu thì không còn phải đến trường mỗi ngày nữa rồi. . ."

Những câu hỏi của đám bạn vừa mới lạ vừa phong phú, Nhạc Nhạc có chút sợ hãi nắm lấy tay Hoan Hoan.

"Nhạc Nhạc đừng sợ!"

Hoan Hoan vỗ vỗ cánh tay nhỏ của em, bước nhanh hơn đi ra khỏi trường, những người bạn bên cạnh cũng dần tản đi.

Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!

Cố Bảo Bảo bước chân ra, muốn lập tức đi lên ôm hai đứa, trong mắt chợt hiện lên một bóng người, Mục Tư Viễn đi trước tới trước mặt Hoan Hoan và Nhạc Nhạc

"Ba!" Hoan Hoan cao hứng gọi một tiếng, hôm nay sao ba lại tự dưng tới a!

Mục Tư Viễn khom lưng ôm lấy bé, "Hôm nay ở trường có ngoan không?"

Hoan Hoan nhanh chóng gật đầu, "Nhạc Nhạc rất ngoan, cũng rất nghe lời."

Nhạc Nhạc nháy mắt to nhìn bé, trong ánh mắt trong suốt lộ ra một chút vui.

Mục Tư Viễn không nhịn được hôn nhẹ gò má bé, "Ba chỉ biết là Nhạc Nhạc của ba sẽ rất ngoan!"

Nói xong, hắn vừa cười hỏi, "Tối hôm nay các con muốn ăn cái gì? Ba sẽ đưa hai đứa đi ăn."

"Con muốn ăn con cua lớn!" Hoan Hoan nói, mắt lại nhìn xung quanh, cái miệng nhỏ nhắn dần xẹp xuống, "Ba, mẹ ở đâu ạ? Mẹ có đi với chúng ta không?"

Nói đến mẹ, Nhạc Nhạc cũng nóng nảy, uốn éo người, dùng ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.

Mục Tư Viễn xoay người, vừa đi tới xe vừa nghĩ xem nên nói với hai đứa bé thế nào, bỗng, dư quang khóe mắt bắt được bóng dáng quen thuộc.

Hắn lập tức quay đầu lại đúng lúc thấy được bóng lưng Cố Bảo Bảo.

Hắn thấy cô, thấy cô!

Cố Bảo Bảo hốt hoảng xoay người muốn chạy trốn, giọng nói thanh thúy phía sau đã vang lên: "Mẹ, mẹ!"

Cô ngẩn ra, ép mình phải tươi cười mới quay lại: "Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!"

Cô tiến lên ôm hôn Nhạc Nhạc, bé bị cô làm cho nhột, vô cùng thân thiết ở trong ngực cô cựa quậy. Cố Bảo Bảo nhìn thấy mà thương yêu.

Ngẩng đầu, Mục Tư Viễn chính mặt không thay đổi nhìn cô, cô tưởng là hắn sẽ dùng giọng nói băng lãnh mà đuổi cô đi.

Nhưng thật lâu, hắn chỉ nhìn cô một cái, chỉ nói: "Lên xe!"

Bốn người ngồi quanh bàn ăn, cặp song sinh đáng yêu hấp dẫn rất nhiều ánh mắt ao ước của khách nhân, đại khái ai cũng tưởng bọn họ là một nhà bốn người hạnh phúc!

Cố Bảo Bảo có chút thất lạc, không kìm hãm được ngước lên nhìn hắn, lại phát hiện hắn cũng đang nhìn cô, ánh mắt giao nhau, hai người đều lập tức tránh ra.

"Nhạc Nhạc, con cua phải ăn thế này!"

Hoan Hoan từ bàn mỹ vị ngẩng lên mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc đã bị chân con cua làm nhem nhuốc, nhưng ngay cả một chút thịt cua cũng chưa ăn được!

Bé nhanh chóng phát huy phong phạm anh trai, làm mẫu cho Nhạc Nhạc vài lần, Nhạc Nhạc học được rất nhanh, chỉ chốc lát sau cũng ăn được thịt cua ngon, còn giơ cái chân con cua lên đắc ý nhìn Hoan Hoan.

Cố Bảo Bảo vui mừng muốn khóc, kể từ khi quen biết với Hoan Hoan tới nay, biểu tình trên gương mặt của Nhạc Nhạc càng ngày càng phong phú.

Xem ra, có thể trị hết chứng tự bế của bé không phải bác sĩ mà là người anh trai có tâm linh tương thông này!

Cô thật không muốn vì sự ích kỷ của mình mà khiến chúng phải xa nhau!

"Nhạc Nhạc, nhìn mặt con này, " Mục Tư Viễn đứng dậy ôm lấy Nhạc Nhạc, "Ba đưa con đi rửa mặt nào."

Nhìn bóng dáng hai cha con biến mắt ở khúc quanh, cô đưa mắt nhìn Hoan Hoan, "Hoan Hoan, " Cô kìm nén nước mắt, "Mẹ có mấy lời muốn nói với con, có được hay không?"

"Mẹ, mẹ nói đi ạ!" Bé vội để đũa xuống.

Cố Bảo Bảo xoay ra đỡ lấy đầu vai bé nhỏ, "Hoan Hoan, hôm nay mẹ đã chuyển ra bên ngoài nhà ba rồi."

Hoan Hoan sửng sốt, "Vì sao ạ?"

Bé là một thiên tài nhỏ, từ lâu học được cách tỉnh táo đối mặt với mọi chuyện, cho nên không khóc cũng không ầm ĩ, đây cũng là nguyên nhân Cố Bảo Bảo chọn nói với bé những lời này.

"Con nghe mẹ nói, mặc dù mẹ sinh ra con và Nhạc Nhạc, nhưng ba mẹ lại không có kết hôn, cho nên. . . Không thể sống cùng nhau được."

Hoan Hoan nhăn mày, mặc dù Cố Bảo Bảo đã chọn những từ ngữ tương đối dễ hiểu, nhưng trong nhận thức của bé vẫn không cách nào lý giải được lời cô nói.

Chương 66: Tôi không yêu anh nữa

"Nhưng cái này cũng không đại biểu mẹ không thương các con, ngược lại, mẹ vĩnh viễn đều yêu các con."

Cô lau nước mắt, nói tiếp: "Hoan Hoan, ba bề bộn nhiều việc, mẹ lại không thể thường xuyên ở bên cạnh các con, sau này con giúp mẹ chăm sóc Nhạc Nhạc, được không?"

Hoan Hoan gật đầu, lại lắc đầu, từng giọt nước mắt trào ra: "Mẹ, mẹ sao không sống với chúng con? Hoan Hoan muốn mẹ sống cùng chúng con cơ."

"Hoan Hoan đừng khóc, " Cố Bảo Bảo đau lòng không chịu nổi, lau nước mắt cho bé, "Hoan Hoan là một tiểu nam tử hán, chỉ có thể chảy máu không được phép rơi lệ, biết không?"

Bé quệt miệng, kiên cường gật đầu.

"Hoan Hoan, mặc dù mẹ không sống cùng các con, nhưng mẹ sẽ không rời xa các con, đây là số điện thoại của mẹ, nếu có chuyện gì thì lập tức gọi cho mẹ, được không?"

Nói rồi cô đưa dãy số đã viết từ lâu vào bàn tay bé nhỏ của Hoan Hoan.

Hoan Hoan mở ra đọc một lần, nhớ ở trong lòng, mới thận trọng để vào túi sách.

"Mẹ, " Bé hỏi: "Mẹ không sống với chúng con, có phải là có điều gì khổ tâm hay không? Giống như trước đây mẹ đưa Nhạc

Nhạc đi vậy?"

"Hoan Hoan!"

Cô có chút nghẹn ngào, không ngờ được Hoan Hoan sẽ nói ra lời thân thiết như thế, nhưng vô luận như thế nào, "Hoan Hoan, đây đều là sai lầm của mẹ, nhưng việc mẹ sinh ra con và Nhạc Nhạc, cho tới bây giờ chưa từng hối hận. Hoan Hoan, nếu như ba tìm một người mẹ mới cho các con, nếu như mẹ mới đối tốt với con và Nhạc Nhạc, các con nhất định phải thử tiếp nhận, có được hay không?"

Hoan Hoan sửng sốt, "Mẹ, mẹ đang nói dì Tâm Du sao ạ?"

Không chờ cô có phản ứng, Hoan Hoan kiên quyết lắc đầu: "Con có mẹ, con không cần dì Tâm Du làm mẹ con. Cho dù có một ngày ba kết hôn với dì Tâm Du, dì cũng không phải mẹ con!"

Nghe lời bé, từng giọt nước mắt từ khóe mắt Cố Bảo Bảo trào ra.

"Mẹ, mẹ đừng khóc."

Hoan Hoan giơ bàn tay bé nhỏ lau nước mắt cho cô, "Hoan Hoan biết mẹ có nỗi khổ tâm, mẹ yên tâm, con và Nhạc Nhạc sẽ ngoan, chờ mẹ quay về."

"Hoan Hoan!" Cô kéo bé vào lòng, Hoan Hoan thật hiểu chuyện, trong lòng cô dù vui vẻ nhưng cũng càng yêu thương bé nhiều hơn.

Tha thứ cho mẹ, tha thứ cho mẹ!

Ra khỏi nhà hàng, Cố Bảo Bảo không có bỏ đi ngay, cô không đành lòng làm trò trước mặt Nhạc Nhạc, mà Nhạc Nhạc cũng sẽ bởi vậy cả đêm không ngủ được.

Cho nên cô dự định quay về biệt thự Mục Tư Viễn, dỗ Nhạc Nhạc ngủ rồi sẽ đi.

Ngồi trên xe, Mục Tư Viễn lại nói: "Thời gian còn sớm, chúng ta tới khu vui chơi đi."

Vừa nghe được ba tiếng "khu vui chơi", Hoan Hoan và Nhạc Nhạc đều cao hứng, Cố Bảo Bảo không thể làm gì khác hơn là im lặng nghe theo.

Tới khu vui chơi, Hoan Hoan liền dẫn Nhạc Nhạc tới chỗ đu quay ngựa gỗ.

Bé rất quen thuộc ở đây, rất nhanh dẫn Nhạc Nhạc ngồi trên ngựa, Mục Tư Viễn chỉ cần theo sau trả tiền là được.

Ngựa gỗ quay chầm chậm, Hoan Hoan vỗ tay nhỏ bé kêu to: "Ba, mẹ, con đang bay nè!"

Nhạc Nhạc nghiêng đầu nhỏ, cũng học anh trai vỗ tay, bộ dáng khả ái chọc cười Cố Bảo Bảo.

Cười xong lại cảm giác có ánh mắt nào đó tập trung vào mình, cô không tự chủ chuyển con ngươi, đụng vào ánh mắt anh.

Nụ cười liền cứng đờ, cô lúng túng quay đầu đi, anh lại tới đứng cạnh cô: "Bảo Bảo, "

Anh nói với cô: "Lời hôm nay anh nói, em hãy suy nghĩ một chút."

Cô ngẩn ra, theo đó cười quay đầu.

Ánh đèn từ đu quay ngựa gỗ chiếu vào gò má cô, đôi mắt cô xinh đẹp như những ngôi sao trên bào trời, cái mũi thẳng cùng đôi môi đỏ tươi đều tản mát ra hương vị mê người.

Trong lòng Mục Tư Viễn run lên, chân định bước tới vì lời cô nói mà dừng lại: "Không cần nghĩ nữa."

Mục Tư Viễn nắm chặt lấy lan can, lát sau, khi đu quay dần giảm tốc độ, anh mới nói: "Vì Hoan Hoan và Nhạc Nhạc, anh sẽ cho em một cơ hội nữa để suy nghĩ!"

Trong khi nói thì ngựa gỗ đã ngừng lại, Hoan Hoan dắt tay Nhạc Nhạc vui vẻ chạy ra, "Ba, mẹ, chơi vui quá đi!"

Bé cười hì hì nói, bỗng thấy cách đó không xa có người cầm máy ảnh đang mời chào khách.

Bé lập tức chạy tới dẫn người nọ ra chỗ mình, "Xin chú chụp cho chúng cháu một tấm hình"

Nói xong bé lại lắc đầu: "A không phải, là bốn tấm!"

"Hoan Hoan. . ." Mục Tư Viễn gọi bé, dường như có chút không vui.

Hoan Hoan lập tức không nói nữa, cặp mắt to đáng thương nhìn ba.

Cố Bảo Bảo đau lòng tiến lên ôm lấy bé: "Nào, mẹ và con cùng

chụp nhé?"

Cô lại ôm Nhạc Nhạc, ngẩng đầu nói với người chụp ảnh: "Xin chụp cho ba mẹ con chúng tôi, cám ơn anh."

Hoan Hoan gật đầu, vẫn khát cầu nhìn về phía Mục Tư Viễn, sau khi xác định ba không muốn chụp mới thôi quay đầu lại.

"Được rồi, anh bạn nhỏ nhìn máy ảnh nào, "

Người chụp cẩn thận tỉ mỉ bắt lấy nụ cười Nhạc Nhạc thì liền thấy một người xông vào, đứng ở bên cạnh người phụ nữ đang ôm con.

Anh ta sửng sốt, sau đó mỉm cười ấn chụp, ngay sau đó máy liền có ảnh ra.

Hoan Hoan cao hứng cầm lấy ảnh, đưa cho Nhạc Nhạc: "Đây là của em."

Rồi lại đưa cho Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn: "Ba, mẹ, đây là của hai người."

Tấm cuối cùng bé yêu thích không buông cứ nhìn mãi rồi mới để vào cặp sách.

"Đi nào, Nhạc Nhạc, chúng ta đi chơi nữa đi."

Bé dắt lấy tay em trai, chạy tới chỗ có trò chơi hay.

Cố Bảo Bảo đuổi theo sát, để lại Mục Tư Viễn đi một mình ở đằng sau, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn tấm ảnh trong tay -- Cố Bảo Bảo ôm đứa bé, trong nụ cười mang theo một tia thương cảm,

mà anh căn bản còn chưa kịp cười nữa.

Anh chợt quyết định bước vào ống kính, thu hút anh chắc là do sự mong muốn của Hoan Hoan, nhưng sao trong lòng lại dường như có sự háo hức khó hiểu?

Anh cũng không rõ ràng.

"Cho tôi xuống ở đây đi!"

Chơi suốt hai tiếng đồng hồ, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc đều đang ngủ sau xe, cô không cần phải tới biệt thự anh nữa.

Đây là đáp án cuối cùng của cô? !

Mục Tư Viễn không nói được một lời dừng xe sát ven đường, nhìn cô đẩy cửa rồi bỗng dừng lại.

Anh nhịn không được quay đầu nhìn cô, tưởng cô thay đổi chủ ý, cô lại chỉ nói: "Xin. . . Chăm sóc tốt cho Nhạc Nhạc!"

Nói xong, cô dứt khoát xuống xe, bước đi trên con đường lạnh lẽo.

Chân cô bước rất nhanh, chỉ có như vậy, cô mới không cho bản thân thay đổi chủ ý.

Trong lòng cô có rất nhiều điều không muốn, nhưng cô phải cắt đứt tất cả. . .

"Em đứng lại!"

Bỗng, cánh tay bị một lực mạnh giữ lấy, Mục Tư Viễn kéo cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô: "Cố Bảo Bảo, em rốt cuộc là có ý gì?"

Cô giùng giằng hất tay anh ra, anh lại nắm chặt hơn.

Cô thấy thật tức cười: "Mục Tư Viễn, những lời này tôi nên hỏi anh mới phải, anh có ý gì?"

"Ý của anh rất rõ ràng!"

Anh hét lên: "Lẽ nào em độc ác như vậy? Em biết rõ Nhạc Nhạc buổi sáng chỉ thừa nhận em, em biết rõ Hoan Hoan có mẹ làm bạn, con sẽ vui vẻ cỡ nào mà em lại độc ác được vậy ư? Cứ như thế bỏ đi?"

"Anh đang chỉ trích tôi sao?"

Cô ngạc nhiên, lại đau lòng, "Anh dựa vào cái gì chỉ trích tôi? Mục Tư Viễn, anh dựa vào cái gì chỉ trích tôi?"

Nước mắt cô lại rơi, cô ra sức lau chúng đi, "Nếu anh thực sự yêu thương Hoan Hoan và Nhạc Nhạc, vậy anh trả chúng lại cho tôi, trả lại cho tôi!"

"Trả cho em?" Cặp mày anh nhướng lên: "Em có thể chăm sóc tốt cho chúng? Em chăm sóc tốt cho chúng thế nào? Một Nhạc Nhạc còn chưa đủ, em còn định chăm sóc Hoan Hoan để con cũng thành một đứa mắc chứng tự bế? !"

Lời vừa thốt ra anh liền hối hận, từ đôi mắt hoảng hốt của cô là anh biết anh lại làm cô tổn thương.

Nhưng lúc này đây, cô không khóc, ngược lại cười ra tiếng: "Mục Tư Viễn, anh còn có cái gì muốn nói thì nói cho hết đi, muốn nhục nhã tôi, mắng chửi tôi, đều nói hết ra đi."

Trong nụ cười giấu kín đau thương, từng đao cắt sâu vào giữa chân mày cùng đôi mắt anh: "Tôi không cần, tôi không cần nữa, anh biết tại sao không? Bởi vì tôi không yêu anh, tôi không bao giờ ... yêu anh nữa. . ."

Đang nói thì lại bị sự mềm mại ẩm ướt làm cho ngừng lại.

Anh hi vọng chứng minh được gì đó, anh dường như. . .

Theo tiếng "ba" vang lên, tất cả hi vọng của anh liền kết thúc.

Cố Bảo Bảo tặng cho anh một bạt tai.

Anh triệt để ngơ ngẩn, ngơ ngác nhìn cô, cứ như bản thân chưa từng quen biết cô.

Anh đột nhiên ý thức được, cô không còn là Cố Bảo Bảo trước kia nữa.

Lúc này, trong ánh mắt cô tràn đầy sự phẫn nộ, đau xót, giãy dụa, mê man và sợ hãi.

Cô không còn là cô gái chỉ biết dùng ánh mắt ngọt ngào nhìn anh, chờ anh đáp lại nữa.

Hoặc giả, đằng sau ánh mắt dịu dàng ngọt ngào kia là ánh mắt phức tạp đã được cô che dấu rất tốt.

Bởi vì, khi đó cô yêu anh;

Mà bây giờ, cô đã không còn yêu anh nữa.

"Lặp lại những lời em vừa nói."

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô.

Cô nắm chặt hai tay mới giữ mình không run rẩy, cô nghe được giọng nói kia dường như đã không thuộc về cô nữa: "Mặc kệ anh nói gì đi nữa, tôi cũng không quan tâm. Từ giờ trở đi, tôi quyết định không yêu anh nữa, mọi chuyện trước kia tới đây là kết thúc."

Trong đêm đông giá rét, giọng cô nghe thật thanh lãnh, nhưng cũng rất kiên quyết.

Khi những lời kia kết thúc, Mục Tư Viễn dường như nghe được âm thanh sụp đổ sâu trong lòng.

Sau đó cô bước đi.

Cô đi rất nhanh, chỉ vì một khi dừng lại, sự ngụy trang kiên cường kia sẽ lập tức nát vụn.

Cô không thể, không muốn như thế, ở trước mặt anh, ngoại trừ sự ngụy trang ra cô đã không còn lại bất cứ thứ gì.

Rốt cục, cô đi đến khi hai chân tê liệt, cả người vô lực, cô không biết mình đi tới đâu, dựa vào tường, cô lặng lẽ nhắm hai mắt lại.

Nước mắt vô lực ngã nhào, cô cho tay vào túi lấy ra tấm hình kia.

Trong hình, khuôn mặt cùng ánh mắt anh hiện lên thật rõ ràng,

sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cô chỉ còn lại một tấm hình, một tấm hình mà thôi.

Anh Tư Viễn! Em đã quyết định không yêu anh nữa, nhưng linh hồn em cũng sẽ chết đi.

Anh Tư Viễn!

Cô áp tấm ảnh vào ngực, những đau thương đã không còn được đè nén nữa liền khóc nấc lên.

Bảo Bảo!

Mục Tư Viễn dừng xe trong bóng tối, nhìn bóng người quen thuộc trong con hẻm đối diện, anh vẫn lái xe đi theo cô, cô lại không chút nào phát giác.

Dọc theo con đường này cô bước đi thật nhanh, cô suy nghĩ cái gì?

Mà bây giờ vai cô đang run rẩy kịch liệt như thế, cô đang khóc ư?

Lại là vì cái gì?

Có phải những lời cô nói đều là trái lương tâm?

Anh xuống xe khóa kỹ cửa, đi nhanh tới đối diện.

"Tin tin..." Bỗng một chiếc xe tải đi tới, anh vội lui về sau, sau khi chiếc xe đi rồi thì trong ngõ nhỏ đã không còn bóng dáng kia nữa.

"Bảo Bảo!"

Anh chạy tới gọi mấy tiếng, không có ai trả lời.

Ánh mắt lo lắng tìm kiếm quanh con đường, kỳ quái, vậy mà lại không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Anh suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra gọi cho cô, đáp lại anh chỉ là những tiếng tút tút!

"Bảo Bảo!"

Anh lại gọi, vẫn không có đáp lại, trên con đường vắng tanh, từ đầu đến cuối chỉ có một mình anh!

Hoan Hoan và Nhạc Nhạc còn ở trên xe, anh không dám đi xa, chỉ có thể quay về.

Khởi động xe đi về phía trước, anh nhìn con hẻm nhõ kia, mở đèn xe lên vẫn không có bóng người.

Sáu giờ sáng, Hoan Hoan đã rời giường.

Bé vẫn ngồi trên giường một mực suy nghĩ, một bên chờ Nhạc Nhạc tỉnh lại.

Hình như trong lòng có cảm ứng, chỉ chốc lát sau, Nhạc Nhạc cũng tỉnh dậy, chỉ là đôi mắt to của bé nhìn sang bên cạnh, không có tìm được bóng dáng quen thuộc của mẹ, liền nhất quyết không chịu rời giường thay quần áo.

"Nhạc Nhạc, " Hoan Hoan suy nghĩ mãi, vẫn quyết định nói với

em: "Hôm nay mẹ sẽ không tới mặc quần áo cho em!"

Thấy Nhạc Nhạc chuyển sang nhìn mình, bé tiếp tục nói: "Mẹ đã đi rồi, sau này em phải tự mình mặc quần áo."

Nghe vậy, Nhạc Nhạc ngẩn ra, bỗng nhiên giơ quả đấm nhỏ đánh lên người Hoan Hoan, trên khuôn mặt bé nhỏ tràn đầy sự phẫn nộ!

"Nhạc Nhạc!" Hoan Hoan có khí lực hơn, giữ hai tay em lại: "Anh không có lừa em, nhưng mẹ chỉ tạm thời xa chúng ta thôi, mẹ nhất định sẽ quay về!"

Nhạc Nhạc không nghe, cơ thể bé nhỏ tức giận xoay đi không thèm nhìn Hoan Hoan.

"Nhạc Nhạc, em nghe anh nói nè, "

Hoan Hoan kiên nhẫn nói, "Mẹ và ba bây giờ có chút vấn đề, cần thời gian mới có thể giải quyết. . ."

Nói đến đây, bé dừng một chút, nếu ba và dì Tâm Du kết hôn, vấn đề giữa ba và mẹ vĩnh viễn không thể giải quyết, cho nên, "Nhạc Nhạc, chúng ta phải giúp mẹ, mà không phải bướng bỉnh tùy hứng, em biết không? Chỉ cần chúng ta nghĩ cách, mẹ nhất định sẽ về!"

Nghe vậy, Nhạc Nhạc mới quay ra nhìn Hoan Hoan.

"Tới đây, Nhạc Nhạc, em trước tiên phải tập mặc quần áo vào buổi sáng nhé được không?"

Hoan Hoan liền đưa quần áo cho em.

Nhạc Nhạc nhận lấy mặc từng món, nước mắt lại không nhịn được trào ra.

"Đừng khóc, Nhạc Nhạc, " Hoan Hoan lau nước mắt cho em, mặc dù chính bé cũng muốn khóc, thế nhưng: "Mẹ đã nói, chúng ta là tiểu nam tử hán, chỉ được chảy máu không được rơi lệ! Em hiểu chưa?"

Nhạc Nhạc kiên định gật đầu, tự lau nước mắt đi.

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc, các con dậy chưa?"

Ngoài cửa vang lên giọng ba, Hoan Hoan vội trả lời: "Ba dậy sớm ạ! Chúng con đã dậy rồi."

Mục Tư Viễn đẩy cửa vào, hắn vốn muốn tới giúp Nhạc Nhạc mặc quần áo thì đã thấy Nhạc Nhạc quần áo chỉnh tề rồi.

"Nhạc Nhạc giỏi quá!"

Hắn cười hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, ôm lấy hai bé đi ra.

"Ba, " Hoan Hoan bỗng nhiên nói: "Hôm nay sau khi tan học chúng tới chỗ ông nội được không ạ? Con cũng có hơi nhớ ông nội rồi."

Mục Tư Viễn gật đầu, cũng tốt, dù sao ông cụ cũng đòi gặp Nhạc Nhạc, vậy hôm nay đưa hai đứa tới đi.

Cố Bảo Bảo dậy rất sớm giúp ba mở tiệm, bọn họ kinh doanh

chủ yếu là buổi sáng, cho nên ba Cố với mẹ Cố thường mới năm giờ đã dậy rồi.

Trước đây Cố Bảo Bảo lúc ở nhà cũng bình thường hay hỗ trợ, hiện tại ngược lại có hơi không quen, ngẫm lại bọn họ mỗi ngày đều như vậy, trong lòng cô thực sự rất hổ thẹn.

Ba Cố thương cô lắm, ông biết tối qua con gái ngủ rất muộn, vì thế nói: "Bảo Bảo, con chớ vội, nghỉ ngơi một chút đi."

"Con không sao đâu ba."

Khi nói thì điện thoại vang lên, ba Cố ngừng việc lại: "Chào buổi sáng, đây là tiệm mỳ vằn thắn Cố thị!"

Khi nói ông cũng rút bút kẹp ở áo ra, viết viết lên giấy dán trên tường, "Vâng, sẽ đưa tới đúng giờ, tạm biệt."

Cúp điện thoại, ông liền tới phòng bếp bận bịu.

Cố Bảo Bảo đứng sát lại nhìn, chỉ thấy trên giấy viết: Building Dụ Long C-801, ba suất vằn thắn, năm suất mỳ xào, mười cái sủi cảo.

Chương 67.1: Hoan Hoan Nhạc Nhạc là anh em.

Cô sửng sốt, vào bếp hỏi: "Ba, ba với mẹ còn mở dịch vụ giao hàng nữa sao?"

Ba Cố gật đầu, cười nói: "Chỉ đưa trong 5 km thôi, ba với mẹ con coi như rèn luyện thân thể."

Trong lòng Cố Bảo Bảo ê ẩm, "Ba, lát nữa con đưa đi giúp ba, dù sao con ở nhà cũng không có việc gì làm cả."

Ba Cố sửng sốt, lập tức cười gật đầu: "Được, được."

Nói rồi vội vàng quay ra rán sủi cảo.

Cầm đồ phải giao lên lầu tám, trên bức tường ở đó có dán mấy chữ thiếp vàng thật to: Lớp mẫu giáo.

Mặc dù thời gian còn sớm nhưng đã có phụ huynh đưa con em tới.

Cố Bảo Bảo cầm đồ tới quầy lễ tân, "Xin chào, tôi ở quán mì vằn thắn Cố thị."

Quầy lễ tân chỉ có một người đang bề bộn, nghe tiếng vội lấy một cuốn vở màu xanh ra rồi nói với cô: "Phiền cô đưa giúp tôi tới phòng họp A1, ở đó sẽ có người tính tiền cho cô."

Nói xong cô gái kia vội chỉ tay ý bảo ở bên kia.

Cố Bảo Bảo gật đầu, cầm túi đồ đi vào.

Cửa phòng họp nửa khép hờ, Cố Bảo Bảo tới cửa liền nghe tiếng một cô gái đang nói chuyện.

Cô không phải cố ý nghe trộm, chỉ là khi cô gõ cửa, bên trong lại không có trả lời.

Sau đó giọng nói kia lại vọng ra: "Văn Hạo, anh đi Pháp rồi sao? Em đổi sai giờ mới gọi điện cho anh."

Cô sửng sốt, giọng này hình như là của... Trịnh Tâm Du? !

Hóa ra Trịnh Tâm Du làm ở đây.

Cô vội lui ra, nhưng vẫn nghe được loáng thoáng lời Trịnh Tâm Du: "Anh không có đi Pháp à? Tối qua em tới mà sao không thấy anh ở nhà?"

Lời Trịnh Tâm Du nói rất mau, giống như là sợ đối phương cúp máy, "Văn Hạo, tối mai anh có rảnh không? Trong công ty có một số việc, em muốn thương lượng với anh... Mai không rảnh sao? Buổi chiều? Vậy cũng được."

Dừng một chút, cô còn nói: "Văn Hạo, thực ra ngày mai là... Alo, Văn Hạo? !"

Còn chưa nói xong thì bên kia đã cúp máy.

Cô thất vọng bỏ điện thoại xuống, ngây người như phỗng.

"Cộc cộc..."

Chợt tiếng gõ cửa vang lên, cô mới bình thường lại, ngoảnh ra

thì thấy người cầm đồ tới, lấy làm kinh hãi: "Cô Cố, sao lại là cô?"

Cố Bảo Bảo cười để khuôn mặt mình trông tự nhiên hơn, "Quán mì vằn thắn là do ba mẹ tôi mở."

Cô bỏ túi đồ lên bàn "Mọi người thừa dịp còn nóng mau ăn đi, tôi đi trước đây."

Trịnh Tâm Du gật đầu, nhìn cô gần tới cửa mới phản ứng được: "Chờ đã, bao nhiêu tiền vậy?"

"Không cần đâu, coi như một chút tấm lòng đi."

Cố Bảo Bảo quay lại nhìn cô ấy: "Mấy năm này, cám ơn cô đã chăm sóc tốt cho Hoan Hoan! Tôi thật không biết làm sao để cám ơn cô nữa."

"Cô Cố, cô đừng nói vậy."

Trịnh Tâm Du đi tới trước mặt cô, mỉm cười nói: "Sau này, cô có thể tự chăm sóc Hoan Hoan được mà, Hoan Hoan cái gì cũng không thiếu, chỉ cần một người mẹ thôi!"

Cố Bảo Bảo có thể cảm giác được ý tốt từ lời cô ấy nói, nhưng cô thật sự không thể nói với cô ấy điều gì, chỉ mỉm cười đáp lại.

"Cô Trịnh, tạm biệt."

"Tạm biệt." Trịnh Tâm Du bắt được sự đau xót ẩn sâu trong đôi mắt kia, cô hẳn nên đồng tình với cô ấy không phải sao?

Nhưng cô lại không có tâm tình ấy, có lẽ là bởi vì... Văn Hạo.

Nghĩ tới đây, cả người cô run rẩy, dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt dần trở nên trắng bệch...

Cố Bảo Bảo quay lại tiệm mì, chỉ thấy ba đang bận rộn mà mẹ lại không thấy đâu cả.

Cô vội tiến lên hỗ trợ, vừa nói: "Ba, huyết áp của mẹ có phải còn chưa có hạ không ạ?"

Ba Cố lắc đầu, "Mẹ con đã ra ngoài từ sớm rồi, cũng không biết làm gì nữa."

Chờ tới khi gần hết khách, mẹ cũng về.

"Mẹ!"

Cố Bảo Bảo gọi một tiếng, bà không để ý, trực tiếp ngồi xuống một cái bàn trống, "Ba nó, ông mau tới đây, tôi có việc muốn nói với ông."

"Chuyện gì thế?"

Ba Cố đi tới liền thấy mẹ Cố cầm giấy tờ nhà mình, còn cả hai quyển sổ tiết kiệm đều bày hết lên bàn.

Ông không khỏi hiếu kỳ: "Bà làm gì vậy?"

Mẹ Cố không đáp, hỏi: "Ông hãy thành thật với tôi, ông có tiền riêng hay không."

Ba Cố nhíu mày, ông sao lại có tiền riêng được?

Mẹ Cố nói tiếp: "Ông đem hết mấy thứ cổ phiếu của ông cho tôi."

Không chờ ba Cố phản ứng, bà lại quay ra nói với Cố Bảo Bảo: "Con còn bao nhiêu tiền?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, "Mấy... Mấy ngàn..."

"Cái gì?" Mẹ Cố nhướng mày, không kiên nhẫn quay đi, "Chút tiền ấy coi như đủ."

"Bà muốn làm cái gì vậy?"

Ba Cố nghi ngờ hỏi, bất động sản lại thêm sổ tiết kiệm, cộng với tiền cổ phiếu của ông cũng gần hai trăm vạn, mẹ Cố cầm nhiều tiền vậy để làm gì?

Mẹ Cố hừ một tiếng, "Tôi đã hỏi luật sư, muốn dành con về sẽ phải chứng minh chúng ta có thể nuôi dưỡng, tôi lấy số tiền này cho quan tòa thấy, để quan tòa biết, không phải chỉ có Mục gia mới nuôi được bọn trẻ!"

Cố Bảo Bảo nghe xong, sắc mặt trắng bệch, "Mẹ, đừng làm vậy..."

"Đừng cái gì hả?"

Mẹ Cố cắt ngang lời cô, "Con bằng lòng để con mình cho mẹ kế nuôi sao, mẹ không muốn đưa cháu ngoại của mẹ cho Mục gia! Bọn trẻ còn nhỏ, đương nhiên phải sống với mẹ, lẽ nào con ngay cả điểm này cũng không biết?"

Bà nói cô đương nhiên hiểu, chỉ là "Mẹ, không nên ra tòa, đừng

như vậy mà!"

"Đúng nha, dù sao cũng không nên ra tòa đâu bà."

Ba Cố cũng không đồng ý với cách nghĩ của mẹ Cố, "Chúng ta cũng có quan hệ chủ mướn với lão Mục tổng ba mươi năm, làm sao có thể ra tòa được? !"

"Vậy ông nói phải làm sao bây giờ?"

Mẹ Cố tức giận hỏi.

"Tôi đi nói," Ba Cố cởi tạp dề, "Tôi đi tìm lão Mục tổng!"

...tieu_hao...

Người giúp việc gõ mở cửa phòng, "Lão gia, thiếu gia tới."

Mục Phong Minh "ừ" một tiếng, mí mắt cũng không ngẩng, "Nó tới làm gì?"

Người giúp việc cười: "Đương nhiên là dẫn tiểu thiếu gia... Hai tiểu thiếu gia tới thăm ngài!"

"Cái gì!" Mục Phong Minh ngạc nhiên bỏ quyển sách xuống, vội đứng dậy ra ngoài.

"Ông nội!" Mới vừa tới phòng khách, một bóng dáng bé nhỏ vui sướng nhào vào ông, một bóng dáng nhỏ bé khác thì đứng cạnh sô pha nháy cặp mắt to nhìn ông.

Trong lòng ông cực kỳ ưa thích, "Nhạc Nhạc, tới đây nào, tới chỗ ông nội này!"

Nhạc Nhạc không nhúc nhích, mặc dù trên đường tới đây Hoan Hoan đã giải thích "ông nội" với bé, nhưng "ông nội" cũng xa lạ giống "ba", bé không muốn tới gần.

"Nhạc Nhạc, mau tới đây!"

Thế nhưng Hoan Hoan lại thúc giục bé, bé không thể làm gì khác đành tiến lên trước.

Mục Phong Minh ôm lấy bé, bé còn thấp và gầy yếu hơn cả Hoan Hoan, chứng tự bế khiến trong đôi mắt bé lộ ra sự sợ hãi và khủng hoảng đối với bên ngoài, ngay cả khi ông nhớ lại một màn đã thấy ở bệnh viện cũng khiến ông đau lòng không.

"Đã tìm bác sĩ cho Nhạc Nhạc chưa?"

Ông hỏi.

Mục Tư Viễn gật đầu: "Tâm Du có giới thiệu một chuyên gia uy tín, đã hẹn ngày mốt gặp mặt."

Nghe vậy Mục Phong Minh mới yên tâm, vừa dặn người giúp việc làm thêm mấy món cho bữa tối, vừa nói với Mục Tư Viễn: "Không sao, con bận thì đi đi!"

Mục Tư Viễn biết ông muốn giữ Hoan Hoan và Nhạc Nhạc bên cạnh, trước đây vì để Hoan Hoan tới trường gần hơn cho nên mới ở đây, bây giờ có thêm Nhạc Nhạc, hắn lại muốn giữ hai đứa bé ở bên cạnh mình.

Vì vậy hắn không chút nhượng bộ nói: "Sáng mai con sẽ tới đón hai đứa đi học."

"Con...!"

Mục Phong Minh đục nước béo cò không như ý, sắc mặt có phần khó coi, nhưng hắn là ba bọn nhỏ, yêu cầu này không có gì đáng trách.

Mục Phong Minh không thể làm gì khác hơn nói: "Sáng sớm mai rồi nói."

Nói xong ông bế hai đứa bé tới phòng đồ chơi.

Nhìn bóng dáng ông, đôi mắt Mục Tư Viễn lập lòe lúc sáng lúc tối mới bỏ đi.

Vừa tới phòng đồ chơi, hai đứa bé đều rất vui, đặc biệt là Nhạc Nhạc, nơi này có rất nhiều đồ chơi mới lạ mà bé chưa từng thấy, lập tức mê say.

Thấy vậy, Hoan Hoan vội âm thầm đẩy em, sau đó lặng lẽ nháy mắt, ra hiệu em đừng quên chuyện đã thương lượng xong ở trường đó.

Nhạc Nhạc ngẩn ngơ, lập tức bỏ đồ chơi xuống, đi tới góc tường cuộn mình lại.

Mục Phong Minh vội lên tiếng: "Nhạc Nhạc, con sao thế?"

Nhạc Nhạc không để ý tới ông, ngơ ngác nhìn một chỗ, như một lão tăng nhập định.

Mục Phong Minh có chút nóng nảy, "Hoan Hoan, Nhạc Nhạc làm sao rồi?"

Hoan Hoan thở dài, nhăn cặp mày nhỏ: "Em ấy nhất định là muốn tìm mẹ, ngày nào cứ tới lúc muốn tìm mẹ là em ấy lại như vậy đó ông!"

Tìm mẹ? !

Mục Phong Minh sửng sốt, lúc này người giúp việc gõ cửa nói: "Lão gia, dưới lầu có vị Cố tiên sinh muốn gặp ngài."

"Ai vậy?" Ông ngạc nhiên.

Người giúp việc lập lại: "Một vị Cố tiên sinh, ông ấy nói trước kia là đầu bếp của biệt thự bên kia."

Ông gật đầu, "Cô mời ông ấy lên đi."

Nói xong, ông suy nghĩ một chút, lại đặc biệt dặn Hoan Hoan: "Hoan Hoan, con với Nhạc Nhạc chơi ở đây, ông phải gặp một vị khách rất đặc biệt, các con nhất định không được quấy rầy, biết không?"

Thấy Hoan Hoan gật đầu ông mới đi ra, cũng hạ giọng dặn người giúp việc chú ý cửa, nhất thiết không được để hai đứa bé đi ra ngoài.

...tieu_hao...

Ba Cố đi theo người giúp việc vào nhà, ông âm thầm quan sát bốn phía một phen, mặc dù căn nhà này rất lớn, lắp đặt thiết bị cũng cực kỳ xa hoa, ông vẫn không hiểu sao lão Mục tổng lại không ở biệt thự.

Vào phòng khách thì thấy Mục Phong Minh đang đợi ông, ông vội đi vào cười nói: "Mục tổng, lâu rồi không gặp, ngài có khỏe không?"

Mục Phong Minh cười tủm tỉm gật đầu, "Mau ngồi, mau ngồi!"

Ba Cố có phần khẩn trương xoa xoa tay, cũng không ngồi xuống, chỉ nói: "Mục tổng, lâu vậy rồi mà không tới thăm ngài, lần này tới là có chuyện muốn làm phiền ngài, tôi thực sự... Áy náy."

Mục Phong Minh đại khái đoán được chuyện gì, bề ngoài lại tỉnh bơ: "Lão Cố, ông có chuyện gì cứ nói thẳng, chỉ cần tôi có thể giúp ông, tôi nhất định sẽ tận lực."

Ba Cố gật đầu, lại khe khẽ thở dài, "Mục tổng, tôi cũng không có ý gì khác, nhưng con cái không hiểu chuyện, tôi chỉ đành mặt dày đi cầu ngài, ngài xem... Hai đứa bé Hoan Hoan và Nhạc Nhạc..."

Nói rồi ông không kìm được lại gần hơn: "Mục tổng, chuyện này... Ngài hẳn là đã biết!"

Nhạc Nhạc ở trên ti vi đã lộ ra ngoài ánh sáng, ông muốn nói không cũng không được!

Mục Phong Minh vẫn tươi cười: "Lão Cố à, ông ngồi xuống trước đã, chuyện này chúng ta cứ từ từ nói với nhau."

Ba Cố đành phải ngồi xuống, chờ xem ông ấy có lời gì nói.

Chương 67.2 (Tiếp)

"Lão Cố," Mục Phong Minh lên tiếng: "Nói tới Hoan Hoan, năm nay Hoan Hoan cũng đã năm tuổi rồi, sao ông giờ mới đến nói với tôi chuyện này?"

Ba Cố đau lòng thở dài, "Mục tổng, không gạt gì ngài, nếu không phải mấy ngày trước đứa bé Nhạc Nhạc lên ti vi, tôi còn không biết khi nào mới có thể biết mình có hai đứa cháu ngoại, Bảo Bảo... Con gái chúng tôi dấu chúng tôi thật khổ a."

Nói rồi ông đem chuyện Cố Bảo Bảo mấy năm này đã gạt rằng được công ty phái tới bổ túc ở Mỹ.

Hóa ra là có chuyện như vậy!

Mục Phong Minh mơ hồ nhớ tới bé gái mà lúc nào cũng đi theo con trai mình, ông chỉ nhớ là bé gái kia rất bướng bỉnh, rất hướng ngoại, cũng rất thông minh, ai có thể nghĩ tới tình cảm mà nó dành cho con trai mình lại sâu nặng đến vậy.

Ông thay đổi chủ ý vốn muốn tìm cách đuổi ba Cố đi, chậm rãi nói: "Lão Cố, nhắc tới chuyện này, vẫn nên trách tôi a!"

"Mục tổng...?"

Mục Phong Minh mỉm cười khoát khoát tay nói: "Ban đầu, công ty Mục gia là do tôi cùng em gái sáng lập. Em tôi bạc mệnh, sau khi lấy chồng mặc dù sinh được đứa con trai nhưng không được mấy năm thì mắc bệnh qua đời. Thằng em rể tôi cầm tiền em gái

tôi để lại, không được mấy năm thì hoang phí không còn một mống, còn định đánh chủ ý tới công ty. May là tôi kịp thời phát hiện, đuổi hắn ra khỏi công ty, hắn liền dẫn con trai đi sang Anh."

"Sáu năm trước đứa cháu kia đã quay về, hy vọng có thể thừa kế cổ quyền của tập đoàn Mục thị từ mẹ. Trong lòng tôi, từ đầu đến cuối không muốn bất kì người nào có liên quan tới thằng em rể vào công ty, huống hồ khi đó di chúc mà em gái tôi để lại có nói, cổ phần công ty trên danh nghĩa của nó giao cho tôi quản lý, tôi có thể toàn quyền xử trí."

"Cho nên, tôi có nói với thằng bé kia và Tư Viễn, con trai trong nhà quá ít, nếu ai trong số chúng có cốt nhục của mình trước, tôi sẽ giao quyền quản lý công ty cho người đó. Sau này, Bảo Bảo có con với Tư Viễn, cũng chính là Hoan Hoan!"

Ba Cố ngây dại, "Mục tổng..."

Ông thật không ngờ, Hoan Hoan lại có liên quan trọng đại như thế với Mục gia.

Mục Phong Minh hiểu rõ sự kinh ngạc của ông ấy, gật đầu: "Lão Cố, tôi mặc kệ mẹ Hoan Hoan là ai, tôi trước sau đều coi cháu là người thừa kế Mục gia mà bồi dưỡng cháu,dù sau này Tư Viễn không thể kết hôn với con gái ông, địa vị của Hoan Hoan cũng sẽ không thay đổi!"

Ba Cố yên lặng, nếu là vậy, ông còn có thể cần Hoan Hoan ư?

Lòng ông bỗng trầm xuống...

Bỗng, ông ngẩng lên, con ngươi đang chìm trong u buồn thoáng

hiện vẻ vui mừng: "Mục tổng, vậy Nhạc Nhạc..."

Mục Phong Minh cắt ngang lời ông: "Lão Cố, ông nỡ lòng vậy sao? Chúng là anh em sinh đôi, hoàn toàn khác với những cặp anh em khác, ông nhẫn tâm chia rẽ chúng ư?"

Ba Cố rũ mắt, hoàn toàn trầm mặc, đối với câu hỏi của Mục Phong Minh ông không có lời nào để nói.

"Lão Cố," Ông đứng dậy, "Ông đi theo tôi!"

Ba Cố đi theo ông ấy ra khỏi thư phòng, vào một phòng khác.

Trong căn phòng đầy rẫy đồ chơi, hai đứa bé phấn điêu ngọc trác ngồi ở giữa, chúng có tướng mạo giống hệt nhau, thế nhưng một đứa thì hoạt bát, một đứa thì im lặng.

Ba Cố trông thấy mà đôi mắt dần ẩm ướt.

Thấy qua báo là một chuyện, nhìn tận mắt thế này lại là một chuyện khác, sức mạnh của máu mủ cường đại vậy đó, có thể khiến cho người thân chưa từng gặp mặt cũng yêu thương như thế.

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!"

Ông run rẩy gọi hai cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ

Hoan Hoan lập tức quay đầu ra nhìn, nghi hoặc nhìn ông lão này, ánh mắt lại nhìn sang ông nội chờ đáp án.

Mục Phong Minh cười, "Hoan Hoan, Nhạc Nhạc, đây là ông ngoại các con!"

...tieu_hao...

Ba Cố lảo đảo đi vào nhà, mẹ Cố lập tức tới: "Ba nó, ông đi cả ngày hôm nay, có gặp được lão Mục tổng không?"

Nghe tiếng, Cố Bảo Bảo đang rửa bát trong bếp cũng đi ra, đứng ở cửa, lòng bàn tay khẩn trương run lên.

Nhưng thấy ba Cố gật đầu, giọng khàn khàn đáp: "Đã gặp."

"Vậy ông ấy nói gì?" Mẹ Cố vội hỏi.

Ba Cố lắc đầu, không nói lời nào.

Trong ngực ông vẫn còn cảm thấy được hơi thở của Hoan Hoan và Nhạc Nhạc, trên mặt vẫn còn cảm giác như khi Nhạc Nhạc giơ tay ra thân thiết vuốt má ông.

Ông dường như đã yêu thích hai tiểu thiên sứ kia ngay từ lần đầu gặp mặt.

Khi ông ôm chúng, khi Hoan Hoan ngọt ngào gọi tiếng "ông ngoại", trong lòng ông lúc đó chỉ có một cảm giác --

Đó là khi mà Bảo Bảo mới sinh ra.

Ông nguyện dùng tất cả mọi thứ mình có để bảo vệ hai đứa bé, chỉ cần có một ngày ông còn sống, ông sẽ không để chúng bị tổn thương!

Cho nên, ông không muốn nhắc tới chuyện muốn lấy đứa bé, sau khi tạm biệt Hoan Hoan Nhạc Nhạc thì ông liền về nhà.

"Rốt cuộc là ông ấy nói gì?"

Mẹ Cố sốt ruột, Cố Bảo Bảo cũng khẩn trương nắm chặt góc áo.

Ba Cố thở dài, vẫn không nói một lời, ông đứng dậy về phòng.

Mẹ Cố sửng sốt, nhưng không hỏi nữa, bà và Cố Bảo Bảo đều hiểu, đây là phản ứng khi mà ba Cố khó xử.

Ba Cố lúc còn trẻ có cùng người ta buôn bán, bị gạt tất cả tiền dự trữ, may là được lão Mục tổng thưởng thức, thuê ông tới làm đầu bếp cho Mục gia, ông mới có thể nuôi sống người nhà.

Bây giờ lại bảo ông nói chuyện này với lão Mục tổng, ông nhất định rất khó lên tiếng.

"Mẹ, con xin lỗi."

Cố Bảo Bảo áy náy nói.

Mẹ Cố nhìn cô, không nói câu nào cũng về phòng.

Cố Bảo Bảo khổ sở ngồi xuống, sắc trời cũng tối dần, tim cô như bị ai đó bóp chặt, hít thở khó khăn.

Cô nhớ Hoan Hoan, nhớ Nhạc Nhạc, nhớ đến tim như muốn vỡ ra, không cách nào hô hấp.

Lúc này, điện thoại reo lên, cô có phần lo sợ không yên, sau khi thấy người gọi tới lại thấy mình thật buồn cười, sao cô lại tưởng là Hoan Hoan gọi tới chứ?

Bé còn nhỏ vậy mà.

"Alo, Văn Hạo?"

Cô đè nén sự đau đớn của mình xuống.

"Bảo Bảo, sao điện thoại em gọi mãi mà không được vậy? Em có khá hơn chút nào không?"

Giọng nói Thân Văn Hạo nghe vào có hơi khàn khàn.

"Em không sao, còn anh?"

"Anh rất khỏe, em bây giờ ở đâu?"

"Em..." Cô theo bản năng không muốn trả lời vấn đề này, thuận miệng nói: "Em đang đi dạo bên ngoài."

Không ngờ hắn lại tiếp ngay lời cô: "Anh cũng đang ở ngoài, em ở chỗ nào, anh tới đón em."

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, vội trả lời: "Không cần, không cần, em sắp về tới nhà rồi."

"Em vào nhà đi!"

Cuối cùng vẫn bị hắn hỏi ra đáp án trong lòng.

Cố Bảo Bảo bất đắc dĩ, "Đúng vậy, em ở nhà, em mệt rồi phải vào nhà nghỉ đây."

"Vậy em nghỉ ngơi thật tốt."

Hắn không nói gì nữa, cúp điện thoại.

Cố Bảo Bảo ngơ ngác nhìn điện thoại di động, lúc ấy cô dùng cái tên rất tùy ý "Thân Văn Hạo bạn học sơ trung" để lưu số hắn, nhưng bọn họ thực sự chỉ cùng học hồi sơ trung thôi?

Cô nhớ Mục Tư Viễn đã nói --

Cô biết Tâm Du đối với anh ta thế nào, tôi hi vọng cô đừng chen một chân vào trong đó --

Trong lòng buồn rầu, "Tôi không hề có ý nghĩ như vậy!"

Cô hét lên, ném điện thoại đi rất xa.

Cô cuộn mình trên ghế, tự sưởi ấm cho bản thân, trái tim mới không còn đau đớn nữa.

Trong mông lung cô nghe được tiếng điện thoại, mở mắt ra nhìn đồng hồ thì đã chín giờ tối, lúc này mà còn ai gọi tới nữa?

Cô cầm lên xem, là một số xa lạ.

"Alo, xin chào?"

Không ngờ đầu dây bên kia lại vang lên giọng nói cô hằng mong: "Mẹ, con là Hoan Hoan!"

Chương 68.1: Thỏa thuận đã ký kết trước đây

Thật không ngờ, bên kia lại vang lên giọng nói mà cô nhung nhớ: "Mẹ, con là Hoan Hoan!"

"Hoan Hoan!" Cô ngẩn ngơ, "Hoan Hoan, đã trễ thế này mà con đang ở đâu?"

Thấy đây là một số điện thoại nhà, bé không phải trễ vậy mà còn ở bên ngoài gọi điện thoại công cộng chứ.

"Con đang ở nhà ông nội."

Hoan Hoan nhỏ giọng nói, mắt mở to quan sát bốn phía, bé phải chờ tới khi ông nội với các dì giúp việc đi ngủ rồi mới lặng lẽ chạy đến gọi điện thoại đấy.

Xác định không có bị người khác phát hiện, bé mới tiếp tục nói: "Mẹ, hôm nay con và Nhạc Nhạc đã gặp ông ngoại đó."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo vui vẻ cười: "Hoan Hoan có thích ông ngoại không?"

"Thích ạ!" Hoan Hoan lập tức gật đầu, "Vì ông ngoại có hương vị của mẹ, mẹ..."

Giọng nhỏ dần, Hoan Hoan có phần đau lòng nói: "Con với Nhạc Nhạc đều rất nhớ ẹ. Nhạc Nhạc vừa rồi còn không chịu đi ngủ, con mới bảo em là mấy hôm nữa chúng ta có thể gặp mẹ thì em mới chịu đi ngủ đấy ạ."

"Hoan Hoan ngoan lắm."

Cố Bảo Bảo nghẹn lời, "Mẹ cũng rất nhớ con với Nhạc Nhạc, mẹ nhất định đi gặp các con. Giờ con... Cúp máy rồi mau đi ngủ, được không?"

"Vâng ạ! Chúc mẹ ngủ ngon."

Hoan Hoan gật đầu, nói tiếp: "Mẹ, mai con lại gọi cho mẹ nhé."

"Ừ!" Cô thật muốn ôm bé rồi hôn bé một cái, bé hiểu chuyện như vậy làm cô yêu thương.

Cô không dám tưởng tượng, nếu cô với Mục Tư Viễn thật sự ra tòa, tranh đoạt quyền nuôi dưỡng con, sau khi Hoan Hoan mà biết thì trong lòng sẽ nghĩ thế nào đây?

Bé sớm hiểu chuyện như thế, ba với mẹ lại tranh giành như kẻ thù nhất định sẽ lưu lại một vết sẹo sâu đậm trong lòng bé!

Hoan Hoan lưu luyến không rời đặt điện thoại xuống, chậm rãi về phòng.

Bé biết ba với mẹ cãi nhau, nếu ba mà biết bé liên lạc với mẹ, nhất định sẽ tức giận.

Nhưng bé thật sự rất nhớ mẹ, đành phải lén lút gọi cho mẹ.

Rất là muốn nói với mẹ nhiều hơn nữa!

Bé thất lạc về phòng mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại, thủy chung không có chú ý tia sáng mơ hồ trong góc phòng, một cặp mắt đen đang trìu mến nhìn bé từ đầu tới cuối.

...ti$u_h@o...

Mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng mẹ Cố đâu, Cố Bảo Bảo vẫn ở tiệm mỳ phụ một tay, trừ việc bưng mâm rửa chén ra thì cô còn đi theo ba Cố học làm sủi cảo.

Bận rộn y một con quay không ngừng xoay, cô mới không nghĩ tới những chuyện đau lòng kia.

"Bảo Bảo, nghỉ một lát đi con."

Ba Cố đau lòng nói, lấy cái chìa khóa trong túi ra, "Đây là chìa khóa nhà, con tối về nhà ở đi."

Bên trên quán mỳ chỉ có một phòng ngủ, tối hôm qua Cố Bảo Bảo phải ngủ trên ghế salon.

"Không cần đâu ạ." Cô lắc đầu, "Ba, tối ba với mẹ về nhà đi, con ở đây trông cho, sáng sớm thì con giúp ba mẹ mở tiệm, hai người có thể ngủ thêm một lát."

Ba Cố thở dài, ngồi xuống cạnh cô, "Bảo Bảo à, con có phải trách ba hôm qua đi tìm lão Mục tổng mà không đưa hai đứa bé về phải không?"

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, lập tức lắc đầu, "Ba, ba nói gì đó! Con sao có thể có ý nghĩ như vậy chứ? Tất cả đều là lỗi của con, con đã khiến mọi người lo lắng, con thực sự bất hiếu."

"Con ấy," Ông vỗ vai con gái: "Bình thường đều rất thông minh, vì sao khi gặp Tư Viễn thiếu gia lại trở nên hồ đồ như vậy hả con?"

Cố Bảo Bảo không nói, trong lòng vừa buồn vừa đau.

"Bảo Bảo, " Ba Cố nói tiếp: "Hôm qua ba đã gặp hai đứa bé, trong lòng ba thật sự rất thích chúng."

Trên gương mặt trầm ổn của ông hiện lên nụ cười ôn nhu, "Bộ dạng khả ái ấy giống như khi con còn bé, cũng giống Tư Viễn thiếu gia lúc nhỏ, ba ôm chúng mà thấy thương yêu tới tận tim phổi."

"Ba..." Cố Bảo Bảo rất là cao hứng.

"Bảo Bảo à," Nhớ tới Hoan Hoan và Nhạc Nhạc, trong lòng ba Cố có vạn lần không muốn, thế nhưng: "Lão Mục tổng cũng đặt Hoan Hoan trong tim mà thương yêu, ba sao có thể buộc ông ấy phải từ bỏ đứa nhỏ cơ chứ? Nhạc Nhạc và Hoan Hoan lại là anh em sinh đôi..."

Ông vô lực thở dài, "Hơn nữa Nhạc Nhạc lại mắc bệnh, ba thật sự không đành lòng chia rẽ bọn nhỏ a."

"Ba, con hiểu, con hiểu mà."

Cô nắm chặt tay ba, "Ba, ba đừng đau lòng, có cơ hội con nhất định dẫn ba với mẹ đi gặp hai đứa nhỏ... Con..."

Cơ hội như vậy nhất định rất ít đi.

Trong lòng ba Cố hiểu rõ, con gái và Tư Viễn thiếu gia vốn không có duyên phận, nếu sau này Tư Viễn thiếu gia kết hôn với người khác, cơ hội để bọn họ và hai đứa nhỏ gặp nhau càng nhỏ bé.

"Bảo Bảo, chuyện sau này để sau này nói đi."

Ba Cố xoa đầu cô, không đành lòng tạo áp lực cho cô.

"Mọi người đi đâu rồi?"

Trong lúc nói chuyện, khu dùng cơm ngoài bếp vang lên giọng của mẹ Cố, Cố Bảo Bảo vội lau khô nước mắt rồi đi ra, gọi một tiếng mẹ, lại thấy Công Tôn Diệp cũng tới.

"A Diệp?"

Anh tới có việc gì sao?

Tại sao không gọi điện trước cho cô?

Ba Cố cũng đi ra nói với mẹ Cố: "Cả ngày nay bà đi đâu vậy?"

"Tôi còn đi đâu được chứ?"

Mẹ Cố không vui nói, "Tôi đi làm chuyện đứng đắn!"

Nói rồi bà ngồi xuống, lấy thứ gì đó trong túi xách ra đặt lên bàn, nhìn qua Bảo Bảo: "Con tới ký tên lên trên!"

Ký tên?

Cố Bảo Bảo nghi ngờ cầm tờ giấy kia lên, một hàng chữ lớn đập vào mắt --- Thư Tố Tụng Về Quyền Nuôi Dưỡng Con Cái ---

Cô kinh hãi, trên chỗ người đề đơn kiện bất ngờ lại là tên cô, mà những chữ trên đơn kiện là về quyền nuôi dưỡng Hoan Hoan với

Nhạc Nhạc.

Hóa ra mẹ cô đi cả ngày là để tìm luật sư!

"Mẹ, mẹ..."

"Con đừng nói cái gì cả," Mẹ Cố cắt ngang lời cô, "Chỉ cần ký tên lên đó là được!"

Nếu không phải luật sư nói, tố tụng quyền nuôi dưỡng con cái chỉ có thể do cha mẹ đưa ra, bà đã sớm tự ký tên rồi!

Đôi môi Cố Bảo Bảo run rẩy: "Không, mẹ, con không ký, không thể ra tòa được..."

Ba Cố cầm lấy thư tố tụng, trả lại cho mẹ cố: "Bà đừng có làm nhiều chuyện như thế, nhà ta với Mục gia đã qua lại nhiều năm, lẽ nào bà thực sự muốn xé rách mặt hay sao?"

Mẹ Cố ngẩng đầu lên nhìn ông: "Tôi biết ông khó xử, nhưng ông có nghĩ tới con gái chúng ta hay không?"

Bà dừng lại rồi nói tiếp: "Không đoạt quyền nuôi dưỡng cũng được, ông bảo Mục Tư Viễn cưới Bảo Bảo, chuyện này coi như xong."

"Bà đang nói nhăng nói cuội gì đó?"

Ba Cố nhíu chặt mày, rõ là càng nói càng loạn.

"Tôi nói xằng?" Lông mày mẹ Cố nhướng lên, "Bảo Bảo ngay cả con cũng sinh cho cậu ta, cậu ta vì sao không cưới Bảo Bảo nhà ta? Cậu ta coi Bảo Bảo nhà ta là cái gì?"

"Mẹ... Xin mẹ đừng nói nữa."

Cô biết mẹ cũng vì tốt cho cô, cô không thể bác bỏ gì cả, nhưng lời mẹ giống như một con dao cắt vào vết thương mà cô đã cố gắng quên đi.

Cô đau quá!

Đau quá!

"Đây... Đây là thế nào?"

Công Tôn Diệp đang muốn tiến lên an ủi Cố Bảo Bảo thì thấy bên ngoài đi vào một người.

Ba Cố với mẹ Cố sửng sốt, còn tưởng là khách tới, Cố Bảo Bảo lại ngẩng đầu lên nhìn người tới rồi lắc đầu, có phần hoảng loạn chạy đi.

Công Tôn Diệp cau mày: "Thân tiên sinh, anh tới làm gì?"

Thân Văn Hạo không có thì giờ nói lý với anh, chạy đuổi theo Cố Bảo Bảo.

"Bảo Bảo, em sao vậy?"

Anh rối cục đuổi kịp cô, "Chuyện gì thế?"

Cố Bảo Bảo tranh thủ lau khô nước mắt, cô chính là không muốn để hắn thấy nước mắt của mình mới chạy đi.

Quay lại, cô giả bộ như không có chuyện gì cả, "Em không sao."

Xong lại cảm giác lời nói dối của mình quá vụng về, lại bổ sung: "Vừa rồi mẹ em mắng em mấy câu, anh biết đó..."

Cô cố nặn ra nụ cười: "Em sợ nhất là bị mẹ mắng."

Nhìn cô giả vờ tươi cười, tim anh liền đau, anh có thể đoán được mẹ Cố vì sao mắng cô, "Bảo Bảo a," Anh dịu dàng nói: "Nếu em có chuyện gì cần người hỗ trợ, nhất định phải nói cho anh biết, biết không hả?"

Cố Bảo Bảo gật đầu lấy lệ, "Đúng rồi, anh đến tìm em có chuyện gì không?"

Thân Văn Hạo cười yếu ớt, đôi con ngươi tối lại phát sáng, tập trung vào khuôn mặt cô, "Anh tới thăm em, lần trước em bị cảm đã đỡ hơn chút nào chưa?"

Cố Bảo Bảo không dám nhìn vào đôi mắt anh, cúi đầu nói: "Đã tốt hơn nhiều rồi."

"Có thật không?" Thân Văn Hạo không tin, đưa tay ra sờ trán cô, "Để anh xem nào."

Cố Bảo Bảo theo bản năng cuống quít né tránh, có thể do động tác quá mạnh, chân cũng đứng không vững, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

"Cẩn thận!"

Thân Văn Hạo giơ tay ra ôm cô vào lòng, bốn mắt nhìn nhau, hô hấp của hai người liền trộn lẫn một chỗ.

Hơi thở anh hỗn loạn là vì tim đang đập rộn lên.

Mà Cố Bảo Bảo hít thở hỗn loạn là bởi vì thất kinh!

Chương 68.2 <Tiếp>

"Không sao!" Cô vội đẩy hắn ra, mặt đỏ bừng.

Thân Văn Hạo nhìn cô, bỗng cười, "Bảo Bảo, anh đáng sợ đến vậy sao? Làm em giống như tránh còn không kịp vậy hả?"

"Em..." Cô há miệng, lại không biết phải nói gì, ngẩng lên nhìn anh lại thu ánh mắt về.

Đôi tinh mâu của anh giống như có sức hút mạnh mẽ mà bá đạo, giống như là phải hút được linh hồn của cô mới bằng lòng bỏ qua.

Cô không rõ anh sao lại có ánh mắt như vậy, cô chỉ là sợ hãi muốn né tránh.

"Em không sao, anh về đi."

Cô muốn đi, Thân Văn Hạo đi theo, dịu dàng nói: "Bảo Bảo, có chuyện gì nhất định phải nói ra, đừng một mình gánh chịu. Lẽ nào em không tin anh sao?"

"Em tin anh." Côi vội đáp, anh đã giúp cô nhiều lần như vậy, cô sao có thể nói không tin đây?

"Nhưng mà em thực sự không sao hết, anh đừng lo."

Thân Văn Hạo thủy chung cười yếu ớt, không nói gì thêm, cùng cô quay về tiệm mỳ.

"Anh vào ngồi một lúc đi!"

Cô khách khí mời anh.

Nhưng anh lắc đầu, "Thôi, anh còn có việc, đi trước đây."

"A, vậy à, vậy anh mau đi đi. Cám ơn anh Văn Hạo, tạm biệt."

Nhìn bóng lưng cô đi vào tiệm mỳ, nụ cười của Thân Văn Hạo liền biến mất, anh có chút thất lạc xoay đi, lấy ra thứ gì đó trong túi vò thành nắm rồi ném vào thùng rác bên cạnh.

Cố Bảo Bảo vào tiệm, ba mẹ thì không thấy đâu cả, chỉ còn có Công Tôn Diệp.

Thấy cô vào, Công Tôn Diệp nhìn lên lầu: "Dì thấy không thoải mái, chú đã đi theo dì rồi."

Cố Bảo Bảo gật đầu, ngồi xuống cạnh anh bóc tỏi.

Ngước lên thì thấy thư kiện kia còn đặt trên bàn, lại đứng dậy đi lấy.

Công Tôn Diệp đè thư kiện lại, con ngươi đen thâm trầm nhìn cô: "Em thực sự quyết định sao?"

Cô cũng ngước lên nhìn hắn: "A Diệp, chuyện này là anh giúp mẹ em làm?"

Công Tôn Diệp gật đầu, "Nếu muốn đòi lại con, đây là biện pháp tốt nhất."

Cố Bảo Bảo lắc đầu, "Vô dụng thôi."

"Vô dụng?" Công Tôn Diệp cất cao giọng.

Cố Bảo Bảo không muốn nhiều lời, thư kiện cũng không cầm, quay người đi.

Công Tôn Diệp lại đứng dậy bắt lấy cánh tay cô: "Bảo Bảo, em nói rõ đi, em bỏ qua con em hay là bỏ qua chính em?"

Giọng anh có phần khác thường, giống như là cơn giận của biển, bề ngoài thì giả bộ yên ả, "Nếu em bỏ qua chính em, tùy tiện sống cả đời với một người, vậy chuyện này quả thực không cần thiết phải tiếp tục."

Cố Bảo Bảo kinh ngạc quay đầu lại, cô nghe được cơn giận của anh, lại không hiểu anh vì sao tức giận, "A Diệp, anh nói thế là có ý gì?"

"Em hiểu ý anh mà!"

Anh cho tới giờ chưa từng có sắc mặt xanh xám như này trước mặt cô, hôm nay là lần đầu tiên chứng kiến, Cố Bảo Bảo cảm thấy thấp thỏm lo âu.

"A Diệp... Em..."

Cô cảm giác mình hẳn nên giải thích vì sao không nên lập đơn kiện, anh lại cắt ngang lời cô, "Em không cần nói, gì cũng không cần nói, nếu em cảm thấy Mục Tư Viễn tốt, em nên đi tìm anh ta. Nếu em cảm thấy Thân tiên sinh kia không tồi, em cũng có thể đi với anh ta! Dù sao anh... Anh..."

Trong ngực anh tràn đầy khó chịu, làm cho anh không nói được nữa.

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, mới hiểu được hắn đang nói tới Thân Văn Hạo, "A Diệp, anh lầm rồi..."

Xong cô lại cảm giác mình có chút kỳ quái, tại sao phải giải thích với anh?

Tại sao phải cho anh ảo tưởng nữa?

Không bằng cô cái gì cũng không nói thì hơn.

"A Diệp à," Cô suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Anh về trước đi, lát nữa có khách đến, em sẽ lại bận rồi."

"Bảo Bảo!"

Lời còn chưa dứt, Công Tôn Diệp đã dùng cơ thể to lớn ấm áp ôm chặt lấy cô.

Cả người cô cứng đờ, theo bản năng muốn né tránh, hai cánh tay anh lại ôm chặt hơn.

Hơi thở chỉ thuộc về anh bao bọc lấy hết mỗi một cảm quan của cô.

Cái ôm của anh không có lạnh lùng băng giá như của Mục Tư Viễn, cái ôm của anh thật ấm áp, tỏa ra hương bạc hà nhàn nhạt, giống như phương thức mà anh luôn đối với cô.

"A Diệp..." Cô há hốc mồm, nỗ lực tìm kiếm lời có thể nói, anh lại tựa đầu vào vai cô, âm thanh như thì thầm nức nở bên tai:

"Xin lỗi, xin lỗi..."

Anh tưởng rằng mình có thể không gần không xa chờ đợi bên cạnh cô, những khi cô cần thì anh xuất hiện, khi cô không cần nữa thì anh biến mất, anh tưởng rằng mình có thể.

Song, vừa rồi khi anh chạy theo ra, thấy Thân Văn Hạo đối với cô thế nào, thấy được ánh mắt muốn chiếm lấy cô của Thân Văn Hạo, mọi cái tưởng rằng của anh đều sụp đổ.

Hóa ra, anh cũng muốn độc chiếm lấy cô.

"Hắn... Cái tên họ Thân kia... Thật là quá đáng..."

Anh nói mà có phần run rẩy, đó là sự sợ hãi mất đi cô, "Em... Bảo Bảo, em cũng thật quá đáng..."

Cố Bảo Bảo hoàn toàn cứng đờ, đầu óc trống rỗng.

...ti$u_h@o...

"Bà sao rồi? Hay là uống thuốc rồi nghỉ ngơi chút đi!"

Ba Cố đỡ mẹ Cố ngồi xuống ghế, đưa nước với thuốc đặt lên tay bà.

Mẹ Cố uống thuốc xong lại không chịu nghỉ ngơi, nghĩ tới chuyện của con gái, bà trừ bực mình ra thì càng là đau lòng.

"Ba nó, chuyện bọn nhỏ ông có tính toán gì không?"

Bà đẩy ba Cố ép hỏi.

Ba cố im lặng không lên tiếng, vừa rồi đã nói với Bảo Bảo, ông không thể nói với bà a, bà mà biết ông không có ý định tranh đoạt bọn nhỏ, ngộ nhỡ huyết áp lên cao gây nguy hiểm tới tim thì phải làm sao giờ?

Thế nhưng, cứ tiếp tục kéo dài cũng không phải biện pháp tốt!

Ông buồn khổ châm điếu thuốc, rít mạnh vài hơi, mới nói: "Chuyện của Bảo Bảo, tôi thấy chúng ta cứ mặc kệ đi!"

"Ông nói cái gì!" Mẹ Cố bật dậy, "Ông có phải ba của con gái tôi không đấy? Lời này mà ông cũng nói ra miệng được sao!"

Mẹ Cố lo lắng đi thong thả cạnh ghế, vừa nói: "Không được! Bảo Bảo không chịu ký tên, tôi phải đi hỏi luật sư xem còn biện pháp nào khác không!"

Nói rồi bà đi xuống dưới lầu.

Ba Cố đang muốn gọi bà lại thì thấy bà dừng chân, nghiêng tai lắng nghe bên dưới, "Bảo Bảo về rồi!"

Bà gọi ba Cố, "Ông mau xuống dưới với tôi, giúp tôi khuyên Bảo Bảo, để con bé ký tên vào đơn kiện."

Ba Cố bất đắc dĩ đành phải cùng đi xuống với bà.

Vừa mới tới chân cầu thang, mẹ Cố còn chưa kịp lên tiếng thì thấy Bảo Bảo đang né tránh cái ôm của Công Tôn Diệp, nhìn hắn nói: "A Diệp, về chuyện tranh đoạt quyền nuôi dưỡng không còn tiếp tục nữa, đừng nói là em không muốn ký tên, cho dù có ký để luật sư đưa ra tòa, em cũng không giành được quyền nuôi dưỡng."

"Vì sao?" Công Tôn Diệp khó hiểu.

Cố Bảo Bảo cắn môi nói: "Bởi vì em đã ký với anh ta một bản thỏa thuận."

"Thỏa thuận? Thỏa thuận gì?"

"Trên thỏa thuận đã ghi rõ, đứa bé sau khi sinh ra thì thuộc về anh ta, anh ta cho em tờ séc năm triệu, từ nay về sau đứa bé với em không còn bất cứ quan hệ gì!"

Công Tôn Diệp kinh ngạc đến ngẩn ngơ, mà càng kinh ngạc lớn hơn là hai người đang đứng ở cầu thang.

"Con nói cái gì!"

Mẹ Cố sắc mặt tái xanh đi ra, lớn tiếng giận giữ hỏi.

Cố Bảo Bảo hoảng sợ quay người lại, cô tưởng mẹ với ba ở trên lầu, cô tưởng rằng...

Không kịp hỏi tại sao, người mẹ Cố bỗng lung lay rồi ngất đi!

Chương 69.1: Vì ai mà anh lo lắng

Cách tiệm mỳ vằn thắn Cố thị không xa, một cô gái tướng mạo xinh đẹp trong sáng đứng đó đã gần hai phút.

Cô gái đứng im không nhúc nhích, không phải đang đợi ai cả mà chỉ nhìn chằm chằm vào cái thùng rác cách mình hai ba bước kia.

Chốc sau, trong mắt cô gái hiện lên sự kiên định, đi tới, chính xác lấy ra tờ giấy đã bị vò nát.

Mở ra xem, sắc mặt cô trở nên tái nhợt.

Đây là hai chiếc vé xem ca nhạc đắt tiền, lại bị người mua chúng coi là giấy vụn ném vào thùng rác.

Anh không hẹn được người muốn cùng đi xem ca nhạc sao?

Dù vậy, anh cũng có thể bán lại tấm vé này, hoặc là tặng cho người khác, vậy mà anh lại vứt chúng ở đây.

Giống như tính cách của anh ---

Nếu không có được thứ mình muốn, thà rằng không cần chứ tuyệt không cần vật thay thế ---

Cô siết chặt tấm vé, tâm tình kích động đi nhanh về phía trước.

... tieu_hao ...

Thân Văn Hạo lên xe, cũng không khởi động xe ngay mà lấy một

điếu thuốc trong hộp ra châm.

Hộp thuốc lá này có lẽ do người nào đó để lại, giờ đã bị ẩm, hít vào thấy thật đắng chát.

Giống như tâm tình anh bây giờ.

Anh về nước liền dò hỏi ngay tin tức của cô ấy, khi gặp lại, cô ấy lại vẫn không quên Mục Tư Viễn, thậm chí còn sinh cho anh ta hai đứa con trai.

Không sao, chỉ cần bọn họ chưa ở bên nhau, anh vẫn còn cơ hội.

Mặc kệ bên cạnh cô ấy còn có một Công Tôn tiên sinh, hoặc là người đàn ông nào khác, anh cũng không thèm để ý.

Chỉ cần cô ấy tiếp nhận anh, anh bằng lòng chăm sóc cô ấy cả đời.

Thế nhưng, thái độ của cô ấy lại làm anh tiến thối lưỡng nan.

Hoặc giả, anh vẫn nên cho cô ấy thêm chút thời gian để cô ấy thích ứng với sự hiện hữu của anh.

Dập tắt đầu lọc, anh khởi động xe, lúc kiểm tra đường thì thấy một bóng hình quen thuộc xuất hiện trong kính chiếu hậu.

"Tâm Du?"

Anh kỳ quái đẩy cửa, thò đầu ra hỏi: "Em sao lại ở đây?"

Trịnh Tâm Du không nói được một lời đi thẳng tới trước mặt anh, lúc này anh mới thấy được sắc mặt tái nhợt của cô, "Tâm

Du, em sao vậy?"

Trịnh Tâm Du kinh ngạc nhìn anh một cái, bỗng chìa tay đưa thứ mình cầm cho anh thấy.

Mặc dù có chút chật vật, cô vẫn hỏi: "Hôm nay... Anh muốn hẹn Cố Bảo Bảo đi xem ca nhạc sao?"

Thân Văn Hạo sửng sốt, trên tay cô ấy không phải là hai cái vé mà anh vừa rồi ném vào thùng rác hay sao?

Vì sao chúng lại ở trên tay cô ấy?

Nhìn sự kinh ngạc và giận giữ dâng lên trong mắt cô ấy: "Tâm Du, em theo dõi anh?"

Đây coi như là một đáp án khẳng định với cô!

Hôm nay anh quả nhiên muốn hẹn Cố Bảo Bảo ra ngoài, người kia trong lòng anh, vậy mà thực sự là Cố Bảo Bảo!

Cô lắc đầu không muốn tin, nước mắt lăn xuống, "Không, không đâu, Văn Hạo, anh nói cho em biết đây không phải sự thật đi, không phải..."

"Tâm Du!"

Anh nhanh chóng xuống xe, "Em bình tĩnh lại đi, em rốt cuộc sao thế?"

Cô chợt nắm lấy cánh tay hắn, "Văn Hạo, người kia trong lòng anh không phải cô ấy, không phải cô ấy có đúng không? Tất cả đều là em lầm, là em lầm..."

"Tâm Du,"

Anh nắm lấy hai vai cô, muốn cô bình tĩnh lại, "Em đi theo anh tới đây, chính là vì việc này?"

Trịnh Tâm Du gật đầu, lại lắc đầu, hôm nay sau khi cô gọi điện thoại cho anh, đúng lúc gặp Cố Bảo Bảo tới đưa hàng, trong lòng cô liền có dự cảm không rõ ---

Lúc mà anh bảo hôm nay không có thời gian, từ chối lời mời của cô thì nhất định sẽ đến tìm Cố Bảo Bảo!

Mặc dù nghĩ như vậy, trong lòng cô vẫn không dám xác định, sự hiếu kỳ hành hạ cô cả đêm không ngon giấc, cho nên cô tới đây!

Cũng xác nhận những dự cảm ấy là sự thật!

"Văn Hạo, đây là vì sao?"

Cô không cách nào bình tĩnh lại được, "Tại sao lại là cô ấy? Em... Em có chỗ nào thua kém cô ấy cơ chứ?"

Biết rõ là vấn đề này rất ngu ngốc, cô vẫn không nhịn được phải hỏi cho rõ.

Cô muốn biết nguyên nhân, nhưng khi anh thực sự lên tiếng, cô lại lui bước: "Đừng nói, đừng nói, Văn Hạo!"

Cô hoảng sợ lùi lại, "Xin anh, đừng nói!"

Nhưng ánh mắt anh lại bình tĩnh nhìn cô, đó là một ánh mắt kiên quyết, "Tâm Du, cô gái trong lòng anh, chính là Cố Bảo Bảo!"

Không quan tâm tới sắc mặt tái nhợt của cô, cái cần nói thì càng phải sớm nói cho rõ, "Có lẽ việc này em cũng không tin, thế nhưng qua nhiều năm như vậy, anh vẫn không quên được cô ấy!"

Mặc dù chỉ ngồi cùng bàn một năm rưỡi, tuy anh không hiểu mình bị điều gì của cô ấy hấp dẫn, dù cho có rất nhiều cô gái muôn hình muôn vẻ qua lại bên cạnh mình, nhưng anh vẫn không cách nào quên được cô ấy.

Đương nhiên, những lời này chỉ có thể nói với Cố Bảo Bảo, đối với Trịnh Tâm Du, mặc dù anh không thích cô nhưng cũng không muốn làm cô tổn thương.

"Em bảo anh đừng nói nữa!"

Nhưng mà, thương tổn cũng không thể tránh khỏi.

Trịnh Tâm Du bỗng hét lên với anh: "Em bảo anh đừng nói nữa mà, anh vì sao còn nói, vì sao lại là hôm nay? Vì sao?"

"Tâm Du!"

Dường như cô có gì đó không ổn, anh muốn nắm lấy cô, cô lại lùi về sau, xoay người bỏ chạy thật nhanh.

"Tâm Du!"

Anh đuổi theo, cô đã chạy qua đường cái, ngồi lên một chiếc taxi đi mất.

Anh ngẩn ngơ, nghĩ lại câu nói mà cô vừa mới nói kia --

Vì sao là hôm nay?

Vì sao?

--

Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao? Hắn nghi hoặc.

... tieu_hao ...

"Cô gì ơi, cô định đi đâu vậy?"

Nhìn cô gái rơi lệ ở đằng sau, người lái xe thận trọng hỏi.

Nhưng thấy cô lau nước mắt mà lại không nói lời nào, người lái xe chuẩn bị hỏi một lần nữa thì điện thoại cô gái reo.

Trịnh Tâm Du lấy điện thoại ra, định tắt máy luôn nhưng lại xem màn hình người gọi tới rồi mới lau khô nước mắt ấn nghe.

Chờ khi cô nói chuyện điện thoại xong, người lái xe mới lên tiếng: "Cô gì ơi, xin hỏi cô đi đâu?"

Cô nghĩ nghĩ liền bấm số Mục Tư Viễn.

Lúc nghe điện thoại thì Mục Tư Viễn vừa mới đón Hoan Hoan với Nhạc Nhạc xong, nói tới chuyện mời chuyên gia cho Nhạc Nhạc, vừa hẹn ăn tối vừa thảo luận bệnh tình của Nhạc Nhạc.

Cúp điện thoại, anh lấy một cái hộp được bọc lại cẩn thận đẹp đẽ trong túi ra.

Hoan Hoan nhắm chuẩn ngay, lập tức hỏi: "Ba, đó là cái gì vậy?"

Anh mỉm cười: "Một món quà."

"Là ai tặng cho ba à?"

Anh lắc đầu, "Là ba định tặng cho dì Tâm Du,"

Nói rồi anh nhìn Hoan Hoan, "Lát nữa chúng ta tới gặp dì Tâm Du, hôm nay là sinh nhật dì ấy, con phải chúc dì sinh nhật vui vẻ, biết không?"

Hóa ra là tặng cho dì Tâm Du!

Trong lòng Hoan Hoan có chút mất mát, nhưng vẫn gật đầu.

Tới địa điểm hẹn, Trịnh Tâm Du đã đến, chuyên gia còn chưa tới...

Hoan Hoan đi lên trước, câu nói đầu tiên chính là: "Dì Tâm Du, chúc dì sinh nhật vui vẻ!"

Trịnh Tâm Du sửng sốt, một món quà đưa tới trước mặt cô, cô ngẩng lên liền đối diện với khuôn mặt tươi cười của Mục Tư Viễn: "Du Nhi, sinh nhật vui vẻ!"

Nhìn cô nhận món quà, anh thở phào nhẹ nhõm.

Hằng năm tới ngày sinh nhật cô, anh đều sẽ tặng quà.

Nhưng lần trước sau khi cô nói với anh những chuyện liên quan tới Thân Văn Hạo, anh cũng có chút không chắc, năm nay có nên tặng quà sinh nhật cho cô ấy không.

Có lẽ, lời chúc tốt nhất mà cô muốn có hôm nay cũng không phải

từ anh, anh cần gì khiến cô ấy không vui?

"Cám ơn anh, Tư Viễn."

Trịnh Tâm Du nhìn hộp quà trong tay đến mê mẩn.

Việc đời lẽ nào bao giờ cũng như vậy?

Cái cô mong muốn thì không tới, người cô không thích lại dụng tâm chu toàn với cô.

"Không cần cám ơn, chỉ cần em thích là được."

Mục Tư Viễn nhìn sâu vào mắt cô, trong ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều.

Bữa tối ngày hôm nay, cô có thể dùng cơm với anh, có phải đại biểu giữa cô và Thân Văn Hạo đã không còn gì...

"Ba,"

Bỗng, giọng Hoan Hoan cắt đứt dòng suy nghĩ xa xôi của hắn, "Nhạc Nhạc đói bụng!"

Anh quay lại nhìn, Nhạc Nhạc quả nhiên là đang cầm cái thìa không mà cắn, bên mép thì chảy nước bọt.

CHƯƠNG 69.2:

Anh vội lấy khăn lau khô cho bé, nói: "Nhạc Nhạc, cái thìa không ăn được, mau thả ra đi."

Nhạc Nhạc không thèm nhìn anh, cầm lấy cái ly lại cắn.

Mục Tư Viễn nhanh chóng đoạt lấy cái thìa với cái ly trong tay bé, gọi người phục vụ tới: "Cho hai phần súp măng đặc!"

Trịnh Tâm Du thấy hơi có lỗi: "Vị bác sĩ kia nói là xong chút chuyện sẽ tới đây, có lẽ còn phải đợi hơn mười phút nữa."

"Không sao."

Anh cũng không ngại.

Hoan Hoan ở một bên âm thầm bĩu môi, ba thật là thiên vị mà!

Lần trước bé muốn ba cùng chơi đối chiến với bé mấy phút, ba liền nói ba nhiều việc không có thời gian mà chơi!

"Em đói chưa? Có muốn gọi sô cô la hay không?"

Lại nghe ba nói với dì Tâm Du.

Sô cô la nha!

Trong lòng Hoan Hoan lại thấy bất bình, bé thích nhất là sô cô la, thế nhưng ba cho tới giờ chưa từng cho bé ăn!

"Không cần đâu, cám ơn anh!"

Trịnh Tâm Du vội lắc đầu, trong lòng lại thấy đau nhức.

Sinh nhật mà tặng sô cô la hẳn phải do "người yêu" tặng không phải ư?

Thế nhưng thứ cô được tặng lại là --

Tâm Du, cô gái trong lòng anh chính là Cố Bảo Bảo!

-- Một câu nói như vậy.

"Du Nhi, Du Nhi?"

Mục Tư Viễn gọi mấy tiếng, cô mới ngẩng lên mê hoặc nhìn anh: "Hả?" Cô thất thần là đang suy nghĩ gì?

Mục Tư Viễn cau mày, nhìn về phía kia, "Em nói vị bác sĩ kia chính là ông ta?"

Trịnh Tâm Du sửng sốt, quay đầu lại thì thấy một người đàn ông trung niên ăn mặc rất chỉnh tề đang đi vào nhà hàng.

"Bác sĩ Tần!"

Cô vội chào hỏi với ông ta, giới thiệu ông ta với Mục Tư Viễn.

Mấy người vừa ăn cơm vừa bàn bạc về bệnh tình Nhạc Nhạc, Mục Tư Viễn đặc biệt nhấn mạnh: "Nhạc Nhạc chỉ có hơi tự bế mà thôi, nhưng trí lực chắc chắn không có vấn đề."

Bác sĩ Tần khẽ mỉm cười, đưa tay ra sờ đầu Nhạc Nhạc.

Có lẽ vì ông là chuyên gia về phương diện này, tiếp xúc với rất nhiều đứa bé tương tự, Nhạc Nhạc dường như cảm thấy được hơi thở khác, lại có thể ngẩng đầu lên cười với ông ta.

Mục Tư Viễn trở nên cực kỳ phấn chấn, "Bác sĩ Tần, ông xem, bệnh của Nhạc Nhạc cũng không quá nghiêm trọng đâu!"

Bác sĩ Tần gật đầu, "Mục tiên sinh, con anh rất đáng yêu!"

Xong ông lại nhìn Hoan Hoan, lắc đầu cười: "Trường hợp sinh đôi mà một đứa là thiên tài, một đứa mắc chứng tự bế cũng là lần đầu tiên tôi gặp. Nhưng mà nếu trí lực Nhạc Nhạc không có vấn đề gì, việc trị liệu cũng sẽ không khó lắm!"

Trịnh Tâm Du cũng thở phào nhẹ nhõm, "Tư Viễn, bác sĩ Tần đã nói vậy rồi, anh không cần quá lo lắng đâu."

Mục Tư Viễn gật đầu, đang chuẩn bị nói gì thì chuông điện thoại reo.

Chẳng biết người bên kia nói với hắn cái gì, sắc mặt anh liền đổi: "Anh nói gì? Ở bệnh viện nào?"

Nghe được địa chỉ, anh liền đứng dậy, "Được, tôi lập tức tới ngay."

Trịnh Tâm Du kỳ quái: "Tư Viễn, có phải chú Mục...?"

Anh lại nói: "Không phải!"

Sau đó ôm lấy Hoan Hoan và Nhạc Nhạc, nói với bác sĩ Tần: "Bác sĩ Tần, tôi có việc nên đi trước, sẽ liên lạc với ông sau!"

Trịnh Tâm Du còn chưa kịp phản ứng, không phải nói muốn nghiên cứu bệnh của Nhạc Nhạc hay sao?

Nếu đã không phải chú Mục xảy ra chuyện, còn có ai lại khiến anh vội vã đến thế?

... tieu_hao ...

Đi theo hắn tới bệnh viện, rồi chợt thấy Cố Bảo Bảo đứng bên

ngoài phòng bệnh, cô càng không rõ.

"Mẹ, mẹ!"

Bỗng nghe được giọng nói non nớt quen thuộc, Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ!

Đang lo lắng chờ đợi liền quay đầu ra, cô nhìn hai bóng hình bé nhỏ chạy tới mà hoài nghi mình có phải đang mơ.

"Mẹ!"

Không phải là mơ, cô cảm giác được cơ thể mềm mại của hai đứa nhỏ đang áp sát vào chân cô, bàn tay nhỏ bé thì ôm chặt.

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!"

Cô ngồi xuống ôm chúng vào lòng, hôn mấy cái lên mặt mỗi đứa.

Cô thật là nhớ, thật là nhớ chúng!

"Cục cưng, sao các con lại tới đây?"

Nghe cô hỏi, Nhạc Nhạc chỉ nũng nịu trong ngực, Hoan Hoan thì chìa ngón út ra chỉ: "Là ba đưa bọn con tới đó!"

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, ngẩng lên thì quả nhiên thấy anh đứng cách đó mấy bước.

Mà người đứng sau anh là Trịnh Tâm Du.

Cô cho là mình có thể ngụy trang rất khá, nhưng môi vẫn khẽ run lên.

Nên nói cái gì, muốn hỏi gì nhưng cô lại không nói nên lời được.

Mục Tư Viễn nhìn cô, cũng không nói gì.

"Dì Cố thế nào rồi?"

Vẫn là Trịnh Tâm Du đi lên trước hỏi.

"Bác sĩ còn đang kiểm tra."

Cố Bảo Bảo ngẩng đầu nhìn cô ấy, "Cảm ơn hai người đã tới!"

Trịnh Tâm Du khẽ mỉm cười.

Công Tôn Diệp đứng cạnh tiến lên, "Nhạc Nhạc,"

Anh gọi rồi vươn hai tay: "Tới để chú Công Tôn ôm cái nào!"

Nghe tiếng, Nhạc Nhạc nhìn hắn một cái, rụt vào lòng Cố Bảo Bảo, ý bảo bé không muốn!

"Nhạc Nhạc thật không ngoan nha! Tới nào, chúng ta ra đây ngồi rồi cùng chơi với chú Công Tôn được không?"

Cố Bảo Bảo cười, lại không miễn cưỡng anh, ôm hai đứa bé ra ghế ngồi.

Hàng ghế có bốn chỗ ngồi, sau khi ba mẹ con ngồi xuống thì vừa vặn có một khoảng không cho Công Tôn Diệp.

Nhưng mà, anh còn chưa kịp ngồi thì một người đã giành trước ngồi xuống cạnh Nhạc Nhạc.

Công Tôn Diệp ngẩn ngơ, Trịnh Tâm Du cũng sửng sờ, kinh

ngạc nhìn Mục Tư Viễn giành ngồi trước.

Anh thế nào...

Nhìn có vẻ như không đúng? !

"Dì sao rồi?"

Ngồi cách gần, Mục Tư Viễn mới lên tiếng hỏi.

Cố Bảo Bảo cúi thấp đầu, thủy chung không nhìn anh, chỉ thản nhiên nói: "Bác sĩ còn đang kiểm tra, vấn đề cũng không lớn."

Đang nói thì ba Cố đi ra, thấy hai đứa bé, mắt ông không khỏi sáng lên: "Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!"

Ông bước nhanh tới, lúc này mới chú ý tới Mục Tư Viễn: "Tư Viễn thiếu gia, cậu cũng tới!"

Mục Tư Viễn chỉ "ừm" một tiếng coi như trả lời.

Ngoại trừ với Trịnh Tâm Du, ai hắn cũng lạnh lùng như vậy!

Cố Bảo Bảo nhanh chóng lên tiếng phá vỡ sự xấu hổ: "Ba, mẹ sao rồi ạ?"

Ba thở ra một hơi: "May là không có trúng gió, bác sĩ đã giảm huyết áp cho bà ấy rồi, lát nữa hẳn sẽ tỉnh."

"Ông ngoại,"

Hoan Hoan ngọt ngào hỏi: "Có phải là bà ngoại ốm không ạ?"

Ba Cố thương yêu nhìn bé: "Đúng vậy, bà ngoại bị ốm, nhưng mà

không phải là rất nghiêm trọng, Hoan Hoan không cần lo lắng."

Hoan Hoan nhảy xuống ghế, "Ông ngoại, con với Nhạc Nhạc có thể đi thăm bà ngoại không ạ?"

Ba Cố nhìn Cố Bảo Bảo, Cố Bảo Bảo nhìn Mục Tư Viễn, cũng không biết trả lời như thế nào.

Mãi sau, Mục Tư Viễn mới nhướng mày lên: "Đi thôi!"

Ba Cố thật cao hứng, dắt tay hai đứa nhỏ đi vào trong. Cố Bảo Bảo đứng dậy nắm tay ông: "Ba, mẹ có thể... không"

Cô sợ mẹ sau khi gặp hai đứa nhỏ sẽ lại chịu kích thích.

Ba Cố lại cười với cô, "Không có chuyện gì đâu!"

Ông hiểu rõ mẹ Cố, bà buộc Bảo Bảo đòi bọn nhỏ về, không phải là vì bản thân nhớ hai đứa nhỏ hay sao?

Hai người dẫn bọn nhỏ vào phòng bệnh, mẹ Cố đã tỉnh lại, tay bưng trán, có thể do tác dụng của thuốc nên còn hơi choáng.

"Bà ngoại!"

Hoan Hoan đi tới trước giường, ngọt ngào gọi một tiếng.

Cả người mẹ Cố run lên, đôi mắt không rõ ràng mở ra, chậm rãi chuyển tới nhìn cạnh giường.

Chỉ thấy hai đứa nhỏ tướng mạo khả ái đứng cạnh giường của bà, mở đôi mắt to xinh đặp nhìn bà chăm chú.

Bà sửng sốt ngồi dậy: "Đây là..."

Hoan Hoan rất là khéo léo tự giới thiệu: "Bà ngoại, con là Hoan Hoan, em ấy là Nhạc Nhạc!"

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc..."

Mẹ Cố thì thầm hai cái tên, cặp mắt dần sáng lên, "Con là Hoan Hoan, con là Nhạc Nhạc?"

Bà nhớ lại, rồi nghĩ tới, hai đứa trẻ mà bà thấy trên báo chính là chúng!

Lại ngẩng lên thì thấy được ba Cố với Cố Bảo Bảo, vậy càng xác nhận không thể nghi ngờ!

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc a!"

Bà mở vòng tay ôm lấy chúng, cao hứng khóc lớn: "Hai đứa nhỏ yêu quý của bà, bà rốt cuộc có thể gặp các con rồi!"

"Mẹ..."

Cố Bảo Bảo lo lắng khuyên nhủ: "Mẹ đừng kích động...!"

Mẹ Cố không để ý tới cô, chỉ nói chuyện với hai đứa bé: "Cục cưng, các con sao lại tới bệnh viện?"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo liền lo lắng, nghìn vạn lần đừng để mẹ biết Mục Tư Viễn cũng tới, như vậy sẽ càng làm mẹ kích động hơn!

Chương 70.1: Một đấm không giải thích được.

Cô muốn ngăn lại thì đã không kịp, Hoan Hoan nhanh nhảu đáp: "Là ba mang bọn con tới!"

Quả nhiên, mẹ Cố nghe xong thì sắc mặt liền trầm xuống, "Mục Tư Viễn cũng tới!"

Bà nhìn chòng chọc vào Cố Bảo Bảo: "Gọi cậu ta vào đây, mẹ có lời muốn nói."

"Mẹ..." Cố Bảo Bảo hoảng hốt lắc đầu, "Mẹ mới tỉnh nên nghỉ ngơi thật tốt, con..."

"Mẹ bảo con gọi cậu ta vào!" Mẹ Cố nổi giận cắt ngang lời cô, "Con còn không đi? Vậy mẹ tự đi!"

Hoan Hoan và Nhạc Nhạc hiển nhiên bị sự thay đổi này của bà ngoại dọa sợ, có phần lúng túng nhìn mẹ.

Cố Bảo Bảo vội vã gật đầu, "Mẹ, mẹ đừng tức giận, con đi, con đi là được..."

Xong rồi cô liền đi ra.

"Dì sao rồi?" Công Tôn Diệp hỏi thăm, anh sợ nhiều người sẽ làm phiền mẹ Cố nên không có vào phòng.

"Mẹ em dậy rồi, tình hình vẫn tốt."

Cố Bảo Bảo nói rồi nhìn sang Mục Tư Viễn thì thấy anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt thâm thúy khiến cho người ta không đoán được anh đang nghĩ gì,

Cô tới trước mặt anh, há miện nhưng vẫn không nói nên lời.

"Có chuyện gì?" Anh hỏi.

"Anh..." Cô không nói ra được, cô không muốn mẹ gặp anh, nếu mẹ bắt anh chọn lấy cô hay đòi bọn nhỏ thì cô nên làm gì bây giờ?

Anh sẽ nói gì, mẹ cô liệu có bị anh kích thích hay không?

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Anh lại hỏi.

"Anh đi đi!"

Cố Bảo Bảo giật mình, đúng vậy, nếu anh rời khỏi bệnh viện, mẹ sẽ không thể gặp được anh!

"Anh đi mau, đi mau đi!" Cô sốt ruột giục anh, lại bị anh đẩy một cái, "Cố Bảo Bảo, cô đang nói gì thế?"

Sắc mặt cô lo lắng nhìn anh: "Anh đi trước đi, tối nay tôi sẽ đưa Hoan Hoan với Nhạc Nhạc về biệt thự!"

Mục Tư Viễn cau mày, bỗng đi thẳng vào phòng bệnh.

"Anh..." Cố Bảo Bảo tận lực ngăn trở nhưng trước vóc dáng cao lớn của anh thì không có chút tác dụng nào, ngược lại bị anh nửa kéo nửa đi tới phòng bệnh.

Công Tôn Diệp và Trịnh Tâm Du thấy tình hình có vẻ không ổn, cũng vội vã vào theo.

Mục Tư Viễn đứng cạnh giường nhìn mẹ Cố: "Thím Cố, thím muốn gặp cháu?"

Từ nhỏ tới lớn hắn đều gọi mẹ Cố như vậy, nhưng mà sau khi ba Cố không còn làm ở Mục gia nữa thì bọn họ cũng đã nhiều năm không gặp.

Mẹ Cố hơi sững sờ, xưng hô quen thuộc khiến những chuyện cũ dâng lên trong lòng.

Bà còn nhớ rõ, lúc ba tuổi mẹ Mục Tư Viễn qua đời, đêm dông nào anh cũng bị giật mình tỉnh giấc, sau đó xuống phòng của bà với ba Cố khóc gọi bà là mẹ.

Bà lúc ấy rất đau lòng, lúc nào cũng ôm anh, dỗ anh, chờ khi anh ngủ rồi bà mới đi ngủ.

"Tư Viễn thiếu gia," Mẹ Cố không cứng rắn nổi, nhìn sang phía khác, "Tôi hỏi cậu, chuyện này cậu định làm thế nào?"

"Mẹ, mẹ đừng nói..." Cố Bảo Bảo tận lực muốn cắt ngang, lại bị Mục Tư Viễn trừng một cái.

Sau đó anh quay ra nói với ba Cố: "Chú Cố, phiền chú đưa Hoan Hoan với Nhạc Nhạc ra ngoài, cháu không muốn bọn nhỏ nghe được mấy chuyện này."

Ba Cố cũng tán thành, dẫn hai đứa nhỏ ra ngoài về phần mẹ Cố muốn nói gì với Tư Viễn thiếu gia thì cứ để bà nói đi, nếu không tảng đá trong lòng bà sẽ không bao giờ bỏ xuống được.

"Ông ngoại," Ra khỏi phòng bệnh, Hoan Hoan hỏi, "Ba muốn nói chuyện gì với bà ngoại thế ạ? Vì sao không để bọn con nghe?"

Ba Cố yêu thương sờ cái đầu nhỏ, "Hoan Hoan ngoan, đó là chuyện giữa người lớn với nhau, trẻ con nghe không hiểu, không bằng ra ngoài chơi một lúc, con thấy thế nào?"

Hoan Hoan gật đầu, chìa tay ra với ông: "Ông ngoại, con muốn uống nước, ông cho con mấy đồng xu đi ạ!"

"Được!" Ba Cố cười, lấy mấy đồng xe ra đưa cho bé, "Ông ngoại dẫn con đi mua nhé!"

"Không cần đâu ạ," Hoan Hoan lắc đầu, "Máy bán nước ở ngay cửa vào hành lang, con biết dùng mà!"

Xong rồi thì bé chạy đi.

Máy bán đồ uống quả thực cách đây 5m, từ đây có thể thấy được, ba Cố cũng không đi theo mà ôm Nhạc Nhạc ngồi lên băng ghế.

Hoan Hoan đi tới cạnh máy bán nước, cao hứng nhìn máy điện thoại bên cạnh, thật tốt quá!

Bé vội gọi một cô y tá đi qua, "Cô xinh đẹp ơi," Bé giơ đồng xu ra, miệng như bôi mật, "Con không với tới máy điện thoại, cô giúp con bấm số được không ạ?"

"Được chứ!" Ai có thể kháng cự lại Hoan Hoan vừa đáng yêu vừa thông minh này đây, y tá lập tức bấm số mà bé nói.

...tieu_hao...

"Bọn trẻ đã ra ngoài rồi, thím có lời gì cứ nói đi ạ." Mục Tư Viễn mặt không thay đổi ngồi xuống ghế nhìn mẹ Cố.

Mẹ Cố gật đầu, "Trước tiên tôi hỏi cậu, hai đứa có phải có thỏa thuận gì có nhắc là cậu bỏ tiền để Bảo Bảo sinh con cho cậu!"

Mục Tư Viễn nhướng mày, trước đây quả thật có thỏa thuận như thế!

Anh đang muốn nói thật, dư quang lại thấy Cố Bảo Bảo lo lắng nhìn anh, mười ngón tay đan chặt lại với nhau, các đốt ngón tay cơ hồ trắng bệch.

Anh sửng sốt, nhìn sang cô, sự cầu xin trong cặp mâu kia lập tức truyền vào sâu trong nội tâm anh.

Cô đang thỉnh cầu anh không được nói sao?

Cô tưởng rằng thỉnh cầu của mình có tác dụng ư?

Nếu anh không nói chuyện thỏa thuận kia ra, phủi sạch quan hệ giữa bọn trẻ với cô, chuyện sau đó chẳng phải là rất phiền phức hay sao? !

"Rốt cuộc có hay không?" Mẹ Cố nóng nảy.

"Mẹ... Mẹ đừng vội..."

Cố Bảo Bảo vội khuyên giải an ủi lại bị mẹ Cố kéo tay: "Bảo Bảo, con nói thật với mẹ đi, thỏa thuận kia rốt cuộc có hay không?"

Khi nói thì do mẹ Cố kích động nên gương mặt bị máu dồn lên đỏ ửng.

Cố Bảo Bảo suýt khóc: "Mẹ, không có, không có đâu... Thật sự là không có mà, mẹ đừng có gấp!"

"Thật không có?" Mẹ Cố không tin.

Cố Bảo Bảo đành phải nói: "Thật không có đâu mẹ, không tin mẹ hỏi anh ta..."

Xong cô quay ra, cặp mắt chực khóc ngơ ngẩn mong đợi nhìn anh.

Những lời nói thật anh đã sắp xếp xong chuẩn bị nói không ngờ lại khiến tim anh đau đớn.

Anh thầm than thất bại, "Không có."

Anh nói: "Sau khi cô ấy sinh con, cháu mới đưa cô ấy năm trăm vạn làm bồi thường, nhưng mà cô ấy lại không động tới khoản tiền đó."

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, sao anh biết được cô không động tới số tiền kia? Lẽ nào sau khi cô đi, anh có thăm dò sổ sách ư?

Bất kể như thế nào, anh có thể nói vậy, mẹ cũng không bực tức nữa, cô cuối cùng cũng thở ra được.

Nhưng mà, giọng điệu bà vẫn không có giảm, một câu sau đó của mẹ Cố càng khiến tim cô treo trên cổ họng.

Mẹ Cố nói như này: "Nói cách khác bọn trẻ Bảo Bảo cũng có phần, cậu cũng không thể độc chiếm bọn trẻ được!"

Mục Tư Viễn cảm thấy buồn cười: "Thím Cố, vậy ý thím là gì? Chia bọn nhỏ làm hai, mỗi người chúng ta giữ một đứa sao?"

Mặc dù cười nhưng ánh mắt anh lại đầy sự lạnh lẽo.

Thím Cố cũng không sợ anh, "Nếu bọn trẻ có thể chưa thì còn tốt, vấn đề là chúng không thể chia. Bọn trẻ còn rất nhỏ, cần phải có mẹ bên cạnh, cậu trả lại con đi."

"Không thể!" Mục Tư Viễn cự tuyệt như đinh chém sắt.

Sắc mặt mẹ Cố trầm xuống, Cố Bảo Bảo đoán được bà sẽ nói gì, vội ngăn cản nhưng vẫn chậm, "Vậy cậu hãy kết hôn với Bảo Bảo!"

CHƯƠNG 70.2:

Mẹ Cố nhìn anh: "Bảo Bảo sinh cho cậu hai đứa con, cậu là đàn ông, phải cho nó một sự công bằng chứ!"

"Mẹ!" Cố Bảo Bảo sốt ruột, "Mẹ đừng nói, đừng nói nữa..."

Bởi vì bọn nhỏ mà có thể hoàn thành giấc mộng lấy anh, cô không phải là không có làm, nhưng đó là Cố Bảo Bảo năm năm trước, cô bây giờ đã không còn giấc mộng viển vông ấy nữa rồi.

"Con sẽ không lấy anh ta, sẽ không lấy anh ta," Cô gấp gáp biện bạch, không muốn mẹ nói thêm những lời buồn cười nữa, "Mẹ,

mẹ đừng nói nữa, con cũng không muốn kết hôn với anh ta!"

Mâu quang Mục Tư Viễn đột ngột lạnh lẽo, không biết là bởi vì nghe mẹ Cố nói hay là do nghe Cố Bảo Bảo nói.

Nhưng Trịnh Tâm Du đứng gần như vậy, cô thấy được rõ ràng, khi mà Cố Bảo Bảo nói -- con sẽ không lấy anh ta -- xong thì ánh mắt anh hiện lên tia rối loạn, sau đó liền trở nên lạnh giá.

Cô có phần ngây dại,, cô không thể nào tin nổi, đối mặt với Cố Bảo Bảo mà Mục Tư Viễn lại có tâm tư rối loạn?

Mẹ Cố kỳ quái nhìn con gái, những lời vừa rồi mà có thể thốt ra từ miệng con gái bà được ư? Hay là tai bà nghe lầm?

"Dì Cố," Công Tôn Diệp cũng lên tiếng: "Kỳ thực chỉ cần không tồn tại bản thỏa thuận kia, muốn đòi bọn trẻ còn rất nhiều cách, căn bản không cần Bảo Bảo phải lấy Mục tiên sinh."

"Mấy người còn có biện pháp khác?"

Mục Tư Viễn cười lạnh lùng, anh chậm rãi đứng lên, trong mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm dừng trên người Cố Bảo Bảo bất động rất lâu.

Cố Bảo Bảo cảm thấy người mình cơ hồ bị ánh mắt anh nhìn thủng mà anh vẫn tiếp tục nhìn.

"Cố Bảo Bảo!" Hồi lâu, anh mới lên tiếng: "Cô có biện pháp gì cứ sử hết ra, chỉ cần kết quả ấy cô chịu được!"

Rồi anh không nói nhảm nữa, chuẩn bị ra khỏi phòng.

"Mục tiên sinh!" Công Tôn Diệp thấp giọng gọi anh lại: "Câu nói vừa rồi là uy hiếp?"

Mục Tư Viễn không đáp, anh ta tiến lên: "Quyền nuôi dưỡng bọn trẻ thuộc về ai, xem tài phú, xem hoàn cảnh, thậm chí... Phán quyết của quan tòa, anh cảm thấy... Bên nào có thể dễ dàng thắng đây?"

Mục Tư Viễn vẫn không quay lại, chỉ nói: "Đây là chuyện giữa tôi và Cố Bảo Bảo, dường như chả có liên quan gì với người ngoài như anh cả!"

Công Tôn Diệp cười trầm: "Có phải người ngoài hay không anh cũng không quản được!"

"Bốp!"

Vừa dứt lời, không kịp phòng ngự thì Mục Tư Viễn thốt nhiên quay lại cho anh ta một đấm.

Người anh ta lảo đảo ngã xuống, chuyện xảy ra khiến người ta sợ hãi.

Mọi người đều bị một đấm đột nhiên tới này dọa sợ, Cố Bảo Bảo phản ứng trước tiên, vội chạy tới đỡ Công Tôn Diệp "A Diệp, A Diệp, anh không sao chứ, anh..."

Còn chưa dứt, cổ áo bị nhấc lên, Mục Tư Viễn kéo cô dậy, áp sát vào mặt mình: "Cố Bảo Bảo, cô dám tranh bọn trẻ với tôi, cô cứ thử xem!"

"Anh điên rồi!"

Cặp mắt đỏ như máu của anh khiến cô sợ hãi, lúc này anh giống như một con thú bị thương, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt trọn cô.

"Anh buông ra, buông tôi ra!" Cô ra sức vùng vẫy, lực đạo anh lại càng lớn, kéo cổ áo cô càng chặt.

Cô bị ánh mắt anh làm cho giật mình, cô biết anh tức giận, nhưng anh vì sao lại tức giận?

Anh nói chuyện không khách khí với mẹ cô, lại đánh Công Tôn Diệp, người nên tức giận là cô mới phải!

"Anh buông cô ấy ra!" Công Tôn Diệp đứng lên, đẩy anh, Trịnh Tâm Du cũng khuyên: "Tư Viễn, anh mau buông cô Cố ra đi!"

Lẽ nào anh không có phát hiện sắc mặt Cố Bảo Bảo đã tái cả đi, một câu cũng không nói được sao?

Vậy mà Mục Tư Viễn dường như không có cảm giác với mọi chuyện, tuỳ ý Công Tôn Diệp kéo tay anh ra thế nào nữa, mặc cho Trịnh Tâm Du khuyên bảo anh ra sao, trong mắt anh chỉ có Cố Bảo Bảo.

Anh cũng không hiểu hận ý của anh từ đâu mà tụ lại nhiều đến vậy, nhưng anh chính là hận, hận, hận! Hận đến mức muốn cùng cô đồng quy vu tận.

"Ngừng tay!" Bỗng, một giọng già nua quen thuộc vang lên, sửng sốt, cơn đau từ vai truyền tới buộc anh phải thả cô ra.

Quay đầu nhìn lại thì hóa ra Mục Phong Minh cầm trượng đập anh một đập!

Anh vừa thả tay ra, Cố Bảo Bảo do thiếu dưỡng khí lập tức té ngã, Công Tôn Diệp nhanh chóng đỡ lấy, vỗ má cô, "Bảo Bảo, Bảo Bảo, em sao rồi?"

"Mẹ, mẹ!"

Hoan Hoan và Nhạc Nhạc vừa thấy đã bị dọa, nhanh chóng nhào tới.

Nhạc Nhạc nhìn mẹ một cái, chợt đứng dậy chạy đến trước mặt Mục Tư Viễn cắn vào chân anh.

"Nhạc Nhạc!" Mục Tư Viễn ôm lấy bé, bé không cắn được thì dùng hết sức mình đá anh, trên khuôn mặt quật cường thì đầy nước mắt.

Bé đang trách anh đã làm vậy với mẹ sao? Nhìn bộ dạng này của bé, Mục Tư Viễn vừa yêu thương vừa tức giận, giơ tay ra lau nước mắt cho bé.

Nhạc Nhạc không cho, giùng giằng chạy ra tới bên cạnh mẹ.

Cố Bảo Bảo đã tỉnh táo lại, "Nhạc Nhạc ngoan," Cô ôm lấy bé, dịu dàng nói: "Đừng như vậy, đừng làm vậy với ba, mẹ không sao mà, không có việc gì hết."

Anh mặc dù kéo cổ áo cô, nhưng cũng không siết cổ cô lại, cô thiếu dưỡng khí chỉ là...

Chỉ là bị ánh mắt anh nhìn làm mình quên cả hít thở.

"Thằng nhóc kia, mày muốn làm gì hả?" Mục Phong Minh mắng,

"Một người là chú Cố đã chăm mày, một người là thím Cố đã yêu thương mày từ nhỏ tới giờ, mày muốn làm gì hả? Làm gì hả?"

Mục Tư Viễn đứng im lặng, không lên tiếng.

Mẹ Cố thở dài, bà cũng không nghĩ tới chuyện lại thành như vậy.

"Mục lão gia," Bà kỳ quái sao ông ấy cũng tới, nhưng nếu đã tới, đúng lúc nói mọi chuyện rõ ràng, "Chuyện chúng tôi làm cho ông ba mươi năm, cũng không muốn làm ông khó xử, nhưng con cái là tim gan của mẹ, cứ tiếp tục vậy thì Bảo Bảo nhà tôi phải làm gì bây giờ?"

Nghe vậy, ba Cố áy náy nhìn Mục Phong Minh, phụ nữ và đàn ông luôn có những cách nghĩ khác nhau, mẹ Cố và Bảo Bảo là người thân nhất của ông, ông cũng không thể vì chuyện này mà trở mặt với hai người.

Nếu quả thật phải tranh đoạt quyền nuôi dưỡng bọn nhỏ, ông cũng chỉ có thể đứng bên mẹ Cố.

Mục Phong Minh gật đầu với ông, ý bảo đã hiểu được tâm tình của ông.

"Thím Cố à," Ông trấn an," Chuyện này đương nhiên không thể tiếp tục vậy nữa, Tư Viễn mặc dù là con trai tôi, nhưng chuyện của nó tôi cũng không thể làm chủ, điểm này xin bà tha thứ cho."

Mẹ Cố gật đầu, bà biết ông ấy nói tới chuyện kết hôn giữa Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo, Mục Tư Viễn không đồng ý, ông ấy cũng không thể miễn cưỡng.

Mục Phong Minh dừng một chút nói tiếp: "Nhưng chuyện về

bọn trẻ, tôi có ý này, hi vọng hay người có thể bằng lòng."

Mẹ Cố cười gật đầu: "Mục lão gia, ông cứ nói."

"Hai đứa nhóc sống với tôi, hai người lúc nào cũng có thể tới gặp chúng. Sau này Tư Viễn Bảo Bảo đều kết hôn, quy củ này cũng không đổi. Hai người thấy thế nào?"

"Con không đồng ý!" Mục Tư Viễn là người đầu tiên lên tiếng.

Mục Phong Minh trợn mắt nhìn hắn: "Ở đây không tới phiên con không đồng ý, ba đang trưng cầu ý kiến chú Cố với thím Cố."

"Cháu đồng ý." Cố Bảo Bảo nói tiếp, "Chú Mục, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc sẽ sống với chú."

Không cần kiện cáo, ba mẹ cũng có thể tới thăm bọn trẻ, cô và Mục Tư Viễn cũng không cần vì vấn đề bọn trẻ mà cãi vã không ngừng nữa, đây quả thật là biện pháp tốt nhất.

Mẹ Cố thở dài: "Mục lão gia, cứ theo ông nói đi!"

Mục Tư Viễn xanh mặt đứng dậy tới bên cạnh Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo ngẩng lên nhìn anh, anh lại không thèm nhìn cô, ôm lấy Hoan Hoan và Nhạc Nhạc đi ra.

"Cái này..." Mẹ Cố lo lắng nhìn Mục Phong Minh, "Mục lão gia, Tư Viễn thiếu gia... Cậu ấy liệu có đồng ý không?"

Mục Phong Minh cười: "Thím Cố, bà cứ yên tâm, tôi vẫn còn là gia chủ Mục gia! Bà nghỉ ngơi trước, lúc nào muốn thăm bọn trẻ thì tới chỗ tôi."

Mẹ Cố lúc này mới thoáng yên lòng, "Được, cảm ơn ông, Mục lão gia."

Ra khỏi bệnh viện thì xe Mục Tư Viễn đã đi rồi, ông cũng không lo lắng việc Tư Viễn không để bọn trẻ sống với ông, ông chỉ lo Nhạc Nhạc vừa thấy được hình ảnh lúc nãy thì tâm tình có bị ảnh hưởng gì không.

"Lão gia, đi đâu đây ạ?"

Nghe lái xe hỏi, ông liền nói: "Đi tới biệt thự của thiếu gia đi, tôi muốn nói chuyện với nó."

Xe chạy trên đường lớn, lúc sắp vào khu biệt thự thì xe liền xóc nảy, Mục Phong Minh đang nhắm mắt tĩnh dưỡng thì buộc phải mở ra.

"Sao vậy?" Ông hỏi, lái xe vẫn chưa trả lời thì chuông điện thoại của trợ lý vang lên.

Trong đầu ông bỗng hiện lên dự cảm không tốt.

Quả nhiên, trợ lý nhận điện xong thì quay ra nói với ông: "Lão gia, biểu thiếu gia tới."

"Ai?" Ông ngạc nhiên.

Trợ lý lặp lại: "Vừa rồi bên kia gọi tới nhắn là biểu thiếu gia đã về, trong tay cậu ấy cầm một bản gọi thầu rất quan trọng, đặc biệt tới tìm ngài."

"Bản gọi thầu gì?" Ông cảm thấy kỳ lạ.

Trợ lý giải đáp: "Trước đó biểu thiếu gia có cùng một công ty ở Mỹ tranh đoạt một hạng mục, mục tiêu có chừng hai trăm triệu, hai ngày trước đã có kết quả, là công ty ở Mỹ thắng. Mà bản gói thầu thu mua thành công kia ở trong tay biểu thiếu gia."

Nghe vậy, Mục Phong Minh giận dữ: "Công ty ở Mỹ cái gì! Hắn sao có thể có thư đối tượng được chứ!"

Chương 71.1: Trái tim hỗn loạn vì ai

Mục Tư Viễn dừng xe ở hoa viên biệt thư, Trịnh Tâm Du bước xuống trước.

Do đây là loại xe việt dã có hơi cao nên anh quay ra muốn ôm Hoan Hoan xuống.

Hoan Hoan lại nói với Mục Tư Viễn: "Ba, Nhạc Nhạc không chịu xuống xe."

Mục Tư Viễn nhìn ra thì thấy Nhạc Nhạc đang nắm chặt cửa xe, trên gương mặt quật cường vương đầy nước mắt.

Anh thấy mà thương, đưa tay ra: "Nhạc Nhạc, xuống xe nào."

Nhạc Nhạc không thèm nghe anh, ngược lại giơ chân ra đá.

Bộ vest màu trắng bằng sợi đay lập tức hiện lên dấu chân nhỏ.

"Nhạc Nhạc đừng làm rộn, khuya rồi, phải về ngủ thôi."

Anh kiên trì dỗ dành, gỡ cái tay đang nắm cửa ra rồi ôm bé lên.

Nhạc Nhạc không cho anh ôm, giãy dụa mãnh liệt.

Mục Tư Viễn sợ mình mạnh quá làm bé bị đau, chỉ có thể nhanh chóng đi vào biệt thự.

Hoan Hoan cũng chạy theo, chỉ còn Trịnh Tâm Du một mình ở

đằng sau.

Cô bước được một bậc, trong nhất thời không biết mình có nên vào hay không.

Đây là lần đầu tiên ở bên cạnh Mục Tư Viễn mà có cảm giác như vậy --

Cảm giác như mình là một người ngoài không hơn không kém --

"Nhạc Nhạc ngoan có được không?"

Anh không có biện pháp, chỉ đành dịu dàng dỗ bé, ấy vậy vẫn không có hiệu quả. Khi tới phòng rồi, Nhạc Nhạc được tự do thì lại bắt đầu ném tất cả mọi thứ từ cặp, bút tới cái gối...

Bé như một chú sư tử con đang nổi giận, từng món một bị ném lên người Mục Tư Viễn.

"A...!"

Hoan Hoan vừa chạy vô phòng liền kêu rên, cái gối không ném trúng Mục Tư Viễn mà đập một phát lên trán Hoan Hoan.

Nhạc Nhạc sửng sốt, rụt rè nhìn Hoan Hoan, không dám ném đồ nữa.

"Hoan Hoan, con không sao chứ?"

Mục Tư Viễn lo lắng ngồi xuống kiểm tra trán cho bé.

"Con không sao, con không sao..."

Hoan Hoan xoa xoa trán, nói với Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, em mà còn nghịch nữa là anh sẽ không để ý tới em nữa đâu!"

Nghe vậy, cái miệng nhỏ của Nhạc Nhạc xẹp lại, mặt nhăn nhó, nước mắt càng rơi dữ hơn.

Mục Tư Viễn cau mày.

Nhạc Nhạc gì cũng không học được thế mà lại học được cái tính thích khóc của cô!

Hoan Hoan tới nắm tay Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, đừng khóc. Mẹ sẽ tới thăm chúng ta, lẽ nào lời mẹ nói với anh và em đều đã quên sao?"

Bé chưa từng quên nha!

Bé chỉ nhớ mẹ thôi.

Nhạc Nhạc cúi đầu, từ từ thôi khóc.

"Được rồi, mau ngủ thôi. Đêm khuya rồi đó."

Mục Tư Viễn giúp Nhạc Nhạc thay áo ngủ, bé náo loạn cả đêm, quả thực có chút mệt mỏi, sau khi nằm xuống liền thiếp đi.

Vẫn chỉ là một đứa bé!

Mục Tư Viễn khẽ mỉm cười hôn lên trán bé.

Sau đó anh nhìn Hoan Hoan: "Hoan Hoan, vừa rồi ở bệnh viện có phải con gọi điện cho ông nội không?"

Hoan Hoan đang thay đồ ngủ sửng sốt, tim đập thình thịch.

Thế mà lại bị ba đoán ra, nên làm gì bây giờ?

Nhưng mà, ba cũng không mắng bé, mà xoa đầu bé hỏi: "Hoan Hoan, ba hỏi con, nếu ba mà không cho con với mẹ gặp nhau, trong lòng con có ý kiến gì?"

Cho tới nay hai cha con chưa từng đối thoại bình đẳng thế này, Hoan Hoan cũng không giấu diếm: "Con muốn sống với ba, cũng muốn sống với mẹ."

Mục Tư Viễn thở dài khe khẽ, "Hoan Hoan, nếu ba với mẹ không thể sống với nhau, cũng là bởi vì vấn đề giữa ba và mẹ, con nghìn vạn lần không nên suy nghĩ bậy bạ, hiểu chưa?"

Hoan Hoan gật đầu, lại hỏi: "Ba, ba thực sự không thể sống với mẹ sao? Có phải là bởi vì dì Tâm Du không ạ?"

Mục Tư Viễn nghẹn lời.

Anh thực sự không thể sống chung với Cố Bảo Bảo sao?

Cho dù là vì hai đứa con trai?

Hay là anh nhất định phải cưới Tâm Du nếu không thì sẽ không lấy vợ?

｡◕‿◕｡

Anh xuống dưới nhà thì thấy còn một người vẫn đứng ngoài cửa.

Anh ngẩn ngơ, lúc này mới nhớ tới là Tâm Du cũng tới đây.

Anh vội vàng dỗ Nhạc Nhạc mà quên mất luôn.

"Du Nhi, em sao không vào?"

Anh vội ra cửa, "Bên ngoài lạnh lắm."

"Không có sao,"

Trịnh Tâm Du cười cười: "Nhạc Nhạc sao rồi? Ngủ rồi ư?"

Mục Tư Viễn gật đầu, "Anh đưa em về nhé, nếu không, em ngủ trong phòng khách cũng được?"

Trịnh Tâm Du không trả lời vấn đề của anh mà là hỏi: "Tư Viễn, làm sao anh biết dì Cố được đưa tới bệnh viện?"

Cả đêm cô vẫn tò mò vấn đề này, ngẫm lại phản ứng sau khi gặp anh của Cố Bảo Bảo, chắc chắn là không phải cô ấy gọi điện nói cho anh rồi.

Mục Tư Viễn mím môi không nói, đêm đó anh thấy cô trốn trong hẻm khóc, lúc đuổi theo thì cô đã đi rồi, trong lòng vẫn lo lắng không yên. Cho nên, anh liền cho người bất cứ lúc nào cũng lưu ý tới tình trạng của cô, anh không biết tại sao mình lại làm vậy, nhưng nếu không làm vậy, trong lòng lại có chút bất an.

"Du Nhi, khuya lắm rồi, anh đưa em về."

Những điều này anh cũng không muốn nói ra.

Trịnh Tâm Du mỉm cười, trong lòng lại có chút thất lạc.

Từ khi nào mà anh cũng giấu diếm với cô như thế?

"Du Nhi,"

Anh thấy được sự thất lạc trong mắt cô, trong lòng liền nóng vội, "Kỳ thực..."

Anh muốn giải thích, cô lại cắt ngang lời Anh: "Tư Viễn, địa vị cô Cố trong lòng anh đã khác rồi."

"Không có khả năng."

Anh không chút nghĩ ngợi bác bỏ, đổi lại là nụ cười chế nhạo của cô: "Trước đây khi em hỏi anh, mối tình thắm thiết mà cô Cố dành cho anh, anh có từng cân nhắc không, anh lúc nào cũng chỉ cười, chưa từng gấp gáp phủ nhận như bây giờ."

Mục Tư Viễn ngẩn ra, lập tức bực bội khoát tay, "Du Nhi, giờ đã khuya quá rồi, anh bảo tài xế đưa em về."

Giờ lại đổi thành tài xế đưa về, anh có ý thức được mình đang nói cái gì không?

Vẫn là vì cô Cố mà trái tim anh đang rối loạn? !

Xe từ từ ra cửa chính, tới chỗ rẽ, chợt cô lên tiếng: "Dừng lại chút đã."

Cô quay lại nhìn người còn đang đứng trên bậc thang, cặp mắt nhìn như đang đưa tiễn cô nhưng kỳ thực là căn bản không có chú ý. Bằng không cô bảo lái xe dừng xe lại, anh sao không kỳ quái?

Tiếp đó, cô thấy anh lấy điện thoại ra ấn số rồi đặt bên tai.

Cô cũng lấy điện thoại, chờ mấy phút mà không thấy điện thoại reo.

Không phải là gọi cho cô.

Xoay chuyển ánh mắt, cô ấn số anh, đáp lại là: Người dùng đang bận.

Sau đó cô lại ấn số của Cố Bảo Bảo, trong lòng mong đợi một cái gì đó nhưng lại vì kỳ vọng mà hơi thở có phần hỗn loạn.

Lúc này đáp lại cô vẫn là: Người dùng đang bận.

Hai tay cô run lên, chiếc điện thoại trượt đi rơi xuống gầm xe.

｡◕‿◕｡

Thấy số gọi tới, Cố Bảo Bảo lại càng hoảng sợ, anh gọi tới làm gì?

Muốn nói với cô chuyện bọn trẻ ư?

Chẳng nhẽ anh không đồng ý với đề xuất của lão Mục tổng?

Cô vội ấn nút trả lời, không đợi cho tiếng chuông làm mẹ tỉnh dậy, nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Alo?"

Cô ngồi xuống hàng ghế ở hành lang.

Bên kia lại chậm chạp không lên tiếng, chỉ vang lên tiếng hít thở

của anh.

"Alo?"

Cô thấy kỳ quái.

Anh gọi điện tới không phải có chuyện muốn nói sao?

Vì sao lại không nói lời nào vậy?

"Mục Tư Viễn?"

Cô đành phải lên tiếng trước: "Nhạc Nhạc sao rồi? Thằng bé đã ngủ chưa?"

"Cô còn có tâm tư quan tâm đến Nhạc Nhạc?"

Giọng nói đạm mạc của anh cuối cùng cũng vang lên, "Tôi còn tưởng rằng cô bận đi tìm đàn ông mà quên mất mình là người phụ nữ đã có con rồi chứ."

Nói xong anh liền hối hận.

Anh gọi cho cô mà lại không biết nên nói cái gì.

Lời thốt ra lại thành như vậy.

Nhưng đã nói rồi thì làm sao thu lại được đây.

Cố Bảo Bảo như bị cái gì chắn ngang họng.

Anh không lý do gọi tới chính là vì nhục nhã cô?

"Mục Tư Viễn!"

Cô hít sâu, "Lần sau khi anh gọi tới thì nên suy nghĩ xem tôi liệu có đang tìm đàn ông không, và điện thoại của anh có thể làm phiền tôi không!"

Xong rồi cô liền tắt ngay, cứ ấn mãi cho đến khi tắt máy.

Mục Tư Viễn sửng sốt, "Cố Bảo Bảo, cô..."

Anh hét lên, điện thoại lại chỉ vang lên những tiếng "tít tít".

Anh gọi lại, hết lần này tới lần khác, vẫn chỉ vang lên tiếng tắt máy.

"Cố Bảo Bảo, cô không nghe tôi gọi!"

Anh tức giận siết chặt tay, bỗng vung tay ném điện thoại đi làm nó vỡ thành hai.

Anh tức giận vào biệt thự, cánh cửa vang vọng những tiếng "ba ba".

Anh muốn lên phòng tập ở tầng ba, thế nào mà khi tới phòng bọn nhỏ lại đứng lại.

Điều chỉnh lại hô hấp, anh khẽ đẩy cửa vào.

Dưới ánh đèn mờ, hai khuôn mặt giống nhau như đúc đều đã tiến vào mộng đẹp.

Trong tiếng hít thở tại nơi yên tĩnh này, cơn giận của anh tựa như không cánh mà bay, lòng liền dịu lại.

Anh khẽ vươn tay vuốt ve khuôn mặt còn ngấn lệ của Nhạc Nhạc, "Đúng là một tiểu quỷ thích khóc mà."

Nhận thấy có người bên cạnh, Nhạc Nhạc bĩu môi trở mình, trong miệng vang lên những tiếng mơ hồ.

Anh sững sờ, vội cúi người xuống áp tai sát cái miệng nhỏ nghe, là thật, là thật!

Anh nghe được trong họng bé bật ra những tiếng như có như không -- Mẹ!

CHƯƠNG 71.2:

"Nhạc Nhạc!"

Anh vừa kích động vừa vui mừng nắm lấy bàn tay bé nhỏ, thấp giọng nói: "Mai ba sẽ đưa các con tới chỗ ông nội."

Để các con có thể thường xuyên gặp được mẹ.

Anh tự nhủ, không ngừng tự nhủ mới có thể thuyết phục bản thân mình.

Chỉ cần Nhạc Nhạc tốt lên, anh có thể không cần kiên trì nữa.

｡◕‿◕｡

"Bảo Bảo, em sao rồi?"

Công Tôn Diệp cầm đồ ăn khuya tới, kỳ quái khi thấy cô ngồi ở hành lang, đến gần mới thấy là vành mắt cô đỏ bừng.

"Em không sao."

Nghe tiếng, Cố Bảo Bảo nhanh chóng dụi mắt, nặn ra nụ cười, "Em chỉ là... Chỉ là nhớ Nhạc Nhạc."

Công Tôn Diệp ngồi xuống cạnh cô, "Nếu em nhớ thằng bé, mai tới chỗ lão Mục tổng đi."

Xong rồi anh đặt túi đồ ăn khuya mua được vào tay cô: "Mau ăn đi, em thích nhất là thịt dê sốt cay mà."

Hay tay nhận lấy, cô kỳ quái nhìn anh, "Anh... Làm sao anh biết?"

Đã nhiều năm cô không ăn rồi, chính cô cũng quên luôn.

Công Tôn Diệp mỉm cười, "Em không nhớ sao? Có một đêm, anh dẫn em ra ngoài, vòng vo hết nửa nội thành chỉ vì tìm một bát thịt dê sốt cay đó."

Cô ngẩn ra, từ từ nghĩ lại.

Khi đó cô đang mang thai năm tháng, ở trong biệt thự của Mục Tư Viễn.

Ngày đó người giúp việc xin nghỉ, anh thì đi công tác ở nước ngoài, nói là sẽ về mà mãi chả thấy bóng dáng.

Thế nhưng cô rất muốn ăn một bát thịt dê sốt cay!

Ai cũng nói là khẩu vị của phụ nữ mang thai rất khó nắm bắt, đã không muốn ăn thì dù là mỹ vị cũng ăn không vô, thứ muốn ăn mà không ăn là không ngủ nổi, lúc ấy cô chính là như thế.

Không có biện pháp, cô đành phải tự lái xe ra ngoài, không ngờ lại đụng Công Tôn Diệp.

"Cố Bảo Bảo, trễ vậy rồi mà em còn đi đâu thế?"

Anh nhìn cái bụng bầu của cô, nghi ngờ hỏi.

Cô ngược lại không nghĩ tới là đụng phải anh, ngượng ngùng nói: "Em muốn ăn thịt dê sốt cay."

Nghe vậy, Công Tôn Diệp lập tức bị cô đánh bại: "Em từ biệt thự Mục Tư Viễn ra chỉ vì thèm thịt dê sốt cay? Em không sợ bị bán sao?"

"Phụ nữ mang thai cũng cần rèn luyện một chút mà."

Cô giả vờ ung dung nói: "Em muốn ăn mà trong nhà không có."

"Lên đây đi, anh đưa em đi."

Cô tưởng sẽ không xe liền ngồi xe anh. Không nghĩ tới để tìm chỗ bán thịt dê sốt cay mà vòng vo hơn nửa thành phố, cô ngồi cũng mệt nên dựa vào ghế ngủ say.

"Này, Cố Bảo Bảo!"

Bỗng cô bị anh đánh thức, lâp tức ngửi thấy mùi thịt dê thơm ngào ngạt.

"Chính là đây!"

Cô cao hứng hét lên.

Hai người vào nhà hàng, Công Tôn Diệp gọi cho cô thịt dê sốt cay, canh thịt dê, thịt dê cuốn, thịt dê trộn rau... Bày ra cả bàn lớn.

Cố Bảo Bảo nhìn mà mặt đưa đám: "Em... Em lại không muốn ăn nữa... Không ăn được..."

Cô còn nhớ rõ sắc mặt anh lúc ấy, quả thực còn đen hơn cả mây đen, anh hung tợn nói: "Cố Bảo Bảo, em mà không ăn hết chỗ này, anh sẽ tự mình bón hết cho em ăn!"

"Ha ha!"

Giờ nghĩ lại cô vẫn không nhịn được cười rộ lên, "A Diệp, lúc đó anh có phải rất hận em không?"

Công Tôn Diệp cũng cười: "Cũng không tới mức hận, chỉ muốn bỏ em vào trong bụng đàn dê, để em biết mà đừng có dày vò anh!"

"A Diệp, cám ơn anh."

Cô lau nước mắt, cám ơn anh vẫn luôn ở bên em.

Công Tôn Diệp vẫn mỉm cười, giơ tay ra lau cho cô, "Không cần cám ơn anh. Em nhớ lấy, nếu anh có làm gì cho em cũng là do anh cam tâm tình nguyện."

"A Diệp,"

Lần này cô không trốn tránh đề tài này nữa, dũng cảm nhìn vào mắt hắn: "Đừng vì em như thế nữa, em... Không đáng đâu."

"Ngốc quá!"

Anh vỗ đầu cô, "Có đáng giá hay không em nói không tính, anh nói mới tính nè!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, phấn, cúi đầu mở hộp ra, bốc từng miếng thịt dê sốt cay lên ăn.

Đã bao nhiêu năm rồi mà hương vị này vẫn hông thay đổi, quan hệ giữa cô vầ A Diệp lẽ nào... Sẽ thay đổi sao?

"Bảo Bảo, em đừng suy nghĩ nhiều,"

Sự trầm mặc của cô khiến anh bất an, "Em chỉ cần nhớ kỹ, bên cạnh em còn có anh là được rồi."

Anh nguyện ý chờ, vẫn luôn chờ đợi, đợi đến lúc... Ngày nào đó kết trái.

Mặc kệ là kết quả gì, anh cũng bằng lòng chịu đựng.

Cố Bảo Bảo vẫn cúi đầu không nói, cô còn có thể nói gì đây?

Nói anh đừng chờ nữa, quá tàn nhẫn. Nói muốn anh chờ, cô lại không thể cho thứ anh muốn. Cô nên làm gì bây giờ?

｡◕‿◕｡

Sáng sớm khi tỉnh lại thì mẹ đã dậy rồi.

Cố Bảo Bảo tiến lại, "Mẹ, mẹ đỡ hơn chút nào không?"

Mẹ Cố gật đầu, một bên thay quần áo, "Mẹ không sao, chúng ta về thôi, một mình ba con ở quán chắc chắn là không được."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, "Mẹ, mẹ không trách con!"

Mấy ngày nay mẹ không có phản ứng quá gì với cô, như bây giờ, có phải mẹ không còn tức giận nữa?

Mẹ Cố than thở: "Con nói gì ngốc quá, mẹ làm vậy không phải vì con sao? Con lúc nào cũng chỉ biết Mục Tư Viễn, có bao giờ con có nghĩ tới bản thân chưa?"

"Mẹ, con không có, con..."

"Con đừng nói gì cả. Mẹ còn không nhìn ra được sao?"

Mẹ Cố vừa thương vừa tức nhìn con gái: "Con vì sao không kiện? Mẹ biết con sợ lưu lại bóng ma trong lòng bọn nhỏ, mẹ cũng biết con sợ khi ra tòa sẽ có ẩu đả, phá hủy hình ảnh công chúng của Mục Tư Viễn!"

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ.

Cô thật sự đã từng nghĩ vậy ư?

Vì sao ngay cả chính cô cũng không ý thức được.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi thôi."

Mẹ Cố đã thay xong quần áo.

"Vâng."

Cố Bảo Bảo lấy lại tinh thần, đuổi sát theo bước chân của mẹ.

Hai người đi nhờ xe về lại tiệm mỳ thì thấy hôm nay tiệm không có mở cửa.

Thấy hai người về, ba Cố vội vàng nói: "Hai người đã về rồi mà không gọi điện tới trước, ba đang chuẩn bị đi đón hai mẹ con đây."

"Hôm nay sao ông không mở cửa?"

Mẹ Cố hỏi thì thấy ba Cố khoát tay, chỉ lên lầu: "Bảo Bảo, lão

Mục tổng phái người tới, đang chờ con đó!"

Lão Mục tổng?"

Phái người?

Cố Bảo Bảo kỳ quái thì thấy hai người đàn ông đi xuống, một người trong đó cười với cô: "Cô Cố, cô đã về. Tôi là trợ lý của lão Mục tổng, Mục tổng có mấy lời muốn nói với cô, xin cô tới nhà một chuyến."

"Đi làm gì?"

Thần bí như thế nên mẹ Cố có chút bận tâm.

Trợ lý cười nói: "Hai vị đừng lo lắng, cô Cố cần đi xem nhà một chuyến, bằng không lúc muốn tới thăm hai vị tiểu thiếu gia thì làm sao tìm được đây?"

Lẽ nào chú Mục tìm cô để thương lượng chuyện về bọn nhỏ sao?

"Vậy chúng ta đi thôi."

Cô nói rồi gật đầu với ba mẹ, ý bảo hai người không cần lo mới đi theo bọn họ.

"Cô Cố,"

Lên xe rồi, trợ lý lại nói với cô: "Mục tổng bảo chúng tôi tới đây tìm cô đúng là có nguyên nhân."

"Nguyên nhân? Nguyên nhân gì?"

Cô nghi ngờ.

Trợ lý mỉm cười: "Mục tổng nói, chuyện ông ấy nói với cô hi vọng sau khi về cô thương lượng với ba mẹ cô."

Đây là ý gì?

Lẽ nào chú Mục đã ngờ tới việc cô sẽ giấu diếm nội dung trò chuyện của bọn họ với ba mẹ?

Vậy rốt cuộc là muốn nói chuyện gì?

Chương 72.1: Cháu có thể bảo vệ nó

- Chú Mục

Cố Bảo Bảo bước vào thư phòng thì thấy Mục Phong Minh đang ngồi sau bàn đọc sách cười nhìn cô.

- Ngồi đi. - Ông ra hiệu cô ngồi xuống, khoảng cách giữa hai người được kéo gần lại không ít.

- Chú Mục... - Cố Bảo Bảo cũng cười với ông - Chú tìm cháu... Có chuyện gì không?

Mục Phong Minh gật đầu, lấy tài liệu đưa cho cô

- Trước đây có phải cháu từng làm trợ lý đặc biệt cho Tư Viễn?

Cô ngẩn ra rồi gật đầu, không hiểu vì sao ông ấy lại đột nhiên hỏi tới vấn đề này. Cúi đầu xem thì thấy đó là ghi chép về việc sáu năm trước khi cô còn nhậm chức ở tập đoàn Mục thị.

- Chú Mục, cái này... - Cô nghi hoặc nhìn ông.

Mục Phong Minh cười.

- Nghe nói lúc ấy cháu giúp Tư Viễn nhận được một hạng mục lớn, rồi làm cho mấy người bên bộ phận quản lý kinh doanh mất hết mặt mũi mà từ chức hả
Sự hài hước của ông làm cô cũng buông lỏng một chút.

- Chú Mục, cái này... Cháu cũng không phải cố ý...

- Cháu làm rất tốt!

Cô sửng sốt, hóa ra ông ấy không phải muốn trách cô mà là khen ngợi cô.

- Bảo Bảo à, năng lực làm việc của cháu rất tốt, chú rất thưởng thức

Nghe được lời khích lệ của ông ấy, Cố Bảo Bảo có chút ngượng ngùng.

- Chú Mục, chú quá khen, so với chú thì cháu vẫn chưa là gì cả.

Hơn nữa lúc đó để có được hạng mục ấy cũng không phải dựa vào năng lực gì cả, mà là dựa vào công sức của việc "có chết cũng phải quấn" của cô.

Khi ấy chỉ cần nghĩ đến việc không lấy được hạng mục này mà Mục Tư Viễn buồn phiền thế nào, cô lại có thêm sự can đảm và nghĩ lực để đi "quấn" khách hàng kia, cô cảm thấy khách hàng kia có lẽ là sợ cái "quấn" của cô quá nên mới dành hạng mục cho Mục thị.

- Bảo Bảo, đừng khiêm nhường. - Mục Phong Minh đứng dậy, hòa ái nhìn cô: " Chú muốn nhờ cháu tiếp tục làm trợ lý đặc biệt cho Tư Viễn, được chứ?"

Cố Bảo Bảo chấn động, hóa ra ông ấy gọi cô tới là để nói chuyện này.

- Chú Mục! - Cô lập tức đứng dậy, lắc đầu: " Không được đâu ạ, cháu không thể!" Mục Phong Minh như đang chờ đợi từ cô một lời giải thích.

- Cháu... - Cố Bảo Bảo rũ mắt, nói ra những lời từ tận đáy lòng: " Cháu không còn như trước đây nữa."

Không muốn vì lấy lòng anh mà gắng sức làm việc, không muốn vì anh mà chuyện nào cũng làm đến mức liều mạng, cũng không muốn vì anh mà miễn cưỡng làm những việc mình không thích.

Mục Phong Minh như có điều suy nghĩ gật đầu

- Bởi vì... Chàng trai hôm qua ở trong phòng bệnh hả?

Ông ấy nói tới Công Tôn Diệp sao?

Nếu ông ấy cho rằng như thế mà có thể không để cô làm công việc kia nữa thì cứ coi là như thế đi.

Cô gật đầu.

- Chú Mục, cháu rất xin lỗi. - Cô tuy lễ phép nhưng cũng có hơi lạnh nhạt lên tiếng: "Nếu không còn chuyện gì thì cháu đi trước."

Cô thấy ông ấy trầm mặc liền coi như ngầm đồng ý, cất bước ra ngoài.

- Nếu nó gặp nguy hiểm thì làm sao? - Bỗng Mục Phong Minh lại thốt lên.

Nguy hiểm? Cô quay lại, cười mà như cười chính bản thân: " Chú Mục nghĩ rằng cháu có thể bảo vệ anh ấy được sao?"

Ông ấy lại gật đầu: " Đúng. Chú tin cháu có thể bảo vệ nó. Trên thực tế, cháu đã từng bảo vệ nó rồi."

Ông nhìn cô: "Sáu năm trước, khi mà Cổ Tín Dương quay về, uy hiếp vị trí của nó ở Mục thị, cháu không phải đã bảo vệ nó sao

Cổ Tín Dương? ! Lần thứ hai được nghe cái tên này, Cố Bảo Bảo khó tránh khỏi việc kinh sợ: "Anh ta... Anh ta đã về rồi sao?"

Mục Phong Minh gật đầu, đưa một tập tài liệu khác cho cô.

Đây là một bản hợp đồng, trên đó ghi rõ bên nhận được đấu thần là công ty xây dựng Cổ Dương ở Mỹ, người đại diện pháp lý là -- Cổ Tín Dương --

Mở ra tiếp, cô thất kinh, tên trộm mà sáng hôm đó đụng phải ở phòng làm việc của Mục Tư Viễn chính là vì trộm giá bỏ thầu hạng mục này.

Không nghĩ tới, Mục Tư Viễn hao hết tâm lực muốn có được hạng mục này thì lại bị Cổ Tín Dương đoạt lấy

- Hôm qua Cổ Tín Dương đã về rồi. - Cô ngẩng lên, nghe Mục

Phong Minh tiếp tục nói: "Cậu ta nói có thể chuyển bản hợp đồng này sang cho Mục thị, thế nhưng với điều kiện là cậu ta muốn làm Phó tổng giám đốc Mục thị."

Anh ta còn chưa hết hi vọng sao! Lần trước thì muốn chia cổ phần, lần này lại muốn làm Phó tổng giám đốc!

- Chú Mục, chú không thể... Cự tuyệt anh ta được sao?

- Cự tuyệt?

Mục Phong Minh lắc đầu cười.

- Chú cự tuyệt lần này, lần sau cậu ta vẫn sẽ nghĩ cách uy hiếp chú. Chú không sợ khi cho cậu ta vào công ty, vị trí Phó tổng giám đốc cũng có thể cho cậu ta. Chú chỉ lo rằng cậu ta sẽ âm thầm ra tay từng bước xâm chiếm công ty, hủy hoại công ty, với cái chức vị Phó tổng giám đốc ấy thì sẽ rất dễ dàng.

Cố Bảo Bảo gật đầu, lời ông ấy rất có lý, nhưng cô vẫn không hiểu, những điều này có quan hệ gì với cô

- Chú Mục. - Cô chỉ có thể kiến nghị. - Chú có thể để một vài người kiềm chế anh ta, một khi tay chân anh ta đều bị trói thì không thể muốn làm gì thì làm.

Mục Phong Minh lắc đầu: "Chú cử đi mười người, lại không thấy ai bằng được một mình cháu. Chỉ có cháu, mới có thể thật lòng vì Tư Viễn, mà không phải vì tiền."

- Chú Mục, cháu thật sự... - Cô lắc đầu. - Cháu thật sự không muốn đi. Giữa cháu và Tư Viễn vô duyên vô phận, chú cần gì phải như vậy?

Nghe vậy, Mục Phong Minh cười than: "Cháu ngốc thật đấy! Duyên phận là thứ cháu có thể xác định được sao? Hơn nữa, lẽ nào cháu không biết, nếu cháu ở công ty thì việc gặp bọn nhỏ dễ dàng hơn ư."

Cố Bảo Bảo khó mà lý giải được thâm ý trong lời ông ấy.

Ông cũng không ép cô nữa.

- Vậy đi, cháu cứ về suy nghĩ xem. Hôm sau thì cho chú câu trả lời thuyết phục.

Cố Bảo Bảo hít sâu một hơi. - Được ạ, cám ơn chú, dù có thế nào thì cháu cũng sẽ báo với chú.

Ra khỏi phòng, đi qua lối đi nhỏ, người giúp việc thấy cô liền tiến tới giúp cô mở cửa.

- Thiếu gia? Tiểu thiếu gia? - Không ngờ vừa mở ra thì thấy một lớn hai nhỏ đứng đó rồi.

- Mẹ!

Mục Tư Viễn buông tay nắm ra, kinh ngạc nhìn Hoan Hoan Nhạc Nhạc ôm lấy cô.

Cô tới đây làm gì? Không phải nhanh vậy mà đã tới thăm con rồi chứ.

- Mẹ, mẹ tới thăm bọn con sao?

Hoan Hoan cao hứng hỏi, Nhạc Nhạc thì ôm chặt lấy cổ cô, cả

người áp sát vào cô không chịu buông.

Cố Bảo Bảo hôn nhẹ hai đứa rồi hỏi:

- Hoan Hoan, Nhạc Nhạc có ngoan ngoãn nghe lời không?

Hoan Hoan lập tức lắc đầu như trống bỏi: "Không đâu mẹ! Tối là Nhạc Nhạc không chịu ngủ, ngày nào cũng khóc đòi mẹ thôi."

Nghe Hoan Hoan nói vậy, Nhạc Nhạc lại bắt đầu lộp bộp rớt nước mắt.

- Mẹ, mẹ xem nè. - Hoan Hoan lại càng phối hợp không chê vào đâu được. - Em ấy lại khóc rồi, tối nào cũng khóc, khóc mệt rồi ngủ thiếp đi luôn.

Cố Bảo Bảo lòng đau như dao cắt.

- Nhạc Nhạc ngoan. - Cô dịu dàng dỗ - Nhạc Nhạc không khóc nhè, không khóc nữa nào. Mẹ yêu Nhạc Nhạc nhất, Nhạc Nhạc không khóc...

Vừa đúng lúc Mục Phong Minh cũng ra, thấy Mục Tư Viễn đứng ở cửa liền lớn tiếng: "Con đưa bọn nhỏ tới hả?"

Nghe tiếng, Cố Bảo Bảo giờ mới nhận ra là Mục Tư Viễn cũng tới, cô nhìn anh một cái rồi thu tầm mắt về ngay.

Trong lòng thấy khó mà tin, anh thật sự bằng lòng cho bọn nhỏ ở đây sao?

Nhưng nghe anh lại buồn bực nói: "Hôm nay là cuối tuần nên con đưa chúng tới."

Mục Phong Minh thấy thằng con chỉ nói mà không vào, trong lòng thấy tức cười: "Vậy con đưa chúng tới rồi thì về đi, hay là còn muốn ăn tối xong thì về?"

Cố Bảo Bảo thật hi vọng anh đi ngay, vậy thì cô sẽ có nhiều thời gian với bọn trẻ hơn.

Ấy thế mà lúc này Hoan Hoan lại kêu to lên: "Ba đã nói hôm nay sẽ dạy con chơi kiếm mà, ba nói phải giữ lời!"

Mục Tư Viễn sửng sốt, anh có nói lúc nào vậy?

Mục Phong Minh cũng bắt chuyện: "Con đã đáp ứng với Hoan Hoan thì phải làm được. Mấy thứ xã giao gì đó ở công ty thì giao cho người khác đi!"

Rồi ông nhìn sang người giúp việc: "Còn không mau đi lấy dép cho thiếu gia."

Thấy Mục Tư Viễn cũng vào, Cố Bảo Bảo hết sức thất vọng, đành phải nói với bọn nhỏ: "Hoan Hoan, Nhạc Nhạc, hôm nay mẹ có việc rồi, mai mẹ tới thăm các con nhé được không?"

- Mẹ sao lại đi rồi! - Hoan Hoan lớn tiếng thất vọng, Mục Phong Minh suýt nữa thì bật cười.

Thằng nhóc con này, bé tí mà đã lắm mưu mẹo rồi, lấy cái tính tình kiêu ngạo kia của ba con mà có thể lên tiếng giữ người ta lại sao?

Quả nhiên, Mục Tư Viễn nghe xong cũng không thèm nhìn Cố Bảo Bảo lấy một cái, thản nhiên ngồi xuống ghế.

Hoan Hoan không sợ, ba không nói thì có sao, còn có Nhạc Nhạc ở đây nè!

Xem xem, nước mắt Nhạc Nhạc lại càng "dữ" hơn, mắt đã khóc đến đỏ bừng, nhất quyết không chịu buông tay.

- Nhạc Nhạc, mai mẹ tới thăm con có được không? - Cố Bảo Bảo thấy thật bối rối, cô muốn dẫn cả Nhạc Nhạc về.

CHƯƠNG 72.2:

- Mẹ, mẹ đừng đi mà. - Hoan Hoan than thở. - Mẹ muốn đi thì chờ Nhạc Nhạc ngủ đã rồi đi đi mẹ, bằng khóc tối là em ấy lại khóc nữa.

Chờ Nhạc Nhạc ngủ? Chẳng nhẽ cô phải ngồi đây chờ cả ngày với Mục Tư Viễn?

Cố Bảo Bảo có phần lúng túng.

- Chờ Nhạc Nhạc ngủ rồi đi. - Bỗng, người đang ngồi trên ghế lên tiếng. - Nó sẽ khóc.

Dừng lại rồi anh nói tiếp: "Tối qua trong lúc ngủ mơ nó đã gọi cô đó."

- Anh nói gì? - Cố Bảo Bảo không thể tin được. - Thằng bé đã nói được sao?

Mục Tư Viễn im lặng coi như câu trả lời khẳng định.

- Nhạc Nhạc, con thật sự đã gọi mẹ sao? - Cố Bảo Bảo vô cùng vui vẻ. - Gọi thêm một lần nữa cho mẹ nghe kỹ được không?

Nhạc Nhạc nhìn ba rồi lại nhìn mẹ mà thấy không biết làm thế nào cả. Bé thật sự đã gọi sao? Thế nhưng bé vẫn cứ cảm giác cổ mình bị cái gì đó chặn lại, dù phát ra tiếng gì cũng không được nữa.

- Cô gấp cái gì? - Mục Tư Viễn đứng lên nhìn cô: "Đây chẳng qua là phản ứng lúc nằm mơ thôi. Chỉ có thể nói rõ thanh đới của thằng bé không có bị tổn thương. Nếu muốn thằng bé nói được thì cần phải qua một hệ thống điều trị."

- Được rồi, được rồi, đừng nói cái này nữa.

Mục Phong Minh cắt ngang.

- Hoan Hoan, Nhạc Nhạc, các con đi chơi đồ chơi trước có được không? Ông nội có chuyện muốn nói với ba mẹ.

Nhạc Nhạc cứ ôm lấy cổ Cố Bảo Bảo không buông tay, sợ mẹ lại lén lút đi về.

Mục Tư Viễn nhìn đứa con mà thấy đau lòng: "Có chuyện gì thì ba cứ nói, bọn trẻ không cần phải tránh."

- Vậy cũng được.

Mục Phong Minh cầm tập tài liệu vừa rồi đưa cho Cố Bảo Bảo xem ném cho anh.

- Con tự xem đi, lần đấu thầu này làm gì mà ngay cả công ty nhỏ như thế cũng không thắng được hả?

Mục Tư Viễn nhìn xong cười lạnh: "Con thật muốn xem anh ta có thể làm gì. Sao thế ba, anh ta đưa ra điều kiện gì với ba sao?"

- Vị trí phó tổng giám đốc của tập đoàn

- Phó tổng giám đốc? Khẩu vị của anh ta đúng là không nhỏ.

Mục Tư Viễn cười: "Ba cứ để anh ta làm, dù sao chúng ta cũng đang thiếu một phó tổng."

Mục Phong Minh lắc đầu: "Con đừng quá tự tin, ba thấy chuyện này có gì đó không đúng. Sao con lại cố tình cho cậu ta cơ hội?"

- Lần này mà không cho anh ta cơ hội, lần sau anh ta sẽ không tìm được cơ hội như thế nữa...

- Liệu con có nắm chắc ngăn cậu ta lại sao

Hai cha con ầm ĩ dăm ba câu, Cố Bảo Bảo nghe mà mơ hồ, ý của Mục Tư Viễn không phải là ý mà lão Mục tổng mới nói với cô đó sao?

Vì sao mà giờ lão Mục tổng lại phủ định cách làm của Mục Tư Viễn?

- Ông nội, ba, hai người lại cãi nhau rồi. - Hoan Hoan lớn tiếng nói. - Hai người không phải đã nói, nếu mà còn cãi nhau nữa thì sẽ để con trừng phạt hai người sao? Bây giờ con muốn phạt đánh tay hai người!

Nói xong bé cười hì hì chìa tay ra.

Lại cãi nhau? Chẳng nhẽ bình thường bọn họ hay cãi nhau sao? Cố Bảo Bảo nghi hoặc, trước kia dường như không có nghe được chuyện như vậy

Mục Tư Viễn đưa tay ra cho Hoan Hoan đánh, ôm lấy bé vào lòng, không kiên nhẫn nói với Mục Phong Minh: "Ba nói đi, nói hết mục đích ra, đừng có nói mấy cái thứ vô dụng ấy nữa."

Mục Phong Minh tức giận nói: "Ba không có mục đích gì cả. Ba muốn Bảo Bảo tới làm trợ lý đặc biệt để giúp đỡ con."

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ. - Chú Mục...

Không phải nói cho cô thời gian suy nghĩ sao? Thế nào lại nói với anh ngay lúc này?

Mục Tư Viễn cũng ngẩn ngơ, há mồm như muốn nói gì lại bị Mục Phong Minh cướp lời: "Bảo Bảo trước đây đã làm ra được thành tích như thế nào cho công ty con cũng biết, con cũng đừng từ chối bởi Bảo Bảo còn chưa có đồng ý đâu! Con muốn nó giúp con nhưng chưa chắc nó đã đáp ứng!"

Rồi ông gõ cây gậy, thở phì phò về thư phòng

- Ông nội, ông đừng nóng giận. - Hoan Hoan lập tức nhảy xuống đuổi theo vào phòng với ông nội.

Tình huống như thế này bé rất có kinh nghiệm, giúp cho ông nội được thoải mái chính là trách nhiệm của bé!

Mục Tư Viễn quay sang cô: "Cô không có đáp ứng?"

Nhạc Nhạc còn ở đây, cô không muốn tranh chấp với anh, thản nhiên nói: "Tiệm mỳ nhà tôi rất bận, tôi không có thời gian để làm việc khác."

- Một tháng tiệm mỳ nhà cô kiếm được bao nhiêu? - Anh cười miệt thị.

Cố Bảo Bảo có chút tức giận, ôm Nhạc Nhạc ra ban công

Anh ngẩn ra, trong lòng lại hối hận. Sao mà anh cứ mở miệng ra lại làm cho cô tức giận hoài không vậy?

Anh cũng theo ra ban công, cố buộc mình nói thật bình thường: "Tới công ty làm đi!"

Cô coi như không nghe thấy, không thèm để ý tới anh.

- Cô muốn lương bao nhiêu? - Anh lại hỏi.

Cô vẫn không để ý.

Anh có chút nóng nảy. - Cô muốn thế nào thì nói một câu đi!

Cuối cùng cô cũng quay ra nhìn anh: "Lúc này tôi không muốn nói vấn đề này với anh."

Xong cô ôm Nhạc Nhạc ra ngồi xuống ghế, mở TV, để âm lượng cỡ to, tỏ ý như sẽ không nói gì với anh nữa cả.

Mục Tư Viễn bực mình, tới một căn phòng khác.

Cố Bảo Bảo rũ mắt, cảm giác ngay cả lông mi cũng đang run rẩy, vẻ ngụy trang kia chỉ có thể lừa được anh chứ không lừa được bản thân mình.

Khi anh nói câu đầu tiên -- Cô không có đáp ứng? -- thì cô đã rối loạn.

Cô cho là anh sẽ gạt bỏ ngay chủ ý này của chú Mục, cô cho là anh sẽ lên tiếng kiên quyết phản đối.

Dù thế nào thì cô cũng không nghĩ tới là anh lại để cô đi làm

Trên ti vi phát ra tiếng nhạc, Nhạc Nhạc vui vẻ vỗ tay, trông bé rất vui, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ.

- Có hay không Nhạc Nhạc? - cô cũng cười. Nhạc Nhạc gật đầu, tay lại vỗ.

-- Cháu ngốc thật đấy! Duyên phận là thứ cháu có thể xác định được sao? Hơn nữa, lẽ nào cháu không biết, nếu cháu ở công ty thì việc gặp bọn nhỏ dễ dàng hơn ư --

Những lời Mục Phong Minh nói lại hiện về trong đầu, cô hít sâu, tâm trạng hỗn loạn khó mà bình tĩnh lại được.

Buổi chiều, anh và Hoan Hoan ở phòng kiếm thuật luyện kiếm, cô thì chơi với Nhạc Nhạc trong phòng đồ chơi.

Ăn xong cơm tối, lúc cô chuẩn bị tắm cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc, Hoan Hoan gọi anh tới, anh lại nói anh có việc phải ra ngoài.

Sau đó cô nghe được âm vang từ cánh cửa

Trong phòng dường như yên tĩnh lại tức thì, nhìn Hoan Hoan Nhạc Nhạc chơi đùa vui vẻ trong bồn tắm, cô cũng cảm thấy vui theo, nhưng trái tim cô thì trống rỗng.

- ... Cuối cùng hoàng tử và công chúa đã sống hạnh phúc bên nhau. - Khép quyển truyện lại, Nhạc Nhạc đã ngủ thiếp đi rồi, tay không còn nắm lấy váy cô nữa.

- Mẹ, trên thế giới này thật sự có hoàng tử và công chúa sao ạ? - Hoan Hoan nhỏ giọng hỏi.

- Có chứ, thế nhưng... - Cô cười nhạt. - Cũng không nhất định là hoàng tử và công chúa mới có cuộc sống hạnh phúc.

- Vậy còn ai sẽ có được cuộc sống hạnh phúc ạ? Hoan Hoan tiếp tục khó hiểu.

- Còn có... - Cô suy nghĩ một chút. - Những người yêu nhau. Những người yêu nhau mà sống với nhau sẽ rất hạnh phúc.

- Ồ - Hoan Hoan gật đầu. - Vậy những người không yêu nhau mà sống với nhau sẽ không hạnh phúc, phải vậy không ạ?

- ... Đúng thế.

Tựa như cô và Mục Tư Viễn. Cố Bảo Bảo, mày không thể suy nghĩ lung tung nữa. Không thể. Cô đứng dậy, không ngừng tự nói với bản thân.

Ra khỏi phòng, cô khoác áo ngoài, nhìn đồng hồ thì đã chín giờ. Mây đây không phải khu biệt thự, giờ vẫn còn xe buýt để về nhà.

- Cô Cố, cô sắp về sao? - Người giúp việc từ phòng khách đi ra hỏi.

Cô gật đầu: "Chú Mục đã ngủ chưa hả cô?"

- Lão gia đã ra ngoài rồi. - Người giúp việc nói. - Ông ấy đã dặn tài xế đưa cô về nhà.

- Không cần, để tôi đưa cô ấy về. - Bỗng từ trên ghế một người đứng dậy, tiếp lời người giúp việc.

Người giúp việc quay lại: "Tốt quá, thiếu gia, tôi sẽ đi nói với tài xế."

Cô có hơi sửng sốt, không phải anh đã đi rồi ư

- Không, không cần. - Cô vội lắc đầu. - Tôi ngồi xe về là được rồi.

Anh không để ý tới lời cô nói. Ném lại một chữ "đi" đơn giản rồi cất bước ra cửa.

Chương 73.1: Mấy người yêu cái gì của cô ta.

Cố Bảo Bảo đi theo anh ra xe, nhìn anh ngồi lên ghế lái, cô lại mở cửa ngồi phía sau.

- Ngồi đằng trước đi!

Chưa kịp lên xe thì anh đã quay đầu lại, đôi mắt đen như bầu trời sao nhìn cô chăm chú.

Cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh. Chỉ có như thế, cô mới có thể kiên trì, một mực ngồi phía sau.

- Cô...! - Mục Tư Viễn trợn mắt nhìn cô, dường như còn muốn nói gì nữa, đúng lúc đó lại có một chiếc xe bên cạnh muốn quay đầu xe nên điên cuồng bóp còi. Anh đành phải khởi động xe đi.

Trên đường ai cũng không nói.

Cố Bảo Bảo sợ anh nói tới việc đi làm, dựa vào ghế giả vờ ngủ, khi đoán sắp tới nhà rồi mới mở mắt ra.

Chiếc xe dừng trước tiệm mỳ Cố gia, cô đẩy cửa mới phát hiện cửa còn khóa.

- Anh... - Cô muốn bảo anh mở cửa thì anh lại giành nói trước: "Mai tới công ty làm!"

- Tôi đã nói tôi không có thời gian!

Cô liền từ chối.

- Mục Tư Viễn, lẽ nào tôi mà không đáp ứng thì anh sẽ khóa cửa không cho tôi xuống xe? - Từ lúc nào mà anh trở nên ấu trĩ như vậy!

Anh quay lại gằn từng chữ: "Tôi nói lại lần nữa, mai tới công ty làm!"

Cô lấy hết dũng khí nhìn anh.

- Tôi cũng nói lại lần nữa, tôi không có thời gian!

Chưa dứt lời thì anh đã lấy tay giữ chặt cái cằm nhỏ xinh của cô.

- Cố Bảo Bảo, còn cần tôi nói lại lần nữa sao hả?

Anh dần mạnh tay hơn khiến Cố Bảo Bảo vừa đau vừa uất ức.

Cô không hiểu, vì sao lúc nào anh cũng hung hãn, bá đạo, vô lễ với cô như thế!

- Mục Tư Viễn, anh thả ra! - Cô hét lên, giãy dụa, tay đấm anh, anh không có phản ứng, cô lại lấy túi đập anh.

Có thể do cái phần kim loại trên túi cào vào, anh nhíu mày mắng: "Điên hả!" Sau đó lại quay ra khởi động xe.

- Anh làm cái gì thế! - Xe lại chạy, cô cuống cuồng kéo tay anh: "Cho tôi xuống, tôi muốn xuống!"

Anh không để ý, ngược lại còn tăng tốc, vọt ra khỏi khu phố.

- Mục Tư Viễn, anh thả tôi xuống, để tôi xuống...

Cô vừa hét vừa lấy hết sức đẩy cửa, tiếc rằng cửa đã khóa, dù sức cô có lớn hơn nữa cũng không đẩy nổi.

- Đừng ồn! - Anh quát: "Còn ồn nữa tôi ném xuống xe."

- Được, anh ném đi, tôi cũng đang muốn xuống đây, anh ném đi, ném đi...

Nước mắt lại lăn xuống, giọng cô nghẹn ngào, không muốn nói thêm gì nữa.

Không muốn cho anh biết, cô cúi đầu xuống ghế sau rồi lau sạch nước mắt đi.

Nhưng anh vẫn nghe ra được, tiếng nức nở cô đè nén làm anh rối loạn, anh bẻ lái, ra khỏi nội thành.

- Xuống xe!

Không biết qua bao lâu xe mới dừng lại, cô tưởng là anh đưa cô về tiệm mỳ Cố gia, cũng không thèm ngẩng đầu lên đi ra mới phát hiện mình dẫm lên cỏ.

Cô kỳ quái ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đầy sao sáng chói chiếm toàn bộ tầm mắt, cực kỳ giống như những viên kim cương được gắn trên một chiếc tất đen.

Đây là đâu?

Cô ngắm nhìn bốn phía, phát hiện mình đang ở trên đỉnh núi, cả thành phố đều bên dưới cô.

Mà khắp xung quanh đâu đâu cũng là lều vải, bên ngoài còn có rất nhiều kính viễn vọng. Cô hiểu được đây là nơi tốt nhất để ngắm sao.

Anh đưa cô tới đây làm gì?

Nhiệt độ trên đỉnh núi thấp hơn nội thành rất nhiều, gió lạnh thổi qua làm Cố Bảo Bảo không chịu nổi.

- Nếu anh muốn ngắm sao, tôi cũng không hầu anh được.

Cô kéo áo che kín cổ rồi quay đi.

Mục Tư Viễn kéo tay cô đi về trước.

- Anh muốn làm gì? - Cô vừa giãy dụa vừa không kiên nhẫn hỏi.

Có lẽ giọng hơi lớn nên làm vài người còn chưa ngủ trong lều nhô đầu ra xem có chuyện gì.

Mục Tư Viễn bỗng chìa tay ra ôm eo cô, kéo cô lại gần, môi áp lại gần tai cô: "Không muốn mọi người thấy tôi hôn cô thì ngoan ngoãn đi."

Lời anh như độc dược đổ thêm mật, mặt cô liền ửng đỏ, người cũng run rẩy.

- Anh... - Cô khó khăn lắm mới hỏi được một câu: "Muốn làm gì?"

Mục Tư Viễn chỉ cười mà không đáp.

Đi thêm mấy phút thì anh dừng lại trước một cái lều.

Cái lều này rất lớn, có thể nói là lớn nhất ở đây rồi, mà phía trước lều cũng có một dàn kính viễn vọng.

Thấy anh ngồi vào lều, Cố Bảo Bảo dừng lại, hóa ra anh thật sự tới ngắm sao!

Cô sửng sốt, những chuyện cũ lại ùa về. Cô gái ngốc từng dùng hết mọi cách để anh đưa cô tới đây mà chưa từng thành công.

Bây giờ anh đưa cô tới đây là vì sao? Do tội nghiệp? Vì bồi thường? Hay là giễu cợt?

Cô lui từng bước về sau, cô muốn rời khỏi cái nơi không thuộc về cô này.

Những giấc mơ đẹp đẽ cuối cùng lại biến thành từng con dao nhọn cắt vào tim cô.

- Anh... - Cô cố gắng ngăn chặn nội tâm run rẩy - Anh cứ từ từ mà xem, tôi đi trước!

- Cô đứng lại đó! - Anh quát cô rồi lại thong thả nói: "Không phải cô rất muốn tôi đưa cô tới đây hả? Sao rồi, bây giờ lại không có gan tới cạnh tôi nữa à?"

- Đúng thế, tôi không có.

Từ lâu cô đã tâm tàn ý lạnh, không còn xa cầu (thỉnh cầu xa xỉ) bất cứ thứ gì từ anh nữa.

- Cô không có? - Anh cười khẩy.

Cô quay lại, buộc mình nhìn thẳng vào mắt anh:

- Ảo tưởng, mơ mộng trước kia tôi đã không còn muốn nữa. Mục Tư Viễn, đáp án này anh có hài lòng không?

Thấy anh mím môi không đáp, cô nói tiếp:

- Đây không phải là mong muốn của anh đó sao? Tôi giúp anh thực hiện! Ngay tại đây, tôi xin anh bỏ qua cho tôi, bỏ qua cho tôi đi!

Gió trên đỉnh núi rít gào, thấm vào tận tim, thổi đi nước mắt.

Cô không thể ở đây nữa, cô sẽ bị gió lạnh đóng băng, nghạt thở mà chết mất.

Cô vội vã bỏ đi.

Bỗng tiếng chân vội vàng cấp bách bước theo, cảm giác ấm áp bao bọc lấy cô, là anh đuổi theo kéo cô vào trong chiếc áo khoác ngoài của anh.

- Bảo Bảo! - Giọng anh khàn khàn, mang theo ma lực xuyên thấu vào tim. - Đừng đi loạn, lạnh lắm!

Cố Bảo Bảo thật muốn khóc ngay lúc này.

Anh quan tâm cô có lạnh không ư? Hay là sau khi anh cho cô một giấc mộng rồi sau đó lại tự tay hủy nó đi?

- Đủ rồi, đủ rồi. - Cô giãy ra, đứng dưới bầu trời đầy sao gió lạnh này nhìn vào anh. - Mục Tư Viễn, sao anh phải làm những

cái này? Anh thật lòng muốn làm như vậy sao? Những điều này có ý nghĩa gì với anh ư?

Anh không trả lời.

Câu hỏi của cô anh chưa bao giờ tự hỏi, anh muốn nói gì đó nhưng lại không có lời nào nói ra được.

Anh lại không biết, sự im lặng của anh trong mắt cô là giá lạnh, là sự cự tuyệt, là thương tổn.

- Từ trước tới nay tôi không hề thích sao. - Cô nói tiếp: "Chẳng qua người ta nói những ngôi sao có thể khiến cho các cặp đôi được bên nhau mãi mãi. Tôi cũng không thích làm ở công ty, chỉ là tôi cho rằng như vậy sẽ có nhiều cơ hội ở bên cạnh anh hơn, để anh thích tôi hơn."

Bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy mình rõ là buồn cười, thế nên cô cười mà chảy cả nước mắt.

- Từ cái ngày tôi bắt đầu thích anh, tôi liền mất hẳn cái gọi là tôi muốn tôi thích kia. Tôi thậm chí mất đi bản thân mình chỉ vì nghĩ có một ngày người kia sẽ thành tâm yêu mình, tôi quá ngây thơ, quá ngây thơ mà, không phải vậy sao?

- Cho nên em thay đổi? - Anh hỏi. - Vì tình yêu không có hồi báo ấy mà em đã quyết định lấy nó lại?

Cô cười lắc đầu, sâu trong mắt là sự thất vọng và tiếc nuối.

- Ai cũng chỉ có một trái tim và chỉ có thể bị tổn thương một lần thôi.

Trái tim cô đã quá đau đớn mỏng manh rồi, không còn có thể yêu được nữa.

- Anh có hiểu... Anh không hiểu. Vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu.

Bởi vì anh chưa từng muốn hiểu.

Cô bỏ đi, bóng hình ấy dần dần biến mất trong đêm tối gió lạnh.

Lần này, anh không ngăn cản, hai chân anh bỗng vô lực, chán nản ngồi xuống bãi cỏ.

CHƯƠNG 73.2

Những cơ thể nhảy múa điên cuồng, âm nhạc đinh tai nhức óc, đầy rẫy những sự mờ ám xảy ra trong nơi này. Hương vị mê muội cùng với cồn bao lấy anh, anh lại như không quan tâm đến mọi thứ, chỉ nốc hết ly này đến ly khác.

- Anh đẹp trai. - Một cô nàng áp sát vào anh, tay lướt qua cơ thể cường tráng bên dưới chiếc áo sơ mi. - Tối nay có chỗ nào đi chưa? Nếu không thì tới chỗ em?

Ánh mắt mông lung lờ đờ liếc sang cô ả: "Cút!"

- Đừng vậy mà! - Cô ả vẫn chưa từ bỏ ý định, cánh tay mảnh mai trắng nõn to gan luồn vào trong áo anh. - Em cam đoan khiến anh hài lòng!

- Để tôi hài lòng? - Anh cười say. - Cô có biết phải làm sao mới cho tôi hài lòng không?

- Em đương nhiên là biết rồi.

Mắt cô ả sáng lên, hai tay lại bị anh giữ lấy: "Cô biết? Vậy cô đoán xem, bây giờ tôi muốn lên giường với ai? Đoán được thì cho cô mười vạn!"

- Dễ vậy sao? - Cô ả cười. - Chỉ cần đưa em điện thoại của anh, số nào mà anh cài là số khẩn cấp, không phải là đoán được rồi ư?

Nghe vậy, sắc mặt anh liền đổi, đẩy cô ta ra: "Cút ngay, đừng để tôi thấy cô lần thứ hai!"

Biểu tình hung dữ của anh khiến cô ả sợ hãi, trừng anh một cái rồi bỏ đi.

Anh bực mình lôi điện thoại ra, nhìn dãy số mà mình cài thành số khẩn cấp, là cô ấy, là cô ấy, là Cố Bảo Bảo!

Trước kia cô là trợ lý đặc biệt của anh, anh cài thành số khẩn cấp là vì khi có chuyện gì thì tiện tìm cô.

Lúc trước khi cô quay về, sau khi biết số mới của cô anh cũng theo thói quen mà cài nó thành số khẩn cấp.

Điều này chỉ là thói quen, chỉ là thói quen thôi!

Cô gái có thể thu hút anh, chỉ có Du Nhi! Chỉ có Du Nhi!

Anh tìm lấy số của Trịnh Tâm Du, mặc kệ bây giờ là mấy giờ vẫn gọi.

- Alo? - Trịnh Tâm Du bị đánh thức, không vui hỏi: "Tư Viễn, có chuyện gì thế?"

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc cùng vang lên với giọng anh.

- Du Nhi, em qua đây, anh đang ở câu lạc bộ.

Cô nhíu mày: "Tư Viễn, anh uống rượu đấy à?" Chắc anh uống không ít, nghe giọng cũng đã lè nhè.

- Bớt nói nhảm đi, em mau tới đây, lập tức! - Anh vội vã muốn chứng minh cái gì đó.

Cô xoa thái dương: "Được rồi." Anh rất ít khi luống cuống như vậy, lẽ nào là có chuyện gì ư?

Nhìn đồng hồ thì đã 2h30 rồi.

Cô vội vàng tới quán bar, cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, cô tìm một hồi lâu trong đám người ầm ĩ mới thấy Mục Tư Viễn đang ngồi trước quầy bar.

- Tư Viễn, anh sao lại uống nhiều như vậy? - Cô kinh ngạc khi nhìn thấy trước mặt anh hơn chục chai rượu.

Nghe tiếng thì Mục Tư Viễn ngẩng lên, cười ha hả, kéo cô vào lòng.

- Du Nhi, cùng anh uống rượu đi.

Anh liền cầm lấy ly rượu rót vào miệng cô.

Cô cau mày nuốt xuống, đẩy anh ra.

- Anh đừng uống nữa, mau về nghỉ đi. Không phải mai còn phải

đi làm sao?

- Đừng nói nhảm. - Anh đẩy ly rượu tới trước mặt cô. - Uống với anh! - Nói xong anh cũng tự uống.

Tiếp đó anh quay lại nhìn cô.

- Du Nhi, chúng ta kết hôn đi.

Trịnh Tâm Du sửng sốt, không hiểu vì sao anh lại nói như thế.

- Tư Viễn, anh đừng nói mê, em gọi người tới đưa anh về.

Cô lấy điện thoại ra lại bị anh đoạt mất.

- Du Nhi, anh có cái gì không tốt hả? Vì sao em không chịu lấy anh?

Cặp mắt vì say mà đỏ lên kia nhìn cô, cô lại phát hiện trong đó không phải là sự dịu dàng như bình thường, mà trong đó là sự đau đớn khôn cùng.

Cô thấy rất rõ ràng, người ẩn sâu trong sự đau đớn kia không phải là cô.

- Tư Viễn, anh say rồi.

- Anh không có say! - Anh đập tay lên mặt bàn quầy bar. - Anh muốn kết hôn với em. Em là... Cô dâu trong lòng anh... Sau khi chúng ta kết hôn, anh có thể thoát khỏi... Thoát khỏi mọi thứ...

Thoát khỏi những cảm giác kỳ quái ngập đầy trong trái tim, thoát khỏi những nhớ nhung không rõ trong mộng, thoát khỏi sự xung

động khiến máu trong người như sôi lên khi nhìn thấy cô ấy...

- Thoát khỏi cái gì? - Cô thấy khó hiểu. - Tư Viễn, hôn nhân có thể khiến anh thoát khỏi cái gì?

Kỳ thực anh không trả lời thì cô cũng đã đoán được.

- Anh chỉ muốn thoát khỏi Cố Bảo Bảo có phải không?

Mục Tư Viễn không lên tiếng, tu một hơi cả chai rượu, coi như lời giải đáp.

Trịnh Tâm Du bật cười: "Tư Viễn, anh thích cô ấy, anh đã thích cô ấy từ lâu rồi. Anh sao có thể vậy chứ?"

Cô đánh lên người anh: "Trong miệng anh luôn nói yêu em nhưng trong lòng anh lại là một cô gái khác?"

- Anh không yêu cô ấy, không yêu cô ấy. - Mục Tư Viễn biện bạch. - Anh yêu cô ấy thì sẽ không chán ghét cô ấy, cũng sẽ không khiến cô ấy bỏ chạy, cô ấy... Cô ấy cũng sẽ không nói với anh... Anh làm tổn thương cô ấy, anh đã tổn thương trái tim cô ấy...

- Đó là vì anh đang kháng cự, anh kháng cự lại chính bản thân anh! - Trịnh Tâm Du hét lên, cầm lấy cả chai rượu mà tu.

Thật là cay, cay đến mức nước mắt cô cũng phải chảy ra.

- Cố Bảo Bảo, lại là Cố Bảo Bảo. - Cô lại cầm chai rượu. - Mị lực của cô ấy cũng thật lớn!

Nói rồi cô ngửa đầu tu.

- Du Nhi. - Mục Tư Viễn có chút hoảng hốt, ngơ ngác hỏi: "Em nói gì? Em nói... Anh yêu cô ấy... Anh..."

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa! - Cô đẩy rượu tới trước mặt anh. - Uống rượu! - Rồi tiếp tục nốc rượu vào họng.

Mục Tư Viễn thấy cô uống cũng rót cho mình một ly.

Mấy bình rượu qua đi, Trịnh Tâm Du bắt đầu cháng váng đầu nhưng lòng cô lại rất rõ ràng.

Cô nghĩ tới những lời Mục Tư Viễn vừa nói, nghĩ lại những lời Thân Văn Hạo đã nói ngày đó, sự khó chịu bức xúc trào dâng.

- Rốt cuộc là vì sao? - Cô lại uống hết một chai, đặt cái chai lên quầy bar, quay lại nhìn Mục Tư Viễn: "Tư Viễn, anh nói xem, anh thích cái gì của Cố Bảo Bảo? Cô ấy có cái gì mà đám đàn ông các anh ai cũng thích vậy hả? Anh nói, anh nói đi..."

Mục Tư Viễn cười hắc hắc, đầu óc đã mê muội, đâu còn nói được gì?

- Anh không nói? Được, vậy em hỏi anh ấy, em hỏi anh ấy...

Cô cũng choáng váng lắm rồi, lá gan lớn gấp mấy lần bình thường, cầm điện thoại gọi cho Thân Văn Hạo.

Khi được nối thông, cô hét lớn: "Thân Văn Hạo, em hỏi anh, anh... Rốt cuộc thích cái gì của Cố Bảo Bảo hả?"

Thân Văn Hạo đang ngủ mơ màng, nghe tới ba chữ Cố Bảo Bảo mới tỉnh lại được chút: "Tâm Du? Trễ thế này mà em còn làm gì

thế?"

Tiếng nhạc thật ầm ĩ, chẳng lẽ là ở quán bar?

- Em đang hỏi anh, anh nói mau!

Trịnh Tâm Du lại hét lên, anh nhíu mày: "Tâm Du, em say rồi hả? Em đang ở đâu? Có một mình em thôi sao?"

- Em hỏi anh đó! - Kề cà mãi không có được đáp án, cô sốt ruột, nghĩ thế nào lại nói: "Anh không nói được hả? Vậy anh qua đây nhìn cô ấy nói đi, anh mau tới đây..."

- Bảo Bảo cũng ở đó? - Thân Văn Hạo kỳ quái ngồi dậy. - Hai người đang ở đâu?

Trịnh Tâm Du nói tên quán bar rồi cúp máy, bắt đầu tìm số của Cố Bảo Bảo.

- Du Nhi? Em đang làm gì thế? - Mục Tư Viễn trong men say cầm lấy chai rượu vừa uống vừa nói.

Cô cũng đã say ngà ngà nhìn anh.

Em bây giờ... Phải gọi cho Cố Bảo Bảo tới đây, em...

Điện thoại được nối, cô áp sát điện thoại vào tai rồi hét lớn: "Cố Bảo Bảo, cô mau tới câu lạc bộ."

Cố Bảo Bảo khó mà mở mắt nổi, liều mạng giằng co: "Cô Trịnh?"

- Đừng có cô cô gì cả, cô mau tới đây đi.

Cố Bảo Bảo lấy làm kỳ, đây đúng là giọng Trịnh Tâm Du, sao giọng điệu này như quá mức vậy? Lẽ nào cô ấy uống say ở quán bar sao?

Cúp máy, cô lại muốn gọi điện để Mục Tư Viễn tới quán bar xử lí, thế nhưng gọi mãi mà vẫn không cách nào được.

Mặc dù các cô không quá quen, thế nhưng giờ cô ấy đang say mà lại gọi tới thì không thể mặc kệ được.

Chỉ đành phải thay quần áo rồi tới quán bar.

CHƯƠNG 74.1: CÔ ẤY LÀ NGƯỜI PHỤ NỮ CỦA TÔI.

Từ xa cô đã thấy Trịnh Tâm Du đang cầm chai rượu rỗng múa may.

- Cô Trịnh? - Cô tiến tới hét lên, không rõ là cô ấy đang ở trong trạng thái này còn nhận ra được mình không.

Nhưng cô ấy quay lại, cặp mắt say đã đỏ lên nhìn cô.

- Cố Bảo Bảo... Cô... Đã tới rồi!

Cô ấy cười mà còn khó coi hơn cả khóc, nhét một chai rượu vào tay Cố Bảo Bảo: "Tới đây, uống rượu trước nào."

Cố Bảo Bảo đặt chai rượu qua một bên.

- Cô Trịnh, cô uống nhiều rồi, hay là tôi đưa cô về nhé!

- Tôi không về! - Cô ấy lắc đầu, vừa uống vừa nói: "Tôi cò phải chờ... Chờ..."

Cô ấy nói gì Cố Bảo Bảo không nghe được rõ, cảm thấy cánh tay bị ai đó nắm chặt lấy, hơi thở hỗn loạn đầy mùi rượu phả vào cổ cô.

Cô hoảng sợ quay lại, đối diện là cặp mắt sâu như đáy hồ của Mục Tư Viễn.

Lúc này, cặp mắt ấy đang dò xét khắp gương mặt cô, đột ngột lại tức giận: "Cô tới làm gì?" Anh hét lên, kéo cô lại quầy bar.

- Anh buông tôi ra! - Sao anh cũng ở đây?

Anh duỗi chân chặn cô lại làm cô không thể ra, tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Nói, sao cô lại ở đây? Cô đi theo tôi?"

- Đúng thế, tôi đi theo anh đấy. - Cố Bảo Bảo tức giận trả lời: "Anh có thể buông tôi ra được chưa?"

- Vì sao lại đi theo tôi

Anh vừa mở miệng thì mùi rượu xộc thẳng ra ngoài, Cố Bảo Bảo thiếu chút nữa ngừng thở, đẩy mạnh anh ra.

- Tôi thích đi theo anh đấy, anh quản được sao? Anh buông tôi ra.. Khụ khụ...

Nước mắt cô vì sặc cũng chảy cả ra, không biết là anh uống bao nhiêu rượu nữa!

Nghe vậy, anh cười khà, kéo mặt cô lại gần, cắn vào vành tai tuyết trắng của cô.

Cả người Cố Bảo Bảo run lên, nghe anh thì thầm bên tai: "Cô đúng là con mèo nhỏ khẩu thị tâm phi, tôi phải trừng phạt cô."

Cô hoàn toàn bị dọa, sững sờ không cách nào nhúc nhích, mãi cho đến khi cặp môi anh lướt qua má, bắt đầu gặm mút cái cổ trắng mịn của cô.

- Anh làm gì thế? - Cô tỉnh lại, sợ hãi đẩy anh ra. - Mục Tư Viễn, anh điên rồi sao?

Hay là lại xem cô thành Trịnh Tâm Du?

- Tôi điên rồi... - Anh lặp lại lời cô, ánh mắt chợt biến đổi, lạnh lùng buông cô ra: "Tôi điên rồi, cô mau cút xa ra, cút xa ra..."

Nói xong anh đẩy mạnh Cố Bảo Bảo ra, bước chân cô lảo đảo, rơi vào trong ngực của một người đàn ông khác.

- Bảo Bảo? Em sao rồi? - Giọng nói quen thuộc vang lên, cô sửng sốt.

- Văn Hạo? Sao anh cũng tới đây?

- Anh... - Thân Văn Hạo cũng không hiểu ra sao, anh tới quầy nhìn hai người đã gục, có phần ngạc nhiên: "Rốt cuộc thế nào vậy?"

- Em cũng không biết. - Cô lắc đầu. - Khi em tới thì hai người họ đã say khướt rồi.

Thân Văn Hạo lắc đầu thở dài, tới cạnh Trịnh Tâm Du: "Tâm Du? Tâm Du? Em sao rồi?"

Nghe tiếng, Trịnh Tâm Du ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh một lát, lại giơ tay lên chạm vào má anh.

Khi phát hiện ra người trước mặt là thật mà không phải mình tưởng tượng ra, cô chợt ôm lấy anh.

- Văn Hạo, cuối cùng anh đã tới rồi.

Thân Văn Hạo sửng sốt, từ mùi rượu tỏa ra từ người cô thì cũng đoán được là cô ấy đã say không biết gì nữa rồi.

- Anh tới rồi. - Anh nói theo lời cô. - Bây giờ anh đưa em về.

- Về nhà? - Nghe được hai chữ này, cô dường như tỉnh táo lại. - Em không muốn về, không muốn về.

Cô giãy ra, tìm tòi bốn phía, hét lớn: "Cố Bảo Bảo, Cố Bảo Bảo, cô đang ở đâu?"

- Cô Trịnh? Tôi... Tôi ở đây! - Cố Bảo Bảo cũng không dám tới quá gần, Trịnh Tâm Du sau khi uống say so với lúc bình thường thật như hai người khác nhau.

Ánh mắt theo tiếng nói tìm kiếm cô, Trịnh Tâm Du nhảy xuống ghế, bước chân mặc dù xiêu vẹo, nhưng sức lực lại rất lớn.

- Cô qua đây. - Cô ấy đẩy Cố Bảo Bảo tới trước mặt Thân Văn Hạo. - Văn Hạo, anh nhìn kỹ đi, lần này... Lần này anh có thể nói rồi chứ... Anh thích cái gì của cô ấy?

Thân Văn Hạo ngẩn ngơ, Cố Bảo Bảo sửng sốt, có phần lúng túng tránh né ánh mắt của Thân Văn Hạo.

- Tâm Du, em say rồi! - Thân Văn Hạo đẩy cái tay đang giữ đầu vai của Cố Bảo Bảo ra, lớn tiếng: "Anh sẽ đưa em về, không em lại tiếp tục uống nữa!"

Trịnh Tâm Du không nghe rõ anh nói gì, chỉ biết đây không phải là đáp án mình muốn có.

- Anh nói mau... Nói mau đi... - Cô cuống cuồng, nắm lấy vai Thân Văn Hạo lắc lắc.

- Em điên rồi sao! Thân Văn Hạo không kiên nhẫn đẩy cô ấy ra, nắm lấy tay Cố Bảo Bảo: "Chúng ta đi thôi!"

Cố Bảo Bảo cứ thế bị anh kéo đi.

- Này, thực sự cứ mặc kệ cô ấy thế sao?

Mục Tư Viễn là đàn ông, uống say bí tỉ cũng không cần lo lắng, Trịnh Tâm Du lại say ở đây, e rằng sẽ nguy hiểm.

- Bảo Bảo? - Thân Văn Hạo kinh ngạc nhìn cô. - Đêm hôm khuya khoắt cô ấy gọi chúng ta tới đây chỉ vì cái trò nhàm chán này, chúng ta sao còn phải quan tâm tới cô ấy làm gì?

- Nhưng mà...

- Đừng nhưng nhị gì cả, đi theo anh!

Đúng lúc này thì Trịnh Tâm Du lảo đảo vồ tới.

- Văn Hạo, anh không được đi...

Cô ấy ôm chặt anh, không biết trong lòng nghĩ gì lại khóc tu tu.

- Anh không được đi... Văn Hạo... Anh đừng bỏ em...

Tiếng khóc của cô ấy chạm tới dây thần kinh nhạy cảm nhất trong lòng Cố Bảo Bảo, cô đã sớm thấy trên người Trịnh Tâm Du hình bóng cô năm nào, lại không nghĩ rằng hai người bọn họ lại giống nhau đến thế.

- Văn Hạo, anh đưa cô ấy về nhà đi. - Cô đau lòng nói.

Thân Văn Hạo nhìn cô, nhìn Trịnh Tâm Du, lại nhìn Mục Tư Viễn gục ở quầy, bỗng nói: "Bảo Bảo, em hãy nhớ, nếu em không thích ai đó, vĩnh viễn đừng cho người đó hy vọng."

Nói rồi, anh bất chấp đẩy Trịnh Tâm Du ra, xoay người bước đi.

- Văn Hạo!

Thế nhưng cô ấy lại nhanh hơn. Khi say rượu cô ấy không còn kiềm chế như ngày thường nữa, mọi thứ khát vọng sâu nhất trong nội tâm đều ùa ra.

- Trịnh Tâm Du em buông ra! Buông ra! - Anh giữ lấy vai cô ấy, trừng mắt nhìn: "Anh hỏi em, anh là ai?"

Trịnh Tâm Du mắt lờ đờ nhìn anh

- Văn Hạo, anh là Văn Hạo.

- Tốt! - Sau đó anh quay cô lại nhìn Cố Bảo Bảo. - Bây giờ em nhìn cô ấy đi, cô ấy là ai?

Cô biết, cô biết rõ.

- Là Cố Bảo Bảo!

- Tốt lắm! - Anh buông cô ấy ra, lớn tiếng, từng chữ rõ ràng. - Xin lỗi, anh không thể yêu em. Em hãy nhớ kỹ, người anh yêu là cô ấy...

Rồi anh đưa tay ra ôm Cố Bảo Bảo vào lòng, cúi xuống hôn chính xác lên môi cô.

Cố Bảo Bảo mở to hai mắt, mọi thứ đến quá nhanh, cô thậm chí còn chưa biết là chuyện gì thì lưỡi anh đã cạy răng cô ra, cướp đi tất cả hô hấp của cô.

- A... - Trịnh Tâm Du giơ tay che mặt, đau đớn hét lên.

Ngay sau đó, tiếng hét chói tai vang lên bốn phía, Cố Bảo Bảo chỉ cảm thấy người mình bị mạnh mẽ tách ra khỏi Thân Văn Hạo, ngã vào trong đám người, khi còn chưa đứng vững thì một bàn tay kéo cô lại.

Cô ngẩng lên, lần này đối diện với cặp mắt thịnh nộ của Mục Tư Viễn, một tay anh ôm chặt cô, tay kia thì nắm chặt lại, trên đó còn dính máu của Thân Văn Hạo.

Mà Thân Văn Hạo thì ngã vào trong đám người.

Cô nghe được bên cạnh có người không ngừng nói: "Đánh người rồi, có người gây sự đánh người, mau gọi bảo vệ tới đê..."

Mục Tư Viễn loạng choạng, còn muốn tiến lên tặng thêm cho Thân Văn Hạo một quyền nữa.

Cô liều mạng ngăn anh lại, hét lên: "Mục Tư Viễn, anh điên rồi sao? Anh dừng tay lại..."

"Bốp" Khi đang nói thì Thân Văn Hạo đã đứng dậy xông lên đấm Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn vốn đã say rượu thì đâu còn chịu nổi lực đạo vậy chứ?

Liên tiếp lui lại sau, cánh tay vung vẩy va chạm vào mấy chai

rượu trên quầy khiến chúng rơi xuống đất vỡ tan.

Lúc anh ngã xuống, cả cánh tay bị miếng thủy tinh rơi dưới đất quét vào, máu tươi nhuộm đỏ áo sơ mi trắng.

Cố Bảo Bảo cả kinh, chính anh vẫn còn chưa phát giác ra, nhanh chóng bò dậy, như muốn tiếp tục đánh lại

Thân Văn Hạo tuyệt không tỏ ra yếu kém, xông lên trước thì bị Cố Bảo Bảo ngăn lại: "Văn Hạo, anh ta say rồi, anh.. Anh đừng..."

Lời còn chưa dứt, eo bỗng bị ai ôm lấy, Mục Tư Viễn kéo cô vào lòng, tức giận trừng trừng Thân Văn Hạo: "Họ Thân kia, anh dám chạm vào người phụ nữ của tôi!"

Nói xong thì tung một quyền vào cằm Thân Văn Hạo.

Thân Văn Hạo lùi lại mấy bước, lập tức xông lên nắm lấy cổ áo anh: "Mục Tư Viễn, anh nói ai là người phụ nữ của anh? Anh mà cũng xứng sao!"

Tay anh đẩy mạnh ra, cả người Mục Tư Viễn loạng choạng, trán "Cộp" một cái đụng vào cái quầy bar làm bằng đá hoa, lập tức máu rịn ra.

- Tư Viễn...

Cố Bảo Bảo bị dọa, vội chạy tới trước mặt anh: "Anh sao rồi? Sao rồi?"

Anh không đáp lại, tay nắm lấy rìa của cái quầy bar, thở hổn hển.

Thân Văn Hạo nắm lấy cánh tay cô: "Bảo Bảo, đừng để ý tới anh ta. Đi theo anh!"

Không đi được, trong đám người chợt nhường ra một con đường, mấy cảnh sát đi tới, hỏi họ: "Có chuyện gì ở đây?"

- Không có chuyện gì đâu! - Thân Văn Hạo lập tức trả lời.

Song, Mục Tư Viễn vẫn đang thở dốc quay lại, cao giọng nói: "Ai nói không có việc gì!"

Anh đỡ lấy ghế đứng dậy, nhìn cảnh sát, chỉ vào Thân Văn Hạo: "Người này... Người này gây sự với tôi... Tôi..."

Còn có hai chữ chưa nói ra, hai chân anh mềm nhũn, cả người ngã xuống đất ngất đi.

CHƯƠNG 74.2: (TIÊP)

Trên giường bệnh, Mục Tư Viễn vẫn say chưa tỉnh lại, nhìn trán anh được băng bó lại với cánh tay phải khâu đến hai mươi mũi, Cố Bảo Bảo bất đắc dĩ thở dài.

- Bảo Bảo? - Ngoài cửa, Thân Văn Hạo nhỏ giọng gọi cô.

Anh lắc đầu.

- Trong 100ml máu có hơn 70mg cồn, đã hoàn toàn say rồi, giờ không nhận ra ai được nữa, còn đang ngồi khóc ở đằng kia

Cố Bảo Bảo cau mày: "Anh mau đưa cô ấy về đi."

Anh gật đầu.

- Vậy còn em?

Ánh mắt cô lại nhìn vào phòng.

- Trong máu anh ấy có tới hơn 95mg cồn, không biết lúc nào mới tỉnh táo lại.

- Bảo Bảo...

Anh còn muốn nói gì, cô đúng lúc ngẩng lên nhìn anh, nụ hôn xảy ra trong quán bar lại hiện lên, cô lập tức lúng túng nhìn sang chỗ khác.

Thân Văn Hạo thầm than, bây giờ không phải là... Không phải là lúc nói ra những lời trong lòng.

- Vậy em chú ý nghỉ ngơi. - Nói xong anh liền đi.

Đầu đau quá!

Mục Tư Viễn cố mở mắt ra, kinh ngạc phát hiện mình không phải đang ở phòng ngủ. Đây là chỗ nào?

Anh giơ tay lên định vỗ đầu để khiến mình tỉnh táo hơn, mới phát hiện tay mình được quấn băng gạc dày.

Điều này... Rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Anh cố nghĩ lại chuyện đã xảy ra trước đó, trừ cơn đau ở đầu ra

thì hoàn toàn trống rỗng.

- Anh tỉnh rồi?

Giọng nói quen thuộc vang lên, anh sửng sốt nhìn Cố Bảo Bảo ngẩng đầu lên, nhanh chóng sửa sang lại tóc.

Lẽ nào cô ấy nằm úp sấp như vậy cả đêm?

- Anh thấy sao rồi? - Câu hỏi của cô cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

Anh không trả lời, mà hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Anh giơ cánh tay bị thương lên: "Tôi làm sao vậy?"

Cô nhìn anh, những chuyện sau khi say anh đều đã quên ư? Vừa hay có thể giấu chuyện anh và Thân Văn Hạo đánh nhau.

- Anh uống say, sau đó xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. - Cô thản nhiên đáp.

- Ngoài ý muốn? - Anh nhíu mày. - Vậy cô sao lại ở đây? Hôm qua lúc trên núi, không phải cô đã đi trước rồi ư?

Thấy cô mím môi không nói, anh nhướng mày: "Còn tưởng cô đi thật, hóa ra vẫn đi theo tôi."

Cố Bảo Bảo không muốn để ý tới anh, xoay người đi ra ngoài: "Anh đã tỉnh, tôi đi gọi bác sĩ."

- Gọi bác sĩ không cần cô đi. - Anh nói: "Rung chuông là được! Tôi thấy cô đang muốn trốn tránh vấn đề của tôi!"

Cô bực mình quay lại nhìn, anh quả nhiên đang một tay chống đầu suy nghĩ, mắt khiêu khích nhìn cô. Anh khiêu khích? Cô có gì mà để anh khiêu khích!

- Phải, tôi đi theo anh đấy! - Cô tức giận chống nạnh. - Tôi cũng không biết là bằng đôi chân của mình cũng có thể đuổi theo bốn bánh xe của anh!

Nghe vậy, anh ngồi dậy: "Vậy cô thành thật nói xem, tối qua đã xảy ra chuyện gì?"

Cố Bảo Bảo nghẹn giọng. Lại trúng bẫy của anh rồi.

- Anh đã không sao, tôi đi trước. - Cô vội muốn chạy.

Mục Tư Viễn nhếch môi cười, thở ra: "Cô không dám nói, là sợ tôi tố cáo Thân Văn Hạo?"

Bước chân Cố Bảo Bảo sững lại.

- Anh dựa vào cái gì tố cáo anh ấy?

Trong lòng rất là lo lắng, cô vẫn ôm một tia may mắn, huống chi anh đã say như thế, làm sao còn nhớ rõ được?

Nhưng mà anh lại nói: "Bằng cái tay này của tôi! Với một người đã say, mất đi năng lực hành động mà còn nặng tay như vậy, cô nói xem tôi có phải nên tố cáo anh ta chuyện làm hại tới người khác không?"

Đây là chuyện cô lo lắng nhất. Hôm qua cảnh sát cũng đã nói, mặc dù anh ra tay trước, dựa theo hàm lượng cồn trong máu anh

thì lúc đó anh cũng không có bao nhiêu lực công kích.

Nếu anh truy cứu, Thân Văn Hạo cũng coi là phòng vệ. Mà bây giờ, nghe ý anh thì hình như anh cũng không nhớ chuyện xảy ra tối qua.

- Là anh... - Cô cãi lại. - Anh ra tay trước!

Anh tới gần cô, sự tức giận và nguy hiểm lóe lên trong mắt.

- Tôi sao phải ra tay trước?

- Anh... - Cô không trả lời được. Không phải vì cô không biết, chỉ là cô không nói ra được, cô khó mà tin.

Anh giữ lấy ót cô, kéo mặt cô lại gần: "Cố Bảo Bảo, lời tôi nói tối qua, cô nhớ kỹ không?"

Hơi thở nóng hổi của anh đều phà lên mặt cô, cô không chịu nổi, tránh mắt sang một bên.

Anh lại thuận thế dán vào tôi cô, từng câu từng chữ đâm vào tim cô: "Công Tôn Diệp? Thân Văn Hạo? Cô đứng cách xa một chút! Bằng không đừng trách tôi..."

- Anh điên rồi sao? - Cố Bảo Bảo đẩy anh ra, hét lên cắt đứt lời anh, lại bị anh bắt được cổ tay. - Anh buông ra! Buông ra!

Cô vừa đá vừa cắn, anh mặc cô làm loạn, tay vẫn giữ chặt, không cho cô có cơ hội vùng vẫy.

- Mục Tư Viễn, anh buông ra!

- Không buông! Trừ phi cô chính miệng nói, cô đã nhớ kỹ lời tôi vừa nói!

- Anh điên hả! Tôi yêu hay ở với người đàn ông nào cũng không liên quan tới anh!

Ánh mắt Mục Tư Viễn lạnh lẽo.

- Vậy cô nói xem, cô muốn ở với người đàn ông nào?

- Anh... - Cô sửng sốt, lập tức đáp: "Dù sao cũng không phải anh!"

- Không thể nào! - Cổ tay dùng lực, thân thể cao to khỏe mạnh của anh lập tức bao phủ cô, cúi đầu chuẩn xác tìm lấy môi cô, ngay khi hai người chạm vào nhau, anh điên cuồng cướp lấy sự kinh hãi trong lòng cô

Cô liều mạng giãy dụa, nụ hôn của anh khiến cô hoảng hốt, trái tim cố tỏ ra kiên cường kia dường như lúc nào cũng có thể sụp đổ, cô không muôn, không muốn...

"Ưm..." Bỗng anh thả cô ra, từ trong họng phát ra một tiếng kêu đau.

Trong lúc cô giãy dụa đã đụng vào vết thương của anh, băng gạc màu trắng lập tức thấm đẫm máu, thấm tới tận lòng cô.

Cô đau lòng, hoảng hốt, cô không biết mình còn có thể làm gì. - Anh..." - Cô khóc. - Cứ phải ép tôi điên, anh mới vui vẻ, mới hài lòng đúng không?

Anh vươn tay muốn lau nước mắt cho cô, cô nghiêng người tránh

đi.

Nhìn cô tự lau nước mắt, cả người vì nghẹn ngào mà run rẩy, mắt anh rũ xuống, phát hiện trong lòng thoáng qua sự đau đớn.

- Bảo Bảo. - Chỉ chốc lát, anh ngẩng lên: "Vừa rồi tôi nói sẽ tố cáo Thân Văn Hạo hết hiệu lực. Em tới công ty làm đi."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, cười lạnh lùng: "Anh đang uy hiếp tôi?"

Uy hiếp? Anh chỉ đặt hai chuyện chung một chỗ thôi mà, chẳng qua, anh chưa bao giờ có thói quen giải thích nên chỉ nói: "Vậy em có tới không?"

- Tôi đi! - Cô nói. - Tôi xin anh sớm ép tôi điên luôn đi, lúc đó tôi có thể triệt để thoát khỏi anh.

Nói xong cô đi ra ngoài.

- Em đi đâu vậy?

Anh đuổi theo. Cô cũng không quay đầu lại, giọng nói lạnh nhạt: "Tôi đi chuẩn bị để đi làm."

Nhìn bóng hình cô biến mất cuối hành lang, anh quay về giường, chìa tay ra ấn chuông gọi bác sĩ.

Chính anh cũng không phát hiện, trên môi anh vừa hiện ra nụ cười vui vẻ như một đứa trẻ.

CHƯƠNG 75.1:

- Con nói cái gì?

Ba Cố dừng việc lại kinh ngạc nhìn Cố Bảo Bảo: "Con đã đồng ý?"

Cố Bảo Bảo gật đầu.

- Ngày mai... Con sẽ đi làm.

- Ông kinh ngạc cái gì? - Mẹ Cố liếc ba Cố, ngồi xuống cạnh Cố Bảo Bảo. - Đây là ý của lão Mục tổng, hay là ý của Mục Tư Viễn?

Cố Bảo Bảo do dự.

- Là... Là ý của lão Mục tổng ạ... - Cô chỉ đành nói dối ba mẹ lần nữa, người ép cô đi thật ra là Mục Tư Viễn.

Mẹ Cố vỗ tay cô.

- Nếu là ý của lão Mục tổng, con cứ đi đi!

- Không được! - Ba Cố phản đối như đinh đóng cột. - Bảo Bảo, con không thể lại tới làm ở công ty nhà họ Mục.

Ông vẫn cứ cảm thấy, nếu sáu năm trước không để con gái làm trợ lý đặc biệt cho Mục Tư Viễn dẫn tới việc sớm chiều ở chung với nhau thì sẽ không xảy ra những việc như bây giờ.

- Ba à... - Cố Bảo Bảo khe khẽ cau mày. - Con... Con đã đáp ứng rồi!

Nếu đã nói với ba mẹ chuyện này, cô cũng không định nói kỳ

thực cô cũng rất khó khăn.

Việc để cô tới công ty làm dù sao cũng là do lão Mục tổng đề ra. Nếu cô không đáp ứng, lão Mục tổng chẳng phải sẽ thành trò cười trước mặt Mục Tư Viễn?

Nếu cô không đáp ứng, anh nhất định sẽ còn dùng nhiều cách khác nữa ép cô phải đi.

Ba là một người rất thoải mái, sẽ dễ dàng biết rõ ngọn nguồn. Cô sao không biết sự lo âu của ba mẹ?

Nghe vậy, ba Cố im lặng một lát rồi mới nói:

- Bảo Bảo, con nghĩ kỹ chưa?

Cô cúi đầu cắn môi, gật đầu.

Ba Cố không nói gì nữa, tiếp tục làm nhân thịt.

Lúc này điện thoại reo lên, cô cầm lên nhìn rồi nhìn ba mẹ, sắc mặt có phần mất tự nhiên.

Mẹ Cố liền đoán được là ai, nhỏ giọng nói:

- Vào phòng nghe đi! - Đừng chọc ba con tức giận.

Cố Bảo Bảo gật đầu, cầm điện thoại đi vào trong phòng.

- Sao lâu vậy mới nghe điện thoại? - Giọng nói quen thuộc vang lên, ngực cô như tỏa nhiệt.

Đè tay lên ngực mới để giọng mình không lộ ra sự khác thường:

"Có chuyện gì?"

- Mai em tới làm...

- Tôi đã đồng ý rồi, anh còn muốn thế nào? - Cô cắt ngang lời anh, vừa bực mình lại mang theo chút uất ức.

Chính bản thân có thể không phát hiện ra, Mục Tư Viễn ở bên kia nghe xong lại rất hiểu.

Anh sửng sốt, cười không ra tiếng.

- Lời tôi còn chưa nói xong mà, em gấp cái gì? Hay là em bất mãn vì tôi chỉ gọi điện mà không tới tìm em? Nhưng mà...

Anh kéo dài lời cuối ra, ngắt lấy bông hồng trong bình hoa bên cạnh, dịu dàng vuốt ve cánh hoa trong tay.

- Đã trễ thế này tôi mà đi tìm một cô gái... Bình thường đều sẽ mang lên... Giường!

Ngón tay đang vuốt ve cánh hoa liền ngưng lại, anh nghĩ tới đêm lễ tình nhân kia, đầu ngón tay anh lướt qua... Da thịt mềm mại...

- Nếu anh gọi tới chỉ vì nói những lời này, thứ cho tôi không tiếp. - Cố Bảo Bảo lớn tiếng, dùng phương thức giận giữ để che giấu khuôn mặt đã đỏ bừng.

Anh khẽ cười, mới nói ra mục đích gọi điện:

- Cố Bảo Bảo, mai em đi làm, không được mặc bộ quần áo cũ kỹ rộng thùng thình kia nữa, tóc cũng không thể tùy tiện cài vào như thế...

- Vô vị!

Còn chưa nói xong thì bên kia đã cúp máy.

Anh sửng sốt, gọi lại, vậy mà tắt máy!

- Cố Bảo Bảo, đây là lần thứ mấy rồi? - Anh ngắm nghía cái điện thoại, cặp mắt đen thâm thúy lóe lên tia sáng.

Bỗng, anh dừng lại, nhập một số khác.

- Chuẩn bị cho tôi một bộ đồ nữ. Phải là bộ đồ đẹp nhất!

- Kích cỡ? 34, 24, 36.

Anh biết thế nào cô cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời mà, vẫn khoác cái bộ đồ cũ kỹ rộng thùng thình cùng mái tóc thì búi lên tùy ý kia mà đi làm.

- Mục tổng. - Thư ký chủ nhiệm hỏi. - Phòng làm việc của trợ lý Cố nên sắp xếp ở đâu đây ạ?

Nếu là trợ lý đặc biệt thì không thể ngồi ở cái bàn trong phòng thư ký được.

Mục Tư Viễn ngẩng lên, tưởng như nhìn thư ký chủ nhiệm chứ thực ra là đang càn rỡ quét Cố Bảo Bảo một vòng, thấy cô đỏ mặt, hơi chút suy nghĩ.

- Đương nhiên là sắp xếp trong phòng làm việc của tôi.

- Dạ?

Thư ký chủ nhiệm ngạc nhiên, ánh mắt của tổng giám đốc thật quỷ dị, những lời nói ra càng quỷ dị hơn.

- Không được! - Cố Bảo Bảo khẩn trương ngẩng lên nói thì thấy thư ký chủ nhiệm quay đầu kỳ quái nhìn cô.

- Ý tôi là tôi... - Cô vội sửa chữa. - Ý tôi là tôi sao có thể làm việc cùng văn phòng với tổng giám đốc được...

- Tôi nói là có thể thì có thể! - Mục Tư Viễn chỉ bút vào thư ký chủ nhiệm: "Cô có thể đi làm việc được rồi."

- À, vâng! - thư ký chủ nhiệm đi nhanh ra ngoài, để lại một mình Cố Bảo Bảo đối diện Mục Tư Viễn.

- Anh đừng có lấy việc công để đùa bỡn tôi! - Cô mặt lạnh lại.

- Đùa bỡn em? - Mục Tư Viễn cười. - Cố Bảo Bảo, nếu nói tôi thật có lòng đùa bỡn em, vậy cuộc sống an nhàn của em vẫn còn ở phía sau đấy!

Nói rồi anh cầm bút, tiếp tục ký tên lên tài liệu.

Cái tay phải vừa mới được khâu tối qua bây giờ có chút bất tiện, anh dừng lại thử viết mà vẫn không bắt được trọng điểm.

Cố Bảo Bảo nhìn anh rồi ngẩn ra, vội ra ngoài.

- Đứng lại!

Vẫn chậm một bước, anh nhất định... Cũng nghĩ tới điều đó.

- Tôi đi phụ dời bàn tới đây! - Cô tìm đại lý do, vẫn đi ra ngoài.

- Tách... - Đây là tiếng cửa phòng được khóa lại, cô quay lại thì thấy anh đang đắc ý lắc lắc cái điều khiển trong tay.

- Tôi sao lại quên mất. - Anh nói. - Em có thể bắt chước được nét bút tôi nhỉ!

Cô bất an lắc đầu: "Tôi... Mấy năm nay tôi đã quên rồi."

Thật hoang đường!

Còn có một cô gái như cô, lưu luyến si mê một người đàn ông tới trình độ như thế?

-- Ngay cả nét chữ anh cũng tập bắt chước nhiều lần, không có bất kỳ mục đích gì, hoàn toàn xuất phát từ sự ái mộ với anh --

Cô không muốn nhắc tới cái này, cô không muốn nghĩ lại những quá khứ khiến người ta đau lòng kia nữa.

- Quên rồi? Hay là em căn bản không muốn giúp tôi làm việc? - Anh không tin hừ một tiếng. - Bây giờ em là trợ lý đặc biệt của tôi, tôi là cấp trên của em, em có thể phân rõ công và tư được không?

- Anh...! - Cố Bảo Bảo bất đắc dĩ, tiến tới đứng trước bàn làm việc của anh.

- Tới chỗ này! - Anh chỉ vào vị trí bên cạnh. - Ở đó quá xa, tôi không thấy được em viết.

Cô chỉ có thể vòng qua bàn đứng ở chỗ anh chỉ định.

Anh để tài liệu với bút trước mặt cô, chỉ vào một chỗ trống: "Bây giờ tôi đọc, em viết."

Cô khom lưng cầm bút, nghe từng câu nói của anh, đang muốn viết thì anh bỗng lại gần nhắc nhở bên tai cô:

- Phải dùng kiểu chữ của tôi viết!

Khoảng cách gần như vậy khiến cô hít thở khó khăn, chật vật đọc rõ từng chữ:

- Tôi nói rồi... Tôi đã quên...

Ngòi bút đặt lên văn kiện, màu mực đen hiện lên, anh lại chậm chạp không lên tiếng nữa.

Cô đành phải quay đầu lại thì đối diện với cặp mắt sâu thẳm nhưng hiện lên ánh sáng nguy hiểm của anh.

Cô sửng sốt, khi muốn né tránh thì đã chậm.

Vòng eo mảnh khảnh được bàn tay anh ôm lấy, cánh tay hơi dùng lực cô liền rơi vào lồng ngực anh.

Anh lấy xuống cặp kính bà ngoại rồi vứt nó nát bấy trên đất.

- Anh...

Tay anh đè môi cô, ngăn lời kháng nghị của cô.

Sau đó, ánh mắt anh như những lưỡi dao chặn cô lại (ĐÔN). Khi anh quan sát cô từ trên xuống dưới, cô cảm thấy bộ đồ của mình

cũng bị ánh mắt anh xé toạc ra.

- Cố Bảo Bảo. - Anh chậc chậc lắc đầu. - Em cứ phải lấy hình tượng thế này mà ở cạnh tôi mỗi ngày sao?

Rồi bàn tay anh dời khỏi cặp môi đỏ mọng, đi xuống xé toạc cái áo của cô ra.

Cô sững sờ, lập tức nghe được tiếng nút áo tróc ra, tiếng vải rách toạc.

- Anh làm gì thế? - Cô trừng mắt đầy kinh phẫn (kinh hãi tức giận), giùng giằng thoát ra.

Nhưng không ngờ anh lại nắm được vạt áo cô, cô càng vội chạy thì áo cô càng rách ra nhanh hơn.

- Cốc cốc cốc... - Đúng lúc này cửa vang lên tiếng gõ.

Cố Bảo Bảo vòng tay ôm người chỉ lộ ra vai và phần eo, gấp muốn khóc, vội trốn sau rèm cửa sổ.

CHƯƠNG 75.2:

- Cố Bảo Bảo! - Anh thì đắc ý ngồi lên ghế, còn hài hước nhướng mày với cô. - Năm năm không gặp, vóc dáng em còn tốt hơn lúc trước, tuyệt không thua kém mấy cô nàng trong quán bar đâu nha!

- Anh câm miệng! Chơi thế rất vui sao?

Cô nổi giận nhìn anh chằm chằm, lấy rèm che kín người mình hơn.

- Anh còn không để thư ký chủ nhiệm vào đi?

Chậm một chút nữa, thư ký chủ nhiệm nhất định sẽ hoài nghi quan hệ của bọn họ.

Cô kéo lấy rèm, may là cái rèm đủ lớn, có thể giấu được cô.

Nghe vậy, Mục Tư Viễn đứng dậy, nhưng anh không có cầm điều khiển từ xa mà tới gần cô.

- Anh... Anh muốn làm gì?

Tuy cách rèm cửa sổ, ánh mắt anh lại khiến cô có cảm giác mình như không được cái gì che đậy.

Môi anh nhếch lên nụ cười:

- Tối qua tôi chợt nhớ lại cái đêm lễ tình nhân, lúc ở quán bar...

Đầu cô nổ bùm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như cà chua chín muồi.

Anh nói những cái này làm gì, anh... Anh dần dần tới gần hơn, hơi thở như có như không phải lên mặt cô , cô muốn chạy nhưng không còn đường lui.

- Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa lại vang lên, dồn dập mà lại không kiên nhẫn.

- Anh? Anh? - Cùng với đó là giọng của Mục Sơ Hàn.

Bầu không khí mới rồi giữa hai người liền biến mất. Mục Tư Viễn nhíu mày, tay đang để sau lưng ném ra một bộ quần áo cho cô:

- Tới phòng nghỉ thay đi!

Cố Bảo Bảo ngơ ngác nhận lấy, lại bị anh trừng mắt giục một cái, vội chạy vào phòng nghỉ bên cạnh.

Đóng cửa lại, đèn phòng nghỉ theo đó sáng lên, đây là ý tưởng của cô.

Nếu phòng ngủ mà mở đèn thì anh sẽ ngủ không ngon giấc. Nhưng nếu anh dùng phòng nghỉ thì nhất định do công việc bề bộn, mệt đến mức không về đươc nhà.

Nhiều lần anh đều quên tắt đèn ngủ, nhưng vì ánh đèn chói mắt mà trằn trọc trong mộng, cho nên anh đã đổi đèn trong này thành đèn cảm ứng tiếng động.

Đi sâu vào thì sẽ thấy một chiếc giường lớn phủ trên đó là ra

giường bằng tơ lụa màu xanh, giống như có sức hấp dấn nào đó, cô chậm rãi ngồi xuống.

Bàn tay trắng ngần mảnh mai khẽ lướt qua đệm, khăn trải giường bằng tơ lụa dưới nhiệt độ ở tay cô nóng lên, càng trở nên mềm mại.

Giống như... Nước da màu đồng của anh, những cảm xúc khi chúng áp sát vào cô...

Sáu năm trước, chính ở chỗ này cô đã dâng mình làm quà tặng anh, mặc dù... Đây là món quà anh không hề muốn.

- Anh, nghe nói Cố Bảo Bảo lại tới công ty hả!

Âm thanh sắc bén của Mục Sơ Hàn vang lên, cô lấy lại tinh thần, xóa đi giọt nước mắt dưới mi.

- Cái này thì có quan hệ gì tới em? - Mục Tư Viễn liếc sang cô em một cái.

- Đương nhiên là có liên quan tới em rồi! - Mục Sơ Hàn hất cằm, cất cao giọng: "Bởi vì bây giờ em cũng là một thành viên của công ty, là cộng sự với anh, em đương nhiên có quyền biết!"

- Em? - Mục Tư Viễn quay lại nhìn cô em. - Em vừa hồ đồ cái gì thế hả? Lần này lại muốn mua cái gì? Anh sẽ viết chi phiếu cho em!

Nói rồi anh quả quyết lấy tập chi phiếu ra, lấy bút ra viết.

- Từ từ đã! - Mục Sơ Hàn đoạt lấy bút trong tay anh. - Anh! Từ hôm nay em sẽ tự kiếm tiền cho mình, không lấy tiền của anh và

ba mẹ nữa!

- Em rốt cuộc định giở trò quỷ gì thế hả?

Mục Tư Viễn không kiên nhẫn nữa: "Em về nhà đi, công ty không phải chỗ cho em chơi."

- Ai nói là em tới để chơi! - Mục Sơ Hàn lớn tiếng kháng nghị. - Cố Bảo Bảo có thể tới công ty, còn làm trợ lý đặc biệt của anh, em vì sao không thể làm thư ký của anh? Hơn nữa...

Cô giả vờ nháy mắt thần bí: "Lẽ nào anh không biết lần này Cổ Tín Dương dẫn theo một trợ lý rất lợi hại sao? Không có em hỗ trợ, anh cẩn thận bị anh ta đánh bại đấy!"

Mục Tư Viễn cảm giác kiên nhẫn của mình đã tới cực hạn. Nếu đối phương không phải em gái anh, anh khó mà đảm bảo mình sẽ không đánh cho cô một cái...

- Cố Bảo Bảo, em thay xong quần áo chưa, còn lề mề cái gì thế!" - Chợt anh nghĩ tới, anh nên nhờ vào vị trợ lý đặc biệt để giải quyết chuyện này.

Cố Bảo Bảo sửng sốt. Kỳ thật cô đã thay xong rồi, thế nhưng bộ đồ này phần cổ chữ V lại hở ra rất lớn.

Hơn nữa bộ đồ này ăn khớp với vóc người của cô, bộ đồ thùng thình cũng không che đậy được, cho nên cô mới chậm trễ không ra ngoài.

- Anh nói cái gì? - Ngay lúc đang do dự thì Mục Sơ Hàn lại nói: "Anh, anh thật đúng là bụng đói ăn quàng. Hôm nay mới là ngày đầu tiên tới làm trợ lý, anh, anh đã kéo cô ta lên giường rồi?"

Nói cái gì vậy?

Cố Bảo Bảo bực mình, mở cửa đi ra ngoài.

- Sơ Hàn. - Dẫu gì cũng lớn lên với nhau, cô không nói nên lời những câu độc địa. - Mọi việc không giống như em nghĩ.

Mục Sơ Hàn khinh thường liếc cô.

- Cô ăn mặc vậy đi làm mà còn muốn tôi nghĩ tốt cho cô?

Cố Bảo Bảo khó chịu cúi xuống, bộ đồ này quả thật có chút...

- Cố Bảo Bảo. - Mục Sơ Hàn lại nói. - Bây giờ không giống ngày xưa nữa rồi, tôi cảm thấy dù là chỉ cần nghĩ tới Hoan Hoan với Nhạc Nhạc thì cô sẽ không ăn mặc bộ đồ như thế tới cái công ty nam nhiều mà nữ ít này đâu!

Nghe vậy, sắc mặt của Cố Bảo Bảo trắng nhợt. Cô ngẩng lên nhìn Mục Tư Viễn, hi vọng anh có thể nói câu gì, dù chỉ một câu thôi.

- Nói bộ đồ này là anh bắt cô mặc -

Bọn nhỏ hàng ngày đều gặp mặt Mục Sơ Hàn, cô không muốn Hoan Hoan Nhạc Nhạc nghe được những lời này.

Thế nhưng, ánh mắt anh chỉ lướt qua cô, sau đó lên tiếng:

- Còn ngây ra đó làm gì? Nửa tiếng sau là có cuộc họp ban giám đốc rồi, còn không đi chuẩn bị!

Người cô tức khắc chao đảo, nhưng cô cắn răng kiên trì.

- Vâng! Mục tổng! - Bước chân cô đi như bay ra khỏi văn phòng.

Tưởng rằng sẽ không tổn thương nữa, nhưng trái tim vẫn mơ hồ đau đớn.

- Bộ đồ kia có gì không ổn sao?

Đợi tới khi cô ra ngoài, Mục Tư Viễn hỏi Mục Sơ Hàn.

Mục Sơ Hàn nhún nhún vai.

- Không có gì không ổn cả.

- Vậy sao em nói những lời đó?

- Em không thích cô ta, thấy cô ta không vừa mắt, được không?

- Rầm!

Âm thanh điếc tai khiến cô giật nảy, lúc này tay Mục Tư Viễn nện mạnh lên bàn, ánh mắt tức giận âm trầm nhìn cô:

- Trước đây thế nào anh mặc kệ, bây giờ cô ấy là mẹ của con anh, anh hi vọng em khiêm tốn một chút.

Mục Sơ Hàn ngẩn ngơ, cặp mắt lạnh lùng như dao kia khiến cô sợ hãi, nhưng cô không phục, mắng lại "Bệnh thần kinh" rồi mới đi ra ngoài.

Đi tới cửa rồi, vẫn còn không sợ chết quay đầu lại.

- Mục Tư Viễn! Trái tim anh thật rộng lớn nhỉ? Đừng có nói với

em là anh chuẩn bị đồng thời yêu một lúc hai cô gái đấy!

Nói xong mới sợ chết khiếp chạy trốn!

Yêu? ! Anh mà sẽ có tình yêu với Cố Bảo Bảo?

Không thể nào, nhiều năm trôi qua, nếu anh có thể thích cô, không phải đã sớm yêu rồi sao?

Nhưng nếu không yêu, thấy người đàn ông khác thân thiết với cô, nghĩ tới cô có thể trở thành vợ của người khác, sao sự tức giận trong lòng lại không kiềm chế được?

Cố Bảo Bảo tới văn phòng thư ký.

- Xin hỏi, ai chịu trách nhiệm cuộc họp ban giám đốc nửa tiếng sau vậy?

Phiên dịch viên Linda ngẩng lên nhìn cô mãi mới trợn to mắt kinh ngạc:

- Cố Bảo Bảo, thật sự là cô!

Cô ấy tiến tới, nhìn bộ đồ trên người cô:

- Bộ đồ này của cô thật đẹp đấy, rất là hợp với cô. Sau này cô đừng mặc mấy bộ quần áo tối màu kia nữa.

Cố Bảo Bảo cười gượng, ngay cả Linda cũng muốn nói móc cô ư?

Khi ngẩng lên thì thấy thư ký chủ nhiệm đang ra ngoài, trên môi nở nụ cười đầy hàm xúc.

- Cuộc họp ban giám đốc do tôi phụ trách. - Cô ấy tới bên cạnh Cố Bảo Bảo. - Phó chủ tịch mới chắc cũng tới rồi, chúng ta thay mặt tổng giám đốc xuống dưới đón anh ta.

Cố Bảo Bảo gật đầu, theo cô ấy vào thang máy.

Xuống tầng một (ĐÔN) thì đã thấy một chiếc xe đã tới cửa công ty. Mấy người bảo an đi ra mở cửa xe. Một người đàn ông cao lớn với khi chất lạnh lùng bước xuống.

Thư ký chủ nhiệm chưa từng gặp Cổ Tín Dương, không nhịn được hỏi:

- Phó tổng mới thật đẹp trai, có thể so được với tổng giám đốc của chúng ta đó!

Cố Bảo Bảo cười cười vô vị, rồi chợt ngơ ngẩn, không ngờ thấy được một người quen cùng bước xuống theo Cổ Tín Dương.

- Văn Hạo? ! - Cô kinh ngạc kêu thành tiếng.

CHƯƠNG 76.1: Hạ uy phong.

- Cô biết bọn họ? - Thư ký chủ nhiệm sửng sốt, Cổ Tín Dương và Thân Văn Hạo đi tới.

Thư ký chủ nhiệm vội tiến lên đón:

- Chào phó tổng, tôi là thư ký phòng tổng giám đốc.

Cố Bảo Bảo cũng đi lên:

- Chào phó tổng, tôi là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.

Thân Văn Hạo sớm đã thấy được bóng dáng quen thuộc kia, không ngờ thật sự là cô ấy!

- Bảo Bảo!

Trong mắt anh thoáng hiện lên sự kinh diễm, tiếp đó lại cảm thấy kỳ quái:

- Bảo Bảo, sao em lại ở đây? - Cô ấy không phải đã sớm nghỉ việc ở Mục Thị rồi ư?

Anh cảm thấy kinh ngạc, cô càng thấy ngạc nhiên hơn. Bất chợt những lời Mục Sơ Hàn nói ban nãy lại hiện về.

-- Lẽ nào anh không biết lần này Cổ Tín Dương dẫn theo một trợ lý rất lợi hại tới sao --

- Văn Hạo, anh là... - Cô hỏi. - Trợ lý của phó tổng?

Thân Văn Hạo gật đầu, còn muốn nói gì với cô nữa thì Cổ Tín Dương quay lại nhìn anh:

- Trợ lý Thân, cuộc họp ban giám đốc sắp bắt đầu rồi. Nếu anh muốn ôn chuyện thì có thể tìm thời gian khác.

Giọng anh ta như gió rét trong đêm đông, sự băng lãnh ấy không để cho người ta kháng cự.

- Vâng, Cổ tổng. - Thân Văn Hạo vội vàng đáp, lại vội vã cười với cô mới đi theo Cổ Tín Dương.

Cố Bảo Bảo lén nhìn Cổ Tín Dương thì thấy anh ta cũng đang nhìn cô, cặp mắt âm trầm khiến cô sợ hãi, cúi đầu cùng chủ nhiệm thư ký đi tới thang máy.

Trong thang máy, bốn người ai cũng không nói câu nào. Sự lạnh lùng của Cổ Tín Dương dường như cũng đóng băng không khí xung quanh.

Cố Bảo Bảo âm thầm nghĩ, mặc dù đôi mắt Mục Tư Viễn lúc nào cũng khiến người ta khó đoán, nhưng tâm tình anh bình thường hay thay đổi.

Vị Cổ tiên sinh này thật đúng là một tảng băng lớn. Từ cặp môi kia là có thể thấy là anh ta sẽ không cười rồi!

Vào phòng họp, Mục Tư Viễn và các thành viên ban giám đốc đã ngồi vào vị trí, thấy Thân Văn Hạo cũng tới khiến anh có hơi kinh hãi.

Sau đó, anh nhìn Cố Bảo Bảo, cất cao giọng nói:

- Trợ lý Cố, vị trí bên cạnh tôi đang để cho cô đấy!

Nói rồi anh vỗ vị trí bên cạnh, bộc lộ sự nhiệt tình không gì sánh được.

Anh đang làm gì thế? Cố Bảo Bảo âm thầm nhíu mày, trước mặt nhiều người lại không thể nói gì được, chỉ đành ngồi cạnh anh.

Các vị trong ban giám đốc cũng âm thầm nhìn nhau, sao tổng giám đốc không giới thiệu phó tổng mới tới trước, cũng không mời anh ta ngồi xuống mà lại bảo một trợ lý làm việc vặt trong cuộc họp ngồi?

Cổ Tín Dương nhìn sang Mục Tư Viễn, thu lại nụ cười đắc ý của anh vào mắt.

Anh ta âm thầm nắm chặt tay lại.

Thư ký chủ nhiệm thông minh thấy không khí có chút không đúng, vội tiến lên kéo ghế cho Cổ Tín Dương:

- Phó tổng, mời anh ngồi!

Thân Văn Hạo cũng đi lên, sau khi cám ơn thư ký chủ nhiệm thì đặt những thứ tài liệu cần cho cuộc họp lên bàn rồi ngồi xuống.

Cuộc họp bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là Mục Tư Viễn phát biểu, Cố Bảo Bảo vội đặt những lời cần nói tới trước mặt anh, anh lại vung tay ý bảo không cần, chậm rãi đứng dậy.

Anh muốn làm gì vậy?

- Các vị. - Anh cao giọng nói. - Vị phó tổng hôm nay tới, nói vậy mọi thành viên trong ban giám đốc đều biết rồi, anh ta chính là Cổ Tín Dương con trai của cô tôi.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều khẽ mỉm cười với Cổ Tín Dương, coi như là đã biết.

Cổ Tín Dương lại không chút biểu tình, tay đang nắm tài liệu cũng chặt lại, như là dự liệu được những gì Mục Tư Viễn sẽ nói tiếp.

Quả nhiên, Mục Tư Viễn dừng một chút, đột ngột chuyển đề tài:

- Mọi người đều biết, Mục Thị là xí nghiệp gia tộc, vị trí tổng giám đốc chưa bao giờ truyền cho người khác họ, cho nên mời anh ta tới đảm nhiệm chức phó tổng, chỉ bởi vì gần đây công ty có một hạng mục lớn cần hợp tác với anh ta. Sau khi hạng mục này chấm dứt, anh ta sẽ rời khỏi công ty!

Nói xong ánh mắt anh chuyển sang anh ta:

- Phó tổng giám đốc Cố, anh nói sao?

Các ngón tay nắm lấy tài liệu gần như trắng bệch, anh ta chậm rãi ngẩng lên, vẫn là ánh mắt lạnh lùng kia, nhưng ẩn sâu trong đó là ngọn lửa giận dữ.

- Anh nói đúng! - Anh ta khống chế rất tốt giọng điệu của mình. - Đến lúc đó, lúc nào cũng phải đi...

- Vậy được rồi! - Mục Tư Viễn cắt ngang. - Hạng mục này sẽ phải vất vả tới phó tổng giám đốc Cố rồi. Vậy giờ mời phó tổng giám đốc Cố giới thiệu một chút về hạng mục này.

Nói xong, anh ngồi xuống, bắt chéo hai chân.

Bàn hội nghị này hình chữ nhật, Cổ Tín Dương hòa Mục Tư Viễn ngồi hai đầu đối cạnh nhau, có thể thấy được hai chân đối phương ở bên dưới làm gì.

Nhìn anh bắt chéo hai chân, cơn tức trong lòng Cổ Tín Dương càng tăng lên, nhưng anh ta vẫn cố nén lại, bắt đầu nói về hạng mục mà anh ta giành được này.

Mục Thị từng cạnh trang hạng mục này với công ty anh ta nhưng lại thua, hôm nay có thể nói là mất mà lại được hồi báo, các vị trong ban giám đốc đều rất nghiêm túc lắng nghe. Cố Bảo Bảo cũng cực kỳ ghi lại cặn kẽ.

Bỗng cô có cảm giác. Trên đùi truyền lại cảm xúc khác thường, cô cúi xuống thì thấy tay Mục Tư Viễn lại đang đặt trên đùi mình vuốt ve nhiều lần qua làn váy.

Cô kinh hãi ngẩng lên, âm thầm trừng mắt với Mục Tư Viễn ý bảo anh mau thả tay ra.

Thế nhưng anh lại đang nghiêm chỉnh nhìn Cổ Tín Dương, dường như rất nghiêm túc nghe giới thiệu về hạng mục mà không phải là đang "sờ mó" cô. Bàn tay đang đặt trên đùi cô như không phải là của anh vậy!

Anh sao có thể trêu đùa cô ngay lúc này được cơ chứ?

Tay trái Cố Bảo Bảo từ tốn cho xuống dưới bàn, chạm vào tay anh, véo mạnh một cái.

Song cái véo này không đuổi được anh đi mà còn để tay anh càng làm bậy hơn, luồn hẳn vào trong váy cô ma sát với da thịt cách tất da bên trong.

Cơn rùng mình từ đùi lan rộng, cô không thể ức chế nhớ lại cái đêm lễ tình nhân kia, những nụ hôn dịu dàng và tỉ mỉ âu yếm của anh, khi cái thứ nóng rực của anh ở bụng dưới cô, cảm giác nó như bây giờ vậy...

Cô cắn mạnh vào môi để mình tỉnh táo lại, trong trường hợp như thế này sao lại nhớ tới những điều đó?

Cô rất xấu hổ thầm trợn mắt nhìn anh, dùng hết sức để véo anh nhưng tay còn chưa đụng tới anh thì anh đã hơi đổi người, cứ như là có ai đó véo mạnh anh vậy.

Cô ngẩn ngơ, Cổ Tín Dương hòa Thân Văn Hạo cũng ngẩn ngơ, sau đó bọn họ lập tức thấy được chỗ mà Mục Tư Viễn đặt tay!

Sắc mặt lạnh lùng của Cổ Tín Dương càng thêm giá rét, anh ta nắm chặt tay, hận không thể bầm thây vạn đoạn Mục Tư Viễn!

Mà lời giới thiệu của anh ta dừng lại cũng khiến thành viên ban giám đốc kỳ quái nhìn sang hướng này.

Thân Văn Hạo vội thu lại ánh mắt tức giận, tiếp đó nói với Cổ Tín Dương:

- Nửa phần trước thì phó tổng giám đốc Cố đã giới thiệu, nửa phần sau tôi xin phép làm nốt.

Cả hội nghị liền trở lại như thường. Mục Tư Viễn nhìn Cổ Tín Dương, tay đặt trên đùi Cố Bảo Bảo cũng rút về.

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ.

Đóng cửa lại, lần này không cần anh dùng điều khiển khóa thì Cố Bảo Bảo cũng tự khóa cửa lại.

Thấy Mục Tư Viễn vào phòng nghỉ, cô chạy theo hỏi:

- Mới vừa rồi anh làm gì vậy hả?

Mục Tư Viễn nhếch môi cười, mở tủ lấy áo choàng tắm lại không đáp.

- Tôi hỏi anh đó! - Cô đã nhịn suốt cuộc họp, đã cực kỳ tức giận rồi.

- Vừa rồi? - Anh cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng lại chậm rãi. - Cố Bảo Bảo, không ngờ... Cách tất da mà vẫn cảm giác được làn da của em...

Anh áp sát lại cô, liếm môi, phớt qua gò má cô, thốt lên hai từ:

- Trơn nhẵn!

- Hạ lưu! - Cô tức giận mắng, giơ tay ra như muốn tát anh bị anh tránh được.

Gò mà bị anh phớt qua đỏ ửng, tim cô vì động tác mờ ám của anh

mà rung động, cũng cảm thấy tủi thân.

- Mục Tư Viễn! Anh cứ phải khi dễ tôi như vậy sao? - Cô nói, vành mắt bắt đầu đỏ.

Mục Tư Viễn mềm lòng:

- Tôi sao lại khi dễ em? - Anh muốn giải thích, lời ra tới miệng lại thành: "Cả người em có chỗ nào mà không bị tôi sờ? Sao có thể gọi là khi dễ em?

Nói xong anh cởi áo khoác, ném lên giường.

Uất ức và phẫn nộ vì động tác này của anh mà tạm ngưng, cô lui về sau:

- Anh... Anh làm gì thế?

Khi đang nói thì anh vậy mà bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, mới cởi hai cúc phía trên, bắp thịt cường tráng của anh đã lộ ra không sót chút nào.

Cô liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, (ĐÔN)muốn trốn ra ngoài mới phát hiện anh đứng ở cửa, mà cô thì đứng cạnh giường.

- Mục... Mục tổng. - Cô lắp bắp. - Bây giờ... Đang giờ làm việc!

- Ừ hử? - Anh hừ nhẹ, cởi áo sơ mi đặt lên giường, bắt đầu cởi dây lưng.

Cô cảm thấy cả người nóng lên, lý trí nói rằng cô không thể ở đây, bước chân bắt đầu đi tới.

- Mục tổng, tôi ra ngoài trước.

Nói rồi cô bước nhanh hơn, muốn né anh sau đó mở cửa ra ngoài.

Song anh vậy mà đưa tay ra cản, kéo cô vào lòng.

Do xung lực quá lớn, trán cô đập mạnh vào lồng ngực anh, cơn đau làm nước mắt cô ứa ra.

CHƯƠNG 76.2: TIẾP

- Em chạy cái gì? - Nhìn cô đau đớn cau mày, Mục Tư Viễn vừa bực mình vừa buồn cười. - Sợ tôi ăn em sao?

Chẳng lẽ không đúng sao? Cô cúi xuống, quần dài của anh đã cởi đến mắt cá chân, quần lót nam đen in chữ vàng đập vào mắt, cô vội nhắm lại.

- Đừng giả bộ xấu hổ. - Phản ứng của cô khiến anh không cho là đúng, lại không biết cô không phải đang xấu hổ mà là đang kiềm chế mình không nghĩ bậy bạ.

- Mở mắt ra. - Anh đẩy cô. - Tôi đi tắm...

Hử? Cô nhìn anh, nghe anh nói:

- Lát nữa tôi có hẹn với một khách hàng nữ.

Anh nhấn mạnh chữ "nữ", còn áp sát lại cô, cường điệu:

- Một khách hàng nữ xinh đẹp!

Nói xong anh cầm lấy áo choàng tắm vào phòng tắm.

Cố Bảo Bảo thở dài một hơi, khuôn mặt đã đỏ giờ lại càng đỏ rực lên.

Cô gõ mạnh vào đầu:

- Bảo mày đừng có nghĩ bậy, bảo mày đừng có nghĩ bậy...

Cô mở lịch trình của tổng giám đốc mà thư ký đưa ra, quả nhiên nửa tiếng sau anh có hẹn với một khách hàng lớn!

Nghĩ lại ánh mắt cười như không cười của anh, cô giật tóc mình.

Lúc này... Bị chơi khăm rồi!

Mục Tư Viễn thay xong quần áo ra ngoài thấy cô đang sắp xếp lại tài liệu, anh nhướng mày:

- Còn không đi theo tôi?

Cô cũng không ngẩng lên:

- Anh đi gặp khách hàng nữ thì chắc hẳn cũng không cần tôi ở đó làm gì!

Đây là sự phục thù của cô vì vừa rồi bị trêu đùa sao? Mục Tư Viễn cười:

- Ngày đầu tiên đi làm mà em đã dám cãi mệnh lệnh của cấp trên, tôi sẽ trừ tiền lương của em.

Cô ngẩng lên nhìn anh đi ra cửa:

- Anh cứ trừ đi!

Anh quay lại nhìn cô.

- Nhưng mà thấy vừa rồi trong cuộc họp ban giám đốc em phối hợp với tôi hạ uy phong của tên họ Cổ kia, tôi sẽ không so đo!

Nói xong anh mở cửa ra ngoài.(L3) Hóa ra là vậy? Hành động

quan tâm mời cô ngồi cùng với việc làm hạ lưu kia của anh cũng là vì hạ uy phong của Cổ Tín Dương?

Đây là anh cố ý giải thích cho cô ư?

Dường như cũng là lần đầu tiên, vì cô tức giận mà anh giải thích với cô.

Cô ngồi xuống, thở ra một hơi nặng nề, tâm tình phức tạp, không biết là vui vẻ hay là... Mất mát.

Sắp xếp lại tài liệu xong thì đi tới nhà ăn công nhân viên, trong phòng hiện giờ rất ít người.

Cô lấy phần cơm trưa ngồi xuống cạnh cửa sổ, nhớ lại lúc anh cố ý cường điệu với cô là anh sẽ đi gặp - một khách hàng nữ, một khách hàng nữ xinh đẹp -

Cô không nhịn được cắn thìa cười.

- Bảo Bảo!

Nụ cười ngưng lại, cô chẳng biết lúc nào Thân Văn Hạo đã tới bên cạnh.

Cô cảm giác mình như tên trộm bị bắt tại trận, trên trộm thì trộm thứ gì đó, cô cũng trộm lấy sự vui vẻ không thuộc về cô!

Liên quan tới Mục Tư Viễn sao có thể vui vẻ?

- Văn Hạo, anh ăn cơm chưa?

Thân Văn Hạo gật đầu, ngồi đối diện cô.

- Anh đoán em sẽ tới nhà ăn ăn cơm, cho nên đợi một lúc.

- Vừa hay. - Cô tiếp lời anh. - Em cũng có chuyện muốn hỏi anh. Anh sao lại ở với Cổ Tín Dương? Lại còn bất chợt tới làm việc ở Mục Thị, trước kia cũng không nghe anh nói gì cả.

Thân Văn Hạo cười nhạt.

- Anh với phó tổng giám đốc Cố là bạn bè. Lần này anh ấy tới đây cần một trợ thủ, anh cũng muốn giúp một tay.

Chắc hẳn là bạn rất thân! Không ngờ người như Cổ Tín Dương trông rất lạnh lùng mà cũng có bạn thân.

- Bảo Bảo, đổi lại anh hỏi em, sao em lại ở đây?

- Em hả... - Thực sự là một lời khó nói hết. Sự ấp úng của cô khiến Thân Văn Hạo sốt ruột. - Có phải tên khốn Mục Tư Viễn làm gì em không?

Cố Bảo Bảo lập tức lắc đầu:

- Không có, không có.

Cô viện đại một lý do:

- Em làm ở đây, không chỉ tiền lương cao mà hàng ngày còn gặp được Hoan Hoan Nhạc Nhạc nữa.

Thân Văn Hạo nhìn cô, như muốn xem thật kỹ lời cô là thật hay giả, lát sau anh nói:

- Em từ chức đi!

Cô ngẩn ngơ, anh tiếp tục nói:

- Không làm ở đây thì em vẫn có thể gặp Hoan Hoan Nhạc Nhạc mà. Còn về vấn đề tiền lương, nếu em lo lắng thì đó căn bản không phải vấn đề!

Không ngờ anh lại nói vậy, mắt cô rũ xuống, không biết trả lời như thế nào.

Ánh mắt Thân Văn Hạo ảm đạm, sự trầm mặc của cô không phải đáp lại, mà là do dự.

- Bảo Bảo! - Trong lòng anh run rẩy. - Nếu em tới đây làm vì Mục Tư Viễn, vậy anh không còn lời nào để nói.

- Em...

Anh cắt ngang lời cô.

- Nhưng em định để anh ta cứ làm vậy sao? (QvÝ) Giống như trong cuộc họp hôm nay? Nếu em thích như thế, anh cũng không thể nói gì được.

Cô thích như thế? Không, không...

- Văn Hạo, chuyện của em anh đừng xía vào. - Cô cố nén nước mắt.

Thân Văn Hạo siết chặt tay.

- Anh ta đang lợi dụng em đó. - Anh hét lên, tức giận xen lẫn đau

lòng. - Anh ta đang lợi dụng em đả kích phó tổng giám đốc Cố, em hiểu chưa? Anh ta làm vậy, có phải đối xử với em như trợ lý không, hay là giống như...

Hai từ kia rất độc ác, anh không nói được.

- Em biết, em đều hiểu! - Cô nhìn vào mắt anh, ý anh cô đều hiểu, ngoài miệng hay trong lòng cô đều biết.

Nhưng ai có thể hiểu cho cô?

- Em... - Anh lắc đầu. - Thật đúng là hết thuốc chữa!

Nói xong anh đứng dậy, tức giận bỏ đi. Cô thả thìa xuống, thở dài nặng nề.

Khiến anh tức giận dù sao so với theo ý anh, ỷ lại anh, để anh thấy được hi vọng là khá hơn rồi.

Quay về văn phòng tổng giám đốc, không ngờ bàn làm việc của cô đã được mang tới đặt ở trong.

Đây là tiền lệ chưa bao giờ có ở công ty, không ai hiểu được anh muốn làm gì.

Cô ngồi lên ghế, cửa mở, Mục Tư Viễn đi vào, cầm trong tay một tập văn kiện.

- Văn kiện gì vậy, có cần tôi sắp xếp không? - Cô kỳ quái hỏi, có văn kiện sao lại không đưa qua cho cô trước?

Mục Tư Viễn ném văn kiện lên bàn cô, ra lệnh:

- Ký tên!

Cô mở ra xem, đây là hợp đồng dụng công (sử dụng nhân công) của cô, kỳ hạn là... Năm năm? !

- Sao thời hạn lại dài như thế? - Cô không thể ký. - Còn cả những vi phạm nữa, sao lại nhiều như thế?

Mục Tư Viễn thản nhiên nhướng mày:

- Đây là hợp đồng chuyện dùng với trợ lý đặc biệt, không phải là ngay cả việc này em cũng không rõ đấy chứ!

Rồi anh giục:

- Mau ký đi! Ký vào cũng không phải là em bán cho tôi. Chiều nay còn rất nhiều việc phải làm, lát nữa Hoan Hoan sẽ tới chủ trì cuộc họp cổ đông đấy.

Hoan Hoan sẽ đến! Vừa nghe đến điều này, tâm tư của cô liền phân tán, cầm bút ký tên mình lên hợp đồng, (D0N) không chút phát hiện trên môi anh xẹt qua nụ cười giảo hoạt.

- Hoan Hoan bao giờ tới? - Cô trả lại hợp đồng cho anh, hỏi.

Anh ngồi lên ghế, nhìn bản hợp đồng, tâm tình rất tốt đáp lại:

- Nửa tiếng sau.

- Vậy tôi đi chuẩn bị! - Cô vui vẻ ra ngoài.

Nhìn bóng dáng vui vẻ của cô biến mất ở cửa, nụ cười trên mặt Mục Tư Viễn thu lại, muốn từ chức sao, sau này không dễ đâu!

Nửa giờ sau, xe đúng giờ tới trước cửa công ty. Nhìn Hoan Hoan bước xuống, cô vui vẻ tiến lên đón.

- Mẹ! - Hoan Hoan nhào vào ngực cô, hôn lên má cô. - Mẹ, hôm nay mẹ thật đẹp!

- Thật không? - Cô hôn lại vào má bé, lại thấy Nhạc Nhạc cũng bước xuống xe.

Cặp mắt to vừa thấy cô lập tức nhào tới ôm cổ cô không chịu buông tay.

CHƯƠNG 77.1:

- Nhạc Nhạc ngoan. - Cô hôn lên mặt bé. - Nói cho mẹ nghe, có ăn ngủ ngoan không?

Nhạc Nhạc gật gật trong lòng cô, đôi mắt to vui vẻ đã nói thay bé rằng bé rất ngoan ngoãn nghe lời.

Cố Bảo Bảo cực kỳ đau lòng, ôm chặt lấy bé, dắt tay Hoan Hoan vào thang máy.

Hoan Hoan chủ trì cuộc họp nên cô phải ở bên cạnh ghi chép, bất đắc dĩ là Nhạc Nhạc cứ ôm chặt lấy cô, mặc kệ cô với Mục Tư Viễn khuyên như thế nào cũng không chịu buông.

- Em đưa Nhạc Nhạc tới văn phòng đi. - Mục Tư Viễn vừa thắt lại nơ cho Hoan Hoan vừa nói. - Tôi và Hoan Hoan đi họp.

Nói xong anh hôn Nhạc Nhạc một cái mới cùng Hoan Hoan đi ra ngoài.

Trong lòng cô chua xót, bọn họ dường như người một nhà.

Chỉ là dường như thôi.

- Tới đây nào Nhạc Nhạc. - Cô ôm bé ngồi xuống ghế. - Cùng mẹ xem văn kiện được không?

Nhạc Nhạc nháy mắt một cái, biểu thị sự đồng ý.

- Cộc cộc cộc... - Lúc này tiếng gõ cửa rất nhẹ rất thong thả

vang lên, không giống như là Mục Sơ Hàn.

Cô thấy kỳ quái: "Mời vào."

Cửa bị đẩy ra, cô sửng sốt, không ngờ người tới lại là Cổ Tín Dương!

- Phó tổng? - Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc đứng dậy, nhìn anh tới gần, ánh mắt hung ác nham hiểm dừng lại thật lâu trên người Nhạc Nhạc.

Trong lòng cô có chút sợ hãi, ôm chặt lấy Nhạc Nhạc.

- Phó tổng, anh có chuyện gì sao? - Cô kín đáo ra lệnh trục khách.
- Mục tổng đi họp rồi, chắc phải hai tiếng sau mới về.

Không ngờ anh ta lại gật đầu.

- Tôi biết.

Ánh mắt anh ta di động nhìn sang bàn làm việc của cô.

- Tôi chỉ đến xem, Mục Tư Viễn có phải đem cả bàn công tác của phụ nữ đặt trong văn phòng của mình không thôi.

Cố Bảo Bảo sửng sốt, bắt được sự châm biếm lạnh lùng trong mắt anh ta.

Trong lòng cô không phục, nghiêm mặt nói:

- Phó tổng, mặc dù tôi là phụ nữ, nhưng ở công ty, thân phận tôi là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc.

Anh ta nhún vai, đến gần, dừng trước bàn làm việc của cô:

- Đứa bé này thật đáng yêu!

Anh ta mà cũng biết nói hai từ "đáng yêu" sao?

Cố Bảo Bảo cúi đầu, lại ngẩng đầu xin lỗi:

- Thật xấu hổ quá, bé bây giờ còn chưa gọi chú được.

Cổ Tín Dương hiểu rõ nhìn cô một cái. Tình hình cô và Mục Tư Viễn với hai đứa con trai anh ta đã sớm điều tra rõ ràng rồi.

Chẳng qua anh ta ngược lại có chút hứng thú với lời cô mới nói:

- Cô để thằng bé gọi tôi là chú?

Cố Bảo Bảo hơi sững sờ:

- Chẳng lẽ không đúng sao? Anh là em họ Mục Tư Viễn, đương nhiên cũng là chú của thằng bé.

Cổ Tín Dương ngơ ngẩn, ánh mắt lạnh lùng run lên, nhưng anh ta che giấu rất tốt.

- Nó là...?

- Bé là Nhạc Nhạc! - Cô trả lời.

Anh ta gật đầu, vòng qua bàn, như có điều suy nghĩ khẽ chạm tay vào khuôn mặt bé nhỏ của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc lập tức nhìn sang anh ta, không biết trên người anh ta có điểm nào hấp dẫn Nhạc Nhạc khiến bé vui vẻ vỗ tay nhìn Cổ

Tín Dương.

Cố Bảo Bảo nở nụ cười:

- Thằng bé thích anh đấy.

- Thích tôi? - Anh ta cúi đầu xuống.

- Đương nhiên rồi. - Cô cười nói. - Anh là chú ruột của thằng bé, cảm giác của trẻ con rất nhạy bén.

Nghe vậy, gương mặt vốn lạnh lùng của anh ta càng trở nên giá rét.

Anh ta chợt giữ chặt lấy cổ tay Nhạc Nhạc, hung dữ nói:

- Là mày, chính mày, cướp đi thứ vốn thuộc về tao!

Cố Bảo Bảo lại càng hoảng sợ, ngược lại Nhạc Nhạc không chút sợ sệt, còn chìa tay kia ra cọ vào người anh ta.

- Phó tổng, phó tổng... - Cố Bảo Bảo đẩy anh ta ra. - Anh đừng kích động, đừng...

Anh ta hất tay Nhạc Nhạc ra, nhìn chòng chọc cô, hét lên:

- Có con trai thì rất giỏi sao? Tôi cũng có một đứa con trai, tôi cũng có...

- Anh, anh...

Cố Bảo Bảo sửng sốt, giọng nói của Mục Tư Viễn bỗng vang lên ở cửa:

- Ai cho phép anh vào đây?

Anh xông lên trước, đẩy Cổ Tín Dương ra, chắn trước Nhạc Nhạc.

- Tôi cảnh cáo anh, cách xa con trai tôi ra!

- Con trai anh? - Cổ Tín Dương lạnh lùng nhếch môi. - Mục Tư Viễn, bây giờ đâu có dựa vào đứa bé để tranh vị trí chủ tịch đâu, anh cần gì phải khẩn trương như thế? Định diễn trò cho ai xem hả?

- Cút ra ngoài! - Mục Tư Viễn giận tím mặt. - Không có sự cho phép của tôi, về sau anh không được vào đây!

Nghe vậy, nụ cười lạnh lùng trên môi Cổ Tín Dương càng đậm hơn.

- Anh sợ sao? Thừa dịp mấy ngày này, anh ở trong văn phòng này nhiều hơn đi, bởi vì sau này anh có thể sẽ vĩnh viễn không vào được đâu!

Nói xong, anh ta bỏ đi, đi được hai bước thì quay đầu lại, ánh mắt dâm tà nhìn Cố Bảo Bảo:

- Mục Tư Viễn, người phụ tá này của anh không tồi đâu, có lẽ đến lúc đó tôi sẽ cân nhắc lưu lại!

Ánh mắt anh ta khiến người ta sợ hãi, Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc quay người đi.

Đợi sau khi anh ta đi rồi, Mục Tư Viễn cầm điều khiển khóa cửa lại, cả giận nói với Cố Bảo Bảo:

- Em có đầu óc không vậy? Cứ thế để anh ta đi vào sao?

Nói xong anh kiểm tra thật kỹ Nhạc Nhạc.

- Anh ta có làm gì Nhạc Nhạc không?

Sự lo lắng của anh khiến cô dịu lại, anh không giống như lời Cổ Tín Dương nói, sau khi lợi dụng xong đứa con giữ được vị trí tổng giám đốc thì không cần con nữa.

Với con cái, anh là một người bố tốt.

- Nhạc Nhạc không có việc gì. - Cô dịu dàng nói. - Nhạc Nhạc rất thích anh ta, không sợ anh ta!

Anh trừng mắt nhìn cô, đúng là không tim không phổi, trẻ con mà biết được nguy hiểm thì còn cần gì người giám hộ?

Cô ôm Nhạc Nhạc ngồi xuống ghế sô pha, lại hỏi:

- Anh ta nói anh ta cũng có một đứa con trai, là thật sao?

- Anh ta nói với em điều này? - Sắc mặt Mục Tư Viễn biến đổi, quát lên. - Sau này không cho phép em hỏi đến chuyện của anh ta, cũng không cho phép em gặp anh ta.

Cô kỳ quái:

- Vì sao?

- Không có vì sao gì cả. - Anh nổi giận đùng đùng đáp. - Mệnh lệnh của cấp trên, cấp dưới em cứ nghe theo thôi.

Nói xong, anh vội vã lấy tập văn kiện rồi ra ngoài.

May là cuộc họp đã diễn ra được một nửa, bỗng cần tới văn kiện này, bằng không việc Cổ Tín Dương xông vào văn phòng tổng giám đốc không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Anh tức giận siết chặt tay lại, sau khi kết thúc hạng mục này, lập tức cút ngay đi cho anh!

Xe chạy tới dưới nhà, Nhạc Nhạc vẫn cái tư thế ôm chặt cô không buông, tối nay chắc cô phải đợi tới khi bé ngủ say mới đi được.

Bốn người đứng trước cửa, Mục Tư Viễn bấm chuông nhưng không thấy người giúp việc ra mở cửa.

- Đúng rồi. - Hoan Hoan bỗng nói. - Sáng sớm nay con nghe ông nội nói, dì giúp việc nghỉ phép, ông nội cũng đi tụ hội với bạn cũ rồi.

Nói xong, bé lấy trong cặp một cái chìa khóa đưa cho ba.

- Ông nội bảo con tự mở cửa.

Tự mở cửa? Mục Tư Viễn còn lâu mới tin là có chuyện trùng hợp như thế. Ông già nhất định đoán được là anh sẽ cùng Cố Bảo Bảo đưa bọn nhỏ về.

Xem ra cuộc sống của ông ấy quá thảnh thơi, vậy mà lại học cái chiêu số tác hợp của mấy cụ bà.

- Mở cửa gì nữa? - Anh cầm cái chìa khóa trả lại cho Hoan Hoan. - Ra ngoài ăn tối đã.

- Không đâu ba. - Hoan Hoan bám lấy chân anh, mở mắt to cầu xin. - Ngoài nhà hàng không có thịt băm sốt cà chua.

Rồi bé lại cầu xin nhìn mẹ:

- Mẹ ơi, con muốn ăn thịt băm sốt cà chua mẹ làm.

Nhạc Nhạc nghe xong cũng lắc lắc người cô.

- Được rồi, được rồi. - Cố Bảo Bảo cũng đành nghe theo. - Mục Tư Viễn, hôm nay tôi đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc về nhà có được không? Sáng mai tôi sẽ đưa hai đứa đi học.

Cô đưa bọn trẻ về, ba mẹ nhất định rất vui.

Không ngờ anh lại nói như chém đinh chặt sắt:

- Không được! Em đưa bọn nhỏ đi về, vậy cơm chiều của tôi thì sao giờ?

Cố Bảo Bảo chán nản, trên thế giới này chỉ có anh đem một yêu cầu vô lý nói thành một chuyện nghiêm túc như vậy.

CHƯƠNG 77.2:

- Ở đây làm cơm tối! - Anh mở cửa, ôm lấy Hoan Hoan đi vào trước.

Cố Bảo Bảo bất đắc dĩ, đành phải đi vào theo.

Mở tủ lạnh, bên trong chất đầy cà chua, cô cười khẽ, lão Mục tổng thật sự rất thương Hoan Hoan với Nhạc Nhạc.

Cô mặc tạp dề, lấy thức ăn ra chuẩn bị nấu, Mục Tư Viễn đứng ở cửa hỏi:

- Nấu gì vậy?

Cô còn chưa trả lời, anh đã nói:

- Tôi muốn ăn sườn dê nướng, khi nướng thì cho thêm tía tô, đến cuối cùng thì cho thì là.

Cái miệng anh thật đúng là to, cô không muốn để ý tới anh.

- Anh gọi điện bảo người ta mang đến đi, tôi không biết làm.

Thấy anh nhướng mày, cô lại bổ sung:

- Với lại trong tủ lạnh không có sườn dê.

- Trong siêu thị có. - Anh đáp lại.

- Anh...

Cô không nhịn được trừng mắt, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc bỗng thò đầu vào, Hoan Hoan cao hứng nói:

- Ba mẹ, chúng ta sắp đi siêu thị sao? Vậy nhanh lên có được không ạ? Tám giờ con phải làm bài tập rồi!

- Vậy còn chờ gì nữa?

Mục Tư Viễn ôm lấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc, quay lại nhìn cô gái còn đang đứng ngây ngô kia, thúc giục:

- Còn không mau lên?

Cố Bảo Bảo cứ hồ đồ không biết gì lên xe, đi theo bọn họ tới siêu thị.

Trong siêu thị có xe mua đồ, bên dưới làm như một chiếc xe cho trẻ em, ở trên và phía sau mới là chỗ để đồ.

Hoan Hoan và Nhạc Nhạc mỗi đứa một xe, Cố Bảo Bảo đẩy Nhạc Nhạc chậm rãi đi trước.

Hoan Hoan thì rất ghê ghớm, tay cầm vô lăng, lúc thì trái lúc thì phải chỉ huy Mục Tư Viễn tán loạn, chốc lát sau thì không thấy bóng dáng hai người đâu cả.

Cố Bảo Bảo đẩy Nhạc Nhạc tới khu đồ ướp lạnh, đến chiều rồi nên chỉ còn có mấy miếng sườn dê trông chả ngon gì, lại còn không tươi nữa.

Cô sợ anh lát nữa lại chuyển sang một siêu thị khác, vội chọn sườn heo thay thế.

Dù sao khi nướng lên thì cũng rất khó phân biệt với nhau.

Sau đó cô gọi điện cho Mục Tư Viễn:

- Đã mua xong hết mọi thứ rồi, tôi tới khu tính tiền trước đây.

Nghe anh đáp ứng, cô cúp máy, đẩy Nhạc Nhạc tiếp tục đi.

Qua mấy ngã rã, thấy phía trước là mấy người đàn ông mặc âu phục, bọn họ vừa đi vừa nói gì đó với người đàn ông ở giữa.

Mà khi người kia vừa ngẩng lên lại nhìn sang hướng Cố Bảo Bảo.

- A Diệp...- Cô dừng bước, nhìn anh cười đến gần.

- Bảo Bảo. - Anh xoa đầu cô, nhìn bộ đồ của cô tấm tắc. - Hôm nay sao ăn mặc đẹp vậy?

Cô lúng túng cắn môi.

- Có sao...

Anh cười, lại cúi xuống chọc Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc vẫn như cũ, quệt miệng xa cách.

Cố Bảo Bảo nhìn những người sau lưng anh, hỏi:

- A Diệp, anh ở đây làm gì thế?

- Đi xem địa điểm, ba anh chuẩn bị mua siêu thị này. - Anh ngẩng lên. - Anh sắp tan ca rồi, cùng đi ăn tối nhé.

Cô há hốc mồm, muốn nói gì thì Mục Tư Viễn đi từ sau tới, thay cô trả lời. - Xấu hổ quá, anh Công Tôn, tôi phải đưa người phụ nữ của tôi với con trai về rồi.

Nói xong anh ôm lấy vai cô.

- Nếu anh không ngại, có thể mời người của anh nhường đường được không.

Công Tôn Diệp nhìn anh, lại nhìn Hoan Hoan trong xe, im lặng không nói. Có bọn trẻ ở đây, anh ta không muốn tranh chấp với Mục Tư Viễn.

Cố Bảo Bảo trợn mắt nhìn anh một cái, chuẩn bị rẽ vào chỗ khác.

Công Tôn Diệp gọi cô lại.

- Bảo Bảo. - Anh quay lại nháy mắt với những người ở sau, bọn họ liền tránh ra.

Mục Tư Viễn nhếch môi cười, ôm Cố Bảo Bảo, đẩy xe hàng đi.

Khi qua bên cạnh Công Tôn Diệp, Cố Bảo Bảo áy náy nhìn anh thì thấy anh lắc đầu cười với mình, cúi xuống khẽ nói:

- Tối anh sẽ gọi cho em.

Cô sửng sốt, Mục Tư Viễn lấy tốc độ nhanh hơn kéo cô đi.

Mục Tư Viễn ngồi ở bàn ăn, cắn từng miếng "sườn dê giả", mắt

lại nhìn Cố Bảo Bảo.

Cô mặc kệ anh, chỉ mỉm cười nhìn Hoan Hoan Nhạc Nhạc ăn.

- Ngon quá! - Hoan Hoan bới cơm, mắt to nhìn ba. - Ba ơi, sườn dê không ngon sao? Sao ba lại nhíu mày?

Nhạc Nhạc cũng nhìn anh, cắm dĩa vào một miếng rồi bỏ vào miệng.

- Nhạc Nhạc đừng ăn. - Cố Bảo Bảo vội bảo bé nhổ ra, gắp rau cải cho bé.

- Nhạc Nhạc sao lại không thể ăn? - Anh nhướng mày, nhàn nhạt hỏi.

Cô hừ một tiếng:

- Mấy miếng sườn dê không tươi ấy chỉ người có da mặt dày như anh mới ăn nổi.

Cô nói vậy không sợ anh tức giận sao? Mục Tư Viễn nhìn cô, bất chợt cười "ha ha".

Cố Bảo Bảo kỳ quái nhìn anh, xác định anh không phải cười lạnh mà là cười vui vẻ, lại cảm thấy ngạc nhiên.

Từ khi nào mà anh lại cười như thế vì cô?

- Anh... Anh không ăn đồ hư sao? - Cô lo lắng nhìn anh một cái, lại càng khiến anh cười to hơn.

- Cố Bảo Bảo, sao trước kia tôi không phát hiện ra là em còn biết

nói chuyện cười nữa nhỉ.

Cặp mắt đen lánh của anh vì vui vẻ mà phát sáng, cực kỳ giống bảo thạch trong đêm, tim cô nhảy thình thịch, vội quay mặt đi không để anh thấy được hai gò má mình đả đỏ lên.

Mục Tư Viễn tiếp tục cho "sườn dê giả" vào miệng nhai, nụ cười vui vẻ không ngớt, anh trước kia sao lại không phát hiện ra nhỉ? Trêu chọ cô gái này rất là vui!

- Cố Bảo Bảo, tới nhà em rồi. - Anh đạp phanh lại nói.

Mãi không thấy có ai đáp lại, anh quay đầu lại ghế sau, cô đã ngủ thiếp đi rồi.

- Bảo Bảo? - Anh lại gọi, phản ứng của cô là trở mình ngủ tiếp.

Anh vươn người tới, đẩy nhẹ cô, nhưng khi tay đụng tới áo cô thì dừng lại.

Ngọn đèn đường rọi vào khuôn mặt cô, nước da trắng trẻo như em bé thật đáng yêu, cặp môi đỏ mân mê, như là đang tức giận, hoặc như đang hôn.

Anh đi xuống xe ra ghế phía sau, ngón trỏ đặt lên môi cô, mỉm cười:

- Trong mộng mơ thấy ai? Có phải là người đó đang hôn em?

Dường như nghe được câu hỏi của anh, cô líu ríu, vô ý thức xoay người ngủ.

Anh vội ôm lấy eo cô, kéo cô vào ngực.

- Nhất định là mơ thấy tôi, đúng không? - Cả ngày hôm nay, anh trêu chọc cô, nhưng cũng bị cô dụ hoặc.

Bây giờ anh không nhịn nữa, cúi xuống hôn lên cặp môi đỏ mọng.

Hương vị ngọt ngào đi thẳng vào tim khiến anh muốn ngừng mà không được.

Bỗng, anh nhớ ra cái gì đó, tạm thời rời môi cô, rút điện thoại trong túi cô ra tắt đi.

Vậy thì cái tên Công Tôn Diệp đáng ghét kia sẽ không quấy rầy chúng ta được nữa!

Nhìn cặp mắt nhắm chặt của cô, anh cúi xuống đặt môi lên môi cô, lúc nhẹ phớt qua lúc thì mút lấy, lưỡi cạy răng cô ra, bắt đầu càn rỡ chiếm lấy bên trong.

- Ưm...- Tựa như một giấc mộng ngọt ngào, Cố Bảo Bảo nửa mê nửa tỉnh, không muốn mở mắt ra.

Nếu trong mộng có thể hoàn toàn có được anh, cô hi vọng... Hi vọng mình ngủ mãi.

Vươn tay ra, cô ôm chặt lấy người trong mộng, chiếc lưỡi non mềm cong vòng, điên cuồng theo tiến bước của anh...

- Ring ring...

- Ring ring...

Chợt tiếng chuông điện thoại dồn dập vang lên, Mục Tư Viễn sửng sốt rút điện thoại ra, lập tức nhấn trả lời.

- Chú Trịnh, cháu đây. Chú nói gì? Tâm Du sao rồi? - Anh ngồi thẳng dậy, tay đang ôm cô chợt buông ra.

- Đã đi khám bác sĩ chưa? - Anh lo lắng hỏi, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định mới thở phào. - Vâng, cháu tới đó ngay, chú đừng quá lo!

Cúp điện thoại thì lại nghe được tiếng "kịch" do đóng cửa xe, anh quay lại, người bên cạnh đã xuống xe rồi.

- Cố Bảo Bảo! - Anh gọi, đẩy cửa xe xuống. - Cố Bảo Bảo, em đi đâu thế?

Cô dừng lại, mặt nóng như lửa, người thì lại lạnh như băng.

Vừa rồi cô bị tiếng chuông đánh thức, kinh ngạc phát hiện hóa ra đó không phải là mộng, mình đang chân thật tựa trong lòng anh, sau đó... Nghe được cái tên Trịnh Tâm Du.

Mọi chuyện, hóa ra ngay cả mộng cũng không bằng.

- Tôi về nhà. - Cô kiềm chế nội tâm run rẩy.

- Cám ơn anh đã đưa tôi về. - Nói xong, cô bước nhanh hơn.

- Em chờ đã! - Anh chạy theo, anh không biết tại sao mình lại làm vậy, hoàn toàn chỉ bởi trong lòng có một sự thôi thúc, giữ chặt cánh tay cô:

- Tâm Du bị bệnh, tôi phải đi xem cô ấy thế nào. Em đi với tôi đi!

CHƯƠNG 78.1: MƠ MỘNG VÀ NƯỚC MẮT (2)

- Tôi không đi! - Cô liền từ chối.

Bóng lưng quật cường lộ ra sự cô đơn lạnh lẽo khiến trái tim Mục Tư Viễn run lên.

Trong đầu bỗng hiện lên rất nhiều bóng lưng như vậy, cảnh tượng tương tự, cùng với một lý do, cô ấy có phải đã rất nhiều lần như thế này, bởi vì người anh muốn tìm là Trịnh Tâm Du mà cô quạnh quay lưng đi?

- Bảo Bảo... - Anh dừng một chút. - Em đi theo tôi.

- Tôi không đi, anh đi đi. Đã trễ thế này mà vẫn gọi cho anh, chắc chắn là đang chờ anh đấy! - Nói xong cô tiếp tục đi thẳng.

Từ đây cho tới tiệm mỳ vằn thắn Cố gia là một con hẻm ngắn, ánh đèn mờ dần, bóng dáng cô cũng mờ nhạt đi trong ngõ. Trong lòng anh chợt có một dự cảm - anh sẽ thật sự... thật sự mất đi cô.

Lần mất đi này, sẽ là vĩnh viễn...

- Bảo Bảo! - Anh lớn tiếng, bước chân nhanh hơn, vươn tay ra trong bóng đêm.

May mắn, may mắn anh bắt được cô, trong mũi vương vấn hơi thở thơm mát của cô.

Cố Bảo Bảo kỳ quái: "Sao mà...?"

Anh thở hổn hển, cặp mắt đen đối diện cô.

- Bảo Bảo, em đi theo tôi, lát nữa tôi đưa em về.

- Vì sao tôi nhất định phải đi? - Cô khó hiểu. - Cô Trịnh bị bệnh, người cô ấy cần không phải tôi.

- Người cô ấy cần cũng không phải anh! - Câu nói buột miệng nói ra đến chính anh cũng giật mình.

Kỳ quái, anh vẫn luôn không muốn đối mặt, vậy mà có thể thẳng thắn ở trước mặt cô.

Trái tim như bị con kiến cắn vào một cái, có hơi đau, cô thấy Mục Tư Viễn đang đứng trước mặt cô cũng chỉ là một người đàn ông bình thường không có được tình yêu.

Anh có phải rất bất lực, rất đau đớn? Giống như cô vậy?

- Được rồi. - Cô gật đầu. - Tôi đi chung với anh. - Nếu anh chỉ cần người bên cạnh, chỉ cần một chút dũng khí.

Hai người xuống xe ở hoa viên Trịnh gia, ba Trịnh đã đứng chờ ở bậc thang rồi.

Khi thấy bọn họ tới thì ông nói:

- Tối qua khi cậu Thân đưa nó về thì vẫn hôn mê bất tỉnh, sau đó lại còn lên cơn sốt, bây giờ nhiệt độ đã giảm đi nhiều...lê... rồi nhưng lại không chịu ăn uống gì cả, ai!

Mục Tư Viễn vỗ vỗ vai ông.

- Chú đừng gấp, tụi cháu vào thăm cô ấy.

Cố Bảo Bảo gọi nhỏ anh một tiếng rồi nói:

- Tôi không lên đâu.

Cô khẽ lắc đầu với anh, cô không cho là sau khi Trịnh Tâm Du gặp cô thì tâm tình sẽ tốt lên.

Anh có lẽ cũng nghĩ tới điểm này nên không miễn cưỡng nữa.

- Vậy em chờ dưới này. - Nói rồi anh đi lên lầu với ba Trịnh.

Cô ngồi xuống ghế ở phòng khách, quan sát cách trang trí đẹp đẽ của căn biệt thự nhỏ này.

Ba mẹ Trịnh Tâm Du có công ty thiết kế của mình, điều kiện sinh hoạt rất đãi ngộ. Cô còn nhớ năm mười hai tuổi, lần đầu tiên gặp Trịnh Tâm Du trong thư phòng của Mục Tư Viễn, cô còn tưởng cô ấy là công chúa Bạch Tuyết từ trong truyện đi ra nữa.

Còn cô bình thường hay phụ ba làm nên tay hay dính phải bột mì.

Cho nên, cô chưa bao giờ hỏi anh vì sao lại thích Trịnh Tâm Du mà không thích cô. Cô cam tâm tình nguyện nỗ lực, chỉ hi vọng có một ngày có thể đánh động anh...

- Bảo Bảo. - Tiếng nói bất chợt của Mục Tư Viễn cắt đứt lại luồng hồi ức của cô, cô đứng dậy.

- Cô Trịnh có khá hơn chút nào không?

Anh gật đầu, giữa chân mày lại tích lũy đau khổ dày đặc.

- Bảo Bảo, Tâm Du nói muốn gặp em, gặp một mình em.

Giọng anh khàn khàn khiến cô nghe xong thật khó chịu, muốn chọc anh cười.

- Chỉ gặp thôi mà, anh yên tâm, tôi sẽ không ăn cô Trịnh của anh đâu.

Nghe vậy, anh bĩu môi, giữ lấy vai cô.

- Tôi chờ em trên xe.

Cô lên lầu hai phát hiện một cánh cửa màu hồng khép hờ, chắc đó là phòng của Trịnh Tâm Du.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, nghe được tiếng nói yếu ớt bên trong truyền ra:

- Mời vào.

Đẩy cửa ra, màu hồng cùng màu phấn ùa tới. Trước kia cô thấy Trịnh Tâm Du như một công chúa, giờ mới biết hóa ra cô ấy được ở trong một căn phòng của công chúa.

Lúc này, công chúa đang nằm trên một chiếc giường được khắc họa hoa văn kiểu Âu, sắc mặt tái nhợt nhìn cô.

- Cô Trịnh, cô khỏe không? - Cô đứng trước giường, ân cần hỏi han.

Trịnh Tâm Du cười một tiếng với cô, một nụ cười lạnh lùng.

- Cô Cố, tôi gặp cô thì cảm thấy càng đau lòng hơn.

Cô sửng sốt, ngược lại không biết nói thế nào.

Trịnh Tâm Du tiếp tục nói:

- Hai ngày nay tôi luôn nghĩ, nhưng..quý.. làm thế nào cũng nghĩ không thông. Tôi học cùng Văn Hạo bốn năm, sớm chiều ở chung lại thua kém một năm rưỡi khi hai người còn nhỏ vô tri ngồi chung bàn với nhau.

- Cô Trịnh...

- Cô hãy nghe tôi nói hết! - Cô ấy hít lấy một hơi thật sâu, nước mắt chợt hiện lên trên khóe mắt.

- Tôi chưa từng thích ai đó giống như thích Văn Hạo. Tình cảm tôi dành cho anh ấy luôn để trong lòng, chưa bao giờ nói với bạn bè và người thân, bởi vì tôi... không muốn chia xẻ một chút nào anh ấy với những người khác, tôi... tôi cứ tưởng cả đời này, chỉ có tôi mới là người phụ nữ của anh ấy.

Trong lòng Cố Bảo Bảo run lên, đau đớn tại nơi sâu thẳm nhất, nước mắt của Trịnh Tâm Du thật khiến người ta thương tiếc.

- Thế nhưng... - Cô ấy lấy tay che mặt, nghẹn ngào nói:

- Anh ấy không cần tôi... không cần tôi...

- Cô Trịnh... - Thấy cô ấy khóc thật thương tâm, Cố Bảo Bảo cũng bó tay, không biết phải làm gì.

Rồi cô ấy nhanh chóng lau mắt, cặp mắt sưng đỏ nhìn cô.

- Cố Bảo Bảo! - Lời cô ấy trở nên cương quyết hỏi:

- Cô nói cho tôi biết, cô có thể quý trọng anh ấy không, có thể không?

Cố Bảo Bảo hoảng sợ, cô ấy lại hỏi:

- Cô sẽ đối tốt với anh ấy sao? Cô có thể phụ anh ấy hay không? Cô trả lời tôi đi!

- Cô Trịnh, điều này... - Cô vội vàng giải thích:

- Giữa tôi và Văn Hạo không phải là... không phải như cô nghĩ đâu!

Trịnh Tâm Du sửng sốt.

- Cô có ý gì? Người đàn ông tốt như Văn Hạo mà cô không muốn sao? Cô không muốn sao?

Cô ấy luôn miệng nói, tâm tình rất kích động, không ngừng ho khan.

- Cô Trịnh, cô bình tĩnh lại đi...

Cô nghĩ có cần phải đi gọi ba Trịnh lên không, Trịnh Tâm Du lại tiếp tục nói:

- Tôi biết, trong lòng cô vẫn còn chỗ của Tư Viễn, cô thật vừa đần vừa ngốc, người đàn ông tốt như Văn Hạo, cô... khụ khụ...

Cô ấy không nói được nữa, ho dữ dội.

Cố Bảo Bảo vội gọi ba Trịnh để ông ấy lấy thuốc cho cô ấy uống, tâm tình cô ấy mới từ từ bình tĩnh lại được.

Cố Bảo Bảo thở phào nhẹ nhõm.

- Cô Trịnh, cô nghỉ ngơi thật tốt, đừng suy nghĩ lung tung.

Trịnh Tâm Du nhắm mắt lại, không trả lời cô.

Cô không thể làm gì khác hơn nói với ba Trịnh một tiếng rồi ra khỏi biệt thự.

Ngồi lên xe, Mục Tư Viễn kỳ quái là không hỏi cô nói chuyện gì với Trịnh Tâm Du mà im lặng lái xe đi.

Vừa ra khỏi hoa viên biệt thự, anh lập tức đạp chân ga, lao ra đường cái vắng vẻ.

Cố Bảo Bảo nắm thật chặt dây ăn toàn, tốc độ xe đã nhanh tới mức cô không còn nhìn rõ được cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe.

- Mục Tư Viễn, anh dừng lại, dừng lại mau! - Cô hét lên, cũng không biết anh có nghe thấy không, ngược lại còn tăng tốc.

Mắt anh nhìn chằm chằm con đường phía trước,..đôn.. môi anh mím chặt lại như đang chịu sự đau đớn cực lớn, muốn tìm một cách để giải thoát nó.

Cô sợ hãi la hét, trạng thái gần như điên cuồng của anh khiến cô hoảng sợ:

- Mục Tư Viễn, anh dừng lại, dừng lại đi!

- Mục Tư Viễn, anh có nghe thấy không...

Bất đắc dĩ, cô đành quay ra tát cho anh một cái!

- Bốp... - Tiếng tát vang dội trong buồng xe, Mục Tư Viễn chấn động, thắng gấp xe ở ven đường.

Cô quay ra nắm lấy cổ áo anh, lớn tiếng mắng:

- Anh đang làm gì vậy hả? Anh có ý gì? Nếu...

Vừa mắng mà nước mắt cô rơi đầy mặt.

- Hoan Hoan với Nhạc Nhạc làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Mục Tư Viễn ngẩng lên nhìn cô, cô mới thấy hốc mắt đỏ lừ của anh.

Cô gằn từng chữ hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Anh lắc đầu, cúi xuống, áp vào ngực cô.

Trong buồng xe yên tĩnh, Cố Bảo Bảo cảm giác được rõ ràng sự đau lòng và bất lực của anh, có phải Trịnh Tâm Du nói gì với anh không?

Trịnh Tâm Du có phải cũng giống như năm đó anh đã làm với Cố Bảo Bảo, nói ra rất nhiều lời tuyệt tình?

Cô dịu dàng ôm lấy anh, hi vọng có thể truyền cho anh một chút ấm áp.

Bởi vì cô hiểu rõ ràng hơn bất cứ ai khác, cơn đau đớn ấy nó như thế nào!

CHƯƠNG 78.2

Trong cảm giác ấm áp quen thuộc ấy, Mục Tư Viễn thống khổ nhắm hai mắt lại, trong tim đã dần dần yên ổn trở lại.

Câu nói của Trịnh Tâm Du lại hiện về trong đầu anh, cô ấy nói, Tư Viễn, em xin lỗi, cho dù anh ấy không yêu em, cả đời này em chỉ có thể yêu anh ấy mà thôi.

Cô ấy nói xin lỗi. Qua nhiều năm như thế, cô ấy vẫn chưa từng nói rõ ràng với anh.

Cô ấy nói, Tư Viễn, anh đi đi, em không hi vọng anh tới quấy rầy cuộc sống của em nữa.

Anh ôm chặt lấy Cố Bảo Bảo như ôm lấy ngọn nguồn của sự ấm áp, bởi những lời Trịnh Tâm Du nói đã khiến thứ gì đó vỡ nát trong ngực.

Nhưng vì sự ấm áp ngay thời khắc này mà thứ gì đó lại lặng yên sinh ra.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại trước con hẻm nhỏ ngoài tiệm mỳ vằn thắn Cố gia, Cố Bảo Bảo nhìn anh một cái rồi đẩy cửa xuống xe.

Đi mấy bước, anh nhô đầu ra ngoài cửa sổ, gọi một tiếng: "Bảo Bảo."

Cô quay lại đi tới trước cửa xe, cắn môi do dự mới nói:

- Hôm nay có thể... không đi uống rượu không?

Anh ngẩng lên, đối diện cặp mắt lấp lánh như những vì sao của cô, trong mắt anh lộ ra sự vui vẻ.

Cô ngạc nhiên nhìn một hồi rồi bỗng cười với anh.

Anh nắm lấy tay cô, bàn tay thô ráp chạm vào nước da mềm mại của cô, trong một cái chớp mắt ngắn ngủi như khiến tim cô mất đi một nhịp.

Không có những cái ôm, không có những nụ hôn, hai trái tim lại kề sát nhau ngay giờ phút này.

Cô biết tối nay anh sẽ không tới quán bar mua say, anh cũng biết mình sẽ không đi, bởi trái tim anh đã được lấp đầy, không cần đến sự gây mê từ cồn nữa.

Sau đó cô rút tay về, bước đi trong bóng tối, cô nghe được tiếng vang thanh thúy phát ra từ giày cao gót cùng với đó là tiếng động cơ xe anh đi ngày càng xa.

Cô quay lại đầu ngõ, chỉ còn kịp trông thấy một bóng xe mơ hồ biến mất giữa làn đường.

Trên môi hiện lên nụ cười mà trong lòng lại tràn đầy mất mát.

Người quay lại, nguyện ý quay lại, vĩnh viễn chỉ có một mình cô...

Tới cửa tiệm, cô đang lấy chìa khóa ra thì một giọng nói quen

thuộc hốt nhiên vang lên:

- Bảo Bảo!

Cô quay lại, kinh ngạc khí Công Tôn Diệp bước ra từ sau cây cột, khuôn mặt mệt mỏi nhìn cô.

- A Diệp? - Trễ vậy sao anh ấy còn ở đây?

Công Tôn Diệp tới gần cô, bước chân có vẻ bất ổn và nặng nề.

- Em mới về hả. - Anh nói.

Cô muốn đáp lại, anh nói tiếp:

- Đi cùng với Mục Tư Viễn.

Nếu anh đã nói vậy, chắc cảnh ở đầu ngõ anh cũng đã thấy, Cố Bảo Bảo không nói gì chỉ gật đầu.

Công Tôn Diệp thở ra một hơi nặng trĩu, cảm giác trong lòng thế nào, anh không nói được.

Thế nhưng nếu đã trễ vậy, anh cũng không dự định là sẽ nói.

- Bảo Bảo, nghỉ ngơi sớm đi.

Cô ngẩn ngơ, cũng không ngờ anh lại nói một câu như thế.

Cô không cho là anh sẽ giống như Văn Hạo, nói những lời trách móc nhưng mang theo ý khuyên bảo cô, cô cứ tưởng ít nhất anh sẽ hỏi một câu liên quan tới chuyện tối nay. Nhưng anh không nói gì cả, chỉ như ngày thường xoa xoa tóc cô.

- Khuya rồi, mau đi, anh chờ em đóng cửa rồi sẽ đi.

- A Diệp...

- Đừng nói gì cả. - Anh nhẹ nhàng lắc đầu. - Không có gì quan trọng hơn là em phải nghỉ ngơi thật tốt, mau đi.

Trong lòng cô đau xót, cảm giác như mình sắp khóc, vội quay ra mở cửa.

Vào nhà, cô quay lại nhìn anh, anh lại cười với cô, ý bảo cô mau đi nghỉ đi.

Ngay sau đó cô đóng cửa lại.

Đồng thời ngay khi cánh cửa khép lại, Công Tôn Diệp vươn tay ra nhưng rồi lại buông xuống. Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng cô lại không thấy động tác ấy của anh, tiếng giày cao gót vang lên "cộp cộp" khi cô lên nhà.

Anh lùi lại sau, nhìn ánh đèn được bật lên ở căn phòng phía trên, nghe được giọng nói mơ hồ của cô, chắc là đang nói chuyện với ba Cố và mẹ Cố.

Anh mỉm cười, dựa vào cột đá, nghe tiếng nước, tiếng bước chân, rồi sau đó là tiếng đèn tắt.

Chắc rằng cô ấy ngủ rồi, anh mới lên xe rời đi.

Sáng sớm, Cố Bảo Bảo làm vệ sinh cá nhân xong thì xuống dưới. Thời gian này mọi người đến ăn sáng đông đúc, cô có thể

giúp ba mẹ làm chút chuyện.

Vào bếp thì thấy ba mẹ nháy mắt với nhau, bầu không khí cực kỳ quái dị.

- Ba mẹ. - Cô kỳ quái hỏi. - Có chuyện gì không ạ?

Mẹ Cố trừng mắt với ba Cố, quay ra làm sủi cảo.

Ba Cố ho khan hai tiếng mới nói:

- Bảo Bảo, tối qua sao con về trễ vậy? Ba mẹ gọi cho con mà cũng không được.

Không gọi được? Cô kỳ quái rút điện thoại ra mới phát hiện điện thoại đã tắt máy từ lúc nào?

Cô mở máy lên, những tiếng báo cuộc gọi nhỡ khi tắt máy vang lên, rung dữ dội tới khi cô tê cả tay mới dừng lại.

Cô mở ra xem, có ba cuộc của ba mẹ, hơn hai mốt cuộc gọi của Công Tôn Diệp.

- Bảo Bảo à. - Ba Cố ở bên cạnh nói tiếp:

- Đêm qua cậu Công Tôn tới tìm con, đợi con hơn ba tiếng đồng hồ, sau lại sợ làm phiền ba mẹ nghỉ ngơi mới đi.

Anh ấy đợi trong tiệm ba tiếng, công thêm thời gian chờ ngoài cửa, chẳng phải là đợi cả đêm hay sao?

Cố Bảo Bảo hơi sững sờ, nhớ tới lúc gặp anh ở siêu thị chiều hôm qua, anh có nói tối sẽ gọi điện cho cô.

Nhất định là do không gọi được cho nên anh mới tới đây.

Thế nhưng tối qua anh ấy chờ cô lâu vậy lại không nói một lời. Anh ấy sợ cô cảm thấy áy náy sao?

Mẹ Cố tới cạnh cô.

- Bảo Bảo, mẹ cảm thấy cậu Công Tôn đối với con không tồi chút nào, con cảm thấy thế nào?

- Mẹ, mẹ đừng nói lung tung. - Cô vội lắc đầu. - Nhà anh ấy thế nào ba mẹ cũng biết, con và anh ấy sao có thể?

Nói rồi cô vội vã tìm một cái cớ đến công ty sớm.

Còn một tiếng nữa mới tới giờ làm, trong công ty còn chưa có ai tới, cô tới phòng tổng giám đốc lại phát hiện cửa khép hờ!

Mục Tư Viễn tới sớm vậy ư?

Cô kỳ quái, đang định đẩy thử cánh cửa ra thì bên trong lại truyền ra tiếng nói chuyện.

- Anh đi thăm cô ấy đi! - Rõ ràng là thanh âm của Mục Tư Viễn, cô lại thật không dám xác định, bởi trong giọng nói ấy lộ ra sự cầu khẩn, sao có thể phát ra từ miệng anh?

Nhưng, người trả lời anh lại là Văn Hạo.

- Tôi không đi, Mục Tư Viễn, anh không cần nói nữa.

- Anh... - Anh đập tay lên bàn, cố gắng áp chế cơn giận của

mình.

- Thân Văn Hạo, lẽ nào anh cứ trơ mắt nhìn cô ấy bệnh như vậy sao? Cô ấy dù sao cũng vì anh mới...

- Thật là nực cười. - Thân Văn Hạo lạnh lùng bĩu môi. - Nếu như người khác nói như vậy với tôi, tôi có lẽ sẽ cảm thấy hổ thẹn, mà anh? Mục Tư Viễn? Anh cảm thấy anh có tư cách nói như vậy với tôi sao? Tôi hỏi anh, khi Bảo Bảo vì anh mà tan nát cõi lòng, anh có từng có một chút xíu đồng cảm nào với cô ấy không?

Trong phòng yên tĩnh lại, cô không tự chủ được nắm lấy áo mình, hi vọng anh nói một câu, nói phải hoặc không phải cũng được.

Nhưng anh không nói, chỉ đáp lại:

- Anh đi đi, đi thăm cô ấy đi, cũng đừng nói mấy lời gì đó nữa.

- Tôi sẽ không đi. - Thân Văn Hạo lại trả lời khẳng định.

- Không có tôi,cô ấy vẫn sống được. Nếu tôi đi, cũng không có ý nghĩ là sẽ chấp nhận cô ấy, cô ấy ngược lại sẽ càng đau khổ hơn thôi.

Nghe vậy, Mục Tư Viễn ngơ ngác nhìn anh ta.

- Anh... Anh thật sự là độc ác!

- Tôi độc ác. - Anh ta đáp lại. - Ngoài ra tôi cũng khuyên anh, đừng nên đối xử như thế với Bảo Bảo! Người anh yêu không phải cô ấy, đừng làm những chuyện khiến người ta hiểu lầm kia

nữa!

- Anh dạy bảo tôi! - Mục Tư Viễn cười gằn.

- Không phải dạy bảo gì cả, là khuyên bảo thôi. - Anh ta dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lại anh. - Anh có thể cho Bảo Bảo cái gì? Trái tim anh có thể cho cô ấy cái gì? Có thể không?

Mục Tư Viễn trầm mặc, tâm tình trong lòng quay cuồng, anh không phân rõ nữa.

Thân Văn Hạo tiếp tục nói:

- Nếu không thì hãy ngừng lại những hành động ngây thơ hoang đường kia đi, đừng để Bảo Bảo hận anh hơn!

- Cô ấy sẽ không hận tôi! Sẽ không! - Nghe vậy, anh đột nhiên ngẩng đầu lên hét lớn.

Thân Văn Hạo nhìn thẳng vào hai mắt anh.

- Nhưng anh liệu có thể yêu cô ấy không? Có thể không?

Có thể không? Anh cũng đang tự hỏi, anh có thể yêu cô không? Khi trái tim anh còn chưa quyết định, anh có thể mạo muội yêu cô sao?

Sự im lặng như một cái lưới lớn khiến người ở bên trong không thể hít thở.

Cố Bảo Bảo ngửa đầu cố nhịn dòng nước mắt trực trào, khe khẽ rời đi.

CHƯƠNG 79.1: VÌ SAO LẠI ĐỐI XỬ VỚI CÔ NHƯ THẾ

Năm giờ chiều, ở cửa trường học đỗ đầy xe, cực kỳ náo nhiệt.

Chợt một chiếc xe quen thuộc chậm rãi đi tới cửa trường, cô biết đó là xe của Mục gia.

Chờ trong giây lát, hai bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc dắt tay nhau ra cổng trường.

Hoan Hoan không biết nói cái gì mà Nhạc Nhạc tức giận giơ nắm tay nhỏ ra, bé nhanh nhạy tránh ra, chạy lên xe.

Nhạc Nhạc liền đuổi theo sau, được tài xế yêu thương ôm lấy.

Vành mắt cô nóng lên, rất muốn ôm lấy hai đứa bé, đi được hai bước, cô vẫn dừng lại, ngơ ngác nhìn chiếc xe đi xa.

Cô đi chậm rãi trên phố, lấy điện thoại ra gọi cho ba.

- Ba à, tối nay con có một đứa bạn tổ chức sinh nhật, con tới chỗ cô ấy nên sẽ không về đâu ạ.

Sau đó tắt máy để không ai tìm được cô.

Sắc trời tối dần, Mục Tư Viễn vội vã xuống xe, vào thang máy ở khu nhà.

- Ba! - Hoan Hoan đang dùng cơm nghiêng đầu lại, cao hứng gọi anh một tiếng. Nhạc Nhạc cũng quay ra nhìn rồi lại tiếp tục ăn.

Anh lo lắng đảo mắt qua phòng ăn, chỉ có hai đứa bé với người giúp việc.

Anh lại vào phòng bếp nhìn một cái, cũng chỉ có người giúp việc.

- Ba, mẹ không đi với ba sao?

- Hoan Hoan, mẹ không tới sao?

Hai người cùng đồng thanh, ngây ngốc nhìn đối phương, rồi lắc đầu.

Mục Tư Viễn thầm mắng một tiếng, sau khi tan họp quay về phòng thì không thấy cô đâu rồi. Gọi điện thì tắt máy, còn tưởng cô qua khu nhà bên này, hại anh vội vã chạy tới.

- Ba, mẹ đi đâu rồi? - Hoan Hoan hỏi, Nhạc Nhạc cũng mở to mắt nhìn anh chằm chằm.

Anh nắm tóc.

- Ba cũng đang muốn biết mẹ đi đâu đây! - Gọi nữa, vẫn tắt máy.

- Có phải mẹ ở bên ngoài không ạ? - Hoan Hoan giúp ba nghĩ.

Anh gật đầu.

- Ba tới đó xem! - Rồi anh hôn Nhạc Nhạc một cái. - Nhạc Nhạc ngoan, ba tìm được mẹ rồi thì lập tức đưa mẹ về, có được không?

Nhạc Nhạc chớp mắt, tỏ ý tán thành.

Lòng anh dịu lại, hôn con rồi mới đứng dậy ra khỏi khu nhà.

Trên đường anh đi rất nhanh, trong lòng như có lửa đốt, lo lắng tức giận.

Anh nghĩ lại, cả ngày hôm nay cô cứ có gì đó không đúng.

Buổi trưa anh muốn dẫn cô ra ngoài ăn, cô lại nói cô tới phòng ban đưa tài liệu xong thì thuận tiện tới nhà ăn nhân viên là được rồi.

Buổi chiều anh và thư ký vội vàng gặp mặt khách hàng cũng không rảnh nói chuyện với cô, khi quay lại phòng mới phát hiện cô đã tan tầm rồi.

Cô ấy đi đâu được chứ? Cô ấy sao lại như vậy?

Trước kia cô ấy mặc dù bực tức với anh, vì anh mà đau lòng cũng không giống như hôm nay phớt lờ anh như thế.

Trong lòng anh dâng lên sự sợ hãi, cho tới nay chỉ cần anh quay lại là có thể thấy được cô.

Thế nhưng hôm nay, khi anh quay lại thì lại phát hiện không thấy cô đâu nữa rồi.

Tới tiệm mỳ vằn thắn Cố gia, mẹ Cố thấy anh thì kinh hãi:

- Tư Viễn thiếu gia, sao cậu tới đây?

Anh nhìn khắp quán ăn, lại không thấy bóng dáng Cố Bảo Bảo.

- Thím Cố, Bảo Bảo đâu ạ?

Mẹ Cố đang muốn trả lời, ba Cố lại ngẩng lên.

- Tư Viễn thiếu gia, bây giờ đã hết giờ làm rồi, cậu tìm Bảo Bảo là có việc sao?

- Chú Cố... - Mục Tư Viễn cau mày. - Là bọn trẻ đòi mẹ, nhưng điện thoại Bảo Bảo lại tắt máy.

- Điện thoại lại tắt máy? - Mẹ Cố lắc đầu nói:

- Điện thoại của nó nhất định là hỏng rồi. Tư Viễn thiếu gia, Bảo Bảo nói nó đi dự tiệc sinh nhật của bạn, tối nay sẽ không về.

Mục Tư Viễn sửng sốt, dự tiệc sinh nhật?

Sau khi Mục Tư Viễn đi rồi, ba Cố có hơi oán trách.

- Bà nói với cậu ta nhiều vậy làm gì?

- Thế nhưng cậu ấy...

Ba Cố cắt ngang lời bà:

- Nên đoạn thì phải đoạn, cứ theo lời tôi, Bảo Bảo và cậu ta không nên gặp lại nhau nữa.

Mẹ Cố thở dài:

- Ông cảm thấy Bảo Bảo và cậu Công Tôn có thể bên cạnh nhau sao?

Ba Cố trầm mặc, hồi lâu mới đáp:

- Tôi hi vọng có thể, cậu Công Tôn là chàng trai tốt.

Nếu con gái ông có thể ở bên cậu Công Tôn thì tốt biết bao, mọi phiền não đều không còn nữa.

Cố Bảo Bảo dạo chợ đêm một vòng, mua mấy xâu thịt lấp đầy cái bụng.

Bên cạnh có rất nhiều cặp tình nhân nhỏ đi tới đi lui, một cậu bé mua một chiếc nhẫn giả cũng có thể khiến cô bé hân hoan.

Đúng vậy, vì sao không vui? Trên thế giới này còn rất nhiều cô gái như cô, ngay cả đồ "giả" cũng không có...

Cô đi tới chợ đêm, tới cầu lớn ở ven biển. Tối đầu xuân gió hơi se lạnh, cô cũng không ngại.

Có lẽ, chỉ có gió lạnh như thế mới có thể khiến trái tim khó chịu kia của cô bình tĩnh lại.

Để cô hiểu rõ, để cô tỉnh táo, có những thứ vĩnh viễn không thể có được.

Để cô tiếp tục ngụy trang, mãi tới khi ngụy trang thành chiếc áo khoác ngoài không còn cởi ra được nữa.

Cô qua cầu lớn ven biển, tới một quán cà phê tên là "Thục Tâm".

Cô khẽ mỉm cười. Hơn mười năm, cô đã thành người lớn, quán cà phê ấy vẫn còn ở chỗ này.

CHƯƠNG 79.2:

Nhớ lại lần đầu tiên tới đây, cô còn đang học sơ trung.

Hôm đó là sinh nhật, cô cúp cua về sớm, khổ sở chờ mấy giờ liền ở trường học của Mục Tư Viễn.

Cuối cùng trên con đường bật đèn sáng trưng, anh chậm rãi đi ra khỏi trường.

- Anh Tư Viễn! - Cô vui sướng chạy tới, ôm lấy cánh tay anh.

Anh nhíu mày.

- Em lại tới làm gì thế?

Khi đó hai mắt cô còn có công năng tự động loại bỏ, loại bỏ đi sự không hài lòng giữa chân mày anh, nói:

- Anh Tư Viễn, hôm nay là sinh nhật em.

- À. - Anh rất là hờ hững. - Vậy chúc em sinh nhật vui vẻ!

- Cám ơn anh Tư Viễn! - Cô rất vui lắc lắc tay anh. - Anh Tư Viễn, vậy anh mời em uống cà phê có được không?

- Em còn nhỏ, uống cà phê cái gì!

- Đi mà, đi mà, hôm nay em là thọ tinh, em lớn nhất đó, anh phải nghe em!

- Anh không rảnh, ba anh với mẹ kế không ở nhà, anh phải về trông Sơ Hàn.

- Em bảo mẹ em giúp anh trông em ấy.

- Anh còn phải cho chó của anh tắm nữa.

- Em nhờ ba em giúp anh tắm cho cún nhà anh.

- Anh phải về sắp xếp lại thư phòng.

- Mẹ em sẽ giúp anh dọn dẹp mà!

- ...

Cô vô lại dính lấy anh, bắt anh đưa cô tới đây, uống cà phê ăn bánh ga-tô, ăn bánh ngọt, uống nước hoa quả, ăn trái cây ăn con cua, anh nói cô chỉ biết có ăn, anh lại không biết cô chỉ muốn ở cùng với anh, dù chỉ là một phút thôi.

Mà dạ dày cô cũng sắp không chống đỡ được nữa rồi.

- Thưa cô, cà phê và bánh của cô đây. - Người phục vụ cười đưa tới cho cô.

Cô uống một ngụm cà phê liền nhíu mày, thật đắng quá! So với cà phê mang theo vị ngọt trong trí nhớ thật khác xa.

Ăn thêm một miếng bánh, vừa ngấy vừa ngọt, hoàn toàn không còn ngon miệng như trong trí nhớ nữa.

Có lẽ sau này, cô sẽ không còn được thưởng thức cà phê với bánh ngon như vậy nữa!

Tính tiền rồi đứng dậy, cô bước ra ngoài, không vào đại sảnh cửa hàng người đến người đi.

- Hoan nghênh quý khách! - Giọng nói vui vẻ của người phục vụ lại vang lên, Mục Tư Viễn đi vào, chọn một chỗ ngồi xuống, nhìn người phục vụ dọn chén đĩa của một bàn gần đó.

Ánh mắt nhìn quanh quán cà phê mấy lần, rồi thất vọng thu về.

Anh gần như đã tìm khắp những nơi có thể tổ chức tụ hội rồi, chợt hiểu ra là căn bản không có bữa tiệc sinh nhật nào để mà cô thức trắng đêm không về, cô rõ ràng đang lẩn tránh anh!

Thế nhưng cô ấy sao lại tránh anh? Vì tránh anh mà ngay cả Hoan Hoan với Nhạc Nhạc cũng không gặp sao?

Anh không hiểu, anh cứ tưởng rằng sau tối qua, trái tim anh có thể tới gần cô.

Sau tối qua, cô cũng cho là như vậy.

Cô tưởng rằng vết thương trong tim kia có thể lại thử yêu anh lần nữa, sự thực lại không phải thế.

Cô phát hiện mình đã không cách nào làm được, đi yêu một người mà trong tim người đó lại chứa một người khác.

Trái tim kia, có thể vì người yêu mà bỏ đi, có thể vì người yêu mà buông bỏ tư thái kiêu ngạo, có thể vì người yêu mà thương tổn tới mọi người, chẳng qua, người anh yêu không phải là cô.

Nếu bỏ ra sẽ chỉ càng đau đớn hơn nữa, cô hi vọng, tình yêu này

chôn chặt trong tim, để nó từ từ biến mất.

Kéo tấm chăn mỏng trên giường ở một khách sạn, cô co mình lại, ngày mai, cô tự nhủ, Cố Bảo Bảo, ngày mai lại là một ngày mới.

- Trợ lý Cố, cuối cùng cô đã tới rồi! - Cô vừa bước vào cửa công ty thì thư ký chủ nhiệm đã gấp gáp chạy lại.

- Có chuyện gì vậy? - Cô ngạc nhiên hỏi.

Thư ký dắt cô vào thang máy, luôn miệng nói:

- Cô mau đi cứu hỏa!

Cứu hoả? Còn đang nghi hoặc thì cô đã bị kéo vào văn phòng tổng giám đốc.

- Mục tổng. - Thư ký chủ nhiệm cất cao giọng:

- Trợ lý Cố tới rồi.

Nghe tiếng, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác nhìn cô, khoát khoát tay, ra hiệu thư ký chủ nhiệm ra ngoài.

- Hôm qua em về sớm! - Anh lạnh lùng nói.

Hóa ra là vì vậy. Cố Bảo Bảo rũ mắt xuống.

- Xin lỗi, Mục tổng. Hôm qua tôi có việc riêng, cho nên mới về trước.

Giọng cô như một nhân viên phạm sai lầm đang xin anh thứ lỗi.

- Hôm nay tôi nhất định sẽ bù lại.

- Em...!

Cô nói như vậy chẳng khác gì là dập tắt lời của anh.

Cô nhìn anh.

- Mục tổng, nếu không còn chuyện gì, tôi đi làm việc trước.

Nói rồi cô hết sức cung kính đợi một lúc, khi xác định anh không nói thêm gì nữa thì ngồi xuống bàn làm việc.

Thái độ của cô không bình thường nhưng lại không chê vào đâu được. Anh bực bội nắm tóc, trực tiếp hỏi:

- Hôm qua em đi đâu?

Tay đang viết của cô không hề đừng lại, lễ độ nhưng không mất lạnh nhạt nói:

- Mục tổng nếu quan tâm tới cuộc sống riêng của tôi, không phải thời gian làm việc thì tôi có thể trả lời anh.

- Em... Chết tiệt! - Anh chợt đứng dậy tới trước mặt cô, nắm lấy gương mặt cô giơ lên:

- Em uống lộn thuốc rồi hay là bị đụng vào đâu nên hồ đồ hả?

Cô nhíu mày.

- Mục tổng, anh nếu làm tôi bị thương, tôi sẽ tố cáo anh xâm hại

đến thân thể tôi... Anh...

Anh không nghe cô nói, cái miệng đỏ tươi mấp máy của cô đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh. Anh chợt phát hiện, bản thân mình lại có chút nhớ...

Không cần suy xét, anh cúi xuống trùm lên cái miệng nhỏ nhắn.

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, lập tức cắn chặt răng không cho anh vào, cả người giãy dụa kịch liệt.

- Mục tổng... - thư ký chủ nhiệm hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, vậy mà lại... ngay thời điểm tổng giám đốc với trợ lý Cố thân thiết, dù sao cửa không đóng... không thể trách cô được!

Mục Tư Viễn buông cô ra, sắc mặt tự nhiên ngẩng lên hỏi thư ký chủ nhiệm.

- Chuyện gì?

Cô nhìn trợ lý Cố đang cúi đầu, không có ý định đi vào, đứng ở cửa nói:

- Vé máy bay đã chuẩn bị xong, một giờ chiều xuất phát!

Anh gật đầu, nhìn lại sang Cố Bảo Bảo.

- Em chuẩn bị rồi đi với tôi.

- Đi đâu? - Cô không thể không hỏi.

- Đi Pháp, một tuần. - Anh đáp lại ngắn gọn, cô lập tức từ chối:

- Tôi không đi!

Anh sửng sốt, trước hết để thư ký chủ nhiệm ra ngoài rồi mới nhìn cô.

- Em là trợ lý đặc biệt của tôi, em không đi với tôi thì ai đi với tôi? - Khi nói thì khóe môi anh có hơi nhếch lên.

Cố Bảo Bảo không nhìn anh, chỉ nói:

- Theo như thông lệ thì sẽ là thư ký đi theo anh, trợ lý đặc biệt ở lại giúp anh sắp xếp công việc.

- Thông lệ của ai? - Ánh mắt anh hiện lên sự giận dữ.

Cô không lên tiếng, cấp dưới có thể cãi được cấp trên? Nhưng cô thật sự không muốn đi, lấy ra mọi thứ đã sớm chuẩn bị đă cho anh.

- Mục tổng, thân thể tôi không khỏe, không hợp để đi công tác, tôi còn đang muốn xin nghỉ phép với anh!

Anh cầm lấy tờ giấy cô đưa ra, trên đó ghi - chẩn đoán của bác sĩ -, nội dung đại khái là cô ấy thiếu máu, không thể mệt nhọc quá độ, kiến nghị nghỉ ngơi mấy ngày.

Chết tiệt! Cô ấy quả nhiên là cố ý tránh anh!

Anh giơ tay lên, xé tan tờ giấy kia.

- Bây giờ để tôi kiểm tra xem thân thể em không tốt chỗ nào!

Cô cả kinh, cả người đã bị anh ôm lấy, đi thẳng vào phòng nghỉ.

Anh ném cô lên giường, thân hình cao to cường tráng liền đè lên, những nụ hôn nóng bỏng hạ xuống da thịt non mềm của cô. Cô không có cách nào thở dốc, bên tai chỉ nghe được tiếng hít thở ồm ồm gấp gáp của anh.

Sau đó, anh xé áo cô ra, nắm lấy nơi đẫy đà của cô, vò nắn nó.

- Buông... Buông tôi ra...

Cô chật vật lên tiếng chống đối, anh lại không buông, ngược lại dùng cánh tay còn lại ôm chặt lấy eo cô để cô không còn chỗ trốn.

Thân hình dán chặt vào nhau, kích thích khát vọng sâu nhất trong lòng anh. Anh hôn dọc theo má cô, bất chợt, anh xoay người cô lại, dùng miệng cắn móc khóa áo lót ra, rồi ném nó đi.

Da thịt lộ ra ngoài không khí lạnh băng, cả người cô run lên, thân người ấm áp của anh liền lập tức vòng lấy cô, hôn từng chỗ trên da thịt cô.

- Anh... Anh buông ra... - Đôi mắt cô hiện lên những giọt lệ xấu hổ và giận dữ, tay còn có thể hoạt động không ngừng đấm vào vai anh.

- Anh đừng như vậy... Bây giờ... Đang là giờ làm việc.

Mục Tư Viễn không đáp, một tay vươn lên nắm lấy hai bàn tay đang nghịch ngợm của cô, tay khác thì đi xuống cởi dây lưng ra.

- Anh... - Cô sợ hãi nhìn anh.

- Anh muốn làm gì...

Lời còn chưa dứt, xúc cảm liền truyền từ cánh tay, anh vậy mà lấy thắt lưng trói hai tay cô lại, cố định trên đỉnh đầu.

Sau đó, anh kéo quần cô xuống, bỏ xuống giường.

- Anh... - Cô sợ ngây người, cặp môi đỏ mọng sợ hãi run rẩy.

- Anh dám... Anh không được... Không được... - Cô không thể tin anh lại làm vậy với cô!

- Em sẽ muốn nó! - Anh cúi xuống dịu dàng dùng lưỡi liếm qua cần cổ trắng như tuyết của cô, từng cơn tê dại truyền vào não, cô ngẩn ngơ, người run lên.

Anh thấp giọng cười.

- Còn nói không muốn sao? Bé con!

Không đợi cô đáp lại, bàn tay anh đã thâm nhập vào **** cô, đồng thời khi **** tách ra, nụ hôn của anh liền đi dọc theo một đường, gieo lên vô số ngọn lửa nhỏ thiêu đốt máu của cô.

Suy nghĩ của cô hoàn toàn rối loạn, từng một lần hỏi trong lòng: Có phải anh lại uống say? Có phải là không nhận ra người trước mắt là ai?

Khuôn mặt tuấn tú của anh chợt xuất hiện, ánh mắt nóng rực khóa lấy môi cô.

- Bảo Bảo...

Cô nghe được anh gọi tên cô, thần trí như bị đóng băng trong nháy mắt.

Anh dường như xem thấu phản ứng trong lòng cô, hôn lấy cặp môi mỏng, ngón tay trượt vào bên trong "hoa nhị" trân quý nhất.

- Ưm... - Tiếng rên rỉ bộc phát ra ngoài, cô cắn chặt môi, từ đầu đến cuối không địch lại sự trêu chọc cố ý của anh, thân thể dần mất kiểm soát.

- Vì... Vì sao? - Trong nháy mắt khi mất hết lý trí, cô hỏi.

Anh không trả lời, thẳng lưng, hoàn toàn đoạt lấy cô...

Anh bắt đầu giày vò cô, ý thức thì thanh tỉnh, mắt lại không mở ra nổi, tứ chi mềm nhũn, không còn chút sức lực.

- Bảo Bảo? - Hơi thở anh ở bên tai, cô khẩn trương cả người cứng đờ, không đáp lại.

--- --- CÁCH CÁCH --- ---

Mục Tư Viễn cười, hôn lên má cô.

- Tôi tới sân bay, ba ngày sau sẽ về.

Nói rồi, cái nệm động mấy cái, cô nghe được tiếng anh tắm rửa, mặc quần áo, sau đó đi ra ngoài.

Cô giật mình, bỗng bật dậy, cô cũng muốn hỏi vì sao.

- Mục tổng, chỉ một mình anh đi thôi sao?

Song, tiếng chủ nhiệm thư ký vang lên từ ngoài cửa. Một năm tròn ừ một tiếng.

- Ba ngày sau tôi về, việc khánh thành một năm thành lập công ty nhờ cô đấy.

Chỉ chốc lát, hai người họ đều ra ngoài, trong phòng nghỉ liền yên tĩnh. Cô lấy tay che mặt, nước mắt từng giọt lăn xuống, là xấu hổ và giận dữ, là đau đớn, là tức giận!

Cô hận bản thân, hận chính mình!

Khóc mệt rồi, cô lại ngủ thiếp đi. Trong màn sương cô mơ thấy anh, cô lắc đầu không muốn thấy mặt anh, anh lại nằm xuống bên cạnh, vươn tay ôm lấy cô.

Cô cố gắng đẩy anh ra, cười dịu dàng nói:

- Du Nhi, đừng làm rộn!

Trong lòng cô vừa sợ vừa đau, mở mắt ra, mới phát hiện đó là một giấc mộng.

Nhìn đồng hồ thì đã một giờ chiều! Cô ngồi dậy, thấy trên tủ đầu giường có đặt một mảnh giấy, chữ viết trên đó xiêu vẹo, hẳn là anh dùng tay phải bị thương viết - trong tủ có quần áo - !

Cô tức giận, nghiến răng xé tan tờ giấy!

CHƯƠNG 80.1: NHẶT ĐƯỢC ÔNG CHÚ QUÁI DỊ Ở VEN ĐƯỜNG

Thư ký chủ nhiệm ra khỏi văn phòng liền gặp Mục Sơ Hàn đang ló đầu ra nhìn cửa văn phòng tổng giám đốc, cô khẽ tiến lên trước.

- Cô Mục, cô nhìn gì vậy?

- A...! - Mục Sơ Hàn có tật giật mình lại càng hoảng sợ.

Thấy rõ người tới là thư ký chủ nhiệm, lập tức trở lại như thường.

- Cô tới thật đúng lúc, mau mở cửa ra đi!

Thư ký chủ nhiệm ho khan hai tiếng.

- Cô Mục, chìa khóa văn phòng này nằm trong tay phụ tá của Mục tổng, phòng thư ký không có chìa khóa.

Mục Sơ Hàn không tin nhìn cô ta.

- Cô mà không có chìa khóa? Lẽ nào trong văn phòng có điều gì đó không thể để người khác thấy?

Thư ký chủ nhiệm nhún vai: "Tôi cũng không thể vào, làm sao có thể biết bên trong có gì được?"

Nói xong, cô lộ ra vẻ mặt nhàm chán ra ngoài, đi được hai bước thì quay lại: "Cô Mục, kỳ thực tôi muốn nhắc nhở cô, hôm nay

nhiệm vụ công việc của cô còn chưa xong đâu, lát nữa lão Mục tổng gọi điện tới hỏi, tôi nên nói thế nào đây?"

- Cô...! - Ba đã từng dặn, tới công ty có thể, nhưng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ chủ nhiệm thư ký giao cho, bằng không thì ngoan ngoãn về nhà làm đại tiểu thư.

Cô mới không cần! Cô khó khăn lắm mới vào được công ty,[l□] tiếp cận người trong lòng, còn lâu mới về nhà.

- Tôi đi làm việc là được chứ gì. - Cô trừng mắt với thư ký chủ nhiệm. - Cẩn thận cái miệng của cô đấy, đừng có nói lung tung trước mặt ba tôi!

Nói rồi cô bước thẳng vào phòng thư ký.

Thư ký chủ nhiệm nhún nhún vai, bất đắc dĩ nhìn thoáng qua văn phòng tổng giám đốc, trợ lý Cố, hi vọng tối nay cô ra ngoài, dù sao thì đại tiểu thư không quá bốn giờ sẽ tan việc đi spa.

Quả nhiên, 3h50, Mục Sơ Hàn không để ý tới ai cả cứ thế cắp túi mà đi, lái chiếc xe thể thao mui trần đi thẳng tới spa chăm sóc sắc đẹp sang trọng nhất.

Vừa thay xong bộ quần áo định đi ngâm suối nước nóng thì bên trong đã có một cô gái.

Cô gái kia tựa người vào cạnh bể, trên khuôn mặt diễm lệ lộ ra u buồn khiến người ta không đành lòng.

- Tâm Du, cô sao rồi? - Mục Sơ Hàn vừa bước xuống hồ vừa nói.

Trịnh Tâm Du nhìn cô một cái không lên tiếng.

- Tôi đã nói với cô. - Mục Sơ Hàn vừa rửa mặt vừa nói. - Cô còn không mau giữ anh tôi, tôi đã sớm biết Cố Bảo Bảo không đơn giản chút nào, mới về không được mấy ngày mà anh tôi đã có chút không đúng rồi.

- Có chỗ nào không đúng? - Trịnh Tâm Du cuối cùng cũng lên tiếng.

Mục Sơ Hàn nhướng mày:

- Sáng hôm nay gặp anh tôi mà mặt cứ lạnh băng, sau đó Cố Bảo Bảo đi làm, hai người không biết làm chuyện gì trong phòng, khi anh tôi ra ngoài thì rất là phấn chấn, ngay cả quần áo cũng thay!

- Thần thái phấn chấn?

Trịnh Tâm Du lặp lại bốn chữ này, thống khổ nhắm hai mắt lại. Trong đầu cô đều là hình ảnh Thân Văn Hạo, mỗi một động tác của anh đều đã khắc sâu trong tim.

Mục Sơ Hàn nhìn phản ứng của cô ấy, cảm thấy có hi vọng, xít lại gần:

- Tâm Du, mấy ngày nay có phải cô đang giận dỗi với anh tôi? Anh tôi thích nhất là sĩ diện, nhưng mà trong lòng thích cô, có lẽ tối nay anh ấy sẽ đi tìm cô đấy.

Nghe vậy, Trịnh Tâm Du ngẩng lên nhìn cô.

- Sơ Hàn, cô bây giờ làm ở công ty, giúp tôi chú ý xem cô ta và Tư Viễn có chuyện gì không ổn không nhé.

- Cái đó cần phải nói nữa sao. - Mục Sơ Hàn cao hứng cười nói: - Tôi đương nhiên sẽ chú ý giúp cô, không riêng gì Cố Bảo Bảo, chỉ cần bên cạnh anh tôi xuất hiện người đàn bà khác, tôi đều sẽ kịp thời giúp cô diệt trừ!

Nói xong cô làm ra động tác cắt cổ, lại cười hì hì.

Thấy bộ dạng này của cô, trong lòng Trịnh Tâm Du có phần nghi hoặc.

Trước đây không phải chết sống cô ấy cũng không chịu tới công ty sao? Bây giờ sao lại hứng thú đi làm vậy?

Cô cũng không ngốc đến mức cho rằng cô ấy chỉ vì chuyện của cô với Tư Viễn.

- Sơ Hàn à. - Cô mỉm cười: "Hình như cô làm ở công ty cũng không tồi đâu nhỉ, tôi cũng có chút hâm mộ đấy. Có lẽ làm ở công ty nhà mình chắc dễ dàng hơn nhiều hả."

Nghe vậy, Mục Sơ Hàn đột nhiên biến sắc, cuống quít phe phẩy tay:

- Không đâu, không phải đâu, Tâm Du, chúng ta nói ở những chỗ không người thôi.

Nói xong mới cảm giác mình quá mức kích động, lại lập tức nói bổ sung.

- Cô cũng biết công ty rất lâu mới thông báo tuyển dụng một lần, hơn nữa lần tuyển dụng trước đó mới kết thúc không lâu, trong thời gian ngắn cũng không nhận thêm người nữa. Hơn nữa... Hơn nữa anh tôi lại vừa mới bảo Cố Bảo Bảo tới làm trợ lý đặc

biệt bên cạnh anh ấy, bên cạnh anh ấy cũng không thiếu người. Cho dù cần người, anh tôi cũng sẽ không để cô đi, sợ... Sợ cô mệt đó!

Trịnh Tâm Du nheo mắt lại, cô ấy càng nói càng giấu đầu hở đuôi!

Cô ấy ngăn cản sợ cô tới công ty làm, lẽ nào...

- Sơ Hàn, hôm qua tôi có gặp Văn Hạo, anh ấy nói anh ấy bây giờ đang đi làm, hơn nữa còn là ở...

Cô cố tình ung dung nói khiến Mục Sơ Hàn toát mồ hôi lạnh, tự chủ động nhận tội.

- Đúng vậy, anh ấy mới tới công ty nhà tôi mấy ngày, đi cùng với phó tổng mới, phó tổng kia là anh họ của tôi...

Bàn tay bên dưới nước đã siết chặt lại, Trịnh Tâm Du cúi đầu, sắc mặt trở nên lạnh lùng.

Cô biết Mục Sơ Hàn vẫn một mực thích Văn Hạo, nhưng cô biết, đại tiểu thư như Mục Sơ Hàn, anh sẽ không để vào mắt.

Khiến cô cảm thấy khó chịu là sau khi Cố Bảo Bảo tới công ty thì anh ấy cũng tới đó.

Là trùng hợp? Hay là cố ý?

Sự lưu tâm của anh dành cho Cố Bảo Bảo khiến cô sự đố kị dần mọc rễ trong lòng cô.

- Tâm... Tâm Du.

Sự trầm mặc của cô khiến Mục Sơ Hàn có phần sợ hãi:

- Tôi không phải cố ý gạt cô đâu, chỉ là... Tôi chỉ để ý nói chuyện của Cố Bảo Bảo...

- Sơ Hàn. - Cô ngẩng lên, trên mặt đã hiện ra nụ cười.

- Vậy cũng tốt mà, Văn Hạo tới công ty, không phải cô càng có nhiều dịp ở chung với anh ấy sao? Vậy cô càng có nhiều cơ hội tìm hiểu anh ấy hơn đó.

Trong lòng cô cười gằn, Sơ Hàn đến bây giờ vẫn không biết người Văn Hạo thích là Cố Bảo Bảo?

Còn đơn thuần tưởng rằng chỉ cần cô gả cho Tư Viễn, Văn Hạo liền thuộc về mình?

Quả nhiên, Mục Sơ Hàn nghe xong hai mắt sáng lên, lại giả bộ do dự.

- Tâm du, cô... cô không giận tôi... sao?

Cô biết Tâm Du kỳ thực cũng thích Văn Hạo, mặc dù chưa từng nghe cô ấy nói, nhưng mỗi lần các cô nhắc đến Văn Hạo, ánh mắt cô ấy đều có sự khác biệt, dần dà cũng không gạt được ai nữa.

- Cô thật khờ đó! - Trịnh Tâm Du nhéo cô. - Tôi không phải đã được cô nhận định là chị dâu rồi sao? Tôi đương nhiên hi vọng cô và Văn Hạo có kết quả tốt.

- Thật không? Tâm Du! - Cô kích động ôm lấy cánh tay cô ấy. -

Tốt quá, cám ơn cô, Tâm Du.

Trịnh Tâm Du ngoài thì cười nhưng trong lòng rét lạnh, chớ cao hứng vội, chờ tới khi cô biết tâm tư của Văn Hạo, cô khóc còn không kịp đâu!

Cố Bảo Bảo bước nhanh vào thang máy khu nhà, nhớ lại vừa rồi chú Mục có nói có thể cho cô dẫn Hoan Hoan Nhạc Nhạc về nhà ở hai ngày, tâm tình của cô cuối cùng cũng khá hơn một chút.

Người giúp việc mở cửa, giọng nói nhỏ vui vẻ lập tức vang lên.

- Mẹ!

Cô bước nhanh vào, ôm lấy hai đứa bé.

- Tới đây, cầm cái này. - Mục Phong Minh chuẩn bị cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc mỗi đứa một cái túi, bên trong chất đầy đồ ăn vặt mà hai bé thích.

- Cám ơn ông nội! - Hoan Hoan cầm lấy, Nhạc Nhạc còn chưa nói được thì dùng đầu đụng vào ông nội, tỏ ý cám ơn.

Mấy ngày nay ở đây, trong lòng bé đã tiếp nhận người ông nội này.

- Ngoan lắm! - Mục Phong Minh cưng chìu xoa hai cái đầu nhỏ, nói với Cố Bảo Bảo.

- Chú bảo lái xe đưa ba mẹ con về.

Cô cười: "Chú Mục, thôi để ba mẹ con bọn cháu ngồi taxi về."

Không muốn để chúng được nuông chiều quá mức, ông ngoại bà ngoại và mẹ đều không phải người có tiền, không thể để bọn nhỏ thành đại thiếu gia được.

Mục Phong Minh rõ ràng nên gật đầu.

- Vậy mau đi, trời sắp tối rồi.

Cô gật đầu, dắt tay Hoan Hoan Nhạc Nhạc ra ngoài.

Mục Phong Minh đuổi theo nói: "Chăm sóc tốt cho hai đứa, Hoan Hoan tối ngủ hay đá chăn đấy."

Cô quay lại gật đầu, trong lòng nóng lên. Kỳ thật ở trường đường tới đây, cô đã nghĩ vô số lần, cô có nên thừa dịp này dẫn Hoan Hoan Nhạc Nhạc bỏ trốn, tới một nơi mà Mục Tư Viễn không tìm được.

Nhưng bây giờ cô biết, cô căn bản không làm được.

Không phải cô không thể chịu khổ, đơn độc nuôi dưỡng bọn trẻ, [d☺n] mà là nếu cô thật sự đưa chúng đi thì sẽ không biết có bao nhiêu người đau lòng!

Cô không thể, không thể ích kỷ như thế.

- Mẹ, ba đi đâu rồi? - Được ở với mẹ, Hoan Hoan lại đòi ba, Nhạc Nhạc nghe xong cũng quay sang, mắt to nhìn cô.

Nghĩ đến Mục Tư Viễn, nụ cười của cô trở nên miễn cưỡng.

- Ba đi công tác rồi, ba ngày sau mới về.

- Thế ạ. - Hoan Hoan gật đầu, nói tiếp. - Mẹ, tối qua mẹ đi đâu vậy?

- Hử? - Cô ngẩn ra, không hiểu sao bé lại hỏi vậy.

CHƯƠNG 80.2:

Hoan Hoan giả vờ thở dài nặng nề.

- Tối qua ba đi tìm mẹ khắp nơi đó, cũng không có về ăn cơm. Sau đó ba có về, cũng không ngủ ở phòng mình mà nằm úp sấp bên giường con với Nhạc Nhạc cả đêm.

Nói rồi bé tổng kết lại.

- Tối qua ba rất lo lắng!

Anh... Anh có sao? Anh... Anh biết sao? Cô khó mà tin nổi.

Bỗng, cô nhớ ra cái gì đó, lấy điện thoại mở ra, quá là nhiều cuộc gọi nhỡ, có mười mấy cuộc của Công Tôn Diệp, còn lại chừng hơn trăm cuộc là của... Anh.

Tim cô run lên, anh sao lại làm vậy? Vì sao?

Xe taxi chỉ có thể chạy đến đầu hẻm, cô cầm hai túi xách nhỏ xuống, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc thì nắm tay nhau đi đằng trước.

- Mẹ. - Hoan Hoan dường như chưa từng đi qua con hẻm nhỏ nào như thế, thấy thật mới lạ.

- Đường này thật là nhỏ!

Cô cười.

- Còn có đường nhỏ hơn nữa cơ! Lúc đó chỉ đi được một người thôi!

- Đường nào vậy ạ? - Bé tò mò hỏi.

- Bờ ruộng.

Bé nhướng mày gật đầu.

- Vậy lần sau mẹ dẫn con đi xem nhé.

Nói rồi liền thấy Nhạc Nhạc lắc lắc tay mình, bé quay sang, thấy Nhạc Nhạc chỉ vào một tiệm tạp hóa bán kẹo que bên cạnh.

Bé cho tới giờ chưa từng thấy kẹo que, làm như một cây ớt lớn, hồng hồng nhìn qua thật cay.

- Có ngon hơn thịt khô không ạ? - Bé hỏi.

Bà chủ tạp hóa thấy cặp sinh đôi đáng yêu, lập tức cười nói:

- Tới đây nào hai anh bạn nhỏ, dì cho này.

Sao có thể lấy không được chứ? Cố Bảo Bảo vội tiến lên trả tiền.

Cô không có tiền lẻ, đưa ra tờ tiền giá trị lớn, bà chủ tìm một hồi mới trả lại tiền lẻ cho cô, cô quay ra thì liền không thấy hai đứa đâu cả!

Cả người cô toát mồ hôi lạnh, cao giọng la:

- Hoan Hoan, Nhạc Nhạc? Hoan Hoan, Nhạc Nhạc?

- Mẹ, bọn con ở đây! - Giọng Hoan Hoan từ khúc quanh con hẻm truyền đến.

Cô nhanh chóng chạy ra đó, lại chỉ thấy có Hoan Hoan.

- Hoan Hoan. - Cô ngồi xuống, sốt ruột hỏi. - Nhạc Nhạc đâu rồi?

Hoan Hoan chỉ tay ra phía kia.

- Nhạc Nhạc ở đó ạ! Em ấy nhất định là đi cùng cái chú quái dị tới đây rồi!

Cô ngẩng lên, tầm mắt liền bắt được bóng hình bé nhỏ kia, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, sao người đàn ông kia, hình như là... Cổ Tín Dương? !

Cô tiến gần hơn, quả nhiên là Cổ Tín Dương!

Nhạc Nhạc lúc này đang vui vẻ đặt tay trong lòng anh ta, cơ thể nhỏ bé dính chặt lấy anh ta.

- Phó... tổng? - Cô gọi một tiếng, đột nhiên nhớ lại lời Mục Tư Viễn nói với cô, trong lòng có chút bất an.

Cổ Tín Dương lạnh lùng bĩu môi.

- Yên tâm, tôi sẽ không làm gì với một đứa bé cả.

Nói rồi anh đẩy Nhạc Nhạc sang cho cô, mình thì đứng dậy.

Hoan Hoan vội nắm tay Nhạc Nhạc, nhỏ giọng quở trách em:

- Nhạc Nhạc, em sao lại đi chơi với cái chú quái dị này? Em xem chú ấy đi, chả cười gì cả!

- Hoan Hoan, chớ nói lung tung! - Cố Bảo Bảo vội nhỏ giọng nhắc nhở bé, nhưng Cổ Tín Dương vẫn nghe thấy.

- Mục Hà Hoan. - Anh gọi tên Hoan Hoan, lạnh lùng nói. - Không cười thì là người lập dị sao? Đây là điều Mục Tư Viễn nói với cháu?

Hoan Hoan lập tức chắn trước mặt Nhạc Nhạc, không hề sợ hãi nhìn anh ta: "Ba nói chú là kẻ xấu! Nếu chú bắt nạt em trai cháu, cháu không tha cho chú đâu!"

Hai mắt Cố Bảo Bảo biến thành màu đen, đứa bé này, sao lại đi học cái tính thối của Mục Tư Viễn vậy?

- Phó tổng, anh đừng để ý. - Cô mau nói. - Trẻ con không hiểu chuyện.

Cổ Tín Dương không nói gì, quay người đi.

Bỗng, anh cảm giác bên chân mềm mại, quay đầu nhìn thì là Nhạc Nhạc chạy tới ôm chân anh.

- Nhạc Nhạc! - Hoan Hoan sốt ruột đuổi theo, muốn kéo Nhạc Nhạc ra, nhưng em lại cứ ôm chặt không buông tay.

- Nhạc Nhạc, em còn vậy nữa, anh sẽ không để ý tới em đâu! - Không biết làm sao, bé chỉ có thể phát huy quyền làm anh của mình.

Nhạc Nhạc nhìn anh, bé không muốn anh trai phớt lờ bé, lại nhìn

Cổ Tín Dương, bé cũng không muốn chú đi, cấp bách quá, nước mắt bé lại rơi lộp bộp.

Hoan Hoan suýt nữa thì ngất, ai có thể nói cho bé biết, bé có em trai hay là có em gái đây hả trời?

- Nhạc Nhạc ngoan, không khóc không khóc. - Nước mắt bé khiến người ta đau lòng, Cố Bảo Bảo ôm lấy bé. - Phó tổng, nếu anh không bận gì, không bằng tới nhà tôi ăn bữa cơm đi.

Nhạc Nhạc rất ít khi thích người xa lạ, cô không đành lòng để bé thất vọng.

Nghe vậy, Cổ Tín Dương nghi ngờ nhìn cô.

- Cô nói cái gì?

Cố Bảo Bảo cười.

- Nhà tôi tương đối đơn sơ, nhưng tài nghệ ba tôi rất tuyệt, nhất định sẽ không để anh đói bụng.

Khi nói thì Nhạc Nhạc cũng chìa tay ra nắm lấy ống tay áo anh ta.

Cố Bảo Bảo liền thuận thế đi về, Cổ Tín Dương liền bị dắt tới Cố gia.

Tới nhà thì mới biết Công Tôn Diệp cũng ở đây!

Thấy cô dẫn theo một người đàn ông cùng về, Công Tôn Diệp và ba Cố mẹ Cố đều ngây ngẩn cả người.

- Bảo Bảo, cậu ấy là...? - Mẹ Cố nhìn người này trông có vài phần giống Mục Tư Viễn?

- Ba mẹ, anh ấy là em họ của Mục Tư Viễn, là phó tổng mới của công ty Cổ tiên sinh. Vừa rồi gặp nhau trên đường mới mời anh ấy tới nhà ăn một bữa.

Hóa ra là vậy, ba Cố mẹ Cố âm thầm thất vọng nhìn nhau, một bữa cơm tốt đẹp lại bị vị khách không mời mà tới phá hủy.

- Cậu Cổ, mời cậu ngồi, ngồi đi. - Ba Cố ôm Hoan Hoan, cao hứng nói.

Mẹ Cố thì lại ôm lấy Nhạc Nhạc hôn, còn Cố Bảo Bảo vào nhà bếp bưng đồ ăn lên bàn.

Tới phòng bếp cô không khỏi kinh ngạc trợn mắt, hôm nay là ngày gì vậy? Ba mẹ làm thật nhiều món, hơn nữa đều là món sở trường!

- Để anh hỗ trợ cho! - Giọng Công Tôn Diệp vang lên sau lưng, cô quay ra lắc đầu:

- Không cần đâu, không cần đâu, tổng giám đốc xin mời cách xa phòng bếp!

Ngay cả mở máy rửa bát anh cũng không biết, liệu có thể bảo anh bê thức ăn?

Công Tôn Diệp búng mũi cô.

- Để anh giúp! - Nói rồi anh xắn tay áo, cầm bát móng giò kho đi ra.

Cô bĩu môi, khứu giác bén nhạy nói cho cô, ba mẹ chuẩn bị bữa ăn này nhất định không đơn giản.

- Phó tổng, anh uống bia hay là gì? - Tay trái Cố Bảo Bảo cầm một lon bia, tay phải cầm nước trái cây hỏi Cổ Tín Dương.

Cổ Tín Dương hơi ngẩn ngơ, thấy rõ sự bỡ ngỡ trong mắt, anh dường như rất ít khi phải đối mặt với người hỏi như vậy với mình.

Người phục vụ trong phòng ăn đều nho nhã lễ độ, cẩn thận viết ra thực đơn.

Nhạc Nhạc ngồi bên cạnh anh chìa tay ra chộp lấy lon bia trong tay cô.

Cô vội rút tay lại, đặt lon nước trái cây trước mặt bé.

- Nhạc Nhạc ở bên cạnh anh, anh uống tạm nước trái cây nhé.

Nhạc Nhạc có thói quen tập kích đồ ăn của người khác, cô không muốn Nhạc Nhạc lén uống bia rồi say.

Cổ Tín Dương nhìn cô, rồi lại nhìn Nhạc Nhạc, gật đầu.

Ba Cố nhiệt tình chào hỏi:

- Cậu Cổ, cậu gắp thức ăn đi, đều là thức ăn nhà, không biết hợp khẩu vị của cậu không.

Nói rồi ông gặp một khúc cá cẩn thận lọc xương rồi bỏ vào bát Hoan Hoan, Hoan Hoan lắc đầu.

- Ông ngoại, con sẽ ăn, ông gắp cho Nhạc Nhạc đi.

Ông lại gắp khúc cá sang cho Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc nháy mắt mấy cái, cái đầu nhỏ đụng vào ông coi như cám ơn.

Hoan Hoan cười khúc khích.

- Mẹ, khẳng định không lâu nữa Nhạc Nhạc sẽ nói chuyện được rồi.

Cố Bảo Bảo kinh hỉ:

- Vì sao?

- Mẹ nhìn em ấy đi, lời đã có rồi, tạm thời chưa biết dùng họng nói thế nào thôi, chỉ có thể nghĩ trong đầu, cho nên em ấy hay dùng đầu đụng vào người khác. Qua không lâu nữa, lời sẽ biết đường đi ra bằng họng nha.

Những lời của bé khiến người lớn đều bật cười.

Cổ Tín Dương nhìn mọi thứ, sâu trong mắt, sự dịu dàng dần dâng lên.

CHƯƠNG 81: CHỨC TRÁCH CỦA TRỢ LÝ

- Ai cũng nói Hoan Hoan là tiểu thiên tài, ta thấy không sai chút nào. - Ba Cố xoa hai tay. - Mấy đời Cố gia ta chỉ làm đầu bếp, không ngờ lại có thể xuất hiện thiên tài!

Nói xong ông vui vẻ nheo mắt, uống một ngụm rượu mạnh do nhà mình làm ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoan Hoan ngửa lên, nói thật:

- Ông ngoại, cháu không muốn làm tiểu thiên tài gì cả. Bây giờ cháu có ba mẹ, em trai, ông nội, ông ngoại bà ngoại, ngày nào cháu cũng cười trong mộng rồi tỉnh lại đó!

Không ngờ cái miệng nhỏ nhắn của bé có thể nói ra những lời đau lòng đến thế, Cố Bảo Bảo ôm chặt lấy bé.

- Hoan Hoan của mẹ, vĩnh viễn đều giỏi nhất!

- Đúng vậy! - Ba Cố mẹ Cố đều gật đầu.

Công Tôn Diệp cười, gắp đùi gà vào bát bé:

- Đây, món ngon nhất cho Hoan Hoan giỏi nhất!

- Cảm ơn chú! - Hoan Hoan nhìn anh, trong lòng như đánh trống, nhiều lần thấy chú này ở với mẹ, lẽ nào chú ấy là "dì Tâm Du" của mẹ?

- Đây, cậu Cổ, mời cậu nếm thử món tuyệt chiêu của tôi, móng

giò kho. - Ba Cố khách khí gắp một miếng đặt vào bát anh ta, Cổ Tín Dương nhìn một cái mới gắp lên bỏ vào miệng.

Phút chốc, trên gương mặt lạnh băng của anh ta như được hòa tan.

- Ăn rất ngon, bác Cố, tài nấu nướng của bác thật không tồi.

Ba Cố nhấp rượu cười, đầu bếp mà, vui nhất là khi người khác tán thưởng tay nghề của mình!

Cố Bảo Bảo cười với anh ta, còn tưởng anh ta sẽ chỉ mặt lạnh im lặng không lên tiếng nữa chứ. Xem ra, anh ta cũng không phải là người không có chút vị nhân tình.

Với nụ cười của cô, anh cũng chỉ mặt không chút thay đổi liếc qua, nhưng từ góc độ này của anh, đúng lúc thấy cách Công Tôn Diệp nhìn cô, nụ cười yếu ớt trên môi bao hàm sự cưng chiều và yêu thương.

Trong lòng anh hơi ngẩn ra, hóa ra cô gái này còn có nhiều người ái mộ như vậy!

Ăn cơm xong Cổ Tín Dương liền muốn cáo từ, Nhạc Nhạc không cho, cứ ôm chặt lấy chân anh, mắt đẫm lệ nhìn anh.

Hoan Hoan cũng không muốn để ý tới em, mỗi lần ba đi làm thì chưa từng thấy em ấy vậy đâu!

Cố Bảo Bảo chìa tay ra với Nhạc Nhạc.

- Nhạc Nhạc, mẹ ôm có được không?

Nếu đem ra so sánh, bé đương nhiên là thích mẹ nhất rồi, không nói hai lời liền nhào vào ngực cô.

Cô dịu dàng nói:

- Nhạc Nhạc, chúng ta tiễn chú ra ngoài nhé?

Nghe vậy, Cổ Tín Dương lập tức cự tuyệt: "Không cần."

Vừa dứt lời, thì thấy được cái miệng nhỏ của Nhạc Nhạc nhếch lên, nháy mắt nhìn anh, bộ dạng đáng thương ấy đã chạm vào sợi dây yếu ớt nhất trong lòng anh, không nói thêm điều gì nữa, anh liền quay người bỏ đi.

Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc đi theo sau.

Anh không đi xe tới nên tới trạm xe buýt gần đó.

Từ xa có thể thấy chiếc xe buýt đang đi tới.

Anh ta sắp phải đi, Nhạc Nhạc vươn tay ra muốn để anh ta ôm một cái, Cố Bảo Bảo thấy anh không có ý cự tuyệt, tiến lên hai bước, nói:

- Nào, để chú ôm một cái nhé?

Anh gần như sắp vươn tay ra, chẳng biết nhớ ra cái gì rồi lại rút tay về.

Đủ rồi!

Anh hét lên trong lòng, anh hôm nay đã vượt mức quá nhiều lần rồi!

- Cố Bảo Bảo! - Sắc mặt anh đột ngột trở nên âm u. - Cô có biết hôm nay vì sao tôi xuất hiện ở đây không?

Cô sửng sốt: "Vì sao?"

- Bởi vì. - Ánh mắt lạnh như băng của anh như rọi thẳng vào tim cô. - Tôi tới là theo dõi cô, mọi chuyện liên quan tới Mục Tư Viễn tôi đều muốn biết rõ ràng! Kể cả người phụ nữ của hắn hay con hắn!

Cố Bảo Bảo hoảng sợ, lui lại mấy bước, Nhạc Nhạc lại không thể lý giải lời anh ta nói, tiếp tục vươn tay ra đòi ôm.

Cô nhìn thấy, vội kéo cánh tay Nhạc Nhạc lại, nhưng anh ta lại nhanh hơn đẩy đôi bàn tay bé nhỏ của Nhạc Nhạc đi.

- Trông chừng con trai cô đấy! - Anh ta quát lạnh. - Bằng không nó cũng sẽ giống như con trai tôi!

Anh ta lại nhắc tới con anh ta!

Sự tàn khốc trong mắt anh ta khiến cô sinh lòng sợ hãi, vừa lui về sau lại không nhịn được hỏi:

- Con anh...?

- Nó chết rồi!

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, vội che tai Nhạc Nhạc lại, không để bé nghe được chuyện kinh khủng như thế.

Cổ Tín Dương lạnh lùng nhướng mày, nhanh chóng bước lên xe

buýt rồi biến mất.

Con anh ta... Sao lại? Vì sao?

Cô ôm Nhạc Nhạc về nhà, Công Tôn Diệp đã về trước, mẹ Cố chuẩn bị nước cho bọn nhỏ tắm rửa, ba Cố trước kia đã sớm mua rất nhiều đồ chơi bày ra đất, người mẹ là cô ngược lại thật nhàn rỗi.

- Bảo Bảo à. - Bỗng, ba Cố lên tiếng.

- Cuối tuần này con có rảnh không?

Cô gật đầu.

- Có ba.

- Ừ, tốt lắm. - Ba Cố cười. - Cuối tuần này cả nhà ta đi nghỉ ở biển đi.

Cố Bảo Bảo sửng sốt.

- Chúng ta...?

- Ừ. - Ba Cố gật đầu. - Ba với con, cả mẹ con nữa! Hai ngày nghỉ cuối tuần, ngày nào mẹ con cũng nói muốn ăn hải sản, cứ nhắc đi nhắc lại thôi.

Mẹ có nhắc sao? Chỉ là cô rất ít đi nghỉ ngơi cùng ba mẹ là thật.

- Vâng, cũng được ba. - Cô gật đầu đáp ứng. Lúc này Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng tắm xong đi ra ngoài, cô vội vàng bận rộn mặc đồ ngủ cho hai bé, không thấy ba đang lén làm động tác chữ V

với mẹ.

Ban đêm, ba Cố mẹ Cố về nhà, nhường chiếc giường lớn ở đây cho ba mẹ con.

Hoan Hoan cực kỳ hưng phấn, quấn lấy mẹ đòi kể chuyện không chịu đi ngủ.

- Hoan Hoan, đến giờ đi ngủ rồi. - Đây đã là lần thứ ba cô giục.

- Mẹ. - Bé bám lấy Cố Bảo Bảo làm nũng.

- Mẹ kể lại chuyện về Khải Tát đại đế lần nữa đi, nghe xong con sẽ đi ngủ mà.

Đứa bé này, dám nói cả điều kiện với người trên!

Cố Bảo Bảo đang định lý lẽ với bé thì điện thoại vang lên.

Kỳ quái, Hoan Hoan nghe được chuông điện thoại thì bật ngay ra một câu.

- Nhất định là ba!

Tim cô đập thình thịch, cầm điện thoại lên xem, quả nhiên là Mục Tư Viễn gọi tới.

Cô không muốn nhận điện thoại của anh, Hoan Hoan lại ở bên cạnh nói:

- Mẹ, mau nghe điện thoại, nghe điện thoại!

Nhạc Nhạc chắc cũng hiểu được chuyện gì, dùng đầu để góp

vui.

Cô liền đưa máy cho Hoan Hoan, bé hưng phấn kêu to:

- Ba!

Mục Tư Viễn kỳ quái.

- Hoan Hoan? Mẹ còn ở khu nhà sao?

- Không ạ, bọn con đang ở ngoài! - Hoan Hoan trả lời.

- Cái gì? - Nghe vậy, Mục Tư Viễn giận tím mặt.

- Đưa điện thoại cho mẹ!

Cố Bảo Bảo nghe ra giọng anh không bình thường, cầm điện thoại đi lên sân thượng.

Hoan Hoan cười như kẻ trộm.

- Nhạc Nhạc, em có biết sao mẹ lại phải lên sân thượng không?

Nhạc Nhạc phiết môi, không hiểu.

- Bởi vì... - Hoan Hoan sát lại gần tai em: - Ba đang muốn thì thầm với mẹ đó, cũng chính là nói những lời tâm tình ấy. Trẻ con như chúng ta là không thể nghe!

Lời tâm tình là cái gì? Nhạc Nhạc quyệt miệng nhỏ, vẫn không hiểu.

Cố Bảo Bảo lên sân thượng mới nghe máy.

- Anh làm gì mà hét lên với Hoan Hoan thế.

Mục Tư Viễn nổi đóa.

- Em phạm luật, Cố Bảo Bảo! - Bảo để bọn trẻ sống ở nhà ông già, cô sao lại đưa bọn trẻ về nhà.

Cố Bảo Bảo không cho là đúng, thản nhiên nói:

- Sau khi anh về thì có thể tới đón bọn chúng.

- Tôi đón được sao? - Mục Tư Viễn cười nhạt. - Không phải em muốn thừa cơ hội này dẫn bọn nhỏ đi hả.

Trước kia cô quả thực có ý nghĩ này, bây giờ nghe anh nói thế, cô lại cảm thấy trong lòng ê ẩm.

- Anh có thể nghĩ vậy là tốt nhất. - Cô lạnh lùng nói.

- Lần sau anh có đi công tác, tốt nhất là phái người giám thị tôi hai mươi bốn tiếng.

Nói xong cô cúp điện thoại rồi tắt máy luôn.

- Cố Bảo Bảo, em... - Anh gọi lại, tắt máy rồi!

- Cố Bảo Bảo, em chỉ biết có mấy chiêu này thôi sao hả? - Anh hét lên trong căn phòng để rượu.

- Cốp. - Chiếc điện thoại mới mua rơi xuống vỡ làm đôi.

Tại sao có thể như vậy?

Tại sao có thể như vậy?

Anh rõ ràng là nhớ cô nên mới gọi điện thoại cho cô, sao lại thành như vậy?

Anh uể oải thở ra một hơi đầy bực tức.

Cố Bảo Bảo vào văn phòng, không có Mục Tư Viễn ở đây, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Trước mắt công việc của cô là chuyển hết mọi tài liệu sang bàn làm việc, dựa theo tin nhắn anh để lại, mô phỏng chữ ký của anh ký lên mỗi một tài liệu.

- Cốc cốc cốc... - Cái tiếng gõ cửa không chút khách khí này chỉ có thể là Mục Sơ Hàn.

Cô ngẩng lên, nhìn Mục Sơ Hàn đi vào, dư quang cũng không thèm đảo qua cô, cười vô vị, tiếp tục làm việc.

Mục Sơ Hàn nhìn ở bàn làm việc không có ai cả, tới phòng nghỉ nhìn cũng không thấy, không nhịn nổi kỳ quái, lúc này mới nhìn Cố Bảo Bảo:

- Này, anh tôi đi đâu rồi?

- Đi công tác. - Cô ngẩng lên trả lời.

- Đi công tác? - Mục Sơ Hàn kinh ngạc kêu lên. - Anh ấy không biết Tâm Du bị bệnh sao? Anh ấy sao có thể đi công tác được?

Thực sự là tức chết người! Anh ấy mà cứ như vậy thì sao có thể

theo đuổi Tâm Du.

Cố Bảo Bảo cười nhạt một tiếng, hình như cũng chẳng có quan hệ gì tới cô, cúi đầu tiếp tục làm việc.

- Này! - Thế nhưng Mục Sơ Hàn lại không chịu tha cho cô, vỗ tập văn kiện đặt trên bàn cô, mắng:

- Có phải là cô giở trò quỷ gì không hả?

Cô nghi ngờ ngẩng đầu, nghe Mục Sơ Hàn tiếp tục nói:

- Cô là người phụ trách sắp xếp lộ trình cho anh tôi, cô cố tình để anh ấy đi công tác mấy ngày này, không cho anh ấy đi gặp Tâm Du có đúng không!

Rõ là vô lý!

- Sơ Hàn, tôi căn bản không biết mấy ngày này anh cô sẽ đi công tác!

- Cô mà không biết? - Mục Sơ Hàn hừ nhẹ.

- Ai tin được! Nhưng mà tôi cho cô biết, Cố Bảo Bảo... - Hai tay cô ta khoanh lại, từ trên cao nhìn xuống cô. - Cô làm mấy trò tiểu xiếc này vô dụng thôi, cô không biết là anh tôi thích Tâm Du thế nào sao, cô ấy, vẫn nên dẹp mấy cái ý nghĩ kia đi.

Cô không biết? Cô sao lại không biết? Cô phải nói là quá biết đi ấy!

- Sơ Hàn. - Cô trầm mặt xuống. - Nếu không còn chuyện gì, cô đi ra ngoài trước đi, tôi còn rất nhiều việc phải làm.

- Rất nhiều việc phải làm?

Mục Sơ Hàn nhìn thoáng qua những tài liệu chất đống trên bàn chờ cô xử lý, ra vẻ thương hại lắc đầu.

- Vô dụng, Cố Bảo Bảo, cô có làm nhiều hơn, làm tốt hơn thì trong lòng anh tôi vẫn chỉ là...

Nói rồi cô ta lấy tay làm thành chữ o, tới trước mặt Cố Bảo Bảo.

- Thấy rõ chưa? - Cô ta vẫn tiếp tục ép hỏi.

Cố Bảo Bảo đúng là không biết trả lời như thế nào.

- Trợ lý Cố! - Bỗng một giọng nam quen thuộc ở cửa vang lên.

Cô vội đứng dậy, hai chữ "Văn Hạo" còn chưa ra khỏi miệng, đã thấy Mục Sơ Hàn còn nhanh hơn, cơ hồi phải gọi là bổ nhào tới trước mặt Thân Văn Hạo.

- Anh Văn Hạo!

Giọng nói ngọt ngào khiến Cố Bảo Bảo giật mình, giống như... người trước mắt này không phải là Mục Sơ Hàn, mà là một người phụ nữ dịu dàng nào đó đã chiếm cứ thân xác cô ta.

- Sơ Hàn. - Thân Văn Hạo cười nhạt. - Em cũng làm ở đây à?

- Đúng vậy, anh Văn Hạo. - Cô thân thiết cuốn lấy cánh tay anh. - Em có tới chỗ Phó tổng tìm anh mấy lần mà chẳng thấy anh đâu cả, muốn gặp anh đúng là khó thật nha.

Cố Bảo Bảo thầm thở ra một hơi, chẳng lẽ... Sơ Hàn cũng thích Văn Hạo? !

- Muốn gặp anh quả thực không dễ dàng. - Thân Văn Hạo vẫn tiếp tục cười, nhưng ánh mắt lại không còn chút hơi ấm. - Chỉ là gần đây anh thật sự quá bận mà thôi.

Rồi anh giơ văn kiện trong tay lên.

- Em xem, anh còn có việc gấp cần sắp xếp với trợ lý Cố đây này!

- Vậy à. - Mục Sơ Hàn thất vọng buông anh ra. - Anh Văn Hạo đã có việc thì em cũng không quấn lấy anh nữa. Lúc rảnh rỗi nhất định phải gọi cho em đấy.

Trong lòng cô trăm chiều không muốn, nhưng biết anh thích nhất là những cô gái khéo hiểu lòng người, đành phải buông anh ra, đi ba bước quay đầu nhìn lại anh một lúc rồi mới đi hẳn.

Tới khi cô ta đi rồi, Cố Bảo Bảo mới cười nói: "Hai người...?"

Thân Văn Hạo nhún vai.

- Bây giờ em biết anh có sức hấp dẫn thế nào chưa? - Giọng điệu bông đùa nhưng ánh mắt nóng bỏng của anh lại dừng trên gương mặt cô.

Cô vừa tránh mặt sang chỗ khác, vừa hỏi:

- Vừa rồi anh nói có việc gấp?

Thân Văn Hạo gật đầu, đưa cô một bản hợp đồng.

- Việc này rất gấp, cần phải liên lạc với Mục Tư Viễn bảo anh ta ký tên, bằng không chúng ta không tìm được người cung cấp nào tiện nghi hơn đâu.

Cô khổ sở nhíu mày, cho dù bây giờ liên lạc với Mục Tư Viễn, cũng không thể có được chữ ký của anh a, chẳng qua cô vẫn cầm điện thoại, trước xin chỉ thị từ anh đã.

Cố Bảo Bảo gọi một lúc anh mới cầm máy lên xem. Nhìn dãy số hiện lên, tức giận trong lòng dường như được quét sạch.

- Sao vậy? Có phải gọi tới để xin lỗi tôi? - Anh hỏi, tiếu ý hiện lên trên môi cũng không phát giác.

Song, bên kia lại là giọng nói lạnh lùng.

- Mục tổng, ở đây có một công văn khẩn cần anh sắp xếp.

Anh sửng sốt: "Cái gì?"

- Là bên phía Phó tổng, tôi đưa điện thoại cho trợ lý Thân, anh ấy sẽ nói rõ với anh. - Cô đưa máy cho Thân Văn Hạo.

Cô đang ở cùng Thân Văn Hạo! Mục Tư Viễn thầm mắng một tiếng, công văn khẩn gì chứ hả! Nhất định là Thân Văn Hạo mượn cơ hội tiếp cận cô đây mà.

Thế là, khi bên kia vang lên tiếng Thân Văn Hạo:

- Mục tổng, là như này. Chúng tôi đã thỏa thuận giá cả với bên cung cấp rồi, thế nhưng cần anh ký tên và đóng dấu, anh xem làm sao bây giờ?

Anh không chút suy nghĩ nói:

- Chuyện nhỏ vậy anh cứ bảo người phụ nữ của tôi làm là được rồi.

Thân Văn Hạo sửng sốt.

- Trợ lý Cố? - Không lầm chứ? ! Việc ký tên cũng có thể nhờ người khác thay sao?

Còn đang nghi ngờ, Mục Tư Viễn đã không kiên nhẫn nữa:

- Anh đưa điện thoại cho cô ấy, để tôi nói chuyện với cô ấy.

Cố Bảo Bảo nghi ngờ nhận máy, nghe anh nói:

- Em xem giá cả, sau đó dùng chữ ký của tôi ký, con dấu của tôi trong két sắt, mật mã là... sinh nhật của Hoan Hoan.

Cô sửng sốt.

- Cái... cái này cũng được sao?

- Tôi nói được là được! - Anh nói. - Em mau làm xong chuyện này đi, bên này tôi còn rất nhiều việc, nửa tiếng sau lên mạng tìm tôi.

Anh căn chuẩn thời gian, không muốn để cho cái tên họ Thân kia có cơ hội ở chung với cô.

Cô đành phải cúp máy, dựa theo lời anh nói xử lý xong hợp đồng.

Nhìn chữ cô viết theo đúng như chữ ký Mục Tư Viễn, Thân Văn

Hạo có chút giật mình.

- Bảo Bảo, lẽ nào trợ lý cũng phải làm đến mức này?

Cô cười nhạt, giấu sự cay đắng sâu trong lòng.

- Được rồi, của anh đây.

Thân Văn Hạo cầm lấy bản hợp đồng, như có điều suy nghĩ nhìn cô.

Cô khó hiểu.

- Văn Hạo, còn có chuyện gì sao?

Thân Văn Hạo cười nói: "Không có, đang nghĩ xem tối nay có thể hẹn em ăn bữa cơm được không?"

Trong lòng anh rất kỳ vọng, bởi vì hôm nay là sinh nhật anh, anh cũng không nói cho ai, mà cũng không có ý định mời ai cả.

Nhưng thấy được sự do dự trong mắt cô, anh chỉ nói.

- Nếu em không có thời gian vậy thôi. Chúng ta hẹn lần sau vậy.

Cô áy náy gật đầu.

- Xấu hổ quá, Văn Hạo, tối nay em thật sự không có thời gian. - Hoan Hoan Nhạc Nhạc đang ở nhà cô, cô cũng không muốn đi đâu cả.

- Em làm việc đi, anh đi đây.

Nói xong, anh ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, dường như thấy

được bóng ai trong góc hành lang, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt, im lặng bước đi.

Mục Sơ Hàn chạy vào phòng thư kí, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Vừa rồi cô trốn ngoài cửa, hình như nghe thấy Văn Hạo muốn ước hẹn với Cố Bảo Bảo?

Không thể nào, không thể nào!

Trong lòng cô liên tục thôi miên bản thân, những lời vừa rồi lại chân thật hiện rõ trong đầu cô, từng câu vô cùng rõ ràng, muốn quên cũng không thể quên được!

Trời ạ! Cô nên làm cái gì đây? Vừa khẳng định Tâm Du không phải tình địch nữa thì không giải thích được lại nhảy ra một Cố Bảo Bảo? !

Cố Bảo Bảo kia, không phải là vẫn luôn thích anh mình sao?

Hoảng loạn nắm chặt lấy di động, đúng! Cô phải tìm Tâm Du thương lượng, hai người thân với nhau như thế, Tâm Du sẽ nghĩ kế cho cô!

Thế là, cô cầm lấy máy lên tầng cao nhất, lén gọi điện cho Trịnh Tâm Du.

- Cái gì?

Nghe Mục Sơ Hàn nói xong, Trịnh Tâm Du bật dậy từ trên giường, tay siết chặt cái gối.

Hôm nay là sinh nhật anh ấy! Mục Sơ Hàn không biết nhưng cô lại biết, hôm nay là sinh nhật anh ấy! Anh ấy mời Cố Bảo Bảo!

- Sơ Hàn. - Cô cố gắng để tâm tình của mình bình ổn. - Vậy Cố Bảo Bảo đáp ứng chưa?

- Câu nói kế tiếp tôi không nghe rõ. - Mục Sơ Hàn lo lắng nói.

- Phòng làm việc của anh tôi rất lớn. - Vì mấy lời kia, cô phải mạo hiểm với nguy cơ bị phát hiện mới nghe dược.

- Cô nghe tôi nói này, cô đừng vội! - Trịnh Tâm Du lên giọng: "Cô âm thầm quan sát kỹ Cố Bảo Bảo, xem sau khi tan tầm thì cô ta đi đâu! Sau đó gọi điện cho tôi!"

CHƯƠNG 82: SỰ BÀY TỎ TÀN KHỐC

Tan ca, Cố Bảo Bảo vội vã ra ngoài.

Ba vừa mới gọi tới nói ông đã đón Hoan Hoan Nhạc Nhạc về nhà, hôm nay phải ăn tối sớm để còn đưa bọn trẻ ra ngoài sân chơi gần đấy.

Nhìn đồng hồ đã 5h30, cô phải mau lên!

Vừa tới cửa thì một chiếc xe đỗ lại trước mặt, cửa sổ xe hạ xuống, đối diện với cô là gương mặt lạnh lùng của Cổ Tín Dương.

- Lên xe! - Anh phân phó rất đơn giản.

Cô ngẩn ngơ, không phản ứng kịp.

- Đi đâu?

- Đưa cô về nhà!

Cô dù kinh ngạc nhưng vẫn cười nói:

- Cám ơn anh, Phó tổng, tự tôi về được rồi...

Anh chống tay lên cửa sổ xe, con ngươi lạnh như băng hiện lên tia giễu cợt.

- Sao vậy? Không phải vì quan hệ đối nghịch giữa tôi và Mục Tư Viễn mà cô ngay cả chút mặt mũi này cũng không cho tôi đấy

chứ!

Cô không hiểu sao anh ta lại nói vậy, nhưng cũng không biết phải cự tuyệt thế nào, đành lên xe.

Xe vào nội thành, lúc đầu con tới tiệm mỳ vằn thắn, nhưng ra khỏi nội thành, anh lại bẻ tay lái, đi theo hướng ngược lại.

- Phó tổng, anh... - Cô khó hiểu. - Anh nhầm đường rồi.

- Không đâu! - Anh ta lại trả lời chắc chắn.

Cô sửng sốt, dường như hiểu mà lại không hiểu.

- Phó tổng, anh muốn đưa tôi đi đâu?

Nhưng anh ta lại không nói gì thêm, chỉ tăng tốc độ nhanh hơn.

Cô có hơi luống cuống, điều đầu tiên nghĩ tới chính là không biết có phải anh ta định dùng cô để uy hiếp Mục Tư Viễn,[l□] cảm thấy xót xa.

- Anh không cần làm vậy. - Cô nói. - Tôi với Mục Tư Viễn chả là cái gì cả.

Cổ Tín Dương nhướng mày: "Cô cho là vậy sao?"

- Đương nhiên... - Cô gật đầu, lại cảm giác mình vô lý, sao cô lại thảo luận vấn đề này với anh ta.

- Tóm lại, mặc kệ anh muốn làm cái gì, tôi căn bản không có tác dụng gì với anh cả.

- Vẫn chưa biết được đâu!

Anh lạnh lùng nhếch môi, nghĩ lại bản hợp đồng ngày hôm qua, cô lại có thể bắt chiếc theo nét chữ của Mục Tư Viễn, có tác dụng rất lớn đấy.

Nhưng mà hôm nay không phải vì việc này.

- Trợ lý Cố. - Anh nhìn cô qua gương chiếu hậu. - Hôm nay chỉ là việc riêng thôi.

- Việc riêng? - cô nghi hoặc, cũng ngẩng lên nhìn anh ta qua gương chiếu hậu.

Anh ta lại không nói gì thêm, rẽ xe vào một con đường gần bờ biển. Khi anh dừng xe, trời đã đen kịt, đèn đuốc nhà hàng ven biển cách đó không xa sáng trưng, vang lên từng tiếng nhạc dịu dàng.

Cô không có ý định thưởng thức, trong lòng chỉ có nghi hoặc và sợ hãi. Anh đi phía trước, lạnh lùng nói: "Theo tôi!"

Điện thoại cô lại reo lên lúc này, ba giục cô về nhà, cô đang lo lắng không biết tìm lý do gì từ chối anh ta, điện thoại lại bị anh ta đoạt rồi tắt đi.

- Anh...? !

Anh ta cầm điện thoại bỏ vào túi quần của mình, lạnh lùng nhìn cô.

- Tối nay là một ngày quan trọng, cô nên tập trung.

- Anh rốt cuộc là muốn làm gì! - Cô có chút tức giận.

- Anh ép tôi tới đây, tôi bất cứ lúc nào cũng có thể báo cảnh sát.

- Cô đương nhiên có thể báo cảnh sát! - Trên khóe môi anh hiện lên tiếu ý hiếm thấy, nhưng cũng cười lạnh đầy rét buốt.

- Nói vậy, ngày mai cô có thể thấy hình ảnh của mình được lên đầu đấy, về phần tiêu đề... Tôi sẽ cố gắng để người ta viết "hạ lưu" một chút.

- Anh...! - Cô nắm chặt tay lại, anh ta lại xoay người tiếp tục đi.

Phòng riêng nhà hàng ven biển chỉ dùng bức tường thủy tinh rộng lớn ngăn gió biển thổi lại, cạnh chỗ ngồi là từng hàng dừa tự do sinh trưởng, rất có hương vị thiên nhiên.

Chỉ thấy anh ta nói gì đó với người phục vụ, người phục vụ liền dẫn bọn họ đi ra phía sau, qua mấy ngã rẽ, ánh mắt cô ngẩn ra, cạnh bàn ăn cách đó không xa, người đang đứng lại là Thân Văn Hạo!

Thân Văn Hạo cũng nhìn thấy bọn họ, anh lập tức ngạc nhiên chào đón.

- Bảo Bảo, em đến rồi! - Nói xong anh hưng phấn nhìn Cổ Tín Dương, trong mắt tràn đầy cảm kích.

Cổ Tín Dương nhướng mày: "Quà sinh nhật!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Thân Văn Hạo kéo cô ngồi xuống, cao hứng nói với phục vụ:

- Có thể mang đồ ăn lên được rồi!

Có thể mang đồ ăn lên? Cố Bảo Bảo đứng dậy nhìn Cổ Tín Dương: "Anh đưa tôi tới, là vì ăn?"

Lại thấy anh ta gật đầu, ngồi xuống đối diện, xem thường nói:

- Văn Hạo đi mời mà không mời được cô, tôi ngược lại muốn xem, phương pháp của tôi có hiệu quả hay không.

Cố Bảo Bảo giận dữ, đang muốn phát tác thì thấy người phục vụ bưng lên một cái bánh ga-tô, hỏi:

- Anh Thân, có cần thêm chút nến không?

Cổ Tín Dương gật đầu, nhìn Thân Văn Hạo.

- Năm nay anh bao tuổi? Lấy mấy cây?

Thân Văn Hạo cũng bởi vì Cố Bảo Bảo đến mà hưng phấn, thuận miệng nói:

- Mấy cây cũng được, nếu theo số tuổi mà cắm nến thì bánh ga-tô sẽ thành tổ ong vò vẽ mất.

Người phục vụ cũng vì câu nói hài hước của anh mà cười, tùy ý cắm mấy cây nến lên.

Cố Bảo Bảo đè nén sự giận dữ trong lòng, nhìn sang anh:

- Hôm nay là sinh nhật anh?

Thân Văn Hạo gật đầu, một bên kéo lấy cánh tay cô.

- Cho nên mới muốn mời em, Bảo Bảo, em mau ngồi xuống đi.

Cố Bảo Bảo không có ngồi xuống, chỉ nói:

- Em không phải được anh mời, em bị Cổ tiên sinh lừa, uy hiếp tới đây!

Bầu không khí có vẻ hơi lúng túng, Thân Văn Hạo cười:

- Bảo Bảo, em đừng trách Tín Dương, anh ấy chỉ là... chỉ là lo lắng cho anh thôi.

Người phục vụ coi như không nghe được lời đối thoại của họ, tiếp tục nói:

- Thưa anh, có thể thổi nến được rồi, tôi đi mang thức ăn lên cho mọi người.

Người phục vụ đi rồi, Cố Bảo Bảo vẫn không chịu ngồi xuống, Cổ Tín Dương cũng không để ý tới cô, tự cầm lấy ba ly rượu, đặt trước mặt mỗi người.

- Tới, Văn Hạo, hôm nay là sinh nhật anh, tôi và cô Cố chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Nói xong anh ta tự nâng ly, lãnh mâu nhìn chằm chằm Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo nhìn anh ta chốc lát, tay cầm ly rượu hướng về phía Thân Văn Hạo: "Văn Hạo, hôm nay nếu là sinh nhật anh, chuyện ban nãy em cũng không so đo nữa, chúc anh sinh nhật vui vẻ!"

Nói xong cũng không quản anh còn chưa kịp nâng ly, chỉ cầm ly của mình đụng vào ly của anh một cái, sau đó uống cạn rượu đỏ bên trong.

- Cám ơn em, Bảo Bảo! - Anh cho là cô không giận nữa, cũng bưng ly rượu lên.

Vừa định uống thì đã thấy cô đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, mắt lạnh nhìn Cổ Tín Dương.

- Cổ tiên sinh, bây giờ đã đạt được mục đích rồi chứ? Tôi đi trước!

Cô không chút do dự bước đi, Cổ Tín Dương lại nhanh hơn chặn đường cô lại.

- Cô Cố, cô cần gì đi vội vã như vậy! Đồ ăn còn chưa được mang lên nữa kìa!

- Tín Dương, anh đừng như vậy! - Thân Văn Hạo cũng vội đứng dậy, lại bị anh ta vung tay ngăn cản.

- Văn Hạo, anh đừng nói gì cả, tôi có mấy lời muốn nói với cô Cố đây.

- Tôi không muốn nghe anh nói gì cả! - Cô nói.

- Cô nhất định phải nghe! - Anh ta giữ chặt lấy cánh tay cô, ép cô phải ngồi xuống, mới nói.

- Văn Hạo phát triển rất tốt ở Pháp, điều kiện sinh hoạt cũng càng có đãi ngộ, anh ta chưa bao giờ thiếu phụ nữ, tùy chọn một người cũng đều là người đẹp. Anh ta vì cô mà buông tha cho mọi

thứ, lẽ nào một chút hồi báo mà cô cũng không cho anh ta được sao?

Trong lòng cô chấn động, cũng không biết là tức giận hay kinh ngạc, lúc sau, cô mới bình tâm lại, hỏi:

- Cổ tiên sinh, không biết tôi phải lấy cái gì để báo đáp đây?

Nghe ngữ điệu lạnh lùng trong giọng của cô, Thân Văn Hạo có phần lo lắng.

- Bảo Bảo, em đừng nói nữa. Ăn xong rồi anh sẽ đưa em về.

Cổ Tín Dương lại không chịu ngừng lại.

- Hồi báo tốt nhất, đương nhiên là thứ mà người đó thích nhất.

Cô mãi mà không nói gì, quay lại nhìn Thân Văn Hạo.

- Văn Hạo, đây cũng là ý của anh sao?

Thân Văn Hạo sửng sốt.

Là ý của anh ư? Anh không muốn nói với cô những lời này vào hôm nay, anh chỉ đơn thuần là muốn ở bên cô trong ngày sinh nhật của mình. Không phải ý của anh sao? Vì sao buổi sáng ở trong văn phòng, khi Tín Dương nói anh ta có cách để cô tới thì anh lại không cự tuyệt?

Kỳ thực anh hiểu rõ Tín Dương, anh có thể đoán được cách mà Tín Dương định làm. Không phải là anh không có ngăn cản đó sao?

Có lẽ là bởi vì trong lòng anh rất gấp, biết bên cạnh cô có một Công Tôn Diệp, cảm giác thái độ của Mục Tư Viễn với cô ngày càng khác biệt, sau đó... trong lòng anh rất gấp.

Anh do dự khiến cô hoàn toàn thất vọng, cô biết anh không còn là cậu bé đáng yêu mà trước đây hay chọc cô cười nữa.

- Văn Hạo! - Cô chậm rãi nói lên những lời không thể nghi ngờ.

- Tình cảm mà anh dành cho em, em thực sự thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ), nhưng em chưa từng nghĩ rằng giữa chúng ta sẽ có cái gì, em không hợp với anh, anh cũng không hợp với em.

- Bảo Bảo... - Lời của cô khiến anh hoảng hốt: "Cách của anh đúng là không phải, em... em đừng nóng giận..."

- Em không có tức giận. - Cô nhìn anh, cặp mắt không có chút tạp niệm khiến anh tan nát cõi lòng. - Chính anh đã dạy em, người mình không thích thì đừng để anh ấy có hi vọng, lẽ nào em... có đưa anh hi vọng sao?

Anh sửng sốt, lắc đầu.

- Xin lỗi, Văn Hạo.

Cô kiên quyết đứng dậy, bước thẳng ra khỏi nhà hàng.

- Bảo Bảo... - Anh lo lắng đứng lên. - Anh đưa... em về...

- Văn Hạo! - Cổ Tín Dương đè anh lại. - Đã nói rõ rồi, cớ gì còn dây dưa nữa.

Anh sửng sốt, tức khắc bừng tỉnh hiểu ra.

- Tín Dương, tôi cứ tưởng là anh giúp tôi... tôi...

Cổ Tín Dương cười lạnh lùng, lấy điện thoại của Cố Bảo Bảo bỏ lên bàn. - Nhất định phải để anh có được cô ta mới là giúp anh sao?

- Anh...! - Thân Văn Hạo trừng mắt đầy tức giận với anh ta, cầm lấy điện thoại rồi chạy ra ngoài đuổi theo.

Người phục vụ đi tới, nhìn hai chỗ trống, sững ra nói:

- Thưa anh, có cần mang thức ăn lên nữa không ạ?

- Đương nhiên rồi!

Anh gật đầu, bảo người phục vụ bày đầy một bàn mỹ vị, một mình không thể hưởng thụ được sao? ! Anh cầm lấy dao nĩa, thản nhiên thưởng thức món ngon, ánh sáng lạnh trong mắt lại nhìn chằm chằm hai cô gái vội vàng đứng dậy góc bên kia, vội vàng ra khỏi nhà hàng.

Hai cô gái đi cách xa nhà hàng rồi mới tháo mớ tóc giả trên đầu ra, lộ ra gương mặt thật.

Một người là Mục Sơ Hàn, một người là Trịnh Tâm Du.

Mục Sơ Hàn từ công ty đã đi theo xe Cổ Tín Dương, phát hiện anh ta có thể là đưa cô ta tới nhà hàng ven biển liền lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Tâm Du.

Trịnh Tâm Du nhanh chóng tới nơi, cũng cầm lấy hai đầu tóc giả, sau khi cải trang liền bước vào nhà hàng, phát hiện Thân Văn

Hạo và Cố Bảo Bảo rồi mới tìm một chỗ gần đó ngồi xuống.

Khi ấy bọn họ đang nói chuyện, các cô lại cải trang, cho nên không có bị nhận ra.

- Thật sự quá ghê tởm! - Mục Sơ Hàn lớn tiếng mắng. - Cố Bảo Bảo chẳng biết dùng thủ đoạn gì mà ngay cả anh Văn Hạo cũng bị cô ta lừa!

Trịnh Tâm Du cúi thấp đầu không lên tiếng.

Mục Sơ Hàn tiếp tục nói: "Cô ta lừa anh Văn Hạo, lại ở với anh tôi, cô ta có ý gì? Bỡn cợt anh Văn Hạo sao?"

Cô càng nói càng căm phẫn.

- Cô ta không phải là muốn chứng minh sức quyến rũ của mình đấy chứ hả? Tâm Du, cô phải trông chừng thật kỹ anh tôi, đừng để anh ấy bị Cố Bảo Bảo đắc thủ! Tôi dám khẳng định, cô ta nhất định sẽ lấy thủ đoạn dùng trên người anh Văn Hạo ra thực hiện với anh tôi.

Nói tới đây, cô không nhịn được lại cười rộ lên.

- Xem ra anh Văn Hạo thật đúng là thông minh, Cố Bảo Bảo nhất định là thấy anh ấy không mắc câu, cho nên trước tiên cắn ngược một cái để giữ mặt mũi.

Nghe vậy, Trịnh Tâm Du cuối cùng cũng ngẩng lên khó tin nhìn cô một cái, lẽ nào cô ta đến bây giờ còn chưa hiểu?

Cô thầm trào phúng Mục Sơ Hàn, rồi lại hâm mộ Mục Sơ Hàn. Nếu cô có thể lừa mình dối người tới mức này, cô sẽ không còn

đau khổ như bây giờ.

- Này, Tâm Du? - Mục Sơ Hàn vẫn đang eo eo không ngừng cuối cùng cũng ý thức được sự khác thường của Trịnh Tâm Du, nương theo ánh đèn đường ven biển, kỳ quái hỏi.

- Sắc mặt cô sao kém vậy?

Phản ứng của cô ấy thật kỳ quái, đúng rồi, cô ấy nhất định là bởi vì Cố Bảo Bảo biết dùng cùng một thủ đoạn đi quyến rũ anh mình mới lo lắng như vậy!

- Tâm Du. - Cô an ủi cô ấy. - Cô yên tâm đi, nếu Cố Bảo Bảo là đối thủ của cô, nhưng mà anh tôi đã thích cô từ lâu, cô ta sẽ không được đâu.

Trịnh Tâm Du cười miễn cưỡng, sắc mặt lại có vẻ tái nhợt.

Bỗng nhiên cô nói.

- Sơ Hàn, bây giờ Cố Bảo Bảo làm cùng Văn Hạo, cho dù bây giờ cô ta còn chưa có thành công, khó mà bảo đảm là sau này sẽ không!

Mục Sơ Hàn ngẩn ngơ, sao cô lại không nghĩ tới điều này nhỉ.

- Vậy, vậy phải làm thế nào? Tâm Du!

- Biện pháp duy nhất... - Trịnh Tâm Du cắn răng một cái: "Chính là đuổi cô ta đi! Để cô ta rời khỏi nơi này, càng xa càng tốt!"

Cố Bảo Bảo, những lời tôi nói với cô, cô đều bỏ ngoài tai sao?

Tôi không muốn thấy anh ấy đau khổ, không muốn thấy anh ấy khó xử, cho nên tôi buông tha để người tôi yêu nhất cho cô, chỉ hi vọng cô có thể khiến anh ấy hạnh phúc!

Nhưng cô dám cự tuyệt anh ấy? Cô dám không quý trọng anh ấy? Vậy đừng có trách tôi!

Cố Bảo Bảo kéo cơ thể mệt mỏi về đến nhà. Trước đó Thân Văn Hạo đã trả lại máy cho cô, cô liền gọi điện thoại cho ba mẹ, bảo bọn họ không cần lo lắng, đi ngủ trước với Hoan Hoan Nhạc Nhạc.

Nhưng mà, khi về phòng thì Hoan Hoan Nhạc Nhạc vẫn còn đang nằm chơi kim cương biến hình trên giường.

- Mẹ! - Thấy cô, hai bé lập tức bỏ đồ chơi lại, chạy xuống giường nhào vào ngực cô.

- Bảo bối! - Cô ôm chặt hai đứa, trong lòng mới có được chút an bình.

- Mẹ, mẹ đi đâu mà không về ăn tối gì cả! - Hoan Hoan nắm lấy mũi cô hỏi, Nhạc Nhạc cũng bắt chước, vươn tay ra bóp tai cô.

Cô nặn ra một nụ cười:

- Mẹ có chút việc, bây giờ Hoan Hoan Nhạc Nhạc ngoan ngoãn, lên giường ngủ nhé được không?

Nhạc Nhạc khéo léo gật đầu, Hoan Hoan lại nói:

- Hôm nay ba còn chưa gọi điện!

Cô sửng sốt, bây giờ đã hơn mười một giờ, anh lại còn chưa gọi điện tới. Nhưng cô không nói điều đó với Hoan Hoan:

- Nếu bây giờ ba gọi điện mà biết con ngủ trễ, ba nhất định sẽ mắng con đó!

Ba mắng! Nghĩ vậy Hoan Hoan liền sợ.

- Vậy con ngủ trước đây, mai sẽ gọi điện cho ba!

Nói rồi, bé nắm tay Nhạc Nhạc, hai đứa cùng bò lên giường, lập tức ngủ.

Cô cúi xuống hôn hai đứa, trong đầu rất loạn, quyết định tắm rồi ngủ. Vừa cởi áo khoác, điện thoại lại vang lên, cô vội nhận sợ đánh thức Hoan Hoan Nhạc Nhạc, không ngờ bên kia là giọng nói quen thuộc.

- Cố Bảo Bảo, nghe nhanh vậy, lẽ nào một mực chờ điện thoại của tôi? - Giọng anh có chút trêu tức, kỳ thực trên mặt lại tràn đầy tiếu ý thỏa mãn.

Cô hơi sửng sốt, thanh âm này như ánh mặt trời sau cơn mưa lơ đãng bước vào tim cô.

Tối hôm nay, hành động của Cổ Tín Dương cô không phải là không sợ. Việc tình cảm của Thân Văn Hạo bức ép cô, cô cũng không phải là không sợ, chỉ là cô mạnh mẽ chống đỡ, chỉ là vì từng ấy năm bên cạnh anh, kiên cường chống đỡ đã thành thói quen, quen đến mức quên luôn cả trái tim mình, kỳ thực cô cũng yếu đuối như bao người khác thôi.

Nước mắt im lặng lăn xuống, cô nghẹn ngào, nói không ra lời.

Trầm mặc hồi lâu khiến Mục Tư Viễn ý thức được có điều không đúng.

- Cố Bảo Bảo? Sao vậy? Sao không nói gì hết thế?

Sự lo lắng của anh khiến sự khổ sở của cô bộc phát, nước mắt thấm ướt gò má, kèm theo đó là từng cơn đau nhói.

- Cố Bảo Bảo? Bảo Bảo? Bảo Bảo? - Anh sốt ruột, cẩn thận lắng nghe, bắt được tiếng nức nở đang đè nén.

- Em khóc hả? - Anh bỗng nói. - Em sao vậy? Sao lại khóc?

Cô sửng sốt, lập tức tỉnh lại cúp máy.

Vội lau nước mắt đi, cô cảm giác mình quá buồn cười, vậy mà khóc trước mặt anh, để giành lấy sự thương hại lần nữa của anh sao?

Thế nhưng anh đã sớm nói, cô có khóc trước mặt anh nhiều hơn nữa cũng vô ích, sự thương hại vĩnh viên không thể trở thành thương yêu. Cố Bảo Bảo, không được khóc! Chí ít là không được khóc trước mặt anh.

Cô lau khô nước mắt, cố ý tắt máy rồi chờ anh gọi lại, cô liền bảo với anh là sóng không tốt. Nhưng mà, lần này anh không có gọi lại nữa.

Chợt, cô cười bi ai, sao cô lại quên được nhỉ,[d☺n] cái mà anh chán ghét nhất là nước mắt của cô mà. Anh sao có thể... gọi lại?

!

May là đúng lúc ngăn lại nước mắt, ngày thứ hai đi làm đỡ phải mang theo cặp mắt hột đào, cũng không cần lo lắng Thân Văn Hạo sẽ xấu hổ.

Tối hôm qua khi anh đuổi theo trả điện thoại cho cô, anh nói bảo cô quên chuyện tối nay đi, cô quên, anh cũng quên, sau này bọn họ vẫn là bạn tốt.

Thực sự còn là bạn được sao? Cô không dám hi vọng xa vời.

Bước vào văn phòng tổng giám đốc, cô tiếp tục làm nốt công việc chưa xong ngày hôm qua, viết đến mức nhập thần, cô tựa hồ nghe được bên tai có người kêu "Chào Mục tổng!"

Cô thấy kỳ lạ, chẳng lẽ xuất hiện huyễn thính? Cười vô vị, cô tiếp túc xử lý tài liệu, lại nghe cửa phòng "rầm" một tiếng, cứ như bị lực mạnh nào đó đẩy ra.

Cô chợt ngẩng lên, không nhịn nổi trợn to mắt. Hóa ra vừa rồi không phải là huyễn thính, mà là người thật đang đứng ở cửa.

Cô đứng dậy, không nhịn được hỏi:

- Không phải anh... ngày mai mới về sao? - Đến gần, lại phát hiện sắc mặt anh tiều tụy, cặp mắt đỏ bừng.

- Bảo Bảo! - Một tay anh vịn cửa, tay kia vươn ra chạm vào má cô, cặp mắt nhìn cô chăm chú.

- Tối qua em...

Còn chưa dứt lời, người anh đã lảo đảo, nghiêng người tới trước rồi té vào ngực cô.

CHƯƠNG 83: EM CHỈ TIN ĐÂY LÀ MỘNG

Cố Bảo Bảo sửng sốt, hai tay ôm chặt lấy anh, nhất thời không thể hiểu là có chuyện gì.

Mãi cho tới khi thư ký chủ nhiệm kinh ngạc kêu to: "Trời, Mục tổng, anh làm sao vậy?"

Cô đẩy Cố Bảo Bảo đang bị dọa cho ngốc ra: "Trợ lý Cố, tổng giám đốc ngất rồi, mau đỡ anh ấy vào. . ."

Cô mãi mới tỉnh lại, hai người vội đưa Mục Tư Viễn vào phòng nghỉ, thư ký chủ nhiệm ra ngoài gọi điện cho bác sĩ.

Cố Bảo Bảo cởi áo khoác cho anh, mới phát hiện anh toát ra rất nhiều mồ hôi thấm đẫm cả áo.

Cô ngẩn ngơ đưa tay ra vuốt, cảm giác cứng rắn từ đầu ngón tay truyền về khiến cô rụt tay lại. Anh là một người rất ngăn nắp sạch sẽ, là chuyện gì cấp bách tới mức ngay cả hình tượng của mình anh cũng không để ý tới.

"Bác sĩ tới rồi, mau xem cho Mục tổng." Thư ký chủ nhiệm sốt ruột đưa bác sĩ tới phòng nghỉ, cô mau chóng đứng dậy, nhường chỗ cho bác sĩ.

Bác sĩ kiểm tra cho anh xong, trên mặt lại mang theo ý cười, thư ký chủ nhiệm khó hiểu: "Bác sĩ, Mục tổng sao rồi?"

Bác sĩ cười: "Không có việc gì đâu, do thể lực tiêu hao quá mức, tạm thời ngất đi, tôi tiêm cho anh ta hai mũi glucôzơ thì ổn thôi."

"Thể lực tiêu hao? !" Cặp mắt thư ký sáng lên, "Tôi biết rồi, tối qua nhất định là Mục tổng cả đêm chạy xe về. Ai, người bên công trình còn nói xe anh ấy bị nổ hai lốp, không biết là tối qua vì lý do gì mà anh ấy lên đường gấp vậy."

Nói xong, cô ấy nháy mắt mấy cái với Cố Bảo Bảo, "Cô nói xem, trợ lý Cố?"

Cố Bảo Bảo hoảng hốt, anh sao lại muốn quay về? Lại còn quay về bất chợt như vậy?

Nhớ lại câu anh còn đang nói dang dở lúc ở cửa: Bảo Bảo, tối qua em. . . Sắc mặt cô tức khắc tái nhợt.

"Được rồi." Bác sĩ tiêm xong, "Cứ để Mục tổng ngủ một giấc là ổn." Thư ký chủ nhiệm thở phào: "Vậy cũng tốt, cám ơn bác sĩ."

Nói xong cô đưa bác sĩ ra ngoài, để lại Cố Bảo Bảo một mình trông bên cạnh anh.

"Khụ khụ. . ." Không biết có phải do vừa mới tiêm glucôzơ vào hay không, giấc ngủ của anh dường như không được an ổn.

Cô bước tới, cởi bớt cúc áo cho anh, để anh thoáng khí, bàn tay nhỏ bé khó tránh khỏi việc tiếp xúc với lồng ngực rắn chắc truyền lại từng cảm giác ấm áp.

Cả người run lên, trong ngực có giọng nói bảo cô buông ra, lòng bàn tay lại như không được điều khiển, áp vào lồng ngực anh.

Cảm giác hơi ấm của anh thật gần, thậm chí dù nó đã nằm trong tay nhưng lại có vẻ không chân thật.

Cô không dám nghĩ tới lý do vì sao anh gấp gáp trở về, không dám nghĩ rằng anh sẽ vì cô. . .

Cô run rẩy ngồi xuống sàn nhà, lấy một góc độ khác quan sát khuôn mặt đẹp đẽ của anh, khuôn mặt ấy gần trong gang tấc nhưng lại xa cuối chân trời.

"Khụ khụ. . ." Anh lại ho khan, lưỡi liếm đôi môi khô khốc, cô sửng sốt, vội đứng dậy rót một cốc nước.

Nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh, cô đặt cốc nước tại bên môi anh, từ từ rót vào.

Cơn khát dịu đi, đầu lông mày không yên ổn của anh giãn ra, lập tức cảm nhận được sự ấm áp ngay kề bên.

Anh bản năng ôm lấy eo cô, áp mặt vào trong lòng cô.

"Tư Viễn. . ." Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, anh lại ôm chặt hơn, cũng cảm giác được đây là sự ấm áp mà anh bôn ba một đêm tìm kiếm.

Nhìn khuôn mặt anh nằm trong vòng tay, trong lòng cô sự khổ sở dâng lên: "Anh Tư Viễn. . . Anh có biết người anh đang ôm bây giờ, là ai chăng. . . ?"

Như nghe được câu hỏi của cô, có lẽ ríu rít trong mộng, môi của anh thốt ra hai chữ: "Bảo Bảo. . ." Sau đó càng dựa sát vào ngực cô hơn.

Cả người cô cứng ngắc lại, như nghe được một câu chuyện khiến người khác sợ hãi, cô cầm lấy anh tay anh đẩy ra rồi buông anh ra.

Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái nhợt, thần tình hoang mang rối loạn, nhanh chóng ra khỏi phòng nghỉ thì đụng phải thư ký chủ nhiệm.

"Trợ lý Cố, tổng giám đốc thế nào?" Thư ký chủ nhiệm thấy sắc mặt cô khác thường, "Trợ lý Cố, cô làm sao vậy?"

"Tôi. . ." Cô tới bàn làm việc thu dọn tài liệu, hai tay run tới mức tập văn kiện mỏng cũng cầm không vững.

Thư ký chủ nhiệm thấy quái lạ, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, "Trợ lý Cố, sắc mặt cô tệ quá, cô. . ."

"Đúng vậy." Cô khẩn trương nói tiếp lời cô ấy, "Tôi có hơi. . . có hơi khó chịu, tôi xin nghỉ trước được không?"

"Đương nhiên là được!" Thư ký chủ nhiệm gật đầu, "Cô mau về nghỉ ngơi đi." Nhìn bóng dáng cô vội vã biến mất trước cửa văn phòng, thư ký chủ nhiệm nghi ngờ bước vào phòng nghỉ, tổng giám đốc còn đang ngủ, mà trên tủ đầu giường có thêm một ly nước.

***

"Mẹ, bây giờ có thể gọi điện cho ba không ạ?"

Về đến nhà, Hoan Hoan liền bắt đầu quấn lấy cô, đã một ngày một đêm không nghe được giọng ba rồi, bé thật nhớ ba.

Nhạc Nhạc cũng bắt đầu tiếp cận, không nói hai lời trực tiếp thò tay vào túi cô lấy điện thoại. Bây giờ bé đã biết rồi, gọi điện thoại cần điện thoại di động đó!

"Nhạc Nhạc." Cô khẽ véo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, "Không được cho phép, con không thể lấy đồ của người khác được, biết không?"

Nhạc Nhạc phiết môi, đánh một cái lên tay cô, trốn ra phía sau Hoan Hoan không để ý tới cô nữa.

Cô thở dài, "Ba về rồi, ăn tối xong, ba sẽ đến đón các con về."

"Thật vậy chăng?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoan Hoan cao hứng mà hếch lên, "Con muốn nói với ba, hôm nay trong cuộc thi con đã giành hạng nhất!"

Cô thương yêu cười cười với bé, trong lòng lại lo lắng, giờ cũng sắp tối rồi, anh đã tỉnh chưa?

Mơ hồ, nghe được tiếng phanh xe đầu hẻm, tim cô đập mạnh, cô bước tới bên cửa sổ thì thấy từ đầu hẻm bước ra một bóng người quen thuộc.

Nhưng không phải anh, là Công Tôn Diệp. Khi anh vào tiệm mỳ, liền nghe được ba ở dưới lầu hô: "Bảo Bảo, đưa hai đứa xuống ăn cơm."

Cô lên tiếng, chỉnh đốn tâm tình mâu thuẫn của bản thân.

Không phải chính cô bỏ lại anh rồi về sao? Dựa vào cái gì còn muốn anh tới tìm cô? Anh có đến, cũng chỉ vì đón Hoan Hoan

Nhạc Nhạc về mà thôi.

"A Diệp, hôm nay không có món gì ngon, cháu ăn tạm nhé." Nghe ba nhiệt tình bắt chuyện với Công Tôn Diệp, trong lòng cô thấy kỳ quái, từ khi nào mà ba và A Diệp lại quen thuộc như vậy?

"Chào chú ạ!" Hoan Hoan lễ phép chào hỏi Công Tôn Diệp, lại bị Nhạc Nhạc kéo ra, bé không thích cái chú này!

Công Tôn Diệp cười, nhìn Cố Bảo Bảo: "Chú Cố nói em không khỏe, đã khá hơn chút nào chưa?"

Cô gật đầu, lại nói: "Có bận lắm không? Sao có thời gian tới dùng cơm vậy?"

"Ai nha nha." Ba Cố bưng đồ ăn lên, thay Công Tôn Diệp trả lời: "Ba bảo A Diệp có thời gian thì tới uống với ba một chén đấy, Bảo Bảo, con sẽ không phải là không cho phép đấy chứ!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, có ngốc cũng nghe ra được sự ái muội trong lời ba. "Ba, ba đừng nói vậy." Cô sốt ruột.

Công Tôn Diệp xoa tóc cô, "Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung, mau ăn cơm đi."

"Ăn cơm chưa? Sao không gọi tôi cùng tới ăn chung?"

Bỗng, ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng cao lớn, dựa vào ánh đèn trong tiệm mà nhìn những người ngồi quanh bàn cơm.

"Ba!" Hoan Hoan cao hứng gọi, lập tức nhảy xuống ghế, lao vào

trong ngực anh.

Anh tới! Cố Bảo Bảo kinh ngạc nhìn anh một cái, khi anh mắt hai người chạm vào nhau, cô lập tức lo sợ né đi.

Anh ôm Hoan Hoan đi tới, rồi ôm lấy Nhạc Nhạc.

"Thiếu gia Tư Viễn." Mẹ Cố mau đứng dậy, "Mau ngồi xuống cùng ăn cơm."

Ánh mắt anh đảo qua cô, từ người Công Tôn Diệp rồi quay ra nhìn mẹ Cố: "Thím Cố, con không ăn đâu. Con tới đón Hoan Hoan Nhạc Nhạc về."

"Cái này. . ." Mẹ Cố sửng sốt, "Thiếu gia Tư Viễn, vậy cũng nên ăn cơm rồi hãng đi."

"Cứ để anh ta đi đi mẹ!" Cố Bảo Bảo cúi đầu lên tiếng.

Ba Cố mẹ Cố liếc nhau, bầu không khí trầm muộn đột ngột khiến bọn họ chẳng biết nên nói cái gì.

Anh nói tiếp lời cô, "Hoan Hoan, tạm biệt ông bà ngoại đi."

"Tạm biệt ông ngoại bà ngoại!" Hoan Hoan nói to, lại nhìn mẹ, kêu lên: "Mẹ, mau đi thôi, chúng ta cùng về nhà."

Còn chưa nói xong, anh đã xoay người ra ngoài, chỉ chốc lát liền không thấy bóng dáng.

"Này. . . Đi vậy sao!" Mẹ Cố sốt ruột đẩy ba Cố, "Ông đi xem xem, này. . ."

"Mẹ." Cố Bảo Bảo cầm đũa lên, "Chúng ta ăn cơm thôi." Nói xong cô nhìn ba mẹ, ánh mắt cầu xin, chí ít, chí ít có Công Tôn Diệp ở đây, bầu không khí không nên quá bế tắc như vậy.

Ba Cố hiểu rõ, đè mẹ Cố ngồi xuống, "Mau ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi! Nào, A Diệp, uống với chú một chén."

Nói rồi ông rót rượu vào cái ly trước mặt Công Tôn Diệp, mẹ Cố lắc ống tay áo ông, ý bảo ông nhìn ra phía ngoài.

Cố Bảo Bảo thấy, cũng quay đầu lại nhìn thì thấy Mục Tư Viễn đang quay lại, đi thẳng tới trước mặt cô, kéo cô lên, "Đi theo tôi!"

Cô bị anh kéo lên, cặp mắt to mê man, trong lúc nhất thời chưa phản ứng kịp.

Công Tôn Diệp lập tức đứng dậy giữ cổ tay anh: "Mục Tư Viễn, anh làm gì thế? !"

Cô mới tỉnh lại, tránh thoát tay anh, lui về sau một bước.

Anh không để ý đến Công Tôn Diệp, chỉ nhìn cô: "Về nhà với tôi!"

Trong mắt anh đầy tơ máu hiện rõ, không kịp nghĩ, tỉnh lại là tới nơi này?

Đúng vậy, khi anh tỉnh lại phát hiện mình đang ở trong phòng nghỉ, nhìn trong văn phòng, nhưng không có thấy bóng dáng cô.

Hỏi thư ký mới biết cô xin nghỉ về nhà, nghĩ lại tiếng nức nở đêm qua khi gọi điện cho cô, anh tưởng cô bị bệnh, cho nên vội vã tới đây.

Không ngờ điều mà anh thấy là, cô cùng hai đứa con của bọn họ cùng một người đàn ông khác, vui vẻ ngồi trước bàn cơm!

Anh điên rồi sao?

Chỉ vì tiếng khóc không giải thích được của cô, liền gấp gáp từ nơi xa xôi quay về. Dù không bắt được chuyến bay, anh cũng phải lái xe trở về, vậy mà thứ lấy được lại là như thế? !

"Đi theo tôi." Anh lặp lại lần nữa.

Cô lắc đầu, quật cường nói: "Tôi không đi. Buổi tối khi ngủ Nhạc Nhạc không còn náo loạn nữa rồi."

Cô thật đáng chết! Ạnh nắm chặt tay lại, gằn từng chữ một: "Tôi muốn em đi! Đi với tôi!"

Cô chật vật nuốt nước bọt, "Vậy tôi. . . Càng không muốn đi. Anh về đi, đừng để Hoan Hoan Nhạc Nhạc đói bụng."

"Em. . ." Anh giữ chặt hai tay cô, không nói hai lời kéo cô ra ngoài.

"Anh buông ra!" Cô vừa đá vừa cắn, ba Cố với mẹ Cố cũng khuyên, "Thiếu gia Tư Viễn, cậu đừng như vậy, đừng như vậy a."

Ba Cố bất mãn nói: "Thiếu gia Tư Viễn, cậu muốn bảo Bảo Bảo theo cậu về làm gì? Lẽ nào sau khi tan ca, cũng không thể có chút thời gian cá nhân được sao?"

Mục Tư Viễn sửng sốt, anh nhìn ba Cố, nhìn Công Tôn Diệp, tựa hồ hiểu cái gì, trong mắt hiện lên tia máu.

"Tốt, tốt. . ." Anh bỏ cô ra, ánh mắt nhìn cô dần lạnh lùng, "Em. . . Em được. . ."

Càng muốn nói thì anh lại càng cảm giác mình không cách nào nói ra, chỉ có thể xoay người bỏ đi.

Tiệm mỳ liền an tĩnh lại, ai cũng nghe thấy rõ ràng, tiếng động cơ rít gào dần xa. Ba Cố mẹ Cố lo lắng nhìn con gái, không biết nên nói cái gì.

Mà cô từ từ xoay người, tươi cười nói: "Ba mẹ, không có việc gì đâu, mọi người ăn cơm đi." Cô lại nhìn sang Công Tôn Diệp, "A Diệp, anh cũng ăn cơm đi, lát nữa thức ăn sẽ nguội hết."

Nói xong thì bản thân cô lại đi lên gác.

Cô ngồi xuống trước cửa sổ phòng ngủ, chốc lát liền nghe được tiếng bước chân phía sau, Công Tôn Diệp đi tới bên cạnh cô.

"Bảo Bảo." Anh cố gắng để giọng mình thật thoải mái, "Anh cảm thấy, thái độ của anh ta với em đã khác trước đây."

Cố Bảo Bảo không nói gì, anh tiếp tục: "Trong lòng anh ta có em."

"Không, không." Cô lại kiên quyết lắc đầu, "Không thể nào."

Anh ngồi xuống trước mặt cô, gỡ mái tóc rối bời cho cô, dịu dàng nói: "Có cái gì mà lại không thể? Tình yêu của em trân quý như thế, nỗ lực của em sẽ khiến cho bất cứ người đàn ông nào

cũng phải động lòng."

Cho dù cô chưa từng nỗ lực với anh, không phải anh cũng đã hãm sâu vào đó sao?

Nước mắt cô chảy xuống, "Không, A Diệp. . . Điều anh nói chỉ là một giấc mơ, em. . ." Những việc làm hành động trong mấy ngày qua của anh với cô, tất cả chỉ là mộng, chỉ cần tỉnh lại, giấc mộng đẹp ấy sẽ tan tành!

Cô sợ hãi lắc đầu, "Em không muốn mơ nữa, thật sự đau quá. . ."

Đau đớn khiến cô khó thở, trái tim như bị đục ra, cuối cùng cả đời này cũng không cách nào bù vào.

Hơi thở của anh cũng theo cô đau đớn, khẽ ôm cô vào lòng, dỗ dành: "Sẽ không, sẽ không đâu. . . Sẽ không đau nữa. . ."

Cô nắm thật chặt vạt áo anh, như nắm chặt cây gỗ nổi khi rơi xuống nước, "oa" một tiếng bật khóc.

***

Ánh đèn leo lắt, cô mở cặp mắt sưng đỏ vì khóc ra, nhìn một lúc mới ý thức là mình ngủ trên giường, mà trong phòng không còn có ai.

Vừa rồi chắc là cô khóc mệt rồi ngủ thiếp đi, trễ như thế, A Diệp chắc về rồi.

"Ba mẹ?" Cô gọi vài tiếng, không có người trả lời, cô đứng dậy đi tới phòng khách, đèn bên dưới vẫn sáng.

Đi xuống vài bước, liền nghe được tiếng bọn họ nói chuyện.

"Ba nó, chúng ta cứ về vậy sao, để Bảo Bảo ở đây một mình?" Mẹ Cố lo lắng hỏi.

Ba Cố thở dài: "Không có việc gì đâu, A Diệp nói đúng đó, cứ để cho nó được yên tĩnh một lúc."

Mẹ Cố cũng thở dài, đau lòng: "Bảo Bảo nhà chúng ta, khi nào mới có thể chân chính quên đi thiếu gia Tư Viễn a."

"Đừng nói nữa." Ba Cố cắt đứt lời bà, "Không sẽ đánh thức Bảo Bảo."

"Rầm. . ." Theo tiếng cửa sắt tiệm mỳ kéo xuống, đèn bên dưới cũng tắt, thế giới cô liền an tĩnh.

Ba mẹ con xin lỗi, đã khiến hai người lo lắng. Cô áy náy quay về phòng, lấy quần áo chuẩn bị tắm, cô muốn chỉnh đốn lại tâm tình mình, không để ba mẹ phải lo lắng nữa.

Còn chưa ra khỏi phòng, điện thoại lại vang lên. Cầm lên xem, là anh!

Cô đặt điện thoại lại bàn, vào phòng tắm.

Ban đêm yên tĩnh, chuông điện thoại di động ngược lại có vẻ rất vang dội, cô mở nước hết cỡ, tiếng nước chảy ào ào cũng không át đi được.

Cô làm bộ không có nghe thấy, không tin anh có thể gọi cả đêm.

Quả nhiên, khi cô vừa tắm xong, tiếng chuông cũng không còn kêu nữa.

Sự kiên trì này của anh đã cực kỳ khiến người ta thấy kinh ngạc.

Thay xong đồ ngủ, cô vừa lau tóc, vừa ra ngoài, còn chưa kịp vững chân bước vào phòng khách, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng dưng hiện lên một bóng đen, cô không kịp kêu, môi đã bị chiếm lĩnh.

Cô sửng sốt, hơi thở quen thuộc vọt vào tứ chi bách hài khiến cô kinh ngạc quên cả hô hấp, gương mặt nhất thời nghẹn đến đỏ bừng.

"Hít thở đi nào, cô bé ngốc!" Khuôn mặt tuấn tú của anh phóng đại trước mặt, khóe môi còn mang theo nụ cười vừa trêu chọc vừa cưng chiều.

"Anh. . . Anh vào bằng cách nào?" Một lát sau, cô mới tìm được thanh âm của mình, cửa sắt bên dưới không phải đã khóa rồi sao?

Anh lại không trả lời, thân hình cao lớn đi tới trước, ép cô dựa vào tường, "Tôi tới hỏi em, tối qua vì sao lại khóc?"

Anh vẫn còn nhớ vấn đề này! Cô cố co mình lại để tránh tiếp xúc với anh, nhưng hai tay anh lại khóa chặt hai bên cô, nghiêng người, lồng ngực cường tráng ép vào chiếc áo ngủ mềm mại của cô.

Cô thẹn muốn chui xuống đất, bởi vì chỉ có một mình cô, cho nên tắm xong không có mặc đồ lót.

Khi anh ép xuống, nụ hoa nhỏ lập tức có phản ứng, dựng thẳng lên khó xử.

"Anh. . . Anh tránh ra!" Cô mắng, lấy tay đẩy anh ra, cũng không có tác dụng, ngược lại nhận được nụ cười nhẹ của anh, chiếc lưỡi liếm qua vành tai cô.

"Anh làm gì. . ." Cô buồn bực quát, lại không che dấu nổi run rẩy trong giọng nói của mình.

Anh cười, thổi hơi nóng bên tai cô: "Nhìn thân thể thành thật của em, tôi có thể tha thứ cho việc em không cho tôi mặt mũi trước mặt Công Tôn Diệp."

"Ai muốn anh tha thứ." Cô tức giận xấu hổ, hận không thể đá văng anh đi, "Hơn nữa vừa rồi không phải tôi cố ý không cho anh mặt mũi, tôi chính là không muốn nhìn thấy anh!"

"Thực sao?" Anh cười, ánh mắt nóng bỏng tập trung vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, cúi đầu hôn thật mạnh mẽ.

Hương vị của cô thật ngọt ngào, khiến anh tưởng niệm suốt hai ngày qua, nụ hôn của anh vừa gấp gáp vừa bá đạo cuồng nhiệt, điên cuồng chiếm hữu, lại dường như thấy không thể thỏa mãn.

Bỗng dưng, cánh tay anh ôm lấy eo cô, đặt cô xuống bên dưới mình, tư thế như vậy khiến lưỡi anh chạm vào nơi ngọt ngào sâu nhất của cô, anh cuốn lấy cái lưỡi thơm tho, ép cô múa cùng mình.

CHƯƠNG 84: LẦN TRỊ LIỆU ĐẦU TIÊN CHO NHẠC NHẠC

Cố Bảo Bảo cảm giác mình không cách nào hít thở, máu dâng trào, cả người vô lực, không còn cảm giác được cái gì nữa.

Trừ hơi thở nóng bỏng cùng nụ hôn nồng nhiệt của anh.

"Bé con." Anh dời môi cô, nỉ non bên tai, sau đó hôn theo má cô, kéo áo ngủ của cô ra.

Không khí lạnh lẽo bất ngờ ùa vào, trong suy nghĩ hỗn loạn có một tia sợ hãi, anh không cho cô chút cơ hội thanh tỉnh, đạp cửa phòng ngủ ra, đặt cô lên giường.

Cô thở gấp, cơ thể dưới sự vuốt ve của anh run rẩy không ngừng, khuôn mặt tuấn tú lộ ra nụ cười tà mị, môi anh cúi xuống ngậm lấy "nụ hoa" hồng của cô.

"Không. . ."

Tay cô chống ngực anh, động tác không chút ý nghĩa nào này khiến anh cười khẽ, "Vật nhỏ, không muốn anh thế, vậy có thể. . ."

Bàn tay đi xuống, dễ dàng tìm thấy nụ hoa đầy đặn, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, làm cho cô không kìm nén được tiếng rên.

"Không. . . Không. . ." Môi cô chỉ còn thốt ra được một âm đơn duy nhất, cơ thể lại không tự kìm hãm được dán chặt vào anh,

đúng vậy, một mình cô. . . không cách nào thừa nhận.

"Đừng sợ. . ." Anh hôn cô, một bên cởi áo khoác mình ra, sau đó cầm lấy bàn tay nhỏ bé đặt lên áo sơ mi của mình, cặp môi mỏng thốt ra hai chữ: "Cởi ra. . ."

Như một loại độc dược, như một lời nguyền rủa, tay cô ngoan ngoãn cởi từng cúc áo trên áo sơ mi ra, từng cái một được cởi, lộ ra lồng ngực với bắp thịt cường tráng màu đồng cổ của anh.

Ánh mắt cô được khoác lên một tầng khát vọng, như màn sương mù dẫn dụ nụ hôn anh, bàn tay kéo đi chướng ngại cuối cùng của cô, đi xuống từng chút. . . từng chút một. . .

Bỗng, anh dường như nói gì đó bên tai cô, hai từ líu ríu, cô không nghe rõ, nhưng hai từ ấy lại chồng chéo lên hai từ có trong trí nhớ cô.

-- Du Nhi --

-- Du Nhi --

-- Du Nhi --

Hai từ đó như lưỡi búa sắc bén bổ tan mọi thứ.

Cả người cô cứng đờ, dùng hết sức đẩy anh ra.

"Bảo Bảo. . . ?" Anh ngơ ngẩn, kỳ quái nhìn cô kéo chăn bọc lại mình.

"Anh đi đi, đi đi!" Cô kêu lên, trong mắt phủ đầy hơi nước.

Anh kinh ngạc, bảo anh đi? Ngay lúc này? !

"Bảo Bảo, em đừng đùa." Anh nói, kéo chăn ra, muốn chen vào.

"Anh đi đi, đi đi. . ." Không ngờ cô cầm lấy cái đèn ở đầu giường, nhắm ngay đầu anh, "Đừng ép tôi!"

Anh mới hiểu được lời cô nói là thật, trong lòng nghi ngờ rồi lại tức giận: "Bảo Bảo, em làm sao vậy?"

Anh nhíu chặt mày, đau đớn giữa hai chân khiến anh gần như phát điên.

Nhưng lý trí nhắc nhở anh, bây giờ điều quan trọng hơn là làm rõ tại sao cô lại đột nhiên ngừng lại.

"Anh đi đi, đi khỏi đây." Cô hét lên, anh lại bắt được một tia thương tâm.

Trái tim anh cũng đau xót theo, "Bảo Bảo, em làm sao vậy?"

Anh đoạt lấy cái đèn trong tay cô bỏ sang một bên, muốn ôm lấy cô, cô lại rút vào góc giường, trong miệng hô: "Anh đừng tới đây! Đừng tới đây!"

Anh như thế nào lại nghe, tiến tới ôm chặt lấy cô, những ngón tay có lực mạnh mẽ giữ lấy gương mặt cô, "Nói, em rốt cuộc là làm sao vậy hả?"

Cô lắc đầu hô: "Không cần anh lo, không cần anh lo. . . Ưm. . ."

Tiếng quát tháo bị anh nuốt hết, anh hôn sâu cô, nụ hôn vừa dịu dàng vừa cẩn thận, muốn để cô bình tĩnh lại.

Dần dần, cảm nhận được vị mặn bên mép, anh buông cô ra, cô đã rơi lệ đầy mặt.

"Khóc cái gì?" Anh nhíu mày.

Cô nghẹn ngào: "Xin anh đi đi, tôi không muốn. . . không muốn làm thế thân của cô ấy."

"Thế thân cái gì?"

Cô lau nước mắt, bình tĩnh nhìn anh, "Anh yêu tôi ư?"

Anh sửng sốt, một lát không nói gì.

Cô đẩy anh ra, ánh mắt dần dần trở nên băng lãnh, "Nếu như anh yêu tôi, tôi nguyện ý, cái gì cũng nguyện ý; thế nhưng anh. . . Tôi không muốn làm vật thay thế cô ấy, tôi không muốn là thứ bổ khuyết cho cô ấy. . ."

Không muốn là người thay thế cô ấy lấp đầy chỗ trống trong lòng anh.

"Anh đi đi." Cô cũng không hề lưu luyến.

Anh kinh ngạc nhìn cô một cái, quả nhiên đứng dậy mặc quần áo tử tế, đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô nhìn sang chỗ khác, không đành lòng nhìn anh rời đi.

Mỗi bước chân của anh, tựa như con dao nhọn cắt vào trái tim

cô.

Bỗng, anh dừng lại, xoay người ra lệnh: "Bảo Bảo! Nhìn anh đi."

Cô âm thầm hít sâu một hơi, quật cường ngẩng đầu, xem anh có gì muốn nói!

Nương theo ngọn đèn phòng ngủ, nhìn cặp môi anh khẽ động: "Anh muốn em, là vì anh nhớ em, không phải vì bất cứ nguyên nhân nào khác."

Nói rồi môi anh chợt kéo ra, "Nói cho em biết anh vào bằng cách nào!"

Cô không cần đứng dậy, quay đầu có thể thấy anh tới ban công nhỏ ở phòng khách.

Cô nhìn anh linh hoạt nhảy lên lan can ban công, phút chốc, bóng dáng cao lớn nhảy xuống, biến mất trong bóng tối.

Trong lòng cô cả kinh, suýt nữa kêu thành tiếng.

Nhưng mà, giọng anh vọng lại từ bên dưới: "Không có việc gì đâu, Bảo Bảo, anh tiếp đất an toàn. Anh đi đây, ngũ ngon."

Chỉ chốc lát, ở đầu hẻm truyền tới tiếng động cơ. Anh bò lên ban công mà vào sao?

Đây chính là. . . Lầu hai. . . Đáng ghét, còn nói cô biết không có việc gì làm gì? Ai thèm lo lắng cho anh!

Cô tức giận cúi đầu, bên môi lại gạt ra nụ cười như có như không.

***

Cô do dự lúc lâu, mới đi vào văn phòng.

Trên đường đi làm cô đã nghĩ rồi, hôm nay khi gặp anh thì liền lập tức báo cáo công việc mấy ngày nay, như vậy sẽ có thể tránh khỏi lúng túng.

Khẽ đẩy cửa phòng ra, cánh cửa khép hờ, anh quả nhiên đã tới trước.

Cô cúi đầu đi vào, chào một tiếng "Mục tổng", bước tới bàn làm việc của mình cầm lấy mấy tập tài liệu, cất cao giọng nói: "Hai ngày anh không ở đây, tôi đã xử lý ba mươi tập tài liệu, tôi. . ."

Đột nhiên cảm giác có chút kỳ quái, sao anh lại không có chút phản ứng gì cả?

Không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bàn làm việc của anh trống không!

Cô ngẩn ngơ, lại nghe giọng anh vang lên từ đằng sau: "Không ngờ trợ lý Cố lại báo cáo công tác với không khí."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhất thời đỏ bừng, quay lại bàn làm việc của mình, lại bị anh kéo, "Đưa cho anh." Anh nói, "Đi lấy cho anh ly cà phê."

Cô vội vã trốn đi, hít sâu một hơi, may là anh muốn uống cà phê, không cô phải đợi ở bên trong, xấu hổ muốn chết.

Ý nghĩ trong đầu xoay chuyển, có phải là anh cố ý để cô đi pha cà phê? Không muốn cô xấu hổ? Có thể sao? Anh lại quan tâm cô thế sao?

Cô buồn cười lắc đầu, hình như cô nghĩ hơi nhiều rồi.

"Chủ nhiệm, chủ nhiệm!"

Bỗng, nghe giọng Mục Sơ Hàn bên ngoài phòng giải khát truyền đến, phòng giải khát sát vách phòng thư ký, có thể nghe được cuộc nói chuyện của các cô ấy là chuyện thường.

Chỉ là giọng nói của Mục Sơ Hàn kỳ quái còn mang theo ý lấy lòng, khiến cô không nhịn được muốn nghe.

"Cô Mục, có chuyện gì à?" Thư ký chủ nhiệm cười hỏi."Chủ nhiệm, tài liệu tôi giúp cô đưa đi rồi."

Mục Sơ Hàn lắc cánh tay cô ấy, "Sau này việc bên phía tổng giám đốc chị cứ để tôi làm, tôi cũng có thể học tập được nhiều hơn!"

Thư ký chủ nhiệm cảm thấy không biết có phải trời sắp đổ mưa màu đỏ hay không đây? Hay là Mục Sơ Hàn trước mắt này đã bị người ta cướp linh hồn rồi?

"Chủ nhiệm!" Thấy cô do dự, Mục Sơ Hàn đè nén tính khí của mình, ăn nói khép nép: "Người ta muốn bồi dưỡng thêm chút tình cảm với anh trai mà, để anh ấy thấy tôi thật sự làm việc, cũng sẽ có thêm vài phần kính trọng với cô em gái này hơn!"

Có thực là thế không? Thư ký chủ nhiệm hoài nghi trong lòng, chẳng qua việc đưa tài liệu vặt vãnh này để cô ấy làm cũng không sao, "Được rồi, cho cô đấy."

Cô liền đưa tài liệu cho cô ấy, "Mau đi đưa đi."

Cố Bảo Bảo cũng cảm thấy kỳ quái, Sơ Hàn sao lại chịu khó như vậy? Nghĩ lại lúc cô ấy ở nhà, ngay cả cái ghế bị lệch đi cũng lười chỉnh lại còn gì.

Nước nóng rất nhanh, suy nghĩ của cô quay lại, nhớ trước kia Linda pha cà phê cho anh, nói anh không thích uống cà phê đắng, cô liền cho thêm mấy thìa đường và sữa.

Bưng cà phê lên cho anh, anh lại đưa mấy tập tài liệu cho cô, "Anh đọc, em tiếp tục viết theo nét chữ của anh."

Cô chuyển tài liệu sang bàn mình, nghe anh đọc, còn cô viết.

Bỗng anh chen vào một câu: "Cà phê ngọt quá!"

Cô sửng sốt, im lặng không lên tiếng.

Anh tiếp tục: "Trước đây em pha cho anh không phải hương vị này."

Cô ngơ ngác trả lời, "Không phải anh. . . không thích hương vị trước đây hay sao?"

Cô rõ ràng nghe Linda nói vậy mà.

Lại thấy khóe môi anh cười, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô: "Làm sao em biết? Có phải là lén. . ."

"Tôi đoán." Cô vội cắt ngang lời anh, dời trọng tâm câu chuyện sang tập tài liệu: "Kế tiếp nên viết cái gì?"

Nụ cười bên môi càng đậm, anh đứng dậy, theo giọng nói càng ngày càng gần của anh, bút trong tay cô cũng càng run.

Sau đó anh tới cạnh, ngón tay chơi đùa với sợi tóc cô, "Tan ca đi theo anh."

Cơn rùng mình truyền khắp toàn thân, cô hung hăng cắn răng nhịn, nghiêm mặt nói: "Mục tổng, sau khi tan ca là thời gian cá nhân, anh không có quyền sắp đặt."

"Phải không?" Anh ngửi mùi hương trên mái tóc cô, "Anh dám cá là sau khi tan ca em sẽ đi theo anh."

"Nhàm chán!" Cô kéo tóc mình về, lại bị anh cầm lấy tay, "Hôm nay sau khi tan ca anh sẽ đưa Nhạc đi trị liệu, em không đi?"

Cái gì? ! "Đi đâu trị liệu? Đã liên lạc với bác sĩ chưa?" Sao lại chưa từng nghe anh nhắc tới?

Anh gật đầu, "Chuyện gia có uy tín nhất, hôm nay là ngày trị liệu đầu tiên."

Nói xong, anh dùng tóc cào cào má cô, "Anh nói rồi, tan ca thì đi theo anh!"

Cô chán nản, không khỏi trừng mắt với anh, anh lại lấy chuyện quan trọng như vậy ra trêu chọc cô ư?

Anh thấp giọng cười ha ha, quay lại bàn làm việc của mình, cầm

cà phê lên uống, "Về sau pha cà phê đừng ngọt vậy, anh vẫn thích cà phê đắng hơn."

Cô sửng sốt.

***

"Ba, mẹ!" Hoan Hoan thật là cao hứng, ba mẹ cùng đi đón bé, so với khi nhận được quà Giáng Sinh còn cao hứng hơn gấp trăm lần.

Nhạc Nhạc cũng giống vậy, ở trong lòng mẹ cựa quậy, cặp mắt to vụt sáng lấp lánh, tràn đầy quang mang vui sướng.

Cố Bảo Bảo hôn nhẹ vào bé, bỗng nhiên lo lắng hỏi Mục Tư Viễn, "Lát nữa liệu có phải tiêm hay không?"

Anh nhún vai: "Cái này anh chưa hỏi. Nhưng chắc là có!"

Hoan Hoan kỳ quái hỏi: "Ai bệnh mà phải tiêm thế ạ?"

Mục Tư Viễn vừa mở cửa xe cho bé, vừa nói: "Lát nữa ba mẹ dẫn Nhạc Nhạc tới chỗ bác sĩ, đưa con về nhà trước nhé, được không?"

Hoan Hoan sửng sốt, "Ba, con không thể đi cùng Nhạc Nhạc sao?"

"Tối hôm nay con có thể xem phim hoạt hình, con bằng lòng bỏ qua ư?" Một tuần mới có một lần, bỏ lỡ là không còn nữa.

Hoan Hoan không chút nghĩ ngợi gật đầu, "Con muốn đi cùng Nhạc Nhạc, bằng không em ấy sẽ sợ."

Mục Tư Viễn thương yêu xoa xoa đầu bé, "Vậy được rồi."

Bốn người đúng hẹn tới phòng trị liệu, bác sĩ đã sắp xếp xong tất cả, chỉ chờ Nhạc Nhạc đi vào.

Cố Bảo Bảo dẫn Nhạc Nhạc tới trước cửa phòng trị liệu, hôn bé nói: "Nhạc Nhạc ngoan, bây giờ con một mình đi vào, mẹ, ba và anh ở ngoài chờ con nhé có được không?"

Nhạc Nhạc đứng bất động, trong đôi mắt to toát ra sự sợ hãi.

"Mẹ, con có vào cùng em được không ạ?" Hoan Hoan đi lên trước nói.

Cố Bảo Bảo lắc đầu, "Bác sĩ bảo chỉ để một mình em vào thôi."

Đang nói chuyện thì cô y tá mở cửa ra hỏi, "Chuẩn bị xong chưa? Có thể bắt đầu chưa?"

Cố Bảo Bảo hơi: "Cô y tá, con tôi không dám vào một mình."

Y tá cười nói: "Không sao đâu, lần đầu tiên tới anh bạn nhỏ nào cũng sợ mà." Nói rồi, cô ấy ôm lấy Nhạc Nhạc, "Tôi bế bé vào, mọi người cứ chờ ở bên ngoài."

Nhìn cửa phòng trị liệu đóng lại, trong lòng Cố Bảo Bảo thập phần lo lắng, cho tới giờ cô chưa từng để Nhạc Nhạc một mình đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm, bé nhất định sẽ rất sợ.

Quả nhiên, một lát sau, trong phòng trị liệu vang ra tiếng khóc của Nhạc Nhạc.

Cửa bị mở ra vội vàng, y tá nói với Cố Bảo Bảo: "Cô mau vào."

Cô vội chạy vào, Mục Tư Viễn và Hoan Hoan cũng theo sát.

Trong phòng trị liệu tối om, chỉ có cạnh chiếc giường nhỏ Nhạc Nhạc nằm là có bật một cái đèn nhỏ.

Khó trách bé lại sợ!

Mục Tư Viễn tức giận nói với bác sĩ: "Này, anh trị liệu cho con tôi hay là hù dọa thằng bé vậy hả!"

Bác sĩ kiên nhẫn giải thích: "Anh Mục, ở đây phỏng theo hoàn cảnh trong tử cung, tôi đưa Nhạc Nhạc trở lại hoàn cảnh lúc ban đầu, điều này sẽ trợ giúp cho việc điều trị của bé."

Hoan Hoan nghe rõ, vội bò lên giường ôm lấy Nhạc Nhạc, cao giọng nói với bác sĩ: "Chú bác sĩ, chú nói hoàn cảnh trong tử cung, chính là lúc chúng cháu ở trong bụng mẹ đúng không ạ?"

Bác sĩ gật đầu: "Đúng, đúng!"

Hoan Hoan cười: "Vậy cháu ôm em ấy, khi còn ở trong bụng mẹ, chúng cháu cũng ở chung với nhau."

Bác sĩ bị bé chọc cười, "Tốt a, sao tôi lại không nghĩ tới nhỉ!"

Thế nhưng Hoan Hoan ôm lấy bé, bé vẫn khóc lớn, Cố Bảo Bảo sốt ruột nói: "Bác sĩ, có nên bật đèn trước không, thằng bé. . . thằng bé rất sợ."

Bác sĩ lắc đầu: "Sợ là đương nhiên, nếu bỏ dở giữa chừng, việc trị liệu kế tiếp bé vẫn phải trải qua một lần sợ hãi như thế."

". . ." Cố Bảo Bảo lòng nóng như lửa đốt, "Vậy tôi có thể ở cùng thằng bé không?"

Thấy bác sĩ bất đắc dĩ gật đầu, cô vội lên giường, ôm Hoan Hoan Nhạc Nhạc vào lòng.

Chỉ chốc lát, Nhạc Nhạc cũng bình tĩnh lại được, cặp mắt to vẫn tìm kiếm khắp nơi.

Từ từ, nương theo ánh đèn, bé tìm được bóng dáng Mục Tư Viễn, nước mắt liền dừng lại, cựa quậy người, vươn tay ra với Mục Tư Viễn.

"Nhạc Nhạc?" Mục Tư Viễn đi lên trước, muốn xem bé bị làm sao, bàn tay nhỏ khi nắm lấy tay anh thì nắm thật chặt, không chịu buông.

Bác sĩ nhìn, bỗng nhiên thở dài, "Hai vị, tôi nói mấy câu không phải, hai người thực sự không xứng với bậc làm cha mẹ."

Mục Tư Viễn ngẩng đầu, không hiểu nhìn bác sĩ.

Bác sĩ nhìn anh nói: "Tôi đã từng trị liệu cho rất nhiều bé mắc chứng tự bế, những đứa bé kia phần lớn là do di truyền, khi sinh ra đã mắc phải, trong lòng chúng không có xuất hiện cái ỷ lại cha mẹ. Nhưng Nhạc Nhạc thì khác, mãi cho tới khi đưa Nhạc Nhạc về hoàn cảnh khi còn ở trong tử cung, mới ở trong lòng nhận

thức anh là ba, điều này nói rõ trong quá trình lớn lên của Nhạc Nhạc, sự quan tâm của anh với bé quá ít."

Mục Tư Viễn ngẩn ra, lại nghe bác sĩ nói với Cố Bảo Bảo: "Trong thời gian bé khoảng 1-3 tuổi, có phải cô thường để con một mình ở nhà?"

Cố Bảo Bảo ngơ ngác gật đầu, khi đó cô đưa Nhạc Nhạc sang Mỹ sống một mình, để trả tiền thuê nhà, phí sinh hoạt, vì để khi bé ba tuổi được vào một nhà trẻ tốt, một ngày cô làm ba việc, không thể để bé bên cạnh mình, lại sợ bỏ quên bé, cô chỉ đành để bé ở trong phòng khóa lại.

Mỗi ngày mệt mỏi về nhà, đều phát hiện bé nằm úp sấp ngủ trên sàn nhà.

"Là tôi không tốt. . ." Cô nghẹn ngào , "Là tôi không tốt. . . tôi không nên để thằng bé ở nhà một mình, tôi. . ."

Bác sĩ than thở: "Bé không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài, năng lực mô phỏng và năng lực ngôn ngữ đều bị hạn chế rất lớn, dần dà, những năng lực này của bé liền bị thoái hóa, cho nên như mọi người thấy, biến thành chứng tự bế. . ."

"Bác sĩ, đừng nói nữa." Mục Tư Viễn nói: "Mau trị liệu thôi."

Bác sĩ gật đầu, "Mọi người ở cùng bé, nhưng nghìn vạn lần đừng lên tiếng cắt đứt tôi."

Cố Bảo Bảo gật đầu, vội vàng lau nước mắt đi, để mình không phát ra tiếng nào nữa.

Mục Tư Viễn thở dài, khi đó cô mang thai, anh để cô ở biệt thự,

mình thì rất ít khi về, thậm chí ngay cả việc trong bụng cô có song bào thai cũng không biết.

Nhạc Nhạc không biết anh, trở thành như hôm nay, anh phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Vươn tay ra, anh lau đi nước mắt cho cô, ôm cô và Hoan Hoan Nhạc Nhạc vào trong lòng.

Bác sĩ bắt đầu tiến hành thôi miên cho Nhạc Nhạc, Hoan Hoan cũng thiếp đi rất nhanh, bác sĩ bắt đầu dùng giọng nói dịu dàng mô phỏng một khung cảnh tươi đẹp, bỗng nhiên, anh nghe được trong lúc ngủ mơ Nhạc Nhạc phát ra tiếng cười khanh khách.

Anh ngẩn ra, tiếng cười kia quen thuộc cỡ nào, lúc Hoan Hoan được mấy tháng, anh đã nghe thấy nó.

Không ngờ Nhạc Nhạc, lại muộn mất năm năm.

Mắt anh cũng ẩm ướt, trong lòng mang theo áy náy và yêu thương, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, thầm nói: Bảo Bảo, xin lỗi!

Cô thừa nhận nụ hôn ấy của anh, bình tĩnh không có phản ứng, nước mắt lại chảy ra.

Lời xin lỗi của anh, kỳ thực cô đã nghe thấy.

CHƯƠNG 85: BỆNH CỦA NHẠC NHẠC, LÀ LỖI CỦA ANH

Có thể do cảnh tượng bác sĩ thôi miên quá tuyệt vời, sau khi trị liệu kết thúc Nhạc Nhạc còn không nỡ tỉnh lại, lông mi cong dài khép lại, tỏ ý bé còn đang say mê trong mộng đẹp.

Quay về khu nhà, cô nhẹ nhàng đặt bé lên giường, đắp kín chăn.

"Bảo bối." Lời cô dịu dàng nhỏ nhẹ, "Hy vọng con có thể mau chóng nói được, mau gọi mẹ, có được không?"

Trong lúc ngủ mơ bé trở mình, tựa hồ trả lời khẳng định với cô.

Trong nụ cười cô mang theo sự đau lòng, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Anh đang ngồi trên ghế sa lon, con ngươi đen chăm chú vào một chỗ, không biết đang nghĩ gì.

Thấy cô đi ra, chợt mỉm cười, "Thằng bé ngủ rồi à."

Cố Bảo Bảo bị nụ cười của anh làm hoa mắt, sửng sờ một chút mới gật đầu, lại hỏi: "Hoan Hoan đâu rồi?"

Anh nhướng mày ra hướng phòng tắm, ý bảo Hoan Hoan đang tắm, sau đó anh vỗ vị trí bên cạnh mình, nói với cô: "Qua đây!"

Cô đứng bất động, "Để làm gì?"

Nụ cười anh càng đậm, pha chút hài hước: "Yên tâm, có người giúp việc ở đây, anh sẽ không ăn em."

Anh rất là nhấn mạnh cái từ "ăn" kia, xấu xa chớp mắt với cô, Cố Bảo Bảo cảm giác mình quả thực muốn điên luôn rồi.

Vì sao rõ ràng là một biểu tình "bỉ ổi" như thế, nhưng khi hiện lên trên gương mặt anh lại. . . đẹp đến vậy.

Gò má cô hơi phiếm hồng, lại càng không nguyện ngồi bên cạnh anh, ngồi luôn xuống cái ghế bên cạnh, cố ý lạnh nhạt hỏi: "Chuyện gì, nói mau, tôi còn phải về."

Anh bỗng đứng dậy, chen vào cái ghế cô đang ngồi.

Cố Bảo Bảo sửng sốt, muốn trốn thì lại bị bàn tay có lực của anh giữ chặt, "Đã nói sẽ không ăn em rồi mà."

Anh nói ra, hơi thở nóng hổi phả vào cổ cô, chính anh cũng cảm thấy kỳ quái, càng ngày càng thích thân cận cô, trêu chọc cô, tuy rằng điều này cũng là một sự giày vò với bản thân.

Chẳng lẽ ứng với câu nói kia, thứ ở bên cạnh thì không biết quý trọng, đến khi mất rồi mới biết nó trân quý?

Tâm tình anh đối với cô cũng là vậy sao?

Nếu không phải thì sao lúc này anh lại ôm chặt cô; Còn nếu là phải thì sao anh lại không nói được tiếng "yêu" với cô.

"Anh đừng như vậy." Cố Bảo Bảo đẩy anh, "Hoan Hoan lúc nào cũng sẽ ra đấy."

Anh không để ý đến, trái lại áp sát gần hơn, cặp mắt thâm thúy nhìn vào đôi mắt đẹp của cô, "Bảo Bảo, nói với anh." Giọng anh

khàn khàn, "Em với Nhạc Nhạc đã sống ở Mỹ như thế nào?"

Cô ngẩn ngơ, cái tay đang đẩy anh dừng lại, "Vì sao. . . lại hỏi điều này?"

"Bởi vì anh muốn biết."

Muốn biết cô ở Mỹ đã chịu khổ thế nào, anh hiểu cô, chỉ cần có cách nào đó không phải để người cô yêu mến phải chịu khổ, cô sẽ liều mạng thực hiện.

Nhạc Nhạc mắc phải chứng tự bế, nhất định là vì bất đắc dĩ, bởi cô không còn cách nào khác.

Những điều ấy anh đều hiểu, bởi vì chính anh, chính anh cũng từng là người cô yêu nhất.

Cho nên anh muốn biết, cô đã sống ở bên đó như thế nào.

Thế nhưng cô không muốn nói, chỉ lắc đầu, "Không có gì." Cô tự trách, "Dù sao tôi cũng không phải người mẹ tốt, anh trách tôi là phải."

Anh nhất định trách cô rồi, đưa đứa bé đi mà lại không chăm sóc được tốt, cô biết anh đang trách cô, cô cũng không thể nói gì hơn.

Nhìn ánh mắt trầm xuống của cô, anh biết cô hiểu lầm, "Bảo Bảo, anh. . ."

"Ba, mẹ!" Hoan Hoan từ phòng tắm đi ra, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người.

Cố Bảo Bảo vội đứng dậy đi, mặc quần áo ngủ cho bé.

Hoan Hoan ôm cổ cô vô cùng thân thiết: "Mẹ, tối nay mẹ đừng về nữa, mẹ ngủ với con có được không?"

Cô cười, "Lần trước Hoan Hoan còn nói mình là một nam tử hán, sao hôm nay lại muốn ngủ với mẹ?"

Hoan Hoan chớp mắt, "Dù sao mẹ đừng về, không ngủ với con thì ngủ cùng ba cũng được mà!"

Mặt cô liền đỏ như gan heo, "Hoan Hoan. . ." Cô lấy khăn lau khô tóc cho bé, "Khuya lắm rồi, mau đi ngủ."

"Vâng." Hoan Hoan ngược lại gật đầu, không yên lòng nói: "Mẹ, thực sự khuya lắm rồi, mẹ đừng về nữa, ngủ cùng ba một đêm thôi ạ."

Nói xong, bé nháy mắt mấy cái với ba mẹ, xoay người đi vào phòng.

Bé nhất định là cố ý!

Cố Bảo Bảo trăm phần trăm xác định, Hoan Hoan của cô chẳng những là một tiểu thiên tài, còn là một tiểu nhân tinh!

Cô xấu hổ không dám nhìn Mục Tư Viễn, đưa khăn mặt cho người giúp việc, chuẩn bị đi về.

Mục Tư Viễn nín cười gọi cô lại, "Đừng về, hôm nay ông già không về, em ngủ ở đây đi."

Dừng một chút, anh bổ sung: "Vẫn còn phòng khách."

Thấy cô vẫn lắc đầu, anh không miễn cưỡng nữa, đứng lên nói: "Anh đưa em về." Anh cứ khăng khăng như thế, cô không thể làm gì khác hơn là để anh đưa về.

Xe ra khỏi bãi đỗ, anh nhận điện thoại, miễn cưỡng nói qua loa mấy câu rồi ném điện thoại sang một bên, "Ông già thật dài dòng."

Cô ngồi đằng sau nghe vậy có hơi nghi hoặc, "ông già" trong miệng anh là chú Mục à?

Mục Tư Viễn nhìn qua gương chiếu hậu, nhướng mày: "Thế nào? Khó hiểu sao anh lại có thái độ ấy với ông già hả?"

Cô bĩu môi, "Anh không tôn kính chú Mục, Hoan Hoan Nhạc Nhạc sẽ học theo."

Anh cười châm chọc, "Em yên tâm, ông già vẫn đối tốt với Hoan Hoan Nhạc Nhạc! Ông ấy giờ già rồi, cũng không làm được những chuyện khiến chúng ghi hận được."

Anh nói như vậy, Cố Bảo Bảo cũng không biết nói tiếp thế nào, bầu không khí trong xe chợt hạ nhiệt độ.

Dừng lại trước đèn đỏ, anh mới lại lên tiếng: "Anh ghét ông già, trước đây ông ấy không thanh không bạch với mẹ Sơ Hàn, mẹ anh buồn bực không vui, mới sinh bệnh chết."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, chưa từng nghe anh nói, mà anh cũng chưa từng nhắc tới trước mặt cô.

"Xin. . . xin lỗi." Cô chỉ biết là anh với Sơ Hàn là anh em cùng cha khác mẹ, lại không biết còn có một câu chuyện cũ như vậy.

Anh nhếch môi cười, nhìn như chẳng hề để ý lắc đầu, lúc này đèn xanh sáng lên, anh phóng xe đi.

Cố Bảo Bảo nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, vẫn không dám nhìn anh. Anh nhất định rất khó chịu, cô hiểu anh mà, rất sĩ diện, hầu như không bộc lộ sự yếu đuối trước mặt người khác bao giờ.

Xe dừng lại ở đầu ngõ, cô liền xuống xe, tỏ ra như không nghe được những lời anh nói lúc nãy.

"Bảo Bảo!" Anh chợt gọi cô lại.

Cô nghi ngờ quay đầu lại, anh nhô đầu ra ngoài cửa xe, cặp mắt đen cứ nhìn cô mà không nói, chờ cô chủ động bước tới.

"Gì vậy?" Cô đành tới gần.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, "Chuyện của Nhạc Nhạc. . . Anh không có ý trách em. . ."

Anh dường như nói rất khó khăn, dù sao từ sau khi cô từ Mỹ trở về, bọn họ nói chuyện với nhau quá ít, thường thường không phải anh la hét, thì là cô thờ ơ.

Cô ngơ ngẩn, nghe anh nói tiếp: "Chuyện của Nhạc Nhạc. . . Anh cũng có trách nhiệm mà, đúng không?"

Rồi anh cầm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô, bàn tay thô ráp truyền lại hơi ấm, chẳng biết thế nào, bức tường che dấu những ủy khuất cứ vậy sụp đổ.

Cô gật đầu, "Phải. . . Khi đó bác sĩ đưa cho tôi tấm ảnh chụp siêu âm, tôi đi tìm anh. . . Tôi. . ." Nghĩ tới cảnh thương tâm ấy, cô không nói được nữa.

Anh cầm tay cô, đôi mắt như sao, chiếu sáng lên cặp mắt cô, "Nói đi, nói ra có lẽ sẽ dễ chịu hơn?"

Cô lại gật đầu, "Anh và cô Trịnh. . . cô Trịnh ở với nhau, tôi khi đó. . . không có cơ hội nói cho anh, sau đó, tôi. . . tôi lại không muốn cho anh biết."

Thời điểm đó cô đã biết, cả cuộc đời này cô không thể ở bên cạnh anh, cô mang Nhạc Nhạc đi, chỉ là muốn lưu lại một điều gì đó có liên quan tới anh.

Nghe vậy, anh hơi cúi đầu, trầm mặc một lát, mới nói: "Chuyện của Nhạc Nhạc là toàn bộ trách nhiệm của anh. Bảo Bảo, anh chưa từng trách em."

Cô nhìn anh, không thể tưởng tượng nổi, khó mà tin được những lời đó được nói ra từ miệng anh.

"Anh. . ." Trong ngực trào dâng tâm tình nào đó khiến cô nói không ra lời.

Anh vỗ tay cô: "Khuya lắm rồi, mau về nghỉ đi." Nói xong anh cúi xuống, hôn nhẹ lên tay cô.

Cô sửng sốt, nhìn chiếc xe xa dần, trong miệng thì thào: "Anh. . .Tư Viễn. . . " Anh trông thật khó chịu, làm cả trái tim cô cũng. . .

khó chịu.

Cô yên lặng về nhà, ba mẹ đã ngủ, chắc đoán cô sẽ về nên đã trải giường chiếu ở phòng khách ngủ.

Cô cuộn tròn trong chăn, cứ cách một lúc lại nhìn di động, lật qua lật lại không ngủ được.

Một âm thanh nói cho cô biết, hôm nay Hoan Hoan Nhạc Nhạc không ở đây, anh không thể nào gọi điện thoại tới.

Một thanh âm khác nói, trông anh rất khổ sở, liệu có thể gọi điện để hỏi về chuyện Nhạc Nhạc không?

Thế nhưng qua rất lâu, cô mơ mơ màng màng ngủ rồi tỉnh giấc, điện thoại vẫn không có gì cả.

Cô cười bản thân mình thật ngốc, cầm điện thoại chuẩn bị tắt máy ngủ cho ngon thì nó lại rung rung.

Lập tức cô thấy ngay được số anh, nghĩ xem có nhận hay không thì tiếng chuông bắt đầu vang lên.

Cô co người vào trong chăn, ấn nút nghe, nhỏ giọng nói: "Alo?"

Tiếng cười nhẹ của anh truyền tới: "Giọng nhỏ vậy, đang làm điều gì vụng trộm sao?"

Cô tức giận trả lời: "Ba mẹ tôi đều ngủ cả rồi."

"À?" Anh tấm tắc tiếc nuối, "Vậy hôm nay anh không thể leo lên được rồi, bằng không thím Cố sẽ coi anh là trộm mà bắt lại mất."

Anh nói cái gì? Cô sửng sốt, "Anh ở dưới sao?"

Cô kinh ngạc đứng lên, nhỏ giọng ra ban công coi, quả nhiên thấy được xe anh ở đầu hẻm phía xa, mà anh thì dựa vào xe gọi điện thoại cho cô.

"Anh quay lại đây làm gì?" Cô vẫn nhỏ giọng, thỉnh thoảng nhìn trộm phòng khách, sợ đánh thức ba mẹ.

"Đừng có sợ vậy chứ." Anh đứng xa xa nhìn bộ dáng thận trọng của cô, cười nói: "Em xuống đây, anh có việc muốn nói."

Cô suýt nữa lập tức đáp ứng, đột nhiên lại nghĩ, vì sao anh nói cái gì thì là cái đó? Cô còn lâu mới nghe.

"Tôi không xuống." Cô cự tuyệt, "Tôi tắm rồi chuẩn bị ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói."

"Vậy anh lên đó!" Anh không coi lời cô là đúng.

Cô cúp điện thoại, không nói gì.

Chậm chạp ra ngoài ngõ, nhìn anh chằm chằm: "Có chuyện gì?"

Dưới ánh đèn nhìn anh càng thêm đẹp trai với bộ âu phục, anh bước tới gần, khuôn mặt tuấn tú càng ngày phóng đại trong mắt cô, cô âm thầm xiết chặt lòng bàn tay, hơi có ý định. . . muốn chạy trốn.

Nếu như không trốn, cô sợ những cảm giác mình đã cố cho nó phủ đầy bụi lại thức tỉnh một lần nữa.

Anh lại giữ cổ tay cô làm cô không thể bỏ chạy, đặt một cái hộp màu hồng vào tay cô, nói: "Cầm đi."

"Cái gì?" Cô nhíu mày xem, lấy làm kinh hãi, trên cái hộp màu hồng viết dòng chữ tiếng Anh - Cartier.

Nhìn kích cỡ hộp, lẽ nào bên trong là dây chuyền Cartier sao?

Anh nói, "Thứ em thích nhất, Leve."

Cô lo sợ không yên mở ra, ánh sáng từ viên kim cương chợt hiện khiến đôi mắt cô nhói lên, đây chính là Leve cô thích nhất, nhưng điều khiến cô kinh ngạc là, không ngờ anh lại nhớ.

"Anh. . ."

Cô giật mình nói không ra lời, anh biết nghi hoặc của cô, khinh thường nhướng mày: "Ngày nào em chẳng lải rải bên tai anh, lẽ nào trí nhớ anh kém đến vậy sao?"

Ngày nào cô cũng nói?

Đúng vậy, ngày nào cô cũng nói -- anh Tư Viễn, anh đưa em tới tiệm châu báu Cartier đi --

--- Anh Tư Viễn, em cũng không muốn gì cả, chỉ muốn dây chuyền Cartier thôi, cái này với anh cũng không phải là rất đắt mà ---

"Vì sao. . ." Cô có rất nhiều nghi hoặc, nghi ngờ nhất chính là: "Vì sao bây giờ lại tặng tôi?"

Anh nhún vai, "Chợt nghĩ đến thì tặng em thôi. Anh nghĩ đây là một biện pháp rất tốt."

"Biện pháp?"

Anh gật đầu, như có điều suy nghĩ: "Lần sau em không có tiền dùng, đem bán nó đi, như vậy sẽ không còn khổ cực vậy nữa."

Cái gì? Cô sửng sốt, anh tặng cô cái này, không phải vì cô muốn, mà là sợ cuộc sống sau này nếu cô có trốn đi Mỹ mà chuẩn bị ư?

"Em đó." Anh lấy chiếc dây chuyền từ trong hộp ra, "Từ giờ trở đi phải đeo nó, sau này có ra nước ngoài thì cũng sẽ không quên."

Nói xong hai cánh tay anh giơ lên, vòng qua sau cổ cô, mặt áp sát vào cô.

Hơi thở quen thuộc truyền đến, mặc dù chỉ là đeo dây chuyền, ngực anh lại áp sát cô, như là cố ý. . . chiếm tiện nghi!

Cô chán nản, tay nện anh, "Bỏ đi, ai nói cần anh đeo hộ!"

"Được rồi!" Anh vỗ vỗ tay, "Anh đã thắt nút lại rồi, em không cởi được đâu."

Nói bậy! Cô nhìn anh chằm chằm: "Anh cho tôi một đường lui thật tốt, không sợ tôi mang theo Hoan Hoan Nhạc Nhạc đào tẩu sao?"

Nghe vậy, anh nở nụ cười, nhìn xoáy vào cô, xoay người ngồi lên xe.

"Anh. . ." Cô đuổi theo xe anh vài bước, nụ cười ấy của anh là ý gì?

Đoán chắc cô sẽ không làm vậy sao?

Cần cổ truyền lại xúc cảm lạnh lẽo, cô cúi đầu nhìn dây đeo viên kim cương cô yêu thích nhất, đây là thứ từ tay anh, đây là thứ anh tặng cô, thực sự thuộc về cô ư?

Cô ngơ ngác, ánh sáng chói mắt của viên kim cương thắp sáng đôi mắt cô.

***

"Mục tổng, sáng hôm nay anh có hai cuộc họp, trưa có một bữa cơm với bên doanh nghiệp, buổi chiều có ba khu vực cần thị sát, buổi tối có một bữa cơm với tổng giám đốc của Viễn Mậu."

Tới khi Cố Bảo Bảo cáo cáo xong, Mục Tư Viễn mới từ trong đống tài liệu ngẩng đầu lên: "Đẩy bữa tối ấy xuống đi."

Cô gật đầu, gạch bỏ trên tài liệu, "Mục tổng, anh có sắp xếp khác sao?"

Nếu như là việc công, cô phải ghi lại để mai kiểm tra.

Lại thấy anh lắc đầu, đứng dậy đặt tài liệu vào tay cô: "Em cất cái này đi rồi lập tức đưa tài liệu cần tới phòng họp, anh đi trước."

Cô vội đáp ứng, đi về bàn làm việc, anh bất chợt xoay người lại làm trán cô đụng phải lồng ngực cứng rắn như sắt của anh.

"Anh. . ." Cô ngẩng đầu vuốt cái trán, đau chảy cả nước mắt.

Anh lại thò tay vào cổ áo cô, tìm thấy chiếc dây chuyền được nhiệt độ cơ thể cô làm nóng lên mới rút tay lại, cặp môi mỏng khẽ bật ra: "Có đeo dây chuyền, giờ mới ngoan!"

Nói xong, anh cúi xuống như muốn hôn cô, cô kinh hoàng ngăn cản: "Không nên!" Son sẽ bị loang ra mất.

Anh thì lại hôn vào trán cô mới xoay người bỏ đi, trên môi hiện ra nụ cười giảo hoạt.

Cô lăng lăng đi lại bàn làm việc, đặt tài liệu xuống, tâm tư thì bay ra ngoài với anh.

Vừa rồi anh trêu chọc cô hả? Chết tiệt!

"Trợ lý Cố, mau lên!" Thư ký chủ nhiệm đến thúc dục, "Cầm theo tài liệu, người bên đối phương tới rồi!"

"À, vâng, được!" Cô vội gật đầu, sốt ruột tìm tài liệu đã để một bên, cầm lấy rồi ra ngoài.

Còn tài liệu anh vừa bảo cô cất đi, cô lại để quên trên bàn cùng với PDA.

(PDA: viết tắt của từ Personal digital asisstant: Máy kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân)

Cô vừa vào thang máy, Mục Sơ Hàn liền vào phòng tổng giám

đốc.

Thấy phòng làm việc không một bóng người, cô còn tưởng rằng Cố Bảo Bảo đang trong phòng nghỉ ngơi, lập tức hét to vài tiếng: "Cố Bảo Bảo? Cố Bảo Bảo!"

Cô tức giận khi Cố Bảo Bảo được tự do ra vào phòng nghỉ, cho dù biết anh cô đã đi họp, Cố Bảo Bảo cho dù không làm gì trong phòng nghỉ, cô cũng tức giận.

"Cố Bảo Bảo, cô đi ra cho tôi!" Cô đặt tài liệu lên bàn Mục Tư Viễn, vỗ bàn rầm rầm, lại chẳng có ai để ý tới cô.

Cô sửng sốt, lẽ nào trong phòng không có ai?

Cô ngó qua phòng nghỉ, rồi lại tới bàn Cố Bảo Bảo.

Cô bị cái PDA trên bàn hấp dẫn, không nói hai lời cầm lên xem hành trình của Mục Tư Viễn.

"Cố Bảo Bảo này!" Hàng lông mày dần nhíu chặt lại, "Làm trợ lý thế nào vậy? Không ngờ lại không sắp xếp thời gian cho anh mình gặp Tâm Du? Cô ta còn dám nói cô ta đã hết hy vọng?"

Cô tức giận ném cái PDA lên bàn, chuẩn bị chờ ở đây chất vấn Cố Bảo Bảo một phen, ánh mắt lại rơi vào tài liệu trên bàn.

Mới nhìn hai hàng, sắc mặt cô liền có biến hóa, vội vàng cầm lên xem từ đầu tới cuối, cô lập tức lo sợ bỏ nó lại chỗ cũ.

Tay chân cô run rẩy, vốn muốn đi ra ngoài, lại đi vào phòng nghỉ, trong giây lát phản ứng kịp, cô chạy nhanh ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

CHƯƠNG 86: AI CŨNG CÓ THỂ LÀM ĐIỀU ĐÓ, TRỪ EM RA.

"Tâm Du, việc kinh doanh của anh tôi thật sự quá khủng bố, bản báo giá kia tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi!" Mục Sơ Hàn uống liền mấy ngụm nước.

Vừa rồi một hơi đem chuyện cô lén thấy được bản báo giá trong văn phòng tổng giám đốc sáng nay kể ra, thật sự miệng đắng lưỡi khô.

Trịnh Tâm Du không thú vị nhếch môi lên, ánh mắt xuyên qua bức tường kính trong phòng riêng nhìn ra bên ngoài, "Cô gọi tôi ra đây ăn cơm, chỉ vì nói chuyện này thôi à?"

Mục Sơ Hàn sửng sốt, "Tâm Du, việc này còn chưa đủ khủng khiếp hay sao? Đây chính là tài liệu cơ mật, Cố Bảo Bảo lại tùy ý đặt trên bàn như thế, anh tôi mà biết còn không phải lập tức đuổi cô ta đi sao?"

Trịnh Tâm Du thở dài trong lòng, vậy sao lúc đó cô không đi gọi anh cô xem đi? Bây giờ nói thì còn ý nghĩa gì nữa?

Lần đầu tiên cô phát hiện, hóa ra Mục Sơ Hàn ngu ngốc như vậy!

"Tâm Du." Dường như cảm thấy cô mất hứng, Mục Sơ Hàn nói mau, "Cô đừng như vậy mà, lần sau tôi sẽ chú ý nhiều hơn. Tính cách Cố Bảo Bảo rất lơ mơ, nhất định sẽ có không ít sai lầm để tôi bắt được!"

"Nói sau đi!" Trịnh Tâm Du không quá cảm thấy hứng thú, cô cầm lấy túi chuẩn bị đi, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại, bắt được bốn bóng người quen thuộc.

Đó là Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo, hai người dẫn Hoan Hoan, Nhạc Nhạc đang bước vào nhà hàng này.

Trịnh Tâm Du vội cầm lấy điều khiển từ xa, đóng rèm che đi bức tường kính.

"Tâm du, cô sao thế?" Mục Sơ Hàn kinh ngạc, đang xem cảnh biển đẹp thế này, sao lại đóng rèm vào làm gì?

"Cô nhỏ giọng một chút!" Cô khoát khoát tay, ý bảo cô ấy nhìn ra phía ngoài.

Theo ánh mắt cô, xuyên qua khe hở tấm rèm, Mục Sơ Hàn cũng nhìn thấy bọn họ đang đi vào một căn phòng riêng khác.

"Biển nè!" Hoan Hoan vừa vào phòng, lập tức nhảy tót lên sô-pha, cánh tay mở rộng ra mặt biển bao la bên ngoài như muốn ôm lấy nó.

Nhạc Nhạc cũng học theo anh mở rộng hai tay, lại đập phải tay anh.

"Nhạc Nhạc!" Hoan Hoan đẩy em ra, "Đừng có cướp biển của anh!"

Nhạc Nhạc không cam lòng tỏ ra yếu kém, đánh anh một cái, chẳng qua bé đánh xong thì lập tức trốn ra sau Cố Bảo Bảo.

"Nhạc Nhạc ngoan." Cố Bảo Bảo xoa cái đầu nhỏ, "Không được đánh nhau với anh, nghe chưa?"

"Không sao cả." Mục Tư Viễn ngồi xuống ghế rồi nói: "Hai đứa đánh một trận ba xem ai lợi hại hơn!"

Cố Bảo Bảo trừng mắt với người đàn ông kỳ quái kia, anh dời bữa ăn tối bàn chuyện làm ăn xuống, nói là muốn đưa Nhạc Nhạc đi xem buổi biểu diễn dương cầm của Hoan Hoan, rồi cô cũng bị lừa theo.

Không ngờ chẳng thấy buổi diễn nào cả, lại bị đưa tới đây ăn tối.

"Trừng anh xong rồi chứ?"

Mục Tư Viễn ngồi đối diện cô, chân đụng vào cô một cái, "Trường học đã hoãn buổi diễn lại, cũng mới cho anh biết, sao anh có thể biết trước được chuyện này chứ?"

"Đúng đó mẹ." Hoan Hoan nghiêng đầu lại nói giúp ba, "Có mấy người bạn của con nói mình còn chưa chuẩn bị tốt, không dám lên sân khấu, cho nên cô mới quyết định hoãn buổi diễn lại. Không trách ba được ạ!"

Cô mỉm cười, "Nào, xem muốn ăn gì?"

Hoan Hoan dán vào cô, cùng nhìn thực đơn với cô, "Mẹ, con muốn ăn con cua lớn."

Nói rồi bé chỉ tay vào hình ảnh con cua trên thực đơn, cái miệng nhỏ nhắn cạp cạp như chảy nước miếng.

Nhạc Nhạc bên cạnh thấy thế, cũng đưa tay chỉ vào ảnh con cua, miệng cũng cạp cạp theo.

Hoan Hoan cười khanh khách: "Nhạc Nhạc, em học vẻ lão luyện ấy của anh, có phải cũng muốn làm anh trai không hả?"

Nhạc Nhạc chớp chớp mắt, bỗng nhiên, kỳ tích xảy ra, bé lại lúc lắc đầu!

Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn đều ngây ngẩn cả người, "Nhạc Nhạc." Mục Tư Viễn phản ứng đầu tiên, hỏi lại câu hỏi của Hoan Hoan: "Nói cho ba, có phải con muốn làm anh trai không?"

Nhạc Nhạc lại lắc đầu.

Như muốn chứng thực, Cố Bảo Bảo cũng hỏi: "Nhạc Nhạc, có phải con muốn làm anh trai không?"

Nhạc Nhạc nhìn cô một cái, thật là phiền quá đi, vì sao ba người đều cùng hỏi một vấn đề không vậy?

Người ta cũng đã nói là không muốn làm anh trai rồi mà!

Bé cầm lấy đôi đũa trên bàn, ném thật mạnh xuống đất, bộc lộ sự bất mãn mãnh liệt của mình.

"Nhạc Nhạc!" Cố Bảo Bảo ôm lấy bé, kích động trào cả nước mắt.

Việc trị liệu đã có tác dụng, Nhạc Nhạc đã biết bộc lộ tâm tình của mình!

Bác sĩ nói bé có thể dùng cách cau mày, nắm tay để diễn tả sự phản đối của mình, bác sĩ cũng không ngờ, bé lại học được cách lắc đầu nhanh đến vậy!

Mục Tư Viễn cũng thật cao hứng, anh hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc, lại lau đi giọt nước ở khóe mắt cô, cười nói: "Em xem em kìa, Hoan Hoan Nhạc Nhạc đều còn ở đây đấy, cũng không sợ bị bọn nhỏ cười sao."

Hoan Hoan cũng hiểu, hỏi: "Mẹ, Nhạc Nhạc có phải là tiến bộ rất lớn không ạ? Có phải em sắp nói chuyện được rồi hả mẹ?"

Cố Bảo Bảo gật mạnh đầu, nhất định là như vậy! Nhất định là như vậy!

Tay kia cô ôm lấy Hoan Hoan, "Hoan Hoan có vui không?"

Hoan Hoan gật đầu, "Con đương nhiên là vui, con muốn nghe Nhạc Nhạc gọi con là anh!"

"Sắp được rồi!" Cô cười rưng rưng, ôm lấy hai bảo bối.

Mục Tư Viễn thấy ấm áp, vươn cánh tay dài ôm lấy cả ba người, "Được rồi." Anh cúi đầu nói bên tai cô: "Lẽ nào em muốn ăn bữa tối bằng nước muối sao?"

Bỏ đi! Cố Bảo Bảo trừng anh, anh lại không tức giận, rút khăn tay ra lau nước mắt cho cô.

Cố Bảo Bảo đoạt lấy khăn tay trong tay anh, quay mặt đi.

***

"Đây là cái gì?" Mục Sơ Hàn càng nhìn càng tức giận, "Tôi không nhìn lầm đó chứ? Người đó thực sự là anh tôi sao?"

Người mà trăm điều thân mật với Cố Bảo Bảo cùng với ánh mắt dịu dàng ấy là anh trai cô?

Hay chỉ có túi da ấy là anh trai cô?

Cô bỗng dưng đứng dậy, "Không được, tôi phải đến tận nơi xem!"

"Đó chính là anh cô!" Trịnh Tâm Du bỗng nhiên lên tiếng.

Người khác không biết nhưng cô lại biết, Mục Tư Viễn bề ngoài nhìn như rất ghét Cố Bảo Bảo, trên thực tế thì sao?

Có thể không lâu sau đó, ngay cả bề ngoài anh ấy cũng không còn một chút chán ghét nào với Cố Bảo Bảo nữa.

"Tâm Du!" Mục Sơ Hàn nhìn cô, "Vậy chúng ta càng phải đi, tôi cũng phải đi hỏi cho rõ ràng, Cố Bảo Bảo cô ta đang tính toán cái gì? Có phải đầu óc anh tôi mê muội rồi hay không nữa!"

Nói xong cô kéo lấy tay Trịnh Tâm Du, quyết tâm muốn qua đó hỏi.

Nhưng mà, Trịnh Tâm Du lại né đi, tỉnh táo nói: "Đừng có hồ đồ!"

"Tôi..." Cô kinh ngạc, sửng sốt, "Tôi hồ đồ? Tôi..."

"Cô ngồi xuống đi!" Trịnh Tâm Du cắt ngang lời cô, ra lệnh ngắn gọn.

Cô chỉ có thể thở phì phò ngồi xuống, Tâm Du nếu không vội, một mình cô cũng không thể qua đó.

Hơn nữa, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc đều ở đó, cô còn chưa đến mức làm trò trước mặt chúng, vậy đúng là quá hủy hoại hình tượng!

"Vậy cô nói làm sao bây giờ?" Cô hỏi.

Khóe môi Trịnh Tâm Du tạo thành nụ cười lạnh lùng, làm sao ư? Cô đã nghĩ xong.

"Cô đi, nói cho Văn Hạo về bản báo giá mà cô đã thấy." Cô nói.

Nghe vậy, Mục Sơ Hàn khó hiểu, "Vì sao lại nói cho Văn Hạo? Anh ấy cũng là người trong công ty mà."

Cô gật đầu, biết là cô lo lắng việc nói cho Văn Hạo có tác dụng hay không? Liền nói: "Nếu tôi không nhầm, người cung ứng là do Cổ Tín Dương chọn, Tư Viễn ép giá xuống thấp như vậy, chính là vì muốn người cung ứng này tự động từ bỏ, cô nói cho Văn Hạo, chính là giúp anh ấy."

Tuy là vậy, cô vẫn còn có chút lo lắng, dù sao Tư Viễn là anh trai Sơ Hàn, cô không dám khẳng định Sơ Hàn sẽ làm điều đó.

Lời cô vừa dứt, trong mắt Mục Sơ Hàn liền lóe lên sự kinh hỉ lớn lao, "Tâm Du, cô nói xem nếu tôi thật sự nói cho anh Văn Hạo,

liệu anh ấy có thể đặc biệt hài lòng không nhỉ?"

Cô sửng sốt, lập tức gật đầu, "Đương nhiên, đương nhiên là sẽ hài lòng..."

"Cứ quyết định như vậy đi!" Mục Sơ Hàn cao hứng cầm tay cô, "Tìm một cơ hội, tôi nhất định phải mau chóng nói cho anh ấy biết. Nhưng mà." cô nhăn nhó mặt mày, "Phía anh tôi, cô nhất định phải giữ bí mật đó!"

Điều này thật quá... đơn giản!

Cứ để Sơ Hàn làm Văn Hạo vui mừng đi, cô chỉ cần Cố Bảo Bảo rời đi, là được rồi.

Nghĩ như vậy, cô lộ ra nụ cười, "Đương nhiên!"

***

"Trợ lý Cố, cầm bản báo giá hai ngày trước anh bảo em cất ra đây."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo vội đứng dậy, mở tủ đựng tài liệu lấy ra cho anh.

Mục Tư Viễn đứng dậy rồi nói: "Em thuộc lòng bản báo giá đó, lúc họp mà bên cung ứng có hỏi thì đừng làm trò cười đó."

Làm trò cười? Cô nhìn đơn báo giá trong tay, thật đúng là! Thấp ngoài ý muốn.

Hai người vào thang máy, dừng lại một lúc ở lầu 18, không cần

nhìn cũng biết, người cùng đi họp với bọn họ là phó tổng và trợ lý Thân.

"Phó tổng, trợ lý Thân." Cô thay Mục Tư Viễn chào hỏi bọn họ.

Thân Văn Hạo cười với cô, đứng phía sau Cổ Tín Dương, vừa hay đứng song song cùng cô.

"Cố..." Nhưng mà, anh còn chưa lên tiếng, Cố Bảo Bảo đã bị Mục Tư Viễn kéo sang chỗ mình.

Anh ngẩng lên, Mục Tư Viễn cũng đang nhìn anh, trong mắt hiện rõ lời cảnh cáo.

Anh không khỏi buồn cười, ngắn ngủi hơn chục giây còn thế nào?

Cổ Tín Dương nhìn được hết mọi chuyện, bỗng nhiên mở miệng: "Mục tổng, có được trợ lý xinh đẹp như trợ lý Cố đây, anh cũng cam lòng mang ra ư? Không sợ bản thân không giữ được cô ấy sao?"

Mục Tư Viễn cười nhạt hai tiếng, "Việc này không cần anh quan tâm. Tôi không giống anh, không mang được trợ lý nữ theo, bây giờ học thông minh, dẫn theo một trợ lý nam."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo sửng sốt, lẽ nào bên cạnh Cổ Tín Dương cũng từng có trợ lý nữ?

Cô không khỏi có ý nghĩ xem trợ lý nữ kia liệu có phải người phụ nữ của anh ta không!

Bởi vì Mục Tư Viễn nói, thang máy đột nhiên yên tĩnh, cô lén

nhìn Cổ Tín Dương, không khỏi rùng mình một cái.

Sắc mặt kia... thật kinh khủng!

Nhưng cô lại lén không nhịn được nhìn thêm một lần nữa, lúc này cô có chút kỳ quái, vì sao cô lại thấy ở khóe môi Cổ Tín Dương lại lướt qua nụ cười đắc ý mà tàn nhẫn thế?

Đi tới phòng họp, người bên cung ứng đã tới, thấy Mục Tư Viễn, đương nhiên rất khách khí, chào hỏi rồi mời thuốc lá. Chẳng qua anh dường như không để ý tới việc lôi kéo ấy, ngồi xuống ghế tổng giám đốc rồi không lên tiếng.

Cố Bảo Bảo không thể làm gì khác hơn là mời bọn họ cùng ngồi xuống mở cuộc họp.

Lúc này anh mới không nhanh không chậm mở miệng, "Anh nói giá cả một chút xem, nếu chúng tôi có thể tiếp nhận, có thể ký hợp đồng."

Người bên cung ứng khách sáo mấy câu, rồi nói ra một con số.

Cố Bảo Bảo bồn chồn, cao như vậy a! Cao hơn gấp ba so với giá cả ban nãy xem.

"Mục tổng, anh thấy thế nào?" Nghe đối phương hỏi, anh lạnh lùng nhếch môi, "Trợ lý Cố, cái giá này so với chúng ta thì thế nào?"

Cố Bảo Bảo nhìn anh, lại nhìn đối phương, lắc đầu tỏ ý không được.

"Không được thì thôi, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa." Nói xong anh liền đứng dậy, đối phương cũng lập tức đi theo, "Mục tổng anh đừng nóng vội, chúng ta có thể thương lượng mà."

"Thương lượng? Mấy người còn có thể giảm được bao nhiêu? Có cần tôi đưa con số ra không?" Nói xong rồi ra hiệu Cố Bảo Bảo, "Nói cho họ giá chúng ta quy định."

Còn chưa chờ cô nói, đối phương đã đưa ra một con số, rất là khổ sở: "Mục tổng, không thể thấp hơn được nữa đâu."

Cô sửng sốt, rõ ràng cảm giác Mục Tư Viễn bên cạnh cũng rất sững sờ, sao lại trùng hợp vậy?

Con số đối phương vừa đưa ra, vậy mà lại giống hệt với đơn báo giá trên tay cô? !

"Mục tổng." Cổ Tín Dương ở một bên lành lạnh lên tiếng, "Người ta cũng đưa cái giá không thể thấp hơn được nữa, anh còn không đưa hợp đồng cho anh ta? Chuyện như vậy truyền đi, người ta còn tin tưởn Mục Thị là tập đoàn lớn sao?"

"Anh... !" Mục Tư Viễn xoay người tức giận nhìn anh ta, nắm tay nắm chặt, đè cơn tức giận của mình xuống, nói với Cố Bảo Bảo: "Em với bọn họ thương lượng chi tiết hợp đồng!"

Nói xong, anh ra khỏi phòng họp đầu tiên.

Cố Bảo Bảo lo lắng nhìn anh, ngơ ngác gật đầu, trong lòng như hiểu ra cái gì đó, chỉ là không dám xác định.

Không bao lâu, hợp đồng đã xong, cô cầm đi để Mục Tư Viễn kí

tên đóng dấu. Nhẹ nhàng đẩy cửa ban công ra, cô đi vào thì thấy Mục Tư Viễn và thư ký chủ nhiệm đang đứng trước cửa sổ nói chuyện gì đó.

Có lẽ là phòng làm việc quá lớn, bọn họ đều không nghe được tiếng bước chân của cô, càng không ý thức được cô đã đi vào.

Cô nghi ngờ tiến tới, đang muốn gọi anh một tiếng, lại nghe được thư ký chủ nhiệm nói: "Mục tổng, theo như anh nói, đơn giá quy định kia trừ anh ra, chỉ có trợ lý Cố là đã từng xem."

Nghe vậy, Mục Tư Viễn không có lên tiếng.

Thư ký chủ nhiệm tiếp tục nói: "Một phần đơn giá quy định, nói cơ mật cũng không coi là cơ mật, nhưng với phó tổng, nắm giữ được phía cung ứng, anh ta sau này muốn làm gì thì cũng dễ dàng hơn."

Mục Tư Viễn gật đầu: "Đây chính là lo lắng của tôi."

Nói xong anh hình như cảm nhận được gì đó, quay ra nhìn Cố Bảo Bảo.

"Trợ lý Cố!" Thư ký chủ nhiệm cũng thấy được cô, vội gật đầu với Mục Tư Viễn rồi ra ngoài.

Mục Tư Viễn nhìn cô cau mày, ngồi xuống ghế làm việc, "Em nghe được hết rồi à?"

Cô gật đầu, "Tôi... Không phải tôi..."

Không phải cô lộ ra, thậm chí vừa rồi trong cuộc họp cô mới chỉ xem qua đơn giá quy định đó thôi.

Cô nhớ là hôm đó lúc anh đưa cho cô bản báo giá, lúc đó cô lại phải lập tức đi đưa tài liệu tới phòng họp cho anh.

Sau khi trở về cô liền thu nó lại, mãi cho tới vừa rồi mới lấy ra!

Cô... Cô thực sự không biết sao bản báo giá ấy lại lộ ra ngoài.

Thế nhưng, nếu chỉ có cô và Mục Tư Viễn là đã từng xem, cô cuối cùng không thoát khỏi hiềm nghi.

"Tôi..." Cô dồn dập cúi đầu, bất an nói, "Tôi... Tôi tự nhận lỗi..."

Còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy bóng dáng cao lớn của anh tới trước mặt mình, "Em nói cái gì... ?" Anh hỏi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cắn môi nói: "Tôi thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện này phải có phương thức giải quyết, tôi..."

"Em cái gì?" Anh hỏi lại, sâu trong mắt đã hiện ra ý cười nhàn nhạt, cầm lấy cái cằm nhỏ nhắn của cô, ngón tay cái của anh đè lên môi cô, bỗng nhiên nói: "Đừng có cắn, anh không muốn hôn đôi môi có thương tích đâu!"

Cô sửng sốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Ánh mắt hơi giật mình nhìn anh, đây là có chuyện gì? Không phải bọn họ đang nói chuyện về bản báo giá sao?

Tại sao lại...

Anh lấy tay ra, cầm lấy hợp đồng từ tay cô, ký tên đóng dấu, giao trả lại cho cô, "Cầm đi đưa cho bọn họ."

"Mục... tổng..." Cô không rõ tâm tư của anh, vậy việc này giải quyết thế nào? Lẽ nào cứ như vậy không giải quyết được gì...

"Anh thật ra có một biện pháp rất tốt." Anh nói, "Em có muốn nghe không?"

"Cái... gì?" Cô nghi ngờ hỏi thì thấy anh ngồi lên một góc bàn, cằm nhếch lên, ý bảo cô tới gần, hình như lời anh sắp nói là bí mật.

Cô tiến gần lại để nghe, còn cách anh một bước thì cổ áo bị anh bắt lấy, cánh tay kéo mạnh liền khiến cô ngã vào ngực anh.

"Mục..." Cô lúng túng, môi anh đã gần bên tai cô, nhỏ giọng nói một câu."Cái gì?" Cô không nghe rõ.

Cánh tay anh ôm chặt lấy cô, nói lại lần nữa.

"Anh... !" Lần này cô đã nghe rõ, cầm bản hợp đồng đập lên người anh, anh cười ha ha, "Vậy em có đồng ý không?"

"Tôi không đồng ý! Anh đúng là tên... lưu manh, trộm cướp!" Cô mắng.

"Được rồi, anh mà muốn vào, em cũng không ngăn được!" Anh bá đạo nói, khóe môi mang theo nụ cười tà ác, "Em mau đi đưa hợp đồng đi."

Cô thở phì phò liếc anh, xoay người đi, cánh tay lại bị anh nắm

lấy.

"Còn muốn làm gì nữa?" Cô quay lại trợn mắt, đôi mắt anh nhìn cô thật trong trẻo, "Bảo Bảo, anh biết là không liên quan tới em."

Cô sửng sốt, "Cái gì... Anh..." Anh có ý gì?

Anh cười nhạt, "Anh biết, bất kỳ ai cũng có thể làm việc này, em thì không." Cô ngơ ngác sửng sốt, cảm giác như đang nằm mơ, niềm vui trong lòng lại chân thật đến vậy.

Thế nhưng một giây kế tiếp, anh lại vỗ vào mông cô, bàn tay trên mông cô xoa nhẹ vài cái khinh bạc, "Mau đi đưa hợp đồng, đừng có nhận lương rồi không làm gì cả thế!"

Cô tức giận thiếu chút nữa muốn giậm chân, nào có cấp trên như anh? ! Vừa rồi còn nói cái gì? Nói là: Bảo cô lén để một cái thang ở tiệm mỳ vằn thắn, để anh đỡ phải leo lên khổ cực nữa!

Cô còn mong sao anh ngã gãy chân!

Đúng là cái tên lưu manh, trộm cướp!

Thế nhưng vì sao... Trong lòng cô, lại đầy ắp như vậy, hình như giả bộ là anh mà!

***

Lông mày anh đậm, khẽ nhướng lên, cho nên lúc không cười trông rất hung dữ.

Chẳng qua cô không sợ chút nào, khi còn bé cô chỉ coi anh là một

"con cọp giấy"!

Mắt anh là mắt hai mí, ánh mắt rất sâu, không ai có thể đoán được anh đang suy nghĩ gì. Thế nhưng cô lại chìm đắm trong đôi mắt thâm thúy ấy.

Mũi anh rất thẳng, gần giống như người Châu Âu, nhưng không có to như người Châu Âu, người ta thường nói mũi thẳng điển hình cho người có tính cách kiên nghị, hình như anh cũng vậy.

Bình thường anh hay nóng tính, thích la ó, làm hại Nhạc Nhạc cũng học theo cái bạo lực ấy của anh!

Hừ!

Về đôi môi anh... rất mỏng, tới đây thì bút trong tay dừng lại, Cố Bảo Bảo không vẽ nổi nữa, trong đầu đều là hình ảnh cặp môi mỏng ấy, người cô như bị lửa thiêu.

"Trợ lý Cố?" Bỗng giọng nói từ xa của anh lọt vào tai, cô ngẩn ra, cô vội lấy tờ giấy khác che đi bức tranh, ngẩng lên nhìn về phía bàn làm việc của anh.

Cặp mắt thâm thúy trên bức tranh kia giờ đang khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nghi ngờ hỏi: "Em đang làm gì vậy? Anh gọi em mấy tiêng rồi đấy!"

Cô không nhịn được lại nhìn vào cặp môi kia của anh, lo sợ không yên lại cúi đầu, "Không có... Không làm gì cả..."

Nói xong cô vội cầm lấy tài liệu mà thư kí đưa cho, sắp xếp

hành trình mấy ngày này cho anh.

Mục Tư Viễn hoài nghi nhìn cô, không đúng! Rõ ràng đã tới thời gian ăn cơm trưa mà cô sắp xếp cho anh, sao cô lại còn tiếp tục làm việc?

Thấy bộ dạng nghiêm túc của cô, anh không thể không nhắc cô, "Trợ lý Cố!"

"Ừ?" Cô ngẩng đầu, không phát hiện ra là khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng lên.

Ánh mắt của anh ngẩn ra, "Có phải em nên sắp xếp bữa trưa cho anh?"

Bữa trưa? Cô lúng túng cúi đầu nhìn đồng hồ, quả thực đã mười hai giờ rồi! Không ngờ cô lại hoa si lâu như thế?

"Trưa hôm nay không có bữa tiệc nào cả." Cô vội đứng dậy, "Anh muốn ăn cái gì?"

"Không có tiệc?" Thực sự là khó có được a, anh đứng dậy, nở nụ cười tà mị mê chết người nhìn cô, "Vậy em đi theo anh."

Đi theo anh? "Là đi đâu?" Miệng thì hỏi, chân lại đi theo anh, trong mắt cô chỉ có bóng hình anh.

Anh buồn cười dừng bước lại, "Trợ lý Cố, anh phải nhắc nhở em, bên ngoài là tám độ đấy!"

Cô ngẩn ngơ, nhìn áo sơ mi mỏng trên người, chạy nhanh vào văn phòng.

Bóng lưng cô trong mắt anh, cùng với bóng dáng vội vã trong ký ức dần chồng chéo lên nhau.

Cùng một địa điểm, gần như thời gian cũng giống nhau, cô cũng vì đi theo bước chân anh mà quên cả áo khoác lẫn túi xách.

Chỉ là khi đó anh không có nhắc nhở cô, mặc cho cô đi theo ra ngoài, tới khi lạnh run mới nói với anh: "Anh Tư Viễn, anh chờ em một chút, em đi lấy áo khoác rồi tới ngay."

Đương nhiên, khi đó anh cũng không có chờ cô.

"Được rồi, đi thôi, đi đâu đây?" Tiếng cô cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, anh cười, tay ôm lấy eo cô, để cô sát lại gần mình.

"Này!" Cố Bảo Bảo cuống cuồng muốn đẩy anh ra, nhỏ giọng nói: "Đồng nghiệp sẽ thấy mất!"

Anh cười, cánh tay kéo lại chặt hơn, như là bắt giữ lôi cô vào thang máy.

Không biết vì sao mình phải làm như vậy, chỉ bởi vì sâu trong tim, bỗng nhiên có một cảm giác sợ hãi, một cảm giác lo lắng.

CHƯƠNG 87: HỢP ĐỒNG CẮT NÁT

Trời!

Không phải cô hoa mắt đó chứ!

Mục Sơ Hàn đứng ở cửa phòng thư ký, kinh hãi trợn to hai mắt.

Cô đang định tới nhà ăn công nhân viên ăn cơm trưa, thuận tiện xem có thể gặp được anh Văn Hạo hay không, không ngờ lại khiến cô thấy được... hình ảnh buồn nôn này!

Cố Bảo Bảo rốt cuộc đã cho anh ăn cái gì vậy hả?

Hay là đầu anh bị hư rồi?

Cố Bảo Bảo phụ trách mà làm lộ giá quy định, anh lại không tức giận, ngược lại còn càng ngày càng thân thiết với cô ta? !

Nhìn bộ dạng thân mật kia của bọn họ, nhất định là đi ăn trưa!

Cô oán hận cầm máy, ấn số của Mục Tư Viễn.

"Anh!" Điện thoại được tiếp, cô lập tức làm nũng khóc lóc om sòm, "Anh ở đâu thế? Người ta đang muốn cùng anh ăn cơm trưa này!"

Bên kia chỉ truyền lại mấy lời ngắn ngủn: "Bây giờ anh không có thời gian!" Sau đó cúp máy.

***

Mục Tư Viễn tiện tay ném điện thoại sang một bên, mới nhớ tới Cố Bảo Bảo dưới sự "uy hiếp" của anh đã ngồi sang ghế phụ, điện thoại vừa ném đi liền đập vào tay cô.

Cô nhìn thấy, là cuộc gọi của Sơ Hàn.

Cô để lại điện thoại lên bục, suy đoán hỏi: "Sơ Hàn... có phải là có việc gì không?"

Anh không cho là đúng: "Nó thì có chuyện gì được? Đừng có vô cớ sinh sự là được!"

"Cô ấy..." Cô muốn nói lại thôi, không biết có nên nói hay không.

"Có chuyện gì thì nói đi." Ánh mắt anh liếc qua là thấy được tiểu tâm tư kia của cô, "Bằng không lát nữa ăn sẽ nghẹn đấy."

Anh nói gì vậy, xem cô thành Hoan Hoan Nhạc Nhạc sao?

Cô trừng anh, "Sơ Hàn có bạn trai không?"

Anh sửng sốt, cái này anh thật không biết. Anh còn không có thời gian rảnh để quản Hoan Hoan, đâu còn tinh lực để ý mấy việc vặt của cô em kia?

"Anh chắc là không có." Anh nghĩ nghĩ, "Nó rất kén chọn, tính tình lại không tốt, người nào được nó để ý, chắc cũng không thể vừa ý nó được."

Cô cười nhạt, "Lẽ nào anh không biết? Sơ Hàn có đối tượng rồi đó."

"Ai?" Anh quay ra nhìn cô một cái.

Cô chợt phản ứng kịp, trong lòng không khỏi ảo não, thiếu chút nữa là cô nói hết ra rồi!

Nếu anh biết Sơ Hàn và cô Trịnh thích cùng một người, không phải là cố ý khơi lại chuyện đau lòng của anh hay sao?

Mà anh liệu có cho rằng cô có ý đồ riêng không?

"Không có!" Cô vội xua tay, "Tôi cũng chỉ đoán lung tung thôi." Nói rồi cô chuyển đề tài: "Đi ăn ở đâu đây? Sắp tới chưa?"

Anh dừng xe lại, bấm còi mấy cái. Phía trước là một hàng xe dài, có thể là kẹt xe.

Anh lại bấm còi lần nữa, tính cách nóng nảy như sắp bộc phát.

"Chúng ta tới đó!"

Bỗng, nghe cô chỉ vào một chỗ bên ngoài. Anh nhìn theo tay cô, thấy một cái bảng hiệu lớn cách đó không xa, trên đó viết: Phố mỹ thực Vọng Hải Kiều.

Quán ven đường? Anh nhíu mày, cô đã đẩy cửa xuống xe.

"Mau lên!" Thấy anh chậm chạp không đi ra, cô liền vòng qua cửa xe bên kia, mở ra rồi kéo tay anh, "Chỉ có nửa tiếng thôi, chậm nữa là không ăn trưa được nữa đâu!"

Con ngươi đen của anh híp lại, xuống xe theo cô, cùng vào "quán ven đường" phố mỹ thực kia.

Anh quan sát khắp nơi, đồ nướng thì bẩn, hải sản không tươi, rau còn chưa rửa, chén đũa giống như chưa được khử trùng, nói chung có vẻ không ổn chút nào.

"Em rốt cuộc để anh ăn gì đây?" Anh không kiên nhẫn hỏi.

"Ăn món đó!" Cô chỉ vào một tiệm thịt viên cách đó không xa, hưng phấn nói: "Ăn ngon lắm, quán lâu năm đó!"

Anh theo cô rẽ vào, từng làn khói dầu nướng dày đặc ùa tới, anh thiếu chút thì sặc.

Quán ăn lâu năm? Ăn một bát thịt viên, bộ đồ mấy vạn đồng này của anh chắc trở thành phế thải mất!

Thế nhưng "đầu sỏ gián tiếp" đối diện này lại hăng hái bừng bừng múc từng muôi thịt viên đưa vào miệng, rất là ngon lành.

Còn anh? Cái bàn nhỏ này khiến anh ngồi mà cổ và eo đều đau, càng đừng nói tới là anh ăn gì!

Bực mình nhìn cô, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại ở cái miệng nhỏ nhắn của cô, vẻ mặt căng thẳng dần dần xuất hiện nụ cười thỏa mãn.

Có thể là bị nhìn chăm chú quá lâu, có thể là do ánh mắt anh quá nóng bỏng, Cố Bảo Bảo rốt cục phát giác, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn anh: "Thế nào, anh không ăn?"

Cái bát trước mặt anh vẫn còn đầy thịt viên!

Anh nhếch môi cười, "Anh ăn đây!"

Nói rồi anh múc thịt viên lên cho vào miệng nhai, hương vị của thịt viên trong miệng là thế nào?

Anh không biết, bởi vì ánh mắt anh còn đang dừng lại trên môi cô, hiện ra từng quang mang đói khát, như là dã thú tìm được con mồi ngon miệng nhất.

Cố Bảo Bảo kỳ quái liếc qua anh, sao anh cứ nhìn cô vậy?

Mặc dù là từng viên thịt được anh ăn, cô lại cảm giác như bản thân đang bị anh ăn tươi từng miếng một...

Cô không chịu nổi run người, vội cúi đầu không dám nhìn anh nữa.

Nhưng vẫn cảm giác được ánh mắt anh, cơ hồ đốt cháy mặt cô thành một cái lỗ lớn!

"Anh..." Cô liếc nhìn anh, "Không thể chuyên tâm ăn được sao?"

"Anh có chỗ nào mà không chuyên tâm ư?" Anh nhướng mày, lại đút một viên thịt vào miệng, chậm rãi... Từ từ lập lại, ánh mắt như ngọn đuốc, thiêu đốt đôi môi cô.

Anh không phải đang ăn thịt viên, mà là đang nhấm nháp đôi môi cô...

"Anh..." Cô cũng không thể nói cảm giác ấy ra được! Chỉ có thể cúi đầu, chịu đựng cơn rùng mình, nhanh chóng ăn hết thịt trong bát mình.

Ăn cơm xong, hai người lại quay về Vọng Hải Kiều, đội ngũ kẹt xe ngày càng dài, chủ xe đều xuống xe vào phố mỹ thực, xung quanh liền trở nên rất là náo nhiệt.

Cố Bảo Bảo xin lỗi: "Xe không thể đi ra được... Chúng ta nên bắt xe rồi về công ty thôi."

Anh không sao cả gật đầu, đi cùng cô tới đợi ở ven đường. Nhưng lại đúng vào buổi trưa nhiều người ra đường, mấy chiếc xe đi qua đều đã có người ngồi hết.

Cô bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lại đề nghị: "Tôi gọi điện tới công ty bảo người ta đưa xe tới đón."

Lại thấy anh thò tay vào túi móc móc, không biết là móc cái gì, bỗng nhiên kéo tay cô chạy về phía trước, đuổi theo chiếc xe buýt đang sắp đóng cửa.

Hóa ra thứ anh móc ra là hai đồng xu. Có thể thấy là xe buýt đã không còn chỗ ngồi, cũng may thùng xe còn khoảng không, hai người tìm một chỗ đứng song song dựa vào cửa sổ.

Cô không nhịn được cười: "Không ngờ anh còn đi xe buýt." Cô thực sự tưởng rằng ngay cả việc đút tiền anh cũng không biết.

Anh không đáp, nhìn cô từ trên xuống, bỗng, anh cúi đầu, nhanh chóng hôn lên cặp môi mọng nước của cô.

Cô sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh, không rõ vì sao anh đột nhiên như vậy.

Bộ dáng ngây thơ mờ mịt, ánh mắt vô tội và gò má đỏ hồng, có

thể do nghi hoặc mà cặp môi cong lên, nhưng không chỗ nào không phải kích thích trí mạng với anh.

"Đừng nhìn anh như thế." Anh tiến tới gầm nhẹ bên tai cô, "Bằng không anh sẽ tiếp tục hôn em đấy."

Cô bị dọa lập tức quay đầu đi chỗ khác, không dám liếc anh một cái.

Lúc này, chiếc xe buýt đỗ ở trạm, mười mấy học sinh trung học đi học lập tức ùa vào.

Khi chúng vào thì khiến thùng xe trở nên cực kỳ chật chội, hai người bất đắc dĩ bị đẩy ra một góc nhỏ, cô dí sát vào cửa sổ, anh lại sát vào cô.

Nhiệt độ cùng hơi thở của anh cuốn tới, cô cảm giác từng cơn sóng nhiệt đập vào cổ. Cô nhất định phải tìm đề tài nào đó nói, mới không còn vẻ xấu hổ hít thở không thông nữa.

Thế là cô khẽ ngẩng đầu, hỏi anh: "Sao anh lại có tiền xu?"

Anh nhìn cô, đôi môi mỏng mấp máy, cô lại không nghe rõ anh nói gì.

Cô nhíu mày: "Anh nói lớn chút đi."

Hơi thở ấm áp lập tức gần bên tai, rồi anh khẽ nói: "Đây là của Hoan Hoan, hôm nay anh quên đưa cho con."

Cô dùng sự kỳ quái đè nén nội tâm xao động, "Vì sao lại cho con

tiền xu?"

Nghe vậy, anh cười nhạt: "Trước đây con luôn nói, con muốn tiết kiệm tiền để đi tìm mẹ, cho nên mỗi ngày anh sẽ cho con mười đồng tiền xu để con cất. Bây giờ tuy rằng không cần nữa, nhưng cũng đã thành thói quen."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Trong lòng cô rất khó chịu, nghĩ đến thằng bé còn nhỏ mà đã có khát vọng như thế, cô không khỏi vừa đau lòng lại hổ thẹn.

Anh hiểu rõ tâm tình của cô, một tay nắm lấy thanh đỡ, tay kia vươn ra ôm lấy cô, hi vọng có thể chia sẻ sự khó chịu ấy với cô.

Cô không có giãy dụa, cũng không có chỗ mà giãy dụa, mặt tựa vào ngực anh, trong buồng xe ầm ĩ này, tỉ mỉ lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Ấm áp giờ phút này, cô có thể kỳ vọng trái tim này cuối cùng sẽ có một ngày thuộc về mình sao?

Cô có thể không?

Chiếc xe bus này chỉ tới phụ cận công ty, hai người xuống xe, còn phải đi qua sáu trạm nữa.

Cố Bảo Bảo mang giày cao gót đi cả quãng đường dài thật có chút không chịu nổi, hơn nữa cô chắc rằng Mục Tư Viễn cũng nhất định mệt rồi, liền nói: "Mục tổng, chúng ta bắt xe quay về công ty đi."

Mục Tư Viễn nhìn qua cô, ánh mắt dừng lại trên đôi giày cao gót

của cô, "Em mệt rồi à?"

Cô thành thực gật đầu, năm năm qua cô không có đi giày cao gót, cho nên bây giờ thật sự là không quá quen.

"Được!" Anh đáp ứng, cô tưởng là anh đồng ý bọn họ bắt xe về công ty, không ngờ anh lại vòng tay qua eo cô, chân bị nhấc lên, cô được ẵm tới bồn hoa bên đường.

"Nào, để anh cõng em." Anh nói, thực sự xoay người lại đưa lưng về phía cô, tay vỗ lên vai, tỏ ý cô được rồi.

Cô ngạc nhiên, đang không biết phải nói gì để cự tuyệt, bỗng nhiên, những tiếng còi xe chói tai vang dội từ trên phố cách đó không xa vọng lại.

Cô và anh đồng thời lơ đãng ngẩng lên, lại không có thu lại.

Trong chiếc xe dừng lại trước đèn đỏ kia, cửa sổ xe bị kéo xuống, lộ ra Trịnh Tâm Du đang ngồi bên trong.

Cô thấy đường cong lưng anh cứng đờ, thân hình cao lớn có chút ngơ ngác nhìn chiếc xe kia. Có phải anh muốn tiến lên chào hỏi, có phải anh muốn giải thích những gì anh với cô đang làm với cô Trịnh?

Cô có thể cảm giác được anh có những ý nghĩ này, chỉ là đèn xanh hiện lên quá nhanh, Trịnh Tâm Du đi cũng quá nhanh.

Anh không kịp.

"Mục tổng..." Nhìn bóng xe Trịnh Tâm Du biến mất trong dòng xe cộ, cô thu lại ánh mắt: "Chúng ta... Quay về công ty thôi."

Nói xong cô chuẩn bị bước xuống bồn hoa, anh lại trở tay ôm lấy chân cô, tiếp tục động tác vừa rồi.

Cô nằm úp sấp lên lưng anh, có hơi giật mình, "Mục tổng... vẫn là không nên, sẽ... sẽ bị đồng nghiệp bắt gặp mất."

Anh cõng cô đi về phía trước, cất giọng nói: "Đây là phúc lợi khi làm trợ lý cho tổng giám đốc! Để bọn họ thấy rất tốt, sẽ dễ dàng khích lệ bọn họ chăm chỉ làm việc để giành lấy vị trí này của em!"

Đây được coi là lý do gì?

Cố Bảo Bảo ngạc nhiên, trong lòng lại thấy ấm áp và ngọt ngào, lần này... Một lần duy nhất, anh không vì Trịnh Tâm Du mà bỏ cô xuống.

Đôi tay nhỏ bé đưa ra trước, nhẹ nhàng vòng qua cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa lên đầu vai anh.

Hóa ra, cô chưa từng biết là, ngực anh đã ấm mà lưng anh cũng thật ấm áp.

Cơn mệt mỏi kéo tới, cô nằm tựa trên lưng anh ngủ thiếp đi.

Cảm giác được phía sau ngày càng yên lặng, anh chắc rằng cô đã ngủ. Kỳ thực đã rất nhiều ngày anh không có gọi điện hay gặp mặt Tâm Du, đây là điều trước kia chưa từng xảy ra.

Cô ấy bảo anh đừng quấy rầy cuộc sống của cô ấy, anh không

muốn cô ấy buồn rầu, thật sự không còn liên lạc với cô ấy nữa.

Chỉ là vừa nãy gặp được, anh cảm giác mình nên tiến lên chào hỏi, anh hẳn là sẽ nhớ cô ấy, không phải sao?

Thế nhưng vừa rồi, bước chân anh như bị cái gì đó ràng buộc, anh lại có thể chần chờ.

Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên, bước chân anh lại chần chờ trước mặt Tâm Du, là vì cô gái đang tựa vào lưng anh ngủ say sao?

Hay là bởi vì lòng tự trọng của bản thân anh?

Anh... Không xác định được.

Anh cứ thế cõng Cố Bảo Bảo vào công ty, việc rước lấy cảnh con ngươi công nhân viên rơi đầy đất là chuyện trong dự liệu. Đương nhiên, một vài nhân viên cũng tỉnh táo suy đoán, liệu có phải trợ lý Cố ngã bệnh, trẹo chân hay là gì đó?

Mặc dù như thế, nhìn anh vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, nhân viên thang máy còn xuất hiện chen vào, anh mỉm cười, đóng cửa thang máy.

Bỗng, từng tiếng huýt gió vang lên, còn có người... Vỗ tay? !

Thật đúng là một đám nhân viên không yên tĩnh chút nào!

Cùng so sánh, thư ký chủ nhiệm lão luyện trầm ổn hơn nhiều. Mặc dù từ phòng thư ký đi ra thấy được đại kỳ quan này, cô cũng rất lấy làm kinh hãi, nhưng lập tức bình thường trở lại, còn quan tâm giúp anh mở cửa văn phòng ra.

Nhìn tổng giám đốc đi vào, lại tiện tay đóng cửa lại. Người cô run lên, như vừa từ trong mộng tỉnh lại nhéo má mình một cái.

Khẳng định cô vừa thấy là tổng giám đốc và trợ lý Cố? Không phải ảo giác hay người nào đó giả mạo bọn họ? Vậy có phải đại biểu chuyện tốt của tổng giám đốc - ông bố chưa kết hôn đã sắp tới?

"Chủ nhiệm." Bỗng một tiếng thét kinh khiếp vang lên bên tai cô, "Người mới vào văn phòng là anh tôi hả? Cô gái kia là ai?"

Cô nghiêm mặt nói: "Cô Mục, có thể tự do ra vào văn phòng tổng giám đốc đương nhiên chỉ có trợ lý Cố của Mục tổng!"

"Cái gì!" Mục Sơ Hàn giận dữ, đang muốn đi vào văn phòng, thư ký chủ nhiệm lại kéo cô lại, "Cô Mục, việc lộ bí mật lần trước còn chưa rõ ràng, không có lệnh của tổng giám đốc, cô không thể vào!"

Cô rất là nghiêm túc nói, "Bằng không cô cũng sẽ có hiềm nghi."

Lời cô ấy đúng là uy hiếp Mục Sơ Hàn... Cô có tật giật mình, thực sự không dám tiến vào.

Phải biết rằng chuyện như vậy nếu để ba biết, cô nhất định sẽ bị đưa tới trường quân đội nghiêm khắc nhất dành cho nữ chịu tội!

"Hừ!" Cô chỉ có thể tức giận huơ nắm tay, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cô ấy, thư ký chủ nhiệm cười khẽ. Từ cái đêm

đó, tổng giám đốc muốn cô chuẩn bị quần áo cho cô Cố, cũng rất là không bình thường nói ra chính xác số đo của cô Cố, cô đã biết, cặp đôi này không ai có thể chia rẽ.

Tiểu thư Mục Sơ Hàn, tôi đây cũng là tiết kiệm chút khí lực cho cô, vì muốn tốt cho cô thôi!

Đi vào phòng nghỉ, anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đang muốn đắp chăn cho cô thì đã thấy cô khẽ động rồi tỉnh lại.

Cặp mắt ngái ngủ nửa mở nửa khép, cô nhìn anh, tư duy còn chưa có hoàn toàn tỉnh táo lại, kỳ quái thốt ra mấy từ: "Anh... Tư Viễn... ? Đây là..."

Lời còn chưa dứt, nụ hôn ấm áp của anh in lên môi cô, chợt buông ra, chọc cô cười khúc khích không chút phòng bị.

Anh cũng cười, một cái hôn lại ấn xuống.

Cô đưa tay ra ngăn lại, anh đã ngẩng đầu lên, bàn tay nhỏ bé đúng lúc chạm vào đôi môi mỏng của anh.

Anh dứt khoát giữ lấy tay cô, đặt trên môi hôn.

Nhưng như vậy lại thật nhột, nhột lắm đó!

Cô uốn éo người giùng giằng, "Anh Tư Viễn..." Bỗng nhiên ý thức được mình đang nói cái gì, cô lập tức câm miệng.

Anh từng nói không muốn cô gọi anh như vậy nữa, cô bất an nhìn anh, đều do cô nhất thời quên mất. Lại thấy anh cười xấu

xa, "Bảo Bảo, anh vừa phát hiện ra, anh yêu chết tiếng gọi vừa rồi của em."

Cô kinh ngạc, "Vi... vì sao..." Khi còn đang sợ sệt, môi lại được anh hôn.

Ngẩng đầu, con ngươi đen thâm thúy lại tỏa sáng nhìn cô, áng sáng chớp động ấy khiến cô nhìn không hiểu, "Bởi vì..." Anh muốn nói, muốn nói những lời trong lòng ra, nhưng ra tới miệng lại thành: "Anh lớn hơn em nhiều, em đương nhiên phải gọi anh như thế!"

Điều này thật không như anh nói, Cố Bảo Bảo nhịn không được cười một tiếng, "Anh có phải người có nhiều nhân cách không vậy? Chớ giả bộ trước mặt tôi."

Anh không nói tiếp lời cô, ngón tay vén sợi tóc mai bị tung ra cho cô. Sự dịu dàng ấy cô chưa bao giờ cảm thụ, cho nên cũng không cam lòng cắt đứt nó, chỉ yên lặng cảm thụ điều ấy.

Trong phòng nghỉ liền trở nên yên tĩnh, bọn họ ngưng mắt nhìn nhau. Anh không chần chờ, cô cũng không còn ngượng ngùng, một cái chớp mắt trong trời đất này dường như tồn tại chỉ vì hai người bọn họ.

Một lúc lâu sau, trên môi cô nở nụ cười, rất nhiều lời bình thường không dám nói, giờ khắc này tựa hồ lại có dũng khí.

Thế nhưng đột nhiên, di động anh vang lên tiếng chuông, phá hỏng khung cảnh mỹ lệ trong phòng.

Anh ra ngoài nhận điện thoại, cô cũng vội vàng đi theo, nghe anh

nói chuyện điện thoại xong, sau đó nói: "Nghỉ trưa xong thì cũng nên làm việc rồi!"

***

Cố Bảo Bảo trở lại bàn công tác, chợt thấy tờ giấy mình vẽ lung tung trên bàn, vội cầm lấy muốn giấu đi.

"Trợ lý Cố!" Thư ký vừa lúc đi qua, tới chỗ cô: "Cô có thấy bản hợp đồng tổng giám đốc ký không?"

Nói rồi ánh mắt cô tìm kiếm khắp trên bàn làm việc.

Cố Bảo Bảo vội vò tờ giấy vẽ rồi ném vào đống giấy vụn, vừa vội vàng cho chúng vào máy hủy giấy, vừa hỏi: "Bản hợp đồng nào?"

Thư ký chủ nhiệm nhún vai: "Chính là hợp đồng vừa rồi tôi bảo cô Mục đưa tới đó?"

Răng cưa của máy hủy giấy rất sắc bén, mặc dù xấp giấy trong tay cô có hơi giày, nhưng vẫn bị cắt nát.

"Hợp đồng mà cô Mục đưa tôi?" Cô bỏ xuống, cố gắng nghĩ lại, "Thế nhưng... Cô Mục hình như cũng không có đưa hợp đồng nào cho tôi mà?"

Thư ký chủ nhiệm sửng sốt, cô đương nhiên lựa chọn tin tưởng Cố Bảo Bảo, vội quay ra đi vào phòng thư ký.

Nhưng chốc lát sau cô ấy trở về, chắc chắn nhìn Cố Bảo Bảo: "Cô Mục nói đã đưa cho cô. Cô ấy vào phòng không thấy cô nên

đã đặt hợp đồng lên bàn."

Trên bàn? Cố Bảo Bảo vội tìm lại một lần, thư ký chủ nhiệm cũng vừa phụ giúp vừa nói: "Bản hợp đồng có cái bìa màu lam, trên bìa có in hàng chữ đỏ ghi dấu nội dung đơn giản."

Thế nhưng các cô tìm nửa ngày, thấy được đủ loại màu hồng, vàng lam mà lại không thấy màu lam đậm."Sơ Hàn thực sự đã đưa cho tôi?" Cố Bảo Bảo nhíu mày, vì sao cô lại không có chút ấn tượng nào?

Vừa rồi khi cô về bàn làm việc dọn dẹp lại một chút, căn bản không thấy cái gì màu lam... Chờ đã!

Trong lòng cô sửng sốt, thư ký chủ nhiệm cũng nghỉ đến, hai người nhanh chóng tới chỗ máy hủy giấy, thư ký chủ nhiệm khẩn trương hỏi: "Vừa rồi cô đã cắt những gì vậy?"

Cô lo sợ không yên lắc đầu: "Chỉ có một ít giấy vụn mà thôi!" Không cần nói nhiều, nếu hợp đồng có màu lam, vậy cũng có thể nhận ra trong đống giấy vụn.

Cô ngồi xổm xuống rút hộp giấy vụn của máy hủy giấy ra, không nhịn được hít một hơi lạnh.

Trong đống giấy vụn trắng, quả nhiên có những mảnh vụn màu lam.

"Tôi..." Cô không tin cầm lấy dúm vụn giấy đặt trước mặt, thật sự có vụn giấy của bản hợp đồng, thế nhưng... sao cô có thể không phân rõ được giấy vụn cùng với hợp đồng chứ.

Thư ký chủ nhiệm ngẩn ngơ, "Hợp đồng thực sự bị cắt nát rồi!"

"Chuyện gì thế?" Mục Tư Viễn đi tới, kỳ quái hỏi.

Cố Bảo Bảo ân hận rồi lại ảo não nói: "Tôi không cẩn thận đã đem hợp đồng đi cắt nát."

Anh nhíu mày: "Đã có chuyện gì?" Anh không quá tin tưởng, chí ít Cố Bảo Bảo còn chưa từng ở công ty phạm sai lầm như thế!

Cô tưởng anh tức giận, giọng nói không khỏi khẩn trương: "Tôi... Sơ Hàn đặt tài liệu trên bàn tôi, tôi lại không chú ý, lúc mang giấy vụn đi cắt thì cũng đem cả hợp đồng cắt luôn."

"Hợp đồng nào?" Anh nhìn chủ nhiệm thư ký.

Thư ký chủ nhiệm lo lắng nói: "Hai ngày trước bộ phận kinh doanh ký một hợp đồng mới. Bản hợp đòng này có giá hơn hai nghìn vạn, rất khó mới thương thảo được. Bây giờ nếu muốn đối phương làm thêm hai bản nữa, tôi sợ bọn họ sẽ vì chút chuyện nhỏ này mà xoi mói bắt bẻ chúng ta."

Chuyện này nói nhỏ cũng không coi là nhỏ, nếu đối phương là người chú trọng tình tiết thì thật sự phiền toái.

Anh đưa tay lên nới lỏng cà vạt. Mỗi khi anh phiền muộn liền làm như vậy. "Gọi Sơ Hàn tới đây!" Anh ngồi xuống ghế, phân phó với chủ nhiệm thư ký.

CHƯƠNG 88: CÔ KHÔNG BIẾT, ANH GHEN

Mục Sơ Hàn đi giày cao gót vào phòng, lên giọng mỉa mai nhìn Cố Bảo Bảo, "Sao vậy? Lần trước bản báo giá bị người ta xem, lần này lại mất hợp đồng, trợ lý như cô đúng là làm rất tốt đấy!"

Cố Bảo Bảo không để ý đến câu nói móc của cô ta, sốt ruột hỏi, "Sơ Hàn, cô thật sự đã đặt hợp đồng lên bàn tôi sao?"

"Lời cô là ý gì?" Mục Sơ Hàn trừng mắt với cô, "Lẽ nào ý của cô là tôi định vu tội cho cô?"

"Tôi không phải có ý đó." Cô vội xua tay.

Cô hỏi vậy, chỉ là hi vọng Sơ Hàn có lẽ đã quên đưa hợp đồng tới, mà mảnh vụn giấy màu lam trong hộp giấy cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nói vậy, do hợp đồng bị hủy mà tạo thành phiền phức là điều khó tránh khỏi.

"Vậy cô có ý gì?" Mục Sơ Hàn hùng hổ doạ người, "Cô nói xem cô thật ra có ý gì hả?"

Cố Bảo Bảo không muốn tranh luận với cô ta, trầm mặc không nói lời nào, sắc mặt lại hiện lên sự lo lắng.

"Câm miệng!" Mục Tư Viễn bỗng nhiên lên tiếng, ánh mắt nhìn Mục Sơ Hàn khác xa: "Em đưa hợp đồng tới lúc nào?"

Mục Sơ Hàn bồn chồn trong ngực, anh hỏi như vậy, lẽ nào không tin cô đưa hợp đồng tới?

"Mới rồi! Năm phút trước!" Cô nhìn thư ký chủ nhiệm, "Anh có thể hỏi chị ta, hợp đồng do chị ta đưa cho em, em liền mang tới đây."

"Ai có thể chứng minh?" Anh tiếp tục hỏi.

Mục Sơ Hàn ngẩn ra, tiếp đó càng lớn tiếng: "Anh, anh có ý gì? Anh không tin em? Anh không tin em có thể nói thẳng, hà tất ở trước mặt những người này đối với em như vậy?"

Cô oán hận nói, nói xong xoay người như muốn đi.

"Em đứng lại!" Mục Tư Viễn lạnh giọng quát cô, "Hôm nay không nói rõ ràng chuyện này, em không thể đi."

"Em cứ đi đấy, anh làm gì được!" Mục Sơ Hàn kêu to, tiếp tục đi thẳng.

Nhưng mà, khi cô tới cửa thì lại phát hiện hai cánh cửa kiên cố như sắt, căn bản không mở ra!

Anh đã khóa cửa lại! Chẳng nhẽ hôm nay anh ấy nhất định phải hỏi rõ đến tột cùng?

Không, không được! Cô âm thầm nói, cô tuyệt đối không thể bị dọa được, dù sao. . . trong phòng làm việc này cũng đâu có đặt máy theo dõi? Cô làm gì, căn bản sẽ không có người thứ hai biết!

"Anh!" Cô tức giận quay đầu, "Sao anh khóa cửa? Anh có ý gì? Anh cứ nói thẳng đi!"

Cô đi tới trước mặt Mục Tư Viễn, cất giọng nói: "Em thấy anh có phải là đã ăn trúng cái gì rồi không hả? Rõ ràng là Cố Bảo Bảo làm sai chuyện, sao anh lại hung dữ với em? Anh coi cô ta là bảo bối hả?"

Mục Tư Viễn mím chặt môi không nói, cơ thể căng thẳng chứng tỏ anh đã tới sát biên giới tức giận.

"Sơ Hàn, cô đừng nói nữa." Cố Bảo Bảo vội kéo cô ta, lại bị cô ta đẩy ra:

"Đừng có dùng bàn tay bẩn thỉu của cô chạm vào tôi! Cô xứng sao?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, không ngờ cô ta sẽ nói như vậy. Nhưng những gì cô ta nói hình như chưa đủ, còn tiếp tục: "Cố Bảo Bảo, cô nên biết rõ thân phận của mình đi. Hoan Hoan Nhạc Nhạc là do cô sinh ra, vậy thì sao chứ? Lẽ nào cô còn muốn bay lên cành cao làm Mục phu nhân nữa? Cô tỉnh lại đi..."

"Anh bảo em im miệng!" Đây là cảnh cáo cuối cùng của Mục Tư Viễn.

Nhưng anh càng giữ gìn Cố Bảo Bảo, Mục Sơ Hàn lại càng không phục!

"Em sao phải im miệng, vì sao chứ?" Cô ngày càng táo tợn, còn hét lên với Mục Tư Viễn, "Em thấy anh bị nữ sắc mê muội đầu óc rồi. Tâm Du anh cũng mặc kệ sao? Trước đây anh ghét Cố Bảo Bảo thế nào anh quên rồi ư? Bây giờ là ý gì? Giơ tay..."

Hai từ "bạt tai" còn chưa nói ra, cô ngược lại thấy anh giơ tay

lên, một cái bạt tai rơi thẳng vào mặt cô.

"Bốp" ! Không kịp né tránh, cô ngây ngốc nhìn cái tát ấy rơi xuống. Cái tát này vừa mạnh mẽ vừa nặng nề, người bị đánh lập tức ngã xuống đất, vang lên âm thanh trầm trầm.

Cô cả kinh nhảy tránh, thấy Cố Bảo Bảo vượt lên đỡ cho cô cái tát kia, nhìn Cố Bảo Bảo ngã xuống đất, cô ngơ ngác sửng sốt.

"Trợ lý Cố!" Thư ký chủ nhiệm kinh hô, vội vàng đỡ Cố Bảo Bảo dậy, lại thấy má trái cô sưng đỏ, khóe miệng có tơ máu.

"Em!" Mục Tư Viễn trăm triệu lần không nghĩ tới cô lại đột nhiên xông ra, ôm lấy cô, hét to với chủ nhiệm thư ký: "Mau lấy đá lại đây, mau lên!"

Nói xong, anh lập tức ôm lấy Cố Bảo Bảo đặt lên ghế sô-pha.

"Tôi..." Cô khẽ đẩy cánh tay đang ôm lấy cô, "Tay chân tôi không bị thương, không cần..."

Nói chuyện liền động tới vết thương ở má, cô nhe răng nhếch miệng, đau quá!

"Đá đây rồi!" Thư ký chủ nhiệm dùng tốc độ nhanh nhất quay lại, đưa đá cho Mục Tư Viễn.

"Em đừng nói nữa." Anh cầm túi chườm đặt nhẹ lên phần má sưng đỏ của cô, tức giận hỏi: "Sao em lại lao ra hả? Chỉ thấy có người giựt tiền, chưa thấy có ai cướp đòn như em cả!"

Cố Bảo Bảo nhịn không được muốn cười, bị anh giả bộ hung ác trừng mắt, đành phải nín lại.

Thấy bộ dạng cô, nghĩ đến vừa rồi mình xuống tay nặng như vậy, anh lại không khỏi đau lòng, tay khẽ xoa trán cô, "Có đau không?"

Đương nhiên là rất đau rồi! Thế nhưng có anh tự chườm đá cho cô, cô không nói ra được tiếng đau, liền lắc đầu.

Thư ký chủ nhiệm đứng một bên nín cười, hai người này, còn chưa đến mức liếc mắt đưa tình. Nếu thấy dư thừa cô lập tức đi ra ngoài!

Xoay chuyển ánh mắt, mới phát hiện Mục tiểu thư còn đứng cạnh đó, đang lạnh lùng nhìn bọn họ.

Lúc này, Mục Sơ Hàn chuyển con ngươi, đối diện với ánh mắt của thư ký chủ nhiệm, cười lạnh lùng, lại dời mắt sang người Cố Bảo Bảo.

"Đừng có giả mù mưa sa!" Cô đi tới, trừng mắt với hai người trên ghế, xoay người bước nhanh ra ngoài.

"Em. . . !" Mục Tư Viễn tức giận, muốn nói ra lại bị Cố Bảo Bảo ngăn cản, "Đừng nói nữa."

Thấy cô ta ra ngoài rồi, Cố Bảo Bảo mới nói những lời trong lòng ra, "Sao anh kích động như vậy? Cái tát này dẫu gì cũng là đánh vào mặt tôi, nếu đánh vào mặt Sơ Hàn thật không biết phải làm sao!"

"Cái gì mà làm sao?" Mục Tư Viễn nhướng mày, "Anh thấy là

nên đánh nó."

"Anh..." Cô không khỏi chán nản, nếu anh nghĩ như vậy, không phải cô nhận cái tát này vô ích sao?

"Anh cái gì?" Anh quay ra nói với chủ nhiệm thư ký mời bác sĩ, rồi mới nói với cô: "Em không cần lo quan hệ giữa anh với Sơ Hàn không tốt. Dù anh với nó có là anh em, nhưng vì chuyện của mẹ anh, anh vĩnh viễn sẽ không thân thiết được với nó."

Cô sửng sốt, không ngờ anh chẳng những đoán được tâm tư của cô, còn có thể nói ra lời trong lòng cô.

Nhưng cô vẫn không yên lòng, "Anh cứ đối với cô ấy như vậy, hai người vĩnh viễn không thể thân thiết được."

"Đừng nói!" Anh cắt đứt đề tài này, "Khéo lát nữa mặt sẽ sưng như cái bánh bao đấy." Chuyện liên quan tới nhà anh, anh vẫn chưa muốn nói cho cô nghe, trong lòng cô có chút thất lạc, cũng không tiếp tục nói nữa.

Bác sĩ tới rất nhanh, sau khi khử trùng, mặt không còn đau nữa, chỉ là nhìn còn chút sưng đỏ thôi.

Khi cô ra khỏi phòng nghỉ, Mục Tư Viễn đã ra ngoài. Trước khi đi có bảo cô về sớm nghỉ ngơi, thế nhưng sao cô có thể cứ tan việc về nhà được?

Cô vào phòng thư ký, vừa hay thấy thư ký chủ nhiệm đi ra, "Trợ lý Cố, có việc gì à?"

Cô gật đầu, vừa đi theo thư ký chủ nhiệm vào phòng, vừa nói: "Hợp đồng kia, có cách gì bổ cứu không?"

Thư ký chủ nhiệm nhìn cô: "Mục tổng đã bảo người bộ phận kinh doanh làm rồi, cô không cần lo lắng." Dừng một lúc, cô lại bổ sung: "Tôi thấy hẳn là không có vấn đề gì đâu."

Lời còn chưa nói hết, phòng thư ký có người gõ cửa, quản lí bộ phận kinh doanh tới hỏi: "Mục tổng không có ở công ty à?"

Thư ký chủ nhiệm gật đầu: "Anh ấy ra ngoài rồi, có phải hợp đồng có vấn đề gì không?"

Quản lí bộ phận kinh doanh gật đầu, "Đúng vậy! Thư kí mới tới trong bộ phận không biết làm chuyện gì, nói cái gì khiến đối phương khó chịu, nhất định không chịu bổ sung thêm hai bản hợp đồng."

Anh ta lo lắng nhíu mày, "Tôi thấy việc này phải để Mục tổng đứng ra mới có thể làm được!" Thư ký chủ nhiệm liếc anh ta, "Chút chuyện nhỏ này cũng để Mục tổng đứng ra, chúng ta đều là ăn cơm khô sống sao?"

Nói xong cô nhanh chóng bấm điện thoại, hy vọng có thể thông qua người của mình giải quyết vấn đề. Còn đang lo lắng chờ đợi, Cố Bảo Bảo chú ý tới bản sao hợp đồng trên bàn cô ấy, trên đó viết một cái tên công ty quen thuộc.

-- Kim Đầu Quốc Tế --

Trong lòng cô sửng sốt, có phần vui vẻ, đây không phải là công ty của A Diệp hay sao?

Đợi thư ký chủ nhiệm cúp máy, cô liền chỉ vào bốn chữ này hỏi: "Chủ nhiệm, công ty ký hợp đồng với chúng ta là công ty này sao?"

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, "Ừ, là công ty con của bọn họ."

"Vậy không cần lo lắng nữa." Cô cầm bản sao kia lên, mỉm cười nói: "Mọi người đứng gấp, chuyện hợp đồng tôi có thể giải quyết."

Chỉ là làm lại hai bản hợp đồng nữa thôi, cũng sẽ không khiến A Diệp cảm thấy khó xử. Hơn nữa ở Kim Đầu Quốc Tế cô còn quen biết một hai nhân viên quản lý trung tầng, có thể cũng không cần phiền đến A Diệp.

"Cô ấy có thể giải quyết được ư?" Nhìn bóng lưng đi vội của cô, quản lí bộ phận kinh doanh nghi ngờ hỏi.

Thư ký chủ nhiệm nhún vai: "Hẳn là có thể." Đây cũng không phải chuyện lớn gì.

Chỉ là... Cô nghĩ một lúc, vẫn cầm điện thoại lên, xét thấy quan hệ đặc biệt giữa tổng giám đốc và trợ lý, cô thấy là nên báo cáo thì tốt hơn.

"Cô nói cái gì?" Ai cơ, vừa nghe cô ấy nói xong, Mục Tư Viễn phía bên kia rõ ràng giậm chân giận dữ, "Cô nói lại lần nữa, công ty ký hợp đồng với chúng ta là công ty nào?"

"Công ty con của Kim Đầu Quốc Tế."

"Cô mau ngăn cản Cố Bảo Bảo! Tôi lập tức về ngay!" Vậy mà lấy chuyện của anh đi cầu Công Tôn Diệp? Thiệt cho cô nghĩ ra

được, anh tình nguyện không cần hợp đồng này, cũng sẽ không muốn chút xíu nhân tình của cái tên Công Tôn Diệp kia.

***

Đây là có chuyện gì? Khó hiểu ngăn cô lại ở cửa, thư ký chủ nhiệm còn cầm lấy bản sao hợp đồng trong tay cô, không muốn cô xen vào chuyện này, còn nói tổng giám đốc lập tức quay về có việc giao phó!

Thế nhưng cũng đã hơn một tiếng rồi, đến cái bóng của anh cũng chẳng thấy.

Cô lấy di động ra, cảm thấy không thì gọi điện cho A Diệp trước, xem anh có ở công ty không.

"Em đang làm gì hả?" Bỗng, tiếng Mục Tư Viễn truyền ra từ cửa, cô ngẩng đầu lên, anh bước nhanh vào đoạt lấy điện thoại của cô xem, tìm kiếm thấy số của Công Tôn Diệp.

"Tư..." Thấy anh trừng mắt cô một cái, cô vội đổi giọng: "Mục tổng, chuyện hợp đồng tôi có cách..."

"Em có cách?" Anh nhướng mày: "Cách gì?"

Cô đã nhận ra thái độ kỳ quái của anh, lại không suy nghĩ nhiều, chỉ nói: "Hóa ra bên kia là công ty của A Diệp, thực sự không được thì gọi điện thoại cho anh ấy là được rồi."

"Thực sự không được? Em nói anh không có năng lực giải quyết chuyện này?" Anh không tự chủ lại tăng thêm ngữ điệu: "Chuyện nhỏ này?"

Cô ngẩn ngơ, dường như ý thức được anh lưu tâm cái gì, vội khoát tay nói: "Không có, không có... Tôi chỉ là... chỉ là cảm thấy như vậy sẽ nhanh hơn thôi."

"Không cần, " Anh lập tức từ chối, ngón tay bấm bấm mấy cái trên điện thoại của cô, mới đem trả điện thoại lại cho cô, "Em bây giờ về nghỉ ngơi, chuyện này em không cần phải quản."

"Hừ..." Cô cầm lấy điện thoại, cúi đầu nhìn thì thấy số của A Diệp ban nãy đã không còn nữa.

"Anh..." Nhớ lại anh vừa rồi bấm mấy cái trên điện thoại cô, cô liền hiểu: "Anh làm gì mà lại xóa số của A Diệp?"

Anh không thấy có gì là không thích hợp cả, còn nhìn từ trên cao xuống, vênh váo tự đắc hỏi ngược lại: "Em cần số của anh ta làm gì?"

"Ngày nào em cũng gọi cho anh ta hả?" Anh lại hỏi.

Cô bản năng lắc đầu, bỗng nhiên tỉnh táo, lại cảm giác mình thật buồn cười, sao cô phải lắc đầu chứ?

"Mặc kệ tôi có gọi điện cho anh ấy hay không, anh cũng không thể tự tiện xóa gì đó trong điện thoại của tôi!" Điều này ở đâu cũng đều nói không thông a!

Nhưng anh còn bày ra cái mặt thối: "Sao anh lại không thể?"

"Anh... !" Sớm biết anh chính là không nói lý như vậy, hà tất còn

nói tiếp với anh làm gì.

Cố Bảo Bảo cũng tức giận, quay đầu liền đi ra ngoài. Cô có thể đi, anh không phải nói cho cô về nhà nghỉ ngơi sao? !

Thế nhưng, người nói ra lời ấy giờ lại bảo cô đứng lại? "Em có nghe hay không hả, đứng lại cho anh!" Anh đi tới giữ chặt vai cô lại, con ngươi đen mang theo tâm tình phức tạp nhìn cô: "Em muốn đi đâu hả?"

Cô giùng giằng: "Tôi về nhà, anh không phải đã nói bảo tôi về nhà sao hả?"

Anh nhìn gò má sưng đỏ của cô, sức lực cũng bớt đi, "Về nhà thì được, nhưng đừng có đi tìm tên họ Công kia đấy. Chuyện này không cần em quan tâm, nhớ chưa?"

"Gì mà tên họ Công chứ?" Cô sửa chữa lại, "Anh ấy tên Công Tôn Diệp, là bạn của tôi, vì sao tôi không thể đi tìm anh ấy?"

Có lẽ anh chưa từng có yêu cầu này với cô, cô không thể thích ứng, cũng càng không thể hiểu hàm nghĩa trong đó.

Cô cứ tưởng anh chỉ đang cố tình gây sự.

Mặt anh lạnh xuống, "Nói vậy em sẽ còn đi tìm anh ta?" Cô suy nghĩ, gật đầu: "Là bạn bè với nhau thì phải có qua có lại, huống hồ anh ấy với tôi cũng không chỉ là bạn bè."

Anh ấy đã từng giúp cô rất nhiều, trừ tình yêu không thể cho anh ấy ra, những điều còn lại chỉ cần cô có thể làm được, chỉ cần anh ấy lên tiếng, cô đương nhiên nghĩa bất dung từ (không thể chối từ).

Cô chưa từng thấy điều đó có gì sai, lại không phát hiện cánh tay anh ôm đầu vai cô đã buông ra, "Nói như vậy, em không thể cắt đứt việc qua lại với anh ta?"

Cô thấy thật quái lạ, "Sao tôi phải cắt đứt việc qua lại với anh ấy?"

"Em..." Anh giận dữ siết chặt nắm tay, "Cho nên em liền nhớ tới anh ta! Em tin anh ta có thể giúp em giải quyết vấn đề mà không tin anh?"

Nghi hoặc trong mắt cô càng đậm, "Anh đang nói cái gì thế?" Cô hoàn toàn không rõ, anh lại đẩy cô một cái, "Về nhà đi, ngày mai cho em nghỉ, không cần tới làm."

Không kịp phòng bị trước cái đẩy ấy của anh khiến chân cô lảo đảo, cô chỉ kịp đỡ lấy tường, chỗ bị sưng va chạm với tường khiến cô đau đến nhíu mày.

Điều khiến cô càng đau lòng là anh lại thô lỗ với cô như thế.

"Anh... Làm gì?" Cô cố chịu đau hỏi.

"Em đi mau." Anh đuổi cô, "Muốn tìm Công Tôn Diệp thì tùy em, anh cũng không quản em."

"Anh..." Cô kỳ quái, đau lòng, phẫn nộ, "Anh sao vô lý như vậy hả?"

Nói xong, cô oán hận xoay người đi, chạy ra khỏi văn phòng tổng

giám đốc.

Anh cáu kỉnh đấm mấy quyền vào không khí, hét lớn: "Thư ký, thư ký..."

Thư ký chủ nhiệm vội vàng chạy vào văn phòng "Mục tổng, có gì dặn dò?"

"Mau, mặc kệ bất cứ giá nào, trong vòng mười phút phải làm cho xong hợp đồng kia!" Không thể để cô ấy có bất kỳ lý do gì, bất kỳ lý do gì tìm cái tên họ Công kia!

***

Cố Bảo Bảo thở phì phò vào tiệm mỳ. Ba Cố đang ngồi bóc tỏi, liếc mắt liền thấy bên má sưng đỏ của cô, "Bảo Bảo, con sao lại bị như vậy?" Ông đau lòng hỏi.

Trong lòng Cố Bảo Bảo vẫn còn đang phỉ báng câu nói của Mục Tư Viễn, liền nói: "Không có việc gì đâu ba. Hôm nay con đi trên đường không cẩn thận nên đụng vào cột điện."

Ba Cố vừa bực mình vừa buồn cười, mẹ Cố thì thương xót: "Vậy làm sao được hả? Ngày mốt chúng ta đi ra biển, với cái bộ dạng như này chụp ảnh không đẹp đâu!"

Đúng ha, cô lại quên mất luôn chuyện này, "Không sao đâu mẹ." Cô an ủi, "Ngày mai con không cần đi làm, có thể ở nhà nghỉ ngơi, ngày kia thì mặt sẽ không còn sưng như này nữa."

"Cũng tốt!" Mẹ Cố cười, bỗng nhiên lại nói: "Vậy không bằng mai chúng ta ra biển đi, như vậy có thể vui chơi ba ngày."

Cô nghi ngờ trong lòng, người mẹ cần cù tiết kiệm cả đời sao đột nhiên lại thích đi nghỉ vậy? Bà không phải nói biển ở đâu cũng thấy cơ mà, cớ gì mà phải tiêu tiền ở khách sạn đắt muốn chết kia?

Chẳng qua cô không muốn làm mất hứng thú của mẹ, liền gật đầu: "Mẹ, mẹ muốn thế nào thì cứ vậy đi."

Vừa hay đi biển sẽ cách xa anh, không cần phải gặp cái tên cuồng vọng tự đại kia nữa!

"Vẫn chưa được!" Ba Cố lắc đầu, "Bảo Bảo ngày mai nghỉ thì đón Hoan Hoan Nhạc Nhạc về nhà ăn cơm chiều đi, đi nghỉ thì cứ để ngày mốt."

Khuất phục trước sức quyến rũ của Hoan Hoan Nhạc Nhạc, mẹ Cố lập tức thay đổi chủ ý: "Cũng tốt, cũng tốt!"

***

Anh sẽ gọi? Sẽ không gọi? Sẽ gọi... Cứ từng đóa hồng sắp héo triệt để thịt nát xương tan trong tay Cố Bảo Bảo, tới cánh hoa cuối cùng, lại là -- anh sẽ không gọi--!

Cô phiền não vứt cành hoa đi, nằm trên giường, xem ra là thật rồi. Bây giờ đã hơn mười giờ, anh sẽ không gọi điện thoại tới.

Nhìn điện thoại di động, cô lại buồn bực bỏ đi, hận sao mình lại nhớ anh, không gọi thì không gọi, cô mới không cần chờ điện thoại của anh!

Vi biểu thị quyết tâm của mình, cô lấy điện thoại đặt dưới gối, lại chốn trong chăn, đi ngủ.

Càng tới nửa đêm, đầu hẻm ngoài tiệm mỳ Cố gia, bỗng nhiên có một chiếc xe đỗ lại.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông nhíu mày bước xuống, đứng từ xa nhìn cửa sổ lầu hai đã tắt đèn, ánh mắt đang phiền muộn bỗng trở nên dịu lại.

CHƯƠNG 89: ANH KHÔNG GỌI ĐIỆN TỚI

Cúi đầu, ngón tay nhanh chóng bấm số của cô, trên môi anh hiện lên tia cưng chiều chính anh cũng không phát giác.

Cố Bảo Bảo này!

Sau khi thở phì phò ra khỏi công ty, một mình anh ở văn phòng bận rộn sứt đầu mẻ trán, ấy thế mà cô lại không gọi điện cho anh!

Cô ấy thực sự thay đổi rồi. Trước đây chỉ cần khi nào không ở bên cạnh anh, nhất định cứ nửa tiếng gọi một cuộc điện thoại, thật khiến anh phiền không chịu nổi.

Trong đầu nảy ra ý niệm đó, trong lòng anh xẹt qua sự sợ hãi. Cô ấy thay đổi, có phải đã không còn yêu anh nữa...

Tay di động theo lòng mình, anh vội vàng ấn số máy kia.

Cơ hồ là cùng lúc, một cuộc gọi khác gọi đến, cái tên hiện lên màn hình khiến anh sửng sốt.

-- Du Nhi --

Đã lâu không nhận được điện thoại của cô ấy, bỗng nhiên cô ấy lại gọi, anh chần chờ một lúc rồi mới nhận, bên kia lại vang lên giọng nói của ba Trịnh Tâm Du.

"Alo, có phải Tư Viễn đó không?" Trong giọng ông hiện ra sự lo lắng.

Mục Tư Viễn nhanh chóng trả lời: "Chú Trịnh, cháu đây." Trễ rồi mà ông ấy còn gọi điện liệu có phải Tâm Du xảy ra chuyện gì?

Ba Trịnh ở đầu bên kia thở dài, "Tư Viễn, trễ như thế tìm cháu, chú cũng là bất đắc dĩ, cháu đừng trách."

"Chú Trịnh, có chuyện gì sao chú?"

"Bây giờ cháu có rảnh không? Không thì tới nhà một chuyến, có một số việc, chú thấy là nói thẳng trước mặt thì hơn."

"Vậy được rồi." Anh cúp máy, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua lầu hai, rồi cúi người ngồi vào trong xe.

Bước lên cầu thang, đã có người giúp việc chờ anh. Khi thấy anh thì lập tức mở cửa.

Anh có chút giật mình, trong lòng đã dự cảm được cái gì.

"Tư Viễn, cháu đến rồi." Ba Trịnh đứng lên bắt chuyện, anh gật đầu, lại thấy mẹ Trịnh cùng Tâm Du đang ngồi trên sô-pha.

"Tư Viễn, cháu ngồi đi." Mẹ Trịnh cười với anh.

Anh nhìn qua chỗ trống bên cạnh Tâm Du, ngồi xuống bên cạnh ba Trịnh.

"Tâm Du, em có khỏe không?" Vị trí này đối diện với cô, sắc mặt tái nhợt của cô anh thu hết vào mắt.

Trịnh Tâm Du cười nhạt, "Em rất khỏe. Trễ như này rồi còn gọi anh tới đây, thật xấu hổ quá."

Nói xong, cô rũ mắt xuống, dường như không có hứng thú với mọi chuyện.

Mục Tư Viễn nhìn là hiểu. Đêm nay anh tới cũng chỉ là vì ba Trịnh với mẹ Trịnh, không có quan hệ gì với cô cả.

"Chú Trịnh, có chuyện gì thế ạ?" Anh không nhìn cô nữa, xoay sang hỏi ba Trịnh.

Ba Trịnh lắc đầu: "Trong công ty xảy ra chút việc. Ban ngày có người ở ngân hàng tới quan sát, chú không dám tìm cháu, đành để đến tối mới gọi cho cháu."

Anh sửng sốt, khó trách chú ấy lại dùng điện thoại của Tâm Du gọi tới, lẽ nào điện thoại của chú Trịnh cũng bị người ta theo dõi?

"Chú Trịnh, chú đừng có gấp, từ từ rồi nói." Với một công ty, chuyện lớn hơn nữa cũng chỉ là việc tiền nong, so với sự lo lắng của ba Trịnh, anh có vẻ trấn định hơn.

Ba Trịnh gật đầu: "Giám đốc tài vụ của công ty vẫn do anh trai dì Trịnh cháu làm, không biết là ông ta gạt chú dì đi vay nặng lãi lúc nào, bây giờ lại dùng tiền công ty để trả nợ. Thế nhưng còn có lợi tức từ vay nặng lãi, vốn lưu động của công ty đều bị ông ta cầm đi, nhưng vẫn không đủ nên đã bỏ trốn."

Nói đến đây, ba Trịnh đau lòng vỗ ngực, "Ông ta không nên chạy a, chú dì cũng sẽ không báo cảnh sát! Ông ta đi rồi, lòng người trong công ty lập tức bàng hoàng, tin đồn bay khắp nơi, người bên ngân hàng vậy mà lại biết tin, đưa ra yêu cầu kiểm toán. Chú lo nếu bọn họ thấy khoản ghi trống không kia, sẽ giục thu lại

khoản vay, lúc ấy công ty khó mà chống đỡ được!"

Mục Tư Viễn hỏi: "Trước đó khoản ghi kia có bao nhiêu?"

Ba Trịnh sửng sốt, lập tức lắc đầu: "Tư Viễn, chú không có hỏi vay tiền cháu. Cháu giao thiệp rộng, chú chỉ hy vọng cháu giúp chú chào hỏi người bên ngân hàng, để bọn họ không cho người tới gây sự là được rồi. Công ty chú không lớn, nhờ vào số tiền hàng thu vào, vẫn có thể duy trì việc kinh doanh như thường."

Nghe vậy, anh lắc đầu: "Chú Trịnh, chú bảo cháu bắt chuyện với bên ngân hàng, vậy chẳng khác nào gián tiếp thừa nhận tài vụ công ty chú xảy ra vấn đề? Chỉ có cách thiếu hụt thì bù vào, mới có thể nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả suốt đời nhàn nhã)."

"Cái này..." Ba Trịnh vẫn chưa có chủ kiến, nhìn sang mẹ Trịnh.

Mẹ Trịnh thở dài, "Tư Viễn, lời cháu đúng là có lý, nhưng khoản thiếu hụt của công ty tới ba mươi triệu, không phải chúng ta muốn bù là có thể bù vào."

Ba mươi triệu còn thêm vay nặng lãi? ! Vậy thật đúng là con số không nhỏ.

Trong lòng anh âm thầm tự định giá, ngân hàng nếu đã biết, nhất định thúc giục thu lại khoản vay. Đến lúc đó tiền trong tài khoản không vào, tiền vay không có, công ty sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Nếu công ty lụi bại...

Ánh mắt anh dừng trên người Trịnh Tâm Du. Cô vẫn cúi đầu như trước, từ đầu tới giờ chưa từng nhìn qua anh, dường như cô chỉ

là một người ngoài cuộc.

Đúng vậy, cô không hiểu những việc này, cô yêu thích nhất là những đứa trẻ hoạt bát đáng yêu!

Nếu để Trịnh gia lưng gánh nợ, sự nghiệp của cô nhất định sẽ bị chấn động.

"Chú Trịnh, dì Trịnh." Anh mỉm cười, "Ba mươi triệu này cháu cho chú dì vay trước, chờ khi qua được cửa ải khó khăn này thì hai người trả lại cháu."

"Tư Viễn, cháu..." Ba Trịnh với mẹ Trịnh đầu tiên là cả kinh, tiếp đó là không nhịn được hiện lên sự vui mừng trên mặt, "Tư Viễn, cháu nói thật chứ? Cháu thật sự có thể cho bọn ta mượn tiền?"

Ba Trịnh có chút kích động vỗ đầu vai anh, trong lòng vẫn có hơi lo lắng: "Tư Viễn, khoản tiền lớn như vậy, cháu..."

"Chú Trịnh yên tâm, Mục Thị hiện do cháu làm chủ. Mai chú bảo thư ký tới công ty cháu lấy chi phiếu chuyển khoản."

Lúc này ba Trịnh với mẹ Trịnh mới thả lỏng, mẹ Trịnh cao hứng nói: "Tư Viễn, trễ vậy rồi, hôm nay cháu ngủ ở phòng khách đi."

Anh còn chưa kịp trả lời, Trịnh Tâm Du chợt đứng dậy, lành lạnh mở miệng: "Được rồi, ba mẹ, không cần vậy đâu."

Ba Trịnh sửng sốt, "Con gái, sao nói vậy được?"

Trịnh Tâm Du khoanh hai tay lại: "Con nói không đúng sao? Công ty sắp phá sản nên phải cầu xin người khác giúp đỡ? Ba muốn cầu xin thì ba cứ làm, sao lại dùng điện thoại của con? Ba sợ anh

ấy không tới sao?"

"Con... !" Tính toán nhỏ nhặt trong lòng bị con gái vạch trần trước mặt Mục Tư Viễn, sắc mặt ba Trịnh liền phình ra như gan heo.

"Tâm du, con im miệng!" Mẹ Trịnh mụ hét lên, vội đỡ lấy ba Trịnh, tim ông vốn không được tốt.

Thấy thế, Trịnh Tâm Du không nói gì nữa, xoay người đi lên lầu.

"Du Nhi!" Mục Tư Viễn đứng dậy gọi cô, thấy cô xoay người dừng lại, anh mỉm cười: "Em đừng nói vậy. Anh với chú Trịnh quen biết đã lâu, chút việc ấy không tính là gì."

Ngụ ý, cho dù ba Trịnh gọi cho anh thì anh cũng tới.

Trịnh Tâm Du không nói gì cả.

Anh cười cười, "Cháu về trước đây, mọi người nghỉ ngơi sớm." Nói xong, anh liền đi ngoài.

Mẹ Trịnh mau nói với Trịnh Tâm Du: "Còn không ra tiễn Tư Viễn, mau lên!"

Trịnh Tâm Du không tình nguyện nhíu mày đi xuống.

"Tâm Du, em vào đi." Anh xoay người lại, "Anh lái xe tới, không cần tiễn."

Biết cô không tình nguyện, anh cũng không muốn miễn cưỡng.

Trịnh Tâm Du yên lặng tiến lên, đứng trên anh một bậc thang thì

dừng lại, "Anh có thể không cần giúp ba em."

Cô nói, "Anh có giúp, em cũng sẽ không cảm thấy thiếu nợ gì anh."

Anh mím môi, chỉ chốc lát mới nói: "Ba mẹ em có ý này?"

"Có ý gì?" Cô lập tức hỏi ngược lại, trong giọng nói mang theo chút tức giận, ngẩng đầu, lại đối diện với đôi mắt anh.

Đúng vậy, anh biết, cái gì anh cũng đã nhìn ra!

Cô oán giận, "Đúng vậy, ba mẹ em mong mỏi em có thể lấy anh, có chỗ dựa vững chắc là anh, công ty bọn họ vĩnh viễn không phải đóng cửa!"

Khi nói nước mắt cô đã trào ra, đó là những giọt nước mắt vô lực nhưng lại không có trợ giúp.

Anh cảm giác mình hẳn nên đau lòng, nhưng đôi chân anh không kiềm hãm được bước xuống một bậc nữa, kéo dãn cự ly với cô.

"Du Nhi." Anh vẫn mỉm cười, "Lấy anh là cơn ác mộng với em ư?"

Cô sửng sốt, không ngờ anh lại hỏi như vậy.

Có phải ác mộng? Cô nhớ lại những lúc anh dịu dàng, đối xử tốt với cô, đó có phải ác mộng?

Thế nhưng, xuyên qua đôi mắt mông lung cô nhìn anh: "Anh biết mà, cô gái nào cũng đều muốn... lấy được người đàn ông mình thích."

"Đúng sao?" Anh biết cô đang nhắc lại, cô không thích anh.

Kỳ quái, lần thứ hai nghe được lời này, trong lòng anh không còn tràn ngập tâm tình phức tạp nữa, ngược lại anh còn thấy vui vẻ.

Bởi vì trong đầu anh, hiện lên hình bóng Cố Bảo Bảo.

Nếu mỗi cô gái đều muốn lấy người đàn ông mình thích, vậy anh chính là lựa chọn duy nhất của cô ấy phải không?

"Du Nhi."

Cô nghe thấy anh gọi tên mình, tưởng là anh không ủng hộ lời cô, tưởng là anh chí ít cũng nói gì đó phản bác cô, nhưng anh chỉ nói ra những lời thật đơn giản: "Em nghỉ ngơi sớm một chút."

Sau đó, anh xoay người đi, chỉ chớp mắt nhưng cô cũng thấy được nụ cười thoáng qua trên môi anh.

Cô sửng sốt, ngơ ngác nhìn chiếc xe của anh lái ra khỏi hoa viên, biến mất trong bóng tối.

Đứng một lúc, cô muốn quay vào nhà, mới phát hiện chân mình không có chút sức lực.

Sao lại như vậy? Cô vịn tay vào lan can lạnh như băng, nghĩ tới nụ cười cưng chiều trên môi anh, nghĩ tới Cố Bảo Bảo, nghĩ tới hôm nay khi dừng trước đèn đỏ, cô thấy Tư Viễn cõng Cố Bảo Bảo, bước đi trên đường cái người đến người đi.

Cô thế nào cũng không tin, cô tưởng rằng mình hoa mắt, nhưng bây giờ cô biết, cô không có nhìn lầm!

Tâm trạng phức tạp như dây leo lan tràn từng chút, từng chút ôm lấy trái tim cô.

***

Mục Tư Viễn mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ xe đã là hừng đông.

Nhìn đồng hồ, cũng sáu rưỡi sáng rồi, có một vài hàng xóm đang đi vào ngõ, chắc là tới mua bữa sáng ở tiệm mỳ vằn thắn Cố gia.

Anh mỉm cười, ngồi dậy hoạt động vai cùng cổ đau nhức, rồi khởi động xe.

Hôm qua lúc ra khỏi nhà Tâm Du thì đã quá muộn, anh không gọi điện thoại đánh thức cô, nhưng cũng không muốn đi, mệt mỏi thiếp đi trên xe.

Tới công ty, trong cao ốc còn rất yên tĩnh, anh vừa gọi bữa sáng vừa vào thang máy, đi lên văn phòng. Bất ngờ, anh phát hiện cửa văn phòng lại không khóa!

Có phải cô tới không? Anh nghĩ, lại cảm giác mình thật buồn cười. Hôm nay anh đã cho cô nghỉ, hơn nữa vừa rồi anh mới từ tiệm Cố gia về đây, cô khẳng định là vẫn còn chưa rời giường.

Vậy có thể là thư ký chủ nhiệm, có đôi khi cô ấy tới sớm giúp anh thu dọn văn phòng.

Suy nghĩ một lúc lại cảm thấy không có khả năng, nhà chủ nhiệm thư ký khá xa, sẽ không tới văn phòng sớm như này.

Tâm tư xoay chuyển, động tác của anh nhỏ nhất có thể, chậm rãi bước vào văn phòng.

Quả nhiên, bóng một cô gái ngồi xổm sau bàn làm việc, anh có thể thấy rõ sợi tóc đang đung đưa.

Là phụ nữ? ! Anh âm thầm kinh ngạc, càng khẽ khàng tới trước.

"A... !" Nhưng mà, chưa kịp bắt lấy cô ta, cô ta chợt ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt Mục Tư Viễn từ trên trời rơi xuống, kinh hãi kêu ra tiếng.

Mục Tư Viễn đứng lại, xanh cả mặt: "Em ở đây làm gì?"

Không ngờ người này lại là Mục Sơ Hàn!

"Em tới đưa tài liệu." Mục Sơ Hàn đã nghĩ ra đối sách từ lâu, vội giơ tài liệu lên, "Vừa bị rơi xuống, em ngồi xuống nhặt."

Ánh mắt Mục Tư Viễn đảo qua ngăn kéo vừa bị mở ra, lạnh giọng hỏi: "Giờ này em còn đưa tài liệu gì? Em vào bằng cách nào?"

Chìa khóa văn phòng này chỉ có ba người có, sao cô vào được?

"Cửa mở từ trước mà!" Cô nói mau, "Em nghĩ là anh ở trong, mới vào đưa tài liệu." Nói xong vội vàng đặt tài liệu lên bàn, "Em ra ngoài đây."

"Đứng lại!" Anh quay đầu quát cô, "Sơ Hàn, em đang làm cái gì hả?"

Mục Sơ Hàn, kỳ quái với câu hỏi của anh, "Em... đã nói là tới đưa tài liệu, anh, anh có ý gì?"

Anh cười nhạt, "Anh không truy cứu, không có nghĩa là anh không biết. Tuy anh không rõ sao em lại làm việc này, nhưng anh khuyên em, đừng để thông minh quá sẽ bị thông minh hại."

Từng lời anh như kim đâm, đâm vào nơi sâu nhất trong lòng cô, cô không nhịn được run rẩy, nói không ra lời.

Anh ngồi xuống ghế, liếc qua cô, "Anh nhắc lại lần nữa, Cố Bảo Bảo là người của anh. Nếu em làm gì quá phận, đừng trách anh không để ý tới tình cảm anh em."

"Anh... !" Mục Sơ Hàn siết chặt nắm tay, "Lẽ nào trong lòng anh, em còn kém hơn cả Cố Bảo Bảo?"

Mục Tư Viễn cười khẽ: "Em lấy cái gì so sánh với cô ấy?"

Một câu nói đánh nát tất cả kiêu ngạo trong lòng Mục Sơ Hàn. Cô không thể tin được, trong lòng anh trai, cô lại kém hơn Cố Bảo Bảo da mặt dày kia!

"Mục Tư Viễn!" Cô gọi thẳng tên anh, "Chào anh!" Nói xong, cô giận dữ bỏ đi!

Cố Bảo Bảo, tôi hận cô tôi hận cô tôi hận cô!

Cô lao vào văn phòng, dùng mũi nhọn giày đá liên tục vào bàn!

Những bé gái thường hay lấy hình tượng anh trai coi là đại anh hùng. Huống hồ anh lại lớn hơn cô sáu tuổi, tướng mạo anh tuấn, thành tích học tập thường hay xếp hạng nhất toàn trường!

Cô đương nhiên là không ngoại lệ, vừa sùng bái vừa thích anh trai!

Cô thích ở chung với anh, muốn anh cưng chiều, mua cho nhiều đồ chơi, đưa cô đi khắp nơi, thuận tiện giúp cô bắt nạt những người cô không vừa mắt. Ngày ngày cô đều trông mong như vậy.

Thế nhưng đột nhiên có một ngày lại nhảy ra một bé gái tên là Cố Bảo Bảo, ngày nào cũng quấn quít lấy anh trai thuộc về cô!

Càng đáng ghét hơn là, Cố Bảo Bảo lại có nhiều cách quấn lấy anh trai hơn cô, hại cô luôn bị các bạn trong lớp chế nhạo!

Có một lần, cô đại diện các bạn trong lớp tới khiêu vũ ở dạ tiệc trong trường, anh đã đáp ứng là sẽ tới xem, những nữ sinh ái mộ anh cũng vì vậy mà chờ đợi sự xuất hiện của anh.

Nhưng cô nhảy xong, bữa tiệc cũng kết thúc, cô lại không đợi được anh trai, ngược lại bị đông đảo nữ sinh cười nhạo!

Về đến nhà rồi, cô tiếp tục chờ. Chờ được lại là anh đang ở cùng Cố Bảo Bảo, anh đi xe máy chở Cố Bảo Bảo cùng về!

Cô từng xin xỏ anh rất nhiều lần, nhưng anh vẫn không chịu lái xe máy đưa cô ra ngoài chơi!

Từ đó, sự chán ghét đối với Cố Bảo Bảo dần biến thành hận!

Tuổi tác tăng lên, sự dây dưa của Cố Bảo Bảo với anh chưa từng ngừng lại, hận ý với Cố Bảo Bảo càng ngày càng sâu hơn!

Cố Bảo Bảo, cô chờ đó!

Cô đập mạnh lên bàn, nghĩ tới bản hợp đồng thu nhận nhân viên trong ngăn kéo Mục Tư Viễn.

Đó là hợp đồng Cố Bảo Bảo ký, vừa rồi cô vội vã lật vài trang, bên trong có ghi chú rõ Cố Bảo Bảo phải làm ở Mục Thị năm năm. Năm năm sau nếu từ chức, còn cần tổng giám đốc đồng ý mới có thể đi!

Không có nhân viên nào ở Mục Thị có hợp đồng như vậy, anh chẳng qua là muốn giữ Cố Bảo Bảo bên cạnh mà thôi!

Cô cười nhạt, điều này là không được!

***

Hôm qua anh vẫn không gọi điện! Cố Bảo Bảo chốn trong chăn nhìn cuộc gọi nhỡ, rốt cục xác định.

Cho dù chỉ coi cô là cấp dưới, anh cũng có thể lấy danh nghĩa cấp trên mà gọi tới hỏi thăm xem mặt cô thế nào mà!

Cô cuộn mình ngồi dậy, có một chút, chút chút đau lòng.

"Bảo Bảo!" Ba Cố ở dưới gọi vọng lên, "Đã dậy chưa con? Mau dậy bôi thuốc đi."

Cô đáp ứng, đứng dậy đánh răng rửa mặt rồi mặc quần áo tử tế đi xuống dưới.

Ba Cố đã chuẩn bị bữa ăn sáng nhẹ đặt trên bàn cho cô: "Hôm nay con không phải đi làm, lát nữa nên chuẩn bị đồ cho ngày

mai."

Mẹ Cố ở bên cạnh cũng mặt mày rạng rỡ nói: "Bảo Bảo, nhất định phải mang theo áo tắm hai mảnh đấy!"

Cô liền bị sặc nước, "Mẹ, mang cái đó làm gì chứ?"

Mẹ Cố giả vờ trấn định thở dài, "Mẹ không có cơ hội mặc nên muốn xem con mặt thế nào, nhìn con mặc cũng như thấy mẹ mặc vậy!"

Mẹ còn có cả tiếc nuối này sao? Sao trước đây cô lại không phát hiện ra.

"Vậy được rồi!" Cô đành phải gật đầu.

Ba Cố xoa đầu cô, "Thu dọn xong đồ đạc, con tới trường đón Hoan Hoan Nhạc Nhạc về đây."

Tim cô nhảy thình thịch, muốn đi đón Hoan Hoan Nhạc Nhạc thì phải báo với anh một tiếng, chẳng phải là sẽ phải gọi điện cho anh?

Đột nhiên, lời ba Cố cắt đứt suy nghĩ của cô: "Ba đã nói với Mục lão gia rồi, con cứ trực tiếp tới trường đón! Ăn tối xong thì đưa chúng về."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô túng quẫn đỏ lên, vội gật đầu đáp ứng.

Cô đang... tự tác đa tình cái gì vậy!

CHƯƠNG 90: CÙNG ĐI NGHỈ MÁT VỚI AI

"Mẹ, mẹ xem con được 100 điểm này!" Vừa đến nhà, Hoan Hoan liền đưa bài kiểm tra như hiến vật quý cho cô coi.

"Hoan Hoan thật là giỏi!" Cố Bảo Bảo ôm lấy bé, bé liền nhanh đưa mặt lại gần mẹ, "Mẹ, mẹ hôn một cái khen cho con đi!"

"Chụt" một tiếng, bé mãn nguyện có được cái hôn của mẹ, mắt cười tít thành đường chỉ.

Cái ôm của mẹ vừa nhẹ nhàng vừa êm ái, ấm áp dễ chịu hơn bất cứ cái ôm nào, bé im lặng nghĩ ngợi.

Nhưng cái tay của Nhạc Nhạc lại đẩy bé, bé quay đầu ra, liền thấy Nhạc Nhạc cũng đưa bài kiểm tra cho mẹ xem.

Gương mặt bé hớn hở, chỉ vào bài kiểm tra của Nhạc Nhạc nói: "Mẹ, Nhạc Nhạc lại vẽ con rùa to kìa!"

Cố Bảo Bảo cúi đầu xem. Quả nhiên, trên bài kiểm tra trống không, chỉ có một con rùa thật đo đang chậm chạp bò trên bài thi.

Cô ngạc nhiên nhìn Nhạc Nhạc, "Nhạc Nhạc, đây là con vẽ trong giờ kiểm tra sao?"

Nhạc Nhạc nghe hiểu lời cô, gật gật đầu, mắt to tắc đắc ý nhìn Hoan Hoan!

Hừ! Em biết vẽ con rùa to, anh không biết!

Nhạc Nhạc có biết vẽ một chút! Nhưng lại vẽ đẹp vậy ư? ! Sao cho tới giờ cô lại không phát hiện ra nhỉ?

Hoan Hoan không yếu thế chút nào trừng mắt với đôi mắt to đắc ý của Nhạc Nhạc, "Nhạc Nhạc, vẽ rùa thì có gì hơn người chứ! Sau này mà em nói được, cũng đừng nói em vẽ rùa đó! Bằng không người khác nhất định sẽ đặt cho em một biệt danh, gọi là "Đại Ô Quy" (con rùa to)!"

Nói xong bé còn giơ tay ra làm thành con rùa!

Nhạc Nhạc nghe hiểu, nhăn chặt mày lại!

Bé biết Hoan Hoan đang giễu cợt bé, tức giận giơ nắm đấm, đánh tới Hoan Hoan.

Hoan Hoan linh hoạt né đi, hai đứa bé chạy đuổi nhau trong phòng khách.

"Choang. . ." Cái ly trên hộc tủ rơi xuống đất vỡ tan.

"Kịch. . ." Điều khiển TV bị đụng vào rơi xuống.

"Bịch. . ." Rổ đựng vỏ bánh trên bàn sắp rơi, Cố Bảo Bảo tay mắt lanh lẹ liền đỡ lấy.

"Hoan Hoan Nhạc Nhạc!"

Cô la lên, mỗi tay giữ một đứa, kéo chúng lại sô-pha, "Hai đứa còn náo loạn, mẹ sẽ giận đấy."

Hoan Hoan cười khúc khích, tiến lên ôm cổ cô, giọng ngọt xớt: "Hoan Hoan ngoan nhất nè, mẹ đừng nóng giận nha."

Nhạc Nhạc cũng chen vào, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trong ngực cô, như là đang vỗ về cơn tức giận của cô.

Cô bị chọc cười, "Hai con cáo con này!" Cô cưng chiều hôn lên mặt mỗi đứa một cái, "Tiểu bảo bối của mẹ, mẹ yêu các con nhất."

Kế tiếp, hai anh em mỗi người chiếm "nửa giang sơn", dính chặt cô không buông. Hoan Hoan nói một ít chuyện thú vị ở trường, Nhạc Nhạc lại tựa vào ngực cô như buồn ngủ.

"Mẹ." Hoan Hoan lại nói, "Cô giáo đã sắp xếp buổi biểu diễn dương cầm bị hoãn lần trước vào sáng chủ nhật, mẹ có đi cùng ba tới xem không ạ?"

Chủ nhật! Cố Bảo Bảo khổ sở lắc đầu, "Xin lỗi, Hoan Hoan, mẹ lại không đi được rồi."

"Vì sao ạ?" Hoan Hoan kinh ngạc, bé chưa từng nghĩ tới là mẹ sẽ không đi!

Cố Bảo Bảo cười vô vị, "Bởi vì mẹ đã đáp ứng trước với ông bà ngoại, cuối tuần này sẽ cùng đi nghỉ phép với hai ông bà. Ông bà ngoại là ba với mẹ của mẹ, mẹ đã đáp ứng rồi thì không thể nuốt lời."

Cô thở dài, còn tưởng rằng có thể thuyết phục chú Mục để cô dẫn Hoan Hoan Nhạc Nhạc cùng đi, bây giờ có vẻ là không được rồi.

Hoan Hoan gật đầu, "Con hiểu rồi, đã đáp ứng trưởng bối thì phải làm được, đó mới là hiếu thuận."

Cố Bảo Bảo ngạc nhiên cười, nghĩ không ra Hoan Hoan lại hiểu chuyện như vậy, "Hoan Hoan, ai dạy con thế?"

Khuôn mặt nhỏ ngước lên, "Ba ạ!"

Nói xong cặp mắt to của bé trở nên thần bí, "Mẹ, con cho mẹ biết cái này nè." Bé dí sát lại tai Cố Bảo Bảo, "Mặc dù đôi khi ba với ông nội cãi nhau, nhưng ba lại rất quan tâm ông nội, lúc nào cũng lén hỏi người giúp việc ông nội có ăn no mặc ấm hay không, con đã mấy lần nghe lén được đó!"

Nghe vậy, trong lòng cô thấy ấm áp, cũng biết anh là người chết vì sĩ diện mà!

"Hoan Hoan cũng phải hiếu thuận với ông nội như ba, được không?"

Hoan Hoan nghiêm túc gật đầu, "Con không chỉ hiếu thuận với ông nội, con còn muốn hiếu thuận với ông bà ngoại, ba với mẹ nữa."

Cố Bảo Bảo liền bị bé chọc cười.

Ăn xong cơm tối, Cố Bảo Bảo nhân lúc còn sớm đưa bọn trẻ quay về nhà.

Trong lòng cứ thấy là lạ. Lần này đi nghỉ phép, ba mẹ lại không tìm cách đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc cùng đi, so với việc yêu thích hai đứa của ba mẹ đúng là một trời một vực!

Tới nhà rồi, chú Mục cũng kỳ quái, "Thế nào, Tư Viễn không về cùng cháu à?"

Ông nhìn đồng hồ, "Bây giờ hẳn đã tan tầm rồi nhỉ."

Cô cười cười không nói, dỗ Nhạc Nhạc đi với Hoan Hoan theo người hầu đi tắm, còn cô thì ra trước.

"Chú Mục, cháu về trước đây."

Mục Phong Minh cười gật đầu, "Cháu về đi, đừng muộn quá. Nhạc Nhạc cháu không cần lo, bây giờ chú cũng có thể dỗ thằng bé ngủ rồi."

"Cám ơn chú Mục."

Cô ra khỏi khu nhà, tới trạm xe buýt gần nhất, trong đầu luôn nghĩ tới câu nói vừa rồi của Mục Phong Minh: Bây giờ hẳn là tan tầm rồi chứ nhỉ.

Tối hôm qua và hôm nay, anh cũng không gọi điện cho cô, có phải anh còn đang tức giận không muốn để ý tới cô nữa? Hay là. . . công ty có chuyện gì?

Lúc này, có hai chiếc xe buýt cùng đỗ ở trạm, thực sự là quá đúng dịp, một chiếc quay về tiệm mỳ Cố gia, một chiếc khác lại tới công ty.

Cô trù trừ một lúc liền bước lên xe buýt tới công ty.

Ra khỏi thang máy, tầng cho tổng giám đốc quả nhiên vẫn sáng đèn. Cô còn đang do dự xem khi gặp anh sẽ nói gì, chân thì đã bước tới cửa văn phòng, khẽ đẩy cửa ra liền sửng sốt, cửa khóa?!

"Trợ lý Cố!" Nghe được tiếng bước chân, thư ký chủ nhiệm tới gần kỳ quái nhìn cô: "Trễ rồi mà cô còn tới công ty, có việc gì à?"

"Tôi. . ." Cô xoay người lại, gật đầu, lại lắc đầu, nhìn tài liệu đang kẹp ở nách thư ký chủ nhiệm: "Trễ vậy rồi. . . cô tăng ca à?"

"Đúng vậy, chúng tôi còn phải đưa mấy tài liệu nữa, mọi người đang trong phòng thư ký."

Thư ký chủ nhiệm mỉm cười, đại khái đoán được tâm tư của cô, liền nói: "Mục tổng ban đầu là ở cùng chúng tôi, buổi chiều anh ấy có chuyện đột xuất lại ra ngoài, tôi nghĩ hôm nay sẽ không tới công ty nữa."

Tâm tư bị người ta nhìn thấu, cô có hơi lúng túng, cúi đầu, ". . . Mọi người làm việc đi, tôi đi trước."

Trong lúc nói, tiếng giày cao gót từ phòng thư ký vang ra, dừng lại trước cửa.

Cô ngẩng lên đối diện với gương mặt lạnh lùng giễu cợt của Mục Sơ Hàn, "Cố Bảo Bảo, trễ thế này cô còn tới tìm anh tôi làm gì? Hừ, nhà tôi là cao ốc mở công ty, không phải nơi mà cô có thể nói chuyện yêu đương."

Cố Bảo Bảo chỉ coi như không nghe thấy, gật đầu với chủ nhiệm thư ký, chuẩn bị đi.

"Cô đi đâu?" Mục Sơ Hàn lại lên tiếng, thư ký chủ nhiệm cũng không ngăn được, "Cô khỏi cần đi tìm anh tôi. Hôm nay anh tôi ra ngoài là vì chuyện của Tâm Du. Bây giờ anh ấy đang ở với Tâm Du, cô cũng không cần phải đi quấy rầy làm gì, chớ không biết

xấu hổ như thế!"

Nói xong, cô ta cười lạnh lùng quay lại vào phòng thư ký.

"Trợ lý Cố. . ." Thư ký chủ nhiệm muốn nói gì, bị cô lắc đầu cắt đứt, "Tôi biết, tôi đều biết. Tôi. . . đi trước." Cô bước nhanh vào thang máy.

Thư ký chủ nhiệm nhíu mày, làm gì mà đi nhanh vậy, chí ít để cô nói hết đã chứ! Cô muốn nói, Mục tổng vì Trịnh Tâm Du mà ra ngoài là không sai, nhưng chỉ là đi xử lý việc làm một tấm chi phiếu giá trị lớn thôi a!

***

Cố Bảo Bảo vừa lên xe buýt, một chiếc Porche liền lái vào bãi đỗ xe khu nhà. Chốc lát sau Mục Tư Viễn đi vào thang máy.

"Ba!" Hoan Hoan vừa lúc tắm xong đi ra, thấy anh liền vui vẻ không gì sánh được.

Ban đầu bé còn định tắm xong sẽ gọi điện cho ba tới nữa.

Mục Tư Viễn ôm lấy hai đứa bé, vô cùng thân thiết hỏi: "Có ăn ngoan không?"

Nhạc Nhạc chỉ lo chơi với cà- vạt của anh, Hoan Hoan gật đầu, "Bọn con ăn rồi, ăn ở nhà ông bà ngoại với mẹ nữa."

Anh sửng sốt, lập tức nhìn khắp nơi, "Mẹ đâu? Mẹ đưa các con về?"

"Vâng ạ, nhưng mẹ lại vừa về rồi." Hoan Hoan quyệt miệng nhỏ nhắn, "Ba, mẹ nói chủ nhật không thể đi xem con biểu diễn dương cầm rồi."

"Vì sao?" Không thể nào, anh biết cô vì con mà bất cứ khi nào cũng có thời gian.

Hoan Hoan nhìn nét kinh ngạc của ba, ra vẻ ông cụ non: "Lần này thực sự không thể đi được, bởi vì mẹ nói cuối tuần mẹ đi nghỉ mát với ông bà ngoại rồi!"

Đi nghỉ mát? Sao lại không nghe cô nói gì hết vậy? Chết tiệt! Anh thả Hoan Hoan Nhạc Nhạc xuống, nhớ tới lần trước thấy Công Tôn Diệp trong tiệm mỳ Cố gia, trong lòng không khỏi giận dữ.

Cô gạt anh, không phải là đi nghỉ mát cùng chú Cố thím Cố, cộng thêm một Công Tôn Diệp đấy chứ!

"Hoan Hoan Nhạc Nhạc." Anh ngồi xổm xuống hôn nhẹ hai đứa, "Hai đứa mau đi ngủ ngoan, ba ra ngoài một lúc."

"Ba đi đâu vậy ạ?" Hoan Hoan kéo lấy quần anh, cần phải hỏi cho rõ.

Anh cười, "Ba đi tìm mẹ, có được không?"

Wow, đó đương nhiên được rồi! Hoan Hoan nhanh chóng buông tay, cao hứng gật đầu.

"Nhạc Nhạc, ba đi tìm mẹ đó, em có vui không?" Chờ Mục Tư Viễn đi rồi, Hoan Hoan không khỏi hưng phấn lại hỏi Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nhăn đôi mày nhỏ nhắn lại, ba một mình đi tìm mẹ, lại không mang bé đi, sao bé lại vui được chứ?

"Em ngốc quá đi." Hoan Hoan ôm lấy vai nhỏ của em, "Nếu ba mẹ hòa hảo, chúng ta có thể sống cùng với ba mẹ rồi. Như vậy thì ngày nào cũng sẽ được gặp mẹ, lẽ nào em không vui sao?"

Cái này à, vậy đúng là rất vui! Nhạc Nhạc lúc này mới gật đầu.

Mục Tư Viễn phóng nhanh tới tiệm mỳ Cố gia, cửa tiệm đã đóng.

Anh ngẩng đầu lên, lầu hai đã tắt đèn, anh tiến lên đập cửa sắt rồi hô lớn: "Cố Bảo Bảo? Cố Bảo Bảo!"

Không có ai trả lời.

Bà chủ tiệm tạp hóa bên cạnh nhô đầu ra nói: "Đừng gọi nữa, bọn họ về nhà rồi, hai ngày nay tiệm mỳ không mở cửa."

Về nhà? Anh sửng sốt, mang máng nhớ lại đây chỉ là chỗ ở tạm thời để mở tiệm, bọn họ còn có một căn nhà khác, đó mới là chỗ ở chân chính.

Thế nhưng, anh không biết chỗ đó ở đâu!

Anh chỉ có thể lấy di động ra gọi cho cô.

Một lúc sau, đầu dây bên kia vang lên giọng nói của cô, "Alo? Có chuyện gì vậy Mục tổng?"

"Em. . ." Hắn nuốt ba chữ "chết tiệt" xuống, "Ở đâu?"

"Tôi ở nhà." Lần này cô không tắt máy, còn trả lời câu hỏi của anh, vì sao anh cảm giác mình tức giận như vậy!

"Nhà em ở đâu?"

Bên kia dừng một lúc, "Mục tổng, anh có chuyện gì thì nói đi. Nếu là về công việc, thứ hai tôi đi làm sẽ sắp xếp cho anh."

Anh đấm vào cửa xe: "Em đang ở đâu? Anh muốn gặp em bây giờ."

Im lặng một chút rồi cô mới nói: "Tôi sắp ngủ rồi." Đầu dây bên kia mơ hồ vang lên thanh âm ba Cố: "Bảo Bảo, mau ngủ đi, năm giờ sáng mai chúng ta sẽ xuất phát!"

Cô đáp lại, lại nói: "Vậy cứ như thế, Mục tổng, tôi cúp máy đây."

"Cố Bảo Bảo, em dám!" Anh quát lên.

Dường như có hiệu quả, không thấy cô nói gì, nhưng cũng không thấy cúp máy.

"Em rốt cuộc ở đâu? Anh muốn gặp em." Anh lặp lại, ngữ điệu không cho phép kháng lại.

Cô mãi mà không nói gì, cô không biết mình có thể nói gì.

"Cố Bảo Bảo? Em không nói?" Anh tức giận, "Vậy anh sẽ cho người đi từng nhà tìm, xem có thể tìm được em hay không."

"Anh đang ở đâu?" Cô cuối cùng cũng lên tiếng, "Tôi tới tìm

anh."

"Anh đang ở đầu ngõ tiệm mỳ Cố gia." Tiệm mỳ cách nhà ba mẹ cô không xa, bảy tám phút sau cô đã tới đầu ngõ.

Mục Tư Viễn thấy cô tới, tức giận trong lòng nhạt dần, sắc mặt lại hơi trầm xuống.

"Chuyện gì vậy?" Cô đứng lại từ xa, thấy anh tựa người vào xe, đôi mắt đen nhìn vào cô: "Qua đây."

Cô lại bước thêm mấy bước, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vẻ không tình nguyện.

Hắn có chút bực mình rồi lại hơi buồn cười, vươn tay ra kéo cô vào ngực, cánh tay sắt vòng qua eo cô làm cô không cách nào giãy dụa.

"Buông ra!" Cô đánh vào vai anh, dùng khí lực rất lớn.

Anh không tức giận mà còn cười, cúi đầu hôn một cái lên môi cô.

Cô ngẩn ngơ, nhìn chằm chằm vào đôi môi mỏng của anh, có phải nó đã từng hôn Trịnh Tâm Du? Liệu nó có mang theo hơi thở của Trịnh Tâm Du?

Nghĩ như vậy, nước mắt lại tích tụ, chỉ là quật cường không chịu chảy ra.

"Sao mà khóc?" Anh nhíu mày, "Có gì hay mà khóc? Nhạc Nhạc thích khóc, nhất định là học theo em!"

"Không cần anh lo!" Cô càng giãy dụa, anh lại càng ôm chặt lấy.

Bỗng, cảm giác lạnh vọt tới, cô ngẩn ra, bàn tay anh nhân cơ hội từ bên dưới đi vào trong áo cô, nắm lấy vật mềm mại của cô.

"Anh làm gì thế?" Cô sợ ngây người, tại nơi đầu ngõ người đến người đi như này mà anh lại có thể làm như vậy hả.

Anh nhếch môi cười tà, "Em còn ồn ào, anh còn có nhiều động tác em không nghĩ tới hơn!"

Lời tuy là vậy, tay kia anh cởi nút áo, bọc vóc dáng nhỏ bé của cô vào trong áo khoác ngoài của mình.

Hơi ấm lập tức kéo tới, mặt cô hơi đỏ lên, may là có bóng đêm che dấu mới bị anh không nhìn thấy.

"Ngày mai đi nghỉ mát ở đâu?" Rốt cục an tĩnh, anh mới hỏi.

Cô không muốn để ý đến anh, tay đang nắm vật mềm mại cố ý nắn bóp, anh uy hiếp cô: "Có nói không?"

"Anh. . . !" Cô giữ lấy tay anh, nỗ lực ngăn cản động tác của anh: "Ra biển."

"Đi với ai?"

"Ba mẹ."

Anh thỏa mãi sơ sơ, lại vẫn không yên lòng, "Thực sự chỉ có chú Cố thúc với thím Cố?"

Cô chán nản, "Không, còn có rất nhiều đàn ông, mẹ muốn tìm một người cho tôi xem mắt, vừa hay. . ."

Lời còn chưa dứt, môi đã bị người ta cắn. Anh tàn sát bừa bãi trên môi cô, cắn từng cái khiến cô rất đau.

"Anh. . ." Cô giùng giằng phát ra âm thanh, "Đau. . . đau. . ."

Anh buông cô ra, cũng không cho cô né tránh, "Em là của anh!" Anh tuyên bố, "Em tốt nhất là hãy luôn nhớ kỹ điều này."

"Anh dựa vào cái gì nói như vậy!"

Anh dựa vào cái gì chiếm giữ cô, lại không cho cô trái tim anh? Là xem anh liệu có ăn chắc được cô không mới khiến anh muốn làm gì thì làm vậy sao?

"Bằng hiện tại!"

Anh vội vã hôn lên môi cô, bàn tay xâm lăng trên thân thể cô. Gió lạnh thổi hiu hiu, bàn tay trên người lại như gieo rắc ngọn lửa, cô không chịu nổi cảm giác nóng lạnh này, từng giọt lệ bất lực tuôn ra.

Nếm được vị mặn trong miệng, anh dừng lại, thấy những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt cô.

Vừa đau lại vừa mềm lòng, anh hỏi: "Khóc cái gì?"

Cô quật cường tránh mặt đi, không trả lời.

Anh khẽ thở dài, hôn lên từng giọt lệ của cô. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu, cô chưa từng có cảm thụ như vậy. Thế nhưng, lòng cô lại dần lạnh lẽo.

Cô từng hỏi mình, chỉ là thế chỗ, chỉ là bổ khuyết, chỉ là bạn giường khi anh cô đơn lạnh lẽo, cô thực sự bằng lòng tiếp tục như vậy sao?

***

Năm rưỡi xe buýt đúng giờ xuất phát, cần ba tiếng mới tới nơi.

Mẹ Cố đã tính xong, đến đó rồi ăn cháo hải sản chính tông, sau đó theo đoàn du lịch ra đảo chơi.

Đến chiều thì tắm nước nóng, tối lại càng có nhiều hoạt động. Nghe nói con trai ông chủ khách sạn tối nay sẽ tổ chức tiệc cưới, bây giờ bọn họ đi, dù không có tiền lì xì nhưng vẫn có thể uống rượu mừng!

Nhìn mẹ hưng phấn, Cố Bảo Bảo cũng rất vui vẻ. Trước vì chuyện của cô mà mẹ không vui, hy vọng lần đi nghỉ này có thể khiến mẹ vui hơn.

Hôm nay ánh nắng trên biển rất đẹp, thành phố thì vẫn còn mùa đông, nhưng ra biển đã thấy mùa xuân.

Ăn xong cháo hải sản, cô thay áo lông mỏng cùng ba mẹ ra ngoài bãi biển, đợi tập hợp với người trong đoàn du lịch.

"Các vị khách du lịch thân ái, trạm kế tiếp của chúng ta chính là hòn đảo lãng mạn!"

Cô chăm chú nghe hướng dẫn viên du lịch giải thích tỉ mỉ, đột nhiên có người cầm cánh tay của cô.

Cô quay đầu lại, khuôn mặt quen thuộc tươi cười trước mặt, "Bảo Bảo!"

"A. . . A diệp? !" Cô ngạc nhiên mở to mắt, "Anh. . . sao lại ở đây?"

Anh mỉm cười, lên tiếng chào hỏi với ba Cố mẹ Cố rồi mới nói: "Anh tới đây nghỉ phép, trùng hợp như vậy, em cũng tới sao!"

Thật chỉ là trùng hợp ư?

Cố Bảo Bảo nghi ngờ nhíu mày, lơ đãng nhìn lại chỗ ba mẹ, lại đúng lúc bắt được bọn họ đang tạo chữ "V" với Công Tôn Diệp!

"Ba mẹ. . ." Cô lúng túng nhìn bọn họ, đây là chuyện gì vậy hả? Dắt dây tơ hồng cho con gái mình sao?

"Bảo Bảo!" Bọn họ đã sớm nghĩ ra nên làm thế nào khi bị cô phát hiện, hai người đi lên trước, ngồi một trái một phải, để cô và Công Tôn Diệp chen ở chính giữa.

"Bảo Bảo." Mẹ Cố mặt mày rạng rỡ nói: "Nếu A Diệp đã tới thì để cậu ấy đi theo chúng ta đi!"

Nói xong, bà không nói gì nắm lấy tay Cố Bảo Bảo, ý bảo ba Cố và Công Tôn Diệp đi theo. Mọi người cùng đoàn khách du lịch bắt đầu chuyến tham quan đảo lãng mạn.

CHƯƠNG 91: HIỂU LẦM LỚN

Vừa mới bắt đầu, ba Cố mẹ Cố còn đi theo bọn họ. Đi được nửa chặng, bọn họ lại không thấy bóng dáng đâu nữa, để lại Cố Bảo Bảo và Công Tôn Diệp cùng đi với nhau.

"Ba, mẹ." Cô nôn nóng hoảng sợ gọi mấy tiếng, Công Tôn Diệp mỉm cười: "Không có chuyện gì đâu, đảo này không lớn, tự do hoạt động không có gì nguy hiểm cả."

Cô lúng túng gật đầu, "A diệp, ngại quá, ba mẹ em. . ." Cô thật không biết nên nói như thế nào. Trước đó mặc dù cô đã ý thức được, nhưng không ngờ ba mẹ sẽ nghiêm túc như vậy.

Công Tôn Diệp vỗ vai của cô, "Đừng suy nghĩ nhiều, đã tới thì cứ chơi thật vui đi."

Nếu quả thật chỉ vô tình gặp Công Tôn Diệp, cô còn có thể thả lỏng tâm tình vui chơi. Thế nhưng bị ba mẹ giao phó lại mang ý nghĩa đặc biệt như thế, một chút tâm tư vui chơi cô cũng không có.

Buổi chiều ba mẹ bảo cô đi ngâm nước nóng, cô liền viện cớ bị bệnh, nhất định không chịu đi.

"Bảo Bảo, con làm sao vậy?" Mẹ Cố ý thức được cái gì, thừa dịp hai người bọn họ ở trong phòng, liền hỏi: "Có phải con tức giận với sắp xếp của ba mẹ?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, cô biết ý tốt của ba mẹ, làm sao lại tức

giận cơ chứ? Nhưng như vậy thực làm cô rất xấu hổ, không biết làm thế nào.

"Bảo Bảo." Mẹ Cố cầm tay con gái, "Con phải nói thật với mẹ, có phải con vẫn còn nhớ thiếu gia Tư Viễn?"

Cô cúi mắt xuống, cô không nhớ, mà cũng không tới phiên cô nhớ.

"Bảo Bảo à." Mẹ Cố thở dài, "Nếu con và thiếu gia Tư Viễn không có duyên phận, con sao không buông mình ra? A Diệp đã nói với ba mẹ, chuyện trước kia cậu ấy sẽ không tính toán, chỉ cần con bằng lòng theo cậu ấy, cậu ấy nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt. Mẹ và ba con mới yên tâm, sao con không thử một lần xem?"

"Mẹ..."

Thấy cô vội vã muốn cự tuyệt, mẹ Cố vỗ tay cô, "Chiều con hãy nghỉ ngơi thật tốt, cũng suy nghĩ một chút đi, được không?"

Nói xong, mẹ Cố liền ra ngoài.

Cố Bảo Bảo nằm trên giường, muốn ngủ một giấc trốn tránh tâm tư hỗn loạn nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

***

Buổi tối lúc ăn cơm với ba mẹ còn có cả Công Tôn Diệp, cô nhìn càng có vẻ tiều tụy hơn.

"Bảo Bảo, em không sao chứ?" Công Tôn Diệp gắp mấy món

thanh đạm cho cô, lại hỏi: "Có phải là trúng gió biển nên cảm lạnh không?" Anh giống như trước đưa tay ra kiểm tra nhiệt độ trên trán cô.

Cô cúi đầu tránh đi, nặn ra nụ cười: "Em không sao."

Mẹ Cố bỗng nhiên nói chuyện: "Bảo Bảo, hôm nay mẹ có quen mấy dì trong đoàn, đã hẹn là sẽ cùng ăn cơm rồi chơi mạt chược, mẹ và ba con đi trước."

Cô thấy buồn cười, nào có ai đến đây lại chơi mạt chược?

Cô biết ba mẹ muốn cô ở một mình với Công Tôn Diệp. Ngay trước mặt Công Tôn Diệp, cô cũng không tiện nói cái gì: "Vậy ba mẹ về sớm một chút."

Mẹ Cố gật đầu, "Lát nữa con trai ông chủ khách sạn sẽ tổ chức hôn lễ ở trong rừng cây, con với A Diệp cũng tham gia góp vui đi."

Cô cười miễn cưỡng: "Vâng." Ở nơi có nhiều người, có lẽ sẽ không còn xấu hổ như thế này nữa.

Ba Cố mẹ cố sau khi đi rồi, người phục vụ bưng thức ăn lên. Công Tôn Diệp bóc cái bọc đũa rồi mới đưa cho cô: "Nào, ăn một chút đi."

Cô ngại ngùng không nhận, gắp một quả anh đào cho vào miệng.

Công Tôn Diệp nhìn cô ăn, mỉm cười: "Nếu khó chịu, sáng sớm ngày mai anh sẽ đưa em về."

Cô cũng muốn trở về, nhưng ba mẹ chắc không muốn về sớm

như thế, liền lắc đầu: "Không sao cả, ba mẹ vất vả mới bớt chút thời gian tới đây, em không muốn làm mất hào hứng của hai người." Dừng một lúc, cô nói tiếp: "A Diệp, em hy vọng... anh không để chuyện này trong lòng."

Anh mở miệng, muốn nói gì đó, bên ngoài khách sạn bỗng có tiếng "bùm", cả hai cùng nhìn ra ngoài. Hóa ra là có người đốt pháo hoa.

"Hôn lễ chắc là sắp bắt đầu!" Anh hỏi, "Em có muốn đi xem không?"

Cô gật đầu đứng dậy, vội vã đi ra ngoài, ý muốn có thể trốn tránh những lời anh chưa nói ra.

Bên ngoài khách sạn đã có thật nhiều khách cùng đi tới rừng cây. Bên trong rừng cây cũng đã giăng đèn kết hoa, niềm vui tràn trề.

Cô và Công Tôn Diệp đến gần, một mỹ nữ mặc váy phù dâu ngăn cản, cười hỏi: "Hai người là người yêu sao? Thực sự rất xứng đôi."

Cô kinh ngạc, Công Tôn Diệp đã hỏi mỹ nữ kia: "Chúng tôi có thể giúp gì cho cô sao?"

Hiển nhiên, anh thấy được thứ gì màu sắc rực rỡ cô gái đang cầm trên tay.

"Đương nhiên!" Mỹ nữ cao hứng nói, "Hai người nếu có thể đưa giúp tôi thì tốt quá." Cô gái giơ thứ trong tay lên. Hóa ra đó là hai vòng hoa tình nhân, một cái tết như mũi tên, cái kia tết thành trái tim.

"Làm phiền hai người đeo cái này nhé." Mỹ nữ coi nụ cười của Công Tôn Diệp và sự trầm mặc của Cố Bảo Bảo thành đồng ý, cầm vòng hoa đeo vào cổ cho bọn họ rồi nói: "Đeo cái này tượng trưng cho thần Cupid bắn mũi tên tình yêu. Đêm nay chúng tôi muốn mời hai mươi cặp tình nhân tạo thành hai mươi mũi tên của thần ái tình Cupid để chúc phúc cho cô dâu chú rể. Bây giờ vừa lúc còn kém một cặp nữa, thực sự là cảm ơn hai người."

"Cái này..."

Cố Bảo Bảo kỳ thực cũng tin vào truyền thuyết này, thế nhưng cô với Công Tôn Diệp lại bị hiểu lầm, liệu có chân chính chúc phúc cho cô dâu chú rể?

Công Tôn Diệp nắm tay cô, bóp mấy cái, khẽ nói: "Không sao đâu, hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi!" Rồi anh kéo tay cô theo phù dâu tới cánh cửa hoa, đứng cùng với mười chín cặp tình nhân khác cũng mang vòng hoa.

Một lúc sau âm nhạc vang lên, các tân khách dự lễ đều đứng dậy nhìn theo hướng cô dâu đi ra.

Cố Bảo Bảo nhìn theo, một cô dâu mặc áo cưới trắng tinh đi cùng với một người đàn ông trung niên chậm rãi tới cánh cửa hoa.

Ngay cánh cửa hoa là chú rể mặc áo bành tô đang đợi.

Con đường này không phải rất dài, lại sẽ thay đổi số mệnh hai người, nhưng bước chân của cô dâu không chần chờ chút nào.

Khi cô tới bên cạnh chú rể, tay cô được người đàn ông trung niên đặt vào tay chú rể, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười

hạnh phúc.

Tiếng vỗ tay của tân khách vang lên, từng cánh hoa phù dâu rắc ra như bầu trời sao chiếu ánh sáng vào mộng ảo, Cố Bảo Bảo nhìn đến ngây người.

Dần dần, mắt cô bắt đầu ướt, cô thấy chú rể là anh, coi cô dâu là bản thân. Cô thấy bọn họ đứng trước mặt cha xứ, ưng thuận hứ hẹn kiếp này, trao cho nhau lời thề trung trinh. . .

"Bảo Bảo, Bảo Bảo?"

Bỗng nhiên, cô nghe có người gọi mình, cảnh trong mơ chợt biến mất.

Cô sững sờ tỉnh lại thì thấy Công Tôn Diệp mỉm cười: "Em làm sao vậy? Cô dâu chú rể đã hành lễ xong rồi, em có muốn đi uống cốc-tai không?"

Cô gật đầu, lại lắc đầu, nhìn vòng hoa trên cổ, "Cái này có thể lấy xuống được chưa?"

Anh lắc đầu: "Bọn họ có nói, vòng hoa này đeo càng lâu thì chúc phúc cho cô dâu chú rể càng nhiều."

"À." Cô ngơ ngác gật đầu, "Khi ngủ em sẽ tháo nó ra."

Nhìn bộ dạng mất hồn kia, anh đoán là cô lại nhớ tới Mục Tư Viễn, muốn cô thoát khỏi tâm tình sa sút liền nói: "Chúng ta đi cướp bánh ga-tô đi, nghe nói nếu có thể cướp được miếng bánh đầu tiên sẽ có vận khí tốt đấy."

Cô không muốn anh mất hứng, nhưng thực sự không muốn đi, "A

Diệp, em. . . em muốn đi dạo một mình."

Công Tôn Diệp vẫn cười: "Cũng được, em đi đi, nhưng không nên về phòng muộn quá."

Cô cảm kích nhìn anh một cái, đi ra bãi biển.

Nhìn bóng lưng cô, nụ cười của Công Tôn Diệp thu lại, trong lòng đầy sự thất lạc, ánh mắt phủ ưu thương. Nhưng những cái đấy anh sẽ không để cô thấy.

Dần dần, thấy cô đi xa, anh mới chậm rãi đuổi theo, vừa lo lắng cho sự an toàn của cô lại không đành lòng quấy rầy cô, anh chỉ có thể đi từ xa, yên lặng theo cô như thế.

Gió thổi trên biển có hơi lạnh, cô nắm chặt cổ áo khoác ngoài, nhớ tới nhiệt độ trên người anh. Cô lưu luyến mọi thứ trên người anh, hết lần này tới lần khác lại không cách nào có, lẽ nào thích anh là sai lầm?

Cô cúi đầu, nhìn từng con sóng nhỏ vỗ vào giày mang đi bùn cát.

Nếu tình yêu cũng có thể bị mang đi dễ dàng như vậy thì tốt biết bao.

Nếu ký ức về anh, có thể được gột sạch thì tốt biết bao? !

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, tay ngâm vào nước biển lạnh lẽo, ngón tay dù đau buốt nhưng bị thương lại là trái tim.

"Em đang làm gì vậy?" Một giọng nói quen thuộc, nhớ nhung xuyên vào tai. Cô cười bản thân, không ngờ lại gặp huyễn thính.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, từng cơn gió lạnh ùa tới khiến người ta run rẩy.

Có lẽ một tối như thế không thích hợp để tản bộ, vẫn nên trở về phòng thôi.

Cô đứng dậy bước đi, còn chưa được hai bước, cái trán đã đụng mạnh vào cái gì đó, đau làm cô kỳ quái ngẩng lên rồi bỗng chốc ngơ ngẩn.

Dưới ánh sao, trong ngọn đèn dầu, đập vào mi mắt là khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi của một người không thể tưởng tượng nổi.

Cô nháy mắt mấy cái, tưởng là mình không chỉ xuất hiện huyễn thính còn xuất hiện ảo giác!

Mãi cho đến khi anh nhíu mày, bất mãn hỏi: "Em còn đứng đó làm gì?"

"Anh. . ." Thật là anh sao? Thật là anh! "Anh sao lại. . . sao lại tới đây?" Cô vẫn còn chưa tin lui về sau mấy bước.

Anh tiến lên vươn tay ôm lấy cô, khuôn mặt tuấn tú tới gần khuôn mặt cô, "Anh biết có người nhớ anh, cho nên anh mới tới!"

Tâm tư bị khám phá, cô không nhịn được đỏ mặt, "Tôi nghĩ sẽ có rất nhiều phụ nữ nhớ anh, anh làm gì mà lại tới nơi này!"

Anh đến gần hơn, đôi môi mỏng nhếch lên, nụ cười hoàn toàn mê hoặc cô, sau đó cô nghe được anh nói: "Bởi vì, anh chỉ nhớ một mình em."

Cô còn không kịp ý thức được anh nói gì, môi anh gần bên, hơi thở nặng nề quanh quẩn bên tai.

Anh lúc thì nhẹ nhàng lúc lại gặm cắn, thoắt cái cạy răng cô ra, cướp lấy hương vị ngọt ngào của cô.

Bỗng nhiên lại chỉ hôn bên ngoài môi, làm cho cô thấy trống rỗng khi bỗng anh rút lui.

"Anh..." Bản năng để đôi môi đỏ mọng khẽ mở, dường như muốn nhiều hơn.

Anh đạt được mục đích liền cười khẽ, "Gọi anh Tư Viễn."

Đang nỉ non, anh đưa tay ra giữ ót cô, kéo mặt cô lại gần, nụ hôn nóng bỏng rơi trên mắt cô, lại nghe anh nói: "Mắt em... đẹp quá..."

Lý trí nháy mắt tan vỡ, cô dựa vào anh, ký sinh lên anh, tiếng gọi dịu dàng chỉ dành riêng cho anh thốt ra: "Anh... Tư Viễn..."

Anh ứng tiếng đáp lại, nụ hôn nóng bỏng đặt lên hàng lông mày, xuống đến chiếc mũi cao, qua gò má trắng mịn, rồi chợt ngưng lại trên cánh môi.

Đôi mắt mông lung mở ra, ánh xạ ánh sao rực rỡ, đôi môi mỏng vì cái ngừng lại của anh mà run rẩy khát khao.

Hơi thở anh thật nặng nề nhưng vẫn dừng lại, dịu dàng nói: "Gọi anh..."

"Anh... Tư Viễn..."

Môi anh gần hơn, lưỡi liếm khóe môi cô, trong cổ họng vang lên một tiếng "Ừm?"

"Em..."

"Làm sao?"

Cô không chịu nổi dày vò như vậy, người khẽ run, không tự chủ thốt lên: "Muốn..."

Nụ hôn anh rốt cuộc hạ xuống, hoàn toàn khóa kín môi cô. Hơi thở nóng cháy, bá đạo hầu như bao phủ lấy cô, cô thừa nhận sự mãnh liệt ấy, hai chân cũng như nhũn ra.

Anh không cho cô lùi bước, tay lần xuống giữ lấy mông cô. Cánh tay thêm chút lực, hai chân cô liền bị nhấc lên, vòng qua eo anh.

Bàn tay nhỏ bé vốn khoác lên vai, dần dần, vòng qua cổ. Tư thế ở trên cao này để cô rất dễ dàng né tránh nụ hôn của anh. Nhưng cô đã quên hết tất cả, mặc anh ta cần ta cứ lấy.

Rốt cục, như đã qua cả một thế kỷ, trong phổi không còn dưỡng khí cung cấp, anh mới thả môi cô ra. Cả hai dựa vào tảng đá ngầm lớn thở hổn hển.

"Vật nhỏ." Anh cười cô, "Có phải là em muốn nuốt anh vào trong bụng không hả?"

Cô vừa thẹn vừa giận, mặt vùi vào cổ anh.

Anh nhìn vòng hoa đeo trên cổ cô hỏi: "Em đeo gì vậy? Sắp rơi rồi kìa."

Cô lắc đầu, "Hôm nay có người kết hôn, đeo nó thì có thể chúc phúc cho cặp đôi mới cưới kia!"

Anh khó chịu bĩu môi, "Lẽ nào lát nữa anh muốn em, em cũng phải đeo nó sao?"

Anh đang nói cái gì thế? Nắm tay nện lên người anh, "Chớ nói lung tung, em ngủ cùng phòng với mẹ."

"Hưm?" Anh nhướng mày, "Chẳng lẽ anh chạy tới tận đây, em chỉ cho anh hôn một chút rồi đuổi anh đi hả?"

Cái gì gọi là hôn một chút? Vừa rồi chí ít anh cũng hôn mấy trăm giây rồi.

"Anh. . ." Cô thẳng người lên nhìn anh: "Anh tới đây lẽ nào là vì cái kia thôi?"

Anh không cho là đúng, "Đàn ông tìm phụ nữ, đương nhiên. . ."

Còn chưa nói xong thì đã thấy cô giãy dụa oán giận, "Vậy anh cứ tùy tiện tìm người nào đó đi. Bằng sức quyến rũ của anh, chỉ cần có ý đó, nhất định có rất nhiều mỹ nữ đi theo."

Anh nhíu mày, dường như cảm thấy lời cô rất có lý, "Cũng đúng nhỉ! Anh mới tới đây nên cũng không quen thuộc lắm. Nếu biện pháp là do em nghĩ ra thì em giúp anh đi tìm một người đi."

"Anh!" Cô giận dữ, thoát ra khỏi anh, quay đầu chạy về phía trước.

Mục Tư Viễn đuổi theo, kéo cô lại rồi hôn.

Cô không nghe theo, uốn éo người tránh thoát, thoát được rồi lại tiếp tục chạy.

Anh liền tiếp tục đuổi theo. Lần này bắt được cô, anh không hôn nữa mà cù, trong gió đêm liền vang lên tiếng cười thanh thúy.

Trong lòng anh rung động, hận không thể lập tức đặt cô bên dưới, hung hăng "muốn". Nhưng cô cứ giãy dụa, trơn như cá, thật đúng là không dễ bắt!

Rồi cô lại thoát và tiếp tục chạy.

"Bảo Bảo, em đứng lại đó cho anh!" Anh giả bộ tức giận kêu to.

Cố Bảo Bảo không thèm nghe. Quay lại nhìn anh nên quên nhìn đường, lập tức đập vào người một người khác.

"Xin lỗi!"

Cô nói nhanh, người kia lại đỡ lấy cô. Cô ngẩng lên thì ngạc nhiên thấy đó là Công Tôn Diệp, không ngờ anh cũng ở bãi biển!

Công Tôn Diệp không nhìn cô, mà ngẩng đầu nhìn người đàn ông chạy tới. Khi thấy rõ thì anh sửng sốt!

Mục Tư Viễn cũng thấy anh, rồi đột nhiên giận dữ, "Sao anh cũng ở đây?"

Ánh mắt Công Tôn Diệp lướt qua đôi môi sưng đỏ của hai người liền hiểu được.

Đè nén sự đau khổ xuống, anh cười nhạt: "Mục tổng, những lời này của anh thật buồn cười. Đây không phải là bãi biển riêng của

anh, lẽ nào tôi không thể tới sao?"

Mục Tư Viễn đến gần vài bước, lập tức thấy rõ, không ngờ trên cổ anh ta cũng có một cái vòng hoa! Nhưng của anh ta là mũi tên, còn Cố Bảo Bảo là trái tim!

Ai cũng có thể nhìn ra, đây là một đôi vòng hoa tình nhân!

Mục Tư Viễn xanh cả mặt, kéo lấy Cố Bảo Bảo bên cạnh anh ta, hét lên: "Đây là như thế nào?" Tay anh liền thô bạo giựt lấy vòng hoa trên cổ cô, muốn lập tức xé tan nó.

Vòng hoa vọt từ sợi bông, vốn là chỉ cần tìm thấy cuộn dây là có thể tháo ra, nhưng vì anh thô bạo không có tìm kết cấu của nó, sợi bông lập tức đè lên cổ cô tạo thành vệt hồng.

"Đau, đau..." Cô không nhịn được đẩy tay anh, khẽ kêu.

Nhưng anh không để ý chút nào, tiếp tục kéo.

"Anh dừng tay!" Công Tôn Diệp muốn ngăn cản, bị Mục Tư Viễn đẩy mạnh ra, "Cút ngay, cô ấy là người phụ nữ của tôi, không có quan hệ gì với anh!"

"Anh làm cô ấy bị thương thì sẽ có quan hệ với tôi!" Công Tôn Diệp nói, vòng qua sau lưng cô tìm sợi dây xé ra. Dây đứt thì vòng hoa dĩ nhiên là rơi xuống đất.

Mục Tư Viễn kéo cô lại trước mặt, gầm lên: "Em gạt anh?"

Cô hoảng sợ lắc đầu, "Không có, em. . ."

"Vậy anh ta là thế nào? Vòng hoa này là thế nào?" Cô gạt anh đi

du lịch với Công Tôn Diệp, lại còn đeo vòng hoa tình nhân, chẳng lẽ không phải là gạt anh?

"Không phải, không phải." Cô sốt ruột giải thích, "Bọn em tình cờ, em. . ."

"Tình cờ? Cố Bảo Bảo, lý do này em không cảm thấy nó thối lắm sao?"

Nghe vậy, Công Tôn Diệp ở một bên cười nhạt, "Mục tổng, nếu anh đã không tin cô ấy, hà tất gì còn hỏi cô ấy nữa?"

"Không cần anh quan tâm, anh bớt lời đi!" Anh hận không thể bầm thây vạn đoạn anh ta!

"Đi theo anh!" Bỗng, anh lôi cô đi thẳng.

Cô sửng sốt, "Đi đâu?"

Anh quay lại trừng mắt, "Đương nhiên là quay về rồi. Lẽ nào em còn muốn tiếp tục nghỉ mát ở đây với anh ta?"

Quay về? Cô vội lắc đầu: "Không được, không được, ba mẹ em còn trên đảo, em không thể về một mình trước được."

Nghe vậy, mặt anh trở nên lạnh lùng, ánh mắt hung ác đến đáng sợ, "Cố Bảo Bảo, em có ý gì? Vừa rồi còn hôn anh khó chia lìa, bây giờ em lại nói, cả nhà em đi nghỉ ở đây với người đàn ông khác? !"

"Không phải như anh nghĩ. . . !"

Anh căn bản không nghe lời giải thích của cô: "Bây giờ em có đi theo anh hay không?"

CHƯƠNG 92: ANH CHO EM DŨNG KHÍ

Cô vẫn lắc đầu. Sao cô có thể bỏ ba mẹ mà đi cùng anh về được chứ?

"Anh... Anh về trước đi." Cô suy nghĩ rồi nhượng bộ, "Ngày mai, ngày mai em sẽ về cùng ba mẹ."

"Em... !"

Gân xanh trên trán Mục Tư Viễn hằn lên, anh xông lên trước, cơ hồ là khiêng cô lên vai rồi đi.

Công Tôn Diệp thấy thế vội chặn lại, "Mục Tư Viễn, anh thả cô ấy xuống, anh làm vậy sẽ khiến cô ấy bị thương."

"Anh cút ngay! Không cần anh quan tâm!" Anh trừng mắt tức giận, tiếp tục đi.

Công Tôn Diệp không ngờ Mục Tư Viễn tức giận lại đáng sợ đến vậy. Anh cũng không phải sợ, mà là lo lắng Cố Bảo Bảo sẽ bị thương, liền nói: "Anh đừng hiểu lầm, tôi trùng hợp tới đây mới gặp Bảo Bảo, căn bản không như anh nghĩ!"

Mục Tư Viễn ngẩn ra, bước chân vẫn liên tục như cũ.

Tức giận đã làm lu mờ lý trí, bây giờ anh chỉ muốn mang Cố Bảo Bảo đi, tuyệt không thể để cô ở lại đây với Công Tôn Diệp!

"Thả em xuống, thả em xuống!"

Người trên vai giãy dụa mãnh liệt, cô vừa đá lại còn cắn, nắm vai anh muốn nhảy xuống.

Công Tôn Diệp khẩn trương: "Anh mau thả cô ấy ra đi, thực sự sẽ làm cô ấy bị thương mất!" Cũng không bất chấp gì nhiều, giờ vẫn còn đang đứng trên cát nên dù có ngã cũng không đau, thế là anh đẩy mạnh Mục Tư Viễn một cái.

Mục Tư Viễn không kịp phòng bị, bước chân lảo đảo. Anh tưởng mình sắp ngã nên vội thả cô xuống.

Chẳng qua Cố Bảo Bảo vẫn đang vùng vẫy không nhận thức được tâm tư này của anh, hai chân vừa chạm đất liền chạy ra xa.

"Chết tiệt, em quay lại!" Anh vừa đuổi theo vừa kêu to.

Cô không thể chạy nhanh, anh chỉ hai ba bước là đuổi kịp. Nhưng khi giữ cô lại thì thấy cô đã sướt mướt rồi.

"Làm gì mà khóc?" Anh nhíu mày.

Cô quật cường dùng tay áo lau nước mắt, "Em không có khóc."

Anh không muốn tranh chấp cái vấn đề ấu trĩ này với cô, "Theo anh về, mai anh sẽ cho người tới đón chú Cố với thím Cố."

"Em không muốn." Cô vẫn cự tuyệt.

"Vì sao?" Anh cũng đã giải quyết lo lắng trong lòng cô, sao cô còn không chịu đi? !

"Nếu em đi bây giờ..." Cô tiếp tục lau nước mắt, "Chẳng khác nào em thừa nhận lời anh nói, anh căn bản không tin em!"

"Không tin em?" Hàng lông mày anh càng cau lại, tại sao lại nói đến đề tài này, "Em rốt cuộc muốn nói gì, không thể nói rõ được một chút sao?"

"Được!" Cô lau khô nước mắt nhìn anh, "Em hỏi anh, nếu hôm nay đổi lại là Trịnh Tâm Du, anh có cho rằng cô ấy ở đây nghỉ mát với người đàn ông khác không? Giải thích của cô ấy liệu anh có nghe không?"

Câu hỏi của cô làm anh kinh ngạc. Nói thật, anh chưa từng giả thuyết như thế này!

Đúng vậy, nếu Trịnh Tâm Du ở đây nghỉ mát, anh căn bản không thể suốt đêm ngồi máy bay tới!

Cô lại coi sự trầm mặc của anh thành câu khẳng định, đau lòng nói: "Có lẽ anh không chỉ nghe giải thích của cô ấy, còn có thể cho cô ấy một cơ hội giải thích, hoặc giả, anh căn bản không cần cô ấy giải thích thì cũng sẽ tin cô ấy."

Trong đầu anh nổi lên sự cáu kỉnh, "Em đừng lôi chuyện khác ra. Anh hỏi lại lần nữa, bây giờ em có về cùng anh không?"

Cô không trả lời mà đi ngược lại hướng của anh.

Từ xa, cô nghe được tiếng anh hô lên đằng sau: "Cố Bảo Bảo, em đừng hối hận!"

Đi xa thêm nữa, cô lại nghe được tiếng cánh quạt từ máy bay. Nhịn không được lại ngẩng đầu lên. Dưới ánh sao, chiếc máy bay quen thuộc dần bay xa.

Đôi mắt ướt nhòa, cô quật cường lau đi, đi về khách sạn. Tắm xong cô lên giường nằm, giấu đôi mắt sưng đỏ trong chăn sợ mẹ thấy được.

Mãi lâu sau, cô nghe tiếng mẹ vào, đi tới mép giường lẩm bẩm: Sao lại về sớm vậy? Chốc lát, mẹ Cố tắm xong rồi lên giường, ngay sau đó liền ngủ say.

Cô lại chậm chạp không có cách nào ngủ được, khe khẽ rời giường, mặc áo khoác rồi ra ngoài. Không muốn ra bãi biển nữa, cô lên tầng cao nhất của khách sạn.

Đứng trong đêm nhìn biển cả từ trên tầng thượng như đặt mình vào trong một hòn đảo cô độc, trong lòng toát ra sự sợ hãi.

Cô hơi lui về sau, không muốn nhìn biển nữa mà ngồi xuống một góc, mắt nhìn lên bầu trời sao. Chiếc máy bay đã bay đi kia một mực quanh quẩn trong đầu cô.

Cô không hiểu, nụ hôn của anh dịu dàng như vậy nhưng khi anh rời đi lại tuyệt tình đến thế? !

"Bảo Bảo?"

Đột nhiên, thanh âm Công Tôn Diệp truyền đến. Cô sửng sốt quay lại thì thấy anh đang đi ra từ cửa sân thượng.

"Anh nghĩ em hẳn sẽ ở đây cho nên mới tới xem."

Anh ngồi xuống cạnh cô, đưa cho cô một lon bia, "Uống không?"

Cô gật đầu, mở nắp rồi uống một hớp, để cảm quan chất chứa đầy cồn thì mới sẽ không nghĩ về anh nữa.

Công Tôn Diệp mỉm cười, tự mình cũng uống.

"Có phải..." Trầm mặc chốc lát, anh lên tiếng trước, "Đang nghĩ tới anh ta?"

Cô không trả lời, trầm mặc kỳ thực đã là đáp án.

Anh khẽ thở dài, "Bảo Bảo, kỳ thực anh muốn nói với em. Nếu em quyết định tiếp nhận anh ta một lần nữa, em không nên tính toán những chuyện trước kia."

Cô sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh, "A Diệp, anh đang... khuyên em?"

Anh gật đầu, cười, "Bất ngờ lắm hả? Yêu có hai loại, một là chiếm giữ, một là khiến đối phương hạnh phúc. Tâm nguyện của anh chính là thấy em được hạnh phúc!"

Anh ngửa đầu uống một hớp bia, nghĩ là một chuyện, nói ra lại cần có một chút dũng khí: "Nếu anh ta có thể làm em hạnh phúc, anh cần gì phải ngăn cản em?"

"A Diệp..." Cô không biết nên nói cái gì.

Anh vỗ vỗ vai cô: "Bây giờ em nói đi, chuyện giữa em và anh ta là thế nào? Nói ra, có lẽ em sẽ không còn quá nhiều phiền não nữa."

"Em..." Cô vẫn còn có chút chần chờ, cảm thấy trước mặt anh mà nói chuyện giữa cô và Mục Tư Viễn, chung quy có chút tàn nhẫn.

"Nói đi." Anh nói thật ôn nhu, "Đừng coi anh là Công Tôn Diệp, mà hãy coi là... nhị thế tổ trong mắt em trước đây, chắc hẳn sẽ dễ dàng hơn đấy!" Nói xong, anh không nhịn cười được, cô cũng cười.

Sáu năm trước, lần đầu tiên cô gặp anh là ở trong bệnh viện.

Hôm đó cô cùng mẹ đi kiểm tra, lúc chờ ở hành lang thì chợt nghe gần cầu thang vang lên tiếng cãi vã kịch liệt, thỉnh thoảng còn có cả tiếng khóc của một cô gái.

Cô tò mò đến gần, nghe cô gái kia thương tâm gần chết nói: "Em không muốn... không muốn như vậy, em muốn sinh đứa bé này ra."

"Tuyệt đối không được!"

Giọng người đàn ông vô tình đó là của A Diệp vọng lại, "Cô vì sao lại muốn sinh đứa bé này? Nếu cô muốn dựa vào đứa bé này mà bước vào cửa, tôi khuyên cô bỏ ngay cái ý niệm ấy đi!"

Cô nghe xong liền phẫn hận, cảm thấy người đàn ông này cũng quá vô tình, đã làm bụng người ta to ra còn chưa tính, bắt cô gái phải bỏ nó đi không nói, lại còn nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy!

Cô gái tiếp tục khóc: "Anh... anh đừng nói như vậy, em... em muốn giữ đứa bé, không phải là muốn lấy..."

"Cô đừng nói nữa!" Người đàn ông thô lỗ cắt ngang lời cô, "Nếu cô bây giờ không vào phẫu thuật thì lập tức cút đi cho tôi!"

Cô thực sự nghe không nổi nữa, kích động lao ra chặn trước

người cô gái kia, hét còn to hơn cả cái người đàn ông vô tình: "Anh đúng là loại người không có nhân tính, người cút phải là anh đấy! Lẽ nào anh không biết phụ nữ có thai dễ dàng kích động, anh muốn tức chết cô ấy sao? Anh lập tức cút ngay!"

Nhưng mà người đàn ông cũng không có cút ngay, kinh ngạc nhìn cô.

Cô gái ở sau lưng cô cũng nói: "Tiểu thư, cô... cô đừng quá kích động, bọn tôi..."

Cô ngạc nhiên quay lại, thấy cô gái này thật quen mắt, hình như đã từng... thấy trên tv!

"Cô, cô là..."

Miệng cô mở lớn, mắt trợn tròn, cô nghĩ tới, cô gái này hình như là một ngôi sao truyền hình.

"Tiểu thư!" Người đàn ông hai tay chống nạnh, nhức đầu nói: "Cảm ơn tinh thần trọng nghĩa của cô, nhưng mà tôi chỉ đang giúp bạn tôi học lời thoại thôi!"

"Em khi đó thật ngốc quá!" Cố Bảo Bảo nhịn không được cười to, "Đen trắng chẳng phân biệt được đã xông ra, may là lúc đó không quá người nào đi lại trên hành lang, bằng không xì căng đan của người bạn kia của anh sẽ bay đầy trời!"

Người ta là một ngôi sao chuyện nghiệp, cho nên mới tới bệnh viện tìm cảm giác, lại bị cô nhảy vào, suýt nữa biến thành vụ bê bối mình có thai còn bị bạn trai bức bách đi phá thai nữa!

Ánh mắt Công Tôn dịu dàng nhìn cô, "Bảo Bảo, lấy dũng khí khi

đó của em ra đi!"

Nụ cười cô thu lại, uống ngụm bia lớn, "Em còn có thể sao?"

Cô chán nản nhún vai, "Nhiều năm như vậy rồi, anh ấy chắc là không thích em, anh ấy đối với em như người yêu mà trong lòng lại không có em. Em không biết nên làm cái gì bây giờ, tiếp tục ở bên cạnh anh ấy, chờ đến khi anh ấy chán ghét rồi thì em sẽ đi sao? Em..."

Cô thống khổ che mặt, "Em cảm giác mình đã... em nghĩ tới kết quả như vậy, em lại sợ, kết quả như thế em... không có cách nào thừa nhận nổi."

Nhìn sự khổ sở của cô, tim anh đau đớn theo, "Bảo Bảo..."

Anh gọi cô, rồi dừng lại. Nếu có thể, anh bằng lòng đưa cô đi, bảo vệ cô trong vòng tay mình, không còn bị Mục Tư Viễn quấy nhiễu nữa. Thế nhưng anh biết rõ, có Mục Tư Viễn, cô có thể vui sướng trong đau khổ. Không có Mục Tư Viễn, cuộc sống của cô ấy nhất định chỉ còn lại thống khổ mà thôi. Thay vì đợi chờ cô say trong thống khổ, không bằng để cô ấy tranh thủ một lần, nếu có thể thành công thì cô ấy sẽ vui sướng. Nếu thất bại, cô ấy sẽ triệt để quên anh ta, cô ấy sẽ có được nội tâm an bình.

Vậy nên, "Bảo Bảo, anh cũng là đàn ông, trong lòng anh ta nghĩ gì, anh có thể đoán được vài phần." Mặc dù có chút gian nan, anh vẫn nói tiếp, "Em đi đi, dũng cảm lên."

"A... Diệp..."

Cô nhìn anh, nước mắt lẫn lộn, sự cảm động và áy náy trong lòng khiến cô không còn từ ngữ nào để nói ra.

Anh nhịn đau mỉm cười, "Em không phải sợ, chỉ cần em nhớ kỹ, em còn có anh, nên cái gì cũng đừng sợ. Anh sẽ... chờ em, cho đến khi em tìm được hạnh phúc mà em cần."

"Nhưng anh... anh chỉ cho anh ta cơ hội lần này. Nếu anh ta không thể cho em hạnh phúc... anh nhất định, nhất định sẽ đoạt lại em."

"A Diệp..." Cô khóc không thành tiếng.

Anh đau lòng ôm lấy cô, "Đừng khóc, cô gái ngốc này, hẳn là nên cười chứ... biết không hả?"

Cô gật đầu, nước mắt lại tuôn trào mãnh liệt.

Anh ôm cô thật chặt, tham luyến cảm giác ấm áp không thuộc về anh, chỉ lúc này, chỉ lúc này thôi...

Nước mắt vẽ ra từ đôi mắt đau đớn của anh, như một vì sao rơi phía chân trời giá rét, sự lạnh lẽo thấm vào đêm đông.

***

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Mục Thị.

Thư ký chủ nhiệm mở một phong bì được phong kín bằng cách tinh vi nhất, sau khi xác định không có vấn đề thì đưa cho Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn mở ra xem, sắc mặt trở nên âm trầm, lật tới trang cuối cùng, anh mãi mà không nói gì.

Từ năm năm trước sau khi Cố Bảo Bảo bỏ đi, thư ký chủ nhiệm đã đi theo anh, có thể từ nét mặt anh mà đoán ra mức độ nghiêm trọng của sự việc. Với bộ dạng lúc này thì sự việc thật sự rất xấu.

"Mục tổng." Cô thận trọng hỏi, "Bên Luân Đôn nói thế nào vậy?"

Mục Tư Viễn không đáp, ném tài liệu lại cho cô.

Cô nhanh chóng mở ra, cẩn thận nhìn nhanh qua một lần, sắc mặt dần trầm xuống.

"Thật không ngờ." Cô lắc đầu, "Cổ Tín Dương lần này thực sự có chuẩn bị mà đến, tôi thật sự xem thường anh ta. Mục tổng đã làm nhiều chuyện vì anh ta như vậy mà anh ta..."

Ánh mắt nghiêm nghị của Mục Tư Viễn nhìn nghiêng sang, cô lập tức im miệng, "Xin lỗi, Mục tổng, tôi lắm mồm."

Anh ra hiệu cô hủy bỏ tài liệu này rồi hỏi: "Trong mắt cô thì người thân cận nhất với tôi là ai?"

Cô tự hỏi, "Hai tiểu thiếu gia, lão Mục tổng, Mục phu nhân, Mục tiểu thư..."

Anh giơ tay cắt ngang, "Chớ nói nhảm! Cô chỉ cần nói người có thể uy hiếp tôi, cô cảm thấy đó là ai?"

"Hai tiểu thiếu gia!"

Người trong công ty đều biết, Mục tổng coi Hoan Hoan như của

quý, bây giờ lại có thêm Nhạc Nhạc, Mục tổng cuối cùng có hai của quý!

Nhưng mà, Mục Tư Viễn lại lắc đầu. Anh nhìn cô thư ký mà anh tín nhiệm nhất này nói: "Tài liệu vừa rồi có nói, Cổ Tín Dương đã mua được mafia lớn nhất Luân Đôn, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người theo dõi nghiêm ngặt khống chế người thân nhất của tôi. Phản ứng đầu tiên, người tôi nghĩ tới không phải Hoan Hoan và Nhạc Nhạc!"

Thư ký chủ nhiệm ngẩn ngơ, không khỏi hiếu kỳ: "Vậy là ai sếp?"

Trên môi anh hiện lên nụ cười cưng chiều, thần thái dào dạt trong đôi mắt đen khiến chủ nhiệm thư ký líu lưỡi.

Cô biết rồi! Vậy mà cô lại không nghĩ đến đầu tiên chứ? ! Cô thực sự là phát hiện ra quá muộn.

"Mục tổng." Cô hỏi, "Anh định làm gì?"

Làm như thế nào?

Nghĩ một lúc, nụ cười trên mặt Mục Tư Viễn biến mất, làm như thế nào, anh quả thực cần nghĩ kỹ.

"Tóm lại là không thể để cô ấy chịu bất cứ thương tổn nào! Mặc kệ phải trả cái giá như thế nào."

Anh trầm giọng phân phó, "Cô nhớ kỹ, chuyện này nghìn vạn lần không thể để cô ấy biết."

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, "Mọi việc chúng tôi sẽ phối hợp với

anh." Nói chuyện xong thì cũng đã đến tám giờ, nhân viên lục tục tới công ty. Tới thời điểm trợ lý Cố sắp tới làm thì cô cũng ra khỏi văn phòng.

***

Cố Bảo Bảo bước ra từ thang máy, đứng do dự trước văn phòng một lúc mới đẩy cửa vào.

Chiều qua cô đã về rồi, nhưng anh lại không gọi điện cho cô. Bước vào thì thấy anh đã tới, đang vùi đầu xem gì đó.

"... Mục tổng." Cô lễ phép lên tiếng chào, lại không dám nhìn anh, đi sang bàn làm việc của mình. Lén ngẩng đầu lên thì thấy anh đang nhìn cô, trong lòng sửng sốt, quên cả né tránh, nhìn chăm chú đôi mắt anh.

"Trợ lý Cố..."

Anh lên tiếng, tim cô đập bình bịch, tưởng là anh nói chuyện đêm trước nhưng lại là: "Buổi sáng Hoan Hoan sẽ đến họp, em đi chuẩn bị đi." Nói xong, anh lại chuyển mắt về tài liệu trong tay.

Cô sững sờ đứng dậy, trong miệng đáp ứng một tiếng rồi ra ngoài. Trong lòng thấy thật kỳ quái, hình như anh... thay đổi. Có phải anh còn đang tức giận? Thế nhưng sao anh lại tức giận? Anh không tin cô, cũng không muốn tin, sao phải tức đây!

Cô xuống lầu một thì đúng lúc xe nhà họ Mục tới, cô chạy ra đón liền thấy được hai bóng dáng bé nhỏ quen thuộc.

"Mẹ!" Hoan Hoan lao tới hỏi: "Mẹ đi nghỉ có vui không ạ?"

Trong lòng cô đắng chát, lại cười giả bộ: "Cũng không tệ lắm. Còn con? Buổi diễn đàn dương cầm thế nào?"

Hoan Hoan vỗ vỗ ngực, "Đương nhiên là không đâu địch nổi, dũng cảm đoạt lấy giải nhất rồi ạ!"

Cố Bảo Bảo bị bé chọc cười, "Thằng bé này, có biết là phải khiêm tốn không hả?" Rồi cô ôm lấy Nhạc Nhạc, "Nhạc Nhạc, tiểu bảo bối của mẹ, sao con cũng tới đây?"

"Em ấy không phải đi theo đâu mẹ." Hoan Hoan bất đắc dĩ lắc đầu, "Con muốn dẫn em ấy tới."

Ba người vào văn phòng tổng giám đốc, Mục Tư Viễn đã không còn ở trong đây nữa.

Cô lấy bộ đồ đã chuẩn bị sẵn thay cho Hoan Hoan, sau đó nói: "Nội dung cuộc họp hôm nay mẹ còn phải đi xin chỉ thị của ba, con ở lại đây với Hoan Hoan, không được chạy loạn đó biết không?"

Hoan Hoan khéo léo gật đầu, chờ Cố Bảo Bảo đi ra, bé liền leo lên ghế của Mục Tư Viễn, có hình có dạng xem tài liệu.

Nhạc Nhạc nhìn anh, bỗng nhiên nhảy xuống ghế rồi ra ngoài.

"Nhạc Nhạc, em đừng có chạy lung tung!" Hoan Hoan vội gọi, em lại không nghe, vẫn đi tiếp.

"Nhạc Nhạc!" Bé nhảy xuống ghế, đuổi theo Nhạc Nhạc, "Nhạc Nhạc, em đi đâu vậy?"

Nhạc Nhạc nhìn anh, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, một bộ ủy khuất.

Hoan Hoan suy đoán: "Có phải em muốn đi tìm ba mẹ? Không cần đâu, ba mẹ sẽ lập tức về ngay mà." Lại thấy bé lắc đầu, ý bảo bé không phải là muốn đi tìm ba mẹ.

Hoan Hoan nghi hoặc, tay đã bị em dắt đi.

Hai đứa bé đi dạo một vòng ở tầng này, cái miệng nhỏ của Nhạc Nhạc vẫn cong lên, hiển nhiên không có tìm được người mà bé muốn tìm. Bỗng nhiên, ngón tay bé chỉ vào thang máy, chân bước, ý bảo hai đứa sẽ đi thang máy.

"Nhạc Nhạc!" Hoan Hoan kéo em lại, "Em không nghe mẹ nói sao, không được chạy lung tung! Em mà không nghe lời, không chỉ là mẹ sẽ đánh cái mông nhỏ của em, anh cũng sẽ tức giận đó!"

Nhạc Nhạc bĩu môi, không đi theo em thì em đi một mình!

Bé hất tay Hoan Hoan ra rồi chạy tới thang máy.

Hoan Hoan giậm chân một cái, chỉ có thể đuổi theo.

Bên cạnh thang máy chính là phòng giải khát, Hoan Hoan thấy rõ người đang pha cà phê bên trong, không khỏi sửng sốt, đây không phải là cô Sơ Hàn sao? Bé đã lâu không gặp cô, đang nghĩ xem có nên vào chào không thì thấy cô Sơ Hàn bỗng lấy một cái bọc nhỏ màu trắng trong túi quần ra, sau khi vội vã xé ra thì đổ hết vào trong bình cà phê.

CHƯƠNG 93: ANH TIN TƯỞNG AI

Hoan Hoan trợn to hai mắt, kéo Nhạc Nhạc trốn sang một bên, cẩn thận tới mức tim đập thình thịch! Trực giác nói cho bé biết là cô Sơ Hàn nhất định là cho thứ gì đó không tốt vào trong bình cà phê! Thấy đó, cô sau khi cho vào rồi, khẩn trương nhìn quanh bốn phía rồi mới vội vã bỏ đi.

Ra khỏi phòng giải khát, Mục Sơ Hàn không có vào phòng thư ký mà đi thẳng tới văn phòng tổng giám đốc. Vừa bước vào liền thấy Cố Bảo Bảo đứng cạnh sô-pha tìm kiếm thứ gì đó, "Trợ lý Cố!" Cô lạnh lùng lên tiếng.

Cố Bảo Bảo còn đang tìm Hoan Hoan Nhạc Nhạc, nghe tiếng xoay đầu lại: "Chuyện gì vậy?"

Cô nhún vai, "Phòng thư ký rất bận, lát nữa khi Hoan Hoan chủ trì hội nghị, làm phiền cô đi pha cà phê."

"Ừ." Cố Bảo Bảo không cảm thấy có gì kỳ lạ liền gật đầu đáp ứng.

Mục Sơ Hàn nói xong liền rời đi, cô cũng ra ngoài, vừa nhìn xung quanh tìm Hoan Hoan Nhạc Nhạc, vừa vào phòng giải khát.

"Mẹ!" Mới rót nước nóng ra, Hoan Hoan Nhạc Nhạc bỗng chạy xô vào, mỗi đứa ôm lấy một chân của cô.

Cô cười ngồi xổm xuống: "Hai đứa chạy đi đâu thế? Mẹ tìm khắp nơi mà không thấy!"

Đôi mắt to chớp động của Hoan Hoan nhìn ra bên ngoài phòng giải khát, xác định không có ai thì tới gần tai Cố Bảo Bảo nhỏ giọng nói: "Mẹ, con vừa mới thấy cô Sơ Hàn! Cô lén lút thả cái gì đó vào bình cà phê đấy ạ!"

Cô sửng sốt, "Thực sao?"

Hoan Hoan nghiêm túc gật đầu, kéo Nhạc Nhạc: "Không tin mẹ hỏi Nhạc Nhạc đi, em cũng nhìn thấy mà!"

Cô lại nhìn Nhạc Nhạc thì thấy Nhạc Nhạc cũng gật mạnh cái đầu nhỏ. Cô đứng dậy bình tĩnh nhìn cái bình cà phê.

Sơ Hàn bỏ thứ gì đó vào trong này, sau đó cố ý gọi cô đi pha cà phê, ý định giá họa cho cô! Vậy thứ mà cô ta bỏ vào trong đây là gì? Chốc lát, Cố Bảo Bảo làm ra một quyết định quan trọng. Mở nắp ra, cô cho thêm cà phê hòa tan vào, rồi sau đó thêm nước nóng.

Hoan Hoan nhìn mà không hiểu, "Mẹ? Sao mẹ lại còn dùng cà phê này để pha nữa?"

Cô vươn tay ra xoa đầu bé, bé không hiểu. Nếu lần này cô đổ cà phê đi, kế của Sơ Hàn chưa thành, sẽ nghĩ ra cách làm càng độc địa đối nghịch với cô. Cô không muốn nói những điều đó với Hoan Hoan, dù sao Mục Sơ Hàn cũng là cô của bé.

"Không có gì đâu." Cô cười nói, "Cô Sơ Hàn chỉ bỏ thêm đường vào trong trước thôi. Mẹ chỉ cần pha là xong ngay à."

Cô đặt cà phê sang một bên, "Hoan Hoan, ba đang ở trong văn phòng chờ con đấy. Ba muốn nói với con nội dung hội nghị, con mau đi đi."

Nghe vậy, Hoan Hoan gật đầu, kéo Nhạc Nhạc ra ngoài.

Nhạc Nhạc nhìn Cố Bảo Bảo, bé như biết là Cố Bảo Bảo muốn làm gì, ôm chân cô không chịu thả ra.

Hoan Hoan bất đắc dĩ, đành phải chạy tới phòng làm việc tìm ba trước.

Cố Bảo Bảo rót lấy một cốc cà phê, lại cảm giác Nhạc Nhạc giựt giựt quần cô. Cô cúi đầu, đối diện với cặp mắt to lo lắng của bé.

Cô sửng sốt, ôn nhu hỏi: "Nhạc Nhạc, con sao vậy?" Nhạc Nhạc nhìn bình cà phê, lại nhìn cô một cái, lắc đầu.

Cố Bảo Bảo vừa mừng rỡ vừa ưu sầu. Hoá ra Nhạc Nhạc đã có thể hiểu rất nhiều chuyện. Thế nhưng hết lần này tới lần khác lại thấy chuyện như vậy!

"Nhạc Nhạc ngoan, mẹ không có sao. Con ngoan nhé!" Nói xong cô liền uống luôn cốc cà phê kia. Cô chỉ là muốn biết Mục Sơ Hàn bỏ cái gì vào trong, chuẩn bị giá họa tội danh gì cho cô. Cà phê đi vào bụng, cô liền đổ bình cà phê kia rồi rửa sạch, pha bình cà phê mới rồi đưa tới phòng họp.

Mười phút sau cuộc họp bắt đầu. Nhạc Nhạc được thư ký chủ nhiệm đưa đi trước. Cố Bảo Bảo phụ trách ghi chép lại cuộc họp, Mục Tư Viễn ngồi bên cạnh làm người hướng dẫn cho Hoan Hoan.

Cô vừa gõ phím, vừa nghi hoặc trong lòng, Sơ Hàn rốt cuộc đã bỏ cái gì vào trong cà phê? Giờ đã hai mươi phút trôi qua, cô thấy

thân thể mình hình như cũng không có gì không khỏe cả. Lại qua năm phút, Mục Tư Viễn đẩy tài liệu cho cô, "Trợ lý Cố, chuyển cái này cho các vị đổng sự."

Cô gật đầu, cầm tài liệu đứng dậy, lập tức lại ngồi xuống, sắc mặt liền đỏ bừng.

Trời ạ!

Cô thiếu chút nữa kêu thành tiếng. Mới rồi khi đứng lên, cô cảm thấy trong bụng như có nghìn vạn con sâu đang ngọ nguậy, chỉ cần cô di động, những con sâu này nhất định sẽ chạy ra.

Mục Tư Viễn nhíu mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô.

Cô cũng nhăn nhó, cắn răng đứng lên, bụng lập tức đau thắt lại.

"Xin... xin lỗi!" Cô chỉ kịp nói ba tiếng, sau đó chạy nhanh ra khỏi phòng họp.

Các vị đổng sự nhìn nhau, không biết là chuyện gì. Mục Tư Viễn đứng dậy, trầm giọng nói: "Mọi người tiếp tục họp, tôi đi xem." Rồi anh xoa đầu Hoan Hoan, ý bảo bé không cần lo lắng, liền đi ra ngoài.

Trên hành lang đã không còn thấy bóng dáng Cố Bảo Bảo. Anh tới văn phòng mình xem thì cũng không thấy cô đâu cả. Còn đang kỳ quái thì thấy cái người quen thuộc kia ôm bụng bước ra từ phòng vệ sinh. Anh chuẩn bị lên tiếng, cô lại càng đau đớn ôm bụng quay lại toilet.

Cuối cùng thì cô đã biết Mục Sơ Hàn bỏ cái gì vào bình cà phê rồi. Cứ theo tình huống lúc này của cô, nhất định là một lượng

thuốc sổ lớn đến kinh người!

Lần thứ hai đi ra, cô chỉ thấy chân mềm nhũn, chống tay vào tường từ từ bước ra, một bóng đen lập tức trùm lên cô.

Cô cật lực ngẩng đầu, nhất thời đầu váng mắt hoa, thanh âm quen thuộc truyền đến: "Em làm sao vậy?"

Cô lại nghe không rõ, lắc đầu hỏi: "Cái gì?"

Mục Tư Viễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nét mặt không giấu được yêu thương, "Em ăn bậy phải cái gì?" Có thể tiêu chảy đến mức hư thoát như vậy? !

"Em..." Cô giờ mới nhìn rõ người trước mặt là anh, trong lòng hoảng loạn, lắp bắp, "Em không có... không có ăn bậy..."

Anh không nghe cô nói tiếp, khom lưng ôm cô lên.

"Mục..." Cô hốt hoảng lại vô lực đẩy anh, "Đây là... Đây là công ty..." Nhiệt độ trên người anh truyền sang, bao bọc lấy cô, cô bỗng thấy bụng mình như không còn đau nữa.

Cô không nói thêm gì nữa, lặng lẽ áp mặt vào ngực lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Có phải anh không tức giận? Trong lòng cô thật rất vui.

"Em nghỉ ngơi một chút đi." Anh đặt cô lên ghế sô-pha: "Anh đi gọi bác sĩ."

"Không cần..." Còn chưa dứt lời, bụng lại như thiên quân vạn mã lao ra. Sắc mặt cô cứng đờ, vội nhảy dựng lên, chạy vào toilet

trong phòng nghỉ.

Mục Tư Viễn bất đắc dĩ lắc đầu. Đã làm mẹ rồi mà còn như một đứa bé không biết tự chăm sóc cho bản thân! Mặc dù là trách cứ, nhưng ánh mắt anh lại hiện lên ý cười. Lắc đầu, anh lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ.

Cố Bảo Bảo bám vào tương đi ra, ngồi xuống giường, sắc mặt cô đỏ bừng, không muốn đi ra ngoài. Cô không muốn để anh thấy bộ dạng như vậy của mình!

Thế nhưng cửa bị đẩy ra, anh bước vào, "Sao rồi?"

Anh ngồi xuống bên cạnh, sờ lên trán cô, thở dài một hơi: "May là không có nóng lên đấy."

Cô cúi đầu không nói lời nào, nghe anh nói: "Có phải là ăn thứ gì đó ở quán ven biển không?" Nói đến đây anh liền giận, giọng nói mang theo châm chọc, "Em ở cùng với cái tên họ Công ấy mà anh ta lại để em ăn ở quán ven biển? Không phải anh ta rất có tiền sao hả?"

Cô không nhịn được ngẩng lên, muốn phân biện, "Anh đừng nói như vậy, anh ấy..." Không nói được nữa, bụng cô đang kháng nghị mãnh liệt, làm cho cô phải bám víu lấy tường đi vào nhà vệ sinh.

Trở ra, cô không còn khí lực để nói, cả người hoàn toàn mệt lả nằm co rúc trên giường.

Mục Tư Viễn vừa giận mà cũng đau lòng, đắp chăn cho cô xong thì bác sĩ cũng tới. Sau khi kiểm tra, bác sĩ không vội cho thuốc mà hỏi: "Cô Cố, gần đây cô đang dùng thuốc xổ để giảm béo ư?"

Cố Bảo Bảo hỗn loạn, không kịp suy nghĩ vấn đề của ông ta liền lắc đầu.

"Vậy thật kỳ quái." Bác sĩ nhíu mày, "Bệnh trạng này của cô là phản ứng do dùng quá liều thuốc xổ mà ra."

Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ, bụng lại bắt đầu như sấm vang dội. Cô vội vã bò dậy, vật lộn chạy vào toilet.

"Ông nói cái gì?" Mục Tư Viễn quay lại nhìn bác sĩ, "Dùng quá liều thuốc xổ?"

Bác sĩ gật đầu, "Tiêu chảy do ăn phải thức ăn không sạch sẽ nào có nghiêm trọng như vậy?"

Ông vừa bơm nước thuốc vào ống tiêm, vừa kỳ quái hỏi: "Cố tiểu thư liệu có nhầm thuốc xổ thành muối ăn?"

Hai mắt Mục Tư Viễn tối sầm lại, trầm mặc không nói.

Tiêm xong, Cố Bảo Bảo bị giày vò liên tục cũng mệt mỏi, mí mắt khép lại như muốn ngủ. Mục Tư Viễn đắp kín chăn cho cô, "Em ngủ một giấc đi, anh đi họp đây."

Nhìn gò má tái nhợt của cô, từng giọt mồ hôi yếu ớt lộ ra, anh cúi người muốn hôn nhẹ cô. Do dự một chút, nhưng vẫn buông tha, xoay người đi ra ngoài.

Cô nghe được tiếng bước chân anh, lại nghe tiếp tiếng đóng cửa, liền cắn răng bò dậy. Cơ thể kiên cường chống đỡ ra khỏi văn phòng, cô bước vào phòng thư ký.

"Sơ Hàn!" Cô gọi, "Cô tới đây, tôi có việc muốn nói với cô."

Mục Sơ Hàn nhìn bộ dạng yếu ớt của cô ta, không khỏi sững sờ. Cô đang chờ dược hiệu phát tác xem chân tập thể các vị đổng sự kia nhũn ra kìa! Không ngờ là đợi mãi mà không có động tĩnh gì, ngược lại Cố Bảo Bảo như đã hư thoát hết mức!

"Làm... làm gì?" Cô chột dạ, cũng không chịu lập tức đứng dậy.

Cố Bảo Bảo nhíu mày, ít lời mà nghiêm túc quát lên: "Cô tốt nhất nên qua đây!" Nói xong, cô đi thẳng hướng phòng giải khát. Mục Sơ Hàn suy nghĩ một chút, vẫn đứng dậy đi theo. Cố Bảo Bảo đi thẳng vào vấn đề, chỉ vào bình cà phê hỏi: "Sơ Hàn, sao cô lại làm như vậy?"

Mục Sơ Hàn hơi biến sắc, "Cô... cô nói cái gì?"

Cô đã ngờ tới việc cô ta không thừa nhận, vịn ghế ngồi xuống mới tiếp tục nói: "Cô thấy tôi đã như vậy mà cô còn không chịu thừa nhận sao?"

Cố Bảo Bảo ngờ vực lại buồn bã, "Sơ Hàn, tôi không muốn làm lớn chuyện lên, nhưng tôi thực sự rất muốn biết, vì sao cô lại ghét tôi như vậy? Dùng phương pháp như thế để hại tôi?"

Mục Sơ Hàn cười lạnh lùng, "Tại sao tôi phải ghét cô, nhằm vào cô? Cô nói gì tôi chẳng hiểu ra sao cả! Tôi cũng không rảnh ở đây lãng phí thời gian với cô!" Nói xong, cô hất đầu muốn đi ra ngoài. Cố Bảo Bảo ôm lấy bụng đang quằn quại đứng dậy, "Cô đứng lại!"

Cô ngăn lại trước mặt Mục Sơ Hàn, "Cô bỏ thuốc xổ vào bình cà

phê, còn cho nhiều như thế. Những cổ đông kia là người lớn, có lẽ nghỉ ngơi một hai ngày thì không sao..." Càng nói cô càng phẫn hận, không khỏi lên giọng: "Nhưng cô có nghĩ tới Hoan Hoan không? Nếu thằng bé uống phải thì sẽ có hậu quả gì? Cô chính là cô ruột của thằng bé, sao có thể ác tâm đến như vậy?"

Sắc mặt Mục Sơ Hàn cứng đờ, "Cô... cô đừng có nói lung tung!"

Ban đầu cô quả thực là không có nghĩ Hoan Hoan thế nào, giờ đây liền có chút nóng nảy, nói mà không suy nghĩ: "Hoan Hoan sẽ không uống cà phê, nó từ trước tới giờ không có uống."

Tim Cố Bảo Bảo chìm xuống, không biết buồn hay vui, "Vậy cô thừa nhận, thuốc xổ là do cô bỏ vào trong cà phê?"

Mục Sơ Hàn ngớ ra, tiếp đó nổi trận lôi đình: "Cố Bảo Bảo, cô dám vu oan giá họa cho tôi!"

"Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm!" Cố Bảo Bảo lạnh mặt, "Chuyện như thế mà cô cũng có thể làm, tôi không thể nhịn được nữa." Cô thực sự không nhịn được, vịn ghế ngồi xuống.

Mục Sơ Hàn trừng mắt với cô: "Cô muốn thế nào?"

Cô lắc đầu, "Tôi không muốn gì cả, nhưng tôi sẽ nói chuyện này cho lão Mục tổng, chú ấy nói thế nào thì sẽ như thế!"

"Cô dám!" Mục Sơ Hàn đập mạnh lên bàn, "Cố Bảo Bảo. Nếu cô dám nói, xem tôi có xé nát cái miệng cô ra không!"

Cố Bảo Bảo cúi mắt xuống, thản nhiên nói: "Vì sao tôi không dám?"

"Cô... !"

Cơn tức giận xông thẳng vào tim Mục Sơ Hàn. Cô đi lên hai bước, đôi tay như muốn đẩy mạnh Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo cúi thấp đầu nên không thấy. Cô chẳng qua là không chịu được cơn đau quặn ở bụng nên đã sớm đứng dậy chạy vào toilet.

Mục Sơ Hàn vồ vào khoảng không, dùng lực quá mạnh nên lao cả người về phía trước, trán đập mạnh vào góc tủ, vang lên tiếng "bốp".

Cố Bảo Bảo nghi ngờ quay đầu lại liền nghe được tiếng thét chói tai của Mục Sơ Hàn. Cô sững sờ, lại nghe thanh âm ngạc nhiên của thư ký chủ nhiệm: "Có chuyện gì thế?"

Thư ký chủ nhiệm chạy đến bên Mục Sơ Hàn đỡ cô ta dậy. Trên trán bị đập của cô ta vỡ ra, những giọt máu cứ thế chảy xuống.

Cố Bảo Bảo cũng cả kinh, không rõ sao trán cô ta lại chảy máu được.

"Mục tiểu thư, cô thế nào?" Thư ký chủ nhiệm lo lắng hỏi.

Mục Sơ Hàn đau đớn che lấy trán, tâm thần bỗng nhiên quay lại. Cô ta ngẩng đầu lên, trên mặt làm ra vẻ nghi hoặc, đau lòng, thống khổ

"Cố Bảo Bảo, cô làm gì mà lại đẩy tôi!" Cô ta nói.

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo và thư ký chủ nhiệm sửng sốt. Thư ký

chủ nhiệm tỉnh táo lại hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Mục Sơ Hàn chỉ vào Cố Bảo Bảo, nước mắt tuôn rơi lả tả, "Cô ta đẩy tôi. Tôi phá vỡ quỷ kế của cô ta, cô ta liền đẩy tôi, hức!"

Tiếng khóc của cô ta như tiếng một đứa trẻ mới ra đời, vang dội nhưng rất chói tai, lập tức đưa tới mấy người trong phòng thư ký.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Trời ơi, Mục tiểu thư, cô chảy máu, mau gọi bác sĩ." Khắp nơi đều là tiếng nghị luận, căn phòng giải khát liền trở nên chật hẹp.

"Đừng ồn ào nữa!" Thư ký chủ nhiệm cất cao giọng nói, "Linda cô đi gọi bác sĩ tới đây. Còn mấy người, đi báo cho Mục tổng."

Mục tiểu thư là em gái tổng giám đốc. Cố tiểu thư là trợ lý kiêm mẹ của con anh, đây coi như là việc nhà của Mục tổng đi!

***

Trong văn phòng tổng giám đốc.

Cố Bảo Bảo chóng mặt nằm úp sấp trên ghế nghe Mục Sơ Hàn ở bên cạnh khóc lóc lên án, "Em thấy cô ta bỏ thứ gì đó vào cà phê, em liền đi hỏi xem cô ta làm gì, không ngờ cô ta không nói hai lời liền đẩy em..."

Thực sự là đổi trắng thay đen, trái phải lẫn lộn!

Cố Bảo Bảo muốn ngồi dậy nói hai câu, bất đắc dĩ là không làm

được.

Mục Tư Viễn nhíu mày, "Em nói cô ấy đẩy em? Còn làm em đập phải hộc tủ khiến trán bị vỡ?"

Trong lời anh đã lộ rõ ba trăm phần trăm không tin. Người sáng suốt đều biết, lúc này Cố Bảo Bảo chỉ sợ ngay cả khí lực để giết một con kiến cũng không có.

Nghe vậy, Mục Sơ Hàn đẩy bác sĩ đang bôi thuốc cho cô ta ra, "Anh, ý anh là gì? Lúc đó chỉ có hai người trong phòng giải khát, không phải cô ta đẩy em, chẳng lẽ em tự làm mình bị thương sao?"

Mục Tư Viễn trầm mặc không nói, lời cô ta không phải là không có lý. Phụ nữ có ai lại nguyện ý để mình bị thương, hơn nữa còn là vết thương ở trên mặt? !

"Cô Sơ Hàn, cô nói dối!" Bỗng, Hoan Hoan đi lên trước, lớn tiếng nói: "Con và Nhạc Nhạc đều thấy, rõ ràng là cô đã thả cái gì đó vào trong bình cà phê, sao cô lại đổ tội cho mẹ con?"

Trong lòng Mục Sơ Hàn cả kinh, chẳng biết Hoan Hoan nói thật hay giả, vội vàng nói: "Hoan Hoan, con đừng có nói lung tung!"

Cô vừa lúc mượn cơ hội này chuyện bé xé ra to, chỉ vào Cố Bảo Bảo mắng: "Cố Bảo Bảo, cô xem cô đã dạy Hoan Hoan thành thế nào rồi đây? Trước khi cô quay về, Hoan Hoan chưa từng nói dối."

Cố Bảo Bảo vùng vẫy đứng lên, hai mắt phẫn hận nhìn cô ta, đang muốn nói gì đó, bụng lại đau quặn không chịu nổi.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể đi từng bước hư nhược vào phòng vệ sinh.

Nhạc Nhạc thấy thế đi theo sát, ôm chân của mẹ như muốn đỡ lấy mẹ.

Cô cười nhợt nhạt, xoa cái đầu nhỏ của bé, "Nhạc... Nhạc, đừng... mẹ lập tức ra ngay ấy mà..."

Thấy thế, Mục Sơ Hàn âm thầm cười lạnh lùng. Không hãm hại được cô, cũng phải kéo một lớp da cô xuống!

"Ba!"

Hoan Hoan lo lắng quay ra nhìn Mục Tư Viễn: "Con không có nói dối. Vừa nãy con thật sự đã thấy cô Sơ Hàn lén lút thả cái gì đó vào trong bình cà phê, Nhạc Nhạc cũng thấy mà!"

Bé vội vẫy tay gọi Nhạc Nhạc, "Nhạc Nhạc, em mau nói đi. Em mau nói với ba! Người bỏ thứ gì vào trong bình cà phê không phải là mẹ, là cô Sơ Hàn!"

Nhạc Nhạc cũng muốn nói lắm, thế nhưng bé lại không nói được! Bé gấp đến độ nước mắt chảy ra.

Thình lình, bé chạy vụt tới trước mặt Mục Sơ Hàn, nắm đấm nhỏ giơ lên đánh về phía cô ta!

"Nhạc Nhạc, con làm gì thế!"

Mục Sơ Hàn thét chói tai, đứa bé này dùng lực lớn làm cô rất đau!

Cô ta đưa tay ra đỡ, muốn tránh khỏi Nhạc Nhạc.

Thế nhưng thằng bé rất linh hoạt, cô ta tránh đằng trước, bé chạy tới bên cạnh đánh cô ta. Cô ta tránh bên trái, bé chạy tới bên phải đánh làm cô ta gấp đến độ kêu loạn lên: "Anh, anh, anh xem thằng bé, thằng bé này..."

Trong lòng cô vừa sốt ruột vừa lo lắng, không ngờ việc làm ban nãy trong phòng giải khát bị Hoan Hoan Nhạc Nhạc thấy được! Xưa nay anh thương yêu hai đứa nhóc này, lời nói dối của cô liệu có tác dụng sao?

CHƯƠNG 94: CÁCH BẢO VỆ ĐAU ĐỚN NHẤT

Cuối cùng Mục Tư Viễn im lặng hồi lâu lên tiếng: "Nhạc Nhạc, đừng làm rộn!"

Anh kéo tay Nhạc Nhạc rồi xách bé sang một bên, lên giọng trách cứ: "Con không biết cái gì khác ngoài đánh lộn hả?" Rồi anh vỗ thật mạnh lên bàn tay bé nhỏ của Nhạc Nhạc, "Sau này còn dám đánh nữa không?"

Có thể là bị đánh đau nên Nhạc Nhạc thút thít, mắt mở to oán hận nhìn ba.

"Không lắc đầu?" Mục Tư Viễn giận tím mặt, cầm bàn tay kia của bé đánh thêm cái nữa: "Còn đánh người khác nữa không?"

Nhạc Nhạc lại khóc thút thít, từng giọt nước mắt rơi xuống tí tách.

Hoan Hoan đứng ra chắn trước mặt Nhạc Nhạc, không thể hiểu được nên hỏi: "Ba, sao ba lại đánh Nhạc Nhạc? Rõ ràng là cô Sơ Hàn đã sai mà!"

Mục Tư Viễn lườm bé quát lên: "Trẻ con chớ có nói lung tung!"

Hoan Hoan thật khó mà tin đó là những lời ba nói!

Nhạc Nhạc đẩy Hoan Hoan ra, lao tới đá vào Mục Tư Viễn rồi chạy thật nhanh ra bên ngoài.

Cố Bảo Bảo vẫn ngơ ngác nhìn, cho đến lúc này mới lấy lại tinh

thần.

"Nhạc Nhạc, con đừng chạy, đừng chạy!" Cô lo lắng muốn đuổi theo thằng bé, chân mới bước ra thì cơn choáng váng lại tập kích. Hai mắt tối sầm, ngã bịch xuống đất.

***

Nhạc Nhạc chạy hết sức về phía trước, bé nghe thấy có người gọi bé đằng sau: Nhạc Nhạc thiếu gia, Nhạc Nhạc thiếu gia!

Bé biết đây là tiếng của dì thư ký kia, nhưng trong lòng bé cực kỳ tức giận! Bé không muốn để ý đến ba thối, cũng không muốn để ý tới bất kỳ ai bên cạnh ba thối!

Bé chạy thật nhanh xuống lầu, trước khi dì thư ký kia đuổi kịp thì chui vào một tầng khác.

Tầng này rất là yên tĩnh!

Bé bước thật khẽ, kỳ quái đi qua từng cánh cửa một, sao đều đóng hết vậy? Cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, tiếp tục đi thẳng. Rốt cuộc bé đã thấy một cánh cửa khép hờ!

Tốt quá đi à!

Bé vội vàng chui vào khe cửa, sau đó đóng cửa lại, vậy thì dì thư ký kia sẽ không tìm được bé nữa!

Nghe tiếng đóng cửa, Cổ Tín Dương nghi ngờ ngẩng lên lại kỳ quái thấy một bóng dáng nhỏ. Sau khi thằng bé đóng cửa còn vặn

vặn xoay xoay một lúc, xác định đã khóa chặt cửa rồi mới quay lại.

Hoan Hoan? Nhạc Nhạc?

Anh đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống bóng dáng nhỏ ấy: "Cháu là ai?"

Nhạc Nhạc lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt to mang theo thần thái vui sướng, là cái chú kia! Vừa rồi bé tìm chú ấy ở tầng trên rất lâu mà không thấy! Bé cao hứng chạy tới ôm lấy chân Cổ Tín Dương, thân thể nhỏ nhắn cứ cọ tới cọ lui.

Cổ Tín Dương thấy buồn cười, lần này anh có thể khẳng định đây là Nhạc Nhạc.

Anh ngồi xổm xuống, "Nhạc Nhạc, cháu tới tìm chú à?"

Nhạc Nhạc nghe hiểu, gật đầu rất nhanh.

"Tới tìm chú làm gì?" Cổ Tín Dương kỳ quái.

Nhạc Nhạc nghiêng đầu nháy mắt mấy cái, cơ thể bé nhỏ chui ngay vào lòng anh.

Cảm giác cơ thể bé con mềm mại kia, Cổ Tín Dương sửng sốt, rồi lại thấy bé đưa miệng lại gần hôn lên má anh.

Dùng hành động thực tế để trả lời anh ư?

Anh hiểu là Nhạc Nhạc đang nói cho anh, nó thích anh.

Trong lòng gợn sóng lăn tăn, tay anh bóp lên khuôn mặt nhỏ nhắn

của Nhạc Nhạc, dáng vẻ đáng yêu kia làm anh nhìn đến xuất thần.

Nếu, nếu năm đó... Vậy con anh cũng không lớn hơn Nhạc Nhạc bao nhiêu!

Nó và Nhạc Nhạc cũng coi như anh em, nhất định cũng đáng yêu giống như Nhạc Nhạc.

"Nhạc Nhạc thiếu gia, Nhạc Nhạc thiếu gia?" Thanh âm thư ký chủ nhiệm từ ngoài vọng vào, anh lấy lại tinh thần, ôm Nhạc Nhạc đi ra ngoài.

"Đừng gọi nữa, Nhạc Nhạc ở đây!"

Thư ký chủ nhiệm quay lại, "Phó tổng." Dù trong lòng khẩn trương nhưng cô vẫn giữ nụ cười, "Hóa ra Nhạc Nhạc thiếu gia chạy tới chỗ anh, thật ngại quá. Tôi không trông cậu ấy tốt nên đã quấy rầy anh."

Cô đưa tay ra muốn ôm Nhạc Nhạc thì anh lại né tránh, "Tôi đưa nó lên!" Nói xong, anh bước vào thang máy chuyên dụng.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Cố Bảo Bảo đang nằm trên sô-pha vừa mới tỉnh lại, đúng lúc thấy anh bế Nhạc Nhạc vào.

"Nhạc Nhạc!" Cô suy yếu gọi tên bé. Mục Tư Viễn ngồi cạnh cô quay lại, ánh mắt chạm đến Cổ Tín Dương, anh lập tức giận tím mặt, tâm tư xoay chuyển trăm nghìn lần, âm thầm đưa ra chủ ý.

"Tôi đã nói cách xa con tôi ra!" Anh sải bước tới, ôm lại Nhạc Nhạc từ trong tay Cổ Tín Dương.

Nhạc Nhạc vẫn còn đang tức giận lắm! Quả đấm nhỏ của bé nện lên vai ba. Bé không muốn ba thối ôm, không muốn ba thối ôm!

"Nhạc Nhạc, con dám làm loạn nữa hả!" Anh quát lạnh, biểu tình nghiêm túc dọa người.

Nhạc Nhạc bị anh dọa, tay chân không dám lộn xộn nữa, nước mắt lại ào ào lăn xuống.

Cố Bảo Bảo khó chịu trong lòng, cố gắng gượng đứng lên muốn ôm Nhạc Nhạc, không ngờ Mục Tư Viễn lại lạnh lùng trừng mắt với cô: "Con hư tại mẹ, tôi đang dạy dỗ con cái, em đừng có nhúng tay."

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, hai tay lúng túng nâng lên giữa không trung, không biết phản ứng thế nào.

Thấy thế, Mục Sơ Hàn ngược lại vừa mừng vừa sợ, lẽ nào anh tin vào lời cô nói? Cô nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng, "Đúng vậy, Cố Bảo Bảo, cô xem cô đã dạy Hoan Hoan thành thế nào kia hả. Hoan Hoan nhà chúng tôi trước đây chưa bao giờ nói dối, giờ đi theo người mẹ như cô, thói xấu nào cũng học được."

"Không được nói mẹ con như thế!" Hoan Hoan tức giận kêu lên, ôm chặt lấy chân mẹ, đỡ mẹ ngồi xuống.

"Hoan Hoan, ai cho con cãi lại cô như thế?" Mục Tư Viễn xoay đầu lại, "Hôm nay con đã cãi cô rất nhiều lần rồi, mau xin lỗi cô đi!"

Hoan Hoan nhìn ba đầy kinh ngạc, người trước mắt có phải ba của bé không vậy?

Không nói tới hôm nay bé căn bản chẳng làm sai chuyện gì, dù là trước đây có làm sai, ba cũng không dùng thái độ này với bé!

Bé vừa tức giận vừa quật cường quay mặt đi, "Con không sai!" Trong đôi mắt to bởi vì Mục Tư Viễn trách mắng vô căn cứ mà chứa đầy nước mắt.

Cố Bảo Bảo cực kỳ đau lòng, cô hối hận khi phanh phui sự thật này với Mục Sơ Hàn, cô không ngờ tới nó sẽ liên lụy tới cả Hoan Hoan Nhạc Nhạc.

"Mục Tư Viễn." Cố Bảo Bảo ôm lấy Hoan Hoan, thiếu chút nữa cũng bị tức rơi nước mắt, "Chuyện này không có liên quan gì tới Hoan Hoan Nhạc Nhạc cả, anh đừng có trách chúng."

"Chuyện không liên quan tới chúng?" Mục Tư Viễn nhướng mày, "Vậy ý em chính là thừa nhận chuyện này do em làm?"

Nghe vậy, cô mờ mịt nhìn anh, không rõ ý anh là gì.

Anh tiếp tục nói: "Sau khi em phát hiện cà phê có chứa thuốc sổ bị em uống lầm nên muốn pha lại lần nữa, thế nhưng khi đổ thuốc xổ vào lại bị Sơ Hàn phát hiện. Trong tình huống ấy em quá hấp tấp nên đã đẩy con bé làm con bé bị thương, đúng không?"

Cô ngây ngẩn cả người, Mục Sơ Hàn cũng ngây ngẩn cả người, không ngờ hôm nay anh lại nói giúp cho cô? ! Là do anh bị cô lừa gạt thành công, hay do Cố Bảo Bảo đã thất sủng?

"Anh..." Cố Bảo Bảo kìm nén nước mắt nhìn anh, "Anh thực sự cho là như vậy?"

Gương mặt anh không thay đổi: "Không phải tôi cho là như thế, mà chính tôi thấy như vậy. Bằng không sau khi tôi đi họp em còn tới phòng giải khát làm gì nữa?"

Cô thu hồi ánh mắt, trái tim như bị dao cắt. Cô không sợ Mục Sơ Hàn hãm hại hay đối địch với mình, nhưng câu nói kia của Mục Tư Viễn -- anh hiểu rõ, bất kỳ ai cũng có thể làm việc đấy, trừ em ra -- dường như đã không còn.

Cô lau đi giọt nước mắt, "Anh nói thế nào thì như thế."

Anh lạnh lùng nhướng mày: "Trợ lý Cố, tuy tôi không biết sao em phải làm vậy, nhưng từ lúc em nhận chức tới nay, em đã làm sai rất nhiều chuyện. Tôi phải suy nghĩ thêm một lần nữa năng lực làm việc của em, cho nên, trước tiên em hãy ra khỏi phòng làm việc của tôi."

Trái tim này tức thì chìm xuống đáy cốc, cô vẫn kiên cường đáp lại: "Vâng!"

Nói xong một tay anh ôm Nhạc Nhạc, tay kia bế Hoan Hoan từ trong lòng cô, bỏ ra ngoài mà không thèm nhìn lại.

Mục Sơ Hàn giành được toàn thắng, hận không thể làm ra chữ "V" thật lớn với Cố Bảo Bảo, chẳng qua thấy Cổ Tín Dương cũng đứng ở đây, phẫn nộ bĩu môi rồi cũng đi.

Cô lại cho rằng tất cả mọi người đã đi hết, sự ngụy trang liền tan nát, thân thể suy yếu ngã vật ra sô-pha, nghẹn ngào khóc rống.

"Hắn ta có đáng để cô đau lòng vậy không?" Bỗng nhiên, một

thanh âm treo lơ lửng giữa trời vang lên.

Cô sửng sốt, quay ra mới thấy Cổ Tín Dương một mực im lặng đứng bên cạnh ghế sô-pha.

Nước mắt ràn rụa còn chưa kịp lau, cô dứt khoát nói: "Anh muốn cười nhạo tôi ư? Vậy cứ làm đi!" Dù sao, dù sao năm năm trước khi còn ở Mục Thị cũng đã bị mọi người cười nhạo đủ rồi.

"Tôi sẽ không cười." Anh đến gần, "Trên đời này không có gì đáng để cười, bản thân chẳng có việc gì vui, nhìn người khác đau khổ tôi cũng sẽ không cười."

Cô không muốn để ý tới lời anh ta, nằm úp sấp trên ghế trầm mặc.

Anh lại tạo đề tài nói tiếp: "Chẳng qua nếu tôi là phụ nữ, tôi cũng sẽ không thích Mục Tư Viễn."

"Vì sao?" Cô lau nước mắt hỏi.

Anh lên giọng mỉa mai, "Bởi vì tôi biết, hắn ta vô tình giống như tôi!"

Vô tình? Cô lắc đầu, chẳng biết là cô phủ định Mục Tư Viễn vô tình, hay là phủ định Cổ Tín Dương vô tình.

Cổ Tín Dương không cho là đúng: "Cô có biết con trai tôi chết thế nào không?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, ngơ ngác nhìn anh ta.

"Là hắn ta ép tôi!" Khi nói tới nguyên nhân cái chết con trai, trên

mặt anh xuất hiện biểu cảm kỳ quái, "Hắn ta muốn dùng con trai tôi ép tôi buông tha cho việc tranh đoạt Mục Thị, tôi há có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ? Tôi... chính tôi tự tay giết chết con trai mình." Rồi anh giơ tay lên làm một động tác bóp chết, "Rất dễ dàng, nó còn rất nhỏ, chỉ cần một chút, nhẹ nhàng một chút...."

Nhìn bộ dạng điên cuồng đó của anh ta, Cố Bảo Bảo kinh hãi mở to hai mắt, nước mắt đang sinh sôi chợt dừng lại. Giây phút ấy cô mãnh liệt lắc đầu, "Không thể nào, không thể nào, anh gạt tôi!"

"Gạt cô? Sao tôi phải gạt cô, tôi đang giúp cô đấy, giúp cô nhận rõ diện mục thật của Mục Tư Viễn!"

Gương mặt anh ta trở nên dữ tợn, biểu tình ấy chỉ có khi cực độ căm thù một ai đó, "Mục Tư Viễn là kẻ thù lớn nhất trong đời tôi, tôi nhất định phải báo thù, phải báo thù!"

Cố Bảo Bảo sợ hãi lùi người lại, nhưng vẫn không nhịn được nói: "Anh hận anh ấy? Anh hận anh ấy hại chết con anh, cho nên anh mới vô tình đúng không? Anh luôn nhớ đến con mình, vì thế anh mới hận anh ấy!"

Nghe vậy, Cổ Tín Dương bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt như cái miệng to như chậu máu của dã thú, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng cô. Nhưng cô ngược lại không còn sợ nữa, tiếp tục nói: "Nhưng điều anh nói tôi cũng không tin, tôi không tin anh ấy là người như thế. Tôi không tin!"

"Cô không tin?" Anh cả giận, "Vì sao cô không tin? Cô dựa vào cái gì mà không tin?"

Cô mâu thuẫn mà cũng thống khổ, lắc đầu, "Bởi vì... Tôi yêu anh ấy. Tôi không tin người tôi yêu lại vô tình như anh nói."

Nụ cười lạnh lùng trào phúng phát ra từ miệng anh ta, "Cho nên cô là cô gái ngu xuẩn nhất trên thế giới này! Tình yêu của cô với hắn không đáng một đồng, cô vẫn còn muốn tiếp tục nỗ lực? Tôi thực sự... thực sự thấy rất thương hại cho cô!" Nói xong, anh cười lạnh bỏ đi.

Thương hại cô?

Cố Bảo Bảo che mặt, cô cũng thấy thương hại cho chính mình!

***

Mục Tư Viễn đưa ra chỉ thị, căn phòng làm việc nhỏ bên cạnh phòng thư ký nhanh chóng được dọn dẹp, treo lên một tấm bảng "Phòng trợ lý tổng giám đốc".

Khoảng chừng nửa giờ sau đó, Cố Bảo Bảo một mình ngồi trên ghế trong căn phòng làm việc nhỏ này.

Nước thuốc do bác sĩ tiêm dần có tác dụng, cô không còn "chạy" lợi hại như vừa rồi nữa, nhưng bản thân bị giày vò một lần nên bước đi cũng khó khăn không lấy đâu ra sức.

"Trợ lý Cố!"

Thư ký chủ nhiệm đi vào, thanh âm không có chút nhiệt độ vang lên: "Mục tổng nói có thể cho phép cô nghỉ ốm nửa ngày, nhưng cô phải viết một bản kiểm điểm nói lại chuyện ngày hôm nay. Mặt khác, tôi phải báo cho cô, tiền thưởng tháng này của cô

không còn nữa."

Trông thấy Cố Bảo Bảo gật đầu tỏ ra đã nghe, cô ấy liền đi ra ngoài.

"Chủ nhiệm..." Bỗng, Cố Bảo Bảo ngẩng lên gọi cô ấy.

"Có cái gì không hiểu nữa sao?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, "Xin hỏi... Mục tổng bây giờ có ở công ty không?"

Nhìn gương mặt suy yếu trước mắt mà trong lòng cô còn thấy không dễ chịu, có thể tưởng tượng ra Mục tổng nhìn cô ấy sẽ có cảm giác gì!

"Anh ấy..."

Cô vốn muốn nói không có ở đây, nghĩ lại, vừa rồi xảy ra nhiều chuyện như thế, Mục tổng liệu có phải cũng muốn gặp Cố tiểu thư? Liền nói: "Anh ấy có ở đây, cô muốn gặp anh ấy?"

Cố Bảo Bảo chần chờ một lúc vẫn gật đầu.

"Cô đi đi, nhưng chắc cũng chỉ mấy phút thôi, Mục tổng chuẩn bị ra ngoài rồi."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo vội đứng dậy, đi theo thư kí tới văn phòng của anh.

Anh quả nhiên là bề bộn nhiều việc, Cố Bảo Bảo đứng trước bàn anh mấy phút thì anh mới ngẩng lên nhìn cô, "Có việc gì à?"

Ánh mắt lạnh nhạt của anh làm tim cô đau nhói, cô không rõ, lúc trước bác sĩ vội tới kiểm tra cho cô, anh còn rất dịu dàng.

"Mục... Mục tổng..." Cô có rất nhiều lời muốn nói, tới lúc thật sự mở miệng ra lại phát hiện mình căn bản không biết có thể nói gì.

Hỏi anh vì sao không tin cô?

Hỏi anh vì sao lại đẩy cô ra khỏi văn phòng anh?

Hay là hỏi vì sao thái độ anh lại chuyển biến như vậy?

Anh bỗng nhiên đứng dậy, "Nếu em không có việc gì cả thì có thể quay về nghỉ dưỡng bệnh nửa ngày. Em có ngồi chờ ở đây thì tôi cũng không phát tiền cho em."

Nói xong, anh cầm áo khoác mặc lên rồi ra ngoài.

Cố Bảo Bảo quýnh lên, không tự chủ được tiến tới kéo cánh tay anh, "Anh... Tư Viễn..." Cô gọi anh, "Có... phải anh... còn đang tức giận?" Chuyện đêm đó ở bờ biển, cô không có đi cùng anh?

Anh nhìn cái tay đang nắm lấy cánh tay anh, lạnh lùng thốt: "Lấy ra!"

Cô như bị điện giật rút tay lại, ánh mắt cũng rũ xuống, không dám nhìn anh nữa.

Đôi mắt đen của anh nhìn thẳng vào đường rẽ ngôi trên mái tóc cô, cơn đau trong tim vụt qua, đổi lấy là sự lạnh nhạt cố ra vẻ: "Trước khi em nghĩ kỹ là theo tôi hay theo Công Tôn Diệp, tôi có tư cách tức giận ư? Tôi cũng suy nghĩ rõ ràng rồi, tôi có thể cho

em thời gian, để em đưa ra lựa chọn tốt nhất, theo tôi hay theo Công Tôn Diệp!" Nói xong anh quay đi, ngăn chặn cảm giác đau nhức trong lòng rồi đi thẳng ra ngoài.

Còn lại một mình Cố Bảo Bảo đứng trong văn phòng lạnh giá, thật lâu, thật lâu mà không cách nào lấy lại tinh thần.

***

Đêm đã khuya, Mục Tư Viễn mới về khu nhà.

Anh cố ý về muộn, chẳng qua là muốn thừa dịp Hoan Hoan Nhạc Nhạc ngủ say mà tới nhìn chúng. Chuyện xảy ra ở công ty hôm nay, nhất định là làm chúng hận cái người ba hư này rồi. Bước nhẹ nhàng vào phòng chúng lại thấy hai đứa bé còn chưa ngủ, cầm trong tay một cái điện thoại di động bấm.

"Nhạc Nhạc." Hoan Hoan buồn bã nói, "Cái điện thoại này hết pin rồi, hôm nay chúng ta không gọi cho mẹ được."

Nhạc Nhạc xẹp miệng xuống, oán hận đập cái điện thoại vào tường.

Bé hận chết cái điện thoại này, vì sao lại không có pin? Vì sao không cho bé gọi điện cho mẹ!

"Nhạc Nhạc, em đừng đập!" Hoan Hoan vội ngăn em lại, "Lát nữa đánh thức ông nội..." Còn chưa nói xong, bé kinh ngạc há to miệng, là ba!

Chẳng biết khi nào đã đến cạnh mép giường chúng rồi.

"Ba... Ba..." Nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay ở công ty, bé không tình nguyện gọi một tiếng. Nhạc Nhạc lại không khách khí được như anh, lườm ba một cái rồi bò vào chăn ngủ.

Mục Tư Viễn mỉm cười với Hoan Hoan, "Muộn rồi, mau ngủ đi."

Hoan Hoan gật đầu, tay nắm chặt điện thoại, nhanh chóng nằm vào trong chăn. Suy nghĩ một chút, bé vẫn không nhịn được hỏi: "Ba, hôm nay vì sao ba không tin con, không tin cả mẹ nữa?"

Mục Tư Viễn ngồi xuống cạnh bé, dịu dàng nói: "Ba chưa từng lúc nào không tin con cả, thằng bé ngốc của ba, sao ba lại không tin con được?"

"Vậy ba hôm nay?" Hoan Hoan không rõ.

Anh xoa đầu Hoan Hoan, khẽ thở dài, "Đôi khi người lớn làm việc là chuyện thân bất do kỷ, sau này lớn lên rồi con sẽ biết. Thế nhưng mặc kệ thế nào thì con phải nhớ, ba luôn tin con."

Bé gật đầu, bé cũng tin ba.

Thế nhưng, "Còn mẹ thì sao ạ? Hôm nay sao ba lại đối xử như thế với mẹ? Mẹ trông rất buồn, con thấy mẹ cũng buồn lắm."

"Hoan Hoan..."

Trái tim anh cũng rất đau đớn, nhưng trước khi chưa chuẩn bị tốt, anh không thể không làm như vậy.

"Ba nói cho con nghe này, mẹ rất yêu chúng ta, vì chúng ta mẹ có thể làm mọi thứ. Nhưng ba không muốn mẹ phải chịu thương

tổn gì cả, con biết không? Có đôi khi xa cách, bất hòa, lạnh lùng cũng là một cách bảo vệ."

Mặc dù đây là cách bảo vệ đau đớn nhất.

CHƯƠNG 95: XIN LỖI ANH KHÔNG THỂ

Trong giấc mơ cô dường như bị nhốt trong một căn phòng xông hơi, hơi nóng tỏa ra không dứt từ bốn phía cơ hồ làm người cô nóng bừng. Mồ hôi cô chảy ra đầm đìa, miệng lưỡi khô khốc, không khí xung quanh ngày càng loãng hơn. Cô sợ hãi, dùng hết sức bỏ chạy, nhưng thủy chung không tìm được đường ra.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Cô cảm giác mình sắp chết rồi, nhưng không được, còn rất nhiều người cô không muốn rời bỏ, ba mẹ, Hoan Hoan Nhạc Nhạc, còn cả... còn cả anh!

Dù nghĩ đến anh cô lại đau lòng, nhưng cô vẫn không thể ngừng nghĩ đến. Anh đã thành thứ độc phiện, cho dù là uống rượu độc giải khát, cô cũng sẽ không chùn bước. Nhưng một giọng nói xa xăm vang đến, mạnh mẽ đánh lên căn phòng xông hơi này.

-- đừng nghĩ đến nữa, đừng nghĩ đến nữa --

Thanh âm này trào phúng lạnh lùng, từng nhát cắt vào trái tim cô.

-- Anh ta không yêu cô, anh ta không yêu cô --

-- Cô quá ngốc, quá ngu xuẩn --

Cô không thích nghe, không thích nghe. Cô đập mạnh vào tường, cô muốn ra ngoài.

Chốc lát sau, giọng nói kia lại vang lên đầy dữ tợn, "Cố Bảo

Bảo, muốn ra ngoài cũng được, nhưng ra ngoài rồi cô không thể gặp lại anh ta, không thể nghĩ tới anh ta, cô làm được sao?"

Sửng sốt, cô vịn tường ngã xuống, che mặt khóc rống. Khóc đến khi nước mắt khô kiệt, cô lắc đầu, cô không muốn. Nếu là vậy, cô bằng lòng không bao giờ, không bao giờ... ra ngoài.

Hơi nóng xung quanh càng thêm mãnh liệt, như đang trừng phạt cái tội không phục tùng của cô, hơi nước cùng sức lực trong người bị mang đi từng chút một.

Cô vô lực nằm xuống đất, đợi chờ sinh mạng bị mang đi.

"Bảo Bảo? Bảo Bảo!" Thanh âm dịu dàng quen thuộc chợt vang lên bên tai.

Cô khó tin gắng gượng đứng dậy, muốn tìm xem thanh âm đó phát ra từ nơi nào. Song cảnh tượng trước mắt thật mơ hồ. Cô cắn răng, cố mở mắt ra, lại mang đến là sự choáng váng.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo." Giọng nói ấy vang lên lần nữa, cô cảm thấy mình được nằm trong một vòng tay ấm áp.

Từng đợt tê dại chạy trên gương mặt, cô còn nhớ đây là cảm giác khi được anh hôn.

Cô vươn tay ra muốn giữ lại cảm giác ấy thì lại chụp vào khoảng không.

"Bảo Bảo." Thanh âm vẫn tiếp tục, "Khỏe lên, có nghe không? Phải mau khỏe lên." Sự thương tâm trong giọng nói ấy làm cô thật khó chịu.

Cô muốn đáp lại, bảo anh đừng thương tâm như thế nữa, cổ họng lại khô cạn không phát ra được một âm. Mà anh dường như biết được ý nghĩ của cô, cầm lấy tay cô, hơi ấm truyền vào trong tim làm giảm bớt đi sự khô nóng trong lòng.

Theo bản năng, tay cô bóp lại, nắm lấy bàn tay kia không để anh rời đi.

Hình bóng trước mắt dần trở nên rõ ràng, cô đã thấy, cô mừng rỡ thấy được khuôn mặt anh.

Anh mỉm cười, hoàn toàn không có sự lạnh lùng của hôm qua. Yêu thương trong ánh mắt anh không còn vô tình như trước. Nhưng thần sắc anh lại trông thật đau khổ, hình như anh cũng giống cô, đang phải chịu đủ giày vò.

Cô muốn chạm tay vào gương mặt ngày nhớ đêm mong ấy, cô muốn lưu giữ yêu thương cùng nụ cười khó có được này và xua tan đi đau khổ cho anh.

Nhưng anh chợt buông tay cô ra, bóng dáng nhanh chóng biến mất.

Cô hoảng hốt lo sợ khiến thanh âm phá tan sự đau đớn khô nứt nơi cổ họng, "Anh Tư Viễn, anh Tư Viễn anh Tư Viễn."

Đừng, đừng đi nữa có được không?

Đừng... bỏ lại cô một mình.

Anh không trả lời, thoáng cái liền biến mất trước mặt cô.

Cô chấn động mở bừng mắt ra. Đập vào mi mắt là căn phòng

trang trí quen thuộc, nhìn lên, một túi truyền dịch đang từng chút một chảy vào huyết quản của cô.

Cô ốm ư?

Vừa rồi, hóa ra chỉ là một giấc mộng.

"Bảo Bảo!" Cửa phòng bị đẩy ra, ba bưng một cốc nước đi vào, "Con tỉnh rồi à? Cảm giác thế nào?"

Cô gật đầu, "Ba, con làm sao vậy?" Vừa nói cô vừa gắng gượng ngồi dậy.

Ba Cố liền ngăn lại, "Con cứ nằm đó đi. Sáng hôm qua con nằm ở giường suốt không dậy được, ba mẹ mới phát hiện ra là con lên cơn sốt cao, đúng là hù sợ mẹ con."

"Con sốt cao?" Cô sờ lên trán, hình như có hơi nóng.

"Bây giờ chắc là hạ sốt rồi." Ba Cố thở dài một hơi, "Bác sĩ nói con tỉnh lại thì sẽ không có việc gì nữa. Vừa rồi ở bên ngoài ba nghe con gọi nên nghĩ con hẳn là tỉnh rồi."

Cô có chút xấu hổ, vừa rồi có phải là cô gọi tên anh? May là ba ở bên ngoài nên không nghe rõ.

"Nào, uống nước đi." Cô gật đầu, nửa nằm nửa ngồi cầm cái cốc uống một ngụm, lại hỏi: "Ba, bây giờ là lúc nào rồi?"

"Trời bên ngoài sắp sáng rồi, con đã ngủ mê man suốt một ngày."

Cô sửng sốt, ba Cố nói tiếp: "Con đừng vội, phía công ty ba đã gọi điện xin nghỉ cho con rồi."

Gọi điện thoại đến công ty?

"Ai nghe điện thoại vậy ạ?"

Ba Cố ba nhớ lại, "Cô gái đó xưng là thư ký chủ nhiệm."

Cố Bảo Bảo cúi xuống, nếu thư ký chủ nhiệmý nghe điện thì anh hẳn là biết chứ. Vậy sao cả ngày nay anh chưa từng đến thăm cô.

"Bảo Bảo." Ba Cố ba thấy thần sắc cô khác thường, ân cần hỏi han: "Có phải là còn chỗ nào không thoải mái?" Cô khẽ gật đầu.

"Vậy con nghỉ ngơi đi, hôm nay ba cũng xin nghỉ cho con rồi.".

Sau khi ba đi rồi, giọt nước mắt mới rơi xuống. Bọn họ, còn quay lại được không? Mấy ngày nay chỉ là một giấc mộng thôi sao? Cô đau lòng không muốn thừa nhận sự thực tàn nhẫn ấy.

Lau đi nước mắt, cô vén góc chăn để đứng dậy đi lấy điện thoại, ánh mắt bỗng nhiên ngừng trên gối đầu. Cô ngẩn ngơ, tay run rẩy thận trọng cầm lấy sợi tóc trên ấy. Ba để tóc húi cua cực ngắn nên không có dài được vậy. Tóc Công Tôn Diệp thuộc kiểu không dài không ngắn nhưng sợi tóc không ngắn, huống hồ ba cũng không có nói anh ấy đến.

Kỳ thực không cần phải so sánh với người khác. Khi cô thấy sợi tóc này thì trong đầu chỉ nghĩ ngay đến một người.

Là anh ư? Anh có đến không?

Nếu anh muốn lặng lẽ đi vào thì rất dễ dàng, lần trước không

phải anh đã trèo lên sao?

Nếu thật sự anh có tới đây, tất cả những điều trong mộng kia có phải là sự thật? !

Đủ loại phỏng đoán làm cô sợ hãi không thôi, cô cầm lấy di động, liều lĩnh gọi vào số anh.

Lát sau, anh tiếp điện thoại, giọng rất trầm nên không nghe ra tâm tình thế nào: "Có chuyện gì vậy?"

Sự kích động chứa chan của cô bị thanh âm không có chút nhiệt độ này của anh đóng băng, dĩ nhiên nhất thời nghẹn lời.

Anh đợi một lúc, không kiện nhẫn nói: "Không có việc gì đừng gọi điện thoại tới, tôi rất bận." Nói xong, anh tắt đi.

Cô ngơ ngác nhìn điện thoại, nhìn rất lâu, mới vô lực nằm xuống. Nước mắt lạnh lẽo chảy dài trên mặt, cô bỗng nhiên thở dốc như thiếu dưỡng khí trầm trọng. Chỉ có như vậy, trái tim đau nhức của cô mới bớt đi một chút.

***

Anh cầm lấy phong bì được thư ký đưa tới, mở ra xem, chậm rãi ngồi xuống ghế. May là cô ấy tới kịp, bằng không

Anh ném cái phong bì đó trước mặt thư ký chủ nhiệm, "Chuyện này không thể kéo dài thêm được nữa."

"Người của chúng ta phái đi đã tìm ra tổng bộ của bọn họ." Cô cầm lấy phong bì xem qua, "Nhưng bây giờ còn chưa nghe ra

được tình huống cụ thể."

Anh gật đầu, "Cô nói với bọn họ, mặc kệ dùng bao nhiêu tiền, nhất định phải làm xong việc đó trong thời gian nhanh nhất!"

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, thấy sự lo lắng trong mắt anh liền không nhịn được: "Chỗ Cố tiểu thư."

Anh khoát tay cắt ngang, ý bảo cô ra ngoài.

Trong lòng cô than nhỏ, nhưng vẫn muốn nói cho hết lời, "Mục tổng, tôi nghỉ hẳn là có cách khác."

Mà lựa chọn của anh lại là cách khó khăn nhất.

"Còn có cách khác?"

Môi anh rung động, chậm rãi lắc đầu, "Cô không biết cô ấy đâu. Nếu để cô ấy biết nhất định sẽ tìm Cổ Tín Dương liều mạng "

Anh hiểu rõ, từ lâu đã hiểu rõ điều đó.

Khi đó cô mười bốn tuổi, đấu võ mồm với bạn cùng tuổi không thắng nổi mà chỉ biết trốn đi rồi lén khóc lóc. Nhưng thấy anh ở trên sân bóng rổ bị người ta chơi xấu, cô lại dám đánh nhau với nam sinh cao 1m8, cuối cùng là vác theo cái trán sưng u quay về, còn lừa người nhà là không cẩn thận bị ngã.

"Cô ấy bây giờ nhất định cũng không khá giả gì cả. Anh liệu có dễ chịu không?"

"Đây đã là biện pháp tốt nhất rồi." Anh lắc đầu, không muốn nói tiếp nữa.

***

Cố Bảo Bảo nửa ngủ nửa tỉnh, cả ngày không cách nào ngủ được thật sự.

Đêm ngày càng yên tĩnh, cô cũng tỉnh lại, trong lòng như có dự cảm nào đó, cô không thể ngủ tiếp được.

Cô muốn đợi anh, muốn chứng minh đó không phải là giấc mộng. Nhưng đợi đến mười hai giờ, ba mẹ dưới lầu đã chuẩn bị xong mọi thứ cho ngày mai, dự định nghỉ ngơi mà trong phòng vẫn không có chút động tĩnh.

Cô ngồi dậy dịch cái giá treo túi truyền dịch ra một chút, xuống giường ra đứng trước cửa sổ.

Tại đây vừa vặn có thể thấy đầu ngõ phía xa, nhưng dưới ánh đèn mơ hồi lại không có bóng dáng ai cả.

"Anh Tư Viễn." Giọng cô thều thào, ngây ngô đứng gần cửa sổ, mong đợi có thể trông thấy anh. Có lẽ mong đợi trong lòng quá lớn cho nên trước mắt liền xuất hiện ảo giác.

Giây phút đó, cô thật sự thấy được cái bóng người quen thuộc xuất hiện dưới ngọn đèn mơ hồ ở đầu ngõ.

Cô ngạc nhiên mở to hai mắt, anh có đó, anh có đó, anh thực sự đứng đó, gương mặt anh cũng đang hướng về phía cô.

Cô cuống quít mở cửa sổ ra, lớn tiếng gọi: "Anh Tư Viễn" muốn chứng minh anh thực sự ở đó.

Cô thật hy vọng anh có thể đáp lại cô. Song khi nghe được thanh âm của cô, bóng dáng kia liền nhoáng lên không thấy tung tích đâu nữa.

"Anh Tư Viễn!"

Cô gấp gáp chạy ra khỏi phòng, mu bàn tay đột nhiên truyền lại cảm giác đau đớn, cúi đầu mới phát hiện kim tiêm còn nằm trong huyết quản của cô. Cô mặc kệ, rút kim tiêm ra rồi chạy thẳng xuống, dép lê vang lên những tiếng "loạch xoạch".

Cô lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra đầu ngõ, nhưng không có, không còn nữa

Ở đầu ngõ không có bất kì ai khác, ngoại trừ tiếng gió lạnh đang gào thét.

"Anh Tư Viễn, anh Tư Viễn."

Tiếng hô của cô cấp thiết mà hoảng hốt, cô không tin anh đã đi, cô không tin trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà anh đã đi xa.

Cô vừa liều mạng chạy đuổi theo vừa thất thanh gọi: "Anh Tư Viễn, anh Tư Viễn."

Gió lạnh thấu xương thổi qua bộ đồ ngủ đơn bạc, cắt vào mắt chân làm cô rùng mình mà cũng không phát giác.

Cô chỉ hận làn gió quá mãnh liệt đã thổi tan đi thanh âm, khiến cho nó không cách nào truyền vào tai anh.

"Anh Tư Viễn, anh Tư Viễn anh Tư Viễn."

"Anh Tư Viễn anh Tư Viễn."

Không có, không có, chỉ có tiếng vọng mà không có ai trả lời.

Cô thực sự đã thấy anh, anh lại đi thật rồi.

Vì sao, vì sao không thể gặp cô?

Nước mắt làm lu mờ tầm nhìn, cô giơ tay lên lau đi. Chẳng mấy chốc nó mơ hồ lần nữa, cô lại lau đi, e sợ chỉ nháy mắt ấy sẽ làm cô mất đi cơ hội thấy anh.

Thế nhưng, cô lau đến đỏ cả mắt, lau đến khi cánh tay mỏi nhừ, ở đầu ngõ vẫn vắng lặng yên tĩnh. Dưới ánh đèn chỉ có cái bóng cô tịch của cô kéo lê trên mặt đường.

"Vì sao" Cô thì thào, "Vì sao, vì sao?" Vì cái gì không gặp cô? Tại sao lại tức giận? Nhiều năm qua, anh còn không hiểu cô ư?

Cô chậm rãi ngồi xuống, vì lạnh mà co người lại, không còn sức đâu về nhà nữa.

Nhìn bờ vai co lại cùng với bóng dáng cô độc của cô, bàn tay Mục Tư Viễn bám chặt vào bức tường. Anh không ngờ đã trễ như vậy mà cô còn chưa ngủ, không ngờ cô đứng bên cửa sổ trông thấy anh, còn đuổi theo ra tận đây. Trong lúc vội vàng anh đã trốn vào cái góc này.

Tiếng hô hoán đầy đau lòng của cô anh nghe thấy hết, anh cảm giác trái tim mình cũng tan nát.

Cảm giác ấy chưa từng có trong đời, hóa ra khi đau đớn đến tột cùng trái tim thực sự vỡ ra.

Có phải anh đã khiến cô đau khổ quá nhiều lần? Lúc này, lẽ nào biện pháp anh dùng là sai sao?

Để người của Cổ Tín Dương uy hiếp sự an toàn của cô so với sự lạnh lùng ra vẻ của anh làm tổn thương cô, rốt cuộc thì cái nào đau đớn hơn?

Anh không biết, anh không nghĩ ra nổi, anh chỉ thấy rằng, nhìn cô ngồi thu lu dưới đất thế kia, anh không bao giờ có thể núp như thế này được nữa.

Bàn tay bám trên vách tường của anh thu lại, chuẩn bị bước ra...

"Bảo Bảo, con làm sao vậy?" Nương theo một tiếng la hét, hai bóng người nhanh chóng chạy tới bên cạnh cô, là chú Cố với thím Cố.

"Bảo Bảo, con sao rồi?" Thím Cố khóc ròng: "Con đừng dọa mẹ, mau đứng lên."

Ba Cố vội cởi áo khoác của mình phủ lên cô, sau đó đỡ cô dậy.

"Bảo Bảo à, con thế nào?" Ba Cố đau lòng, "Con như vậy thật đúng là hù chết ba mẹ."

"Ba mẹ, con..." Cố Bảo Bảo giờ mới ý thức mình vừa làm cái gì, "Con không sao đâu, hai người không cần lo lắng."

"Con" Ba Cố còn muốn nói gì đó lại bị mẹ Cố trừng mắt cắt đứt.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Mẹ Cố liền tiếp lời ba Cố, "Chúng ta về thôi, bên ngoài rất lạnh."

Cố Bảo Bảo gật đầu, đi cùng ba mẹ về nhà.

Cô không quay lại, dù quay lại cũng không thấy được anh.

Mục Tư Viễn dõi theo từ phía xa, thấy bọn họ vào tiệm mỳ vằn thắn mới xoay người đi về.

Bảo Bảo, xin em tha thứ, anh chỉ có thể tiếp tục giả vờ lạnh lùng với em. Bởi vì anh bỗng nhiên hiểu ra rằng, em không thuộc về một mình anh, em còn thuộc về chú Cố và thím Cố, còn thuộc về Hoan Hoan Nhạc Nhạc. Anh không thể để em mạo hiểm cùng với anh, anh không thể.

CHƯƠNG 96: TRỢ LÝ ĐẾN, VŨ NỮ ĐI

Trong căn phòng riêng của quán cà phê thỉnh thoảng phát ra tiếng cười đắc ý vui sướng, "Tâm Du, cô không biết sắc mặt Cố Bảo Bảo lúc ấy xấu xí thế nào đâu!" Mục Sơ Hàn ngẩng cao đầu, "Quả thực giống như con gà mái bại trận!" Cô đúng là vui quá mức nên ngay cả việc gà chọi là đực hay cái cũng không phân biệt rõ.

Trịnh Tâm Du cười nhạt, "Cô nói là Tư Viễn đã để cô ta rời khỏi văn phòng tổng giám đốc?"

Mục Sơ Hàn gật đầu, "Công ty vốn không có tiền lệ ấy, Cố Bảo Bảo tưởng mình là trường hợp ngoại lệ nên đắc ý lắm đây!" Cô hừ lạnh, "Chắc cô ta không ngờ được rằng sẽ có ngày anh dời cô ta đi, cái này phải bảo cô ta đánh miệng mình, đáng đời!"

Trịnh Tâm Du lại không thấy có gì cao hứng cả, trong lòng cô không quá tin tưởng Tư Viễn sẽ làm như thế, nguyên nhân là vì điều Sơ Hàn mới nói. Quan hệ giữa Tư Viễn và Cố Bảo Bảo thế nào cũng không phải trọng điểm cô quan tâm. Cô chỉ nghĩ tới việc, nếu Tư Viễn thực sự bỏ qua Cố Bảo Bảo, có phải đại biểu rằng... Văn Hạo lại có cơ hội? ! Nghĩ tới đây, cô nhíu chặt mày, "Sơ Hàn, bây giờ còn chưa phải lúc vui mừng đâu!"

Mục Sơ Hàn sửng sốt, quay ra nhìn cô ấy, "Có ý gì?"

Trịnh Tâm Du cũng quay lại nhìn cô ta, trên gương mặt đã thay bằng ý cười nhàn nhạt, "Cô nghĩ đi, chỉ cần Cố Bảo Bảo còn ở công ty một ngày, mọi thứ đều không biết được chính xác, chúng

ta cũng chưa thể vui mừng!"

Mục Sơ Hàn cực kỳ tin phục gật đầu, "Cũng là cô nghĩ chu đáo, bản lĩnh về thủ đoạn của Cố Bảo Bảo lại rất khá!" Nghĩ một chút bỗng cô có chủ ý, "Tâm Du, không vấn đề, tôi biết làm cách nào để đuổi cô ta ra khỏi công ty rồi!"

"Hửm?" Nhanh vậy đã có cách rồi? Trịnh Tâm Du hiếu kỳ: "Cái gì?"

"Tâm Du, chuyện này có chút khó khăn, đợi sau khi tôi thành công rồi sẽ khoe với cô."

Người hay nói như cô ta mà cũng không dám nói ra thì việc đó nhất định có quan hệ trọng đại!

Trịnh Tâm Du thông minh không hỏi nữa, "Được, Sơ Hàn, tôi chờ tin tốt của cô!"

"Được, cô chờ nhé!"

***

Mục Sơ Hàn vui vẻ tung tẩy túi xách bước vào thang máy, đang định ấn số thì thấy có người vào. Sau khi thấy rõ người kia, chân mày cô nghếch lên đầy kiêu ngạo: "Yêu, tôi còn tưởng cô không chịu nổi việc từ trên trời rơi xuống đất nên không đi làm nữa chứ!"

Cố Bảo Bảo thờ ơ nhìn cô ta, cũng không nói gì.

"Hừ!"

Mục Sơ Hàn vốn không thích nói chuyện với cô ta, lạnh lùng hất mặt sang chỗ khác, trong lòng thầm tính toán xem nên làm thế nào để đuổi cô ta ra khỏi công ty! Vậy thì cô cũng không phải ngày nào cũng đối diện với gương mặt chán ghét kia nữa!

Ra khỏi thang máy, Cố Bảo Bảo đi vào văn phòng của mình. Mới sáng sớm thế này, không có nhắn lại, cũng không có tài liệu, căn ản là chẳng có chuyện gì cần cô làm. Mục Tư Viễn không có ở công ty, người phụ tá cô đây càng không biết gì cả.

"Trợ lý Cố." Thình lình, tiếng thư ký chủ nhiệm vang lên.

"Xin chào."

Cô ấy cười, "Sáu giờ tối nay Mục tổng có một bữa tối, cô sắp xếp đi." Ngừng một lúc cô ấy hỏi: "Mục tổng có thể cần bạn nữ đi cùng, cô đi được không?"

Cô sửng sốt, không biết mình nên gật đầu hay là lắc đầu.

Thư ký chủ nhiệm không có đợi câu trả lời chắc chắn của cô đã nói, "Vậy nhờ trợ lý Cố đi cùng nhé, chỉ nói chuyện công việc thôi, không cần phải uống rượu đâu."

Sự quan tâm của cô ấy khiến Cố Bảo Bảo cảm động, "Được, tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng."

Thư ký chủ nhiệm đi rồi, cô đứng ngơ ngác mãi rồi mới ngồi xuống. Có phải muốn cùng anh ra ngoài? Trong thâm tâm cô có chút chờ mong, nhưng nhiều hơn là sợ hãi.

Nhớ lại tối qua ba có hỏi cô: "Bảo Bảo, con nói với ba, con với

thiếu gia Tư Viễn đã có chuyện gì?"

Cô không biết nên trả lời thế nào. Quyền chủ động giữa bọn họ vĩnh viễn nằm trong tay anh. Anh như một đạo diễn, nói bắt đầu hay dừng lại, đều xem sự lựa chọn của anh.

"Bảo Bảo, con ấy!"

Sự trầm mặc của cô làm ba Cố vừa thương vừa tức, "Ba có mấy lời nhẽ ra không muốn nói. Nếu con với thiếu gia Tư Viễn lưỡng tình tương duyệt, ba ủng hộ con tiếp tục. Nhưng chuyện của con với thiếu gia Tư Viễn căn bản không phải như thế, con cứ tiếp tục nữa chỉ khổ chính con mà thôi, con ngốc như vậy sao?"

Cô nghe xong không nhịn được lại rơi lệ.

Mẹ trước nay đều đau lòng khi thấy cô khóc, nhưng lúc này cũng không ngăn ba mà nói tiếp: "Bảo Bảo à, con cứ như vậy, có phải muốn ba mẹ đã lớn tuổi mà vẫn phải bận tâm tới chuyện của con không?"

Cô không muốn, không muốn như vậy. Quên anh, cô đã thử, đã cố gắng, trốn năm năm ở Mỹ, cô tưởng rằng mình đã làm được rồi. Nhưng gặp được anh, chỉ cần anh cho cô một chút hy vọng, sự kiên trì của cô liền tan vỡ.

Sự giày vò mâu thuẫn trong mắt cô đến ba mẹ cũng không chịu nổi, không ép cô thêm nữa, "Bảo Bảo, tự con suy nghĩ thật kỹ đi."

Ba Cố xoa đầu cô, "Ba vẫn giữ câu nói kia, thứ không thuộc về con thì nên buông tha đi. Bằng không ngay cả thứ thuộc về con cũng mất đi."

-- thứ không thuộc về con thì nên sớm buông tha đi --

Thở dài nặng nề, cô sắp xếp lại công văn mà cao tầng công ty đưa tới. Cô không muốn nhớ, không muốn nhớ, chỉ tìm kiếm sự trốn tránh trong công việc.

Nhưng lúc này đã tới năm giờ, cô muốn trốn cũng không thể, kiên trì đi tới gõ cửa văn phòng Mục Tư Viễn.

Tiếng khóa mở rất nhỏ, anh ở bên trong mở cửa bằng điều khiển từ xa, ý bảo người vừa tới đi vào.

Hít sâu một hơi, cô tận lực ngụy trang cho bản thân, dấu đi những tâm tình dư thừa, dùng thân phận trợ lý đứng trước mặt anh.

"Mục tổng." Cô đứng cạnh sô-pha nhìn anh từ xa: "Anh có bữa tối lúc sáu giờ, hiện tại có thể xuất phát."

Nghe tiếng, Mục Tư Viễn bỏ tài liệu xuống, chậm rãi ngẩng lên nhìn cô: "Em cứ đi như vậy?"

Cô cúi xuống nhìn lại mình, tuy không phải hàng hiệu gì nhưng đi như thế cũng không làm mất mặt mũi của Mục Thị.

Anh lại không cho là thế, gọi cho thư ký vào.

"Mục tổng, anh có gì căn dặn?"

"Đưa cô ấy đi thay một bộ đồ khác, cho cô mười phút."

Cô kinh ngạc theo thư ký rẽ vào một căn phòng. Cô chưa từng tới

chỗ này, vào xem thì hóa ra là phòng thay đồ.

Thư ký nhanh chóng tìm một cái váy trong đó đưa cho cô: "Trợ lý Cố, cô mau thay đi, chúng ta chỉ có tám phút."

Chiếc váy ăn khớp với vóc dáng của cô, hiếu kỳ nói với thư ký: "Ánh mắt cô thật chuẩn."

Thư ký lại cười không cho là đúng: "Trợ lý Cố, tôi phụ trách phòng này đã ba năm, số đo từng cái váy tôi rõ ràng nhất."

Rồi cô ấy kéo Cố Bảo Bảo ngồi lên ghế.

Cánh tay duỗi ra ấn vào công tắc, vô số đèn con bên cạnh tấm gương chiếu sáng khắp ngõ ngách trên gương mặt Cố Bảo Bảo.

Thư ký thuần thục mở ngăn kéo, bên trong có rất nhiều mỹ phẩm và trang sức.

Cô ngẩn ra nhìn thư ký, "Sao lại..." Sao lại có một căn phòng như vậy?

Thư ký cười, "Tiệc dự họp với dạ tiệc của Mục tổng rất nhiều. Bình thường sẽ mời nữ minh tinh hay người nổi tiếng tham dự nên mới đặc biệt chuẩn bị căn phòng này. Mục tổng nói đây là đãi ngộ dành cho cô gái đi cùng anh ấy!"

Trong lúc kể chuyện thì cô ấy đã găn một đôi bông tai kim cương lên vành tai Cố Bảo Bảo: "Trợ lý Cố, mấy thứ này giá trị xa xỉ, nếu Mục tổng không lên tiếng thì mai cô đưa tới cho tôi nhé?"

"Cuối năm tôi phải kiểm tra lại đồ." Cô ấy nghịch ngợm le lưỡi.

Cố Bảo Bảo ngơ ngác gật đầu, trong lòng dâng lên từng đợt chua sót. Năm năm trước lúc cô còn ở đây cũng không có căn phòng này. Khi ấy anh không phải tham dự dạ tiệc một mình mà toàn bị cô quấn quít lấy đi cùng. Năm năm qua, anh từng có rất nhiều bạn gái ư? Có phải là có cô gái nào đó mà anh thường hay mời?

***

Người tới ăn cơm không nhiều nhưng lại thuê một căn phòng xa hoa bậc nhất.

Theo như thư ký chủ nhiệm nói, người này là nhân vật số một số hai trong giới bất động sản của Malaysia cho nên yêu cầu rất cao.

Thời gian hẹn đã qua năm phút mà chưa thấy người đâu, cô lén nhìn thoáng qua Mục Tư Viễn, ánh mắt anh thì có chút lạnh nhạt đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cúi xuống nhìn lại mình, chiếc váy cổ chữ V không tay chỉ tới giữa bắp đùi, trang điểm đậm, còn đeo bông tai kim cương như trứng bồ câu. Người không biết còn tưởng đấy là nhựa, cho rằng cô là bà đồng hay... vũ nữ!

Lúc bước ra cô có hỏi thư ký xem có nhất định phải trang điểm như vậy không?

Thư ký lại hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Trợ lý Cố, vóc dáng cô rất đẹp cho nên Mục tổng mới đưa cô đi!"

-- đã hai con rồi mà còn có vóc dáng được sao? --

Cô như tự cười nhạo bản thân. Cánh cửa bị đẩy ra, Mục Tư Viễn liền đứng lên, cô cũng vội đứng dậy. Bước vào là một người đàn ông tai to mặt lớn, cùng đi với ông ta là một mỹ nữ chân dài, liếc mắt thôi đã thấy đó là người con gái có sắc đẹp tuyệt trần.

"Mục tổng." Người đàn ông mập kia cầm tay Mục Tư Viễn, "Xấu hổ quá, đã để cậu đợi lâu."

Mục Tư Viễn cười, còn chưa kịp nói, mỹ nữ bên cạnh người đàn ông mập đã vượt lên trước.

"Mục tổng, làm quen một chút..." Ông ta lớn tiếng cười: "Đây là Bội Bội, con gái nuôi của tôi."

Bội Bội cười dịu dàng, bàn tay mềm mại không xương độc nhất vô nhị cầm lấy tay Mục Tư Viễn, "Mục tổng, anh thật đẹp trai."

Thanh âm này nũng nịu đến mức thấm sâu vào xương tủy đàn ông.

Đây có được coi là mỹ nhân kế? Cố Bảo Bảo ngẩn ngơ thì lại thấy Mục Tư Viễn cầm tay Bội Bội.

"Hai vị mời ngồi!"

Anh mỉm cười bắt chuyện với người đàn ông mập, kéo Bội Bội ngồi xuống cạnh mình.

Người đàn ông kia không ngồi xuống ngay, mặt mày hớn hở nhìn Cố Bảo Bảo, "Mục tổng, cô gái xinh đẹp đây là?"

Mục Tư Viễn nheo mắt, "Trợ lý của tôi, họ Cố."

"Hóa ra là cô Cố!" Ông ta ngồi xuống cạnh cô rồi lớn tiếng nói vọng ra ngoài cửa: "Có thể đưa đồ ăn lên rồi!"

Chỉ chốc lát, rượu ngon cùng cao lương mỹ vị được mang lên bàn. Bội Bội bưng ly rượu, tiến gần bên môi Mục Tư Viễn, đôi thu đồng mê hoặc ôm lấy mắt anh: "Mục tổng, Bội Bội mời anh một ly."

Mục Tư Viễn cầm lên ly mà cũng bao gồm cả tay cô nàng, uống một hơi cạn sạch rượu, chiếm được nụ cười của mỹ nhân.

"Mục tổng, anh thật sảng khoái!"

Bội Bội mặt mày bay bổng, ý bảo người phục vụ tiếp tục rót rượu.

Cố Bảo Bảo ngơ ngác nhìn cảnh tượng ấy. Ánh mắt trần trụi ấy của anh ai cũng có thể hiểu, không phải anh uống rượu mà là uống cô gái đẹp trước mắt kia.

Cô không hề nhìn lầm. Anh tán tỉnh cô gái tên Bội Bội kia, làm trò ngay trước mặt cô và người đàn ông mập, làm trò trước những những phục vụ.

Đương nhiên cô cũng hiểu, trong những trường hợp như thế, bình thường anh sẽ gặp dịp thì chơi, chắc do cô đã lâu không phải trải qua những trường hợp như vậy nên cũng có chút xấu hổ.

"Cô Cố." Người đàn ông mập nâng ly lên, "Lần đầu gặp mặt, tôi mời cô một ly."

Dù sao ông ta cũng là khách hàng của Mục Thị, Cố Bảo Bảo không tiện chối từ nên cầm lấy ly rượu đặt trước mặt mình.

"Chờ đã, chờ đã." Ông ta ngăn cản, "Cô Cố, cô uống cái ly này mới coi là có thành ý!"

Sửng sốt một hồi, cô cũng không do dự cầm lấy cái ly trong tay ông ta. Khi đầu ngón tay chạm vào ly, cô tưởng rằng ông ta sẽ buông ra ngay, không ngờ bàn tay ông ta lại cũng muốn như Mục Tư Viễn đặt lên tay Bội Bội. Cô nhanh tay nhanh mắt vội rút tay về.

Không ngờ lão mập kia nghiêng người tới gần, phun hơi nóng vào tai cô: "Cô Cố, tôi thấy cô là trợ lý xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp!"

Cô bỗng nhiên có chút buồn nôn, đứng bật dậy khiến cả ba người đều kinh ngạc.

"Xin lỗi, tôi vào toilet một chút." Nói xong, cũng không quản người khác nghĩ thế nào liền chạy ra khỏi phòng.

Buồn nôn, buồn nôn, thật buồn nôn!

Cô rửa sạch tay rồi lại rửa mặt, trong lòng vẫn không thoải mái.

Kỳ thực cô không có ngây thơ đến thế, trước đây khi cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn cũng đã từng để người ta ăn không ít đậu hũ. Nhưng lão mập tối nay này lại khiến cô đặc biệt ghê tởm!

Có chăng vì ông ta mang theo Bội Bội?

Cố Bảo Bảo, nhịn đi, ăn xong bữa cơm này là ổn thôi!

Hít sâu một hơi, cô đi ra ngoài lại gặp ngay lão mập ở khúc quanh.

Lão mập thấy cô liền bước tới, giơ tay ra: "Cô Cố, chúng ta đi thôi!"

Đi? Cô nghi hoặc: "Đi đâu?"

Lão mập cười thật hèn mọn, "Mục tổng đã đáp ứng rồi, cho cô đi tham dự vũ hội cùng tôi. Chúng ta mau đi thôi, sắp tới giờ rồi."

Cố Bảo Bảo chợt lui lại, "Vũ hội gì? Không phải chúng ta đang ăn cơm sao?"

"Cô Cố muốn ăn cơm, tôi đương nhiên cam tâm tình nguyện phụng bồi."

Lão mập tiếp tục cười ghê tởm, "Chẳng qua không cần quay lại phòng nữa, chúng ta có thể tới vũ hội ăn, hoặc chọn một nhà hàng nào khác!"

Cô vẫn không rõ, lắc đầu: "Mục tổng còn ở đây, tôi sao lại..." Bỗng cô dừng lại, như hiểu ra cái gì, kinh ngạc hỏi: "Con gái nuôi Bội Bội của ông đâu?"

Lão mập tấm tắc lắc đầu: "Cô Cố, cô cũng biết rõ rồi sao còn hỏi!" Ngón tay ông ta chỉ chỉ lên trên.

Cố Bảo Bảo sửng sốt, phía trên, là phòng khách!

"Ái chà, Bội Bội có thể hợp khẩu vị của Mục tổng, tôi rất là vui.

Việc buôn bán kế tiếp của chúng ta sẽ dễ nói rồi."

Lão mập còn định nói gì lại bị Cố Bảo Bảo túm lấy ống tay áo, lôi đi: "Bọn họ ở phòng nào?"

"Bọn họ?" Lão mập cũng sửng sờ, "Cô Cố, cô hỏi làm gì? Cô..."

"Tôi hỏi ông, bọn họ ở phòng nào?" Cô hỏi lại lần nữa, đôi mắt to xinh đẹp tỏa ra ánh sáng lạnh giết người.

"Tôi..."

Lão mập lại thấy trong ánh sáng lạnh ấy chợt lóe lên thống khổi, bật thốt ra: "1109."

Đây là căn phòng mà ông ta đã đặt trước.

Có được đáp án, Cố Bảo Bảo đi thẳng tới thang máy, để lại lão mập đứng tại chỗ kinh ngạc.

Cô đi rất mau, không cẩn thận liền bị trẹo, cơn đau truyền đến từ mắt cá chân, chắc là đã sưng lên rồi.

Cô không quản được nhiều thế, cởi giày cao gót ra cầm trong tay, ấn liên hồi vào nút trên thang máy, đau đớn từ ngón tay mà nước mắt cũng lăn xuống.

Cô lau chúng đi, tới hành lang tầng 11, đứng trước cửa phòng 09. Ngón tay đã giơ lên chuông cửa rồi nhưng vẫn ngừng lại.

Chợt tỉnh táo lại, cô tự hỏi xem mình có muốn gõ cửa không? Tại sao phải gõ cửa? Mở cửa ra rồi thì còn có thể làm gì? Chuyện mà nam nữ làm trong phòng khách sạn, không phải ai cũng biết đấy

sao?

"Thưa cô?" Phục vụ đẩy xe tới cửa kỳ quái nhìn cô: "Cô ở trong phòng này sao?"

Trên xe đẩy là hoa tươi với rượu đỏ, còn có cả bánh ga-tô hình trái tim nữa.

Cô hoảng sợ lắc đầu, lui lại nhường đường cho phục vụ.

"Xin chào, phục vụ khách sạn đây ạ!" Người phục vụ cao giọng nói, cô biết cửa sẽ bị mở ra.

Cô nghĩ mình nên đi, nhưng hai chân như dính chặt xuống đất.

"Cạch"

Cánh cửa mở ra, cô cúi gầm đầu, bóng dáng quen thuộc lọt vào mắt. Sự chênh lệch chiều cao khiến ánh mắt cô đúng lúc thấy anh đã bỏ áo ngoài, cúc áo trước ngực đã mở.

"Rượu đỏ tới rồi à?" Thanh âm nũng nịu kia vang lên, Bội Bội mặc áo choàng tắm áp sát cánh tay anh nhìn ra ngoài.

"Ô?" Cô ta kỳ quái nhìn Cố Bảo Bảo, "Trợ lý Cố, cô tới đây làm gì?"

Đúng, cô tới làm gì? Cô có lý do viện cớ gì để vá lại cục diện lúng túng này?

"Tôi" Chậm rãi ngẩng lên, chẳng biết tại sao mà cô còn có thể cười, "Tôi tới xin phép Mục tổng, tôi mặc vậy liệu có thể tham gia vũ hội không?"

Bội Bội cười duyên: "Trợ lý Cố, đương nhiên có thể rồi. Cô xem chiếc váy cô mặc đi, quả thực chính là chuẩn bị cho vũ hội mà."

----- quả thực chính là chuẩn bị cho vũ hội -----

Anh đã sớm có sắp xếp vậy ư?

Mang cô tới với thân phận trợ lý, sau đó dùng thân phận vũ nữ để đuổi cô đi.

Tình cảnh xấu hổ, phương pháp khó xử ấy thực sự không có gì khác năm năm trước, chỉ tại cô đã quên quá nhanh.

"Tôi hiểu rồi. Đã quấy rầy, ngại quá." Nói xong, cô không nhìn lại mà bước đi thẳng vào thang máy.

CHƯƠNG 97: EM HY VỌNG NGƯỜI ĐÓ LÀ ANH

Cửa phòng đóng lại, người phục vụ rời đi.

Cơ thể nóng bỏng của Bội Bội dán lên Mục Tư Viễn, bàn tay nhỏ bé dày dạn kinh nghiệm đi tới vuốt ve nơi nào đó của anh.

"Cô tên là..." Mục Tư Viễn bỗng nhiên lên tiếng, nghi hoặc nhìn cô ta.

Bội Bội hơi sững sờ, "Mục tổng?"

Cô ta hờn dỗi cười nói: "Đã quên mất tên em nhanh vậy sao?"

Anh ngồi xuống sô-pha, nhìn thẳng vào cô ta làm cô ta có chút không được tự nhiên.

"Mục tổng, anh sao thế?" Cô ta muốn tiến tới thì lại trông thấy ánh mắt lạnh lẽo cự tuyệt của anh.

"Ông ta cho cô bao nhiêu?" Anh lên tiếng lần nữa, nhưng lại như một câu hỏi trực tiếp.

"Cái này thì Mục tổng anh không phải lo, chỉ cần em có thể để anh..." Nói xong cô ta lại dán lên người anh, Mục Tư Viễn đứng dậy tránh né, "Tôi cho cô gấp đôi."

Bội Bội sửng sốt, nghi hoặc đứng dậy, "Mục tổng, anh?"

"Tôi trả cô gấp đôi." Anh nói tiếp, "Chỉ cần cô giúp tôi làm một việc."

"Thực sự?" Bội Bội nhướng mày, có chuyện tốt như vậy sao cô ta có thể bỏ qua được? "Mục tổng, anh cứ việc nói."

Anh cười nhạt, "Đêm nay cô ở đây, sáng mai tôi sẽ tìm cô rồi chúng ta cùng ra ngoài."

"Hưm..." Cô ta không tin, "Chỉ đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản như vậy! Nhưng nếu cô không làm tốt, hậu quả cũng rất nghiêm trọng."

Cô ta cười, "Cái này thì Mục tổng cứ yên tâm."

***

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc đợt này cao hơn đợt khác tràn ngập trong không gian chật chội. Những ánh đèn lập lòe chiếu lên vô số cặp trai gái nhiệt tình hăng say, ngoại trừ Cố Bảo Bảo ngồi uống rượu ở quầy ba.

Cô không có uống được bao nhiêu, chỉ vì vừa rồi cô đã nói với người pha rượu là muốn một ly rượu mạnh.

Người pha rượu nghĩ rồi đưa cho cô một ly đồ uống màu xanh nhạt, quả nhiên, cô mới uống vài hớp thôi đã bắt đầu choáng váng.

"Thế nào?" Người pha rượu lớn tiếng hỏi.

Cô khép hờ mắt nhìn anh ta, vươn ngón tay cái ra rồi lại uống một ngụm lớn.

Cay, gay mũi, miệng như bị lửa đốt, cồn đi vào dạ dày khiến người ta mê muội.

"Đúng là rượu ngon!" Cô lớn tiếng khen rồi móc mấy tờ tiền giá trị lớn đặt xuống quầy ba, "Cho tôi một người đàn ông!"

Người pha rượu cầm lấy tờ tiền lớn ấy: "Cô chờ chút!"

Khi anh ta định ra khỏi quầy ba đi lên lầu thì bất chợt một người đàn ông chắn trước mặt.

"Anh?" Đang sửng sốt thì nghe người đàn ông đó hỏi: "Cô ấy say?"

Người pha rượu đắc ý, "Đương nhiên, rượu tôi pha không có chuyện không say."

Người đàn ông mặt không thay đổi nhìn anh, "Tiền anh đã nhận, tốt nhất nên câm miệng."

Người đàn ông đó nói xong đi tới bên cạnh cô gái kia, đưa cánh tay ôm lấy eo cô.

Người tới nhanh vậy sao?

Cố Bảo Bảo mê say ngẩng lên, mắt cô không còn thấy được rõ, chỉ có cảm giác mơ hồ là một người đàn ông ôm lấy mình.

Thật là kỳ quái! Cái ôm này sao quen thuộc như vậy?

"Anh - anh là ai?" Cô muốn thấy rõ ai là chủ nhân của cái ôm giống như đã từng quen biết ấy.

Thanh âm dễ nghe của anh lại trầm thấp bên tai cô: "Anh là tình - nhân tối nay của em!"

Tình - nhân?

Cố Bảo Bảo cười đau lòng, cầm ly rượu đưa tới gần miệng anh, "Vậy - vậy anh uống rượu với tôi."

Người đàn ông nghe theo cúi xuống uống, nghe cô cười hỏi: "Uống ngon chứ?"

Người đàn ông cũng không đáp, tay giữ đầu cô, đặt lên môi cô nụ hôn, chất lỏng gay mũi cuồn cuộn không ngừng rót vào trong miệng.

"Khụ khụ" thật là cay!

Cô bị sặc nên bất giác há miệng ra, lưỡi anh thừa cơ trượt vào khuấy động lưỡi cô, chia xẻ chất lỏng sâu cay ấy.   Cô sửng sốt, giữa làn sương mù dường như lấy được chút thanh tỉnh, khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt khi cô cố gắng mở chúng ra.

Mười ngón tay anh giữ chặt, cô không tin điều mình trông thấy.

Cô càng cố mở to hơn để muốn xem rõ ràng hơn, rượu lại dâng lên làm cô đầu váng mắt hoa.

Cô chỉ có thể chờ anh buông môi cô ra rồi mới hỏi: "Anh Tư Viễn?"

Anh ôm lấy cô vào ngực, hơi thở quen thuộc phả vào bên tai cô: "Đừng hỏi!"

Đừng hỏi? Nước mắt lăn xuống, cô cũng ôm chặt lấy người đàn ông này.

Coi như, coi như đó là anh!

"Vậy - vậy anh cùng tôi..." Cô nằm trong ngực anh ngước mặt lên, "Cùng tôi uống rượu."

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, "Được." Nói xong, anh cầm lấy ly rượu uống ngụm lớn, cũng không nuốt xuống mà lại cúi đầu hôn cô.

Vài lần như thế, Cố Bảo Bảo sặc không ngừng, lớn tiếng kháng nghị, "Không được, đều là tôi uống mà anh không uống."

Anh khẽ cười, vuốt nhẹ gò má cô, "Em say thật hay say giả vậy?"

Cô quật cường lắc đầu, "Tất nhiên tôi không say, tôi..."

Cô cầm lấy cánh tay anh, "Tôi trả tiền, anh - anh đưa tôi ra biển."

"Ra biển làm gì?" Anh buồn cười hỏi, "Lúc này trời rất lạnh."

Cô mặc kệ, lắc đầu quầy quậy, "Tôi muốn đi, tôi muốn thấy mặt trời mọc ngày mai."

Anh đặt tay lên đầu làm cô không lắc được nữa, cưng chiều nói: "Được, anh đưa em đi."

Nói xong anh cầm hai tay cô vòng qua cổ mình, ôm cả người cô vào trong áo khoác ngoài rồi ra khỏi quán bar.

Cố Bảo Bảo vừa thấy choáng váng vừa thấy ấm áp, cô một mực rúc sâu vào trong nơi ấm cúng kia, hoàn toàn chẳng biết mình đã đi từ quán bar ra bờ biển.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo?" Bỗng cô nghe thấy có người gọi cô.

Thanh âm với ngữ điệu thật quen thuộc làm cô say đắm.

Cô lắc lắc đầu, hiện ra trong mắt chỉ là một mảng tối.

Tự cười nhạo bản thân, cô úp sấp vào nơi ấm áp ngủ tiếp, nhất định cô xuất hiện ảo giác rồi. Lúc nào cô cũng xuất hiện ảo giác về anh.

Anh giờ còn đang ở khách sạn với một cô gái khác.

Cô đau đớn che tai lại, cô không muốn, không muốn nghĩ thêm nữa.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo?" Song, thanh âm kia lại vang lên quấy cô không cách nào ngủ được.

"Làm gì vậy?" Cô không kiên nhẫn đáp lại.

Đôi bàn tay ấm áp xoa nhẹ lên mặt cô, thanh âm dễ nghe nói bên tai: "Chúng ta đã ra bờ biển rồi."

Bờ biển? Quả nhiên cô nghe được tiếng sóng vỗ rì rào.

"Hóa ra đã đến rồi à."

Cô gãi tóc, định đứng dậy lại mơ hồ thấy mình đang ở trong xe.

Ngay sau đó cô đẩy mạnh cửa xe, không ngờ cửa xe đã mở từ trước làm cô té xuống bờ cát.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo!" Thanh âm lo lắng vang lên, "Có phải ngã không?"

Nghe vậy, cô kỳ quái ngẩng lên, mượn lấy sự tỉnh táo không nhiều lắm này nhìn anh.

Cạnh đèn xe, dưới ánh sao, anh trở nên rõ ràng, biến thành khuôn mặt quen thuộc bất khả tư nghị.

"Anh" Cô mở to mắt khó tin, "Sao anh lại ở đây?"

Không phải anh đang - ở trong khách sạn sao?

Anh không đáp, trái tim vì cô mà mềm mại, ôm lấy cô tiếp tục nụ hôn vừa rồi còn chưa hoàn thành.

Nhớ nhung, áy náy, đau lòng pha trộn với nhau, anh càng muốn nhiều hơn, tay đi từ dưới eo cô vòng lên trên, nắm lấy vật dẻo dai.

"Bảo Bảo" Anh thở dài thỏa mãn, nụ hôn nóng bỏng đi xuống, tay kia chính xác tìm được khóa kéo bên trái chiếc váy.

Còn chưa kịp kéo xuống thì Cố Bảo Bảo đẩy mạnh anh ra, cùng với hai tiếng "ba" "ba" là hai cái tát vang dội lên mặt anh.

Cô vừa căm phẫn vừa đau lòng, "Anh coi em là gì hả?"

Nói xong cô vùng vẫy, dù bước chân nghiêng ngả nhưng vẫn cứ đi về phía trước.

Cô không biết mình muốn đi đâu, cô đã say, không rõ mình đang làm cái gì, bằng không thì cũng không ra tay đánh anh.

"Bảo Bảo!" Mục Tư Viễn từ hết sức ngạc nhiên tỉnh táo lại đuổi theo cô, "Em đừng chạy lung tung."

"Anh bỏ ra!" Cô gầm lên, "Anh cút ngay!"

Anh không buông mà càng ôm chặt lấy cô, "Đừng có chạy lung tung!"

"Không cần anh lo!" .

Cô không muốn anh chạm vào cô, lần này anh xem cô thành Trịnh Tâm Du hay là cái cô Bội Bội vừa rồi?

"Anh bỏ ra, em không cần anh lo, không cần anh lo, không cần anh lo!"

Cô nói không ngừng đến mức không thở được, bỗng "ọe", cả phần trước chiếc váy đều ô uế.

Mục Tư Viễn nhíu mày, "Đừng làm rộn!"

Anh dễ dàng nhấc bổng cô lên như ôm con gà con vào trong xe, dùng hai tay xé chiếc váy ra.

"Anh cút đi!" Cô không biết anh muốn làm gì, tay giơ lên lại tát anh một cái nữa.

Mục Tư Viễn không khỏi chán nản, đôi tay càng thô lỗ, một lần đã xé vụn cái váy.

Cơn gió lạnh ùa tới, cô biết mình không có sức kháng cự liền bắt đầu khóc.

"Em khóc cái gì?" Anh giả vờ tức giận quát, tay lại bắt đầu cởi áo khoác.

Tiếng khóc càng lớn hơn nữa, cô bắt đầu dùng chân đá anh.

Anh đẩy cô vào bên trong, cơ thể khỏe mạnh theo đó ngồi lên chân cô khiến cô không còn chỗ mà giãy dụa.

Sau đó anh cởi áo sơ mi.

"Anh - anh" Cô hoảng sợ lắc đầu, tỏ ý cô không muốn, không muốn.

Nhưng anh đã cởi xong chiếc áo sơ-mi làm lộ ra lồng ngực cường tráng.

Nhìn tay anh duỗi ra với mình, cô cắn chặt môi, hoàn toàn mất đi chủ ý.

Nhưng, kỳ quái là anh không cởi móc áo lót cô ra mà ôm lấy cô, mặc áo sơ-mi lên cho cô.

"Tay!" Anh ra lệnh.

Cô vẫn còn kinh ngạc, không tự chủ ngoan ngoãn chìa tay ra.

Anh mặc xong áo sơ-mi cho cô, cài lại từng cái cúc, khuôn mặt tuấn tú gần sát lại vẻ mặt ngơ ngác của cô mà thở ra một hơi mạnh, "Bé con, anh chưa đến mức ép buộc em đâu!"

Nói xong, anh ôm cô vào lòng, lấy áo khoác của mình bọc lấy hai người, đôi môi lại bổ sung thêm một câu bên tai cô: "Mặc dù là anh rất muốn em."

Mặt cô thoáng đỏ ửng, lúng túng cúi đầu lại ngẩng lên: "Sao anh ở đây?"

Anh khẽ cười, ôm cô chặt hơn nhưng không đáp.

Bên ngoài cửa sổ xe truyền tới từng tiếng sóng vỗ, tiếng gió thổi, dường như thế giới chỉ còn hai người đang ôm nhau tại đây.

"Bảo Bảo?" Trầm mặc một lúc, anh không nhịn được gọi cô một tiếng, đáp lại là tiếng ngáy nhẹ của cô. Cồn cùng tức giận đau khổ cả tối, cuối cùng đã làm cô thiếp đi.

Anh mỉm cười, hôn lên cổ cô, "Ngủ đi, bé con."

***

Đầu thật đau quá!

Cố Bảo Bảo gắng mở mắt ra, còn chưa kịp phân biệt rõ mình đang ở đâu thì đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Mặt biển xanh thẳm, tia nắng ban mai rọi xuống, hải âu tung cánh bay đi, những chiếc lông vũ như dải lụa trắng mỏng lướt trên bầu trời như mộng như ảo.

Cơn gió nhẹ thổi qua, áng mây đẹp đẽ chậm rãi tản đi nhô lên một vòng mặt trời đỏ từ từ mọc lên phía chân trời.

Đẹp quá!

Cô nhìn đến ngây người, mãi sau mới phát hiện mình nằm trong ngực một người đàn ông.

Cô vội nhìn kỹ hơn, ngạc nhiên như từng cơn sóng lớn đánh tới tấp vào lòng.

Sao anh lại ở đây?

Mà mình sao lại mặc áo sơ-mi của anh?

Cố gắng nhớ lại mọi chuyện tối qua nhưng trong đầu cô trống rỗng, càng nghĩ thì càng đau nhức.

Ngay giờ phút này điều duy nhất cô nghĩ tới đó là, thừa dịp anh còn chưa tỉnh lại, cô phải đi ngay!

Khẽ đẩy cánh tay vòng bên eo ra, cô nhẹ nhàng đẩy cửa xe, làm xong mọi chuyện, anh cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Cô nghi hoặc, lẽ nào tối qua anh cũng uống say?

Có lẽ vậy, bằng không cô cũng không nghĩ ra được lý do nào khác để anh có thể xuất hiện cùng lúc ở đây với cô.

Lần này có phải anh xem cô thành cô gái Bội Bội xinh đẹp tối qua?

Cô cười thê lương, đôi chân đã đứng trên bờ cát.

Đóng cửa lại, mới đi được vài bước rồi lại quay về.

Nhẹ nhàng mở cửa xe, anh vẫn ngủ say.

Cô ngồi xuống bên cạnh canh, ngón tay quyến luyến lướt qua góc cạnh khuôn mặt anh tuấn ấy. "Anh Tư Viễn" Giọng cô khàn khàn đau đớn, "Em có rất nhiều lời muốn nói với anh nhưng chẳng có cơ hội nào."

Khi anh tỉnh, cô không nói nên lời mà cũng không muốn nói.

Những lời này, cô chỉ muốn bộc lộ hết, lại không muốn có đáp án.

"Em không rõ vì sao anh lại đối xử với em như vậy? Ngày đó trong văn phòng, anh không tin em, trái tim em đau đớn nhưng không trách anh."

Trên gương mặt lộ ra nụ cười đau thương mà xinh đẹp, "Từ nhỏ đến lớn, anh làm bất cứ chuyện gì khiến em đau lòng, em cũng không trách anh, em biết, anh làm vậy là hi vọng em không quấn lấy anh nữa. Em cũng muốn quên anh, quên đi hết sạch tất cả mọi chuyện, quên không còn nhớ chút gì nữa. Cọng cỏ nhỏ chỉ khi bị nhổ rễ mới không mọc lại nữa, tình cảm dành cho anh cũng là đạo lý như thế."

"Nhưng" Nước mắt không kìm nỗi tuôn trào, "Ai là người nhổ đi gốc cây này? Nếu là người khác, em không muốn, em tình nguyện người đó là anh."

Nói tới đây, ngón tay cô từ trên mặt anh rút lại, chậm rãi ra ngoài rồi đóng cửa xe.

CHƯƠNG 98: CÓ PHẢI ANH CÓ ĐIỀU GÌ KHỔ TÂM?

Trong văn phòng tổng giám đốc Mục Thị.

"Phía Luân Đôn thế nào?" Mục Tư Viễn hiếm khi có biểu tình nôn nóng như vậy.

Thư ký chủ nhiệm khó xử, "Người của chúng ta đã vào trong tổng bộ, nhưng muốn đạt được yêu cầu của anh thì còn cần một chút thời gian."

Anh mím chặt môi không hỏi thêm nữa.

Quả thực, theo anh nghĩ, với số tiền cao hơn hoặc những phương thức khác mua chuộc người Cổ Tín Dương thu mua thì cần có nhiều thời gian.

Anh nóng nảy quá rồi.

"Mục tổng." Thư ký chủ nhiệm tiếp tục, "Các phương diện công tác về dự án Phó tổng mang tới đã hoàn thành, có thể thành lập tổ dự án."

Anh gật đầu, "Cô đoán bao nhiêu người của chúng ta tham gia được vào đó?"

Thư ký chủ nhiệm cũng không lạc quan cho lắm, "Ba mươi phần trăm đã không tệ rồi."

"Ít vậy à?" Vậy chẳng khác gì toàn bộ dự án nằm trong tay Cổ Tín Dương!

Thư ký chủ nhiệm cũng rất lo lắng: "Mục tổng, anh có biện pháp gì tốt không?"

"Tôi" anh lắc đầu, "Tạm thời không có."

"Nhưng ngày mai sẽ có, muộn rồi, cô về đi."

Hai người trước sau đi về, không phát hiện ánh đèn trong phòng giải khát còn sáng và một người đang lặng lẽ chờ đợi bên trong.

Hơn tám giờ, cô lao công tới quét dọn văn phòng tổng giám đốc, tiếp đó đốt đàn hương rồi tới phòng thư ký quét dọn.

Vì Mục Tư Viễn không thích mùi hương nồng của đàn hương nên sau khi dọn dẹp xong bên kia sẽ quay lại văn phòng để xua hết mùi đàn hương trong phòng.

Thường ngày thì thời gian này cửa văn phòng sẽ không khóa, do vậy người núp trong phòng giải khát nhân cơ hội chạy vào trong.

Sau khi vào, cô ta cũng không hành động thiếu suy nghĩ mà núp phía sau sô-pha.

Thời gian lao công đốt đàn hương mỗi ngày dài ngắn không đều nhau, vậy nên người này chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi.

Qua hơn mười phút, lao công mở cửa vào xua mùi đàn hương rồi khóa cửa đi về.

Cô ta thở phào, đợi thêm một lúc mới đứng dậy cầm điều khiển từ xa trên bàn làm việc rồi mở cửa.

Sau đó, cô ta lặng lẽ ra khỏi văn phòng, khép hờ cửa mới rời đi.

***

Mục Tư Viễn về căn hộ lại không ngờ phát hiện lão đầu tử chưa ngủ, từ lúc anh vào cứ nhìn anh mãi, chắc là cố ý đợi anh.

"Chuyện gì thế ba?" Anh vừa hỏi vừa vào phòng bọn trẻ. Khẽ đẩy cửa ra, trông thấy hai đứa bé đã ngủ say liền cười sủng ái.

"Hôm nay phía bên Pháp gọi tới."

"Lần này có gì dặn dò vậy?"

Chi thứ họ hàng Mục gia đều xây dựng sự nghiệp ở Pháp, cũng coi là đồng minh lợi ích với công ty Mục Thị.

"Ban giám đốc bên kia muốn đám hỏi với mấy xí nghiệp lớn, trước mắt con là người thích hợp nhất trong dòng họ."

Nghe vậy, Mục Tư Viễn ngồi xuống sô-pha, cảm thấy buồn cười: "Con đã có hai đứa con trai, cô con gái danh môn kia bằng lòng làm mẹ kế?"

"Cái đó không phải vấn đề."

Mục Phong Minh lắc đầu thở dài, "Ý bên kia là sau khi con cưới vẫn để hai đứa bé sống với ba, sẽ không ảnh hưởng gì với cuộc sống các con cả."

"Hoang đường!" Anh mắng nhiếc không chút che giấu rồi hỏi:

"Đã định ai chưa?"

Nếu định rồi thì anh phải nghĩ cách khiến đối phương tự động rút lui, đến lúc đó chẳng thể trách anh không chịu cưới.

Mục Phong Minh sao lại không nhìn ra tâm tư của anh?

Nhưng ông không nói ra, ngược lại lắc đầu, "Đã chọn được mấy người. Mặc dù chúng ta chỉ xem như một công ty lớn ở bản địa, nhưng thế lực dòng họ rất lớn, cho nên sau khi tin tức truyền đi thì rất nhiều phú thương đều bày tỏ ý làm quan hệ thông gia, cuối cùng gia tộc đã chỉ định ra một vài người. Bọn họ hy vọng con có thể lựa chọn một người dựa theo góc độ thương nghiệp."

"Góc độ thương nghiệp? !" Anh nhướng mày, "Có thể, bảo bọn họ đem hết tư liệu tới đây đi."

Anh sẽ chọn một người có bối cảnh kém nhất, như vậy thì mánh khóe mới dễ dàng hơn.

Mục Phong Minh gật đầu, lại nói: "Ngày thành lập công ty tròn một năm không phải sắp tới ư? Đến lúc đó con mời mấy cô gái ấy tới tham dự, gặp mặt tìm hiểu nhau một chút so với việc xem ảnh thì thực tế hơn đấy."

Dạ vũ xem mắt? Mục Tư Viễn chán ghét bĩu môi, chẳng qua... Tâm tư anh xoay chuyển, cười giảo hoạt, "Cũng được, ba nói với mấy lão già ở Pháp, con sẽ làm chuyện này thật tốt, quyết không làm mất thể diện gia tộc nhà họ Mục."

Khi anh chuẩn bị đi thì Mục Phong Minh gọi lại: "Ba không bắt buộc con cái gì cả, nhưng con dù thế nào cũng không thể làm mất mặt ba!"

"Ba cứ yên tâm!"

***

Cố Bảo Bảo tới công ty từ sớm, vì lần trước bộ váy kia bị xé rách, cô phải mất hai ngày mới tìm được một cái tương tự.

Nhưng chất lượng so với cái trước thì kém hơn rất nhiều!

Cô thư ký tốt bụng kia bảo cô không muốn lộ ra thì nên đến sớm treo cái váy vào phòng hóa trang!

Sau đó cô ấy sẽ chú ý không dùng chiếc váy đó nữa, chuyện này coi như qua.

Hy vọng thực sự có thể được như vậy!

Treo xong, cô nhìn những chiếc váy bên cạnh, đó đều là những bộ có tiếng, thật sự cô không bồi thường nổi!

Nhẹ nhàng bước ra ngoài, đứng từ góc độ này vừa hay thấy được phòng thư ký, Mục Sơ Hàn bất thình lình đi ra từ đó rồi vội vã vào văn phòng tổng giám đốc.

Phản ứng đầu tiên cô nghĩ ngay Mục Tư Viễn đã tới, Sơ Hàn chẳng qua tìm anh có việc, nhưng khi Mục Sơ Hàn đi tới cửa lại khẩn trương quan sát khắp nơi.

Chỉ là góc nhìn phòng hóa trang có hơi lệch nên cô ta không thấy được Cố Bảo Bảo.

Sau khi không thấy người nào bên ngoài, cô ta đẩy cánh cửa được mở từ trước rồi lắc mình đi vào trong.

Nhất định là có chuyện!

Cố Bảo Bảo đi ra không chút nghĩ ngợi, định đẩy cửa vào nhưng nó lại bị khóa từ bên trong.

Sau khi khóa cửa, Mục Sơ Hàn mới ngồi xổm xuống tìm gì đó.

Buổi tối có bảo vệ đi tuần tra nên cô ta chỉ thừa lúc có chút thời gian này mà hành động!

Nhưng mà kỳ quái, khi cô ta mở ngăn kéo trong trí nhớ thì lập tức thấy được bản hợp đồng mình muốn tìm!

Cô ta không chút nghi ngờ, ngược lại còn vui mừng cho rằng lần trước anh không có sinh nghi để cô ta thuận lợi lấy được bản hợp đồng!

Đúng vậy, cô ta dự định sẽ hủy bản hợp đồng trước, sau đó tùy tiện tìm một lý do gì đó để Cố Bảo Bảo cút khỏi công ty không còn chút quan hệ nào nữa!

Cô ta kích động cháy đến máy cắt giấy rồi bỏ tài liệu vào, nhưng máy cắt giấy không chút phản ứng!

Cô ta vội kiểm tra nguồn điện, không có vấn đề gì hết, nhưng sao cô ta bỏ bản hợp đồng vào rồi mà nó vẫn không phản ứng gì cả? !

Chẳng lẽ hỏng rồi? Cô đập vỗ thân máy, chắc hỏng rồi đây!

Sao cô ta có thể đoán ra, từ lần trước sau khi xảy chuyện bản hợp đồng bị cắt vụn thì Mục Tư Viễn đã cố ý làm hỏng cái máy cắt giấy này.

Nếu không thể cắt thì chỉ còn cách xé thôi!

May là bản hợp đồng này chỉ có mười mấy trang, lúc chuẩn bị xé lại nghe tiếng động ngoài cửa!

Cô ta bị dọa đờ cả ra, có người tới sớm vậy sao?

Mặc kệ, cô ta đẩy nhanh tốc độ, xé nát giấy rồi giấu vào túi, vội vã chạy ra cửa xem.

Nghiêng tai lắng nghe, tiếng động vừa rồi hình như lại biến mất!

Tranh thủ mở cửa ra ngoài, chuẩn bị khóa, "Sơ hàn!" Giọng nói thình lình vang lên đằng sau.

Cô ta chấn động rồi tỉnh táo nhanh chóng, quay đầu lại thấy là Cố Bảo Bảo, nhất thời giận dữ: "Cô làm cái gì thế hả? Mới sáng ra đã dọa người rồi sao?"

Cố Bảo Bảo càng khẳng định cô ta làm chuyện xấu gì đó: "Tôi chỉ muốn hỏi, Mục tổng đã tới chưa?"

Mục Sơ Hàn bồn chồn, giờ mà nói tới hoặc không tới lại giống như mình có vấn đề!

Dứt khoát trả lời lấp lửng, "Tôi cũng không biết, vừa rồi tôi có vào tìm anh ấy mà không thấy!"

Nói xong, cô ta vội vã tới phòng thư ký, quên luôn cả việc văn

phòng tổng giám đốc không khóa.

Cố Bảo Bảo lắc đầu thở dài, đẩy cửa đi vào.

Nhìn xung quanh, không có gì bất thường, trên bàn cũng không có tài liệu mới, hiển nhiên mới rồi Sơ Hàn không phải tới đưa tài liệu.

Bỗng, mảnh giấy nhỏ dưới chân khiến tầm nhìn cô chựng lại.

Lao công tối qua quét dọn thì chẳng thể để sót mảnh giấy nhỏ ở chỗ này, chẳng lẽ là Sơ Hàn làm rơi?

Đưa mảnh giấy nhỏ sát lại, bên trên có viết mấy chữ - thời gian ký kết - là bản hợp đồng?

Lật lại bên kia cũng có chữ, chẳng qua đó là chữ viết tay, cô lập tức nhận ra đây là chữ ký của cô!

Đây là bản hợp đồng của cô? !

"Cô đang làm gì thế?"

Thanh âm ngoài cửa làm cô sửng sốt, ngơ ngác nhìn Mục Tư Viễn đi vào.

"Sao cô ở đây?" Nếu anh nhớ không làm, chìa khóa văn phòng anh đã bảo thư ký chủ nhiệm thu lại rồi.

"Tôi tôi" Cố Bảo Bảo thật không biết nên nói như thế nào.

"Đây là cái gì?"

Khi nói anh nhìn sang mảnh giấy nhỏ trong tay cô, tay giật lấy xem, sắc mặt trở nên xanh mét.

Ngay sau đó, anh đi lại bàn làm việc, mở ngăn kéo ra.

Cố Bảo Bảo cũng tới xem nhưng đón nhận là ánh mắt tức giận của anh: "Cô đã xé bản hợp đồng?"

"Tôi không có."

Cô lắc đầu, thậm chí cô còn không biết bản hợp đồng để đâu. Nhưng anh không để ý tới: "Không phải cô thì là ai?"

"Thật sự không phải là tôi..." Ngẫm lại, vừa rồi Sơ Hàn lặng lẽ vào đây, có phải...

"Cố Bảo Bảo, không phải cô thì sao cô lại ở đây?"

Câu hỏi của anh cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, cô nhìn thẳng vào mắt anh nói: "Anh vì sao lại nói là tôi làm? Anh có chứng cứ gì hả?"

Cô lột hết túi của mình ra, "Anh tìm xem, những mảnh giấy còn lại đâu?"

Tất nhiên không ở trong túi cô, cô lại chỉ vào thùng rác, "Anh xem đi, xem đi..."

Bước chân anh bất động, "Ai biết được có phải cô đã vứt những mảnh giấy kia rồi hay không? Lúc tôi tới không phải là cô đang cúi xuống nhặt lên sao?"

Chẳng ngờ được anh nói như thế, mặt Cố Bảo Bảo đỏ lên, vì

quá mức kinh ngạc mà nhất thời không nói ra được lời phản bác.

"Trợ lý Cố!" Anh tiếp tục nói: "Tôi không biết cô không thích công việc này hay là không có năng lực đảm nhiệm, xét thấy thời gian gần đây trạng thái làm việc của cô không được tốt lắm nên tôi quyết định thuyên chuyển cương vị của cô!"

"Anh..." Cô cực kỳ tức giận, không muốn nói với anh nhiều thêm một chữ.

"Mục Tư Viễn, anh thật khốn kiếp!" Cô đẩy mạnh anh ra rồi nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Mục Tư Viễn bất đắc dĩ cúi đầu, nhìn mảnh giấy, lại là chuyện Sơ Hàn làm!

Hôm đó sau khi thấy nó lén lút trong văn phòng, anh cố ý bỏ bản hợp đồng lại chỗ cũ, không ngờ Sơ Hàn quả nhiên vẫn nhớ.

Nó quá ngây thơ, nếu anh muốn giữ một người ở lại, chỉ với một bản hợp đồng thì coi là cái gì?

Chẳng qua, dựa theo tình thế hiện nay, nó lại cho anh một cơ hội đẩy thuyền xuôi dòng.

Bảo Bảo, xin lỗi!

Thời gian này bên cạnh anh quá nguy hiểm, anh chỉ muốn em được an toàn trong tầm mắt anh thôi!

Cố Bảo Bảo về văn phòng, rút khăn giấy ra lau mắt, cô không khóc, không khóc, không được rơi nước mắt vì anh!

Anh ích kỷ bá đạo, xúc phạm vô lễ, tính khí nóng nảy, trên người chẳng có một ưu điểm nào cả!

Cô không được nghĩ tới anh nữa.

Trong miệng tự nhủ vậy mà trong lòng vẫn buồn đau đớn.

Không phải anh đã nói sẽ tin cô sao?

Vì sao ba lần bảy lượt chưa hỏi nguyên do đã kết luận?

Có phải anh... có ẩn tình gì đó?

Nghĩ như vậy cô lại cảm giác mình đang kiếm cớ.

Anh đối xử như thế với cô thì có ẩn tình gì được chứ? Anh làm vậy, đơn giản là không muốn cô quấn lấy anh thêm.

Nhưng cô lại càng nghĩ, nếu anh muốn vứt cô qua một bên, mấy ngày trước giữa bọn họ là thế nào?

Sự dịu dàng khiến cô đắm chìm, còn cả, còn cả... chiếc dây chuyền... Cô khổ sở gục xuống bàn, anh chỉ xem cô như vật thay thế thôi ư?

Hoặc là sự bổ sung khi cô đơn trống vắng?

Trầm tư nửa ngày, cô thoắt cái đứng dậy, không muốn tiếp tục nghĩ nữa.

Nếu anh chuyển công tác cho cô, chẳng bằng cô thức thời tự động từ chức!

***

"Mẹ!" Vừa vào căn hộ, hai bé con đã vui sướng nhào tới.

Cô vòng tay ôm lấy chúng, "Hai đứa về khi nào thế? Mẹ có ra trường đón mà không thấy đâu cả."

"Mẹ ngốc ngốc!" Hoan Hoan bóp bóp má cô, "Chiều hôm nay bọn con được nghỉ, ông nội dẫn chúng con đi tới cửa hàng mua thật là nhiều đồ chơi!"

Bé mở rộng cánh tay ý bảo có rất nhiều đồ chơi làm bé ôm không xuể!

Cố Bảo Bảo cười, "Ông nội có nhà không?"

Hôm nay cô tới cũng là vì muốn gặp Mục Phong Minh, ban đầu là ông ấy mời cô tới công ty, bây giờ cô muốn từ chức, dù sao cũng nên nói một tiếng với ông ấy.

Nhưng Hoan Hoan lại lắc đầu, "Ông nội nói có thân thích bên Pháp tới, ông đi chào hỏi người ta tối mới về được."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo không khỏi thất vọng, lại nghe Hoan Hoan hỏi: "Mẹ, sao ba không về với mẹ?"

"Ba vẫn còn đang làm việc." Cô giải thích hời hợt, chính cô không muốn chạm mặt anh, chờ anh ra ngoài xã giao rồi mới tới đây.

Cô dắt cả hai đứa ra ngồi xuống ghế, nhìn sang Nhạc Nhạc: "Tiểu bảo bối của mẹ, ở trường có ngoan ngoãn nghe lời

không?"

Nhạc Nhạc vui sướng chớp chớp mắt, đứng lên ôm cổ hôn cô, chứng tỏ bé cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời luôn đó.

Hoan Hoan cũng nói: "Mẹ, Nhạc Nhạc tiến bộ rất nhanh, ông nội còn nói, chờ Nhạc Nhạc nói được cũng để em ấy tham gia cuộc họp cổ đông."

Cố Bảo Bảo cười có phần thương cảm, thực sự sẽ có một ngày như vậy sao?

Nhạc Nhạc tự bế, xấu hổ, cố chấp của cô cũng có thể giống Hoan Hoan, ngồi giữa bàn hội nghị như một vị quốc vương nhỏ tuổi, nói chuyện ngang hàng với những người trưởng thành kia?

Tin tưởng theo thời gian, Nhạc Nhạc của cô nhất định có thể làm được, chỉ là, sau này cô không ở công ty nữa, rất khó để thấy được cảnh như vậy.

"Mẹ." Hoan Hoan nhạy bén cảm nhận được tâm tình cô không tốt, vội vàng hỏi: "Có phải mẹ không vui?"

Nói xong, bé đứng lên ghế, tay chìa ra xoa mi tâm cho cô, "Mẹ, mẹ không thể nhíu mày, nhíu mày sẽ dễ có nếp nhăn lắm, vậy thì không phải người mẹ xinh đẹp nhất nữa rồi!"

Cố Bảo Bảo vui vẻ, "Con ở đâu học được mấy cái này hả? Đúng là tinh quái!"

Hoan Hoan cười khúc khích, "Mẹ, mẹ đi chơi đồ chơi với chúng con đi!"

Trong trong phòng đồ chơi một lúc, Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã đến giờ đi ngủ.

Nhạc Nhạc từ trước tới giờ ngủ rất dễ, cứ nằm vào chăn là ngủ ngay, Hoan Hoan lại cầm tay mẹ, kề cà không đi ngủ.

"Mau ngủ đi." Cố Bảo Bảo xoa đầu bé, "Mai còn phải dậy sớm nữa đấy."

"Mẹ!" Hoan Hoan nằm nghiêng người nhìn cô: "Ba ngày nữa con sẽ tới tham dự hội nghị ở công ty, hôm đó mẹ pha cà phê cho con nhé?"

Ký ức mấy ngày trước vẫn còn ở trong đầu làm bé sợ hãi.

"Cô Sơ Hàn thật đáng sợ!".

Cố Bảo Bảo đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, "Hoan Hoan, đừng nói như vậy, cô Sơ Hàn chỉ là không thích mẹ thôi, nhưng cô ấy vẫn là cô của con, sau này trước mặt cô thì không thể nói như vậy nữa, biết không?"

Tuy rằng không thể hoàn toàn hiểu rõ lời mẹ, Hoan Hoan vẫn nghe lời gật đầu.

"Mẹ." Chốc sau bé lại cười rộ lên, "Ba nói sau này con có thể không cần uống cà phê nữa, lần sau mẹ pha nước trái cây cho con nhé?"

Cô gật đầu, nghĩ một chút rồi quyết định nói chuyện muốn từ chức với Hoan Hoan.

"Hoan Hoan, mẹ nói cho con nghe này, mẹ muốn từ chức, lần sau

con đi họp sẽ không thể thấy mẹ ở công ty nữa."

"Từ chức?" Hoan Hoan sửng sốt, "Vì sao ạ?"

Bé thông minh nghĩ ngay tới nguyên nhân, "Có phải vì chuyện lần trước không ạ?"

Đó cũng là một trong số lý do, nhưng nguyên nhân chính thì sao cô giải thích được với Hoan Hoan?

"Hoan Hoan, giữa ba mẹ có rất nhiều vấn đề..." Cô dịu dàng, cố gắng tránh tạo thành bóng ma trong lòng bé, "Sau khi con lớn rồi sẽ hiểu."

Vấn đề? Hoan Hoan trầm mặc, bé nhớ lại những lời ba nói hôm trước, "Mẹ, lần trước ba nói với con rất nhiều điều, xa cách, bất hòa, lạnh lùng đôi khi cũng là cách bảo vệ, những lời đó là ý gì?"

"Ba thực sự nói với con như vậy?"

Hoan Hoan gật đầu, lại hỏi: "Mẹ, xa cách, bất hòa, lạnh lùng có phải là vấn đề giữa ba mẹ không?"

Cái đầu nhỏ của Hoan Hoan xoay chuyển quá nhanh, Cố Bảo Bảo cũng theo không kịp, sửng sốt mãi mới lắc đầu.

Tâm tư như con sóng bấp bênh, anh thực sự đã nói vậy?

Sao anh lại nói vậy?

Anh phải bảo vệ ai?

Ai cần anh bảo vệ?

Thái độ anh lúc lạnh lúc nóng, lúc sáng lúc tối, có phải nguyên nhân nằm ở đây?

CHƯƠNG 99: ÁM ĐẤU

"Hoan Hoan, ba nói với con khi nào vậy?"

"Chính cái ngày con đi họp rồi cô Sơ Hàn làm chuyện xấu đấy ạ."

Nghĩ lại lời Hoan Hoan nói, cô cầm lấy đơn xin từ chức nhìn lần nữa rồi xé nó thành mảnh vụn.

Cả đêm qua cô thức trắng, một mực nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, sự dịu dàng cùng lạnh lùng bất chợt của anh giống như một điều bí ẩn.

Chắc chắn anh có chuyện gì đấy!

Là gì đây?

Tới khi trời sáng thì cô đã có quyết định.

Cô muốn biết rõ ràng bởi sâu trong lòng... cô lo cho anh.

Tuy còn chưa biết làm sao mới có thể rõ mọi chuyện, cô vẫn quyết định tiếp tục ở lại công ty, bất kể anh cho cô làm chức vụ gì.

Tới trưa thì câu hỏi này đã có đáp án.

Khi cô tới nhà ăn dễ dàng phát hiện ra nhân viên đang thảo luận ầm ĩ với sự sắp xếp nhân sự mới công bố, hình như là có biến động rất lớn.

Cô bất chấp bữa trưa vội vã chạy đi xem.

Quả nhiên, cô đã từ vị trí trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc chuyển sang tổ thành lập dự án mới, chức vụ chỉ là một nhân viên ghi chép không thể bình thường hơn!

Điều này cũng không vấn đề gì với cô cả, chỉ khiến cô cảm thấy cực kỳ giật mình ấy là trợ lý đặc biệt mới của tổng giám đốc lại là... Sơ Hàn!

Đôi lông mày nhăn chặt lại, càng khẳng định Mục Tư Viễn có chuyện!

Cô ngơ ngác quay về văn phòng thu dọn đồ đạc của mình, lúc này Mục Sơ Hàn đi qua cùng một cô thư ký cầm đồ ở sau.

"Ai yêu" Mục Sơ Hàn lạnh lùng nhìn cô, "Động tác của cô chậm thật đấy! Có cần tôi đưa tới cho cô một con rùa đen không hả?"

Nói xong, cô ta không kiên nhẫn ném mạnh cái túi lên bàn làm việc làm cho những tài liệu Cố Bảo Bảo mới thu dọn rơi ra.

Cố Bảo Bảo không nói gì mà tiếp tục sắp xếp lại.

"Nhanh lên đi! Phiền chết người đi được!"

Mục Sơ Hàn lớn tiếng quát mắng, nhớ lại cuộc gọi vừa rồi liền cực kỳ khó chịu!

Ban nãy sau khi thấy công bố sắp xếp nhân sự mới nhất, cô ta vừa vui mừng vừa đắc ý gọi ngay cho Tâm Du.

Tâm Du nghe xong cũng không thấy vui vẻ, chỉ hỏi một câu đầy trào phúng: "Sơ Hàn, không phải cô nói có thể đuổi Cố Bảo Bảo ra khỏi công ty ư? Sao cô ta vẫn còn ở lại công ty vậy?"

Lầm không vậy! Được anh dành chức vị trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc thì "thành tích" của cô phải được A+++ rồi chứ!

Tâm Du vẫn còn không hài lòng? !

Đều do Cố Bảo Bảo đáng chết này, từ trợ lý tổng giám đốc giáng xuống nhân viên bình thường nhất mà còn mặt dày mày dạn không chịu đi!

"Sơ Hàn, tôi thu dọn xong rồi."

Lời Cố Bảo Bảo cắt đứt suy nghĩ của cô ta, cô ta quắc mắt, "Tôi quen với cô hả? Tên tôi mà cô gọi được sao? Về sau phải gọi tôi là Mục đặc trợ (trợ lý đặc biệt)!"

Ngừng lúc rồi cô ta cười lạnh, "Dĩ nhiên, sau này cô ở tầng ba, tôi ở tầng hai mươi tám, tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại cô! Mau cút đi!"

Cô ta phất tay bảo cô thư ký đi theo bỏ đồ đạc của mình lên bàn.

Cố Bảo Bảo không nói gì, ôm đồ đạc của mình rồi đi.

"Mục tổng, làm vậy có phải quá tàn nhẫn với cô Cố?"

Phòng trợ lý ở cách vách nên thư ký chủ nhiệm và Mục Tư Viễn trong văn phòng tổng giám đốc đều nghe thấy hết.

Mục Tư Viễn mím môi, mang theo nụ cười xót xa: "Không có

chuyện gì đâu, tôi biết cô ấy rất kiên cường."

Anh đã nói vậy thì thư ký chủ nhiệm cũng không nói thêm nữa.

Nhìn theo bóng dáng cô bước vào thang máy, mãi lâu anh mới lên tiếng lần nữa: "Phía Luân Đôn thế nào?"

"Những người then chốt quan trọng đều đã làm tốt quan hệ, chỉ chờ gặp mặt với lão đại bọn họ nữa thôi."

Nói rồi thư ký chủ nhiệm lo lắng thở dài, "Có thể thành công hay không phải xem lần gặp mặt này."

"Khi nào gặp?"

"Mười hai ngày sau."

Mười hai ngày sau? ! Mục Tư Viễn sửng sốt, "Ngày khánh thành công ty?"

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, "Chỉ cần cuộc gặp mặt đàm phán thành công, chúng ta có thể áp dụng hành động với Phó tổng Cổ."

Mục Tư Viễn cười lạnh lùng, "Tốt! Chẳng qua trước lúc ấy, tôi còn muốn cho anh ta một sự kinh hỉ thật lớn!"

***

Đây là một văn phòng lớn, có tới hơn chục cái bàn, do là tổ dự án mới, những đồng nghiệp được phân công tới đây còn chưa đến nên có phần bừa bãi.

Cố Bảo Bảo chuyển đồ đạc của mình đến một cái bàn gần cửa sổ, trong lúc lấy dụng cụ trong phòng vệ sinh bắt đầu quét dọn thì...

"Bảo Bảo?"

Một thanh âm vang lên, Thân Văn Hạo đang đứng giữa văn phòng tìm kiếm cô.

"Em ở đây!" Cô đáp lại một câu rồi tiếp tục lau chùi ghế.

Thân Văn Hạo mỉm cười đi tới, "Bảo Bảo, anh đoán em đã tới cho nên mới đến xem, có cần anh giúp một tay không?"

Cố Bảo Bảo cũng mỉm cười, "Em không có gì cần giúp cả, ngược lại là anh đấy, Phó quản lý tổ dự án, chắc hẳn có rất nhiều chuyện phải làm."

Giọng điệu mềm mỏng mà mang theo lời từ chối người ngàn dặm.

Thân Văn Hạo bĩu môi, "Đúng vậy, quả là có hơi nhiều. Chẳng qua sau này chúng ta cùng chung tổ dự án, nhớ phải chiếu cố nhiều hơn tới anh đấy!"

"Là anh chiếu cố tới em nhiều hơn mới đúng!"

Đúng lúc này, đồng nghiệp lục tục đi vào, trông thấy Thân Văn Hạo thì lập tức chào hỏi anh: "Quản lý Thân."

Anh gật đầu rồi âm thầm nháy mắt mấy cái với Cố Bảo Bảo xong mới ra ngoài.

Cố Bảo Bảo thở ra, tự nhủ không nên hiểu sai ý tốt của người khác.

Lần trước cô đã nói rõ với Văn Hạo, giữa bọn họ chỉ có thể là bạn bè và đồng nghiệp!

Thân Văn Hạo vào văn phòng lớn chỉ cách một bức tường trong suốt với phòng làm việc thì thấy Cổ Tín Dương đang ngồi trên ghế.

Thấy anh đến, Cổ Tín Dương hếch mi: "Sao vậy, vẫn còn nghĩ tới? Nhìn không ra anh đúng là si tình."

Anh ta cười nhạt: "Nếu đã là thuộc hạ của tôi, tôi thấy là không được đâu?"

Cổ Tín Dương đổi sang ánh mắt lạnh lùng: "Mục Tư Viễn sắp xếp cô ta đến chỗ chúng ta, liệu có phải có dụng ý khác."

Vấn đề này bọn họ đã thảo luận nhiều lần, Cổ Tín Dương thủy chung cho rằng Mục Tư Viễn đang dùng thủ thuật che mắt, anh lại không cho là như thế: "Anh không rõ, Mục Tư Viễn thực sự chẳng coi cô ấy vào đâu cả."

Bước tới trước cửa sổ, anh nói tiếp: "Nói thật, tôi còn chưa gặp người đàn ông nào lòng dạ độc ác như Mục Tư Viễn."

Mặc dù chỉ học cùng Cố Bảo Bảo một năm rưỡi, anh lại hiểu rõ vô cùng chuyện giữa cô và Mục Tư Viễn.

Không phải anh lắm chuyện, mà là bạn học xung quanh ngày nào cũng thảo luận chuyện mới mẻ giữa bọn họ, những chuyện này không ngoài nói Cố Bảo Bảo ra làm sao như thế nào, còn Mục

Tư Viễn không chút nghĩ ngợi bỏ rơi cô vân vân.

"Huống chi" Anh nói tiếp, "Lần trước người của chúng ta trong lúc vô tình nghe được một tin, nói Cố Bảo Bảo vào công ty làm trợ lý tổng giám đốc hoàn toàn đều là chủ ý của Mục Phong Minh."

"Về phần Mục Tư Viễn, tất nhiên là phản đối ngay từ đầu. Vậy nên tôi cho rằng, những chuyện xảy ra ở tầng hai mươi tám có thể do Mục Tư Viễn cố ý sắp xếp, muốn đuổi Cố Bảo Bảo đi."

Cổ Tín Dương rơi vào trầm mặc.

Văn Hạo nói không phải không có lý, mà mấy ngày nay anh ta cũng nhận được tin tức nói đến Mục Tư Viễn không có người phụ nữ nào cố định cả.

Về phần Cố Bảo Bảo, hai người lại càng chưa từng gặp mặt nhau.

Như vậy, có thể uy hiếp được Mục Tư Viễn chỉ có thể là người thân của hắn.

Là Mục Phong Minh hay Hoan Hoan... Nhạc Nhạc... Nhớ tới khuôn mặt đáng yêu của Nhạc Nhạc, anh ta có chút chần chờ...

"Tín dương!"

Thân Văn Hạo cắt đứt dòng suy nghĩ của anh ta, "Chuyện quan trọng trước mắt là cuộc họp biểu quyết cổ đông năm ngày sau!"

Trong cuộc họp cổ đông đại biểu lựa chọn chủ thầu, mà đó cũng là bộ phận then chốt để kiểm soát toàn bộ!

Cổ Tín Dương gật đầu, "Phương án của chúng ta đã làm xong, nhưng nếu không lấy được tài liệu Mục Tư Viễn chuẩn bị, phần thắng của chúng ta còn chưa lớn."

Rồi bỗng anh ta dừng lại, trên mặt hiện lên nụ cười quái dị.

"Văn Hạo!"Anh ta ngẩng đầu lên: "Đặc trợ mới của tổng giám đốc không phải là cô gái ngu ngốc kia sao?"

Thân Văn Hạo gật đầu, lại lắc đầu: "Chuyện lần trước không lớn, Mục Tư Viễn hoàn toàn có thể nhờ nó cách chức Cố Bảo Bảo mới khiến Sơ Hàn nhặt được tiện nghi, lần này anh cho rằng còn gặp may được vậy sao."

Cổ Tín Dương lắc đầu: "Cô ta bây giờ là đặc trợ của tổng giám đốc, mỗi một việc làm của Mục Tư Viễn cô ta sẽ biết. Muốn lấy trộm đề án, lén xem cái giá tối thiểu một chút thì có gì khó? Huống hồ..."

Môi anh ta khiêu khích một nụ cười tà, "Chỉ cần một câu nói của anh, cô ta còn không phải bất chấp gian nguy đi lấy cho anh? Vậy chúng ta cũng bớt công sức đi được một phen!"

"Tín Dương." Thân Văn Hạo lắc đầu, "Không thể làm như vậy!"

Lần trước Mục Sơ Hàn hào hứng chạy tới nói cho anh con số kia, anh đã cảm thấy hết sức khó hiểu.

Ban đầu căn bản anh không dự định áp dụng, nhưng nghĩ lại, đây có thể là Mục Tư Viễn trù tính cách chức Bảo Bảo!

Tim anh dao động, anh nghĩ Bảo Bảo có thể tách khỏi Mục Tư

Viễn, cho nên mới nói con số ấy cho Cổ Tín Dương, để Mục Tư Viễn biết cái giá tối thiểu của mình bị tiết lộ.

Nhưng lần này, muốn lợi dụng Mục Sơ Hàn lấy đi giá tối thiểu của đối phương, khiến anh em bọn họ trở mặt thành thù, anh thật sự không đành lòng làm như thế.

"Thực sự, không thể làm như vậy!" Kiên định nhìn Cổ Tín Dương rồi anh xoay người đi.

Không thể? !

Cổ Tín Dương lạnh lùng nhếch môi, trong quan niệm của anh, không có gì là - không thể - !

***

Cách cuộc họp biểu quyết cổ đông còn một ngày.

Suốt cả sáng, Mục Sơ Hàn cứ nóng nảy dằn vặt, nếu hôm nay mà còn không thấy được bản kế hoạch của anh thì mọi chuyện không xong!

-- Em họ yêu quý, anh nói cho em biết, đàn ông chỉ thích phụ nữ có trợ giúp cho sự nghiệp của mình, Văn Hạo tất nhiên không ngoại lệ --

Nghĩ lại lời Cổ Tín Dương nói với cô ta ba ngày trước, cô ta cuống cuồng gãi tai, đến bây giờ ngay cả bản kế hoạch ở chỗ nào cũng không biết thì làm sao mà trộm được?

"Đinh!"

Lúc này, hòm thư công ty gửi thư tới mời cô ta lập tức tới văn phòng tổng giám đốc họp, có chuyện quan trọng cần bàn bạc!

Trong lòng cô ta khẽ động, vội đứng dậy ra khỏi văn phòng.

Những người tới tham gia cuộc họp khẩn cấp ở văn phòng tổng giám đốc chỉ có cô ta, thư ký chủ nhiệm và tổng giám đốc phòng dự án.

Bọn họ đều cúi đầu đứng trước bàn làm việc nghe Mục Tư Viễn nói.

Bầu không khí nghiêm túc này làm cô ta cũng khẩn trương, mau chóng đứng ngay ngắn bên cạnh bọn họ.

"Phần kế hoạch này tôi đã để cố vấn cao cấp xem qua rồi, anh ta cảm thấy không có vấn đề gì, mọi người cũng xem đi."

Nói xong, Mục Tư Viễn cầm một túi văn kiện màu xanh da trời đưa cho giám đốc phòng dự án.

Đáng tiếc anh ta đứng bên phải thư ký chủ nhiệm, cô lại đứng bên trài nên muốn liếc mắt xem cũng không được!

Quên đi, dù sao lát nữa cũng tới phiên cô ta xem mà?

Một lúc sau, giám đốc phòng dự án xem xong, không nói gì mà chuyển tài liệu lại cho thư ký chủ nhiệm.

Thư ký chủ nhiệm cũng không xem, đưa trả tài liệu lại cho Mục Tư Viễn, "Mục tổng, đây là cơ mật tối cao của công ty, tôi không thể xem."

Mục Sơ Hàn âm thầm giậm chân, cô không xem thì sao không đưa cho tôi?

Mục Tư Viễn nhếch môi cười, như là cực kỳ tán thưởng giác ngộ của thư ký chủ nhiệm.

Mục Sơ Hàn ngơ ra, làm gì đây? Bây giờ cô muốn xem cũng không thể chủ động lấy được!

"Anh có ý kiến gì?" Mục Tư Viễn quay ra hỏi giám đốc dự án.

Anh ta nghĩ một lúc, "Mục tổng, vật liệu nào cũng chọn bên nước ngoài có phải quá lãng phí hay không? Kỳ thực chất lượng trong nước cũng rất tốt."

Mục Tư Viễn cười, "Tám mươi phần trăm nhóm cổ đông quanh năm sống ở nước ngoài, bọn họ tự nhiên thích đồ ngoại hơn. Điều tôi muốn không phải tiết kiệm tiền mà là để cổ đông bầu phiếu cho tôi!"

"Vâng!" Giám đốc dự án không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt Mục Tư Viễn chuyển sang thư ký chủ nhiệm, "Công việc cho cuộc họp ngày mai đã chuẩn bị xong chưa?"

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, "Cái này anh yên tâm!"

Anh gật đầu, lại nhìn Mục Sơ Hàn, "Em đi thông báo đi, những người trong tổ dự án này ngày mai đều phải tham gia cuộc họp."

Nói xong, anh khoát khoát tay, "Mọi người đều đi làm việc của

mình đi."

Mục Sơ Hàn đi ra càng lo lắng, cơ hội tốt như vậy mà cô cũng không thấy được bản kế hoạch, cô còn có thể tìm được cơ hội nào nữa!

-- Lần này chúng ta có thể thành công hay không thì phải xem vật liệu xây dựng có nằm chắc trong tay chúng ta, cô Mục, sự nghiệp sau này của Văn Hạo phải trông cậy vào cô rồi --

Cô nắm chặt tay, trông cậy vào tôi? Trông cậy vào tôi thế nào!

Lúc này, phải làm sao mới có thể xem trộm được bản kế hoạch?!

Nghĩ hết cách, cô ta chỉ có thể làm tốt Mục Tư Viễn vừa dặn xong, sau khi mở hòm thư công ty gõ vào hai chữ rồi đứng dậy, quyết định tự đi tới tổ dự án.

Như thế còn có thể mượn cơ hội gặp mặt Văn Hạo!

Trong phòng làm việc của Văn Hạo lại kỳ quái khi không thấy Văn Hạo đâu cả, ngược lại có mỗi Cổ Tín Dương.

"Văn Hạo ở đó!"

Cổ Tín Dương hếch mày phía bức tường trong suốt, cô ta xoay lại kéo một góc cửa sổ ra thì thấy Văn Hạo đang đứng trước bàn làm việc nói gì đó với Cố Bảo Bảo!

"Lại là Cố Bảo Bảo!" Cô ta giận dữ muốn xông ra đó.

"Chậm đã!" Cổ Tín Dương quát cô ta.

Cô ta quay lại tức giận trừng anh ta: "Anh dám quản tôi?"

Anh ta không cho là đúng nhún vai: "Tôi chỉ cảm thấy việc cô nói nội dung bản kế hoạch cho chúng tôi còn hữu dụng hơn là ra ngoài đó cãi lộn đấy!"

Rõ là na hồ bất khai đề na hồ!

(Na hồ bất khai đề na hồ (Ấm nào không sôi thì nhấc ấm đó) là thành ngữ ý chỉ: "Nếu một ấm nước không sôi, không tạo ra bất cứ âm thanh nào nghĩa là nó bị hỏng. Nếu một người cố ý chọn ấm như thế, thì có nghĩa người đó cố ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó.)

Cái tính tiểu thư của Mục Sơ Hàn trỗi dậy, tức giận nói: "Không được, tôi không lấy được! Lần này anh tôi rất cẩn thận, vừa rồi tôi đã bỏ lỡ cơ hội, phỏng chừng lần này sẽ không được nữa đâu."

Đôi mắt Cổ Tín Dương tối sầm lại, "Cẩn thận là phải."

Anh ta nghĩ tới lời cô ta vừa nói, đột nhiên hỏi: "Vừa bỏ lỡ cơ hội? Cô mới làm gì?"

Cô ta liền liếc trắng anh ta, "Tôi có nhất định phải nói với anh không?"

Vừa hay cửa bị đẩy ra, Thân Văn Hạo đi tới, "Sơ Hàn?" Anh có chút ngoài ý muốn với sự xuất hiện của cô ta.

Cổ Tín Dương cười hắc hắc, tiếp tục nói với Mục Sơ Hàn: "Cô đương nhiên không nhất định phải nói với tôi, có điều là Văn

Hạo cũng muốn biết đấy!"

Nghe vậy, Mục Sơ Hàn sửng sốt, bước sang cạnh Thân Văn Hạo rồi cầm tay anh dịu dàng nói: "Văn Hạo, em thật vô dụng, chuyện lần này em không làm xong được!"

Thân Văn Hạo kỳ quái nhìn Cổ Tín Dương: "Tín Dương, hai người đang nói gì thế?"

Cổ Tín Dương cũng không trả lời mà nói với Mục Sơ Hàn: "Còn chưa biết là giúp được không, cô cứ nói chuyện ban nãy ra đã, có lẽ nó có tác dụng đấy!"

"Thật vậy chăng?"

Cô ta ngạc nhiên nhìn Thân Văn Hạo, nhanh chóng nói chuyện mới rồi trong văn phòng tổng giám đốc ra.

Thân Văn Hạo nghe xong, kinh ngạc nhìn sang Cổ Tín Dương, không ngờ anh ta lại âm thầm tìm Sơ Hàn!

Thấy sắc mặt Thân Văn Hạo thay đổi dần, cô ta tưởng anh tức giận liền vội vàng nói: "Văn Hạo, anh đừng nóng giận, còn một buổi chiều nữa, em có thể nghĩ thêm cách khác!"

"Không cần!" Thân Văn Hạo đẩy cô ta ra, nghiêm túc nói: "Em không cần nghĩ cách nữa đâu, anh không cần biết chuyện đấy. Em là đặc trợ của tổng giám đốc, công việc hẳn rất nhiều, em mau đi đi."

"Anh" Mục Sơ Hàn biết anh giận thật, không khỏi khổ sở, "Em bây giờ, bây giờ đi đây, anh yên tâm, em nhất định nghĩ được cách!"

Nói rồi cô ta vội vã ra ngoài.

Thân Văn Hạo đóng kỹ cửa mới hỏi: "Tín Dương, sao anh lại làm như vậy? ! Không phải tôi đã nói với anh, tôi không thể lợi dụng cô ấy rồi sao?"

"Không thể, hay là không đành lòng?" Cổ Tín Dương không cho là đúng bĩu môi, "Quên đi Văn Hạo, dù sao chúng ta cũng không ép buộc cô ta."

Thân Văn Hạo trầm mặt không nói.

Cổ Tín Dương vỗ vai anh, "Anh đừng có như vậy, nếu cô ta không thấy được bản kế hoạch cũng không sao, lần này Mục Tư Viễn quá cẩn thận, cô ta chắc chẳng lấy được. Nhưng cái này cũng không vấn đề, bởi tôi đã biết suy nghĩ của hắn!"

"Anh nói cái gì?" Thân Văn Hạo kinh ngạc.

Chỉ thấy ánh mắt anh ta hiện lên vẻ đắc ý và tàn nhẫn, "Mặc dù tôi không biết giá cả cao thấp thế nào, nhưng từ những lời mà cô gái ngu ngốc kia nói, tám mươi phần trăm gì đó của hắn chắc hẳn là dùng nguyên vật liệu do nước ngoài sản xuất, vậy giá cả mà hắn đưa ra không cách nào so được với chúng ta."

"Nhưng còn lượng người ủng hộ" Thân Văn Hạo vẫn không yên lòng.

"Lượng ủng hộ?" Cổ Tín Dương lạnh lùng bĩu môi, "Nếu hắn chỉ muốn dựa vào mấy việc đó, lần này hắn nhất định không thắng được tôi!"

Thân Văn Hạo gật đầu, anh biết, trong đại biểu cổ động có một người chỉ hướng gió, chín mươi phần trăm sẽ bỏ phiếu theo ý kiến ông ta, mà người đó đã bị bọn họ thu mua.

CHƯƠNG 100: VÌ SAO ANH KHÔNG NÓI

"Mọi người chú ý."

Cố Bảo Bảo vừa tới bàn mình liền nghe tổ trưởng nói: "Chín rưỡi cuộc họp cổ đông sẽ được tổ chức ở phòng họp lớn, người của tổ dự án cũng phải tham gia, mọi người nhớ đến đúng giờ!"

Nhất định là chuyện rất quan trọng nên hơn hai mươi người của tổ dự án mới được tham gia.

Cố Bảo Bảo ngồi xuống, nhịp tim gia tăng, đã nhiều ngày qua không được gặp anh. Đi làm không thấy người, đi thăm Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng không thấy bóng, hôm nay mới được nhìn anh... từ xa.

Nhưng cô không nản lòng, cũng không nhụt chí, cô nhất định phải tìm hiểu xem anh đang làm gì, có thể gặp nguy hiểm hay không.

Chưa tới chín rưỡi, tổ trưởng đã dẫn bọn họ vào phòng họp trước, tiếp đó các đại biểu cổ đông lục tục đi vào.

Cổ Tín Dương với Thân Văn Hạo tới rồi nhưng vị trí thuộc về anh vẫn trống không.

Cố Bảo Bảo nhìn đồng hồ, còn một phút nữa thôi, đến muộn không phải tác phong của anh, liệu có phải anh gặp rắc rối gì?

Đang lo lắng thì lại thấy đại biểu cổ đông đứng lên.

"Mục tổng."

"Mục tổng."

Thấy bọn họ nhiệt liệt chào hỏi Mục Tư Viễn, khóe môi Cổ Tín Dương nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

Bóng dáng cao lớn quen thuộc lọt vào mi mắt, chẳng biết sao mà cô lại thấy chua xót.

Mắt phải mở thật to mới có thể không cho nước mắt ngã nhào.

Anh tiều tụy thật nhiều, gầy đi hẳn một vòng.

Như cảm giác được ánh mắt cô, đôi mắt Mục Tư Viễn đảo qua, như thấy hoặc không thấy cô, dù sao thì nó nhanh chóng dời đi chỗ khác.

"Chúng ta bắt đầu đi."

Thư ký chủ nhiệm đón lời anh, lễ phép nhìn Cổ Tín Dương: "Phó tổng Cổ, mời anh bắt đầu trước."

Cổ Tín Dương gật đầu, Thân Văn Hạo liền đứng dậy mở máy chiếu.

Anh ta nhất nhất giới thiệu sản phẩm cùng giá cả trong bản kế hoạch, mặc dù chủ thầu bọn họ chọn là xí nghiệp trong nước nhưng trình độ và chất lượng cũng hạng nhất.

Không chỉ thế, giá cả mà bọn họ đưa ra thấp đến mức làm các cổ đông sửng sốt.

"Giá này có thể được chứ?"

Một cổ đông nét mặt rất hứng thú lên tiếng.

Dùng giá thấp nhất làm sản phẩm tốt nhất, ai có thể không động tâm?

"Tất nhiên có thể." Thân Văn Hạo trả lời, "Cái giá này chúng tôi đã nhiều lần hạch toán."

Hôm qua sau khi biết suy nghĩ của Mục Tư Viễn, bọn họ suốt đêm thảo luận, rốt cuộc đưa ra con số khó tin này.

"Cảm ơn trợ lý Thân." Thư ký chủ nhiệm mỉm cười đứng dậy, "Ở đây chúng tôi cũng có một bản kế hoạch, mời mọi người xem."

Cô ấy không dùng máy chiếu mà phát bản kế hoạch cho cổ đông, tất nhiên, Cổ Tín Dương cũng nhận được một bản.

Nghe thư ký chủ nhiệm giới thiệu, Cổ Tín Dương không cho là đúng lật lật qua xem.

Nội dung không khác với ý nghĩ mà Mục Sơ Hàn nói hôm qua, chủ thầu không chỉ là người nước ngoài, nguyên vật liệu tất cả đều nhập khẩu, cho nên tính ra thì giá cả cao gấp đôi bọn họ.

"Mục tổng", đại cổ đông "đức cao vọng trọng" lắc đầu, "Số tiền này quá lớn rồi."

Đại cổ đông đã lắc đầu, những cổ đông còn lại tự nhiên cũng hùa theo ca thán.

"Các vị" thư ký chủ nhiệm cố gắng giải thích, "Tuy số tiền này lớn, nhưng nguyên vật liệu lại rất cao cấp, nếu lựa chọn thì khi xây dựng cao ốc mới càng vững chắc hơn."

"Chủ nhiệm à", đại cổ đông tiếp tục lắc đầu, "Cô nói vậy cũng không đúng, chẳng lẽ sử dụng vật liệu xây dựng trong nước thì mấy cao ốc đó sẽ sụp đổ sao?"

Thư ký chủ nhiệm nhất thời nghẹn lời.

Cổ Tín Dương ném bản kế hoạch lên bàn, "Mục tổng, anh làm ra bản kế hoạch như thế không phải đốt tiền của cổ đông ư?"

Bầu không khí liền hạ xuống tới mấy độ, Cố Bảo Bảo lo lắng nhìn anh, dù vậy cũng không tin, không tin anh sẽ làm ra một bản kế hoạch như thế.

Quả nhiên, trên gương mặt anh chợt hiện ra nụ cười, "Mọi người không hài lòng chứ gì? Không sao, chỗ tôi còn một bản kế hoạch!"

Anh gật đầu ra hiệu với thư ký chủ nhiệm bảo cô chia bản kế hoạch khác cho cổ đông.

Sắc mặt Cổ Tín Dương căng thẳng, nhanh chóng mở ra xem, sau khi thấy cái giá đưa ra, vẻ khẩn trương của anh ta mới hòa hoãn được đi chút ít.

Bởi vì số tiền này vẫn cao hơn con số anh ta đưa ra.

Hồi lâu, đại cổ đông mới nói: "Mục tổng, kế hoạch này của anh không tồi, nhưng nói tới giá cả thì vẫn cao hơn phó tổng Cổ."

"Hẳn ông có chỗ không biết" Mục Tư Viễn cười, "Cũng nên trách tôi đã làm việc quá vội vàng, chưa kịp tuyên bố trên đại hội cổ đông, mượn cơ hội hôm nay thì tôi tuyên bố luôn vậy."

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, vừa lấy ra mấy tập tài liệu đưa cho các vị cổ đông truyền tay nhau đọc vừa nói: "Hai tháng qua dự án thu mua mấy công ty của Mục tổng diễn ra rất thuận lợi."

"Chủ thầu trong bản kế hoạch thứ hai đã bị chúng ta mua lại, nói cách khác, bây giờ Mục Thị đã có công ty xây dựng riêng của mình, không những có thể nhận thầu những công trình bên ngoài mà còn có thể xây dựng cho mình. Vậy nên chúng tôi cũng dự đoán, chi phí thực sự sẽ bớt đi 20% so với con số trên bản kế hoạch!"

Hai mươi phần trăm!

Các cổ đông nhìn nhau, còn có cái gì tiết kiệm hơn việc tự mình làm công trình này?

Lợi nhuận của chủ thầu coi như bằng không, còn có bản kế hoạch nào tiết kiệm hơn thế? !

"Hay, hay" Đại cổ đông cao hứng nói, "Mục tổng, cách này của anh rất hay!"

Nghe vậy, Cổ Tín Dương trừng mắt với đại cổ đông, "Ông nói cái gì? !"

Lại nghe Mục Tư Viễn nói mát: "Lần sau muốn mua chuộc ai đó thì nhớ nên bỏ ra nhiều một chút, đừng để người ta cảm thấy mình keo kiệt!"

Mặt anh ta tức khắc giận đến trắng bệch, đứng bật dậy bỏ ra khỏi phòng họp.

Thân Văn Hạo cũng nhanh chóng đứng dậy đuổi theo.

"Văn Hạo!" Mục Sơ Hàn lo lắng, L"Q"Đ cô biết việc mình làm đã thất bại, Văn Hạo nhất định cực kỳ tức giận cho xem!

"Anh!" Cô căm tức đẩy Mục Tư Viễn, "Sao anh có thể làm vậy? Có phải những lời anh nói trong phòng họp hôm qua là cố ý gạt em đúng không!"

Mục Tư Viễn không ngẩng lên, lạnh lùng đáp lại: "Những lời này em hãy về nói với ba, anh không quản được em!"

Nói xong, anh cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Cố Bảo Bảo ngơ ngác quan sát mọi việc, không hiểu sao Sơ Hàn lại hỏi như thế?

Đồng nghiệp tan họp chen chúc ra ngoài, cô chợt giật mình xoay người chạy lại thang máy dành riêng cho tổng giám đốc.

Khi cô chạy tới đó thì anh cũng vừa mới vào thang máy.

"Chờ đã!" Hô xong cô chạy thật nhanh tới thang máy sắp đóng cửa.

Còn chưa tới nơi thì lại bị ai đó kéo lại, hại cô thiếu chút nữa đụng phải vách sắt của thang máy.

Ngồi dậy, cô đối diện với ánh mắt mang theo ý cười của anh, là anh đã kéo cô lại.

"Anh..." Cô đuổi theo là muốn hỏi anh, nhưng bị anh nhìn thế nhất thời hoảng hốt.

Nhìn hai gò má đỏ ửng như trái anh đào thơm ngon, đôi môi hồng hào xinh đẹp làm anh thật muốn cắn một cái.

"Anh..." Dầu gì cô cũng nhớ lại câu hỏi của mình, "Có phải anh... có phải anh có điều gì gạt tôi đúng không?"

Cô đã đoán được cái gì ư? Vậy càng không thể để cô ấy biết!

"Có cái gì mà gạt em?" Anh lạnh nhạt hỏi lại.

"Anh..." Cô hít sâu, "Vì cái gì mà anh để Sơ Hàn làm trợ lý? Có phải vì ngày hôm nay chiến thắng Cổ Tín Dương?"

Anh không đáp, cô nói tiếp, "Anh làm chuyện gì mà không muốn tôi biết phải không? Cho nên mới... Ưm...?"

Tiếng nói bị anh nuốt mất, đôi môi mềm mại đặt lên môi cô, nhưng lưỡi không đi vào.

Đây là nụ hôn không có ham muốn, chỉ là một nụ hôn ấm áp, nụ hôn khiến cô an lòng.

"Không có gì cả." Anh khẽ nói, sau đó cửa thang máy mở ra, cô liền bị đẩy ra ngoài.

"Này!" Cô kêu lên nhưng thang máy đã đóng lại, lo lắng đập tay lên cửa sắt, "Mục Tư Viễn, rốt cuộc là có chuyện gì vậy hả? Anh nói cho tôi biết đi."

Đèn báo thang máy đã tới tầng 28, căn bản anh không cách nào nghe được câu hỏi của cô.

Cô chắc chắn là anh có chuyện gì đó!

Rốt cuộc là chuyện gì? Anh hay Hoan Hoan Nhạc Nhạc liệu có gặp nguy hiểm không?

Hỏi thì chắc chắn anh sẽ không nói, phải làm sao cô mới có thể biết được chuyện đây?

Buồn bực cả buổi chiều, đồng nghiệp lục tục đứng dậy, luôn miệng: "Về thôi, về thôi..."

Cô cất bút, cả chiều không làm gì cả, nhìn lại cuốn sổ ghi, không ngờ qua quýt lại vẽ thành một đóa hoa bách hợp.

Thở dài cất cuốn sổ đi rồi cô cũng tan ca.

Gần tới tiệm mì thì ba lại gọi đến bảo cô ra chợ mua hạt tiêu.

Chợ không xa lắm, đi lại thì trời cũng tối dần.

Những quán bar bên cạnh đã bắt đầu mở cửa, ánh đèn đủ sắc làm cô không nhịn được cũng nhìn một cái, chẳng ngờ thấy được một người quen thuộc ngồi trên quầy bar qua bức tường thủy tinh.

Nhìn sát lại gần, quả nhiên là Cổ Tín Dương!

Sao anh ta lại một mình chạy tới quán bar này uống rượu?

Có lẽ do hôm nay không thắng được Tư Viễn nên tâm tình anh ta

mới phiền muộn.

Cô không nén nổi đi vào lên tiếng chào: "Phó tổng."

Cổ Tín Dương ngẩng lên nhìn cô, tức giận nói: "Cút ngay!"

Hét xong anh ta lại nốc thêm rượu.

Cô không yên tâm: "Phó tổng, một mình anh tới đây thôi à, có cần tôi gọi Văn Hạo tới đây không?"

"Cô dám!" Anh ta mắng rồi nói: "Cô cút ngay đi! Tôi không muốn gặp ai hết."

Đau khổ và thất vọng thế này anh ta đã sớm quen rồi, không cần bất kì ai thương sót.

Cô nắm được tia bi thương trong mắt anh ta, cũng không biết trong lòng có tư vị gì.

Có lẽ bây giờ, anh ta chỉ muốn ở một mình.

"Vậy được rồi, Phó tổng, tôi về trước. Anh chớ uống nhiều quá." Nói xong, cô ra khỏi quán bar.

Đi được một đoạn, cô vẫn gọi cho Thân Văn Hạo, nói chuyện này với anh.

***

"Ừ, anh biết rồi. Cảm ơn em, Bảo Bảo." Thân Văn Hạo có phần không muốn cúp máy, ánh mắt chợt dừng ở bàn làm việc

của Cố Bảo Bảo.

Một làn gió nhẹ thổi qua làm cuốn sổ cô đặt trên bàn bị thổi tung, hé ra đóa hoa bách hợp xinh đẹp trên mặt giấy.

Đó là loại hoa cô thích nhất.

Anh khẽ mỉm cười, xoay người ra khỏi văn phòng.

Cách công ty không xa có một cửa hàng hoa rất lớn, tại nơi này có thể mua được những loại hoa hiếm có như hồng vàng hay bách hợp.

Hết giờ làm Trịnh Tâm Du cũng đến đây, mai ở nhà trẻ sẽ tổ chức sinh nhật tập thể cho một vài bé nên cô tới đây mua ít hoa.

Đang chuẩn bị đi thì bỗng trông thấy bóng hình quen thuộc đi tới từ xa.

Nhịp tim cô lạc mất nửa nhịp, chân định bước ra đón anh thì ngừng lại, bước nhanh sang góc bên trái.

Anh cũng mua hoa à, chuẩn bị tặng ai sao?

Đủ loại nghi vấn làm cô không lộ diện, giả vờ như một người xem hoa lẫn trong những vị khách khác.

"Chào anh, xin hỏi anh cần gì không?" Quả nhiên, anh đi vào cửa hàng bán hoa.

Anh nói: "Xin hỏi còn bách hợp trắng không?"

Bách hợp trắng! Lòng cô xót xa, đó không phải loài hoa cô thích.

"Anh cần bao nhiêu?" Anh nghĩ một lúc, "Năm mươi chín bông."

"Anh có cần bọc luôn không?"

"Không, sáng mai hãy đưa đến địa chỉ này."

Anh viết địa chỉ cùng tên người nhận hoa rồi đưa danh thiếp của mình, "Mỗi ngày một bó, tôi sẽ gửi qua tài khoản."

"Vâng! Anh đi thong thả!"

Trịnh Tâm Du đứng ngây ngô một lúc lâu nhìn theo bóng lưng anh.

Mãi đến khi gió lạnh thổi khiến người không chịu nổi cô mới đi vào cửa hàng hoa.

"Xin chào" Cô tới trước quầy, "Có phải vừa rồi có một anh họ Thân vào đây đặt hoa hay không?"

"Cô là...?"

"Tôi là thư kí của anh ấy." Cô nói lại chi tiết những gì trên danh thiếp của anh, như vậy mới có thể làm người ta tin là thật.

"À vâng, vừa rồi anh Thân có tới đặt hoa, xin hỏi có vấn đề gì không?"

"Có vẻ như là người nhận hoa anh ấy viết nhầm nên bảo tôi qua sửa lại."

"Vậy cô sửa trên này."

Cầm lấy tấm bưu thiếp, trên đó nổi lên ba chữ rõ ràng "Cố Bảo Bảo"!

Tim cô nhảy lên, gạch xóa thật mạnh cái tên và địa chỉ kia đi rồi viết lại một cái địa chỉ khác!

Lần đầu tiên cô làm việc như thế, cũng do tức giận nhất thời, đến khi ra khỏi cửa hàng hoa cô lại hối hận.

Nếu Văn Hạo biết sẽ nhìn cô thế nào, liệu anh ấy có phải sẽ không bao giờ để ý tới cô nữa?

Cô quay lại định đổi cái tên kia thêm lần nữa, nhưng dũng khí đã biến đi đâu mất!

Đi về thì cả ba mẹ đều ở nhà, bình thường công việc bận rộn, rất ít khi bọn họ về sớm thế.

"Du Nhi" Ba Trịnh gọi cô lại, "Con qua đây."

Cô đến gần, ba liền nhét một tấm chi phiếu vào tay, "Đây là chi phiếu mười triệu, mai con đưa trước cho Tư Viễn."

Cô nghi hoặc, "Trước đó không phải là ba vay ba mươi triệu sao?"

Còn nữa, chuyện này sao không để thư kí đi làm?

Mẹ Trịnh bên cạnh thở dài, "Du Nhi, công việc làm ăn bây giờ không tốt, mười triệu này cũng là ba con bán đi quyền một nhãn hiệu mới có được, ba mẹ dự định sẽ lần lượt bán đi mấy cái khác nữa."

Nghe vậy, cô bỏ chi phiếu lại vào tay ba, "Vậy thì có ba mươi triệu trả lại rồi!"

"Cái con bé này!" Ba Trịnh kéo cô lại, "Ba mẹ quyết định đầu tư thêm, tiền còn chưa biết có đủ hay không, mười triệu này trước trả lại cho Tư Viễn đã."

Cô không có hứng thú với sách lược kinh doanh của ba mẹ, "Ba, ba còn hai mươi triệu cũng là nợ, không trả cũng là nợ, huống hồ..."

Nói đến đây, dường như hiểu ra cái gì, sắc mặt cô cứng đờ: "Ba, không phải là ba muốn thả con tép bắt con tôm đấy chứ! Ba trả tiền là giả, muốn mượn tiền mới là thật đúng không?"

Chỉ có nguyên nhân này mới giải thích vì sao ba mẹ lại để cô cầm chi phiếu đưa cho Tư Viễn.

Mẹ Trịnh nhíu mày, "Du Nhi, sao con lại ăn nói với ba con như thế? Công ty gặp khó khăn, lẽ nào con không hỗ trợ một tay được sao?"

"Con giúp thế nào hả?"

Trịnh Tâm Du cũng tức giận, "Trước khi công ty đưa ra thị trường, con đã khuyên hai người đừng đưa ra, giữ tài sản cố định với kinh doanh cũng đủ để cuộc sống nhà chúng ta khá giả. Hai người có nghe con không? Bây giờ tài chính gặp vấn đề, ba mẹ chẳng thà ra cái giá rồi xem ai bỏ tiền cao hơn thì bán con đi đi!"

"Con... !" Ba Trịnh tức giận vô cùng, tát một cái lên mặt cô.

"Ba nó!" Mẹ Trịnh cả kinh, Trịnh Tâm Du oán hận nhìn hai người

xong chạy lên lầu.

"Ba nó à, sao ông lại đánh con bé!" Mẹ Trịnh kéo tay ông, đau lòng nói.

Sắc mặt ba Trịnh hối hận, "Tôi... Du Nhi không đi tìm Tư Viễn trợ giúp thì công ty phải làm sao?"

Mẹ Trịnh lắc đầu: "Nếu thực sự không được thì bỏ đi thôi. Có lẽ Du Nhi nói đúng, công ty không mở rộng thì cuộc sống của chúng ta cũng rất ổn, chỉ cần ông và Du Nhi khỏe mạnh bình anh, tôi không cầu gì khác."

"Như vậy sao được? Người làm ăn có ai lại không muốn buôn bán lớn? Bảo thủ thì sớm muộn gì cũng sẽ bị công ty khác nuốt mà thôi!"

Ba Trịnh không đồng ý với cách nói của bà, "Tôi đi nói chuyện với Du Nhi."

"Ông chớ đi" Mẹ Trịnh kéo ông tại, "Tôi đi, tôi đi!"

Mẹ Trịnh đi lên lâu, thấy phòng con gái không khóa liền đẩy cửa vào, lúc này cô đang ngồi trên ghế dựa vào ban công ngẩn người.

"Du Nhi!" Bà đến gần.

Trịnh Tâm Du quay lại nhìn bà, môi mấp máy, "Mẹ."

Bà ngồi xuống cạnh con gái, xoa má con: "Có đau không?"

Trịnh Tâm Du lắc đầu, ánh mắt quật cường.

Mẹ Trịnh đau lòng từng cơn, không nhịn được nói: "Du Nhi, đừng trách ba mẹ."

Thấy cô trầm mặc không tỏ ý gì cả, mẹ Trịnh nặng nề thở dài, "Mẹ nói thật với con, trước khi cậu con ăn cắp tiền trốn đi thì công ty đã xuất hiện vấn đề rồi, cậu con chỉ là... đưa vấn đề ra trước mặt chúng ta ngay lập tức mà thôi. Mẹ với ba con..."

Vất vả trong đó thật sự khó mà nói.

Người hiểu thì sẽ thông cảm cho bọn họ, người không hiểu có thể sẽ nói bọn họ tự làm tự chịu!

Trịnh Tâm Du quay ra, nhìn thấy những sợi tóc bạc trên đầu bà, trong lòng thấy thật áy náy.

"Mẹ, ba mẹ muốn con trợ giúp thế nào?"

CHƯƠNG 101: AI LÀ NGƯỜI TẶNG HOA

Mẹ Trịnh chỉ hỏi: "Du Nhi, con với Tư Viễn hai đứa..."

Cô lắc đầu, chặn lại lời mà mẹ Trịnh định nói tiếp, "Con với anh ấy là không thể. Con không có chút cảm giác nào với anh ấy, con không thể lấy anh ấy được."

Nghe vậy, mẹ Trịnh rất không hiểu, "Du Nhi, gia cảnh Tư Viễn tốt, công việc ổn định, quan trọng hơn trong lòng cậu ta có con, vì sao con..."

Cô lắc đầu, "Mẹ, người con thích, người con muốn lấy, là một người khác."

Một người khác? !

Mẹ Trịnh giật mình, sao cho tới giờ chưa từng nghe nó nói? !

"Du Nhi, con đang nói đùa với mẹ sao!"

Cô nghiêm túc lắc đầu, "Mẹ, anh ấy là học cùng con khi con đang du học ở Pháp."

Nhắc tới chuyện cũ, trên gương mặt phủ đầy nỗi ưu tư toát lên niềm hạnh phúc vui vẻ, "Học thức anh ấy rất uyên bác, lại cực kỳ tuấn tú hài hước, trong trường có rất nhiều nữ sinh theo đuổi nhưng anh ấy chưa bao giờ tỏ ra kiêu ngạo, ngược lại, anh ấy còn làm ra rất nhiều thành tích trong trường, lúc tốt nghiệp chính thị trưởng còn tự trao tặng huy chương vinh dự cho anh ấy."

Mẹ Trịnh ngơ ngác nhìn gương mặt hạnh phúc của con gái mà không biết nói sao.

Bà cũng là phụ nữ, nghe giọng điệu cùng nét mặt của con gái là đã biết nó yêu người đàn ông kia sâu đậm đến nhường nào.

Buồn cười là bà với chồng lại không biết, còn muốn phối con gái với Tư Viễn thành đôi nữa.

"Du Nhi" Bà sốt ruột hỏi, "Cậu ta là ai, hiện ở đâu?"

Câu hỏi của bà kéo Trịnh Tâm Du từ trong ký ức đẹp đẽ ra ngoài, cô ngơ ngác nhìn mẹ Trịnh, bỗng cười thê lương.

"Mẹ đừng hỏi con, con không nói đâu."

Cô đứng dậy, "Mẹ chỉ cần biết có người như vậy thôi, đừng đẩy con tới bên cạnh Tư Viễn nữa."

Mẹ Trịnh cũng đứng dậy đi theo cô, trong đầu thì rối như tơ vò.

Nếu là thế, ý nghĩ muốn dựa vào Tư Viễn để giải quyết hoàn cảnh khó khăn này của bà và chồng không phải là sẽ chẳng có chút khả năng thực hiện sao?

"Du Nhi à" Bà kéo tay con gái, "Tờ chi phiếu kia..."

Trịnh Tâm Du đau lòng nằm sấp lên giường, "Mẹ, mai con sẽ đi trả chi phiếu, nhưng Tư Viễn có giúp hay không thì con không bảo đảm được."

Mẹ Trịnh ngớ ra, cũng chỉ làm như vậy trước thôi, "Du Nhi, con có sao không?"

Trông sắc mặt tái nhợt của cô như ngã bệnh vậy.

"Con không sao mẹ ạ" Cô lắc đầu, "Mẹ ra ngoài đi, con muốn nghỉ một lúc."

Mẹ Trịnh bất đắc dĩ đành ra ngoài trước.

Nhìn cánh cửa đóng lại, nước mắt cũng trào ra, cô đau lòng nhắm nghiền mắt.

Vì sao Văn Hạo không thể buông tay với Cố Bảo Bảo?

Cũng như cô không thể nào quên được anh!

***

Cố Bảo Bảo tay cầm túi, tay cầm túi đồ ăn sáng lớn đi vào công ty.

Cái túi này chắc đủ bữa sáng cho mười người trong phòng làm việc rồi!

Cũng do bánh hành ba làm quá thơm, lần trước vì vội vàng nên để mấy cái bánh hành trên bàn không kịp ăn dẫn tới cả phòng "kháng nghị" !

Từ sau khi bọn họ chia nhau miếng bánh hành ấy, bữa sáng của cả phòng liền do Cố Bảo Bảo phụ trách.

"Bảo Bảo!"

Thân Văn Hạo chạy lại từ phía sau cầm lấy cái túi bữa sáng

trong tay cô, "Để anh cầm cho!"

Anh lấy phần của mình ra cắn một miếng, tiếp đó cảm thán: "Tay nghề của chú Cố càng ngày càng tốt!"

Cố Bảo Bảo mỉm cười, hỏi: "Hôm qua phó tổng... không có sao chứ?"

Thân Văn Hạo lắc đầu, "Uống say mèm, đến mình là ai cũng không nhận ra. May là em gọi điện bảo anh đi đón, bằng không tối hôm qua nhất định là say sưa đầu đường rồi."

Cô cúi đầu nhăn mày, "Nhất định anh ta... rất khó chịu."

Anh ta luôn nói mình là người vô tình, vô tình thì sao lại khổ sở đến vậy?

"Khẩu vị của trợ lý Thân thật tốt!"

Còn đang suy nghĩ miên man thì một giọng nói quen thuộc vang lên phía trước, cô vừa ngẩng đầu thì đã bị bóng dáng cao lớn của anh bao trùm.

"Chào Mục tổng!"

Thân Văn Hạo tuy cung kính chào anh nhưng miệng vẫn không ngừng nhai bánh, mặt tỏ vẻ khinh thị

"Chào Mục... Mục tổng."

Cố Bảo Bảo cũng chào anh, không nghĩ mới sáng sớm mà đã gặp anh ở đây.

Mục Tư Viễn nhìn lướt qua cái bánh trong tay Thân Văn Hạo, "Cố Bảo Bảo, chẳng lẽ em làm ở công ty thì đồng thời cũng kiêm luôn việc chào hàng cho tiệm mì ở nhà sao?"

"Tôi..."

Cô lắc đầu muốn giải thích thì Thân Văn Hạo đã lên tiếng trước: "Mục tổng, anh đừng hiểu lầm, bữa sáng này là tôi mua, không có chút quan hệ nào với Bảo Bảo!"

Bảo Bảo!

Gọi thân thiết như vậy làm Mục Tư Viễn âm thầm siết chặt tay, thật muốn tặng cho anh ta một đấm như lần trước ở quán bar!

"Cố Bảo Bảo!" Lúc này, bảo vệ cửa hô lên về phía này.

Một cô bé cầm bó hoa bách hợp trắng pha vàng đi vào, "Xin hỏi chị có phải Cố Bảo Bảo?"

Cố Bảo Bảo kinh ngạc gật đầu, cô bé kia đưa bó hoa to ấy cho cô rồi nói: "Hoa này do một anh tặng cho chị, phiền chị ký vào đây."

Tặng cô? !

Cố Bảo Bảo vội hỏi: "Xin hỏi người kia tên gì?"

Cô bé đưa hoa lắc đầu, "Em chỉ phụ trách đưa hoa nên không biết. Chị có thể đến cửa hàng của tụi em để hỏi chi tiết."

Cố Bảo Bảo gật đầu, ký tên mình.

Nhìn lại bó hoa bách hợp trong ngực, có phải là A Diệp?

Hình như không, anh ấy đi Mỹ đã về đâu.

Là... Tim cô đập thình thịch, mắt liếc sang Mục Tư Viễn, lại nghe thấy hai người con trai đứng bên cạnh đồng thanh hỏi: "Bảo Bảo, thích không?"

Cô kinh ngạc nhìn hai người.

Thân Văn Hạo có chút ngượng ngùng: "Anh thấy người nào tặng em nhất định là muốn theo đuổi em rồi đó! Vậy cho nên mới hỏi xem em có thích không ấy mà?"

Mục Tư Viễn lạnh giọng hừ một cái, "Cô ấy có thích hay không thì liên quan gì tới anh?"

Thân Văn Hạo không cam lòng tỏ ra yếu kém hỏi lại: "Vậy có quan hệ với anh sao Mục tổng?"

Hai người như hai đứa bé tranh nhau đồ chơi, không ai chịu nhường ai.

"Có quan hệ với tôi hay không anh quản được sao?"

"Tôi thích quản hay không thì anh quản được sao?"

Cố Bảo Bảo vừa bực mình vừa buồn cười, không biết nên nói cái gì.

"Sao thế, xảy ra chuyện gì à?"

Bỗng nhiên, Trịnh Tâm Du đi tới trước mặt, nghi hoặc hỏi bọn

họ.

Bầu không khí mới rồi biến mất, Mục Tư Viễn nói: "Du Nhi, em đến rồi à, không có gì cả, anh đang đợi em!"

Nói xong, anh kéo lấy cánh tay Trịnh Tâm Du đi thẳng tới thang máy.

Hóa ra là anh ở đây chờ cô ấy.

Cố Bảo Bảo ảm đạm cúi đầu, xoay người đi tới cầu thang bộ.

"Bảo Bảo!" Thân Văn Hạo đau lòng đuổi theo đi cùng cô.

***

Thang máy từ từ khép lại, cảnh hai người đi cùng nhau cũng rơi vào mắt người bên trong.

Mục Tư Viễn thấy tức giận khi cô đi gần sát với Thân Văn Hạo, nhưng nghĩ tới gò má phớt đỏ của cô lúc nhận hoa thì trong lòng dâng lên cảm giác khác thường.

Anh còn chưa biết đó chính là ngọt ngào, chỉ biết cảm giác ấy khiến tâm tình anh rất tốt, hẳn là cô nhất định sẽ đoán được ai là người tặng hoa rồi!

Trịnh Tâm Du cũng nghĩ tới bó hoa kia, nhưng trong lòng cô lại vô cùng ngạc nhiên.

Rõ ràng hôm qua cô đã sửa lại địa chỉ tặng hoa, vì sao hôm nay Cố Bảo Bảo vẫn nhận được?

Cô không tin Văn Hạo đã phát hiện ra chuyện, cũng không tin nhân viên cửa hàng hoa không gửi đến địa chỉ tặng hoa đã thay đổi ấy.

Giải thích duy nhất chỉ có một - hoa này do người khác tặng -.

Tâm trạng bình tĩnh lại, cô mới ý thức được sự im lặng bên trong thang máy.

Thang máy lên tới tầng 25, cả cô lẫn Tư Viễn đều không nói một câu!

Kỳ quái ngước lên thì trông thấy trong ánh mắt cùng khóe môi anh hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Cô giật mình cúi đầu, trong lòng đã minh bạch, người tặng hoa ấy là anh!

"Đinh!"

Cửa thang máy mở ra, Mục Tư Viễn vẫn không ý thức thang máy im lặng có gì sai, rất tự nhiên đi ra ngoài, "Du Nhi, em đến tìm anh có chuyện gì không?"

Hai người vào văn phòng tổng giám đốc, Trịnh Tâm Du mới lấy chi phiếu ra, "Đây là ba bảo em đưa cho anh, ngại quá, chỉ có thể trả trước một phần."

Anh cầm chi phiếu, cầm xem rồi nói: "Du Nhi, em có lời gì thì cứ nói thẳng với anh."

Anh biết tình hình công ty của ba Trịnh, không thể nào trong thời

gian ngắn mà kiếm ra được mười triệu.

Nghe vậy, sắc mặt Trịnh Tâm Du có chút khó xử, "Không, không..."

Cô lắc đầu, "Em không có gì muốn nói cả, chi phiếu anh cầm rồi, vậy em đi trước đây."

"Du Nhi!"

Anh đặt tay lên vai cô, đôi mắt đen dâng lên ánh sáng nhu hòa, "Lẽ nào nhờ anh hỗ trợ em là một việc khó khăn đến vậy sao?"

Mặc dù biết người cô yêu không phải anh, nhưng thấy công ty nhà cô gặp khó khăn, thấy cô ưu sầu, anh không thể khoanh tay đứng nhìn.

Trịnh Tâm Du vẫn lắc đầu, "Không phải như thế, anh biết đó... công ty căn bản như cái động không đáy!"

Anh hỗ trợ, nếu chuyển biến tốt hơn thì không sao, còn nếu không? Chẳng phải cô sẽ thiếu anh nhân tình lớn hơn nữa ư? !

Mục Tư Viễn trầm mặc không nói, cô nói không phải không có đạo lý, nếu thật sự trợ giúp cho nhà họ Trịnh, chỉ với số tiền hiện có không giải quyết được vấn đề gốc rễ.

"Du Nhi" Anh mỉm cười, "Em không nên gấp, anh sẽ nghĩ cách."

Thấy cô khẽ nhíu mày, anh lại nói: "Anh chỉ là muốn giúp chú Trịnh, em không cần phải suy nghĩ quá nhiều, được không?"

Hóa ra tâm tư của cô anh đã đoán được.

Trịnh Tâm Du khó xử cúi đầu, cắn môi, vẫn quyết định nói hết lời: "Tư Viễn, em rất cám ơn anh. Về chuyện của chúng ta, em thật sự rất... xin lỗi."

Nhìn sắc mặt đỏ hồng khẩn trương của cô làm người khác yêu thương.

Anh thấy mình nên tiến lên ôm lấy cô, trước kia mỗi khi cô buồn không phải anh đều làm vậy sao?

Nhưng lúc này, anh lại không có ý nghĩ đấy.

Có lẽ vì anh biết mình không phải người cô mong muốn, cho nên không dám mạo phạm?

Hoặc cũng vì nguyên nhân khác... Trong lòng anh có cảm giác kháng cự khó hiểu.

Anh chỉ có thể nói: "Du Nhi, không có gì phải xin lỗi cả. Huống hồ anh chưa từng trách em!"

Thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, anh nhấn mạnh: "Thực sự!"

Trịnh Tâm Du ngơ ngác lắc đầu, cô không nghi hoặc điều ấy, cô...

Cô lập tức lại gật đầu, ảo não thở dài.

Cô đang làm gì vậy?

Cô chất vấn cái gì?

Cô cảm thấy việc này không quá bình thường ư?

Cô nghĩ ít nhất anh nên tỏ ra chút âu sầu đúng không? Nhưng trên gương mặt anh lại không tìm ra chút gì!

Cho nên cô khó hiểu, cô nghi hoặc, cô giống như có chút... mất mát!

Có phải cô đã điên rồi không? !

"Tư Viễn, em đi trước đây." Cô nói nhanh, điều khiển lại tâm tình của mình.

Mục Tư Viễn gật đầu, trả lại tờ chi phiếu cho cô, "Cái này em cầm về, nói với chú Trịnh, khi anh có cách sẽ lập tức liên lạc với chú ấy. Em bảo chú ấy đừng gấp quá, chuyện này gấp cũng không giải quyết được gì."

Cô gật đầu, cầm chi phiếu vội vàng ra khỏi văn phòng.

***

"... Chín mươi tám, chín mươi chín..." Cố Bảo Bảo thở dài, bó hoa lớn này làm cô mất cả buổi trưa mới đếm được rõ ràng.

Đúng chín mươi chín bông!

"Cố Bảo Bảo, nhận được hoa cũng không cần vui đến mức đấy chứ!" Đồng nghiệp gần đó cười cô, "Cơm trưa cũng không cần ăn luôn hả?"

Mặt cô quẫn lại, "Nào có? Tôi đang giảm béo thôi!"

Đồng nghiệp lại gần, mắt không tin nhìn cô, chạm vào bó hoa bách hợp pha vàng, "Giống có tiếng, rất đắt đấy. Cố Bảo Bảo, có phải cô đã tìm được mỏ vàng nào rồi không?"

Đồng nghiệp khác lắc đầu, "Tôi thấy không giống. Theo đuổi phụ nữ không phải đều dùng hoa hồng hay sao? Tặng bách hợp là có ý gì?"

Cố Bảo Bảo cười không nói, cô thích nhất là hoa bách hợp, điều này nói rõ người tặng hoa cho cô rất hiểu cô!

Có phải anh hay không? !

Tim cô đập liên hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

"Trông kìa..."

Đồng nghiệp chỉ vào cô cười: "Đỏ mặt đỏ mặt! Nhất định là có nội tình" Cô ấy chạm vào tay Cố Bảo Bảo, "Nói mau nói mau, là mẫu đàn ông thế nào?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, "Tôi thật sự không biết, người đó nặc danh!"

Sợ các cô ấy không tin, cô còn rút tấm thiệp ra cho các cô ấy xem.

Mấy cô ấy lật qua lật lại tấm thiệp mới gật đầu: "Đúng thật là không có để lại tên, ai da, dám tặng hoa lại không dám đề tên, nhát như quỷ!"

"Chúng ta có thể kiểm tra mà!" Đồng nghiệp khác lại chỉ vào tên

cửa hàng trên tấm thiệp, "Cố Bảo Bảo, mau gọi điện hỏi đi."

"Thực sự phải hỏi à?"

Tuy rất muốn biết, nhưng bảo cô gọi điện thì thật sự có hơi ngại.

"Đương nhiên phải gọi!" Cô đồng nghiệp chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, "Anh ta có tiền như thế, cô không thể bỏ qua!"

Cố Bảo Bảo mỉm cười, mặc cô ấy cầm điện thoại lên rồi gọi vào số của cửa hàng hoa.

Nhưng hỏi nửa ngày, bên kia cũng nói ra đủ loại lí do không thể tiết lộ, sau đó lấy cớ trong cửa hàng nhiều việc liền cúp máy.

"Cái gì chứ!" Cô đồng nghiệp thở phì phò, nghĩ rồi nói: "Tôi không gọi nữa! Cố Bảo Bảo, sau khi hết giờ làm thì cô đến thẳng cửa hàng hoa hỏi!"

"Gì..."

Cô đồng nghiệp cắt ngang, "Tiệm hoa này cách công ty chúng ta không xa, cô nhớ phải đi hỏi đấy, mai trả lời cho chúng tôi!"

Nói xong, các cô trở lại bàn mình bắt đầu làm việc.

Cố Bảo Bảo bĩu môi ngồi xuống, nhìn tấm thiệp, thật sự phải đi hỏi sao?

***

Cô còn đang do dự, chân lại không nghe theo lệnh mà đi tới tiệm hoa.

Trong đó có rất nhiều người, cô đứng chôn chân một lúc vẫn thấy mình không có dũng khí vào hỏi.

Nên đi đi thôi!

"Cô có cần gì không?" Một cô gái trong tiệm nhiệt tình hỏi.

"Tôi... Tôi nhận được hoa do cửa hàng cô đưa tới, tôi có thể hỏi xem là ai tặng được không?"

Cô gái trong tiệm gật đầu, "Cô có thể tới quần thu ngân hỏi thử xem. Nếu khách hàng không có đặc biệt dặn dò không thể tiết lộ thân phận, chúng tôi có thể tra giúp cô."

Thực sự? Nghe vậy, mắt cô sáng lên, ôm chút hi vọng đi vào.

"Ngại quá" Cô gái giúp cô kiểm tra xong thì xin lỗi: "Hai vị khách đều đặc biệt dặn là không thể tiết lộ danh tính."

Cố Bảo Bảo sửng sốt: "Cô nói gì? Hai vị?"

Cô ấy gật đầu, "Có hai anh tới chỗ chúng tôi mua hoa tặng cô, hơn nữa đều là bách hợp trắng mạ vàng."

Cố Bảo Bảo nghi hoặc lắc đầu, "Liệu có nhầm lẫn gì không, hôm nay tôi mới chỉ nhận được một bó."

Lúc này đến phiên cô gái kia sững sờ, chẳng lẽ tiệm các cô lại để sót?

Cô ấy vội cúi xuống kiểm tra lại, lần này mới tìm thấy cái thiệp đã sửa đổi kia.

"Xin lỗi cô, là tôi bị nhầm. Trước đó có một anh bảo tôi tặng hoa cho cô, nhưng sau đó lại đổi thành người nhận và địa chỉ khác. Thật là ngại quá!"

Cô ấy nói vậy làm Cố Bảo Bảo càng kỳ quái, ai lại ban đầu định tặng cô rồi còn thay đổi?

Có phải là anh không?

Có phải giữa đường anh đã thay đổi chủ ý?

Tại sao anh lại thay đổi?

"Làm phiền cô" Cấp bách trong lòng khiến cô không nhịn được dùng giọng nói cầu khẩn, "Tôi thật sự rất muốn biết người tặng hoa cho tôi là ai!"

Cô gái kia thật sự khó xử, Cố Bảo Bảo chỉ có thể tiếp tục khẩn cầu: "Việc này rất rất quan trọng với tôi. Tôi muốn biết có phải đó là người tôi nghĩ hay không, nó quan hệ đến... quan hệ đến... tôi..."

Cô nói không ra lời, mắt đã hơi ươn ướt.

Cô gái kia không đành lòng thấy cô như vậy, đành phải lén liếc xuống sổ ghi chép, sau đó nói nhỏ: "Tôi có thể nói cho cô biết, nhưng cô tuyệt đối không thể nói ra ngoài đâu đấy."

Cố Bảo Bảo vội gật đầu, nghe cô ấy nhỏ giọng: "Người tặng hoa cho cô là một anh họ Mục, còn cả một anh họ Thân nữa,

nhưng sau đó lại đổi sang người nhận hoa là cô gái họ Trịnh!"

-- Trịnh Tâm Du ư? -- Cố Bảo Bảo ngớ người!

CHƯƠNG 102: CÔ KHÔNG CÓ QUYỀN BẢO TÔI RỜI ĐI

Anh ấy thật sự tặng hoa cho cô.

Thì ra anh còn nhớ được loài hoa mà cô thích nhất.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên nhận được hoa do anh tặng.

Tâm tình cô lúc này hệt như cái đêm mà giao bản thân cho anh.

Thấp thỏm, kích động, ngỡ ngàng, dứt khoát...

Không, giờ đây trong lòng cô còn có thêm cả ngọt ngào nữa.

Mùi hương bách hợp còn lưu trên tay như nụ hôn ấm áp của anh bên trong thang máy vẫn giữ trên môi.

Có phải anh có điều khổ tâm nên mới đẩy cô ra như thế không?

Nhất định là thế, nhất định là thế.

Anh tặng hoa cho cô, không phải là sự giải thích tốt nhất đấy ư?

Thế nhưng Văn Hạo cũng tặng hoa cho cô mà lại bị Trịnh Tâm Du phát hiện!

Người đã đổi tên đi nhất định là cô ấy làm!

Cô ấy nhất định rất tức giận, bằng không sẽ không đến mức lén lút đổi tên như thế!

Cố Bảo Bảo ngồi trên ghế dài bên ngoài tiệm hoa, phiền não bứt tóc, cô cố gắng né tránh Văn Hạo liệu có đúng?

Sự việc không hề tốt lên mà ngược lại càng ngày càng loạn.

"Cô đắc ý lắm hả!" Giọng nói thình lình cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Trịnh Tâm Du lúc này đang đứng bên cạnh ghế dài cúi xuống nhìn cô.

"Cô Trịnh?" Cố Bảo Bảo nghi hoặc, không biết tại sao cô ấy lại ở đây!

Trịnh Tâm Du tới đây giao tiền bó hoa đặt hôm qua, cũng không ngờ là đụng phải Cố Bảo Bảo.

Nghe xong cuộc đối thoại của cô ta và cô gái thu ngân, cô vốn định đi rồi nhưng vẫn không nhịn được quay lại.

"Gặp tôi cô bất ngờ lắm à?" Trịnh Tâm Du lạnh lùng nhìn cô, "Vậy chắc cô định lấy lại bó hoa mà Văn Hạo vốn tặng cô chứ hả?"

Vì đang ở bên ngoài tiệm người đến người đi không tiện nói chuyện nên cô ta bước qua hàng rào ra đường cái.

"Cô hiểu lầm rồi." Cố Bảo Bảo đi theo cô ta: "Tôi với Văn Hạo không như cô nghĩ đâu."

"Vậy là thế nào?" Trịnh Tâm Du quay mặt sang lạnh lẽo nhìn cô, "Cô muốn giải thích chứ gì? Tôi nghe đây."

Cố Bảo Bảo nhíu mày, giải thích chưa nói tới, mà cô cũng không có gì để mà giải thích.

Cô chỉ muốn nói rõ ràng thôi. "Tôi không biết cô vì sao thù địch với tôi, nhưng nếu vì Văn Hạo, cô không cần phải như thế."

Cô đứng trước mặt Trịnh Tâm Du, "Giữa tôi và Văn Hạo thực sự không có gì cả."

Nhưng Trịnh Tâm Du hiển nhiên không tin, "Không có gì cả?"

"Nếu cô không cho anh ấy hi vọng hay ám chỉ gì đó thì anh ấy sao phải ân cần lấy lòng cô?" Lời cô ta thật khó nghe!

"Cô nói vậy là không đúng. Văn Hạo không ân cần mà cũng không lấy lòng tôi. Cô nói thế thật không công bằng với anh ấy."

"Tự tôi biết mình nên thế nào với anh ấy." Trịnh Tâm Du cướp lời, "Không cần cô quan tâm!"

Trong giọng điệu cô ta dần bao hàm cả giận dữ, "Cố Bảo Bảo, cô nên chú ý bản thân đấy! Cô là mẹ của hai đứa con, đừng có gây ra trò cười gì với đàn ông!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, lời này thật quen tai, hình như Sơ Hàn đã từng nói!

Cô không thể tưởng được nhìn Trịnh Tâm Du, thật khó mà tin khi cô ấy lại nói ra những lời như Sơ Hàn.

Trong lòng cô, Trịnh Tâm Du là một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, hiền lành dịu dàng, rất khó để xếp cô ấy chung với Sơ Hàn được nuông chiều ngang ngạnh từ bé.

"Cô Trịnh!" Cô trầm giọng xuống, "Nếu cô chỉ vì nhất thời tức

giận mới nói vậy, tôi có thể tha thứ cho cô. Còn nếu không, tôi yêu cầu cô xin lỗi tôi."

"Nhất thời tức giận?" Trịnh Tâm Du nhếch môi lạnh lùng, "Cố Bảo Bảo, tôi không phải là nhất thời tức giận thôi đâu."

Cố Bảo Bảo bực tức: "Yêu cầu cô xin lỗi tôi!"

"Lời tôi có sai sao? Việc gì tôi phải xin lỗi cô?"

Trịnh Tâm Du từng bước tới gần cô, "Giữa Tư Viễn, Văn Hạo cùng với người đàn ông tên Công Tôn Diệp, cô đã chọn xong chưa? Nếu cô không có ý định ở bên Văn Hạo, tôi mời cô lập tức biến mất khỏi anh ấy! Đừng có cho anh ấy hi vọng, dày vò anh ấy nữa!"

Cố Bảo Bảo bị ép lui lại từng bước, cuối cùng đụng vào một cây đại thụ.

"Cô Trịnh "

Cô đưa tay lên cản không cho Trịnh Tâm Du áp sát nữa, "Tôi nghĩ cô lầm rồi, cô căn bản không có tư cách hỏi tôi những lời này!"

Nói xong, cô nghiêng người tránh đi, "Tôi không muốn nghe cô nói thêm gì nữa, tạm biệt!"

"Cô đứng lại đó!" Trịnh Tâm Du gào lên, "Hôm nay cô phải trả lời tôi, cô có rời khỏi Văn Hạo hay không?"

Thật rắc rối! Cô bất đắc dĩ hỏi lại: "Cô muốn tôi đi thế nào?"

"Rời khỏi công ty, rời khỏi nơi này, biến mất như năm năm

trước!"

Yêu cầu của cô ta làm Cố Bảo Bảo buồn cười, "Nhà tôi ở đây, con tôi ở đây, tôi không thể đi được. Mặt khác, tôi cũng không thể rời khỏi công ty."

"Cô im miệng! Đừng có nói như cô rất là không muốn vậy!" Cô ta ép hỏi, "Tôi thấy cô là đang hưởng thụ tư vị khi được hai người đàn ông vây quanh thì có!"

Cố Bảo Bảo không muốn nói tiếp với cô ta chính là sợ mình sẽ tức giận, không nhịn được cãi vã với cô ta, nhưng bây giờ cô ta nói vậy làm cô muốn nhịn cũng không thể nhịn.

"Vậy còn cô?" Cô phản bác đi từng bước tới ép cô ta, nhìn thẳng vào Trịnh Tâm Du, "Cô ép tôi như thế là vì cái gì? Có phải cô cho rằng chỉ cần tôi không ở đây nữa thì Văn Hạo sẽ chọn cô?"

"Tất nhiên là thế!"

Cô tin chắc rằng, không có Cố Bảo Bảo, cô sẽ là lựa chọn tốt nhất của Văn Hạo.

"Cô Trịnh" Cố Bảo Bảo lắc đầu không đồng tình, "Tôi cảm thấy cô rất thông minh, hóa ra cô chỉ là một đứa ngốc không hơn không kém!"

"Cô nói cái gì!"

"Đạo lý đơn giản như vậy mà cô cũng không hiểu ư? Nếu người yêu có thể thay thế, sao cô không chọn ai đó thay thế Văn Hạo? Sao cô không thể để Tư Viễn thay thế anh ấy? Quần áo cô và người khác có thể mua chung một món, nhưng trái tim Văn

Hạo chỉ có một!"

"Cố Bảo Bảo, cô!"

Sắc mặt cô ta tức giận đến trắng bệch, tay siết chặt, gân xanh hằn lên, "Cố Bảo Bảo, tôi nếu..."

Sự phẫn nộ tột cùng trong lòng làm cho cô ta không giữ được lời, "Nếu tôi đoạt Tư Viễn, người đau khổ nhất trên thế giới này chính là cô, nhất định là cô!"

Cố Bảo Bảo mỉm cười, vùi lấp sự run rẩy vào sâu trong lòng, "Như vậy tôi không còn gì để nói! Thật là như thế thì tôi sẽ chúc anh ấy hạnh phúc!"

Nói xong, cô đẩy Trịnh Tâm Du ra, bước đi không quay lại.

Đi mấy bước vẫn nghe được người phía sau hét lên: "Cố Bảo Bảo, cô biết tôi có thể!"

Đây coi như là uy hiếp ư?

Nếu là nói, thật sự uy hiếp được cô!

Đổi lại là Cố Bảo Bảo mấy năm trước, nhất định sẽ quay lại cầu xin cô ta, thậm chí là hoang đường hợp tác cùng cô ta, tin rằng như vậy có thể có được người đàn ông mình muốn.

Cô bây giờ nhất định sẽ không làm thế.

Bởi vì không xác định được hoàn toàn cả đời này anh Tư Viễn sẽ không thuộc về cô.

Cô có thể đợi, cũng không tin tưởng.

Nếu có một ngày, anh lại một lần nữa nói với cô: Cách xa tôi ra, tôi không muốn nhìn thấy cô. Cô sẽ rất đau khổ, cảm thấy không thể nào sống nổi;

Nếu có một ngày, anh quyết định chung sống cả đời với cô gái khác, cô sẽ đau thấu tim gan, cảm thấy cuộc đời này không còn hi vọng và ước mơ mình có thể gửi gắm;

Nhưng cô vẫn sẽ tiếp tục sống, sống cô độc lẻ loi ngoài thế giới của anh.

Không phải cô đã tự nghĩ đường lui cho mình rồi ư?

Cho nên lần này, cô quyết định cố gắng lần nữa.

Một lần cuối cùng!

***

"Ồ, lần này lại chín mươi chín bông nữa nhé, quá hạnh phúc đi à!"

"Hâm mộ người ta chứ gì? Cô cũng đi kiếm một anh đi!"

"Tôi cũng muốn lắm, cô nhìn tôi đi, khuôn mặt với vóc dáng có kém Bảo Bảo đâu nhỉ?"

"Không có, cô còn hoàn hảo hơn! Yên tâm, mai sẽ có!"

Sau một loạt tiếng cười, Thân Văn Hạo ra khỏi văn phòng Cổ

Tín Dương, nghi hoặc nhăn mày.

Sao lại là chín mươi chín bông?

Anh đã bảo tiệm hoa là đưa năm mươi chín bông mà!

Bỗng, anh nghĩ tới điều gì, bước nhanh tới bàn làm việc của Cố Bảo Bảo, quả nhiên lại một bó hoa bách hợp mới được cắm vào bình hoa ở góc bàn.

Bó hoa này rất lớn, giống với hôm qua, đến bình hoa bên dưới cũng không thấy đâu, do đó mà chỉ có thể đặt ở góc bàn, để nó tựa vào bệ cửa sổ mới đứng vững được.

Bó hoa lớn như vậy thấy thế nào cũng là chín mươi chín bông, hôm qua sao anh lại tưởng là năm mươi chín bông được chứ? !

"Văn Hạo?" Cố Bảo Bảo từ bàn của đồng nghiệp quay lại nghi hoặc nhìn anh, "Tìm em có việc gì à?"

Thân Văn Hạo nhìn cô mỉm cười, "Không có, đi qua đây bị bó hoa này của em hấp dẫn thôi!"

Cố Bảo Bảo không muốn nói với anh chuyện Trịnh Tâm Du đã tự ý đổi tên người nhận hoa ở cửa hàng liền cười lấy lệ, *L*Q*Đ* cố tình tìm một vài vấn đề công việc thảo luận hi vọng có thể chuyển sự chú ý của anh.

Sau khi anh vui vẻ rời đi, cô đoán chắc là anh không có nghi ngờ gì đâu!

Nhưng mà, ra khỏi văn phòng lớn anh lại tới thẳng tiệm bán hoa!

Bước ra khỏi cửa hàng, anh nổi giận đùng đùng lái xe tới trung tâm mẫu giáo của Trịnh Tâm Du.

Anh vốn muốn trực tiếp chất vấn cô, không ngờ đến dưới lầu rồi lại không có muốn đi lên!

Nhớ lại vẻ yếu ớt bên ngoài mà nội tâm lại nham hiểm của cô ta, anh thực muốn ói!

Quen biết nhau nhiều năm, anh thật không ngờ cô ta lại làm chuyện như thế!

Cầm điện thoại gọi vào số của cô ta.

"Alo? Văn Hạo?"

Giọng cô ta sao có thể bình tĩnh được như thế? !

Thân Văn Hạo im lặng một lúc rồi nói: "Bách hợp đẹp chứ?"

Trịnh Tâm Du sửng sốt, anh ấy biết rồi! Nhanh vậy ư!

Trong đầu cô đã nghĩ tới rất nhiều tình huống sau khi anh biết cho nên lúc này cũng không có khẩn trương lắm.

"Cố Bảo Bảo nói cho anh biết? Miệng cô ta cũng rộng thật đấy!"

"Trịnh Tâm Du!" Cơn thịnh nộ bị đánh thức, anh lạnh lùng nói: "Đừng có nghĩ người khác cũng vô sỉ như cô!"

Cô run rẩy, nắm chặt tài liệu, "Văn Hạo, chỉ một bó hoa thôi mà anh có cần đến mức vậy không?"

"Quả thực chỉ là một bó hoa mà thôi!"

"Lại làm tôi thấy rõ cô là con người ghê tởm đến thế nào!"

Ghê tởm đến mức anh không muốn nói thêm với cô ta dù chỉ một câu! Anh nói xong lập tức tắt máy rồi lái xe đi.

Trịnh Tâm Du ngây ngốc, lập tức gọi lại, chuông reo vô số lần nhưng anh tắt máy không muốn nhận!

Cô luống cuống dùng số riêng gọi cho anh, vẫn không nhận!

Mượn điện thoại đồng nghiệp gọi, cũng không nhận!

Từng giọt nước mắt to như hạt đậu ngã nhào, cô lo lắng túm giật mái tóc, nhìn qua như một người điên!

"Tâm du, cô không sao chứ?" Đồng nghiệp hoảng sợ hết hồn, cô lại không nói gì, trốn vào phòng mình khóa trái cửa lại!

"Cố Bảo Bảo, Cố Bảo Bảo!"

Cô căm hận nhớ kỹ cái tên này, cầm điện thoại tìm kiếm rồi gọi vào dãy số của Mục Sơ Hàn.

Kỳ quái, không ai nhận!

Gọi lại, vẫn không có người bắt máy!

Gọi lại tiếp, cũng không có ai!

Sao Sơ Hàn lại không nhận điện thoại của cô?

Không, không được! Cô còn cần Sơ Hàn, cần Sơ Hàn giúp cô

đuổi Cố Bảo Bảo đi!

Gọi thêm một lần nữa, rốt cuộc đã có người bắt máy.

"Alo? Tâm Du hả!" Giọng Mục Sơ Hàn nghe là lạ, như là cực kỳ dè dặt!

Cô không quản được nhiều như thế, lớn tiếng nói: "Sơ Hàn, chuyện cô rốt cuộc làm đến đâu rồi? Khi nào mới có thể đuổi Cố Bảo Bảo đi được?"

"Cô nhỏ giọng chút đi, nhỏ giọng chút đi!" Mục Sơ Hàn đè thấp âm thanh: "Còn nói Cố Bảo Bảo cái gì nữa, bây giờ đến tôi cũng bị giam ở biệt thự, đã mấy ngày chưa được ra khỏi cửa này!"

"Cô nói cái gì?" Trịnh Tâm Du kinh hãi, "Sao lại như vậy?"

Mục Sơ Hàn giậm chân, "Còn không phải lần trước bị anh tôi lừa sao, không những chẳng giúp được Văn Hạo làm anh ấy tức giận, bây giờ còn bị ba tôi giam lại. Ông ấy nói hai ngày nữa sẽ đưa tôi tới trường Giáo Hội ở Anh."

Nói tới đây, cô lại không nhịn được khóc lóc kể lể: "Tâm Du, cô nhất định phải mau cứu tôi, tôi không muốn học ở trường giáo hội gì gì đó đâu!"

Cô hi vọng Trịnh Tâm Du có thể thổi gió bên tai anh trai cô, để anh ấy nói với ba chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nhưng Trịnh Tâm Du giờ nào còn có thời gian đâu mà quản cô nữa?

"Sơ Hàn!" Cô ta còn mắng, "Cô thật vô dụng, chút chuyện nhỏ

ấy mà cũng không xong!"

Cái gì, nói cô vô dụng? Mục Sơ Hàn chuẩn bị phản bác thì bên kia đã vang lên những âm thanh tút tút.

Tâm Du ăn phải thuốc nổ gì vậy hả?

Mục Sơ Hàn giậm chân, làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải thật sự đến trường học giáo hội sao? !

Trịnh Tâm Du ném điện thoại lên bàn, lo lắng đi lại trong phòng, Sơ Hàn sắp bị đưa đi!

Sơ Hàn sắp bị đưa đi!

Trong đầu cô chỉ còn ý nghĩ như thế, sau này ở công ty sẽ không còn ai có thể đuổi Cố Bảo Bảo được nữa!

Sơ Hàn sao lại bị đưa đi?

Trước đó không phải cô ta được đề bạt lên làm trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc à?

Làm sao nhanh đến mức phạm sai lầm rồi bị điều đi?

Lẽ nào

Cô đột nhiên hiểu ra, đây là cái bẫy của Tư Viễn!

Những chuyện Sơ Hàn ngầm làm với Cố Bảo Bảo, kỳ thực anh đều biết hết!

Cho nên mới bày ra cái bẫy nên để Sơ Hàn tự chui vào!

Cứ thế là có thể mượn tay chú Mục đuổi Sơ Hàn ra nước ngoài, để cô ta không bao giờ có thể thương tổn đến Cố Bảo Bảo!

Cả người cô nhũn ra ngã phịch xuống ghế.

Từ khi nào, từ khi nào mà Tư Viễn lại để tâm đến Cố Bảo Bảo sâu sắc như thế?

Vậy mà cô còn không biết cái gì cả!

Cố Bảo Bảo! Ngày ngày cô giả bộ yếu đuối mỏng manh, kỳ thực thủ đoạn của cô còn cao hơn bất cứ ai mới có thể để Tư Viễn vì cô mà làm những chuyện như thế!

Nhưng chuyện như vậy sẽ không xảy ra lần nữa, lần này, cô sẽ tự ra tay!

Thủ đoạn của cô sẽ không thể dùng được nữa đâu!

***

Trời đã rất khuya

Một chiếc xe lạ từ đường cái rẽ vào bãi đỗ xe bên dưới khu căn hộ.

Mục Tư Viễn ngồi bên trong ngẩng lên nhìn, trong nhà còn chưa tắt đèn? !

Anh nghi hoặc cầm điện thoại, nghĩ một lúc cũng không gọi vào điện thoại ở nhà mà bấm vào số của người giúp việc.

"Sao còn chưa tắt đèn? Ông cụ chưa về à?"

"Không phải đâu thiếu gia, cô Cố còn ở đây, cô ấy nói muốn đợi cậu về."

Anh khẽ thở dài: "Đừng nói tôi gọi tới."

Cô đang đợi anh? Muốn nhận được câu trả lời lúc ở bên trong thang máy ư?

Anh cho ghế xe hạ xuống, tối nay xem ra chỉ có thể ngủ ở trong xe rồi.

Cố Bảo Bảo có chút lo lắng, ra trước cửa sổ nhìn xuống bãi đậu xe.

Không có. Vẫn không có xe của anh.

Anh có về đây không? Khi nào thì anh về?

"Mẹ!" Hoan Hoan mơ màng tỉnh lại, vui mừng khi thấy mẹ vẫn còn ở bên cạnh, "Mẹ còn đang chờ ba ạ?"

Bé nói thì Nhạc Nhạc cũng tỉnh, vội bò dậy.

"Mau ngủ đi, đừng ngồi dậy." Cố Bảo Bảo ngồi xuống mép giường, "Mẹ xin lỗi lại đánh thức các con."

Hoan Hoan lắc đầu, Nhạc Nhạc cũng lắc theo, sau đó thì cùng chui vào ngực cô.

"Mẹ" Hoan Hoan nghịch áo cô: "Mẹ muốn tìm ba thì gọi cho ba đi, sao vẫn còn chờ ở đây?"

Bé đau lòng vì đã muộn vậy mà mẹ còn chưa đi ngủ!

Cố Bảo Bảo cười khổ, nếu một chiếc điện thoại mà có thể nhìn thấy anh thì cô đã không khổ cực như vậy làm gì.

"Mẹ không có sao." Cô nhìn hai đứa mỉm cười, "Ba bề bộn công việc, mẹ không thể thường xuyên gọi điện quấy nhiễu ba được, cho nên ở nhà chờ một lúc."

Cô vỗ vỗ má hai đứa, "Không nói nữa, mau đi ngủ."

"Mẹ" Hoan Hoan mới không ngủ, vươn tay ôm lấy cô: "Mẹ ngủ với bọn con đi."

Nhạc Nhạc lập tức hiểu ý Hoan Hoan, thò tay ra cởi áo mẹ.

"Nhạc Nhạc, con làm gì thế?" Cố Bảo Bảo kinh ngạc, chụp lấy tay của bé.

Hoan Hoan không cho cô cơ hội "phản kháng", cũng thò tay gia nhập đội ngũ cởi áo cô.

Cố Bảo Bảo dở khóc dở cười, cù lét hai tên tiểu quỷ ngứa da đầu này.

"Khì khì, khà khà" Hoan Hoan không chịu nổi, ôm bụng lăn sang một bên cười lớn.

Nhạc Nhạc mới không chịu, bé bổ nhào tới đè Cố Bảo Bảo xuống giường.

"Cái đứa này!" Cô la to!

Trong phòng vang lên những tiếng cười vui sướng của cả người lớn lẫn trẻ con.

Tiếng cười quanh quẩn trong đêm tối, Mục Tư Viễn bỗng nhiên ngồi dậy, ngẩng lên nhìn phía trên lầu hai, nở nụ cười cưng chiều mang theo cả ngọt ngào.

CHƯƠNG 103: HỎI CHO RÕ

Mới sáng ra Hoan Hoan đã dậy rất sớm để luyện tiếng Anh, lúc về vẫn thấy mẹ và Nhạc Nhạc còn ngủ say!

Bé vui vẻ bò lên giường, bóp mũi của mẹ.

"Ừm..." Cố Bảo Bảo ngạt thở tỉnh lại, mắt lộ vẻ kinh hoảng.

"Khì khì..." Hoan Hoan cười to, khi bỏ cô ra thì lập tức trốn sang bên cạnh Nhạc Nhạc.

Cố Bảo Bảo không khỏi cáu kỉnh, "Hoan Hoan, con nghịch ngợm quá đấy!"

Cô nắm cánh tay bé làm bộ đánh mông.

Bé vừa để tay ra sau che mông, vừa xin tha: "Mẹ, mẹ không được đánh, mông sẽ đau lắm!" Gian xảo nói xong câu đấy thì bò đi cắn vào cánh tay của Nhạc Nhạc!

Cái nét đáng yêu kia làm Cố Bảo Bảo không nhịn được cười, đâu còn nỡ dạy dỗ gì nữa!

Ngược lại Nhạc Nhạc bị anh cắn đánh thức, không nói hai lời cho anh một chưởng rồi rúc vào mẹ.

Lần này đang ở trong chăn nên động tác không được nhanh, Hoan Hoan lập tức đánh lại lên tay em.

Nhạc Nhạc quay lại nhìn, miệng dẩu lên, mắt ứa nước.

"Lêu lêu Nhạc Nhạc!" Hoan Hoan nhăn mặt, "Đánh không được thì khóc, em là con gái à?"

Nhạc Nhạc quật cường cắn môi, bé không phải là đánh không lại mà khóc, chỉ do anh đánh vào tay rất đau!

"Được rồi, Nhạc Nhạc không khóc nào!" Cố Bảo Bảo đau lòng ôm bé, "Anh đùa với con thôi, Nhạc Nhạc nín đi."

Nhạc Nhạc lui vào ngực cô, lại quay ra dắt tay anh.

Hoan Hoan không để ý tới bé, bé liền lắc mạnh tay Hoan Hoan.

Hoan Hoan bất đắc dĩ, "Được rồi, phục em đó!"

Nói xong bé cũng chui vào chăn ôm Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc giờ mới ngưng khóc, đưa tay ra ôm lấy anh.

Nhìn hai báu vật giống hệt nhau tương thân tương ái, Cố Bảo Bảo thấy thật ấm áp, lại có hơi muốn khóc, ở đây thiếu một người .

Thiếu anh.

Tối qua đến khi cô ngủ rồi, anh cũng không đến.

Nửa đêm tỉnh giấc rất nhiều lần vẫn không nghe được tiếng động gì ngoài cửa.

Tối hôm qua, anh vẫn không về đây!

Do không có thời gian hay biết cô ở đây nên mới không tới? Cô

có thể tin vế trước được không? !

Có mẹ bên cạnh, Nhạc Nhạc rất là ngoan, cứ dính lấy mẹ, cũng không muốn đến trường luôn.

"Nhạc Nhạc, em mà không lên xe là chúng ta bị muộn đó!" Hoan Hoan mở cửa lớn tiếng hô.

Nhạc Nhạc trề môi lắc đầu, một mực chui vào lòng Cố Bảo Bảo.

"Bảo bối ngoan" Cố Bảo Bảo hôn lên má bé, "Đi học đi nhé, mẹ sẽ về thăm con mà."

Về, là khi nào? Nhạc Nhạc không nghe, ôm chặt cổ cô không buông.

Hoan Hoan nhăn nhó, không biết nên nói cái gì.

Bỗng nhiên, xuyên qua cửa kính chắn gió của một chiếc xe lái đi cách đó không xa hiện lên một bóng người quen thuộc!

"Ba!" Bé hô lên.

Cố Bảo Bảo sửng sốt, vội nhìn theo ánh mắt Hoan Hoan lại chỉ thấy được đuôi xe đã rẽ.

"Ba ở đâu?" Cô kỳ quái quay lại nhìn Hoan Hoan.

"Ở trong một chiếc xe!" Hoan Hoan chỉ vào chiếc xe đã đi kia nói.

Cô nhìn lại, chiếc xe kia đã đi thật xa, không còn thấy rõ nữa.

"Hoan Hoan" Cô mỉm cười, "Đó không phải là xe ba, tối qua ba không có về."

Hoan Hoan gật đầu không nói thêm gì nữa, nhưng ghi tạc sự đau lòng trong mắt mẹ vào trong ngực.

"Chắc con nhìn nhầm rồi ạ!" Bé cười khì, kéo tay Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, em có đi học không, nếu em không đi, anh lên xe đây."

Rồi bé thực sự leo lên.

Nhạc Nhạc nhìn theo, không tình nguyện chu mỏ, đành phải leo lên cùng.

"Phải ngoan đó!" Cô nói rồi đóng cửa xe giúp hai đứa, lúc xe đi xa vẫn còn thấy được gương mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc dính chặt vào cửa xe nhìn cô.

Cô xót xa lắm, cũng hi vọng ngày nào cũng được ở bên chúng, nhưng...

Nhìn theo chiếc xe lạ đã đi xa mới rồi, kỳ thực nãy cô có nhìn qua, bên trong đó hình như có một bóng dáng quen thuộc.

Là anh sao?

Nếu là anh, vì sao thấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc mà cũng không qua đây? !

Có phải anh đang trốn tránh cô?

***

"Cố Bảo Bảo, cô không đi ăn à?" Vừa đến giờ nghỉ trưa, mọi người liền lục tục ra ngoài.

Cô mỉm cười lắc đầu, ánh mắt lại rơi vào bó hoa bách hợp mới được đưa tới lúc sáng.

Cô tiện tay rút lấy một bông rồi nhìn đến ngây người, bỗng đứng dậy, như đã hạ quyết tâm, chạy thẳng tới cầu thang máy.

Nhân viên chỉ lên được đến tầng 26, nếu muốn gặp tổng giám đốc thì cần phải được cho phép hoặc được mời thì mới có thể đi lên.

Có điều là Cố Bảo Bảo biết mật mã nên cũng không gặp trở ngại gì.

Nhưng lần này, sau khi điền mật mã vào thì màn hình lại xuất hiện - thang máy đã khóa -.

Khi tổng giám đốc tổ chức cuộc họp bí mật thì thang máy đi lên văn phòng sẽ khóa lại, cô thở dài, nếu bọn họ đang họp thì cô không đi quấy rầy nữa.

Thất lạc quay lại phòng làm việc, những đồng nghiệp kia đang quay lưng ra cửa nói chuyện phiếm với nhau nên không ai chú ý là cô đã vào.

Cô nằm sấp xuống bàn, cũng không muốn nói chuyện gì với các cô ấy cả.

"Mọi người biết gì chưa? Tôi mới nhận được tin tức bom tấn này nè!" Bỗng một cô thần bí cất cao giọng, cô không muốn nghe cũng phải nghe.

"Chuyện gì thế?"

Tin tức bom tấn của người này cho tới giờ đều cực kỳ có sức công phá, những đồng nghiệp khác đương nhiên cảm thấy vô cùng hứng thú.

"Năm nay tổ chức lễ khánh thành mừng công ti tròn 40 năm sẽ rất khác biệt!"

"Khác thế nào?"

"Tôi nhận được một tin rất đáng tin, buổi vũ hội mừng lễ khánh thành năm nay cũng là buổi vũ hội xem mắt của tổng giám đốc!"

"Cái gì?"

"Cái gì!"

Tin tức này không phải chuyện đùa, Cố Bảo Bảo bật người ngồi thẳng dậy.

"Những cô gái tham dự đều là con nhà quyền quý" Cô đồng nghiệp kia giảng giải, "Nói dễ nghe chút là được mời tới tham dự vũ hội mừng lễ khánh thành công ty, kỳ thực ai cũng tụt quần xuống hi vọng tổng giám đốc coi trọng mà thôi!"

Mấy cô gái này ai cũng thổn thức, "Tổng giám đốc của chúng ta thật đúng là báu vật! Không ngờ lại có thể hấp dẫn nhiều cô gái ưu tú tới tham dự buổi xem mắt tập thể này!"

"Đúng vậy, cái việc đứng xếp hàng cho đàn ông chọn này, phụ nữ bình thường chắc chẳng ai làm!"

"Đó là chưa gặp được tổng giám đốc của chúng ta thôi, đừng nói mấy cô nàng đó, đến chúng ta, ngay cả tư cách tham dự vũ hội để tổng giám đốc chọn cũng không có!"

Đây là đạo lý gì thế, chẳng biết người nào than thở: "Chúng ta đều cho rằng cô Trịnh đã ngồi vững cái ghế phu nhân tổng giám đốc, xem ra gia đình cô ấy còn chưa đủ""

"Bịch"

Tiếng thứ gì đó rơi xuống cắt ngang cuộc nói chuyện, mọi người quay ra thì trông thấy được nét mặt kinh ngạc và đau khổ của Cố Bảo Bảo đang ngơ ngác nhìn các cô.

Cô không cẩn thận đụng vào bàn làm rơi một vài bảng biểu báo cáo mà hồn nhiên không phát giác, xoay người hấp tấp chạy đi.

"Cô ấy làm sao vậy?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không ai biết.

Không, sẽ không! Cô không tin!

Cô rõ hơn ai hết, anh từ trước giờ xem thường nhất là việc xem mắt con gái nhà quyền quý!

Nhưng một thanh âm khác lại phản bác, có điều gì mà không thể?

Trước đây anh xem thường làm việc đó, là bởi vì trong lòng anh có Trịnh Tâm Du.

Bây giờ Trịnh Tâm Du không còn muốn lấy anh, anh đương nhiên phải tìm một cô gái khác!

Không, không, cô vừa chạy đến thang máy vừa hoảng loạn lắc đầu, sẽ không đâu, sẽ không đâu.

Nếu như thế, quả thật là như thế, cô coi là cái gì? Cô rốt cuộc coi là cái gì?

Nước mắt trào ra, cực kỳ chua cay dội lên trái tim cô, cô đóng thang máy lại, không muốn bất kỳ ai thấy được bộ dạng cô bây giờ.

Cô muốn gặp anh, nhất định phải gặp anh, muốn hỏi cho rõ!

Nhập mật mã, màn hình vẫn hiện lên như cũ - thang máy đã khóa -.

Ấn vào phím gợi ý liền nghe được tiếng thư ký chủ nhiệm: "Xin hỏi là vị nào muốn đi lên?"

Bọn họ không họp, anh khóa thang máy lại là vì muốn tránh cô? !

Cô hít sâu một hơi: "Là tôi, Cố Bảo Bảo!"

"Cô Cố, cô có chuyện gì không?"

"Tôi muốn gặp Mục tổng!"

"Cô Cố, bây giờ Mục tổng không có ở đây!"

Cô lắc đầu, trước khi chủ nhiệm thư ký nói ra rõ ràng đã hoảng hốt, cô ấy đang gạt cô, anh đang gạt cô!

"Tôi" Cô kiên quyết chưa từng có: "Tôi nhất định phải gặp anh ấy!"

Thư ký chủ nhiệm không nói gì, một lúc sau, thang máy được mở khóa lên tầng 28.

Thư ký chủ nhiệm đã chờ cô ở cửa văn phòng tổng giám đốc, "Cô Cố" thấy cô tới liền đẩy cửa ra, "Tổng giám đốc thật sự không ở đây, cô không tin thì có thể vào đó xem."

Cô ấy nói như vậy, trong lòng Cố Bảo Bảo biết mình không thể vào, bằng không sẽ đắc tội với cô ấy.

Nhưng hôm nay là một ngoại lệ, cô áy náy nhìn thư ký chủ nhiệm: "Xin lỗi, tôi không phải muốn làm khó cô!"

Nói xong, cô đi vào văn phòng.

Cô bước thật mau, những lời muốn hỏi đã ở sẵn trong miệng, cô quyết định chỉ cần thấy anh sẽ lập tức nói ra.

Nhưng mà, trong văn phòng to lớn quả nhiên không thấy một ai, anh thực sự không có ở văn phòng!

Cô vẫn không từ bỏ, mở cửa phòng nghỉ ra xem, vẫn không có người!

Thư ký chủ nhiệm không có gạt cô!

Cô ra ngoài rồi nói một tiếng "Xin lỗi."

Thư ký chủ nhiệm nhún vai tỏ vẻ không sao hết, "Cô xuống đi, khi Mục tổng về tôi sẽ nói là cô tới."

"Cảm ơn!" Cố Bảo Bảo cúi đầu, không muốn để cô ấy thấy được sự thất vọng và đau lòng của mình liền vội vàng đi ra thang máy.

Thư ký chủ nhiệm khẽ thở dài, đi vào phòng thư ký.

Vừa mới tới cửa, cô ấy bỗng lên tiếng, dường như là nói với người bên trong phòng: "Xem Mục tổng đã ăn xong cơm ở Hoa Uyển chưa? Cô gái tới từ Pháp ấy chắc sẽ không quấn lấy anh ấy quá lâu!"

Cô ấy nói rất lớn, như là sợ ai đó không thể nghe được vậy.

Nhưng Cố Bảo Bảo đã nghe được, cảm kích mỉm cười với thư ký chủ nhiệm, nhanh chóng bấm vào nút trên thang máy.

***

Vào nhà hàng cao cấp Hoa Uyển này, cô lấy thân phận khách hàng được sắp xếp ở một chỗ gần cửa sổ.

Đúng rồi, nhà hàng sang trọng như này sao cô có thể giống cảnh sát lục tung từng phòng kiểm tra được chứ!

Thế nhưng, nhà hàng này rất lớn, cô phải làm sao mới tìm được anh?

"'Xin hỏi cô có cần gì không?" Một phục vụ tao nhã lễ phép lên tiếng.

Cố Bảo Bảo nhìn anh ta, muốn thử hỏi xem Mục Tư Viễn có tới không, đang ở phòng nào, lại nghĩ chắc anh ta sẽ không nói cho nên chậm chạp không mở miệng.

"Thưa cô?" Người phục vụ mỉm cười nhắc nhở.

Cô gật đầu, ánh mắt thu lại, chợt một bóng người cách đó không xa lọt vào tầm mắt.

Cô nhìn theo, quả nhiên thấy anh đang cùng một người phụ nữ ra ngoài.

"Tôi... không ăn, cám ơn!" Cô xin lỗi đưa thực đơn cho người phục vụ, vội vàng đứng dậy đi theo bọn họ ra ngoài.

Vừa tới cửa, tài xế liền lái xe tới, Mục Tư Viễn mở cửa xe thay cho cô gái kia, "Mời!"

Cô gái kia mỉm cười xinh đẹp, tư thế ưu nhã ngồi lên xe. Đến lượt thì anh không lên, chuẩn bị đóng cửa xe lại.

Cô gái sửng sốt: "Anh không đi cùng em tới khách sạn sao?"

Mục Tư Viễn nhún vai, "Xin lỗi, công ty còn nhiều việc, tôi sẽ để tài xế đưa cô đi. Cô nghỉ ngơi thật tốt, nếu cần hướng dẫn viên du lịch thì cứ gọi điện cho tài xế của tôi."

Cô gái chìm đắm trong nụ cười xinh đẹp của anh, mãi mới phát giác lời anh có gì đó không đúng nhưng xe đã chạy rồi!

Anh nói cái gì, gọi điện cho tài xế của anh? Lẽ nào mấy ngày tới anh ấy không thể đi cùng cô?

Cô kinh ngạc quay lại, nhìn qua cửa sổ đúng lúc thấy anh ngồi lên một chiếc xe khác!

Điều này không phải nói rõ, cô đã sớm bị đào thải rồi ư? !

Thêm một người nữa đã xong!

Mục Tư Viễn mặt cười ngồi lên xe, dặn dò tài xế: "Lái xe, quay về công ty!"

Tài xế gật đầu, mắt không rời kính chiếu hậu, "Mục tổng..."

Vừa nói được hai từ, điện thoại Mục Tư Viễn chợt reo.

Anh cúi đầu kỳ quái nhìn dãy số gọi đến: "Hoan Hoan?"

Tài xế bĩu môi, vốn anh ta định nói là có cô gái đuổi theo sau xe, có thể là muốn tìm tổng giám đốc, nhưng nếu Hoan Hoan thiếu gia gọi tới thì không có gì quan trọng hơn!

Anh ta khởi động xe, không để ý tới nữa.

"Ba!" Giọng Hoan Hoan mang theo chút mất hứng.

Anh lộ ra nét mặt cưng chìu: "Làm sao vậy?"

"Tối qua ba không đến hại con chờ ba rất lâu!" Hoan Hoan miệng lép xẹp, "Cô giao cho con bài tập rất là khó, trong nhà trừ ba thì không ai dạy được con cả."

"Phải không thế?" Mục Tư Viễn cười, thế nào mà nghe có vẻ như đang vuốt mông ngựa nhỉ?

"Thế bài tập con làm xong chưa?" Hoan Hoan gật đầu, "Con vẫn cố gắng đến cùng làm xong. Nhưng tối nay ba về chữa giúp con được không?"

Con trai yêu cầu thì sao anh có thể cự tuyệt?

"Được!" Anh cũng gật đầu, "Tối nay ba sẽ về sớm."

Cúp máy, Hoan Hoan ra dấu thắng lợi với Nhạc Nhạc, "Giờ chỉ cần gọi cho mẹ nữa là xong!"

Nhạc Nhạc vui sướng vỗ tay, ý bảo Hoan Hoan mau gọi điện cho mẹ!

"Tư Viễn..."

Nhìn theo chiếc xe càng lúc càng xa, Cố Bảo Bảo thở hổn hển dừng lại, cô chạy hết nổi rồi.

Lúc này, điện thoại trong túi reo lên, cô cũng không khỏi nhạc nhiên khi thấy dãy số ấy. "Hoan Hoan?"

"Mẹ!" Thanh âm đáng yêu của Hoan Hoan truyền đến, rồi lại nhỏ giọng: "Nhạc Nhạc, em đừng cướp điện thoại, để anh nói chuyện với mẹ."

Cố Bảo Bảo hiểu ý cười, "Bảo bối, có gì muốn nói với mẹ sao?"

"Mẹ!" Hoan Hoan làm nũng: "Tối nay mẹ lại tới có được không ạ? Con và Nhạc Nhạc đều mong mẹ tới."

Hai đứa thật sự rất mong mẹ tới mà, nói vậy cũng đâu phải nói dối đâu!

"Mẹ nhất định sẽ tới. Hoan Hoan, con trông Nhạc Nhạc nhé, bảo em phải ngoan đó." Cô cũng có dự định sẽ đi, cô còn phải chờ anh.

Tuy không thể đuổi kịp anh, nhưng trong lòng cô vẫn rất vui, sự vui mừng ích kỷ.

Bởi vì vừa rồi anh không có lên xe cùng cô gái kia, chí ít anh lại loại bỏ thêm một người rồi không phải sao?

Chỉ chút xíu ấy thôi đã khiến cô vui vẻ thật lâu!

"Oh yeah, thành công!"

Cúp điện thoại, hai đứa bé vỗ tay chúc mừng, Hoan Hoan véo má Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, vừa rồi sao em lại cướp điện thoại của anh hả, em biết không, làm vậy rất dễ để mẹ nhìn thấu đó!"

Nhạc Nhạc miệng lép xẹp, người ta cũng muốn nói chuyện với mẹ mà!

Hoan Hoan hiểu ý vỗ vai em: "Nhạc Nhạc, em cũng tới bác sĩ nhiều lần rồi, đến khi nào mới nói chuyện được đây, đến khi nào thì gọi anh một tiếng anh trai?"

Nhạc Nhạc cúi gằm đầu xuống, không làm ra bất kỳ phản ứng nào.

Hoan Hoan thở dài: "Thật hy vọng ngày mai em có thể nói

chuyện được ngay. Nhạc Nhạc, em có thể nói đúng không? Lần trước anh dạy em hai câu, em đều nói được hết đấy sao?."

Nói xong bé cầm điện thoại ngồi xuống ghế.

Nhạc Nhạc cũng chen vào cạnh anh, tay chống cằm, ủ rũ suy nghĩ.

Lần trước quả thật bé đã nói, nhưng đó là do anh phải dạy đi dạy lại rất rất nhiều, hơn nữa còn hù dọa bé nữa, thế là không biết thế nào bé lại nói ra được!

Ngày nào chú bác sĩ kia cũng dạy bé nói, nhưng bé vẫn không nói ra được.

Bé cũng muốn mau nói nhanh, từ khi bắt đầu hiểu chuyện, mẹ thường hay đau lòng rơi nước mắt trước mặt bé, hi vọng bé có thể nói, có thể gọi mẹ!

Lúc còn ở Mỹ, khi mẹ phát hiện bé không thể nói liền không để bé ở nhà một mình nữa.

Chỉ cần thời tiết không lạnh, sáng sớm mẹ sẽ đưa bé đi ngồi xe điện ngầm, khi mẹ dạy học cho những bạn nhỏ khác thì bé cũng ngồi bên cạnh.

Buổi chiều mẹ phải đi bán hoa, ở đó có một ông cụ rất hung dữ, mẹ đành phải giấu bé dưới đáy bàn.

Đến tối là tuyệt nhất, mẹ sẽ đưa bé đi ăn thiệt nhiều kẹo sô-cô-la, sau đó ôm bé về nhà.

Bình thường bé hay ngủ trong vòng tay ấm áp của mẹ, đôi khi

tỉnh dậy lại phát hiện mẹ cầm một tấm hình lén khóc.

Bé từng lặng lẽ xem người trên bức hình kia, về sau mới biết đó chính là ba!

Cho nên, khi anh nói với bé, chỉ cần bé có thể chạy lên sân khấu cuộc thi "Bé con thiên tài" rồi hô to lên - Ba, anh, con đã tìm được hai người rồi - thì bé và mẹ có thể trở lại bên cạnh ba, chính lúc đó bé lại có thể nói.

Nhưng bây giờ, cái miệng này của bé một chữ cũng không thốt ra được!

Mặc dù bế rất rất muốn gọi mẹ, gọi anh, còn cả... người ba thối kia nữa!

CHƯƠNG 104: HÃY ĐỂ EM TÙY HỨNG MỘT LẦN

Hôm nay chú Mục lại không có ở nhà.

Cố Bảo Bảo hết giờ làm lại tới, làm ra những món mà Hoan Hoan Nhạc Nhạc thích ăn nhất, cũng làm... Món anh thích nhất.

Nhưng không biết anh có về đây ăn cơm không.

"Mẹ, mẹ không ăn sao?" Hoan Hoan thấy mẹ ngồi thơ thẩn trước bàn ăn liền hỏi.

Cô bình thường lại, nói đùa: "Mẹ gần đây mập lên quá nên muốn giảm cân ấy mà."

Hoan Hoan nhăn mày, gắp cho mẹ một miếng thịt dê rồi mới nói: "Con gái ai cũng thích giảm cân, thế chẳng phải rất nhiều món ngon không thể ăn được à?"

"Còn có ai cũng muốn giảm cân ư?"

"Có mà" Hoan Hoan gật đầu, "Trong trường có bạn nữ, lúc nào cũng tặng sô cô la cho con, con hỏi sao bạn ấy không ăn thì bạn ấy nói bạn ấy muốn giảm cân!"

Cố Bảo Bảo tức cười, hóa ra Hoan Hoan mới bé tí đã được con gái chào đón rồi đó!

Sau khi cười xong, trong lòng lại có hơi chua chát, cô bé mà Hoan Hoan nói cũng thật giống cô năm đó!

Đang trò chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng người giúp việc: "Thiếu gia, anh đã tới!"

Cô căng thẳng, Hoan Hoan đã lớn tiếng kêu lên: "Ba, ba về rồi!"

Một lúc sau thì người đó vào phòng ăn, cô phản xạ cúi gằm đầu xuống.

Cô luôn mong đợi có thể trông thấy anh, đến khi anh xuất hiện thì lại không dám nhìn anh.

"Thơm quá, các con đang ăn gì thế?"

Anh đứng giữa Hoan Hoan Nhạc Nhạc, xoa nhẹ lên khuôn mặt hai đứa bé.

"Sườn dê nướng đó ba" Hoan Hoan cười khúc khích, "Mẹ làm đấy ạ, ăn rất là ngon!"

Nghe vậy, Mục Tư Viễn cười, ánh mắt rơi vào cô gái nhỏ bên cạnh.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn, Cố Bảo Bảo đỏ mặt đứng lên nói: "Anh... Anh có muốn ăn không? Em làm rất nhiều."

Ánh mắt anh nhìn cô như dài cả một thế kỷ, đến khi cô thấy mình sắp không đứng nổi nữa anh mới bật ra một chữ: "Được!"

Cô như được đại xá, đi nhanh vào nhà bếp.

Hoan Hoan dắt ống tay áo ba, "Ba ngồi xuống đây!" Bé chỉ vào vị trí bên cạnh mẹ.

Mục Tư Viễn biết bé cố ý, nhưng sao nhẫn tâm trách móc bé được chứ? Vậy nên liền ngồi xuống cái ghế đó.

Cố Bảo Bảo bưng đĩa sườn dê nướng ra, thấy chỗ anh đang ngồi liền định ra chỗ bên cạnh Nhạc Nhạc ngồi xuống.

"Mẹ ngồi cạnh con này!"

Hoan Hoan mau hơn kéo cô lại, chỉ vào chỗ cũ của cô.

Bất đắc dĩ, cô đành phải ngồi xuống bên cạnh anh.

Quần áo hai người gần như chạm vào nhau, hơi thở của anh bao trùm lên cô khiến cô không nhịn được run lên.

Hóa ra mình nhớ anh đến vậy.

Cảm nhận được sự run rẩy ấy của cô, Mục Tư Viễn suýt không nhịn được ôm cô vào lòng.

Lúc Hoan Hoan gọi điện, anh đã biết hôm nay cô sẽ lại đến chờ.

Sau khi về công ty, nghe chủ nhiệm thư ký nói cô có tới văn phòng tìm anh, trong lòng anh trào dâng lên một cảm giác chẳng phân biệt rõ.

Ân hận, xót xa... Hay là đau khổ? Cảm giác này anh chưa từng có, nhất thời lại không cách nào nhận biết.

Anh biết lần này cố ý xa lánh đã khiến cô tổn thương, cô lại không biết rằng người có cảm giác đau lòng ấy không chỉ có mình cô.

Cũng may mọi chuyện sắp kết thúc rồi

Đến khi buổi vũ hội ngày kia kết thúc, người bên Luân Đôn đàm phán xong xuôi, sự việc cuối cùng sẽ có kết quả!

"Ba, mẹ, con ăn xong rồi!"

Hoan Hoan đặt dao nĩa xuống, Nhạc Nhạc cũng làm theo, học anh lấy khăn giấy lau miệng thật sạch sẽ.

Mục Tư Viễn gật đầu, "Con nghỉ mười phút đi, sau đó viết bài tập ra, ba lập tức tới ngay!"

Hoan Hoan gật đầu, kéo Nhạc Nhạc chạy vào phòng, mười phút này đủ để bé lật xem mấy trang truyện manga rồi.

Bầu không khí trong phòng ăn thoáng cái trở nên kỳ lạ oi bức, Cố Bảo Bảo cũng muốn đi theo Hoan Hoan Nhạc Nhạc nhưng những điều muốn nói trong lòng lại đè nén lại kích động muốn chạy trốn ấy của cô.

"Em ở đây chờ tôi?"

Mục Tư Viễn bỗng lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Cố Bảo Bảo lắc đầu, lại gật đầu, đôi tay khẩn trương vặn vẹo nắm bóp, không biết nên nói thế nào.

"Chờ tôi làm gì?" Anh lại hỏi, như đang dẫn dắt cô nói ra.

"Em... Em..." Cô cứ ngập ngừng, hận mình cứ đứng trước mặt anh là lại ấp úng.

Hít sâu một hơi, cô lấy hết dũng khí, cất cao giọng: "Em có thể tham dự vũ hội mừng ngày khánh thành công ty được không?"

Nếu giờ cô vẫn còn là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc thì tự nhiên không cần phải đưa ra thỉnh cầu này.

Nhưng hiện tại cô là một nhân viên nhỏ, những bữa tiệc bên ngoài có thể tham gia, còn muốn tham gia vũ hội này thì cần phải có được sự cho phép của tổng giám đốc.

Mục Tư Viễn nhướng mày: "Vì sao?"

Dừng một lúc rồi anh nói tiếp: "Buổi vũ hội được tổ chức trên du thuyền, khi đó du thuyền sẽ xuất phát ra hải đảo, không phải em bị say sóng à?"

Trong lòng cô thấy ấm áp, hóa ra anh còn nhớ được cái bệnh say sóng của cô.

Dũng khí của cô nhất thời liền cuồn cuộn không ngừng, "Không sao hết, em có thể chịu được. Trước khi đi em sẽ uống thuốc chống say."

Uống thuốc chống say? Mục Tư Viễn như có vẻ không đồng ý: "Vì sao muốn đi?"

"Bởi vì..."

Lời đã ra đến họng, Hoan Hoan với Nhạc Nhạc thình lình chạy ra, Hoan Hoan lớn tiếng: "Ba, con viết xong bài tập rồi, ba mau đi xem!"

Mục Tư Viễn đồng ý, quay lại tiếp tục nhìn cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, dũng khí mới vừa rồi cũng tiêu tan thành mây khói...

"Em đi thu dọn bát đũa!" Cô đành phải đứng dậy dọn dẹp mâm bát mang vào nhà bếp.

Nhìn theo cô, Mục Tư Viễn khẽ nhíu mày, có nên để cô đi hay không?

Chủ thầu chưa vào tay, Cổ Tín Dương nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, mà sự hỗn loạn của buổi vũ hội rất dễ để hắn tạo ra cơ hội.

Nhưng nếu cô đã hỏi, vậy chắc chuyện "xem mắt" đã vào tai cô.

Nếu không cho cô đi, liệu cô có đau lòng không?

Có thể đau lòng tới mức không để ý đến anh nữa không?

Cho cô đi hay không đi, anh cũng khó mà lựa chọn, bất kỳ khả năng nào, anh cũng không muốn thử nghiệm.

Từ khi nào mà cả thân thể lẫn trái tim cô anh đều không muốn tùy tiện làm tổn thương tới chúng vậy? !

Bỏ dao nĩa xuống, mâu thuẫn đứng dậy đi vào phòng sách, anh cần phải suy nghĩ.

Giúp người giúp việc dọn phòng bếp xong, Cố Bảo Bảo ngồi một mình trên sô-pha.

Biết anh đang ở phòng sách nhưng không dám qua.

Ban nãy những lời ấy còn chưa nói ra được, giờ tới đâu tìm dũng khí nói tiếp đây?

Cô phiền não vò tóc, vẫn không chịu được đứng dậy vào phòng sách.

Ba thối đang dạy anh làm bài tập, Nhạc Nhạc có một mình rất là buồn chán!

Thấy mẹ đến, bé lập tức nhảy xuống ghế nhào vào mẹ.

Cố Bảo Bảo ôm lấy bé, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Hoan Hoan, nhìn Mục Tư Viễn dạy bé làm bài tập.

Hoan Hoan thực sự rất thông minh, đề bài khó như thế, cô xem cũng không hiểu mà bé được chỉ một lúc liền hiểu rõ ngay!

Mục gia thực sự dạy dỗ bé rất tốt, còn cả Trịnh Tâm Du nhất định cũng mất không ít tâm tư.

Nghĩ như vậy, Cố Bảo Bảo lại thấy áy náy, lần trước ở tiệm hoa, có phải cô đã quá nặng lời với Trịnh Tâm Du?

Hai người các cô rất giống nhau, chỉ là đối tượng si mê khác nhau mà thôi.

Nhạc Nhạc cứ ngọ nguậy trong ngực, cúi xuống thì thấy bé đang trề môi chẳng biết biểu đạt ý gì.

"Làm sao vậy, Nhạc Nhạc?"

Cô nhỏ giọng hỏi, Hoan Hoan quay ra cười khanh khách: "Mẹ,

Nhạc Nhạc muốn mẹ hôn em ấy đấy ạ!"

Cô cười cúi đầu hôn lên má bé, Nhạc Nhạc được như mong muốn, quơ tay lên đầy vui mừng.

Mục Tư Viễn liếc qua, lập tức ánh mắt dời sang chỗ khác.

Chết tiệt! Mới rồi anh lại muốn đôi môi đỏ mọng kia hôn lên mặt anh.

Còn người anh cũng nóng bừng lên nữa chứ.

Nhất định là do quá lâu chưa đụng vào phụ nữ rồi!

Trên thực tế mấy ngày này, anh cũng chỉ đụng vào cô thôi!

Cảm giác được sự mất kiên nhẫn nơi anh,   cô vội đứng dậy nói với Nhạc Nhạc: "Tiểu bảo bối ra ngoài chơi với mẹ để không quấy rầy anh làm bài tập nhé?"

Chỉ cần ở với mẹ là được rồi! Nhạc Nhạc nháy nháy mắt to đồng ý.

Cô cười xòa, không dám nhìn anh nữa, xoay người đi ra khỏi phòng sách.

Ai bảo cô ấy đi ra? ! Cô gái đáng chết!

Mục Tư Viễn buồn bực xiết chặt nắm tay, cô ở đây, anh còn có thể tập trung giảng bài cho Hoan Hoan, bây giờ cô đi ra ngoài, anh nghĩ tâm hồn mình cũng đã bị cô dắt đi.

Xem trộm nét mặt ba, Hoan Hoan thiếu chút nữa bật cười mà bé

nhịn lại, bỏ bút xuống, "Được rồi ba ạ, bây giờ con biết làm rồi."

Mục Tư Viễn sửng sốt, trùng hợp như vậy?

"Thực sự biết làm?" Anh không quá tin.

Hoan Hoan gật mạnh, "Con không có lừa ba mà, ngày mai con nhất định mang 100 điểm về cho ba."

Kỳ thực đề bài này bé biết làm rồi, bé chỉ muốn mượn cớ để ba về đây thôi!

Mặc dù trẻ con nói dối là hành vi không tốt, nhưng việc này hẳn xem như - lời nói dối có thiện ý - chứ nhỉ!

"Ba!" Bé nắm tay ba kéo ra bên ngoài, "Hôm nay ba tắm cho con với Nhạc Nhạc được không?"

Đôi mắt to của bé lộ ra sự khao khát vô cùng: "Ba đã lâu không có tắm cho con với Nhạc Nhạc rồi."

Mục Tư Viễn biết yêu cầu con trai tuyệt đối không đơn giản như thế, lát nữa ra khỏi phòng sách kiểu gì cũng đòi mẹ đưa đi tắm cho coi.

Nhưng anh cũng không từ chối, ngược lại còn có chút mong đợi.

Quả nhiên, còn chưa tới phòng tắm, Hoan Hoan liền chạy ngay lại sô-pha: "Nhạc Nhạc, mau đi tắm nào. Hôm nay ba sẽ tắm cho chúng ta đấy."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, bé lại gọi: "Mẹ, mẹ cũng tắm cho bọn con có được không ạ?"

Cô theo bản năng lắc đầu, không muốn ở trong cùng phòng tắm với anh... Mặt bỗng đỏ bừng, cô nghĩ đi đâu thế! Sao cô có thể nghĩ đến chuyện đó?

Nghe tiếng, Nhạc Nhạc đã sớm nhảy xuống, tay cứ lôi kéo cô đi vào phòng tắm.

Cô lại không dám vùng mạnh ra, sợ làm đau Nhạc Nhạc, thế nên buộc lòng phải đi cùng với bé.

Trong phòng tắm, anh đang đổ đầy nước vào bồn, còn Hoan Hoan đứng bên cạnh vui vẻ cởi quần áo.

Nhạc Nhạc chạy đến cạnh anh rồi cũng bắt đầu cởi áo theo.

"Em còn ngớ ra gì đấy?" Anh đột nhiên nói, "Còn không tới giúp, để hai đứa bé bị lạnh sao?"

Nói xong anh ôm Nhạc Nhạc vào bồn tắm, cô cũng vội bước tới bế Hoan Hoan vào trong bồn.

Bỗng nghĩ tới cần có khăn mặt, cô xoay người đột ngột đúng lúc anh cũng cầm khăn mặt xoay lại khiến hai người đụng vào nhau

"A..."

Cô kinh hoảng bật thốt, trước khi cô ngã xuống anh vội vươn tay ra ôm lấy cô vào ngực.

Hơi thở cùng sự ấm áp quen thuộc phả vào mặt, cô đau lòng muốn khóc, cả tim anh cũng khẽ run lên

Đôi mắt đen khóa chặt gương mặt đau lòng kia, run rẩy trong tim biến thành đau nhức, khẽ hôn lên giữa hàng chân mày cô.

"Khì khì..."

Tiếng cười khẽ lọt vào tai, anh mới nhớ ra là Hoan Hoan Nhạc Nhạc còn đang trong bồn tắm!

Còn cô gái nhỏ đang trong ngực thì vẫn đang ngơ ngác nhìn anh.

Ý cười tụ lại trên khóe mắt anh, anh chợt xít lại gần tai cô: "Đừng có tỏ ra mê trai như thế, Hoan Hoan Nhạc Nhạc còn đang ở trong bồn tắm kìa."

Cô nào có!

Cô vội vã lui lại, cầm vòi hoa sen phun nước lên người Hoan Hoan Nhạc Nhạc, cúi thấp đầu, sợ anh nhìn ra.

Kỳ thực, mặt cô đã sớm đỏ bừng như trái cà chua, bất kể thế nào cũng không dám ngẩng lên.

"Mẹ, con muốn xà phòng." Hoan Hoan lớn tiếng nói mới kéo được hồn cô về.

Sắc mặt cô quẫn bách, nhanh chóng cầm xà phòng thơm cho trẻ xoa lên người hai đứa.

Hoan Hoan cười khúc khích, cầm bông tắm xoa xoa lên người lập tức tạo ra rất nhiều bọt, Nhạc Nhạc học theo, cuối cùng làm cho phòng tắm đầy xà phòng cùng với mùi hương thơm ngát.

Cô vui vẻ cười hỏi: "Hai bảo bối của mẹ xong chưa nào?" Nói

rồi cô cầm lấy vòi hoa sen phun nước lên người chúng.

Tắm xong, Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn mỗi người một chiếc khăn tắm bọc lấy hai đứa bé ôm vào phòng.

"Mẹ ngủ bên này" Mặc quần áo tử tế rồi Hoan Hoan vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình, lại chỉ vào chỗ trống bên cạnh Nhạc Nhạc: "Ba ngủ bên kia."

Mục Tư Viễn nhíu mày, "Nên ngủ là hai đứa, không phải ba mẹ."

Hoan Hoan lắc đầu, "Không phải sẽ nằm rồi kể chuyện cổ tích sao ạ?"

Bé cầm lấy quyển truyện ở đầu giường đưa cho ba, "Hôm nay do ba kể có được không ạ?"

"Được rồi!"

Mục Tư Viễn không thể làm gì khác hơn là cầm quyển truyện nửa nằm nửa ngồi bên cạnh Nhạc Nhạc, còn Hoan Hoan đã kéo mẹ nằm xuống.

Kết thúc câu chuyện, hai đứa bé đều đã đi vào mộng đẹp, trên khuôn mặt đáng yêu mang theo nụ cười hạnh phúc.

Cố Bảo Bảo cúi xuống hôn nhẹ lên trán hai đứa, Mục Tư Viễn đứng dậy đi ra ngoài.

Cô có hơi sững sờ, cũng đứng lên đi ra khỏi phòng.

Người giúp việc đã về phòng hết, trong phòng khách rộng lớn chỉ có hai người bọn họ, bầu không khí trầm lặng này khiến người

ta lúng túng.

Cô thấy trên bàn có gói thuốc liền rút ra một điếu.

Mục Tư Viễn khịt mũi: "Thói xấu vẫn còn chưa bỏ được à? !"

Cô cười nhạt, "Trước mặt Nhạc Nhạc em không hút thuốc" Ngừng một lúc cô nói tiếp: "Để em hút một điếu đi, em có mấy lời muốn nói với anh."

Thứ cô cần hiện giờ là dũng khí.

Mục Tư Viễn than nhỏ, ra ngoài ban công.

Cô bước đi theo, nhả khói ra liền bị gió đêm thổi tan.

"Vừa rồi em vẫn chưa trả lời tôi, tại sao lại muốn tham dự vũ hội." Anh lên tiếng trước, hình như có một chút quan tâm.

Cô do dự, rốt cuộc vẫn hỏi: "Bọn họ nói buổi vũ hội kia là bữa tiệc xem mắt của anh"

Anh nhướng mày: "Bọn họ nói? Vậy em cho rằng thế nào?"

Cô cho rằng thế nào? Trong lòng cô, cô nghĩ anh không biết làm chuyện nhàm chán như thế, nhưng...

"Em từng cho rằng mình rất hiểu anh, nhưng" Cô rít mạnh điếu thuốc, "Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, em không còn chắc chắn nữa."

"Em không chắc bây giờ anh có còn như năm năm trước nữa không, cho nên em chỉ có thể hỏi anh, mới có được câu trả lời

chính xác."

Ngữ điệu bình thản ấy đi vào tim anh lưu lại một cơn đau nhói.

Bọn họ hình như chưa có lần bình tĩnh nói chuyện nào như thế này.

Cô che đậy tâm tình trong sự an tĩnh khiến anh có phần luống cuống.

"Nếu tôi nói là phải?"

"Thật vậy sao?" Cô rất nghiêm túc hỏi.

Anh bỗng nhiên cười, "Đừng suy nghĩ nhiều, chỉ một buổi vũ hội thôi, bữa tiệc xem mắt hay chọn ra nữ hoàng vũ hội gì đó đều do phòng truyền thông nghĩ ra để làm nóng giới truyền thông mà thôi."

Nhưng cô không cười, hít một hơi thật sâu, "Nếu là một buổi vũ hội xin anh hãy để em tham gia, em cũng muốn tranh ngôi vị nữ hoàng vũ hội ấy."

"Vì sao?"

Anh lắc đầu, "Kỳ thực cái danh hiệu kia không có ý nghĩa gì cả."

Cô lại gật đầu: "Nó có ý nghĩa với em."

Trong lúc nói cô đã dập tắt điếu thuốc, cắn chặt môi nói tiếp: "Anh Tư Viễn, em chưa từng nghĩ tới việc thay thế được vị trí của bất kì ai trong lòng anh, nhưng em cũng không muốn là người thay thế mỗi khi anh cô đơn buồn bã. Em có thể vì anh mà

làm rất nhiều chuyện, ngoại trừ chuyện này."

"Em luôn chờ anh trong nhiều năm qua, đôi khi em cảm thấy, nếu một ngày nào đó em bỏ qua anh, trong cuộc sống của em không còn có sự tồn tại của anh, em có thể tiếp tục sống bình thường được không. Cảm giác ấy khiến em rất sợ hãi. Em không muốn lại như vậy nữa, em muốn từ từ để mình có cuộc sống bình thường, vậy nên"

"Hôm nay em muốn nói với anh, nếu anh nguyện ý để em đi vào cuộc sống của anh thì xin cho em một chút xíu không gian và dũng khí, nếu anh không muốn, chúng ta"

Câu nói quá khó khăn, trái tim đầy khổ sở nhưng cô vẫn cắn răng tiếp tục: "Em tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh nữa."

Vừa dứt lời, bầu không khí trở nên tĩnh lặng, chỉ có mình Mục Tư Viễn biết là tay anh đang run rẩy cỡ nào.

Một lúc lâu sau, đến khi anh cảm thấy mình khó khống chế được thanh âm của mình thì mới nói: "Đừng đem hi vọng đặt lên buổi vũ hội ấy được hay không? Tôi"

Cô cắt ngang, "Có phải anh có điều gì khổ tâm phải không? Những việc anh làm với em, có phải là có điều gì khổ tâm hay không?"

"Không có." Anh quả quyết lắc đầu, không để cô thấy được bất cứ cơ hội suy nghĩ lung tung nào.

Cô cũng lắc đầu, "Anh Tư Viễn, nếu anh có nỗi khổ gì hãy nói cho em, chúng ta có thể cùng nhau chia sẻ. Nhưng em cũng quyết định rồi, buổi vũ hội ấy em nhất định sẽ đi, em sẽ tùy hứng lần

này!"

Nói xong thì dũng khí của cô cũng hết, vào phòng khách rồi ra khỏi căn hộ.

CHƯƠNG 105: CÔ BUÔNG RA

Sáng sớm hôm nay cô đã đi làm tóc, mặc lên người chiếc váy xinh đẹp nhất của mình.

Trước kia cô cũng hay trang diện cho bản thân nên muốn mình trở nên nổi bật xinh đẹp trên sàn nhảy cũng không phải việc gì khó.

Xem đó, cô mới đứng một lúc trên du thuyền thôi mà đã có rất nhiều người đàn ông xa lạ tới mời cô khiêu vũ rồi.

Nhưng cô đều mỉm cười khước từ.

Đêm nay, cô chỉ chờ một mình anh.

"Bảo Bảo!" Một giọng nói quen thuộc vang lên, cô quay ra thì thấy Văn Hạo đang tươi cười đi tới chỗ cô.

Cô cũng mỉm cười lại, nghe anh nói: "Hôm nay em rất đẹp."

"Cám ơn anh!"

Cô tưởng anh cũng mời cô khiêu vũ, đang nghĩ lý do để từ chối thì anh nói: "Bên ngoài gió to, nên đứng trong khoang thuyền thôi đừng ra ngoài."

Cô ngẩn ra rồi gật đầu

Thân Văn Hạo cười khẽ, mi tâm hơi nhíu lại, "Anh có chút việc nên đi trước."

Anh đang tìm Cổ Tín Dương!

Bởi vì anh không đồng ý cách dùng bạo lực và uy hiếp để giải quyết vấn đề, cho nên mấy lần trước Cổ Tín Dương bí mật tiếp xúc với người bên Luân Đôn không có nói cho anh biết, anh lo là bọn họ sẽ ra tay vào tối nay!

Mục tiêu của bọn họ là ai?

Ban nãy anh đã dạo một vòng trên du thuyền mà không thấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc đâu cả, liệu có phải bọn họ chọn cách dương đông kích tây? !

Chợt, anh đứng lại chỗ lan can, ánh mắt nhạy cảm bắt được một người khả nghi đang đi vào nhà bếp.

Anh vội vã muốn xem thế nào thì thanh âm của Trịnh Tâm Du vang lên phía sau: "Văn Hạo!"

Không nghĩ là cô ta cũng tới!

Anh quay ra nhìn cô ta một cái rồi tiếp tục bước đi.

"Văn Hạo!" Cô ta gọi anh lại, vượt lên trước chắn đường anh, "Đêm nay anh có thể làm bạn nhảy của em không?"

"Tôi không rảnh!" Câu trả lời của anh thật dứt khoát, muốn đi thì bị cánh tay cô ta giữ lại.

"Văn Hạo!" Cô vừa giận vừa đau lòng, "Anh như vậy với em có phải vì Cố Bảo Bảo?"

Giọng nói như đứng trên người khác ấy làm anh thấy nực cười, cô ta nói vậy là vì sâu trong lòng xem thường Bảo Bảo sao?

"Tôi nghĩ cô lầm rồi." Anh giựt mạnh cánh tay cô ta ra, gằn từng chữ rõ ràng: "Những lời này phải là tôi nói mới đúng! Vì Bảo Bảo, tôi có thể đối nghịch với tất cả mọi người, bao gồm cả cô!"

Sắc mặt cô ta nháy mắt không còn chút máu, "Văn Hạo, anh - anh đừng như vậy, em"

"Rút lại những lời nực cười kia của cô đi" Anh thấy buồn nôn, "Trịnh Tâm Du, chắc chưa có ai nói với cô những lời này đâu nhỉ? Nhưng thực tế, cô là một con đàn bà xảo trá, vô vị lại còn ích kỷ! Về sau đừng có làm phiền tôi nữa!"

Nói xong, anh đi thẳng không thèm nhìn lại.

Trịnh Tâm Du vội vã đuổi theo, nhưng anh rất nhanh hòa vào trong những tân khách đang khiêu vũ, biến mất không còn bóng dáng.

Khi anh tới nhà bếp xem thì bên trong chỉ có mấy đầu bếp đang bận rộn, cũng không có gì khác thường.

Có đầu bếp nhận ra anh liền lên tiếng chào: "Quản lí Thân."

Anh gật đầu, khẽ hỏi: "Vừa rồi có khuôn mặt xa lạ nào vào đây không?"

Người đầu bếp kia cười, "Quản lí Thân đừng nói đùa, tối nay đến chín mươi chín phần trăm người ở đây đều xa lạ với tôi hết."

Cười xong, anh ta như nhớ ra gì đó, "Nhưng mà vừa rồi tôi quả thực thấy một người đàn ông đứng ở cửa nhìn tôi, tôi tưởng anh ta tìm người mà tìm nhầm chỗ."

Thân Văn Hạo căng thẳng trong lòng, "Anh ta đi hướng nào?"

Dựa theo hướng mà vị đầu bếp nói, anh tiếp tục lặng lẽ tìm kiếm.

Bỗng anh lại thấy một người khả nghi đi vào trong tân khách đang khiêu vũ, rất nhanh lại không thấy bóng dáng.

Trong lòng anh hoảng hốt, xem ra Tín Dương thật sự cho người tới đây!

Anh ta muốn thế nào?

Mục tiêu là ai?

Liệu có làm bị thương những người tới đây tham gia vũ hội không?

Mặc dù lo lắng nhưng anh thấy mình còn chưa vĩ đại đến mức nói tin tức này cho Mục Tư Viễn bán đứng Cổ Tín Dương.

Vả lại mọi chuyện chỉ là suy đoán của anh, nếu phỏng đoán sai lầm chẳng phải sẽ tạo thành sự hoang mang không cần thiết?

Trên chiếc du thuyền này, anh chỉ cần bảo vệ cho Bảo Bảo thật tốt là được rồi!

Thế là anh quay lại định đi tìm Cố Bảo Bảo, thừa dịp bây giờ du thuyền còn chưa xuất phát, anh muốn khuyên cô ấy rời thuyền!

***

Thư ký chủ nhiệm đi vào một căn phòng nhỏ trên du thuyền, Mục Tư Viễn ngẩn người trên ghế, ly rượu trong tay gần như sắp rơi xuống.

Cô ấy khẽ hỏi: "Mục tổng, anh có thể ra được chưa? Mấy cô gái được mời tới đã chờ rất lâu rồi."

Mục Tư Viễn lắc đầu, lại hỏi: "Cô ấy tới à?"

Biết anh nói tới ai, thư ký chủ nhiệm gật đầu.

Anh buồn bực thở dài, "Phía Luân Đôn thế nào rồi?"

"Vẫn đang tiến hành đàm phán, còn chưa có kết quả, mặt khác..."

Cô ấy ngừng lại một lúc, "Nhận được tin người mà Cổ Tín Dương mời đã ở trên du thuyền. Nếu đàm phán của chúng ta không thành công, bọn họ sẽ ra tay."

Bọn họ đã tăng cường phòng bị trên du thuyền, nhưng những người đó trước giờ đều bất chợt mà tới, khó lòng phòng bị.

Mục Tư Viễn cúi đầu, thống khổ nhíu mày, đứng thẳng dậy, "Bảo bọn họ nhất định phải bảo vệ Hoan Hoan Nhạc Nhạc cho thật tốt!"

Nói xong, anh đặt ly rượu lên bàn, giống như đã hạ quyết tâm

nào đó, mặc áo vét rồi ra ngoài.

Nhân vật chính của hôm nay xuất hiện, cả hiện trường vũ hội tự nhiên vang lên tiếng hoan hô rầm rầm, trên boong thuyền rộng rãi lập tức bật sáng lên vô số đèn màu, ngay cả không trung và mặt biển cũng trở nên rực rỡ.

Mỹ nữ trưởng phòng của phòng quan hệ xã hội tiến lên khoác tay Mục Tư Viễn, đồng thời nói vào tai nghe: "Bây giờ xin mời Mục tổng đốt pháo hoa."

Nói xong cô ấy đưa chiếc bật lửa cho Mục Tư Viễn, hai người cùng tân khách đi tới chỗ đặt pháo hoa.

"Bùm"

Ngọn lửa lóe lên, tiếng đinh tai nhức óc đánh thức mặt biển tĩnh lặng, pháo hoa nở rộ xinh đẹp rực rỡ dưới màn đêm.

Cố Bảo Bảo đứng trong một góc ngẩng lên nhìn, bỗng nhiên, trên bầu trời xuất hiện một chú sư tử con, trông như chòm sao sư tử lóe sáng bầu trời đêm.

Thực sự rất đúng dịp!

Cô thuộc cung sư tử, cô chính là một chú sư tử con!

Khóe mắt cô đã ươn ướt, khi còn là cô bé, cô thường mơ ước sẽ có một ngày anh Tư Viễn sẽ đốt pháo hoa vì một mình cô.

Tuy giấc mộng này chưa từng được thực hiện, nhưng vĩnh viễn ghi nhớ cảm giác tuyệt vời đó khi nằm mộng.

Có lẽ, giấc mộng ngay giờ phút này đã thành hiện thực.

Xem như trên chiếc du thuyền này chỉ có hai người bọn họ.

Xem như chú sư tử con dũng cảm này là anh đốt lên vì một mình cô.

Cứ lừa mình dối người như vậy đi

Vừa đốt xong đống pháo hoa bên trái, anh lại tới chỗ pháo bên phải, mỹ nữ trưởng phòng lập tức nhỏ giọng nhắc nhở: "Mục tổng, chỗ pháo hoa kia là dành để lát nữa anh và nữ hoàng vũ hội cùng đốt."

Anh dừng lại, lập tức đưa cái bật lửa cho mỹ nữ trưởng phòng, ánh mắt theo bản năng nhìn vào trong tân khách.

Cô ấy ở đâu? Có thấy được chùm pháo hoa này hay không?

Anh vẫn còn nhớ là cô thích nhất là những trò chơi của con gái này.

Lần trước khi thư ký chủ nhiệm bảo anh chọn pháo hoa, anh phát hiện bên trong đó có một cái có hình chòm sao sư tử.

Anh không chút do dự lựa chọn nó, anh biết cô thuộc cung sư tử.

Khi ấy cô thích nhất ở trước mặt anh nói mấy lời này: Em là một chú sư tử con dũng cảm, anh Tư Viễn, em sẽ dũng cảm yêu anh, cho dù anh không thích em, em cũng vẫn sẽ yêu anh.

Lời tỏ tình quá là kỳ quái mà cũng rất thẳng thắn, khi đó anh đã mười tám tuổi rồi thế nhưng thật sự đã bị cô gái mười lăm tuổi

ấy hù dọa.

Chú sư tử con trên bầu trời vừa rồi cô có thấy được không?

Cô có đoán được đây là món quà anh dành riêng cho cô không?

"Mục tổng, Mục tổng?"

Tiếng kêu của mỹ nữ trưởng phòng kéo anh ra khỏi hồi ức, anh nghiêng đầu: "Gì vậy?"

Mỹ nữ trưởng phòng thiếu chút nữa hai mắt trắng dã, "Đã tới phần khiêu vũ vòng tròn."

Khiêu vũ vòng tròn? ! Chính là do phòng quan hệ xã hội đặc biệt nghĩ ra để các cô gái tới từ khắp nơi đều có thể nhảy cùng anh một đoạn nhạc/ Nếu anh hợp ý ai thì có thể nắm tay người đó nhảy hết toàn bộ bản nhạc.

Và người mà anh nhảy hết toàn bộ bản nhạc chính là nữ hoàng vũ hội đêm nay.

Anh gật đầu, "Bắt đầu đi!"

Vừa rồi anh ở trong phòng chờ quá lâu, còn kéo dài nữa sẽ lộ ra sơ hở.

Mỹ nữ trưởng phòng bước lên trước cười nói: "Bây giờ Mục tổng muốn cùng các cô gái đêm nay cùng nhảy một điệu, cô gái nào có hứng thú có thể lên đây."

Lời tuy là vậy nhưng ai cũng ngầm hiểu, cho nên đi lên trước chỉ có những người đã được sắp xếp.

Tất nhiên là ngoại trừ Cố Bảo Bảo, vừa nghe xong thì cô đã định tiến lên.

Nhưng lúc này, Thân Văn Hạo cuối cùng tìm được cô, thấy cô định đi lên nhảy thì không khỏi kỳ quái kéo cô ấy lại: "Bảo Bảo? Em đi đâu thế?"

Cố Bảo Bảo quay lại cười, "Em đi khiêu vũ."

Anh sửng sốt, "Không, em đừng đi, khiêu vũ này là"

Anh tưởng cô không biết, nhưng cô lại gật đầu, trong ánh mắt lộ ra sự kiên quyết: "Em phải đi. Chính bởi vì vậy nên em mới tới đây!"

Nói xong, có tránh tay anh, bước nhanh lên giống như một con thiêu thân lao đầu vào lửa!

"Bảo Bảo!" Thân Văn Hạo thống khổ lắc đầu, như đã biết nhất định sẽ có kết cục đau đớn ấy.

Từ xa Mục Tư Viễn đã thấy cô đi lên, mặc một chiếc váy lộ vai màu đen xinh đẹp, đẹp đến mức anh không còn thấy được những cô gái khác, cũng đẹp đến mức khiến anh đau lòng.

Bởi vì đêm nay, anh không thể nắm tay cô nhảy hết một điệu nhạc.

"Mọi người hãy tham gia nào!"

Mỹ nữ trưởng phòng mặc dù nghi hoặc với sự xuất hiện của Cố Bảo Bảo nhưng cũng không nói gì, tiếp tục công vụ: "Xin mời

các cô gái xếp thành vòng tròn. Mục tổng sẽ khiêu vũ với lần lượt từng người, Mục tổng chúng tôi cảm thấy hết sức vinh hạnh! Cám ơn mọi gười, cám ơn mọi người!"

Phải là các cô vinh hạnh mới đúng!

Mấy cô gái ai cũng cười, tim thì nhảy như con choi choi, ai cũng hi vọng mình có thể trở thành cô gái nhảy hết điệu vũ với anh.

Trong giây lát, vũ khúc vang lên, đơn giản nhất là điệu nhảy 3/4, cho nên trừ vòng tròn nhỏ ở đây ra thì tân khách bên ngoài cũng vẫn nhảy được.

Hết người này tới người khác, Mục Tư Viễn nhảy với mỗi cô gái tối đa là tám nhịp liền buông tay mỉm cười mời người khác.

Tuy chính anh không có cảm giác, người khác cũng không có cảm giác, nhưng thật sự là sau mỗi động tác anh lại đếm xem còn mấy người nữa là đến phiên cô.

Biết rõ biện pháp tốt nhất để giảm bớt thương tổn với cô ấy là không nhảy với cô, trước khi đến phiên cô sẽ lựa chọn ra nữ hoàng vũ hội.

Nhưng tim anh... lại không thể kiềm nén làm cho bước chân cứ tiếp tục đi, đợi đến khi có thể nhảy cùng với cô.

Từng người đi qua, rốt cuộc anh lại buông ta một người nữa, nhìn cô bước tới chỗ mình.

Anh tiến lên kéo tay cô, khẩn thiết tới mức ôm luôn cô vào lòng.

Lý trí còn sót lại một ít đã để anh dừng lại

Cô ngẩng lên nở nụ cười xinh đẹp với anh, "Anh Tư Viễn" cô nói, "Em nghĩ anh sẽ không để em nhảy cùng. Anh có thể cho em cơ hội, em rất là vui."

Thật ngốc quá mà!

Tim anh nhũn ra, tay ôm eo cô dời lên xoa nhẹ gò má, "Còn nhớ điệu rum-ba em học vì anh không?"

Cô ngẩn ra, anh đã ra hiệu với mỹ nữ trưởng phòng.

Chốc lát, giai điệu lambada vang lên bên tai.

Còn đang hoảng hốt thì anh đã kéo tay cô rồi lại đẩy cô ra, cô nghe thấy âm thanh kia hát lên: Người đàn ông làm cho tôi khóc đã đi xa...

Ký ức ngày xưa ùa về, như bản năng, như một lời vẫy gọi, bước chân cô không tự chủ theo điệu vũ của anh.

Đây là điệu vũ anh thích nhảy nhất, *L*Q*Đ* cho nên cô vì vậy đã luyện tập rất lâu, mặc dù rất nhiều năm rồi nhưng không có chút ảnh hưởng tới động tác và kỹ thuật nhảy của cô

Thứ anh thích cũng là thứ cô thích, điều đó khắc sâu vào trong ký ức.

Nửa bản nhạc đã qua, trên boong thuyền vang lên một loạt tiếng vỗ tay.

Các tân khách đều dừng lại nhìn bọn họ nhảy, các cô gái nhìn nhau, ngờ vực, lẽ nào cô gái ấy sẽ là nữ hoàng vũ hội đêm nay.

Cố Bảo Bảo không còn tâm trí suy nghĩ những điều khác, tiết tấu bài này rất nhanh, nội dung trong bài hát rồi còn sự ưu thương ấy.

Người đàn ông duy nhất từng làm cho tôi khóc

Từng có được nhưng không biết quý trọng.

Kỷ niệm cũ sẽ đi theo người ấy,

Kỷ niệm cũ cũng sẽ đi theo tôi.

Chỉ có mặt trời và biển cả luôn làm bạn nhảy với tôi, tình yêu đã mất không cách nào tìm về

Nhảy đến đây là một động tác xoay tròn, vì vậy anh thả tay cô ra.

Cô xoay tròn, quay lại thì không thể nắm lại tay anh nữa.

Bởi vì, anh đã dắt bạn nhảy kế tiếp.

Cô gái ấy có kỹ thuật rất tốt, mặc dù bất chợt bị anh kéo ra nhưng lúc này cũng đã hoàn mỹ theo kịp nhịp chân của anh!

Tiếng vỗ tay vang lên lần nữa, hầu như gạt đi âm nhạc, cũng bao phủ cả cô.

Đôi mắt cô đẫm lệ trở nên mơ hồ quay đi mới phát hiện mình đã đứng ngay sát biên boong tàu.

Từ phía xa vang lên những tiếng reo hò, danh hiệu "Nữ Hoàng Vũ Hội" cũng không thuộc về cô.

Giọng nữ kia vẫn đang hát: Tiếng ca vui vẻ hòa với gia điệu của tình yêu đau khổ dừng lại giờ phút ấy

Tình yêu của cô cũng đã dừng lại ngay thời khắc ấy

Cô chậm rãi đi tới đầu khác boong thuyền, so với bên kia, nơi này im ắng và cô độc chỉ có gió biển lạnh lẽo làm bạn.

Cô tháo chiếc dây chuyền vừa dày vừa nặng trên cổ ra, muốn mình hít sâu không khí lạnh băng vào, có lẽ như vậy thì cô sẽ tỉnh táo hơn!

Nhưng lập tức cô phát hiện ra điều đó là vô dụng, trái tim như đã đóng lại, không cần dưỡng khí nữa.

-- nếu anh nguyện ý để em đi vào cuộc sống của anh thì xin cho em một chút xíu không gian và dũng khí, nếu anh không muốn, em tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh nữa --

Đây là lời cô đã nói, và đáp án của anh là -- không --.

Nước mắt cố nén vỡ òa, thấm ướt khuôn mặt xinh đẹp.

"Cố Bảo Bảo, tư vị thế nào?" Bỗng, Trịnh Tâm Du đi tới bên cạnh cô cười hỏi.

Cô không để ý đến.

Cô ta lại nói tiếp: "Nếu tôi nói, việc nãy rồi cô làm căn bản là không biết tự lượng sức, cái gì gọi là vác đá đập chân mình bây giờ cô đã hiểu chưa? Kỳ thực, cô sớm nên hiểu, việc này về sau sẽ không còn có nữa."

Cố Bảo Bảo vẫn không nói, xoay người định đi.

"Cô định đi đâu?"

Trịnh Tâm Du lạnh giọng hỏi, "Ngoại trừ chỗ này, cô có thể đi tới chỗ nào, vừa rồi mọi người đều cho rằng cô sẽ là nữ hoàng vũ hội hôm nay, chẳng ngờ xoay người đã bị thay thế, cô bây giờ đi chẳng phải là mất mặt hay sao?"

Cố Bảo Bảo dừng lại, tuy mặt đầy nước mắt nhưng vẫn quay lại nhìn cô ta: "Tôi không cho rằng việc đấy có gì mà mất mặt. Quyền lựa chọn là ở anh ấy, anh ấy chọn ai là tự do của anh ấy."

"Đừng nói hào phóng như vậy!" Trịnh Tâm Du biến sắc, "Bây giờ chỉ có hai chúng ta, cô không phải giả vờ làm thánh mẫu. Cùng là phụ nữ, tôi không tin cô lại không đố kị, oán hận gì cả!"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, cảm giác mình thực sự không có tiếng nói chung với cô ta, xoay người lại đi.

"Cô đứng lại!"

Cô ta hung dữ quát lên, đi lên trước đẩy Cố Bảo Bảo ra chỗ lan can: "Cố Bảo Bảo, cô nói đi, cô thừa nhận đi, cô đố kị sắp điên, cô hận anh ta muốn chết!"

Lực đẩy của cô ta quá lớn, Cố Bảo Bảo phải chật vật bấu víu vào lan can mới không bị ngã, "Cô điên rồi!"

Cô hét lên với Trịnh Tâm Du, mắt nhìn xuống, bên dưới là sóng biển cuồn cuộn.

Đó là do du thuyển chuyển động, chân vịt vận hành nhanh như

gió khuấy lên hoa sóng.

"Tôi điên?" Trịnh Tâm Du cười nhạt, "Tôi nghĩ tôi điên rồi, vì cô tôi mới điên, tôi bị cô ép điên! Cô phải trả giá lớn cho hành động đó!"

"Tôi trả giá cái gì"

Còn chưa nói hết thì cô đã thấy Trịnh Tâm Du hung ác lao tới.

Cô muốn tránh mà lại bị Trịnh Tâm Du đẩy mạnh.

Cô chỉ có thể vịn lan can tránh từng bước, quát lên bảo cô ta ngưng lại, "Trịnh Tâm Du, cô đừng có"

Đúng lúc này, chiếc giày cao gót bị trượt, cả người cô ta ngã ra khỏi lan can.

"A!" Cố Bảo Bảo kinh hãi, vội giữ chặt tay cô ta.

Trịnh Tâm Du từ chối ý tốt của cô, hai tay tùy tiện gạt một cái, lại không biết lực đẩy của mình là ra bên ngoài, chỉ nháy mắt, Cố Bảo Bảo không còn thấy đâu nữa.

"Tùm!"

Tiếng nước vang lên thật lớn, cô ta hoảng sợ quay lại nhìn bọt nước văng lên.

"Bảo Bảo!" Thân Văn Hạo lao tới nhưng vẫn chậm một bước.

Bầu trời đêm yên ắng lại, anh chỉ còn nghe được tiếng cánh quạt ăn thịt người kia truyền tới.

CHƯƠNG 106: HÔN MÊ BẤT TỈNH

Trái tim anh như bị xé tan ra từng mảnh, mở to mắt hét lên: "Trịnh Tâm Du, cô đáng chết!"

Nói xong, anh cũng nhảy xuống, biến mất trước mắt Trịnh Tâm Du.

"Văn Hạo!" Cô ta không nhịn được gào lên.

Nước biển lạnh buốt, cánh quạt quay liên tục, nếu rơi vào đó... Cô ta không dám nghĩ nữa, chỉ tiếp tục gào: "Văn Hạo, Văn Hạo."

Đoạn nhạc trên boong thuyền đã kết thúc, Mục Tư Viễn đang cùng "Nữ hoàng vũ hội" đốt pháo hoa.

Bỗng, anh nhìn sang phía đầu kia boong thuyền.

Theo đó mọi người đều im lặng, tiếng hét chói tai của Trịnh Tâm Du cũng vang đến.

Ai nấy cũng sửng sốt, Mục Tư Viễn cầm đầu chạy tới đó.

"Tâm du, em làm sao vậy?" Anh chạy lại kéo cô ta từ bên kia lan can lên.

"Bỏ ra!" Cô ta lớn tiếng hất ra, lúc này mới thấy rõ người tới là Mục Tư Viễn.

"Tư Viễn, Tư Viễn" Cô ta lo lắng nói, "Văn Hạo rơi xuống... rơi xuống đó"

Anh vội chạy lại nhìn xuống, thứ đầu tiên nghe được ấy là tiếng cánh quạt.

Nếu ngã từ nơi này, rất có thể rơi vào chỗ cánh quạt, vậy...

Trong lòng anh đang rất sửng sốt thì Trịnh Tâm Du lại nói tiếp một câu khiến linh hồn anh như bị xé ra, "Cố Bảo Bảo, Cố Bảo Bảo cũng rơi xuống..."

"Em nói cái gì!"

Anh ngơ ngác quay lại, khó tin nhìn cô ta.

Bất thình lình, anh leo lên lan can như muốn nhảy xuống cứu người.

Thư ký chủ nhiệm nhanh chóng kéo anh lại, "Mục tổng, anh nhảy xuống đó cũng vô dụng thôi, tôi đi gọi nhân viên cứu hộ trên thuyền!"

Tiếng cô ấy rất lớn đánh thức anh, "Mau lên!" Anh hét, "Dừng ngay thuyền lại, tắt cánh quạt đi! Mở hết tất cả đèn lên!"

Mấy phút sau trên thuyền sáng choang, ánh đèn bé nhỏ rọi lên mặt biển rộng lớn khiến người ta có cảm giác hoang mang.

Nhân viên cứu hộ cấp tốc hạ thuyền cứu nạn xuống, Mục Tư Viễn muốn đi với bọn họ tìm kiếm cứu người lại bị thư ký chủ nhiệm kéo tay lại.

"Mục tổng" Cô ấy nhỏ giọng nhắc: "Phía Luân Đôn vẫn chưa có truyền tới tin tức đàm phán!"

Anh lắc đầu, "Tôi không chờ được nữa, tôi..."

Nghĩ tới cái cánh quạt kia, giọng anh không nén nổi nghẹn ngào.

Anh quay lại không để ý tới gì nữa mà leo theo sợi dây xuống.

Năm nhân viên cứu hộ thêm anh nữa là sáu chia ra ngồi ở hai chiếc thuyền cứu nạn, bọn họ vừa cầm đèn pin rọi xuống mặt biển, vừa hô lớn tên Cố Bảo Bảo và Thân Văn Hạo.

Nhưng tìm gần nghìn mét lại không thấy chút đáp lại nào.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo!" Mục Tư Viễn hét lên đầy lo lắng, đau đớn không chịu nổi.

"Cứ vậy không được " Anh cởi áo khoác ra, "Tôi phải lặn xuống xem, mọi người theo tôi!"

Nói xong, anh nhảy xuống biển.

Lúc này, ai đó thấy phía xa hình như có người liền hét lên: "Mọi người mau nhìn bên kia!"

Những người cầm đèn liền chiếu qua đó, quả nhiên thấy được một người đang ôm một người khác bơi lại bên này.

"Nhất định là bọn họ!"

Mục Tư Viễn bám vào thuyền thúc giục: "Mau cho thuyền qua đó." Còn anh thì bơi nhanh tới chỗ Thân Văn Hạo.

Khi đưa được hai người lên bờ, Thân Văn Hạo thì kiệt sức, mà Cố Bảo Bảo cũng đã hôn mê.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo!"

Mục Tư Viễn lo lắng gọi cô, tay ép lồng ngực cô xuống, cô phun ra mấy ngụm nước lớn rồi mãi mà không tỉnh lại.

Thân Văn Hạo chật vật lên tiếng: "Cánh tay cô ấy.."

Chưa nói hết nhưng do thể lực không còn chống đỡ được nữa mà ngất đi.

Cánh tay?

Mục Tư Viễn vội cầm cánh tay cô lên xem, có thể là đã chạm vào vết thương mà người cô run rẩy, còn tay phải anh dính đầy máu.

Cánh tay cô ấy bị thương!

"Chắc là do cánh quạt!" Một nhân viên cứu hộ lấy ra băng gạc đã chuẩn bị sẵn vừa băng bó cho cô vừa nói: "May mắn là mới chỉ cắt vào tay, chứ nếu mà cắt vào đầu..."

"Câm miệng!"

Anh quát lên, không muốn nghe tiếp!

"Thông báo du thuyền quay về" Anh chỉ thị, "Gọi xe cứu thương!"

Đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện vết thương trên cánh tay Cố Bảo Bảo rất lớn, khâu hết ba mươi mũi, cũng vì ngâm nước quá lâu mà người lên cơn sốt rồi hôn mê bất tỉnh.

Về phần Thân Văn Hạo thì không có bị thương gì cả, tiêm vào mấy mũi glu-cô-zơ nồng độ cao, ngủ đến sáng mai là sẽ tốt hơn.

Thư ký chủ nhiệm vào phòng bệnh nhỏ giọng nói, "Mục tổng, bên kia đã có tin tức."

"Thế nào?"

Thư ký chủ nhiệm thở phào, "Đàm phán thành công, bọn họ dùng số tiền chúng ta đưa bồi thường Cổ Tín Dương rồi rút người về."

Anh thở dài, "Vì sao không sớm hơn?"

Đàm phán thành công sớm hơn, anh có thể không cần buông tay cô ra, cô cũng sẽ không rơi xuống biển.

"Có tra ra được chuyện xảy ra thế nào không?" Anh tiếp tục hỏi, "Vô duyên vô cớ sao cô ấy lại rơi xuống biển?"

Thư ký chủ nhiệm hơi khó xử, môi khẽ nhúc nhích nhưng không biết nói thế nào.

"Nói tình hình thực tế!"

Cô ấy gật đầu, "Không cách nào tra ra được. Lúc đó chỉ có ba người là phó quản lý Thân, cô Cố và cô Trịnh, bây giờ phó quản lý Thân và cô Cố đều hôn mê, bên phía cô Trịnh tôi không biết nên hỏi thế nào."

Cô Trịnh là ai? ! Cô có thể tùy tiện hỏi cô ấy như thẩm vấn phạm nhân được sao?

Quả nhiên, Mục Tư Viễn nghe xong trầm mặc một lúc mới nói: "Vậy thôi. Chờ khi nào bọn họ tỉnh lại rồi bàn!"

Sau khi Thân Văn Hạo nhảy xuống biển, tâm tình cô ấy đã không tốt, anh cũng không muốn đi hỏi cô ấy chuyện xảy ra lúc đó vào lúc này.

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, vẫn đứng đó chưa đi.

"Còn có việc gì sao?"

Cô ấy gật đầu: "Mục tổng, bên kia đã đàm phán thành công, còn rất nhiều chuyện cần anh sắp xếp."

Anh nao nao, lắc đầu: "Tôi muốn chờ cô ấy tỉnh lại."

Bằng không anh sẽ không yên lòng.

Thư ký chủ nhiệm cau mày, cô biết anh lo lắng, nhưng mà: "Mục tổng, chuyện này thực sự không thể kéo dài hơn, nếu không rèn sắt khi còn nóng, chỉ sợ sẽ có thay đổi!"

Con thỏ nóng nảy còn biết cắn người, nếu không hoàn toàn ngăn chặn Cổ Tín Dương, để anh ta dậy lên làn sóng gì nữa thì cũng sẽ là sự đe dọa tiềm ẩn với cô Cố!

Những đạo lý ấy Mục Tư Viễn đều hiểu, nhưng anh làm sao có thể đi khi cô còn đang hôn mê? !

"Mục tổng" Thư ký chủ nhiệm chỉ có thể nghĩ cách, "Tôi sẽ ở đây trông chừng, cô Cố nếu tỉnh lại thì tôi sẽ báo với anh, anh thấy có được không?"

Chỉ có thể như vậy!

Mục Tư Viễn bất đắc dĩ gật đầu, đau nhức trong ngực khiến anh nhíu chặt đôi lông mày.

Anh đi tới mép giường, cúi đầu hôn lên trán Cố Bảo Bảo.

Không dừng ở đó, vừa hôn, đôi tay anh ôm chặt lấy cô, ép chặt vào lồng ngực mình.

"Bảo Bảo" Anh thì thầm bên tai cô: "Em chờ anh nhé, anh sẽ trở lại ngay."

Xong anh đặt cô xuống, chỉnh lại chăn mền, gạt nhẹ làn tóc mai rối bời rồi mới quay đi.

Xe nhanh chóng đi tới công ty.

"Mục tổng" Thư ký chủ nhiệm cúp điện thoại nói: "Người bên ngân hàng gọi tới, chuyện đó đã xong rồi."

Anh gật đầu, nhưng cũng không thấy nhẹ nhõm.

Người phụ trách đàm phán ở Luân Đôn dựa theo chỉ thị của anh, đánh tráo chi phiếu rồi dẫn dắt đối phương dùng tấm chi phiếu này bồi thường cho Cổ Tín Dương.

Sau khi tấm chi phiếu ấy tới ngân hàng, người trong ngân hàng mà anh xếp vào lại chuyển số tiền trên tấm chi phiếu về tài khoản của anh, còn tấm chi phiếu ấy coi như trở thành phế thải..

Anh biết Cổ Tín Dương gần như đã dùng tất cả tiền của mình

để mua sát thủ, anh làm vậy không khác nào khiến Cổ Tín Dương cả vốn cũng không thu về được.

Điều anh lo lắng bây giờ là anh ta sẽ chó cùng rứt giậu.

"Mục tổng"Thư ký chủ nhiệm hiểu được nỗi lo của anh, khuyên lơn: "Lát nữa anh đưa ra điều kiện hậu hĩnh như thế, tôi nghĩ phó tổng Cổ sẽ không cự tuyệt."

Hi vọng là như vậy!

Lúc này xe đã dừng lại trước cổng công ty, bọn họ xuống xe rồi trực tiếp đến thẳng văn phòng Phó tổng giám đốc.

Những người đứng ở cửa đều là người của anh phái tới kiềm chế Cổ Tín Dương.

Thấy anh đến lập tức báo cáo: "Mục tổng, anh ta ở bên trong, hiện vẫn không có phản ứng gì đặc biệt!"

Anh gật đầu, ra hiệu cho bọn họ mở cửa rồi đi vào.

Quả nhiên, Cổ Tín Dương đang gác chân trên bàn, tay cầm điếu xì gà hút, thấy anh vào cũng không phản ứng.

Anh đứng trước bàn lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh không có lời gì muốn nói với tôi sao?"

Trong làn khói mịt mù, Cổ Tín Dương mở mắt ra, bình tĩnh nhìn vào mắt anh: "Được làm vua thua làm giặc, có gì hay mà nói?"

Khóe môi anh ta hé ra, như đang cười khẩy, "Cả hai lần tôi đều thua anh, thật sự là tài nghệ không bằng người!"

Mục Tư Viễn không muốn nói mấy lời nhảm nhí với anh ta, "Tôi tới không phải để thảo luận vấn đề này với anh, mà là mời anh đi khỏi đây!"

"Đi ư?" Anh ta cười, "Sao tôi phải đi? Tôi đường đường là Phó tổng của tập đoàn Mục Thị đấy! Mục Tư Viễn, đừng tưởng rằng lần này anh thắng là có thể bình yên, tôi còn cả đống cơ hội đối phó anh!"

"Anh không có cơ hội!"

Mục Tư Viễn nói như chém đinh chặt sắt, "Lần này tôi không những mua chuộc người của anh, mà tôi còn nhờ đối phương cắt đứt đường lui của anh rồi, sau này anh vĩnh viễn đừng nghĩ tới cách đó!"

Nghe vậy, Cổ Tín Dương sửng sốt, mắt nheo lại: "Anh thực sự đã làm như thế?"

Anh không lên tiếng, im lặng đã thay cho câu trả lời.

Cổ Tín Dương bóp tắt điếu xì gà, hung dữ nói: "Đừng tưởng anh làm vậy là tôi không còn cách nào khác."

"Anh còn có cách gì?"

Anh cười nhạt, "Anh tưởng bọn họ bồi thường lại cho anh gấp đôi là anh có tiền sao?"

Cả căn phòng lặng xuống, bầu không khí đông cứng như trong tủ lạnh.

Bỗng nhiên, Cổ Tín Dương mở máy tính gõ liên tục, mắt trợn to nhìn chằm chằm vào màn hình.

Anh ta lắc đầu, không tin những gì mình nhìn thấy!

"Mục Tư Viễn, mày..." Anh ta hét lên, "Mày dám làm như thế!"

"Vì sao tôi không dám?"

Mục Tư Viễn nhìn anh ta, "Tôi từng nói với anh, đừng có tới nơi này, anh có nghe tôi không?"

"Tao dựa vào cái gì mà không thể tới?" Cổ Tín Dương uất hận hỏi ngược lại: "Đây là công ty ba mày, cũng là công ty mẹ tao, dựa vào cái gì mà mình mày độc chiếm?"

"Anh đang nằm mơ sao?" Anh cười nhạt, "Lẽ nào anh không biết ba anh đã sớm bán hết cổ phần công ty đi để cờ bạc hay sao? !"

Nghe thế, sắc mặt Cổ Tín Dương trắng bệch, sao anh ta không biết được chứ? Anh ta chỉ một mực không muốn tin điều đó thôi!

Nhìn anh ta như vậy, Mục Tư Viễn cũng không nhẫn tâm dồn ép anh ta nữa, "Bây giờ... Tôi cho anh hai lựa chọn."

"Thứ nhất anh rời khỏi Mục Thị, vĩnh viễn đừng bao giờ quay lại. Thứ hai, Mục Thị ở Nam Phi có một hầm quặng nhỏ, anh qua đó phụ trách! Khu đó đã hình thành sơ bộ rồi, sau này lãi lộ mình anh chịu trách nhiệm!"

"Hầm quặng nhỏ?"

Thứ mà Nam Phi có nhiều nhất chính là mỏ vàng!

Anh ta mà tốt với anh thế sao?

Cổ Tín Dương không tin bĩu môi, "Mục Tư Viễn, mày muốn giở trò đùa bỡn gì cứ nói thẳng, không cần lừa tao tới nơi đó!"

Mục Tư Viễn không để ý tới anh ta, chỉ nói, "Có tin hay không tùy anh, anh đồng ý thì đi, không thì cút!"

Cổ Tín Dương chậm rãi ngồi xuống, sau khi nghĩ một lúc, trong lòng anh ta liền có chủ ý, thình lình lên tiếng: "Tôi đi!"

Mục Tư Viễn gật đầu, sải bước ra ngoài.

Cổ Tín Dương cuối cùng cũng giải quyết, anh thở phào đi lên xe.

"Mục tổng, quay về bệnh viện sao?"

Tài xế hỏi, anh gật đầu thì lại nghe thấy tiếng giày cao gót.

Quay ra mới thấy thư ký chủ nhiệm đuổi theo lo lắng nói: "Mục tổng, ông Trịnh gọi tới nói cô Trịnh không ổn, muốn mời anh qua nhà."

Anh sửng sốt, "Cô ấy làm sao?"

"Hình như cô ấy tự giam mình trong phòng, bọn họ gọi sao cũng không mở cửa, còn nghe được trong phòng có tiếng đổ vỡ."

"Vậy..." Trong lòng anh quýnh lên, vội hỏi: "Ở bệnh viện có tin gì không?"

Thư ký chủ nhiệm lắc đầu: "Cô Cố vẫn chưa tỉnh lại."

"Thế thì tới nhà Tâm Du trước." Anh dặn tài xế rồi ngồi lên xe.

Xe vừa lái vào hoa viên nhà họ Trịnh thì liền thấy ba Trịnh với mẹ Trịnh chạy ra đón.

"Tư Viễn, Tư Viễn!"

Ba Trịnh lo lắng kéo anh, "Tâm Du làm sao vậy? Từ bữa tiệc lần trước nó cứ giam mình trong phòng, cô chú gọi sao cũng không mở cửa."

Mẹ Trịnh lo quá mà nước mắt đầm đìa, nói không nên lời, một mức kéo anh vào nhà.

Tới trước cửa phòng Trịnh Tâm Du, quả nhiên nghe được những thanh âm "cốp cốp".

Anh cẩn thận nghe, giống như là... Có người đập trán vào tường...

"Chìa khóa đâu ạ?" Anh vội vàng hỏi.

Ba Trịnh lắc đầu, "Không có chìa khóa dự phòng!"

Mục Tư Viễn không nói gì, hơn nửa ngày, hai người bọn họ cộng thêm ba người giúp việc mà lại không nghĩ ra cách gì mở cửa?

Anh nghĩ rồi chạy xuống dưới lầu cầm một cái ghế gỗ lên, đập mạnh vào cửa.

"Rầm..."

Cái ghế gãy, trên cánh cửa cũng bị đập vỡ, anh luồn tay vào chốt khóa rồi mở ra.

Ba người vọt vào, không thấy Trịnh Tâm Du ở chỗ nào, mũi rượu nồng nặc ập đến.

"Du Nhi?"

Anh gọi mấy tiếng, đi vào nhà tắm với ra ban công kiểm tra cũng không phát hiện cô đâu.

Ba Trịnh với mẹ Trịnh cũng gọi, nhưng Trịnh Tâm Du lại không có trả lời.

"Du Nhi, con đang ở đâu?" Mẹ Trịnh khóc tựa vào giường, bà sắp không chịu nổi.

Ánh mắt Mục Tư Viễn nhìn bà, rồi anh bỗng ngồi xuống xốc ra giường lên.

Lập tức lộ ra một đôi mắt sợ hãi.

"Du Nhi!" Anh kinh ngạc, vội đưa tay muốn kéo cô ra ngoài.

"Thả ra, thả ra..."

Trịnh Tâm Du ra sức giãy dụa, hơi thở đầy mùi rượu, hiển nhiên là đã uống say.

Anh thả tay ra ngay, sợ không cẩn thận làm cô ấy bị thương thì lại thấy trán cô đầy máu, chảy xuống mặt.

"Du Nhi! Em làm sao vậy?"

Anh giữ lấy tay cô, hét ra với người hầu ở ngoài cửa: "Mau lấy hòm thuốc lại đây!"

"Anh thả ra, em không cần anh lo, không cần anh lo!"

Cô hét lên, thoát ra khỏi anh, trèo lên giường bọc mình trong chăn, vừa khóc vừa nói: "Anh ấy không cần em, không cần em nữa... Em nên làm cái gì bây giờ..."

Anh biết người mà cô nói tới là Thân Văn Hạo liền nói ngay: "Du Nhi, anh ta không phải là không cần em đâu, bây giờ anh ta còn đang trong bệnh viện chưa tỉnh lại mà."

Nghe vậy, Trịnh Tâm Du lấy được sự yên tĩnh trong giây phút, cô mở to mắt nhìn anh, "Bệnh viện?"

Thấy anh gật đầu, cô lại lắc đầu: "Anh gạt em, anh gạt em... Anh ấy sao có thể ở bệnh viện được chứ?"

"Du Nhi" Ba Trịnh cắt ngang bọn họ, hỏi: "Con đang nói ai? Ai không cần con?"

"Mau nói là ai?"

Trịnh Tâm Du nhíu mày, chợt cắn chặt răng, giờ mới cảm giác được cơn đau trên trán, "Đau quá!"

Cô che tai lại, "Ba đừng nói nữa, con đau quá, đau quá..."

Vừa nói cô càng co rúc lại trong chăn, mắt nhắm nghiền, một lúc sau thì đã ngủ mê man.

"Chú Trịnh, chú đừng hỏi vội." Mục Tư Viễn cầm hòm thuốc mà người giúp việc đưa tới, "Trước tiên rửa sạch vết thương cho Du Nhi đã."

Nói rồi anh mở hòm thuốc ra, dùng cồn rửa sạch vết máu trên trán cô mới phát hiện đầu cô đã nứt ra thật lớn.

Anh không nhịn được thở dài, "Du Nhi, em sao ngốc vậy?"

Anh đứng dậy nhìn ba Trịnh với mẹ Trịnh, "Vết thương hơi lớn, chỉ có thể đưa tới bệnh viện xử lý, bằng không sẽ để lại sẹo."

"Vậy thì mau đưa nó tới bệnh viện."

Ba Trịnh đau lòng lắc đầu, bước nhanh ra ngoài gọi điện.

Gần Trịnh gia có một phòng khám, anh tất nhiên lo lắng điều kiện chữa bệnh ở đó.

Vả lại anh còn muốn đưa cô ấy tới bệnh viện mà Cố Bảo Bảo đang nằm, vậy thì sẽ dễ dàng để anh chăm sóc cô mà cũng có thể ở bên cạnh Bảo Bảo.

"Vết thương không phải quá sâu" Bác sĩ xử lý xong vết thương cho Trịnh Tâm Du nói: "Mọi người không cần lo lắng."

Ba Trịnh mẹ Trịnh gật đầu, đều nhìn Mục Tư Viễn, "Tư Viễn, thật sự... làm phiền cháu quá."

"Chú Trịnh, chú đừng nói vậy."

Bởi vì trong lòng đang nghĩ tới Cố Bảo Bảo nên anh rất miễn cưỡng cười, nhìn bác sĩ băng bó cho cô, miếng vải rủ xuống

khiến đôi mắt khó chịu, nhíu mày liên tục.

Liệu có chạm đến vết thương không?

Anh nghĩ, gạt miếng vải ra cho cô, đang định rút tay về thì chợt cô nắm chặt lấy cổ tay anh.

Lời tác giả: ta chuẩn bị ngược anh Tư Viễn đây, mọi người hãy ủng hộ nhiệt tình nhé!!!

CHƯƠNG 107: EM NHẤT ĐỊNH CÓ THỂ QUÊN ANH

Lạnh quá. Lạnh quá.

Cảm giác lạnh buốt từ bốn phía ập tới, cô sắp không chịu nổi nữa rồi.

Rồi cánh tay đụng vào gì đó, lực đẩy cực mạnh thiếu chút nữa làm cô ngất.

Cô không ngất, nhưng còn thống khổ hơn cả ngất.

Miệng há ra, nước biển ùa vào, vừa mặn vừa khổ, quả là khó chịu.

Cô lấy hết sức lực cuối cùng vùng vẫy trong nước, nhưng rồi cánh tay truyền đến từng cơn đau buốt.

Đau quá, đau quá, đau quá. . .

Cơn đau đớn ấy làm cô ngất xỉu lập tức, trước mắt trở nên đen kịt

Nhưng cô cảm thấy mình hình như không có bất tỉnh, cô vẫn còn

nghe được tiếng sóng biển.

Và tiếng đạp nước dồn dập.

Đang còn mơ hồ, có người đàn ông nói chuyện với cô, nói gì đó mà cô không nghe rõ, nhưng thanh âm ấy rất quen thuộc.

Là anh sao?

Có phải là anh không?

Không, không phải đâu, anh sao lại ở bên cạnh cô được chứ?

Trong buổi vũ hội, anh đã thả tay cô ra.

Cố Bảo Bảo, cô hô to trong lòng, không muốn anh nữa, không muốn anh nữa...

Nhưng âm thanh quen thuộc kia vẫn vờn quanh bên tai làm cô không nhịn được muốn mở mắt ra.

Cô cố gắng, cố gắng hết sức, cuối cùng...

Cô đã mở được mắt.

"Bảo Bảo, em tỉnh rồi!" Khuôn mặt người đàn ông hiện ra trước mắt, cũng không phải...

Người cô tưởng rằng có thể thấy.

"Bảo Bảo, em có thấy đỡ hơn chút nào không?"

Thân Văn Hạo luôn miệng hỏi, cô từ từ tỉnh táo hẳn, gật đầu.

Anh liền thở phào nhẹ nhõm, "Em không có việc gì là tốt rồi."

Anh thực sự quá lo lắng, mê man đến một nửa thì thình lình tỉnh lại, sợi hãi không biết mình đã kéo cô lên thuyền cứu nạn chưa, cho nên nhất định phải đi xem.

Cố Bảo Bảo dời ánh mắt đến bộ quần áo bệnh nhân trên người anh, kỳ quái hỏi: "Văn Hạo, sao anh... sao anh cũng thay quần áo?"

"Không có việc gì!" Anh cười nói, "Cả người anh ướt đẫm nên mới thay quần áo thôi, em không cần lo."

Anh nhét lại góc chăn cho cô rồi dịu dàng nói: "Em ngủ thêm một lúc đi, đừng suy nghĩ quá nhiều."

Cô cũng không ngủ, mắt nhìn anh: "Văn Hạo, cám ơn anh."

Nhớ lại chuyện xảy ra trước khi hôn mê, lẽ nào cô còn chưa đoán ra được là anh nhảy xuống thuyền cứu cô sao? !

Hóa ra người đàn ông nói chuyện trong mơ ấy là anh, không phải người nào khác.

Tuy nghĩ vậy nhưng ánh mắt cô vẫn không nhịn được nhìn xung quanh một lần, cuối cùng đành thất vọng thu về.

Thân Văn Hạo biết cô đang nghĩ gì, chẳng qua anh thấy rất kỳ quái, trước khi thể lực anh cạn kiệt mà ngất đi thì không phải còn thấy Mục Tư Viễn trên thuyền cứu nạn sao? Bây giờ người đi đâu rồi ?!

"Bảo Bảo à" Anh thấy là mình nên nói cho cô biết Mục Tư Viễn

cũng rời khỏi thuyền, nhưng cô lại lắc đầu, "Văn Hạo, em mệt quá, muốn ngủ một chút."

Nói xong cô nhẹ nhàng xoay người rồi nhắm mắt lại.

Anh mới mở miệng ra, lại đành phải ngậm lại: "Em nghỉ ngơi cho tốt..."

"Bảo Bảo!"

Còn chưa nói xong thì một giọng nói lo lắng khác vang lên ở cửa, anh quay lại nhìn, Cố Bảo Bảo cũng kinh ngạc mở mắt, thẳng người nhìn ra ngoài.

Chưa kịp thấy rõ người tới là ai, cô đã lọt vào một vòng tay ấm áp.

Cô sửng sốt, "A Diệp?"

Không phải anh ấy còn đang ở Mỹ sao? Thế nào lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Công Tôn Diệp nhìn cô từ trên xuống dưới, trong giọng nói kèm theo chút hoảng loạn: "Em không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?"

Chưa từng thấy anh như vậy, Cố Bảo Bảo có chút bối rối, ngơ ngác lắc đầu.

Anh cũng đã tự tìm thấy cánh tay được băng bó của cô: "Bảo Bảo, rốt cuộc là chuyện gì hả? Sao em lại thành ra như vậy?"

Nhìn vết máu thấm ra ngoài băng, lòng anh đau nhói.

"Em... Em không sao." Cô vội lắc đầu, "A Diệp, anh đừng... Đừng như vậy, em không sao mà..."

Cô lại hỏi: "Không phải anh... đang ở Mỹ à? Sao..."

Anh không để ý tới câu hỏi của cô, cẩn thận kiểm tra lại, xác định cô thật sự không sao mới thở phào.

"Bảo Bảo!"

Anh ôm chầm hai vai cô, động tác thân mật ấy làm cô đẩy cũng không phải, không đẩy cũng không phải, đành phải lặng lẽ lui lại sau.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì hả?" Anh hỏi.

Nghe vậy, Thân Văn Hạo vẫn đứng bên cũng ngước lên, lại nghe cô lắc đầu nói: "Không có... Không có gì cả, em chỉ không cẩn thận... không cẩn thận rơi xuống biển."

"Không cẩn thận?" Anh nhíu chặt mày, còn có người không cẩn thận lộn nhào qua lan can du thuyền rơi xuống biển nữa ư?

Tuy không tin, anh cũng hiểu tính cách của cô, chuyện không muốn nói thì tuyệt đối sẽ không nói, vậy nên cũng không miễn cưỡng cô.

"Em nghỉ ngơi đi, thật sự là..." Anh bất đắc dĩ lắc đầu, khóe mắt lộ ra sự cưng chiều, "Thực sự ngay cả đứa bé cũng không bằng."

Thấy được trong mắt cô còn có sự nghi hoặc liền nói: "Trong bệnh viện này có người bạn của anh, họ nói thấy em nên mới

gọi điện cho anh."

"Vậy nên anh từ Mỹ gấp gáp về đây?" Cô vô cùng kinh ngạc, lại có chút bối rối cúi đầu.

Cô mới hôn mê mấy giờ chứ?

Nhất định là anh nhận điện thoại xong lập tức bay về ngay đây mà.

Công Tôn Diệp sao không nhìn ra tâm tư của cô, vội vàng nói: "Anh cũng vừa vặn về đây là có công chuyện, em chớ suy nghĩ lung tung." Anh không muốn tạo áp lực cho cô, "Mau nằm xuống nghỉ đi."

"A Diệp..." Cô cảm kích nhìn anh, cuối cùng cũng mỉm cười.

Sự quan tâm anh dành cho cô như mùa xuân ấm áp, nhưng không hề tạo thành gánh nặng hay sự thương hại.

Anh cũng cười lại, nhẹ nhàng vuốt mũi cô, "Sau này có ngồi thuyền, anh hi vọng em đừng bao giờ đứng ở bên cạnh lan can nữa."

Cô mỉm cười, "Anh coi em như con nít thật sao?"

Nghe được tiếng cười của bọn họ, Thân Văn Hạo lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh, dù sao anh có ở đó cũng thành thừa thãi.

Tới khu vực hút thuốc ở một góc hành lang, anh rút một điếu thuốc rồi đốt.

Khổ sở trong lòng đương nhiên có, nhưng thấy cô không có việc

gì là anh an tâm rồi.

Mấy ngày nay, anh cũng dần hiểu ra, anh không thể cưỡng cầu cô được.

Anh có thể yêu cô, lại không thể gò ép cô đáp trả lại tình yêu của anh.

Bởi trong những năm anh rời khỏi nơi này, cuộc sống của cô không phải là một khoảng trống không.

Ai đã nói, yêu một người không nhất định là phải có được cô ấy?

Anh cười khổ sở, thật muốn chửi một câu "chó má"!

Ai có thể yêu một người mà lại không cần có được cô ấy?

Trừ phi người kia và anh, cả đời này làm bạn với thống khổ.

Dập tắt tàn thuốc, hai tay anh chà xát lên khuôn mặt lạnh lẽo, quay lại phòng của mình, quyết định ngủ một giấc.

Bỗng, khóe mắt anh thấy một người quen.

Anh ngừng bước, đứng né vào bên cạnh, lặng lẽ nhìn theo người kia.

Mục Tư Viễn? !

Phòng bệnh của ai, anh ta ở đây làm gì? Chẳng lẽ còn có người bị thương khác?

Còn đang nghi hoặc thì thấy Mục Tư Viễn đứng dậy để lộ ra

người đang trên giường bệnh, lại là Trịnh Tâm Du? !

Mục Tư Viễn đứng lên, cô ta cũng dần mở mắt ra, kinh ngạc nhìn thoáng qua mới nói: "Tư Viễn, là anh?"

Mục Tư Viễn gật đầu hỏi: "Em có thấy khá hơn chút nào không?"

"Em...?" Cô sờ lên trán chạm vào miếng vải, "Em sao vậy... Đau quá!"

"Đừng chạm vào!" Mục Tư Viễn nhắc cô, "Coi chừng để lại sẹo!"

Cô đau nhức bĩu môi, "Em làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Mục Tư Viễn mỉm cười, "Bây giờ em không sao là được, mấy chuyện không vui thì đừng nên nhớ lại, nghỉ ngơi nhiều một chút."

Nói xong anh cẩn thận rút tay mình bị cô nắm ra.

Vừa rồi trong cơn mơ cô cứ nắm chặt tay anh, mấy lần anh muốn cựa ra nhưng cô lại lập tức cảm nhận được rồi la khóc trong mơ.

Anh không đành lòng, vả lại vừa rồi ba Trịnh với mẹ Trịnh cũng ở đây, xuất phát từ sự tôn trọng với bọn họ nên cũng không vùng tay ra!

Thế nên cứ để mặc cho cô nắm, giờ cô tỉnh lại rồi, anh không thể nán lại lâu hơn nữa, anh muốn đi thăm Bảo Bảo!

Nhưng mà, ý thức được ý nghĩ của anh, cô lại giữ chặt cổ tay anh hơn, "Tư Viễn" Cô lo sợ không yên hỏi, "Anh đi đâu vậy? Anh đừng đi, em có hơi... hơi sợ."

"Đây là bệnh viện mà" Mục Tư Viễn trả lời, "Em không cần sợ. Bây giờ anh phải mau đến xem Bảo Bảo thế nào, cô ấy một mực hôn mê bất tỉnh không biết giờ ra sao rồi."

Anh muốn đi xem Cố Bảo Bảo!

Trong lòng cô càng khẩn trương hơn, tay kéo mạnh anh lại.

Nếu Cố Bảo Bảo tỉnh lại, liệu có nói cho anh biết là trong lúc các cô tranh chấp, cô ta bị cô đẩy nên mới rơi xuống biển không?

Nếu anh mà biết, liệu có giống như Văn Hạo căm thù chán ghét phỉ nhổ cô không?

Anh sẽ không tin, cô không phải cố ý, cô thực sự không phải cố ý!

"Du Nhi, em bỏ anh ra trước đã, em đừng có sợ."

Cô càng lắc đầu, tay kia cũng nắm lấy cổ tay anh, "Tư Viễn, anh đừng đi, đừng để em một mình... Em sợ lắm."

Mục Tư Viễn nhíu mày, sao lại một chút cũng không giống như Tâm Du bình thường hay thông tình đạt lý vậy? !

Nhưng chắc cũng còn chưa tỉnh hẳn rượu nên tâm tình không được ổn định lắm.

Anh cũng không suy nghĩ nhiều, rút mạnh tay ra.

Sức lực anh lớn hơn cô ta rất nhiều lần, chẳng mất công sức mấy đã giật tay lại.

"Du Nhi, em nghỉ ngơi thật tốt!" Anh vừa nói vừa đi nhanh ra cửa, "Lát nữa anh sẽ quay lại thăm em!"

"Không, Tư Viễn, anh đừng đi..." Anh lại không để ý đến cô ta, bước đi không quay đầu lại.

Cô ngơ ngác, sắc mặt trắng bệch, tay chân trở nên lạnh lẽo.

Cô thấy mình như tù nhân đang chờ "hình phạt", chờ Mục Tư Viễn từ chỗ Cố Bảo Bảo về, cô sẽ phải nhận lấy tội của mình!

Nhưng mà, Mục Tư Viễn chưa thấy đâu, người mà cô khát vọng trong mơ lại đột nhiên đứng ở cửa.

"Văn Hạo..." Cô vừa mừng vừa sợ, "Anh... anh tới thăm em sao?"

Người đàn bà đáng thương lại hèn hạ, cô ta lo Bảo Bảo sẽ nói chuyện đã xảy ra trên du thuyền mà lại không biết người ta căn bản không muốn truy cứu!

Ánh mắt Thân Văn Hạo lạnh lẽo lại khinh thường, hờ hững liếc qua cô ta rồi rời đi.

Trịnh Tâm Du sững sờ, tay đưa lên sờ má mình.

Vừa rồi cô thật sự đã thấy anh, hay đó chỉ là một giấc mơ?

***

Bước gần tới phòng bệnh, Mục Tư Viễn nghe được rõ ràng tiếng trò chuyện bên trong, thỉnh thoảng còn có cả tiếng cười nữa.

Anh cuối cùng không nhịn được đứng lại ở cửa lắng nghe giọng cô bên trong: "A Diệp, anh nhất định không được nói chuyện này cho ba mẹ em biết đâu đấy."

"Hưm?" Công Tôn Diệp cười, "Em sợ họ trách em ngay cả một đứa trẻ con cũng không bằng, lại có thể ngã từ trên thuyền xuống biển chứ gì? *L*Q*Đ* Anh thấy em chính là sợ chú Cố cho ăn một bữa "giáo huấn" ấy!"

"Ai nói!" Cô lắc đầu, "Ba chưa bao giờ giáo huấn em, ông là người hiểu em nhất trên thế giới này!"

"Đúng thế, nhưng nếu em không nghỉ ngơi thật tốt, chú ấy nhất định sẽ cho em hai cái tát để thể hiện tình thương với em!"

"Anh...!"

Cố Bảo Bảo bị anh chọc cười, tiếng cười truyền vào trong tai lại như cái gì đó đang cắt lên trái tim anh.

Có hơi đau, có hơi chua xót.

Hít sâu một hơi, anh vẫn đi vào.

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, Cố Bảo Bảo nhìn anh, ánh mắt hoảng sợ, tay nắm chặt chăn.

Cô ấy sợ anh?

Động tác nhỏ bé ấy anh đều nhìn rõ, trong lòng đau nhức.

"Bảo Bảo, em khá hơn chút nào không?" Anh ngồi xuống bên giường.

Tay vươn ra như muốn cầm lấy tay cô.

Cô lại né tránh, để tay vào trong chăn.

Anh sửng sốt, có lẽ chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy cho nên không biết làm thế nào cho phải.

Chỉ chốc lát, anh không thể làm gì khác hơn là thu tay về, lại hỏi: "Em có khá hơn chút nào không?"

Cô gật đầu, người lui lại vào chăn, nói: "Tôi muốn đi ngủ, mời anh... mời anh ra ngoài."

Nói ra như thế thật khó khăn, nhưng cô vẫn phải nói.

Bởi vì cô từng nói, cũng đã hạ quyết tâm, từ nay về sau không quấy rầy anh nữa, không còn chút liên quan gì đến anh.

Nhưng anh không đi, ánh mắt dừng thật lâu trên khuôn mặt cô, sâu trong đó hiện lên sự dịu dàng.

Cố Bảo Bảo căn bản không có nhìn anh nên đương nhiên không phát hiện ra.

Đột nhiên, cô thấy cánh tay mình bị cầm lên, lo sợ quay lại, là anh đã kéo cánh tay cô ra muốn kiểm tra vết thương.

"Tôi... tôi ổn lắm, không cần phải xem."

Cô nói nhanh, kiên quyết thu tay lại, không chừa cho anh chút đường nào.

Tay anh trống không, mãi mới ý thức được sự kháng cự của cô.

Anh nhíu mày, "Bảo Bảo, em làm sao vậy?"

Chẳng lẽ là vì Công Tôn Diệp ở đây, cô ấy cố tình làm vậy để Công Tôn Diệp xem?

Trong lòng anh có chút tức giận, cổ tay tăng lực lên nắm lấy cánh tay cô, "Hình như bị chảy máu ra rồi, mau gọi bác sĩ đến xem."

"Không cần!" Cố Bảo Bảo bị anh nắm cánh tay không rút lại được, thiếu chút nữa muốn khóc.

Công Tôn Diệp không nhìn nổi, "Anh Mục, nếu anh còn mạnh tay như thế, vết thương của Bảo Bảo sẽ nứt chỉ, đến lúc có gọi bác sĩ tới cũng không ngăn chặn được!"

"Không cần anh dạy tôi!" Mục Tư Viễn buồn bực nói, thả cánh tay của cô lại trong chăn.

Cố Bảo Bảo khó hiểu với cơn giận của anh, mà anh thì cứ ngồi ở mép giường không đi, cô đành phải nói: "Cảm ơn... Cảm ơn Mục tổng đã quan tâm, tôi không có việc gì rồi. Bên phía công ty, tôi sẽ xin..."

Còn chưa nói xong, ánh mắt anh nhìn vào cô mang theo sự nóng nảy và tức giận.

Cô không biết mình nói sai điều gì, buộc lòng phải ngậm miệng

lại.

"Anh Mục." Công Tôn Diệp mở miệng lần nữa, "Rất biết ơn khi anh tới thăm Bảo Bảo, nhưng nếu không còn chuyện gì thì anh có thể để Bảo Bảo yên lặng nghỉ ngơi được chứ?"

Mục Tư Viễn không để ý tới anh ta, chỉ trừng mắt lên với Cố Bảo Bảo: "Em bảo anh đi?"

Cô bảo anh đi sao? Là chính anh không thể vì cô mà ở lại thôi.

Cố Bảo Bảo gật đầu, "Mời Mục tổng về đi, tôi... Tôi muốn nghỉ ngơi."

"Em..." Anh đứng dậy, quả thực là muốn bế ngay cô gái khẩu thị tâm phi này lên đưa đi!

Nhưng thực tế anh cũng không thể làm gì, dù sao cũng sẽ đụng vào vết thương của cô, nên đành nói: "Em hãy nghỉ ngơi thật tốt!"

Nói xong, anh ra ngoài.

Nghe tiếng bước chân anh dần biến mất, nước mắt cố nén im lặng trào ra.

Cô giấu mặt vào chăn, lén lút lau khô.

Công Tôn Diệp không hỏi cũng không nói gì, chỉ ở bên cạnh yên lặng ngồi xuống.

Anh không biết vì sao vừa rồi cô làm vậy, nhưng anh cũng không định truy hỏi nguyên nhân.

Chín tiếng trước, anh nhận được điện thoại, khi hỏi rõ được nguyên nhân, trong lòng anh đã có một quyết định.

Quyết định này, sẽ không để Mục Tư Viễn quấy rầy và phá hoại thêm!

Cho nên hiện tại, anh chỉ muốn ở bên cạnh cô, bảo vệ cho cô được ngủ yên giấc.

Nhưng chốc lát sau, cô lại ngồi dậy nói với anh: "A Diệp, em muốn xuất viện."

Anh sửng sốt: "Em nói đùa sao? Vết thương của em mới khâu được có mấy tiếng mà đã xuất viện?"

"Em..." Cô không khỏi ấp a ấp úng, "Em muốn về nhà, bằng không thì lại phải nói dối lừa ba mẹ!"

Ban nãy còn nói không muốn để chú Cố với thím Cố biết chuyện mà? Công Tôn Diệp nhìn cô, biết cô đang trốn tránh người kia nên không nói thêm gì.

"Em chờ anh." Anh đứng dậy, "Anh đi nói với bác sĩ xem có thể xuất viện được không."

"Cảm ơn." Cô hé ra nụ cười.

Cô đang tránh anh.

Không muốn mình có cơ hội gặp anh, tuy anh không nhất định sẽ quay lại bệnh viện, nhưng chắc anh cũng không biết nhà cô đâu!

Trong thời gian ngắn vừa rồi, cô đã nghĩ xong.

Cô muốn trốn về nhà, đợi đến khi nghỉ ốm xong, cô sẽ lập tức từ chức.

Chỉ không gặp anh, không nghe tin tức của anh, cô mới có thể không cho mình cơ hội mượn cớ đến gần anh, mới có thể chân chính không quấy rầy anh nữa.

Về đến nhà, quả nhiên như Công Tôn Diệp nói, ba mẹ nghe xong chuyện cô không cẩn thận rơi xuống biển, ba cô liền trách cứ cô một trận.

Nói cô gì mà người lớn mà não nhỏ, không ngờ rơi từ trên thuyền xuống biển, cứ tiếp tục thế chắc ngày nào đó té từ trên lầu hai xuống cũng không phải việc khó!

Cô và Công Tôn Diệp nhìn nhau cười, ba mẹ tuy trách móc cô, nhưng vẫn đau lòng thu xếp mọi thứ cho cô.

"Đắp kín chăn rồi nghỉ ngơi đi!"

Khi mẹ cầm chăn nhung lông vịt đắp cho cô, cô lập tức trốn ngăn vào trong ổ chăn, giấu mặt đi.

Đúng vậy, mượn sự ấm áp này, cô có thể không cần nghĩ tới anh nữa.

Cố Bảo Bảo! Mày nhất định có thể!

Cô hô lớn lên trong lòng, cố ý quên đi nước mắt ngã nhào.

CHƯƠNG 108: KHÔNG GẶP KHÔNG GẶP

Cảm giác mình ngủ thiếp đi, khi tỉnh lại thì trời đã tối.

Cô ngồi dậy, nhìn thấy mẹ đẩy cửa phòng đi vào.

"Mẹ." Mẹ Cố gật đầu, ngồi xuống mép giường, "Cảm giác đỡ hơn chứ? Đầu còn thấy choáng váng không?"

Cố Bảo Bảo le lưỡi, "Không sao rồi mẹ, chỉ có vết thương ở cánh tay có hơi đau."

Mẹ Cố thở dài nặng nề, "Ba con đã hầm cho con canh xương cả buổi chiều, lát nữa con uống nhiều vào, vết thương sẽ mau chóng lành hơn."

"Thật vậy hả mẹ?" Cô biết mẹ lo lắng cho cô liền giả vờ cười, "Kỳ thực cũng không sao đâu ạ, từ từ rồi nó cũng sẽ lành lại."

Nhưng điều này cũng không làm cái trán đang nhăn lại của mẹ Cố được nới lỏng, bỗng, bà giữ tay Cố Bảo Bảo hỏi: "Bảo Bảo, con với thiếu gia Tư Viễn có phải là có chuyện gì không?"

Sao mẹ lại hỏi cái này? Cố Bảo Bảo sửng sốt, phản xạ nhanh chóng lắc đầu.

Mẹ Cố lại không tin, "Bảo Bảo, con tham gia lễ khánh thành công ty, đang yên đang lành sao lại rơi xuống biển được hả? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì"

"Thực sự không có việc gì mà mẹ!" Mặt của Cố Bảo Bảo không

dấu được chuyện, sự nóng nảy hiện rõ ra trong mắt.

"Còn nói không có việc gì?" Mẹ Cố đứng dậy nhìn cô, "Thiếu gia Tư Viễn đang ở dưới lầu, cậu ấy sao lại không trực tiếp lên gặp con? Còn nhờ mẹ hỏi con xem là có muốn gặp cậu ta không?!"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo sửng sốt, bỏ qua ánh mắt nghi hoặc của mẹ.

Anh rất ít khi chủ động tới tìm cô, mặc dù có chuyện tới thì cũng là bộ dạng rất là không tình nguyện, chưa nói được mấy câu đã đi ngay.

Nhưng lần này, chẳng những anh không đến đi vội vàng mà còn ngoan ngoãn ngồi cạnh cái bàn đầy dầu mỡ ở tiệm mỳ vằn thắn, cực kỳ kiên nhẫn chờ cô!

Mẹ Cố lập tức đoán ra Bảo Bảo và cậu ta có chuyện gì đó!

Thế nhưng Cố Bảo Bảo chỉ cúi đầu, một chữ cũng không chịu nói!

Bà lo lắng lại cũng tức giận: "Vậy con có muốn thiếu gia Tư Viễn lên đây không?"

Cô... Có muốn không?

Cô cũng không biết là mình muốn hay không muốn.

Có thể trong lòng cô muốn được gặp anh, nhưng... Cái đầu lại điều khiển cái miệng cô nói: "Không muốn!"

Mẹ Cố sửng sốt, nhưng thấy cô kiên định lắc đầu: "Mẹ, con không muốn gặp anh ta, mẹ bảo anh ta... về đi."

Dừng một lúc rồi cô bổ sung: "Mẹ bảo anh ta... Đừng tới nữa."

Nói xong, cô lại cúi đầu.

Mẹ Cố khẽ thở dài rồi đi ra ngoài.

Cố Bảo Bảo đứng dậy theo, đóng cửa khóa lại.

Không phải cô đề phòng anh đi lên, ngược lại, cô biết anh căn bản sẽ không lên đây. Cô chỉ muốn cánh cửa trói chặt trái tim mình lại thôi.

Ngồi lại giường, cô chợt nhớ tới cái ban công nhỏ mà anh từng trèo lên từ chỗ đó.

Mà chắc bây giờ anh sẽ không trèo lên nữa đâu.

Tâm tư cô loạn hết cả lên, trong màn sương mù dày đặc như có một ý nghĩ vô cùng rõ ràng.

Đó chính là -- cô vẫn muốn được gặp anh --.

Làm sao có thể như vậy!

Cô lập tức gạt ngay ý nghĩ đấy, sau đó đứng dậy đi ra định khóa cả cửa ban công lại!

Như thế thì cô sẽ không bao giờ nghĩ tới việc anh có leo lên từ nơi đó hay không.

Nhưng mà, còn chưa kịp khép lại cánh cửa thì ánh mắt đã lơ đãng đối diện với anh.

Anh đang đứng ở lối đi chật hẹp đối diện tiệm mỳ vằn thắn nhìn lên lầu hai, cũng thật không ngờ trông thấy cô, hàng lông mày rậm hếch lên, tiếp đó nhíu chặt.

"Em khá hơn chút nào không?"

Lời muốn nói cứ thế bật ra, không hề ý thức được về khoảng cách giữa hai người bọn họ, cô căn bản không nghe được gì.

Song một lúc sau thì cô gật đầu.

Cô nhìn theo bờ môi anh mấp máy, tuy không nghe được tiếng nhưng kỳ quái là thoáng cái liền hiểu được anh đang nói cái gì.

Anh đi lên hai bước, ngẩng cao đầu nhìn cô, lại hỏi: "Vì sao không cho anh lên lầu?"

Cô ngẩn ra, cô còn muốn hỏi anh vì sao còn tới, vì sao còn quan tâm cô nữa làm gì?

Đôi môi hé ra rồi khép lại, cần gì hỏi lại thêm nữa?

Cô đứng trước tay vịn ban công.

Anh đứng bên dưới nhìn lên. Khoảng cách hai người thế này gần hơn.

Sau đó anh nghe cô nói: "Anh đi đi, đừng tới đây nữa."

Trong đôi mắt thâm thúy như có cái gì vỡ tan, thần sắc anh lạnh

xuống, "Em nói lại lần nữa xem!"

Anh cho cô một cơ hội thay đổi, coi như lời vừa rồi anh không nghe thấy.

Nhưng cô lặp lại: "Anh đừng tới đây. Tôi... Tôi không muốn..."

Nói xong cô kiên quyết quay đi, đóng sầm cửa lại.

Cô khóa chặt cửa lại, giơ tay lên lau đi nước mắt tràn ra khóe mi.

Cô không được khóc, không được đau lòng, như thế mới có thể quên anh nhanh hơn!

Cô nằm lên giường, cả người cuộn tròn lại.

Không rơi lệ, nhưng trái tim vẫn đau nhức.

Đau quá.

***

Cô gái đáng chết! Anh siết chặt tay, không muốn gặp anh?

Bảo anh đừng tới nữa?

Cô không cần anh?

Được, đi thì đi! Cố Bảo Bảo, em vĩnh viễn đừng mong anh quay lại!

Hai hàng lông mày rậm cao nhíu lại, anh dứt khoát bước nhanh đi.

Nhưng mà tới đầu hẻm, chân anh như bị kéo gì kéo khiến anh đành phải quay người lại.

Ba Cố và mẹ Cố đang ngồi chuẩn bị vằn thắn cho ngày mai, thấy anh quay lại không khỏi kỳ quái.

"Thiếu gia Tư Viễn" Mẹ Cố đứng dậy, "Cậu... Còn có chuyện gì không?"

Mục Tư Viễn không nói chuyện, ngồi xuống cái bàn bên cạnh bọn họ.

Thấy vẻ mặt của cậu ta, mẹ Cố đoán hẳn là vì Bảo Bảo không muốn gặp cho nên cậu ta không vui.

Nhưng cửa phòng đã bị Bảo Bảo khóa lại, bà cũng không thể buộc Bảo Bảo phải gặp mặt cậu ta được.

Cuối cùng bà đành nói: "Thiếu gia Tư Viễn, tôi đi làm cơm tối, cậu muốn ăn gì?"

Mục Tư Viễn lắc đầu, "Thím Cố" Anh ngước lên nhìn bà, "Đừng nói với Bảo Bảo cháu ở đây... Cháu... Chờ cô ấy ngủ rồi lên thăm cô ấy."

Cậu ta đã nói vậy, mẹ Cố còn có thể nói được gì, đành phải gật đầu.

Ba Cố lại không đồng ý, "Thiếu gia Tư Viễn, Bảo Bảo khó chịu trong người nên không muốn gặp ai cả, nếu cậu có chuyện gì gấp thì cứ nói với tôi."

Mục Tư Viễn không nói, im lặng chính là lời cự tuyệt trực tiếp nhất với lời đề nghị này.

Ba Cố không khỏi chán nản, mẹ Cố ngầm vỗ cánh tay ý bảo ông đừng nói nữa!

Tư Viễn chỉ muốn thăm Bảo Bảo mà thôi, cũng không phải chuyện gì khác, bọn họ sao lại đuổi cậu ta? !

Sắc trời tối dần, trên cơ bản không còn ai tới tiệm mỳ vằn thắn, trong tiệm chỉ có ba người bọn họ, có vẻ rất yên tĩnh.

Trong lòng mẹ Cố có trăm nghìn nghi vấn, cũng không thể trực tiếp hỏi, đành phải nhặt một vài chuyện vụn vặt nói ra.

"Thiếu gia Tư Viễn, bà nhà đã về chưa?"

Mục Tư Viễn lắc đầu, lại nói: "Chuyện của bà ấy cháu không biết."

"Bà nhà" trong miệng bà là mẹ của Sơ Hàn, mẹ kế của anh, anh chưa bao giờ hỏi đến.

Mẹ Cố cười khẽ: "Thiếu gia Tư Viễn, cuối tuần này tôi muốn đón Hoan Hoan Nhạc Nhạc về, bà lão tôi mỗi ngày không có hi vọng gì hết mà chỉ muốn hai tiểu bảo bối kia thôi."

Anh gật đầu, đôi lông mày nhăn cao, "Thím Cố, thím đừng nói chuyện với cháu, để Bảo Bảo nghe được sẽ biết cháu ở đây..."

Lời vừa nói ra, không chỉ ba Cố với mẹ Cố sửng sốt mà đến anh cũng cúi đầu.

Từ lúc nào anh lại cẩn thận để ý tới tâm tình cô như thế, điều mà anh lo lắng nhất ấy là hôm nay có thể sẽ... Không gặp được cô.

Anh không rõ bản thân mình là thế nào, lại còn ở trước mặt người khác lơ đãng bộc lộ ra tâm tình khác thường nữa.

Tâm tình như thế chưa từng có, chuyện như vậy cũng chưa từng xảy ra.

Mẹ Cố đứng dậy phá vỡ bầu không khí ngột ngạt, "Tôi lên xem thế nào, nó cũng nên ăn cơm."

Nói xong bà bưng khay cơm đi lên.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút trôi qua...

Anh không nhịn được mấy lần đứng ra cầu thang trông lên, lo lắng chờ đợi thím Cố đi xuống, xem bà sẽ nói gì.

Rốt cuộc, nghe tiếng bước chân càng gần, thím Cố bưng khay xuống, lo lắng nói: "Cái gì cũng không chịu ăn, nói cũng không chịu nói, giờ thì ngủ rồi."

Ba Cố lắc đầu, "Vết thương của nó đang kín miệng, không có khẩu vị là bình thường, lúc ngủ thì miệng vết thương sẽ lành lại nhanh nhất, cứ để nó ngủ đi..."

Còn chưa nói xong đã thấy Mục Tư Viễn đột ngột đứng dậy, trong giọng nói mang theo chút kích động: "... Cháu lên xem cô ấy."

Không đợi bọn họ trả lời thì anh đã chạy thẳng lên rồi.

"Này..."

Ba Cố sửng sốt, lại thấy mẹ Cố cũng lặng lẽ theo lên, ông kéo bà lại nhỏ giọng: "Bà đi làm gì?"

Mẹ Cố trừng mắt lên, "Lẽ nào ông còn chưa nhìn ra là Bảo Bảo với thiếu gia Tư Viễn có chuyện à? Tôi thấy hỏi cũng không có được đáp án, không bằng chúng ta lên xem."

Lời này cũng có đạo lý, ba Cố gật đầu, bỏ đũa xuống rồi đi theo mẹ Cố.

Đẩy cửa phòng ra liền thấy cô đang nằm co ro trên giường, cánh tay bị thương đã được kéo ra cố định ở đầu giường, bình truyền nước vẫn đang chảy từng giọt vào trong huyết quản.

Anh đau lòng ngồi xuống, khẽ vuốt ve gò má cô.

Cô gầy đi nhiều quá, cảm giác mềm mại trước đây đã biến mất.

Là anh làm sao? Nhất định vậy rồi.

Trước đây khi anh cũng làm vậy, cho dù ở trong mơ cô cũng sẽ vô ý thức dựa vào.

Nhưng bây giờ, cô lại khẽ cau mày, người né sang một hướng khác

Anh giữ vai cô lại không để cô động đậy, cúi người xuống thổi hơi nóng lên mặt cô.

"Bảo Bảo" Anh nhỏ giọn, "Đang giận anh ư?" Rồi không nhịn

được hôn trộm một cái lên môi cô.

Cô như cảm nhận được sự xâm phạm này nên chân mày nhíu chặt hơn.

Trên mặt anh hiện lên nụ cười thản nhiên, càng to gan tiến thêm bước nữa, cởi giày ra rồi nằm xuống bên cạnh cô rồi khẽ kéo cô vào ngực.

Đôi môi mỏng dính vào bên tai cô, hít sâu hương thơm dâng lên từ mái tóc cô.

Mùi hương của cô thật kỳ diệu, nó như xoa dịu lại trái tim nôn nóng bất an của anh.

Cánh tay co lại, anh ôm cô chặt hơn: "Còn muốn tức giận bao lâu nữa hả bé con của anh?"

Anh hôn nhẹ lên má cô, "Ngày nào anh cũng sẽ tặng hoa cho em, không được phép tức giận ngữa nghe không?"

Lúc này cô đang ngủ say thì sao nghe được anh nói, mỗi động tác của anh đều nhẹ nhàng không dễ dàng đánh thức được cô.

Anh cũng không muốn đánh thức cô dậy, anh nói thế cũng chỉ vì anh muốn nói chuyện cùng cô, còn cô có trả lời lại hay không thì cũng không sao hết.

Nói xong, anh khẽ buông cô ra, ánh mắt dừng lại thật lâu trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã ngủ say.

Hàng mi xinh xắn cong lên như hình trăng khuyết, con mắt lúc mở ra rất to, trong ký ức của anh, đôi mắt to này luôn luôn bộc lộ

ra thần thái vui vẻ.

Đôi khi anh cũng khó hiểu, rốt cuộc là chuyện gì mà lúc nào cũng khiến cô vui vẻ như thế?

Về sau anh mới hiểu rõ, khi trong đôi mắt ấy có anh thì nó sẽ bộc lộ ra sự vui sướng.

Khi không có anh thì nó sẽ chảy rất nhiều nước mắt.

Nghĩ tới đây, lòng anh đau xót, đặt một nụ hôn ấm áp lên đôi mắt cô.

Xuống chút nữa là tới cái mũi thẳng tắp, chóp mũi có hơi tròn, khi tức giận trông càng đáng yêu.

Anh không nhịn được cười, ánh mắt trông thấy mấy nốt tàn nhang nhạt màu hai bên cánh mũi cô, *L*Q*Đ* trước đầy ngày nào cô cũng chát phấn thật dày lên mặt chính là vì che dấu mấy nốt tàn nhan đáng yêu này sao?

Thật là ngốc mà! Ngón tay anh cưng chiều mơn trớn chúng, từ bên trên trượt xuống đôi môi mềm mại mà lạnh lẽo của cô.

Với người khác có lẽ đây chỉ là cặp môi bình thường, còn đối với anh lại có lực hấp dẫn trí mạng.

Cơ hồ là không chút do dự, anh giữ quai hàm xinh xắn của cô, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại ngọt như đường mật ấy.

Ban đầu anh chỉ thầm nghĩ là sẽ hôn lướt qua, an ủi một chút xíu khát vọng với cô thôi, nhưng, khi hôn lên rồi, ý chí đã không còn theo sự kiểm soát của anh nữa.

Nụ hôn của anh ngày càng sâu, chiếc lưỡi chẳng tốt chút công sức nào xâm nhập vào bên trong, khuấy động, khiêu khích cô múa cùng.

Nụ hôn mạnh mẽ mà bá đạo ấy rốt cục đánh thức cô, Cố Bảo Bảo mở mắt ra, nghi ngờ nhìn lên trần nhà quen thuộc, tưởng mình đã tỉnh.

Nhưng thấy con người quen thuộc ấy, ngửi hơi thở quen thuộc ấy, cô vội nhắm mắt lại. Đây nhất định là mơ, nhất định là mơ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, sao cô lại mơ giấc mơ như thế? Làm sao có thể mơ cùng với anh...

Mà lại còn chân thực đến vậy!

***

Cậu ta đang làm gì vậy!

Ngoài cửa, ba Cố không nhịn được nữa, chuẩn bị đá cửa xông vào thì bị mẹ Cố cản lại.

"Bà ngăn..." Còn chưa kịp nói thì bà Cố đã che miệng ông lại, nhỏ giọng: "Đừng nói, đừng nói..."

Bà nhanh chóng kéo ông ra ban công mới to giọng hơn một chút: "Ông mà cứ xông vào như thế thì sau này thiếu gia Tư Viễn sao chung sống được với Bảo Bảo?"

"Cái gì..."

"Ông nhỏ giọng đi, nhỏ giọng đi!"

Dưới sự lo lắng nhắc nhở của mẹ Cố, ba Cố không tình nguyện hạ thấp giọng: "Hai đứa sau này còn chung sống cái gì? Không ngờ ở nhà mà còn làm vậy với Bảo Bảo, cậu ta có để chúng ta trong mắt không."

"Thiếu gia Tư Viễn tự có chừng mực, ông chớ ồn ào!"

Mẹ Cố phản bác: "Bảo Bảo đang ngủ không biết gì, ông vào lại đánh thức nó dậy, khẳng định nó rất xấu hổ, ông nói có đúng không!"

Ba Cố dần tỉnh táo lại, nhưng vẫn tức giận như trước: "Vậy bà nói phải làm sao bây giờ? Để mặc cậu ta vậy thôi? Cậu ta có quan hệ gì với Bảo Bảo mà dám làm vậy chứ! Cậu ta..."

Ông tức giận đến mức nói không ra lời.

Mẹ Cố thở dài, "Ông yên tâm, thiếu gia Tư Viễn không làm gì đó đâu, bây giờ tôi lo là chuyện giữa cậu ấy và Bảo Bảo kìa!"

Ba Cố quả thực có thể yên tâm, bởi vì ông vừa lên tiếng, Mục Tư Viễn đã biết bọn họ đang ở bên ngoài.

Thật là đúng lúc!

Anh cười, ban đầu anh không định làm cái gì cả, nhưng nếu bị ba Cố phá đám rồi thì khó nói.

"Bé con" Anh bóp mũi cô, lưỡi liếm lên trên cánh môi cô, "Em thật ngọt!"

Sự tùy ý của anh làm cô suýt mở ngay mắt ra, cô phải phí hết sức lực mới cố nén lại được.

Vừa rồi cô cũng nghe được tiếng ba, mới biết đây không phải là mơ, mà anh đang thật sự ở bên cạnh cô, còn làm...

Cô bị dọa càng không dám mở mắt, mặc dù trong lòng nghi hoặc chồng chất nhưng mặc kệ thế nào cũng không dám có phản ứng gì.

Cuối cùng, trong nụ hôn đầy gian nan ấy, bên ngoài phòng truyền đến tiếng ba mẹ đi xuống thì anh mới thả cô ra.

Cô nghe thấy anh đứng dậy, cúi người đắp lại chăn cho cô rồi anh nói: "Ngủ ngon, mai anh lại tới thăm em."

Nói xong, anh lại hôn lên má, đầu lưỡi lướt trên da cô.

Khi cô cảm giác mặt mình dính đầy nước miếng anh sắp không chịu đựng nổi thì rốt cục anh cũng đứng lên ra khỏi phòng.

Nghe tiếng bước chân anh xa dần, cô thở phào, khẩn trương đưa tay lên lau mặt.

Thật buồn nôn! Quá buồn nôn!

Lần này, cô thực sự không có chút hạnh phúc nào cả.

***

Mục Tư Viễn xuống dưới, thấy ba Cố với mẹ Cố vẫn ngồi đấy liền nói: "Chú Cố, thím Cố, cháu về đây."

Mẹ Cố nhìn anh, muốn nói lại thôi. Ba Cố không cố kỵ nhiều như thế, đột nhiên nói: "Thiếu gia Tư Viễn, sau này cậu đừng đến tìm Bảo Bảo nữa."

Nghe vậy, mẹ Cố lén kéo ông, bảo ông đừng nói nữa.

Ba Cố không để ý đến, vẫn tiếp tục: "Nói thật, tôi biết con gái tôi không xứng với cậu, tôi cũng không muốn nó lấy người đàn ông có gia cảnh như cậu. Cho nên, sau này xin cậu đừng tới tìm Bảo Bảo nữa!"

Khóe môi Mục Tư Viễn kéo ra, "Chú Cố, nói vậy không phải là muốn cháu lấy Bảo Bảo?"

Ba Cố nhìn thẳng vào mắt anh.

Ông biết con gái ở chung với người đàn ông này sẽ không hạnh phúc!

Ông đã biết từ trước! Chẳng qua bây giờ ông càng khẳng định!

Trước đó khi Công Tôn Diệp thỉnh cầu muốn được chăm sóc Cố Bảo Bảo cả đời, trong mắt cậu ta hiện lên ánh sáng rực rỡ bao hàm hạnh phúc và ước mơ.

Nhưng lúc này, cùng một đề tài, đôi mắt đối diện lại vô cùng yên lặng, thậm chí còn có chút lạnh lùng.

Ba Cố cười: "Thiếu gia Tư Viễn, cậu nghĩ nhiều rồi. Có người nói với tôi, Bảo Bảo có con ngoài giá thú, sau này sẽ rất khó tìm

được một gia đình chồng tốt, tôi nghe xong cũng không tức giận chút nào. Con gái tôi dù không lấy chồng thì tôi nghĩ tôi vẫn có năng lực chăm sóc cho nó!"

"Thiếu gia Tư Viễn, không sợ cậu chê cười. Trong lòng tôi, con gái tôi là cô gái tốt nhất trên thế giới, nhưng nếu nó tùy tiện gả cho ai đó, tôi là người đầu tiên chặt đứt chân nó!"

Lời tác giả: Ba Cố đã bị Công Tôn Diệp chinh phục rồi, anh Tư Viễn à, những ngày tháng thương tâm của anh còn đang ở phía sau đó!!!

CHƯƠNG 109: ANH GIÚP EM QUÊN ANH TA

Lẽ nào anh chính là cái người tùy tùy tiện tiện trong lòng ba Cố?!

Mục Tư Viễn giận tím mặt, đi thẳng ra ngoài tiệm mỳ.

"Ông nói cái gì đó!"

Mẹ Cố đẩy ba Cố trách cứ: "Sao ông lại nói với cậu ấy những lời đó? Ông biết trong lòng cậu ấy muốn cái gì? Cậu ấy có ý đó với Bảo Bảo sao? Ông nói bậy bạ gì thế không biết!"

Ba Cố lớn tiếng: "Cậu ta không có ý đó với Bảo Bảo, thế những chuyện kia là thế nào, cậu ta coi Bảo Bảo của chúng ta là gì hả?"

Nói xong, ba Cố tức giận đi lên gác.

Mẹ Cố đuổi theo sát, "Ông nói vậy cũng không đúng! Ông không thấy là cậu ấy phát hiện Bảo Bảo tốt hơn nên hồi tâm chuyển ý đấy sao?"

"Có hồi tâm chuyển ý tôi cũng không cho!"

Ba Cố cực kỳ tức giận, "Bây giờ cậu ta hồi tâm chuyển ý, thế trước đây thì sao? Đây cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai, Bảo Bảo của chúng ta đã chờ... hơn chục năm đó, sớm hơn thì chuyện đã không ra thế này!"

Hai ông bà tới cửa phòng, tiếng nói ngừng lại vì thấy Cố Bảo Bảo đã tỉnh, đang ngồi dựa vào đầu giường.

Mẹ Cố sửng sốt, chẳng biết những lời vừa rồi cô con gái nghe thấy được bao nhiêu, "Bảo... Bảo à, con tỉnh rồi hả..."

Bà ít nhiều cũng thấy áy náy với những lời vừa rồi, không khỏi trừng mắt lên với ba Cố.

Ba Cố ngược lại không cảm thấy gì, cứ che dấu mãi cũng không phải cách hay.

Ông ngồi xuống mép giường, nhìn con gái hỏi: "Bảo Bảo, mẹ con hỏi con, con không chịu nói thật, bây giờ ba hỏi con, con có nguyện ý nói không?"

"Ba, mẹ, con thực sự không có gì với anh ta cả." Cố Bảo Bảo nặn ra nụ cười, "Hai người không cần lo lắng."

"Con còn không chịu nói thật với ba?" Ba Cố nhíu mày nhìn cô, "Hai đứa nếu không có gì, vừa rồi cậu ta..."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, không ngờ chuyện ban nãy ba mẹ đều thấy!

Cô khó chịu cúi đầu xuống, không biết nên nói thế nào.

"Bảo Bảo." Mẹ Cố giữ tay cô, "Nói thật với ba mẹ khó vậy sao?"

Lời này thật khó chịu, cô không nhịn được lại khóc.

"Đừng khóc, đừng khóc." Mẹ Cố đau lòng dỗ dành, lau đi nước mắt cho cô như khi còn bé, "Con có ủy khuất gì hãy nói với mẹ, mẹ làm chủ cho con."

"Mẹ..."

Cô nhìn mẹ, lại nhìn ba, trong lòng hạ quyết tâm không để bọn họ lo nghĩ cho mình nữa: "Về sau con với anh ta không còn gì cả, con là mẹ Hoan Hoan Nhạc Nhạc, anh ta là ba của Hoan Hoan Nhạc Nhạc, quan hệ của chúng con sau này chỉ có như vậy thôi."

Mẹ Cố khẽ thở dài, ba Cố nói: "Đã như vậy thì nghỉ ốm xong con xin từ chức luôn đi. Sau này bớt gặp mặt cậu ta."

"Ông sao có thể yêu cầu con gái làm vậy chứ, ông..."

"Ba, con sẽ làm như vậy." Cô cắt ngang lời mẹ, "Ba và mẹ yên tâm."

Cô sẽ quên, sẽ hoàn toàn quên anh, giống như chính cô đã đáp ứng như thế, không bao giờ làm phiền anh thêm nữa.

Nghe vậy, ba Cố không nói thêm gì, đứng dậy ra ngoài.

"Con nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ lung tung."

Mẹ Cố vỗ tay cô, cũng đứng dậy ra ngoài.

Tới phòng khách thì trông thấy Công Tôn Diệp đứng ở đầu cầu thang mỉm cười nói: "Cháu thấy dưới nhà không có ai nên lên đây xem."

Ba Cố vỗ vai anh, không nói gì đi xuống dưới.

Anh quay ra nhìn mẹ Cố: "Bảo Bảo có khá hơn chút nào không ạ?"

Mẹ Cố gật đầu, đoán chắc là những gì nói trong phòng vừa nãy anh đều đã nghe thấy hết.

Bà hi vọng con gái có thể hạnh phúc, nhưng bà cũng biết, tình cảm không giống như đi mua đồ, không thích cái này còn có thể chọn cái khác.

"A diệp." Bà nói thật nhẹ nhàng, "Bảo Bảo nếu có duyên với cháu thì đó là may mắn của nó, nhưng nếu... Dì cũng mong chóng không nên..."

"Dì Cố." Anh mỉm cười, biết bà lo lắng điều gì, "Dì yên tâm, hạnh phúc của Bảo Bảo mới là chuyện quan trọng nhất, những cái còn lại không là gì cả."

"Cám ơn cháu."

Mẹ Cố nói, khóe mắt hơi ướt, vội vàng xuống dưới nhà.

Anh mím môi, khe khẽ đi vào phòng thì thấy cô đang nghiêng người tựa vào đầu giường, đưa lưng về phía cửa, đôi vai hơi run rẩy.

Cô ấy đang khóc? Những lời vừa rồi nói với ba mẹ... là nói dối?

Anh đau lòng bước tới gần, dịu dàng nói: "Bảo Bảo, cớ gì mà em lại tự làm khổ mình như vậy?"

Nghe tiếng, Cố Bảo Bảo quay lại mờ mịt nhìn anh, không biết anh vào từ lúc nào, cũng không hiểu vì sao anh nói như thế.

Anh bĩu môi, "Vừa rồi anh... anh đứng ngoài nghe được mọi người nói chuyện, xin lỗi, anh không phải cố ý."

Hóa ra là như vậy.

Cố Bảo Bảo nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì, sự khổ sở nằm giữa hàng lông mày lại khiến anh đau đớn.

"Bảo Bảo." Anh ngồi xuống cạnh cô, "Em hà tất phải miễn cưỡng bản thân? Nếu không quên được thì không cần phải quên."

Nhưng cô lại lắc đầu, "Không, em sẽ quên, nhất định sẽ quên."

Cô cười gượng, "Anh không nên nói những lời nhụt chí ấy, anh phải cổ vũ em mới đúng!"

"Cổ vũ em?"

Công Tôn Diệp cũng cười cùng cô, "Hay là anh tặng vàng khen thưởng em nhở? Tiền thưởng của anh chắc phải dày hơn một chút, như thế em mới có động lực."

"Được đó."

Cô đồng ý, bộ dạng ngốc ngếch kia làm anh không nhịn được xoa đầu cô, "Vậy em nói lời giữ lời chứ?"

Năm năm trước lúc tiễn cô đi, cô cũng nói vậy, kết quả thì thế nào đây?

Anh biết cô không quên được người kia, có ai lại quên được mà mình đã lưu luyến si mê tới vài chục năm được đâu?

Nếu cô có thể dễ dàng quên đi như thế, cô cũng không phải cô gái mà anh thích, là người phụ nữ anh yêu rồi.

Cố Bảo Bảo cúi xuống, "A Diệp..." Cô nói ra lời trong lòng với anh, "Em thực sự không quên được. Nhưng... Em sẽ học cách đưa anh ấy vào nơi sâu nhất... trong lòng."

Anh mỉm cười, những điều đó anh có thể lý giải và hiểu.

Cô không thể quên Mục Tư Viễn, giống như anh không thể nào quên cô.

"Được rồi, từ từ rồi sẽ làm được thôi, đừng có gấp."

Anh vỗ nhẹ hai gò má của cô, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra nụ cười nghịch ngợm: "Với lại, anh sẽ giúp em!"

Giúp em?

Cô sửng sốt, cái này có thể giúp thế nào?

***

Hôm sau thức dậy, cô dường như đã hiểu ra được một chút.

Mở mắt ra, ánh mắt trời đã chiếu rọi cả không gian, báo hiệu trời đã sáng.

Cô xoa đôi mắt bò dậy, một bó hồng đỏ thắm đặt ở tủ đầu giường đập vào mi mắt.

Cô sửng sốt, lại thấy bên dưới lọ hoa có một mảnh giấy.

Bảo Bảo: Tối qua anh đã nói sẽ giúp em thì sẽ không nuốt lời!

Là chữ viết của Công Tôn Diệp.

Cô hoảng sợ đảo mắt, rõ ràng anh biết cô chỉ thích hoa bách hợp, vì sao... Anh lại tặng hoa hồng?

Anh đang ám chỉ điều gì?

"Bảo Bảo." Mẹ Cố đi vào cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

Cô muốn thu tờ giấy lại thì thấy mẹ cười, "Đừng giấu làm gì, sáng nay A Diệp tới lúc con còn đang ngủ, cậu ấy có hỏi xin mẹ tờ giấy với cây bút."

"Mẹ..." Cô không biết nói cái gì cho phải.

Mẹ Cố đặt bữa sáng lên bàn, "Đừng có nhăn nhó, mau đứng dậy rửa mặt rồi ăn sáng đi, hôm qua con còn chưa ăn gì, vết thương lành lại mới lạ đó!"

Tiệm mỳ đang bề bộn, bà cũng không nhiều lời, đặt bữa sáng xuống xong rồi ra ngoài.

Tới cửa, dường như bà nhớ ra cái gì, quay lại nhìn Cố Bảo Bảo: "A Diệp bảo mẹ nói cho con, cậu ấy tặng hoa là muốn để tâm tình con tốt lên, cơ thể mau chóng hồi phục. Hết giờ làm cậu ấy lại tới nữa!"

-- Hết giờ làm lại tới? --

Cố Bảo Bảo nhíu mày, không nói gì.

Cô biết anh quan tâm cô, nhưng bây giờ cô chỉ cần được yên tĩnh...

Nhìn chất lỏng trong bình truyền nước chậm rãi nhỏ xuống, tới năm bình rồi, lúc này cũng tới trưa, cô thở dài nặng nề.

Người mà cô không đành lòng làm thương tổn nhất chính là A Diệp!

Nhưng cô phải làm sao mới không làm thương tổn anh? !

"Mẹ, mẹ!"

Bỗng, dưới nhà nghe như có tiếng của Hoan Hoan.

Cô vui mừng, "Hoan Hoan, Nhạc Nhạc? Là các con à?"

Cô gấp gáp muốn mau ra xem, hai bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đã đứng trước cửa rồi.

"Cục cưng!" Cô hân hoan vẫy tay gọi hai bé: "Tới đây với mẹ nào."

"Mẹ!" Hoan Hoan hô, hai bé chạy nhanh vào, thoáng cái bò lên giường chui vào ngực cô.

"Cục cưng của mẹ!" Cô ôm chặt chúng, vui mừng muốn khóc.

Mục Phong Minh đi theo vào nói: "Hai đứa chú ý đừng có đè lên cánh tay của mẹ đó."

"Chú Mục!" Cố Bảo Bảo vội vàng ngồi thẳng dậy, "Chú cũng tới."

Mục Phong Minh cười, "Tối qua nghe Tư Viễn nói cháu bị thương, chúng cứ đòi tới tìm cháu, khó khăn lắm mới chờ được đến hôm nay nên chú đưa chúng tới."

"Mẹ." Hoan Hoan nhô đầu ra, đôi mắt to hấp háy nhìn cô: "Nhạc Nhạc cả tối qua không chịu ngủ, ba muốn ôm em ấy, em ấy lại cắn ba."

Nghe vậy, Nhạc Nhạc cũng nhô đầu ra, đánh Hoan Hoan một cái, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ ấm ức.

Bé chính là không muốn ba thối ôm đấy thì sao!

Ba thối đối xử không tốt với mẹ, bé đương nhiên sẽ phải hung hăng giáo huấn rồi!

Hoan Hoan mặc kệ em, chuyển sang nhìn Cố Bảo Bảo: "Mẹ, mẹ có đỡ hơn không ạ? Con rất là lo cho mẹ."

"Mẹ không có việc gì đâu, Hoan Hoan không cần lo lắng."

Cố Bảo Bảo cúi xuống hôn nhẹ lên mặt bé, lại ngẩng lên nhìn

Mục Phong Minh: "Cám ơn chú đã đưa chúng tới đây, chú Mục."

"Đừng ngại."

Ông nhìn vết thương trên cánh tay cô, giống như Tư Viễn đã nói, không phải rất nghiêm trọng, nhưng cần phải an tâm tĩnh dưỡng.

"Cháu nghỉ ngơi cho tốt! Hoan Hoan Nhạc Nhạc hôm nay sẽ ở lại đây." Ông mỉm cười: "Sáng sớm ngày mai chú bảo lái xe tới đón chúng đi học."

Cố Bảo Bảo đang chẳng biết mở miệng thế nào để giữ Hoan Hoan Nhạc Nhạc ở lại, không ngờ ông ấy lại nghĩ chu đáo đến thế, "Cám ơn chú, chú Mục, cháu thật sự rất cám ơn chú."

Mục Phong Minh cười, không nói thêm gì nữa, chào tạm biệt Hoan Hoan Nhạc Nhạc rồi đi.

Lái xe đi cùng ông ra khỏi con hẻm, lúc tới chỗ xe đậu thì lại thấy không xa có một chiếc xe đỗ lại.

Chốc lát, một người đàn ông thân hình cao lớn đầy phong độ xuống xe.

Ông ngồi vào xe hỏi: "Anh có biết biển số xe kia không?"

Lái xe nhanh chóng trả lời: "Lão gia, anh ta là người thừa kế duy nhất của Công Tôn gia, mấy lần tôi đưa tiểu thiếu gia tới đây đều thấy anh ta tới tìm cô Cố."

"À?" Ông nhướng mày, bỗng cười, "Tốt, tốt!"

Tốt?

Lái xe sửng sốt, Công Tôn thiếu gia này mà thành với cô Cố thì hai tiểu thiếu gia chẳng phải sẽ phải gọi anh ta là ba!

Có gì tốt chứ?

Mục Phong Minh nhìn thấu tâm tư của anh ta, "Anh nói xem, thiếu gia từ nhỏ đến lớn thiếu nhất là gì?"

Lái xe lắc đầu, không nghĩ ra được người như Mục Tư Viễn còn có thể thiếu được cái gì.

"Thiếu mất sự thất bại và đối thủ! Lúc này thì tốt rồi, để nó nếm thử tư vị tranh giành là thế nào đi!" Nói xong Mục Phong Minh cười ha ha, "Đi thôi!"

***

"Mẹ, vết thương của mẹ đau lắm hả?"

Hoan Hoan nhìn vết thương, nhướng mày lên hỏi, "Ba nói vết thương của mẹ phải khâu ba mươi mũi, là thật sao ạ?"

Cô không nói gì, chẳng biết sao anh lại đi nói với trẻ con mấy cái này.

"Là thật, nhưng mà vết thương hết đau rồi." Cô cười nói.

Hoan Hoan lại không tin, "Ba nói mẹ sẽ đau cho nên để con tới đây thổi cho mẹ!"

Nói xong, bé hít một hơi sâu rồi thổi phù phù lên vết thương của cô

Nhạc Nhạc thấy thì tất nhiên không chịu tụt lại phía sau, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dán vào thổi giúp cô.

Tiếc rằng vết thương quá nhỏ, hai khuôn mặt lại quá lớn, Hoan Hoan chợt kêu lên oang oác: "Nhạc Nhạc, em phun hết nước miếng lên mặt anh rồi, ghê quá đi mất!"

Nhạc Nhạc ngẩn ngơ, bỗng, hít sâu, hai má phồng lên rồi thổi phù vào mặt Hoan Hoan.

"Nhạc Nhạc em... !" Hoan Hoan phát điên, cũng cố sức mà thổi lại em.

Công Tôn Diệp đi vào trông thấy cả ba người đang vui đùa trên giường, tiếng cười vui sướng của cô nghe thật êm tai.

Đã rất lâu rồi anh không nghe được tiếng cười như thế của cô.

Trong lòng dịu đi, nhân vật trong mắt thay đổi, trở thành anh, cô và một đứa bé khác - con của bọn họ...

"A Diệp?" Cố Bảo Bảo thấy anh liền ngồi thẳng dậy.

"Đang chơi gì mà vui vậy?"

Anh cười đi lên nhìn hai cậu bé, "Đã lâu không gặp, chú cũng không nhận ra ai là Nhạc Nhạc, ai là Hoan Hoan nữa rồi!"

Chú đáng ghét! Nhạc Nhạc bĩu môi.

Tình địch của ba! Hoan Hoan nhướng mày nhưng miệng vẫn chào: "Con chào chú!"

Nhận ra rồi, anh vỗ má Hoan Hoan: "Thật là ngoan!"

Sau đó chìa tay ra: "Nhạc Nhạc, tới cho chú ôm một cái được không?"

Không thèm chú ôm! Nhạc Nhạc dẩu môi, trốn vào lòng mẹ.

"A Diệp..." Cố Bảo Bảo có chút xấu hổ, "Nhạc Nhạc nó... nó chắc mệt rồi."

"Không sao!" Anh cười, "Đến lúc đi bệnh viện kiểm tra rồi, anh tới đón em."

Kiểm tra? Cố Bảo Bảo lắc đầu: "Không cần đâu, em tốt lắm."

"Nói với anh cũng vô dụng!" Anh cầm lấy bông và cồn i-ốt ở tủ đầu giường, vừa giúp cô rút tiêm ra vừa nói: "Em xuất viện sớm, tới hẹn thì phải đi kiểm tra. Bằng không, bệnh viện sẽ gọi điện thoại cho em đấy."

Cô khổ sở nhìn anh, lại nhìn hai cục cưng, cũng không phải vết thương nghiêm trọng, cô không muốn bỏ chúng ở nhà còn mình chạy tới bệnh viện.

Công Tôn Diệp nhìn ra ý nghĩ của cô nên đề nghị: "Không bằng đưa chúng đi cùng? Kiểm tra xong thì chúng ta ra ngoài ăn luôn."

Anh nghĩ một lúc rồi nói tiếp: "Bây giờ còn sớm, ăn xong còn có thể tới sân chơi!"

Nghe vậy, Hoan Hoan Nhạc Nhạc mắt sáng lên, nhưng Hoan Hoan vẫn tương đối lo lắng: "Cánh tay mẹ bị thương thì có thể

ra sân chơi được không ạ?"

"Được chứ." Công Tôn Diệp yêu thích nhìn bé, "Đến lúc đó hai đứa chơi, chú sẽ để ý mẹ, tuyệt đối không đụng tới vết thương của mẹ, con thấy thế nào?"

Cái này có thể cân nhắc!

Hoan Hoan Nhạc Nhạc nhìn nhau, sau đó Hoan Hoan gật đầu, "Được rồi, vậy con cám ơn chú!"

***

Cả bốn người vừa đi ra khỏi bãi đậu xe, còn năm mươi mét nữa mới tới nhà hàng, Công Tôn Diệp mỗi tay ôm một đứa, Cố Bảo Bảo đi bên cạnh, người đi đường không biết đều coi bọn họ là người một nhà.

"Ồ, cặp song sinh đáng yêu ghê!"

"Đúng thật, tớ cũng muốn sinh một đôi!"

"Thôi đi, cậu có thể lấy được một người chồng đẹp trai như anh kia sao?" ...

Tiếng người qua đường thảo luận, Cố Bảo Bảo cảm thấy buồn cười, sinh được một cặp song sinh hay không thì có liên quan gì tới việc đàn ông đẹp trai đâu chứ? !

Nhưng mà, ba của Hoan Hoan Nhạc Nhạc còn đẹp trai, tuấn tú hơn bọn họ nghĩ, người đàn ông ấy ở trong mắt cô không một ai có thể so sánh...

Cố Bảo Bảo, sao mày lại nghĩ đến anh ta, không thể nghĩ tới anh ta, không thể nghĩ...

Chợt, cô cảm thấy lòng bàn tay truyền đến từng đợt ấm áp, cho là Công Tôn Diệp đang nắm tay cô.

Trong lòng rối ren đang không biết phải làm sao, thanh âm của Hoan Hoan vang lên: "Mẹ, mẹ đang nghĩ gì thế?"

Cô ngẩn ra, mới nhìn rõ người nắm tay mình là Hoan Hoan.

Đúng rồi, anh đang ôm hai đứa bé thì sao còn có thể nắm tay cô?

Đều là họa do bó hồng kia gây ra!

Anh mới phát ra chút xíu tín hiệu mơ hồ mà cô đã kháng cự rồi, "Trông gà hoá cuốc".

"Hoan Hoan ngồi yên, như thế sẽ ngã xuống đấy." Cô vội đỡ người bé, lại trả lời, "Mẹ đang nghĩ xem lát nữa sẽ ăn gì!"

Đang nói chuyện thì bọn họ đã tới nhà hàng, sau khi phục vụ tìm chỗ ngồi cho bọn họ xong thì Hoan Hoan liền nói muốn vào phòng rửa tay.

Bé vừa nhảy xuống ghế, Nhạc Nhạc cũng nhảy xuống theo, Cố Bảo Bảo không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi cùng.

"Mẹ, mẹ không thể vào được! Nếu không sẽ xấu mặt đó!" Trước cửa phòng vệ sinh nam, Hoan Hoan ngăn cản cô.

Cố Bảo Bảo nhíu máy: "Mẹ đưa các con tới phòng vệ sinh nữ nhé được không?"

"Không được!" Hoan Hoan kiên quyết lắc đầu, "Bắt đầu từ lúc hai tuổi là con đã không vào phòng vệ sinh nữ rồi."

Nói xong, không chờ cô nói thêm, bé đã dắt Nhạc Nhạc vào phòng vệ sinh nam.

Cố Bảo Bảo chỉ còn biết nói lớn vào: "Hoan Hoan, có việc gì thì nhớ gọi mẹ!"

Hoan Hoan ưng thuận đáp lại, dắt Nhạc Nhạc dừng lại trước một cánh cửa đóng chặt.

Nhạc Nhạc nhìn một chút, lập tức đưa tay chỉ vào một nhà cầu cách đó không đóng cửa.

Cái này bé hiểu đó, cửa đóng nghĩa là bên trong có người.

Nhưng mà Hoan Hoan lại lắc đầu, giơ tay lên gõ nhẹ vào cửa.

CHƯƠNG 110: KHOẢNG CÁCH GIỮA BỌN HỌ RẤT XA

"Có người rồi!" Từ bên trong cánh cửa truyền đến âm thanh ồm ồm.

Nhạc Nhạc lại càng hoảng sợ, Hoan Hoan cũng không để ý mà tiếp tục gõ.

"Ai đó? Không nghe thấy là có người rồi hả?"

Thanh âm kia có vẻ mất kiên nhẫn, sau khi tiếng xả nước vang lên thì cánh cửa bị đẩy ra.

"Cháu chào chú!" Hoan Hoan lập tức ngọt ngào chào hỏi.

Người nọ nhíu mày, nhìn cặp song sinh đáng yêu trước mắt thật sự không nổi nóng được: "Hai đứa sao cứ gõ cửa thế?"

"Chú ơi!"

Hoan Hoan ôm chân anh ta, "Có thể cho cháu mượn điện thoại được không ạ, cháu muốn gọi cho ba!"

Trong nhà vệ sinh chỉ có mỗi chú này, bé không thể bỏ qua!

"Gọi điện thoại?" Người kia nghi hoặc nhìn bé: "Cháu biết gọi điện chứ?"

Hoan Hoan gật đầu, xòe tay ra, "Không tin thì chú có thể cho cháu mượn điện thoại để cháu thử!"

Người kia nửa tin nửa ngờ lấy điện thoại ra đưa cho bé, sau khi bé cầm lấy, quả nhiên nhanh chóng bấm vào một dãy số.

"A lô?"

Đầu bên kia vang lên giọng nam trầm ổn, Hoan Hoan lập tức nói: "Ba, ba mau tới đây, mẹ đang hẹn hò với chú lần trước!"

"Hoan Hoan?" Mục Tư Viễn kinh ngạc, "Con đang ở đâu?"

"Ba, con đang mượn điện thoại của người khác, không nói nhiều với ba được." Hơn nữa mẹ cũng đang chờ bên ngoài!

"Ba, bọn con sẽ tới sân chơi, ba nhớ là tới đó đấy! Gặp lại ba sau

nhé!"

Nói xong, bé liền tắt đi, cười hì hì trả lại cho người kia, "Cháu cám ơn chú!"

Đúng lúc này thì mẹ ở bên ngoài gọi: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc, các con xong chưa?"

"Xong rồi mẹ!" Bé đáp lại, kéo tay Nhạc Nhạc đi ra ngoài.

Cố Bảo Bảo thở phào, dẫn hai đứa đi rửa sạch tay, lúc trở lại bàn thì đồ ăn đã được bưng lên.

"Hoan Hoan Nhạc Nhạc, chú gọi sườn dê nướng cho các con này." Anh mỉm cười, "Không biết các con có thích không?"

Cố Bảo Bảo cười, sườn dê nướng đương nhiên là chúng thích rồi, lần nào tới căn hộ, chỉ cần có thời gian là cô sẽ làm cho chúng ăn.

Không ngờ, Hoan Hoan lại nhíu mày, chu mỏ: "Chú ơi, con không ăn được không? Ba nói mùa hè sắp tới rồi, phải ăn ít thịt dê!"

Công Tôn Diệp sửng sốt, không biết Mục Tư Viễn thật sự nói vậy hay Hoan Hoan cố ý ám chỉ cái gì? !

"Hoan Hoan." Cố Bảo Bảo nói nhanh: "Thế là không lễ phép. Chú gọi món cho con, con phải nói cám ơn."

"Dạ."

Hoan Hoan nhìn cô, lại nhìn Công Tôn Diệp, không thể làm gì khác hơn là nói: "Con cám ơn chú!"

Bé cứ tưởng chú này sẽ tức giận, nhưng Công Tôn Diệp cũng chỉ cười, không nói gì thêm.

Cố Bảo Bảo ngượng ngùng, lại không biết nói gì cho phải, chỉ cúi đầu ăn.

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm có hơi lúng túng này, Cố Bảo Bảo không nhịn được nói: "A Diệp, em thấy là không cần tới sân chơi đâu. Em đưa bọn nhỏ về trước."

Không tới sân chơi?

Hoan Hoan chớp mắt, thế thì phải gọi cho ba để ba đừng đi nữa.

Thế nhưng chú này lại nói: "Bây giờ còn sớm thì sao không đi? Việc đã hứa với trẻ con thì nhất định phải làm!"

Nghe vậy, bé không nhịn được nhìn kỹ chú này, chợt cảm giác...

Chú này kỳ thực cũng rất đẹp trai, có thể phân cao thấp được với ba đó!

Bé cúi đầu, hàng lông mày nhăn chặt.

Chiếc xe càng gần sân chơi, tiếng nhạc vui vẻ truyền đến, Nhạc Nhạc phấn khích lay lay cánh tay Hoan Hoan.

Hoan Hoan cười khúc khích, "Nhạc Nhạc, lát nữa em muốn chơi gì?"

Nhạc Nhạc giơ hai tay lên tạo thành đường ray tàu lượn siêu tốc, ý bảo bé muốn chơi trò tàu lượn siêu tốc kích thích nhất.

Công Tôn Diệp nhìn qua gương chiếu hậu, cảm thán: "Nhạc Nhạc thực sự đã khá hơn nhiều."

Cố Bảo Bảo gật đầu, "Ngày nào em cũng mong thằng bé có thể nói, lần trước bác sĩ có nói, trí lực và nhận thức của thằng bé rất bình thường, muốn nói chuyện thì còn cần chút thời gian."

"Đừng có gấp." Anh dịu dàng an ủi, "Nhạc Nhạc như một đứa bé sơ sinh, còn cần chậm rãi bắt chước thì mới có thể nói chuyện, nhưng thời gian sẽ không quá lâu đâu."

Mong rằng được như anh nói.

"Cám ơn anh, A Diệp." Cố Bảo Bảo nhìn anh, hai người nhìn nhau cười.

Hoan Hoan ngồi sau đúng lúc bắt gặp, thở dài nặng nề, ba à, chừng nào thì ba mới tới vậy, mẹ có vẻ rất tốt với chú này đó!

Ba không vội nhưng con vội muốn chết nè!

Thế nhưng, tới sân chơi rồi, chơi cũng được một lúc lâu cũng không thấy ba xuất hiện.

"Chơi chán chưa? Toát hết mồ hôi rồi này." Cố Bảo Bảo cởi bớt áo ra rồi lau mồ hôi cho hai đứa.

"Chơi thêm một lúc nữa đi ạ."

Hoan Hoan nói, mắt to nhìn khắp nơi tìm kiếm, hi vọng có thể thấy được ba.

Nhạc Nhạc một tay lắc tay cô, tay kia thì chỉ vào đu quay ngựa gỗ, tỏ ý bé muốn chơi đu quay.

"Được rồi." Cố Bảo Bảo yêu thương hôn bé, "Mẹ dẫn Nhạc Nhạc đi nhé?"

Tới trước đu quay ngựa gỗ, Công Tôn Diệp bế Hoan Hoan Nhạc Nhạc lên ngựa: "Hoan Hoan, hai con ngồi có sao không? Hay để chú ngồi cùng các con nhé?"

Hoan Hoan lắc đầu, "Chú chăm sóc mẹ đi ạ, nhiều người ở đây sẽ chen lấy đụng vào vết thương của mẹ mất! Nhạc Nhạc để cho con chăm sóc!"

"Thật là một đứa bé ngoan!"

Đu quay ngựa gỗ không quá nguy hiểm, anh không kiên trì nữa mà đứng ra ngoài tay vịn với Cố Bảo Bảo.

Ánh đèn năm màu sáng lên, âm nhạc phát ra hòa lẫn tiếng ngựa hí, đu quay ngựa gỗ bắt đầu khởi động.

Không bao lâu, Hoan Hoan Nhạc Nhạc kỵ cưỡi ngựa quay đến chỗ bọn họ, cô thấy chúng đang vui sướng vẫy tay với cô, cười vui vẻ rồi cũng phất tay lại với chúng.

Nếu cánh tay mà không bị thương, cô cũng muốn chơi cùng với chúng.

"Bảo Bảo!"

Bỗng nhiên, Công Tôn Diệp dịu dàng gọi tên cô, cô quay ra liền tiến vào trong đôi mắt cực kỳ mềm mại của anh, bên trong không

chỉ phản chiếu lại nụ cười lúm đồng tiền của cô, mà còn...

Hiện lên ánh sáng rực rỡ, không biết là phản xạ lại từ ngọn đèn hay là từ trái tim phát ra.

"A Diệp..."

Cô thì thào, có hơi sợ hãi, ánh sáng rực rỡ kia như muốn nuốt chửng cô.

Ánh mắt rũ xuống như muốn trốn tránh thì tay anh lại đặt lên má cô, "Bảo Bảo!" Anh lại gọi lần nữa, không cho phép cô chạy trốn.

"A Diệp... Em..."

Trên môi anh lộ ra nụ cười, "Đừng thu nụ cười lại như thế, Bảo Bảo... Anh không phải là muốn em cảm thấy khẩn trương... Đừng vì anh mà không vui!"

"A Diệp, em... Không có ý này." Cô thủy chung không dám nhìn anh.

Anh cũng không miễn cưỡng, ngón tay lướt qua gò má cô, "Bảo Bảo, anh nhất định chưa nói với em." Anh dịu dàng nói, "Em là cô gái xinh đẹp nhất mà anh gặp."

Cô sửng sốt, hô hấp dừng lại, mắt quên cả nháy, ngẩng lên ngơ ngác nhìn anh.

Cơn gió nhẹ thổi qua, trên người anh tỏa ra mùi hương dễ chịu, trong lòng cô có chút mê hoặc, có chút hỗn loạn, có chút... cảm động.

Cô hiểu rõ, đây không phải lời ngon tiếng ngọt, cũng không phải lời đường mật gì, mà anh đang... tỏ tình.

"A Diệp... Cám ơn anh..."

Nhưng cô không thể tiếp nhận, ngón tay anh trượt xuống đè lên môi cô.

"Đừng nói gì cả. Anh hiểu." Anh vẫn cười như trước, "Anh chỉ cầu mong khoảnh khắc này..."

Giọng nói bé dần, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô, đồng thời bao trùm lấy cô.

Nụ hôn của anh mang theo sự khao khát, rung động, đau thương và nhu tình rơi xuống đôi môi cô.

Sau đó buông ra.

Không phải anh không muốn nhiều hơn, nhưng cô còn chưa bằng lòng cho.

"Mẹ, mẹ..."

Trùng hợp lúc này, đu quay ngựa gỗ đã kết thúc, tiếng Hoan Hoan vang lên đánh thức giấc mộng này.

"Anh đi đón chúng!" Nói xong anh vội vã quay đi, không muốn để cô quá xấu hổ.

Nhìn theo bóng lưng anh, trong lòng cô thấy thật áy náy, rốt cuộc cô nên làm thế nào?

"Mẹ, vừa rồi du quay ngựa gỗ kia quay rất nhanh!"

Hoan Hoan chạy tới nói ríu rít, "Giống như đang cưỡi ngựa thật sự vậy!"

Nhạc Nhạc cũng vui vẻ lao đến, cái đầu cứ lắc lắc ý bảo bé cũng rất vui.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của chúng, Cố Bảo Bảo cũng cười, Công Tôn Diệp tiến lên ôm hai đứa bé, "Chúng ta đi thôi."

Không khí xấu hổ vừa rồi đã bị quét sạch.

Hoan Hoan tựa đầu lên vai anh, tiếp tục tìm kiếm, vẫn không thấy ba!

Lẽ nào ba không tới?

Còn đang nghi hoặc thì chợt thấy ngay bên cạnh một cái cây cách đó không xa thoáng hiện lên bóng dáng quen thuộc.

Bé không chút nghĩ ngợi, bật thốt lên: "Ba! Ba!"

Công Tôn Diệp và Cố Bảo Bảo đều sửng sốt, nghi hoặc nhìn theo hướng Hoan Hoan gọi.

Mục Tư Viễn ư? Ở đó có bóng dáng anh?

Hoan Hoan sốt ruột, sao vừa rồi mới thấy mà giờ đã biến mất rồi?

Bé lại gọi to: "Ba, ba!"

Bé vùng vẫy thoát khỏi Công Tôn Diệp, muốn chạy ra đó tìm ba.

Cố Bảo Bảo kéo ôm bé lại, "Hoan Hoan, ba không có ở đó đâu, con nhìn lầm rồi. Con nghĩ xem, ba con sao lại tới đây được chứ?"

Hoan Hoan lo lắng nhìn cô, lời trong lòng không nhịn được nói ra: "Ba sẽ đến, vừa rồi ở trong nhà vệ sinh con đã gọi điện cho ba, ba sẽ đến mà!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, "Con nói cái gì?"

Bé tưởng mẹ không nghe rõ liền nói lại, "Con lén gọi cho ba, con muốn ba tới, con muốn được chơi cùng cả ba mẹ."

Ngụ ý là bé không thích chơi với chú kia.

"Hoan Hoan, nói thế là không lễ phép!" Lòng cô rối bời, không khỏi trầm mặt.

Thấy thế, Hoan Hoan nhíu mày: "Mẹ, mẹ mắng con? Vì chú ấy mà tối nay mẹ đã mắng con hai lần! Chú ấy có tốt vậy không? Mẹ không cần ba, cũng không cần con? Mẹ chỉ cần có mỗi chú ấy thôi đúng không?"

Vừa rồi bé thấy chú ấy hôn mẹ, đó không phải là việc chỉ có ba mới có thể làm với mẹ ư?

Cô kinh ngạc nhìn bé, không hiểu sao bé lại nói thế, "Hoan Hoan, con... Con nghĩ mẹ như vậy sao?"

Hoan Hoan thương tâm lắc đầu, lại gật đầu, "Cô Sơ Hàn nói, lúc mẹ dẫn Nhạc Nhạc đi Mỹ thì đã ở chung với chú ấy. Mẹ muốn

Nhạc Nhạc, muốn chú ấy, lại không muốn Hoan Hoan!"

Khát vọng có mẹ khi còn nhỏ luôn ở trong lòng bé, bé đã phải chờ đợi rất lâu nên nó đã biến thành bóng ma trong lòng.

Khi ý thức được mẹ sẽ lại rời khỏi bé, bóng ma bắt đầu xuất hiện trở lại nhiều lần hành hạ trái tim bé.

Đến đây, nước mắt bé không nhịn được nữa, từng giọt lăn xuống thấm ướt cả khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nhạc Nhạc sợ ngây ra, anh cho tới giờ đều rất thông minh dũng cảm, bé chưa từng thấy anh khóc bao giờ!

"Hoan Hoan..." Thấy bé khóc, lòng Cố Bảo Bảo đau như dao cắt, cũng rớt nước mắt theo, "Hoan Hoan đừng khóc, mẹ sao lại không muốn con chứ..."

Cô lau nước mắt cho bé, nghẹn ngào, "Mẹ có thể không cần ai hết, nhưng con với Nhạc Nhạc là không thể, con có biết không?"

Hoan Hoan lắc đầu, khóc lớn: "Nhưng nếu mẹ lấy chú ấy, mẹ không còn là mẹ của chúng con nữa!"

Bé biết, bé biết hết, bé có một người bạn mẹ bỏ ba đi lấy người khác, tiếp đó sinh em bé, rồi về sau mẹ liền dẫn em bé đi nước ngoài.

"Cái đứa này!" Tim Cố Bảo Bảo như bị dao cứa vào, ôm chặt lấy bé, "Mẹ vĩnh viễn sẽ không lấy chồng, con yên tâm, mẹ sẽ không..."

"Thật không ạ?" Bé khóc hỏi.

Yết hầu như bị chặn lại, Cố Bảo Bảo nói không ra lời, chỉ có thể gật đầu.

"Mẹ!" Hoan Hoan ôm chặt lấy cô, dường như làm vậy bé có thể vĩnh viễn có mẹ ở bên cạnh.

Công Tôn Diệp quay đầu đi chỗ khác, có lẽ, khoảng cách giữa anh và cô còn xa hơn những gì anh nghĩ.

***

"Cục cưng, hai con chơi một lúc nhé, mẹ xuống dưới nhà rồi sẽ lên ngay có được không?"

Chuyện xảy ra tối nay, cô thực sự cảm thấy áy náy nên muốn ra tiễn Công Tôn Diệp.

Hoan Hoan biết mẹ muốn làm gì, kéo lấy áo cô, "Mẹ không đi có được không?"

"Bé ngoan!" Cô xoa đầu bé, "Mẹ đi tiễn chú là xuất phát từ lễ phép rồi sẽ về ngay."

Bé nghĩ, "Vậy mẹ không được hôn đâu."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, hóa ra lúc Công Tôn Diệp hôn cô, bé ngồi trên ngựa gỗ nhìn thấy cho nên tâm tình mới mất khống chế vậy sao

Cô cười đau lòng, cam đoan với bé: "Không hôn, mẹ chỉ hôn cục cưng của mẹ thôi nhé?"

Nói rồi cô hôn chụt một cái lên má bé, Nhạc Nhạc thấy thế cũng đòi, chuyện tốt như vậy không thể tụt lại phía sau.

Cô lại hôn Nhạc Nhạc một cái, "Giờ mẹ đi xuống dưới nhà nhé?"

Hoan Hoan lúc này mới yên tâm gật đầu, "Vâng ạ. Nhưng chỉ được năm phút thôi!"

Bé cố ý nói thật lớn, chính là muốn chú kia ở dưới nhà cũng nghe thấy!

Cố Bảo Bảo thấy buồn cười, sau này lớn rồi, cô gái mà được bé thích không biết là may mắn hay bất hạnh đây!

Xuống dưới thì thấy ba và Công Tôn Diệp đang nói gì đó, thấy cô liền dừng lại.

Công Tôn Diệp đứng lên, vẫn mỉm cười: "Em không cần xuống đây, anh về bây giờ."

Cô gật đầu, "Để em tiễn anh."

Hai người ra ngoài ngõ, trong lòng đều có lời muốn nói nhưng không ai lên tiếng trước.

Tới khi đến chỗ đậu xe, cô mới nói một câu: "Trên đường lái xe cẩn thận."

Công Tôn Diệp quay lại nhìn cô, nụ cười ưu thương làm cô không dám nhìn.

"Xin lỗi, A Diệp..."

Cô áy náy không gì sánh được, cô phát hiện ngoại trừ xin lỗi và hổ thẹn ra thì cô thực sự không thể cho anh được cái gì.

"Đừng nói xin lỗi." Anh lắc đầu, lại lắc đầu, trong mắt như ngấn nước, "Anh không cần lời xin lỗi của em!"

Nói xong, anh mở cửa xe, ngồi lên rồi nhanh chóng phóng đi làm cuốn lên một trận gió.

Cô có thể cảm nhận được, trong cơn gió này có mùi vị thương tâm!

***

"Mẹ, mẹ đã quá một phút!" Đi vào phòng, Hoan Hoan lập tức cầm điện thoại giơ lên cho cô xem.

Cố Bảo Bảo nhéo nhéo cái mũi nhỏ nhắn, "Có thể tính thêm mẹ bị thương cho nên mới đi chậm không hả?"

Lý do này tạm chấm nhận! Hoan Hoan gật đầu, "Vậy được rồi ạ!"

Cố Bảo Bảo bị bé chọc cười, ngồi xuống giường, để hai đứa nằm tựa vào cô.

"Đã hơn tám giờ, có phải nên đi ngủ rồi không?"

"Mẹ còn chưa kể chuyện cho bọn con!" Hoan Hoan lắc đầu.

Cố Bảo Bảo cười, cầm quyển truyện ở đầu giường, "Hôm nay các con muốn nghe chuyện gì?"

Hoan Hoan đã sớm nghĩ rồi: "Con muốn nghe chuyện của ba và mẹ!"

Nói xong bé đẩy Nhạc Nhạc, "Nhạc Nhạc, em có muốn nghe không?"

Nhạc Nhạc thấy anh "ra hiệu", nhanh chóng gật đầu, ý bảo em cũng rất muốn nghe.

Cô không nhịn được nói: "Thế nhưng... chuyện của ba mẹ rất dài, dù nói ba ngày ba đêm cũng không có hết."

Hoan Hoan sờ đầu, "Vậy hôm nay trước tiên là kể chuyện lúc ba mẹ còn nhỏ đi ạ!"

Chuyện khi còn nhỏ? Xa xôi cỡ nào...

Cô bé bướng bỉnh ấy cùng cậu bé như hoàng tử kia, kỳ thực không nên cùng xuất hiện.

Nhưng cô bé vẫn thích chơi đùa cùng cậu, cậu ở đâu thì cô bé ở đó, cô bé không làm bạn với cậu, cũng không giúp đỡ gì cậu, ngược lại cậu làm chuyện gì, cô bé cũng phá hỏng.

Làm bài tập, hoàn thành tác phẩm thủ công, đến lúc cậu làm vệ sinh lớp...

"Rất nhiều..." Cố Bảo Bảo cười đau buồn, "Hai cục cưng, có phải khi còn nhỏ mẹ rất xấu không?"

Không có tiếng trả lời, hai đứa bé đòi nghe chuyện xưa giờ đã ngủ vùi trong lòng cô.

Lẽ nào chuyện xưa của cô và anh đã đè nặng đến mức ấy?

Cô cười khổ, nhìn khuôn mặt hai bé con như thấy được Mục Tư Viễn khi còn bé.

"Anh Tư Viễn... Kỳ thực, kỳ thực em làm vậy, chỉ là muốn anh, chú ý tới em nhiều hơn mà thôi."

Nhưng, nỗ lực nhiều năm ấy của cô, anh vẫn không thể, không thể thích cô...

CHƯƠNG 111: QUÊN ĐI LIỆU CÓ DỄ

"Hai thằng nhóc ngủ rồi à?" Ba Cố đi tới hỏi khẽ.

Cố Bảo Bảo gật đầu, ông liền nói: "Vậy con xuống nhà uống thuốc đi."

Hai người cùng xuống dưới, cô lại không thấy mẹ đâu.

"Mẹ con về nhà bên kia rồi, tối nay ba ngủ ở tầng một, con và hai thằng nhóc ở trên an toàn hơn."

Cô sửng sốt, mơ hồ đoán là ba có chuyện muốn nói với cô.

Quả nhiên, uống thuốc xong, ba liền gọi cô đến ngồi cùng ông ở cái ghế ngoài tiệm.

"Ba." Cô ngồi xuống. "Ở đây gió lớn, vẫn nên vào nhà đi ạ."

Ba Cố lắc đầu, đốt điếu thuốc, ngẩng lên hỏi: "Con hút không?"

Cô ngạc nhiên. "Ba..."

Ba sao lại biết cô hút thuốc?

Cô mới chỉ hút trước mặt Mục Tư Viễn, ngoài ra thì chỉ khi một mình cô mới lấy ra.

Ba Cố cười. "Con là con gái ba, chuyện nhỏ này mà ba không biết được sao?"

Ông lấy ra thêm một điếu, châm lửa rồi đưa cho cô.

Cố Bảo Bảo chỉ cầm trong tay mà không hút.

"Đàn ông hút thuốc là vì thích, phụ nữ hút thuốc là vì... có khổ trong lòng..."

Ông hít mạnh, mới nói: "Bảo Bảo, ba biết nỗi khổ trong lòng con."

Cô cúi xuống, khóe mắt ươn ướt.

Hóa ra ba mẹ đều biết hết, bọn họ không nói chỉ là không muốn gia tăng gánh nặng trong lòng cô mà thôi.

Ba Cố vỗ vai cô: "Ba mẹ chưa từng nghĩ tới việc kết thân với Mục lão gia, nhất là mẹ con, con biết vì sao mà mẹ con luôn phản đối con và thiếu gia Tư Viễn không?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, cô còn nhớ, từ sau khi cô lên trung học, mẹ dẫn cô ra khỏi nhà họ Mục, mẹ cũng không làm tiếp ở đó nữa mà mở tiệm mỳ vằn thắn này.

Từ đó, cô không còn học cùng Mục Tư Viễn nữa mà chuyển sang

một trường trung học gần tiệm mỳ vằn thắn.

Khi đó cô không thể nào hiểu được cách làm của mẹ, nhiều lần còn giận dỗi nữa.

Về sau cô mới hiểu, mẹ cô làm thế là muốn cô cách xa Mục Tư Viễn.

"Nhà họ Mục có tiền, chúng ta không xứng!"

Ba Cố tiếp tục, "Tính cách thiếu gia Tư Viễn rất cường ngạnh, mẹ con sợ con theo cậu ta sẽ phải chịu ủy khuất. Mẹ con từng nói với ba, đàn ông như thiếu gia Tư Viễn, khi yêu một cô gái sẽ cưng chiều cô gái ấy lên tận trời, nhưng đến khi không còn yêu nữa, cô gái kia ngay cả cây cỏ cũng không bằng."

Cố Bảo Bảo cười khổ, không ngờ mẹ lại hiểu thấu triệt anh như vậy.

Cô không biết cảm giác được anh yêu là gì, nhưng tư vị khi không được anh yêu thì quả thực cô đã nếm đủ rồi.

"Ba." Cô đưa điếu thuốc lên miệng hút, "Những chuyện không vui đã qua rồi, đừng nhắc tới nữa."

Ba Cố cười nhạt, "Hôm nay ba không muốn nói về thiếu gia Tư Viễn, ba muốn nói tới A Diệp."

Cô biết tâm tư của ba, cũng cười, "A Diệp, ba không cần phải nói đâu ạ. Ba, con nói thật với ba, con không có kết quả với Tư Viễn, cũng sẽ không có kết quả với A Diệp."

"Vì sao?" Ba Cố hỏi.

"Năm năm ở Mỹ, anh ấy luôn quan tâm chăm sóc con và Nhạc Nhạc, ba, nếu có thể thì chúng con đã sớm..."

Cô rít mạnh điếu thuốc, không nói thêm nữa.

Anh một mực chờ đợi cô, anh không ngại, cũng không so bì những chuyện trước kia của cô, trong lòng cô đều hiểu, nhưng cô trước sau không vượt qua được cửa ải của mình.

"Đó là vì con còn chưa quyết định quên Tư Viễn, bây giờ..."

"Ba, không có gì khác cả. Nếu con không yêu A Diệp thì sao sống với anh ấy được? Điều đó không công bằng với anh ấy."

Giọng cô dồn dập, như đang giải thích hay đang trốn tránh.

Sau đó cô cứ hút mãi, cả điếu thuốc nhanh chóng cháy hết.

Ba Cố lại lấy thêm một điếu châm cho cô.

"Cám ơn ba." Cô cầm lấy, tay run run không sao đưa điếu thuốc lên môi được.

"Bảo Bảo!"

Ba Cố giữ cổ tay cô, nghiêm túc lại chăm chú nhìn cô: "Vẫn là câu nói kia, ba mẹ già rồi, không thể sống được với con bao nhiêu năm nữa, nếu con quyết định vì Mục Tư Viễn mà cô đơn lẻ loi cả đời, ba và mẹ con tuyệt đối không đồng ý!"

Cô cười khổ, "Ba, có phải ba mẹ đã thương lượng xong chuyện gả con cho A Diệp rồi không?"

Ba Cố không nói, cô tiếp tục: "Con lấy anh ấy chắc anh ấy sẽ rất vui, bởi vì đó là nguyện vọng của anh ấy cho tới bây giờ. Nhưng vui vẻ đó chỉ là nhất thời, có người đàn ông nào lại thích trong lòng vợ mình có người đàn ông khác chứ?"

"Con vẫn còn nhớ tới Mục Tư Viễn sao?" Ba Cố hỏi, "Cho dù đến ngày cậu ta kết hôn hoàn toàn không còn bất cứ quan hệ gì với con?"

Trong lòng cô đắng chát đau nhức.

Không phải cô chưa từng nghĩ tới ngày đó, nhưng từ miệng ba nói ra, cô mới cảm giác nó thật chân thực.

Song nghĩ lại, việc như thế không phải rồi sẽ đến ư?

Anh không thể nào vĩnh viễn không kết hôn được.

Cho dù không phải Trịnh Tâm Du thì cũng sẽ là một cô gái khác...

Cô nhớ tới những cô gái xinh đẹp trong buổi vũ hội trên du thuyền, lại hít một hơi thuốc.

"Bảo Bảo! Con hãy nghĩ cho bản thân đi, tình yêu là thứ gì chứ? Quá hư ảo. Thứ con nên tin tưởng và nắm chặt ấy là thân tình, tình cảm mà A Diệp dành cho con chính là thân tình."

Thân tình? !

"Cậu ấy đối tốt với con, không cần con trả giá, cũng không cần con báo đáp, đây chính là thân tình."

Cô cúi đầu lặng lẽ không nói gì.

***

"Rầm", cánh cửa sắt đóng lại, ba đã đi ngủ rồi.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, cô dựa vào giường lắng nghe hơi thở của hai cục cưng, vừa thỏa mãn mà vừa trống rỗng.

Một lúc sau, cô đứng dậy đi tới ngăn tủ trong góc, ngăn kéo bên dưới cùng có cài mật khẩu, mật mã là sinh nhật cô.

Cô kéo thử, không nhịn được cười khẽ, đã bao nhiêu năm rồi mà cái ngăn này vẫn khóa.

Cô thử dùng ngày sinh nhật của mình mở khóa, thật sự đã mở được.

Ba mẹ lại chưa từng động tới ngăn kéo của cô!

Trong ngăn kéo này là năm tập nhật ký cô viết từ khi còn bé cho đến lúc học đại học.

Thật là nặng!

Cô lấy chúng ra đặt xuống đất, mở trang đầu tiên.

Thời điểm ghi trên ấy là lúc cô học tiểu học, tờ giấy đã ố vàng cả.

Ngày 18 tháng 5 trời nắng to

Hôm nay anh Tư Viễn bảo tôi đi bắt tôm trong hồ cho anh ấy,

còn nói bắt được một trăm con thì anh ấy sẽ dẫn tôi tham gia tiệc nướng ngoài trời.

Tôi cứ bắt mãi, mặt trời cũng sắp nướng tôi bốc cháy, cuối cùng cũng bắt được một trăm con.

Nhưng lúc tôi cầm đi đưa cho anh Tư Viễn xem thì lại bị ngã trong vườn hoa, tôm không còn thấy đâu nữa.

Tôi biết Sơ Hàn lén ngáng chân tôi, thôi thì không sao, lần sau tôi bọc trong túi ny lon, sẽ không mất nữa.

Ngày 21 tháng 9 trời mưa to

Hôm nay là sinh nhật thứ mười một của tôi, anh Tư Viễn đã hứa là sẽ tặng quà cho tôi.

Tôi đợi mãi ở cửa mà không thấy anh ấy về, rồi trời bắt đầu mưa.

Rốt cuộc, tôi thấy một chiếc xe lái tới bên này, tưởng rằng anh Tư Viễn đã về, vội vàng chạy ra đón, không ngờ chiếc xe kia cua vòng làm bắn nước bẩn lên quần áo tôi.

Sau đó tôi thấy anh Tư Viễn đi xuống xe, đằng sau có một nữ sinh, nữ sinh kia gọi anh ấy lại, chạy tới hôn lên má anh ấy rồi mới đi.

Từ đầu đến cuối anh Tư Viễn không nhìn tôi lấy một cái, giống như tôi là người trong suốt.

Nhưng mà nữ sinh kia là ai? Là bạn gái của anh ấy sao?

...

Cố Bảo Bảo ôm tập nhật ký đi ra khỏi con ngõ, rẽ sang bên trái, cách đó không xa là một con sông.

Cô dẫm lên bãi cát, từ từ ngồi xuống, nhìn bầu trời đầy sao.

Vật đổi sao dời, cảnh còn người mất, cô không còn là cô gái ôm ấp mơ mộng về tình yêu, cũng không còn là cô gái có thể vì tình yêu mà trả giá bằng mọi thứ nữa.

Bây giờ cô chỉ muốn quên đi quá khứ, bắt đầu lại lần nữa.

Cô đứng dậy, tìm một nhánh cây to, bắt đầu đào hố cát.

Đào thật lâu, cuối cùng đã đào được một cái hố to.

Cô mỉm cười lau mồ hôi, đem nỗi nhớ mấy ngày nay bỏ vào trong hố, rồi lấp cát lên che giấu chúng đi.

Tạm biệt, quá khứ của tôi!

Tạm biệt, người tôi đã từng yêu say đắm!

Hóa ra quên một người, cũng không nhất định phải phân ly, quên một người, là lấy người đó ra khỏi trong tim!

Bắt đầu từ bây giờ, cô nhất định gắng hết sức làm điều đó!

Hít sâu một hơi, cô san bằng bùn đất, dứt khoát quay đi rời khỏi bờ sông.

Gió đêm thổi phần phật, sau khi cô đi được một lúc thì một

người lại đến.

Người này dừng lại tại nơi cô san bằng đât, sau khi nhìn một lúc, anh tìm lấy một cành cây to đào cái hố mà Cố Bảo Bảo mới lấp xong lên.

Một lúc sau, anh lấy năm tập nhật ký ra, lấp lại cái hố như cũ rồi cầm tập nhật ký quay về xe, mở ra xem.

Ngày 30 tháng 9 trời trong

Hôm nay mẹ không ở nhà, bảo tôi đến nhà họ Mục tìm ba.

Tôi rất vui, bởi vì mấy ngày rồi không được gặp anh Tư Viễn, hôm nay là cuối tuần, trên đường đến nhà họ Mục tôi cứ cầu nguyện anh ấy có ở nhà.

Trời cao như nghe được lời cầu nguyện của tôi, ba nói anh ấy có ở nhà, tôi vui vẻ không để ý tới ai chạy vào biệt thự để tìm anh.

Lên tầng hai, tôi lập tức nghe được tiếng dương cầm, tôi vui vẻ tới phòng nhạc, còn chưa kịp gọi anh thì thấy anh đang ngồi chơi đàn cùng một cô gái.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp tao nhã như một cô công chúa, đừng nói là tôi, cho dù là cô gái xinh nhất lớp tôi đứng chung với cô ấy cũng sẽ ảm đạm thất sắc cho coi.

Nhưng cô ấy ngồi bên cạnh anh Tư Viễn lại thật hợp, bọn họ rất xứng đôi, ngay cả nụ cười cũng xinh đẹp giống nhau.

Trên đường về tôi đã khóc, không biết vì sao khóc, trong tim tôi rất đau, đau đớn vô cùng.

Ngày 8 tháng 11 trời rất lạnh

Đây là lần thứ hai trăm mười, anh Tư Viễn gọi tôi ra ngoài.

Mỗi một lần trước kia, tôi đều có thể để mình cười, làm nũng với anh ấy, giả bộ như chẳng quan tâm.

Hôm nay tôi không có cơ hội ấy, bởi vì sau khi anh ấy nói xong liền lập tức chạy tới chỗ Trịnh Tâm Du.

Khi đó, tôi cảm thấy người đi lại trên đường đều nhìn tôi làm tôi rất khó chịu.

Cho nên tôi yên lặng tự nhủ, không thể khóc, không thể khóc, nếu khóc thì sẽ càng làm bản thân khó chịu hơn.

Nhưng bây giờ có thể, một mình tôi ở trong phòng, khóc thế nào cũng sẽ không ai biết, không ai chê cười.

Tôi thực sự rất muốn khóc, nhưng vì sao mà nước mắt lại không chảy ra nổi.

Ngày 19 tháng 8 rối loạn

Tôi có nên tiếp tục nữa không? Tôi không nên tiếp tục nữa, tim tôi đau quá, đau quá, đau quá...

Tôi không muốn ỷ lại anh ấy nữa, không muốn thấy, không muốn nghe anh ấy đối tốt với cô ấy thế nào, có lẽ mẹ nói đúng, tôi nên tìm một người để gả.

Xong chuyện đó, tôi sẽ không còn nhớ đến anh ấy nữa.

Nhưng, nhưng nếu tôi không nghĩ đến anh ấy, trong lòng tôi không còn có anh ấy, liệu tôi còn sống được nữa không, tôi...

Cố Bảo Bảo, mày thật không có chí khí, không có anh ta thì mày không sống được ư? Mày đúng là không có tiền đồ...

Tôi không có tiền đồ, tôi không thể không có, không thể không có anh ấy, nghĩ tới việc sau khi tôi đi rồi, anh ấy sẽ lấy cô ấy, tôi thấy mình sẽ chết, sẽ chết ngay lập tức.

Tôi nên làm gì, tôi nên làm gì bây giờ?

Ngày 19 tháng 12 nắng vàng rực rỡ

Hôm nay là ngày hạnh phúc mà cả đời tôi sẽ luôn nhớ đến.

Hôm nay tôi tới bệnh viện kiểm tra, tôi đã có con của anh Tư Viễn.

Tốt quá tốt quá, tôi rất vui. Tôi chưa từng nghĩ tới tôi có thể sinh con cho anh ấy, có phải tôi là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này không?

Nhất định tôi là người phụ nữ ấy!

Ngày 26 tháng 9 trời mưa

Vì sao khi bỏ đi thì trời luôn mưa?

Trên ti vi, trong tiểu thuyết, khi tôi quyết định sẽ đi thì trời lại mưa?

Bác sĩ nói dự kiến sinh sẽ là ba ngày sau, vậy thì ba ngày sau cũng là ngày tôi đi.

A Diệp hỏi tôi, nếu cả con cũng bằng lòng sinh cho anh ta, vì sao sau khi sinh lại muốn bỏ đi?

Tôi quá ngây thơ, từng mong rằng có con sẽ được anh ấy quan tâm nhiều hơn.

Nhưng kể từ đêm đó, anh ấy bỏ lại tôi ra ngoài, tôi không bao giờ nguyện ý lừa mình dối người nữa.

Tôi biết khi đó anh đi gặp Trịnh Tâm Du, *L*Q*Đ* tôi nghe được trong lúc anh gọi điện thoại, Trịnh Tâm Du say rượu không thể lái xe, anh lập tức chạy tới.

Trịnh Tâm Du là tất cả của anh ấy, còn tôi thì là gì của anh ấy?

Tôi thú nhận tôi đã từng ghen đến phát điên, nhưng bây giờ ngay cả sức để ghen tôi cũng chẳng có.

Còn ba ngày nữa, mau đến nhanh đi, biệt thự này giống như một cái lồng giam, tôi sợ rằng sự oi bức ấy sẽ làm hại đến cục cưng trong bụng.

...

Phía chân trời dần sáng lên, tay anh run rẩy lật đến trang cuối cùng.

Phía cuối trang giấy viết một hàng chữ nhỏ, không có ngày tháng, không có tâm tình, chắc là tối qua mới viết.

-- Cố Bảo Bảo, quên hết đi, lấy anh ta ra khỏi cuộc sống của mày, mày có thể làm được! Nhất định có thể làm được! --

Anh ngẩn ra, đặt tập nhật ký lên bàn, muốn quên anh sao?

Muốn hoàn toàn quên anh ư?

Cố Bảo Bảo, em làm được chứ? Em thực sự có thể làm được chứ?

Anh hét lên, hất toàn bộ mọi thứ trên bàn xuống đất.

Tại sao lại muốn quên anh?

Có phải là vì Công Tôn Diệp?

Cảnh tượng xảy ra ở sân chơi tối qua anh đều nhìn thấy!

Anh thấy Công Tôn Diệp hôn cô, cô lại không cự tuyệt chút nào!

Cố Bảo Bảo, em thật đáng chết! Em lại dám để người đàn ông khác chạm vào môi em? !

Anh đứng lên lao ra cửa, anh muốn đứng trước mặt hỏi cô, cô có thể quên anh được không? !

-- Chú Cố, chú nói vậy không phải là muốn cháu lấy Bảo Bảo chứ? --

-- Thiếu gia Tư Viễn, cậu nghĩ nhiều rồi. Tôi biết con gái tôi không xứng với cậu, tôi cũng không muốn nó lấy người đàn ông có gia cảnh như cậu. --

-- Trong lòng tôi, con gái tôi là cô gái tốt nhất trên thế giới, nhưng nếu nó tùy tiện gả cho ai đó, tôi là người đầu tiên chặt đứt chân nó! --

Tay nắm chốt cửa dừng lại, nghĩ đến lời chú Cố nói, chân mày anh nhíu lại thật chặt.

Anh hiểu rõ, sau khi chú Cố nói vậy, anh còn đi tìm cô nữa chứng tỏ anh bằng lòng hứa hẹn sẽ lấy cô.

Hôm qua lúc ở sân chơi, thấy Công Tôn Diệp hôn cô, anh rất tức giận, nhưng đồng thời cũng bị những lời của chú Cố cản chân.

Hứa hẹn sẽ lấy cô!

Anh có bằng lòng không? Anh có thể không?

Trái tim anh sao lại mờ mịt như thế?

Ngồi trở lại ghế, anh kéo ngăn kéo lấy ra một cái hộp màu đỏ, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Đây là chiếc nhẫn lần trước anh mua dự định cầu hôn với Tâm Du.

Trong lòng anh, anh kỳ vọng rằng người vợ tương lai của mình là cô gái xinh đẹp, thông minh có tu dưỡng, có thể có sở thích và chủ đề giống anh.

Khi Trịnh Tâm Du xuất hiện, anh liền có cảm giác mình đã tìm được cô gái như thế, vậy nên anh luôn coi cô ấy như người vợ tương lai của mình.

Khi anh biết người cô ấy yêu không phải anh mà là người khác, anh không hề thấy tức giận chút nào.

Anh không hiểu là, sự bao dung và thương yêu dành cho cô ấy đến từ đâu, hay là vì mình không yêu cô ấy?

Còn với Cố Bảo Bảo, tâm tình tức giận, độc chiếm lại mang theo khao khát, anh biết đó là vì mình muốn cô, muốn chiếm hữu cô cho bản thân.

Nhưng nếu đổi lấy điều đó bằng hôn nhân thì sao anh lại chần chờ?

Có chần chờ, có phải bởi vì anh cũng không thực sự yêu cô?

Anh mê man nhắm mắt lại, thở dài nặng nề.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ: "Mục tổng? Anh có ở bên trong không?"

Là thư ký chủ nhiệm, anh mở cửa.

Thư ký chủ nhiệm đi vào, kinh ngạc nhìn đống tài liệu vung vãi, vừa nhanh chóng nhặt chúng lên vừa hỏi: "Mục tổng, hôm nay anh tới sớm vậy?"

Mục Tư Viễn nhìn cô ấy, không nói gì.

Thư ký chủ nhiệm cũng không hỏi nữa, mà tiếp tục nhặt tài liệu lên.

"Đừng nhặt." Bỗng anh lên tiếng: "Cô đứng lên, tôi có điều muốn hỏi."

Thủ trưởng có lệnh, cô đành phải đứng lên. Anh nghĩ một lúc mới nói: "Cô... với chồng cô, kết hôn như thế nào?"

Ủa? Đây coi là vấn đề gì?

Thư ký chủ nhiệm mếu máo, tất nhiên là đi dăng kí rồi kết hôn.

"Ý tôi là..." Anh cũng ý thức được câu hỏi của mình rất ngu ngốc, lập tức đổi giọng: "Chồng cô... quyết định cầu hôn với cô là thế nào?"

CHƯƠNG 112: CHUẨN BỊ NHẪN

Thư ký chủ nhiệm tiếp tục mếu máo, "Mục tổng, anh hỏi vấn đề riêng hay việc chung?"

Mục Tư Viễn cáu kỉnh bứt tóc, "Nói thẳng!"

Cô không nhịn được cười, "Tất nhiên là cảm thấy tôi tốt, dịu dàng, bỏ lỡ sẽ phải hối hận cả đời nên mới cầu hôn với tôi."

"Cô..." Anh tái mặt, "Câu trả lời không làm tôi hài lòng, cẩn thận tôi trừ tiền lương của cô."

Cô ngầm trợn mắt với anh, đột nhiên liếc thấy chiếc nhẫn trên bàn.

Đó không phải chiếc nhẫn anh ấy chuẩn bị cầu hôn cô Trịnh Tâm Du đấy sao?

Lẽ nào anh ấy lại muốn cầu hôn cô Trịnh lần nữa?

Vậy trước kia anh ấy có ý gì với cô Cố? !

"Còn không nói?" Anh không kiên nhẫn thúc giục.

Thư ký chủ nhiệm có hơi sốt ruột, đành trả lời anh trước: "Nhà anh ấy gần nhà bà ngoại tôi, khi còn bé chúng tôi đã quen biết nhau, nhưng không phải kiểu như thanh mai chúc mã. Về sau học cùng trường đại học anh ấy mới theo đuổi tôi. Tôi nghe nói lúc còn học trung học anh ấy đã có một cô bạn gái nên không để ý tới anh ấy."

"Nhưng anh ấy vẫn theo đuổi tôi sáu năm liền, tôi thấy điều đó cũng không dễ dàng, tới lúc chuẩn bị đáp ứng anh ấy thì cô bạn gái kia quay lại tìm. Mục tổng, anh cũng biết tôi không phải người thích dông dài, thế nên liền quyết định kết hôn với người mà nhà tôi giới thiệu. Sau khi anh ấy biết liền bỏ tất cả mọi thứ bên kia mà đuổi tới tận đây, người ta đã trả giá nhiều như thế, tôi cũng kết hôn thôi."

Cô nói vắn tắt, nhìn xem anh nói gì rồi từ đó đoán anh rốt cuộc ưu sầu vì cô Trịnh hay là vì cô Cố.

"Chuyện cũ này của cô hình như có hơi giống..." Anh cười khổ, "Khác biệt là, tôi không giống chồng cô, có thể vì cô mà vứt bỏ tất cả, người như vậy chắc chắn là rất yêu cô."

Thư ký chủ nhiệm suy nghĩ, nghe ý tứ trong lời này, anh lại không rõ mình có yêu đối phương hay không, vậy thì nhất định không phải cô Trịnh!

Trong lòng cô vui vẻ liền nói: "Mục tổng, anh nói sai rồi. Lúc đó anh ấy cũng mơ hồ, bằng không thì sao lại còn vương vấn không dứt với cô bạn gái trước kia?"

"Hả?" Anh ngẩng đầu lên "Nói vậy là thế nào?"

"Mục tổng." Cô tiến tới gần, "Chuyện này thì đàn ông với phụ nữ như nhau cả, giả thiết anh nếu mất đối phương, anh cảm thấy đau khổ khó chịu, vậy anh quyết không thể thả đối phương đi."

"Giả thiết?" Anh nhíu mày, "Cảm giác đau khổ khó chịu ấy là yêu đối phương rồi ư?"

"Trước đừng nói tới việc yêu hay không!"

Cô sốt ruột, cái tên tình cảm trì độn này, bản thân đâu có yêu cô Trịnh thế mà nhiều năm còn không rõ, liệu có thể trông cậy anh hiểu được người mình yêu ấy là cô Cố được sao

"Anh nếu không muốn bản thân đau khổ khó chịu thì giữ cô ấy lại đã, từ từ rồi hiểu rõ không phải được rồi sao? Nhưng nếu anh không giữ cô ấy lại, tới khi anh hiểu rõ thì cô ấy đã là vợ của người khác, thế thì ngay cả cơ hội anh cũng chẳng có."

-- Không có cơ hội --

Anh bỗng đứng lên, thư ký chủ nhiệm liền tránh ra, tưởng anh muốn đi ra ngoài thì anh lại quay đầu nhìn cô: "Nếu giữ lại, lỡ sau này phát hiện mình không yêu thì làm sao?"

"Không thể nào!"

Cô kích động bật thốt, lập tức nhận được ánh mắt kinh ngạc từ anh.

Cô vội cười, "Mục tổng, anh còn do dự thì thực sự không còn cơ hội đâu!"

Anh mím môi, sau đó như hạ quyết tâm: "Được rồi, lần này tôi sẽ tin cô!"

Nói xong, anh đi ra ngoài.

Thư ký chủ nhiệm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng đã thông được một chút, rồi lại thấy anh dừng bước xoay lại.

"Không được, không được!"

Nghe anh lẩm bẩm, cô nghi hoặc: "Cái gì không được!"

"Tôi không thể cứ như vậy mà đi tìm cô ấy được!" Anh đi về, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười, "Tôi phải chuẩn bị nhẫn! Tôi sẽ tặng cô ấy một sự bất ngờ."

Nói xong anh cầm hộp nhẫn kim cương trên bàn vứt vào ngăn kéo, còn nói: "Tôi cần một chiếc nhẫn khảm kim cương Cartier, hôm nay phải..."

Thư ký sửng sốt, lập tức phản ứng kịp: "Kim cương cần bao nhiêu?"

Anh nghĩ, "3 ca-ra."

Anh còn nhớ cô từng nói rất thích kim cương, càng lớn càng tốt.

Thư ký chủ nhiệm chắt lưỡi, "Kim cương lớn như thế không biết hôm nay có thể mua được không."

Mục Tư Viễn nhìn cô, "Tôi phải đợi bao lâu? Chính cô nói nếu chậm thì có lẽ cô ấy đã thành vợ người khác!"

Vậy cũng không chậm mấy ngày!

Thư ký chủ nhiệm nói xấu mấy câu trong bụng, "Tôi sẽ cố gắng đặt ngay."

Nói xong cô đi ra ngoài thì nghe anh đột nhiên nói: "Cô giúp tôi đặt làm ngay trong thành phố, tôi sẽ tự gọi tới trụ sở chính, như vậy sẽ nhanh hơn."

Cô không kìm được cười, xem ra anh thật sự để tâm tới cô Cố.

***

"Cái gì, tạm thời không có kim cương 2 ca ra? Vậy còn loại nào?"

"0. 5?" Thư ký chủ nhiệm mắt trắng dã, chẳng nhẽ kẻ có tiền ít vậy sao? Cả tiệm châu báu chỉ có kim cương cỡ 0.5!

"Có lẽ không được, tôi sẽ gọi điện xin ý kiến của tổng giám đốc, lát nữa sẽ gọi lại cho cô."

Cổ Tín Dương vừa tới phòng thư ký liền nghe không sót một từ.

Ngày kia anh ta sẽ đi Châu Phi, hôm nay tới để làm thủ tục tạm rời cương vị, không ngờ bắt gặp thư ký chủ nhiệm đang gọi điện thoại trong văn phòng.

Xin ý kiến tổng giám đốc?

Anh ta nghi hoặc, Mục Tư Viễn mua nhẫn kim cương để làm gì?

Theo như điều tra lúc trước, hắn ta cũng không có đối tượng cầu hôn.

Nếu có thì còn không phải anh ta đã sớm dùng người đó để uy hiếp Mục Tư Viễn rồi sao? !

Tâm niệm lay động, anh ta lui về sau tiếp tục nghe thư ký chủ nhiệm gọi điện.

"Mục tổng, nhẫn có thể làm được, nhưng kim cương lớn như vậy thì không có hàng dự trữ."

"Anh đã mua được rồi ư?" Thanh âm bỗng trở nên vui mừng, "Vậy anh có biết kích cỡ ngón tay của cô Cố không? Có cần mua lớn không ạ?"

"Ồ, Mục tổng, chậc chậc..."

Anh ta nhanh chóng đi vào thang máy.

Cô Cố?

Cố Bảo Bảo!

Mục Tư Viễn muốn cầu hôn với Cố Bảo Bảo?

Không có khả năng! Trước đó người của anh ta điều tra Mục Tư Viễn rất lâu, căn bản không phát hiện ra giữa hắn và Cố Bảo Bảo có điều gì khác thường cả!

Lẽ nào... Anh ta bị gạt!

Anh ta bị Mục Tư Viễn lừa!

Anh ta tức giận siết chặt tay, Mục Tư Viễn, năm năm trước khiến anh ta mất con trai, năm năm sau lại biến anh ta thành tay trắng!

Cố Bảo Bảo, bề ngoài thì lương thiện, nhiệt tình, hóa ra đang phối hợp với Mục Tư Viễn gạt anh ta!

Anh ta sẽ không bỏ qua cho ai hết!

***

Sáng sớm, Hoan Hoan bị đồng hồ báo thức đánh thức lúc sáu giờ, Cố Bảo Bảo mơ màng mở mắt ra liền thấy bé ngồi dậy thật nhanh, tự mặc quần áo vào.

"Hoan Hoan?" Cô cũng ngồi dậy hỏi: "Sao không ngủ thêm chút nữa?"

Hoan Hoan lắc đầu, "Mẹ, con phải đọc từ tiếng Anh, tối về ba sẽ kiểm tra."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo cười, cũng mặc quần áo tử tế rồi rửa mặt cùng bé.

Lúc bé đọc tiếng Anh, cô ở bên cạnh lắng nghe, mùi hương thơm của bánh nướng áp chảo ba làm bay lên từ dưới nhà.

Cô rất thích cuộc sống yên bình như thế, nếu có thể cùng Hoan Hoan Nhạc Nhạc, ba mẹ vĩnh viễn sống như vậy thì thật hay.

"Mẹ, con đọc xong rồi!"

Hoan Hoan gọi cô hoàn hồn lại, cô cười, hôn một cái lên má bé, "Mẹ đi gọi Nhạc Nhạc dậy, con xuống dưới nhà ăn sáng đi nhé?"

"Vâng ạ!" Bé nhu thuận gật đầu rồi chạy xuống dưới nhà.

Cô vào phòng ngủ thì thấy Nhạc Nhạc đã sớm dậy rồi, đang nằm trên giường chơi đùa với ngón tay.

Thấy mẹ vào, bé cao hứng cựa mình, tay làm ra hình ngôi sao.

Cô thương yêu ôm lấy bé, ôn nhu hỏi: "Tiểu bảo bối của mẹ, dậy rồi đi học nào?"

Dậy đi học? Không muốn đâu!

Hai tay bé nắm lấy áo mẹ, người kháng cự uốn tới ẹo lui, nằm trong lòng mẹ thích hơn, bé không muốn đi học!

"Cục cưng, đừng làm rộn!"

Cô cười, cầm lấy quần áo mặc cho bé, nhưng bé nhất định không chịu, hai tay ôm chặt hông cô, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

Không thể dùng sức mạnh kéo tay bé, gọi bé lại không chịu nghe, Cố Bảo Bảo dở khóc dở cười.

"Nhạc Nhạc, em vẫn chưa chịu dậy à?" Hoan Hoan đi vào, vừa uống sữa vừa nói: "Chúng ta sắp phải đi học rồi đấy."

Nhạc Nhạc lộ ra mắt to, lắc đầu, tay ôm chặt mẹ, vẫn không

chịu buông.

Hoan Hoan nhíu mày: "Hôm nay em không đi học sao?"

"Như vậy sao được?" Cố Bảo Bảo tiếp lời bé, véo nhẹ má Nhạc Nhạc, "Tiểu Nhạc Nhạc, mau đứng dậy, không là mẹ tức giận đấy."

Bé mới không tin mẹ sẽ giận đâu! Hừm!

Mặt bé cứ chôn chặt trong ngực mẹ, hôm nay bé không muốn đi học, bé muốn ở với mẹ.

Thằng bé này hôm nay sao vậy?

Còn đang nghi hoặc, giọng ba Cố từ dưới vọng lên: "Bảo Bảo, lái xe tới đón bọn nhỏ đi học, mau xuống thôi."

Cố Bảo Bảo đáp lại, Hoan Hoan liền bò lên kéo Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc không đọ lại được sức lực của anh, thoáng cái đã bị kéo ra khỏi cái ôm ấm áp của mẹ.

"Mau lên, Nhạc Nhạc!"

Hoan Hoan ném quần áo cho em, cái miệng nhỏ lại chu lên, nước mắt rơi lộp bộp.

"Nhạc Nhạc, em cứ nằm mãi trên giường không đi học mà được sao?"

Nghe Hoan Hoan còn mắng bé, nước mắt của bé càng mãnh liệt hơn.

Cố Bảo Bảo đau lòng, "Được rồi, Nhạc Nhạc không khóc, không khóc nữa nào."

Cô ôm lấy bé, "Không đi học thì không đi được, hôm nay mẹ sẽ ở cùng với con nhé?"

Được như ý nguyện, bé lau mắt, lập tức gật đầu.

Hoan Hoan thở dài, "Mẹ, mẹ chiều em ấy quá rồi! Con thì không thể không đi học được."

Cố Bảo Bảo cười, "Được! Mẹ với Nhạc Nhạc cùng tiễn tiểu thiên tài của chúng ta đi học nhé được không?"

Thấy mẹ khích lệ, mặt Hoan Hoan đỏ lên, cười khanh khách chạy ra.

Đưa Hoan Hoan lên xe đến trường xong, Nhạc Nhạc mới rửa mặt ăn sáng, Cố Bảo Bảo nằm trên giường, bé cũng nằm theo, rúc vào mẹ.

"Cục cưng à." Cố Bảo Bảo hôn bé, "Có thể nói cho mẹ, khi nào thì con nói được không?"

Nghe vậy, Nhạc Nhạc ngước mặt lên, đôi mắt to nhìn cô ao ước: "Thật muốn nghe con gọi tiếng mẹ quá."

Nhạc Nhạc hơi bĩu môi, bé cũng không phải đứa bé hẹp hòi, bé cũng muốn lắm!

Nhưng cổ họng bé lại chẳng phát ra được thanh âm nào!

Cố Bảo Bảo nhìn bé thất vọng bĩu môi, vừa thương vừa buồn

cười, "Nhạc Nhạc không cần nóng nảy, mẹ có thể chờ."

Gì chứ ạ! Rõ ràng chính mẹ mới gấp mà.

Nhạc Nhạc hầm hừ, thấy mẹ gấp vậy, con liền... cho mẹ đáp án để mẹ vui.

Nghĩ như vậy, bé giơ tay lên chìa ra "ba" ngón.

Cố Bảo Bảo ngạc nhiên cười, "Nhạc Nhạc, ý là ba ngày, hay là ba tuần?"

Hưm? Ba ngón mà cũng nhiều ý vậy sao!

Nhạc Nhạc nhăn nhó, con cũng đâu có biết!

Bé thu tay lại bỏ vào miệng mút, lắc đầu.

Bộ dáng đáng yêu đóc khiến Cố Bảo Bảo buồn cười, trong lòng cũng được an ủi, mặc kệ thế nào thì so với trước kia, Nhạc Nhạc đã học được rất nhiều thứ.

"Cục cưng." Cô bóp má bé, "Không biết chừng nào con có thể nói nhưng mẹ đều có thể chờ, mẹ yêu con."

Con cũng yêu mẹ!

Nhạc Nhạc rục rịch lại gần hơn vào ngực mẹ.

Cố Bảo Bảo cười, đang định hôn bé thì điện thoại đổ chuông.

Cô cầm lên xem thì ngây người, trên màn hình hiện lên số của anh.

Cô cứ nhìn mãi, không biết nên nhận hay không, mà anh cứ gọi không dứt, mặc cho tiếng chuông vang liên hồi.

Ánh mắt Nhạc Nhạc bị hấp dẫn, bé có thấy anh dùng điện thoại, khi có người gọi thì chỉ cần ấn cái phím màu xanh là có thể nghe được người ta nói.

Chẳng nhẽ mẹ lại không biết?

Bé cười đắc ý, vươn tay ra cướp lấy trước khi Cố Bảo Bảo kịp định thần, nhấn nút trả lời...

"Alo, Bảo Bảo?"

Giọng nam quen thuộc vang lên, cô hoảng sợ, không hiểu sao lại có tiếng anh truyền tới.

"Bảo Bảo?" Không thấy ai trả lời, anh gọi dồn dập.

Cô ngơ ngác, ngón tay hành động theo trái tim, bấm phím kết thúc cuộc gọi.

Nhạc Nhạc kỳ quái, vừa rồi hình như là tiếng ba thối mà, sao mẹ không nói chuyện với ba?

Không phải mẹ rất nhớ ba thối ư?

Cố Bảo Bảo đặt điện thoại sang một bên, "Mẹ có hơi mệt, Nhạc Nhạc ngủ cùng mẹ một lúc nhé?"

Nhạc Nhạc nghi ngờ lắm nhưng cũng chỉ đành gật đầu, chui vào ngực cô.

Cô nhắm mắt lại, không để ý tới nghi hoặc trong lòng, cũng không nghĩ sao anh lại gọi điện đến.

Nhưng chưa tới một phút, điện thoại lại kêu.

Lần này là tiếng báo hiệu tin nhắn.

Cô đoán hẳn là anh nhắn, một bên tự nhủ đừng đọc, đừng đọc, tay lại không theo điều khiển cầm lấy điện thoại.

-- Bảo Bảo, ba rưỡi chiều nay ở công viên Lan Hoa, anh muốn gặp em. --

Cô nao nao, sao lại là công viên Lan Hoa?

Công viên đó là nơi bọn họ hay đi đến khi còn nhỏ, anh gọi cô ra đấy làm gì.

Chẳng qua, mặc kệ là làm gì, cô cũng không muốn đoán, gửi tin nhắn trả lời - tôi không rảnh --.

Anh lập tức nhắn lại ngay, chỉ bốn chữ đơn giản: Không gặp không về.

Một lúc lâu, Cố Bảo Bảo không gửi trả lời nữa, Mục Tư Viễn nhìn vào chiếc điện thoại không có chút động tĩnh, trong lòng thầm nói: Bảo Bảo, anh biết em sẽ tới, đúng không?

Giống như một sự mong đợi, càng giống như an ủi bản thân.

Tại sao lại tới công viên Lan Hoa cũ ấy, kỳ thực anh căn bản không nhớ là còn có một công viên như vậy.

Chỉ vì trong nhật ký cô có ghi, "Hôm nay anh Tư Viễn đưa tôi tới công viên Lan Hoa chơi, tôi đã được xem hoa đào rực rỡ, tâm tình tôi rất là tốt, bởi vì đây là lần đầu tiên anh Tư Viễn đưa tôi đi công viên chơi, tôi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ngày này".

Cho nên anh nhớ kỹ công viên này, cô nhất định sẽ đi.

Trên môi anh bật ra nụ cười ngọt ngào thỏa mãn, nhìn đồng hồ, đã giữa trưa rồi, chắc nhẫn cũng sắp được đưa tới!

Anh đứng dậy đi tới phòng thư ký chủ nhiệm, cô lại nghi hoặc nhìn anh, không hiểu sao anh lại quay về?

"Còn chưa đưa nhẫn tới sao?" Anh kinh ngạc nhướng mày.

"Vẫn chưa!" Cô lập tức gọi đến cửa hàng châu báu.

"Bọn họ nói người đưa nhẫn đã xuất phát rồi." Một lúc sau cô cúp máy, "Cũng sắp đến nơi!"

Anh gật đầu, "Tôi có cuộc họp nhỏ, chắc sẽ mất nửa tiếng, lát nữa có người đưa tới thì cô kiểm tra giúp tôi."

***

Đã đến hai rưỡi chiều

Mẹ giúp cô thay bình nước thuốc khác, hỏi cô sao không ngủ một lúc?

Cô cũng muốn ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Nhiều lần cô tự nhủ, cô sẽ không tới công viên Lan Hoa, nhưng

sắp tới ba rưỡi, trong đầu cô cứ quanh quẩn điều đó.

Cô bứt tóc, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn Nhạc Nhạc đang ngủ say, trong lòng rối loạn.

Cô có đi không, có nên đi không, cô có thể không đi được không?

Anh từng là đáp án cho tất cả câu hỏi của cô, nhưng bây giờ đã bỏ đi, hình như câu hỏi nào cô cũng không tìm được đáp án.

Cô hận bản thân mình như vậy, rồi lại không đè nén được mình như vậy, chỉ có thể phiền não bứt tóc.

Một lúc sau, cô có hơi khó thở, ngẩng lên thì thấy Nhạc Nhạc đã tỉnh, đôi mắt to nhìn cô đầy nghi hoặc.

Cô vuốt lại tóc, nặn ra nụ cười: "Nhạc Nhạc, con tỉnh rồi à, mẹ không ngủ được."

Vì ba nên không ngủ sao?

Trước đây mẹ cũng thế, cứ cầm ảnh ba nhìn rồi không ngủ được.

Nhạc Nhạc đứng lên, cầm điện thoại nhét vào tay cô, đè mạnh vào phím màu xanh

Bé cho rằng như vậy là mẹ có thể nói chuyện với ba.

Cố Bảo Bảo nao nao, "Nhạc Nhạc, con muốn mẹ đi gặp ba à?"

Cô thật sự là không có ai tâm sự, lại đi nói một câu kỳ quái với Nhạc Nhạc.

Nhưng Nhạc Nhạc lại nháy mắt, gật đầu.

Cô cười ưu thương, "Mẹ không thể đi, mẹ..."

Muốn quên ba.

Nhạc Nhạc lại lắc đầu, đẩy cô xuống giường.

Cố Bảo Bảo hít sâu một hơi, cầm tay Nhạc Nhạc, "Nhạc Nhạc, chúng ta ném đồng xu nhé? Nếu cả ba lần mà ném ra mặt có chữ, vậy mẹ sẽ đi gặp ba!"

Mẹ nói gì mà bé nghe chẳng hiểu!

Nhưng bé hiểu được câu cuối, tất nhiên là hi vọng mẹ sẽ đi gặp ba, cho nên gật đầu.

CHƯƠNG 113: CÔ ẤY THẬT SỰ KHÔNG ĐẾN

Thấy Nhạc Nhạc gật đầu, Cố Bảo Bảo như có được sự cổ vũ lớn lao, cầm lấy đồng xu.

"Nhạc Nhạc xem này, lần đầu tiên."

Cô tung đồng xu lên, đồng xu xoay tròn trên không rồi rơi xuống tay, cô lập tức úp tay kia lại, không dám nhìn.

"Nhạc Nhạc, con nói xem có phải mặt chữ không?"

Nhạc Nhạc nghe không hiểu, nhưng bé thấy trò tung đồng xu này rất hay, cho nên cứ cười tươi.

Cố Bảo Bảo lấy tay ra, mặt xu viết chữ đập ngay vào mi mắt.

Cô ngơ ngác, không thể không thừa nhận tâm tình vui mừng dâng trào trong lòng!

"Nhạc Nhạc, con nói xem lần này có phải mặt chữ nữa không?"

Cô không dám tung, mâu thuẫn nhìn con trai.

Nhạc Nhạc chu miệng, ngón tay kiên định chỉ vào "chữ".

Bé thực sự không hiểu gì cả, bé chỉ cảm thấy là mặt chữ này trông được hơn thôi.

Song, sự tùy tiện ấy của bé như sức hấp dẫn với đồng xu, khi nó rơi xuống lòng bàn tay Cố Bảo Bảo, thật sự là "chữ"!

"Còn một lần cuối cùng!"

Cố Bảo Bảo lẩm bẩm, vẫn lừa mình dối người, "Nếu là mặt hoa thì mẹ không đi, nếu là mặt chữ..."

Tung lên lần nữa, cô cảm giác được sự lạnh lẽo của kim loại rơi trong tay, tay kia vội vàng che lại, vẫn không dám nhìn.

Thế nhưng Nhạc Nhạc muốn xem, bé lật tay mẹ ra, muốn xem lần này có phải "chữ" mà bé trông thấy đẹp kia không!

Cố Bảo Bảo hít sâu một hơi, được rồi, vậy xem thôi!

Cô cắn răng bỏ tay, lại là "chữ" xông vào mắt!

Chẳng lẽ là ý trời? !

Cô thở ra, được rồi, cô sẽ đi!

Đứng dậy thay quần áo, cô bảo ba mẹ trông Nhạc Nhạc, dự định mình sẽ đi nhanh về nhanh.

Nhưng vừa mới ra ngoài tiệm mỳ vằn thắn, bóng dáng nhỏ kia lại lanh chanh chạy theo ra.

"Nhạc Nhạc, mau về đi. " Cô xoay lại nói với bé: "Đợi ở nhà với ông bà ngoại nhé, mẹ sẽ về nhanh thôi."

Bé không nghe, ôm lấy chân mẹ, trong đôi mắt to hiện lên ao ước muốn đi theo cô gặp ba.

Cố Bảo Bảo thực sự không đành lòng cự tuyệt, nghĩ thêm, có lẽ mang theo Nhạc Nhạc đi gặp anh, tâm tình cô sẽ bình tĩnh vững vàng hơn.

"Vậy được rồi." Cô ôm bé, "Cho con đi cùng với mẹ."

Mẹ Cố đi theo ra hỏi: "Con muốn dẫn Nhạc Nhạc đi đâu thế?"

Tất nhiên không thể nói là đi gặp Mục Tư Viễn, "Mẹ con con ra công viên chơi rồi sẽ về!"

Đi công viên chơi? Lẽ nào có hẹn với ai?

Mẹ Cố phát hiện được tia sáng chợt lóe lên trong mắt con gái, không nhịn được suy đoán có phải A Diệp không?

Nếu là thế thì tốt nhất.

***

Dẫn Nhạc Nhạc vào công viên Lan Hoa, kể từ cái lần khi còn bé, cô không còn tới nơi này nữa.

Lí do đương nhiên là, anh không có như cô chờ đợi, dẫn cô tới nơi này.

Nhiều năm qua, rất nhiều công viên đã bị phá bỏ, những công viên giữ lại thì không ngừng đổi mới, trở nên lớn hơn.

Nhạc Nhạc nghe tiếng chim hót, vui vẻ vỗ tay, định kéo cô chạy vào rừng cây thì bỗng nhiên trông thấy rất nhiều cá vàng đang bơi lội trong hồ, lại dừng bước không chịu đi.

Cô dẫn bé ngồi xuống cái ghế bên hồ nước, nói mọi thứ cho bé nghe.

"Nhạc Nhạc, con xem, đây là cây liễu, đó là cây cầu hình vòm, bên kia là cái đình nghỉ chân..."

Ánh mắt chợt dừng lại, cô kỳ quái khi trông thấy người quen, không phải Mục Tư Viễn, mà là Cổ Tín Dương.

Chú!

Nhạc Nhạc cũng thấy anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tươi cười, chờ chú đến gần liền giang hai tay ra, ý bảo chú ôm!

Ánh mắt Cổ Tín Dương thâm trầm, vươn tay ra ôm lấy bé.

"Phó tổng, sao anh lại ở đây?"

Cố Bảo Bảo đứng dậy, nghi ngờ hỏi. Lúc này, không phải anh ta

đang làm ở công ty sao?

Phó tổng? !

Trong lòng anh ta cười lạnh, bản lĩnh làm bộ của cô ta tuyệt không thua Mục Tư Viễn!

"Cô tới gặp Mục Tư Viễn hả?" Anh ta chậm rãi nói, "Cô đi theo tôi!"

Nói xong, anh ta ôm Nhạc Nhạc đi trước.

"Cái này..." Sao anh ta biết cô tới gặp Tư Viễn?

Tư Viễn muốn gặp cô, sao lại đi cùng anh ta?

Cô đuổi theo muốn ôm Nhạc Nhạc lại: "Nhạc Nhạc, nào, chú ôm con lâu rồi sẽ mệt, để mẹ ôm nhé!"

Nhưng mà, khi Nhạc Nhạc vươn tay ra với cô, anh lại dùng cơ thể chặn lại, giọng nói khác thường: "Tôi ôm nó, lát nữa cô gặp Mục Tư Viễn chẳng phải sẽ dễ dàng hơn?"

Cô sửng sốt, không rõ lời anh ta là ý gì.

Lúc này, anh ta đã dẫn cô vào rừng cây, giữa lối đi nhỏ có một chiếc xe đang đỗ.

Trong lòng cô dâng lên dự cảm đáng sợ.

"Nhạc Nhạc, theo mẹ nào!"

Cô sải bước dài, muốn bế lấy con thì bả vai bị anh ta đẩy mạnh,

người cô liền đụng mạnh vào cây.

Cổ Tín Dương nhanh chóng mở cửa xe, ném Nhạc Nhạc vào bên trong.

"Nhạc Nhạc!"

Cô hoảng sợ lao tới trước, Cổ Tín Dương lạnh lùng nhìn cô, đẩy cả cô vào trong xe.

Anh ta lại gần, tay thò vào túi áo khoác cô cầm lấy điện thoại.

"Nhạc Nhạc!"

Cô lảo đảo ngã vào trong xe, không để ý tới được điện thoại, chỉ ôm Nhạc Nhạc, xác định bé không bị làm sao mới thở phào.

Cô ngẩng lên thì thấy ngăn cách giữa ghế trước và ghế sau là một tấm sắt, Cổ Tín Dương ngồi lên ghế lái rồi khóa cửa lại.

"Anh muốn làm gì!" Cô lớn tiếng hỏi.

"Tôi muốn làm gì, không phải cô biết rất rõ sao?"

Môi anh ta lạnh lùng nhếch lên, tháo pin điện thoại của cô sau đó đạp chân ga, phóng xe ra khỏi rừng cây vắng người.

***

"Chiếc nhẫn sao còn chưa đưa tới

Còn một tiếng nữa là tới ba rưỡi rồi, Mục Tư Viễn lo lắng hỏi.

Gọi điện lúc một rưỡi, tiệm châu báu đã nói người giao hàng đã

đi, bây giờ đã qua hai tiếng, cho dù kẹt xe thì cũng phải đến rồi.

"Mục tổng." Thư ký chủ nhiệm cúp điện thoại, kỳ quái nói với anh: "Tiệm châu báu đã liên lạc với nhân viên giao hàng, nhưng điện thoại của anh ta không gọi được!"

Anh nhíu mày: "Vậy là ý gì?"

Lẽ nào nhân viên giao hàng còn có thể "nuốt" chiếc nhẫn?

Thư ký chủ nhiệm bĩu môi, cô cũng nghĩ đến điều đó, tỏ ý với anh điều đó cũng không phải không có khả năng!

Anh xua tay, gọi điện cho Cố Bảo Bảo, ngoài dự tính là gọi sao cũng không được? !

Nghĩ lại, có thể cô ấy đang trên đường tới công viên, hoặc giả cô ấy tới rồi, điện thoại không gọi điện chỉ là do sóng không tốt mà thôi!

"Ding!"

Cửa thang máy mở ra, một cô thư ký dẫn theo một người đàn ông vội vàng đi vào: "Mục tổng, người bên tiệm châu báu đến rồi!"

Anh lập tức chạy lại, gần như phải gọi là "cướp" cái hộp trong tay nhân viên giao hàng, vừa mở ra vừa hỏi: "Sao lại trễ như thế!"

Nhân viên giao hàng cúi đầu, che giấu đi sự hoảng loạn trong mắt mới đáp: "Tôi nhớ lầm địa chỉ, điện thoại lại hết pin, tìm hơn nửa ngày mới tới đây được, rất xin lỗi! Hi vọng ngài không trách cứ."

Mục Tư Viễn chẳng có thì giờ để ý tới anh ta, xem qua chiếc nhẫn thấy không có vấn đề gì thì chạy nhanh vào thang máy.

Ngồi trên xe, anh vừa khởi động xe, vừa tiếp tục gọi cho Cố Bảo Bảo, vẫn không gọi được!

Cô ấy đến công viên rồi sao?

Tín hiệu ở công viên có lẽ không được tốt!

Vứt điện thoại sang một bên, nhanh chóng phóng xe đi, vội vã tới công viên.

Bảo Bảo, em nhất định phải chờ anh!

Anh không phải cố ý muộn đâu, lát nữa anh nhất định giải thích với em.

Chỉ cần em... Chờ anh!

Cuối cùng trên đường không kẹt xe, anh dùng tốc độ nhanh nhất tới vườn hoa, đồng hồ lúc này là bốn giờ năm mươi.

Công viên này không lớn, bây gicũng không nhiều người, anh đứng trên cầu hình vòm, hầu như có thể thấy được mỗi ngóc ngách trong công viên.

Anh nhìn khắp nơi, lại không thấy được bóng người quen thuộc đâu.

Cô ấy chưa tới sao? Anh không tin.

Xuống cầu vòm, anh bắt đầu tìm kiếm trong công viên, mỗi một góc cũng không bỏ qua, nhưng tìm hết một lần cũng không thấy cô.

Cô ấy không tới thật ư? Anh không tin, không tin.

Lần nào khi anh muốn tìm cô, cô đều sẽ xuất hiện.

Anh biết lần này, nhất định cũng không ngoại lệ.

Hay là cô cũng đang kiếm anh trong công viên?

Khi anh đi tới phía nam, có thể cô lại tới phía bắc thì sao?

Nhất định là như vậy!

Thế là, anh lại chạy dọc theo chỗ ban nãy, vừa nhìn ngó vừa hô: "Bảo Bảo, Bảo Bảo?"

Không có ai trả lời anh.

Ngoại trừ bầu trời dần thẫm lại cùng tiếng lách tách do những chú cá nhảy ra khỏi mặt nước.

Anh mệt mỏi, ngồi xuống ghế, tiếp tục gọi điện cho cô.

Vẫn... không thể nối được.

Trong lòng có thanh âm vang lên, vấn đề căn bản không phải do tín hiệu, cô ấy vốn không tới, hơn nữa còn tắt máy, nhất định là không muốn anh tìm cô ấy.

Anh lắc đầu, anh không tin, không tin, không tin!

Cô vẫn luôn ở nơi đó chờ anh, cô sẽ không đi, sẽ không cam lòng rời đi!

Tuyệt đối sẽ không!

Anh tin cô nhất định sẽ tới.

Bầu trời đen dần, nhá nhem như sắp mưa, anh vẫn ngồi yên trên ghế.

Bởi vì từ góc độ của cái ghế này, người nào đi vào công viên có thể thấy được ngay.

Lúc cô tới, anh muốn người đầu tiên mà cô trông thấy chính là anh, anh muốn cô biết, hôm nay anh đang chờ cô.

Dần dần, người đến tản bộ nhiều hơn, công viên sau một lúc huyên náo lại trở về yên tĩnh, anh vẫn ngồi chờ đợi ở ghế dài.

Chưa từng có lần nào, dùng thời gian lâu như vậy, kiên nhẫn chờ đợi một người, một cô gái!

Anh cầm cái hộp nhỏ trong túi mở ra, ánh sáng từ viên kim cương lóe lên làm mắt anh đau nhói.

Cô ấy sẽ thích chứ?

Khóe mắt anh kéo ra ý cười, cô sẽ.

Cô ấy từng nói, chỉ cần là món quà do anh tặng, mặc kệ là cái gì cô cũng sẽ thích.

Bảo Bảo, em mau tới đi, trong tay anh có thứ mà em thích nhất

đây!

Anh ngạc nhiên với sự dịu dàng trong lòng mình, thư ký đề nghị với anh là, dùng thứ này để trói buộc cô ấy bên cạnh anh, chuyện sau này thì để sau này nói.

Vì sao lúc này, hi vọng của anh chính là dùng nó vĩnh viễn trói chặt trái tim cô bên cạnh anh.

Tí tách...

Tí tách...

Bỗng, những giọt nước lạnh lẽo rơi trên tay, anh vội vàng bỏ cái hộp lại túi, ngẩng lên nhìn, hóa ra trời đã mưa.

Từng giọt nước lớn hơn mang theo gió rét se lạnh đập lên mặt anh.

Anh đứng dậy, thấy một trạm điện thoại cách đó không xa, nơi đó là chỗ có thể trú mưa duy nhất trong công viên, vị trí lại vô cùng bí mật.

Chân anh do dự, những giọt nước mưa càng xối xả lên mái tóc.

Hơi lạnh khiến anh rùng mình, thân hình anh dừng lại, từ từ ngồi xuống ghế dài.

Ngày 30 tháng 11 trời mưa tuyết

Cơ hội anh Tư Viễn mời tôi đi ăn cơm không nhiều, tôi thực sự rất vui, cho nên tôi chọn một nhà hàng ngoài trời gần biển.

Nhưng hiện thực để tôi ý thức được đó là một sai lầm, bởi vì anh không tới.

Tôi chờ rất lâu, cuối cùng không nhịn được gọi cho anh, anh chỉ nói đơn giản là bảo tôi chờ, không muốn tôi gọi điện.

Tôi cứ ngây ngốc ngồi đó chờ.

Gió biển không lạnh chút nào, ông trời lại cố tình trừng phạt sự ngu ngốc của tôi, trời bỗng nổi cơn mưa.

Người của những bàn khác đều đi, phục vụ nhà hàng cũng đề nghị tôi vào trong, nhưng tôi không muốn đi, trái tim thụ động chết lặng, cũng không biết đau, cho nên trời mưa có lẽ sẽ xoa dịu nó đi.

Tôi biết anh sẽ không tới, tôi biết tối nay anh không có tiệc xã giao gì cả, tôi biết... Có lẽ anh đã tới chỗ Trịnh Tâm Du, vì sao tôi lại ngu xuẩn vô tri đi chứng thực làm gì chứ?

Thế nên tôi đến nhà Trịnh Tâm Du , tất nhiên tôi không thể gõ cửa mà vào được.

Kỳ thực lúc thấy xe anh đỗ ở cổng, tôi đã không nhúc nhích được gì rồi

Thật là, gần nhà cô ấy không có chỗ trú mưa, tôi giống như một đứa ngốc bị mưa làm cho ướt như chuột lột, còn không biết rời đi nữa.

Tôi cứ ngơ ngác nhìn cánh cửa sổ phòng Trịnh Tâm Du tỏa ra ánh đèn ấm áp, lại không thể chia cho tôi chút nào.

Quên đi, tôi cũng không muốn, trái tim tôi đông cứng lại còn tốt hơn, như thế sẽ không biết đau, không biết khổ, cũng không biết thương tâm.

Tôi hi vọng mùa đông này cứ kéo dài mãi như thế, không để trái tim tôi tỉnh lại, vĩnh viễn như thế.

...

Trái tim đông cứng như đá?

Mục Tư Viễn giơ tay lên, cảm giác đó như thế nào?

Anh chưa từng cảm nhận được, cho nên mới ghi nhớ rõ ràng từng dòng nhật ký ấy của cô, nhưng, rốt cuộc cảm giác đó như thế nào?

Làm sao để có thể cảm nhận được?

Anh ngẩng lên, để nước mưa lạnh như băng dội lên mặt, thấm ướt trái tim.

Anh rất muốn, rất muốn thể nghiệm tâm tình lúc ấy của cô.

Có phải cũng giống như anh bây giờ? -- Mờ mịt cùng với sự đau đớn vô cùng? --

Bảo Bảo, em không đến, có phải là em đã quyết định thực sự buông tha rồi không?

Nhiều lần em đều nói muốn buông tha, em thực sự rời khỏi anh ư?

Lần này, anh không tin em có thể rời khỏi anh, anh không tin!

Anh lấy chiếc nhẫn kim cương ra siết chặt trong tay, vứt cái hộp đi, sau đó đứng dậy ra khỏi công viên.

Bảo Bảo, dù em có đồng ý hay không, hôm nay anh nhất định phải đeo chiếc nhẫn này vào cho em.

Có lẽ anh cũng không rõ mình yêu em hay không, nhưng chỉ muốn em bên cạnh anh, chỉ cần em thuộc về anh, là đủ rồi!

Đỗ xe trước con ngõ, anh đi vào.

Mưa càng lúc càng lớn, pha lẫn tiếng mưa rơi lộp bộp trong không gian là tiếng bước chân nặng nề.

Mỗi bước đi của anh đều khó nhọc vượt qua làn mưa, cuói cùng khi đến được tiệm mỳ vằn thắn, anh đã mệt mỏi hết sức.

Ngẩng lên nhìn tầng hai tối om, cô đã ngủ rồi.

Anh mặc kệ, anh muốn gặp cô, anh nhất định phải gặp cô.

Trễ một bước, trễ thêm một bước nữa, anh sợ rằng mình sẽ mất đi cô thật sự!

"Bảo Bảo! Bảo Bảo!" Anh lớn tiếng hô dưới mưa, dùng hết sức lực của mình.

"Bảo Bảo! Bảo Bảo!" Tiếng anh xuyên thấu qua trái tim, lại bị nước mưa lộp bộp chặn lại, trên tầng hai không có bất cứ phản ứng gì.

"Bảo Bảo! Bảo Bảo!"

Anh tiếp tục gọi, thanh âm cuối bỗng tê liệt, cổ họng đau đớn, mùi máu tanh vọt lên.

"Bảo. . ."

Anh muốn gọi lần nữa nhưng không gọi ra tiếng, chỉ có nước mưa chảy xối vào miệng anh, sự lạnh lẽo, đắng chát mang theo đau khổ khó chịu.

***

Bên trong nhà, mẹ Cố mở mắt ra, hình như có ai đó gọi tên Bảo Bảo.

Bà sửng sốt, đang cảm thấy kỳ quái, "Bảo Bảo! Bảo Bảo!" Giọng nói mạnh mẽ vang lên, bà lắng tai nghe, như là từ bên dưới nhà vọng lên.

"Này, ba nó, ba nó!" Bà đánh thức ba Cố, "Hình như bên ngoài có người gọi Bảo Bảo, mau ra xem!"

"Gọi Bảo Bảo?" Ba Cố đứng dậy khoác áo, bật đèn.

Mẹ Cố đi theo ông ra ban công liền thấy bên dưới mưa bụi quả nhiên có bóng người.

"Chú Cố, thím Cố." Còn đang nghi hoặc thì nghe người nọ khàn khàn lớn tiếng hỏi, "Bảo bảo đâu ạ?"

Bà ngơ ngác, ngạc nhiên, "Thiếu gia Tư Viễn!"

Bà vội xoay người định chạy xuống thì bị ba Cố kéo lại.

"Thiếu gia Tư Viễn, cậu tìm Bảo Bảo có chuyện gì sao?" Ba Cố nhìn anh trong mưa hỏi.

Mục Tư Viễn chật vật nuốt nước mưa, dắt cổ họng đau đớn nói ra: "Cháu tìm cô ấy có chuyện rất quan trọng cần nói."

Ba Cố lắc đầu, "Thiếu gia Tư Viễn, cậu còn có chuyện gì quan trọng mà nói với Bảo Bảo nữa? ! Mưa lớn như vậy, cậu mau về đi."

Thấy bọn họ như muốn về phòng, Mục Tư Viễn vội chạy ra đứng dưới ban công nói vang lên: "Cháu muốn gặp cô ấy, xin hãy để cháu gặp cô ấy."

Giọng nói khàn khàn nghe như vết nứt trên pha lê, thật khiến người ta khó chịu, mẹ Cố lấy cùi chỏ thúc ba Cố, ra hiệu ông đừng nói nữa.

Ba Cố lại không nghe, tiếp tục nói: "Thiếu gia Tư Viễn, cậu muốn gặp cũng không được, Bảo Bảo không có ở nhà, nó ra ngoài từ chiều với Công Tôn Diệp rồi, đến bây giờ vẫn chưa về!"

CHƯƠNG 114: KHO HÀNG KHÔNG BIẾT TÊN

-- Ra ngoài từ chiều với Công Tôn Diệp --

Từng từ như quả đấm đánh thật mạnh vào tai, anh ngơ ngác, hai tay vô lực thõng xuống, chiếc nhẫn rơi xuống trong màn mưa.

Cô ấy thật sự không đi, cô ấy tắt máy là vì không muốn bị quấy

rầy.

Lần này, cô ấy đã thật sự quyết định rời khỏi.

Anh ngơ ngác cúi xuống nhìn ánh sáng phản xạ lại từ chiếc nhẫn trong mưa, chậm rãi ngồi xuống cầm nó lên nắm chặt trong tay.

Ngày 19 tháng 8 trời trong xanh

Tôi có thể cảm nhận cục cưng trong bụng càng ngày nghịch ngợm, chúng thường hay đạp tôi, một chút cũng không ngoan.

Có lẽ hai đứa nó đang đánh lộn trong đó cũng nên.

Hôm nay đến bệnh viện kiểm tra, một bà mẹ mới sinh được một cặp song sinh nói với tôi, bọn nhỏ sẽ đánh lộn tranh nhau xem ai được làm anh ở trong bụng đấy!

Nói đến con mình, nụ cười trên môi cô ấy càng rạng ngời, tản mát ra khắp người như ánh sáng từ Đức Mẹ Maria.

Tuy tôi cũng có một cặp song sinh, nhưng tôi vẫn thật hâm mộ cô ấy.

Hâm mộ cô ấy khi sinh con còn có chồng bên cạnh, có người thân chăm sóc.

Còn tôi, trừ bản thân tôi ra, trừ A Diệp luôn sẵn lòng giúp đỡ thì không có ai cả.

Càng khiến tôi áy náy khôn tả ấy là, sau khi tôi sinh chúng ra sẽ phải chia tách chúng.

Tôi làm vậy có phải là quá tàn nhẫn?

Rời khỏi anh như việc phải móc trái tim đang đập thình thịch ra. Nếu không có đứa bé, nhất định ngay cả dũng khí tiếp tục sống tôi cũng không có.

Cho nên, hai cục cưng của mẹ, các con nhất định phải tha thứ cho mẹ.

Mẹ thực sự rất đau, mẹ cần có các con bên cạnh, bằng không mẹ thực sự không sống nổi nữa.

...

Bảo Bảo, cảm giác đau đớn đó là ra sao? Rốt cuộc em đã phải chịu bao nhiêu đau đớn như thế?

Có phải cũng như bây giờ, khi anh ý thức được rằng mình có thể đã mất em, cảm giác bỗng dưng ập tới ấy?

Cảm giác ấy, như một cây rìu chặt đôi trái tim anh...

Nhìn anh quỳ dưới đất, mẹ Cố thực sự không nhịn nổi, đẩy ba Cố ra rồi vội vàng chạy xuống.

"Thiếu gia Tư Viễn, thiếu gia Tư Viễn..."

Một tay bà mở ô, tay kia đẩy vai anh, "Thiếu gia Tư Viễn, cậu mau đứng dậy, ngồi đây cậu sẽ ốm mất."

Nghe tiếng, Mục Tư Viễn quay ra nhìn bà, cặp mắt vằn đầy tơ máu khiến bà phải lui lại sau.

"Thiếu gia Tư Viễn, cậu... Cậu làm sao vậy?"

Anh làm sao ư?

Anh lắc đầu, chính anh cũng không biết mình làm sao, không biết tại sao mình lại có cảm giác ấy.

Đau đớn từ lòng bàn tay truyền lên não, anh mở tay ra xem, máu hòa với nước mưa nhuộm đỏ bàn tay.

Mẹ Cố kinh hô, "Thiếu gia Tư Viễn, cậu bị thương rồi? Mau, mau cùng tôi vào nhà."

Anh không động đậy, ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn kim cương, anh nắm rất chặt cho nên góc cạnh của viên kim cương đã đâm vào lòng bàn tay.

Nhưng cơn đau ấy chẳng thể so sánh được với nỗi đau dâng trào trong tim, thật sự không là gì cả.

"Không cần đâu ạ."

Giọng anh như có như không trả lời, đứng dậy khẽ đẩy tay mẹ Cố ra, sau đó không nói một lời lẩn vào trong làn mưa.

***

Vừa rồi trong xe bịt kín vải đen cho nên bây giờ Cố Bảo Bảo không biết mình đang ở nơi nào.

Ánh sáng leo lắt, cửa sổ cao lại hẹp, trông nơi này như một nhà kho.

Cô nghe tiếng mưa rơi không ngừng va đập vào cửa sổ và bức tường, lại không có tiếng mưa rơi xuống đất nên cô đoán mình hẳn đang ở trên tầng rất cao.

Còn đang suy xét, Nhạc Nhạc ngủ trong lòng cô tỉnh lại, nhìn cảnh xa lạ trước mặt, bé sợ hãi nắm chặt ống tay áo của mẹ.

"Đừng sợ, Nhạc Nhạc."

Cô cầm lấy chai nước Cổ Tín Dương mới mang tới, cho bé uống một chút, ôn nhu nói: "Chú chỉ đưa chúng ta đi chơi thôi, không cần phải sợ."

Mặc dù không biết Cổ Tín Dương muốn làm gì, cô chỉ hy vọng điều đó sẽ không để lại ám ảnh trong lòng Nhạc Nhạc.

Uống nước xong, cô cho Nhạc Nhạc ăn chút bánh, sau đó dỗ bé: "Nhạc Nhạc, bây giờ khuya rồi, con ngủ một giấc nhé?"

Nhạc Nhạc nhìn cô, mẹ kỳ quái thật đó, con không phải vừa mới ngủ dậy sao?

Bé lắc đầu, muốn đứng dậy.

Cố Bảo Bảo cuống quít ôm chặt bé, "Không ngủ cũng được, nhưng không được chạy loạn đâu."

Đúng lúc này cửa bị đẩy ra, Cổ Tín Dương đi vào.

Chú thối!

Nhạc Nhạc trừng mắt lên với anh ta, úp mặt vào ngực mẹ, không muốn nhìn anh ta.

Cổ Tín Dương hơi sững sờ, không khỏi cười lạnh. "Bản lĩnh giả tạo của Mục Tư Viễn đứng hạng nhất, con hắn quả nhiên cũng không thua kém!"

Anh ta không thể không hoài nghi, sự yêu thích trước kia của Nhạc Nhạc dành cho anh ta có phải là do Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo xúi giục cố tình bày ra không.

"Đừng có nói như thế trước mặt trẻ con." Cố Bảo Bảo cau mày.

"Cố Bảo Bảo, cô cũng đừng có giả vờ trước mặt tôi!"

Cổ Tín Dương kéo một cái ghế ngồi xuống, ánh mắt nhìn cô độc địa: "Vốn là bây giờ tôi phải thu dọn hành lý, ngoan ngoãn bị Mục Tư Viễn điều đến châu Phi rồi, ông trời đúng là có mắt, để tôi không phải chịu uất ức như thế mà đi. Cố Bảo Bảo, có phải cô cảm thấy rất thất vọng không?"

Nói xong anh ta nhếch miệng đầy đắc ý rồi lại cười lạnh lùng.

"Đi châu Phi?" Cô nghi hoặc, "Sao anh phải đi châu Phi?"

Cổ Tín Dương cười khan, "Cô còn giả vờ? Cô cứ giả vờ đi, giả vờ thỏa thích, dù sao lúc này thứ tôi không có được, các người cũng đừng mong được sung sướng."

Cố Bảo Bảo cẩn thận suy nghĩ ý tứ trong lời nói của anh ta, dần tỉnh táo lại, "Anh đưa chúng tôi tới đây là muốn uy hiếp Mục Tư Viễn sao?"

Anh ta không nói gì, coi như thừa nhận.

Trong lòng cô cười cay đắng, nếu Nhạc Nhạc không bị anh ta bắt cùng, cô không có gì để lo lắng cả.

Bởi cô tự biết mình chẳng có sức nặng đến mức bị người ta dùng để uy hiếp anh.

Nhưng bây giờ Nhạc Nhạc ở bên cạnh, cô nhất định phải bảo đảm an toàn của Nhạc Nhạc.

Vì vậy cô ngước mắt lên, trấn tĩnh nhìn anh ta: "Anh biết không, vừa rồi tôi ở công viên chính là để chờ gặp Mục Tư Viễn, về sau anh ấy không thấy tôi, nói không chừng đã hoài nghi rồi."

Kỳ thực lời này đến cô cũng không tin, nhưng cô cố gắng ra vẻ như nắm chắc, như vậy sự chân thật sẽ lớn hơn.

"Tôi biết!"

Anh ta nói, "Tôi biết cô chờ Mục Tư Viễn, bằng không sao tôi lại tìm cô đúng lúc như thế! Nhưng tôi không vội, tôi phải để hắn ta phải sốt ruột trước!"

Cố Bảo Bảo hơi sững sờ, "Sao anh... lại biết?"

Anh ta âm thầm cười lạnh, đúng rồi, có lẽ cô ta còn chưa biết Mục Tư Viễn gọi cô ta ra công viên để cầu hôn cô ta đâu!

Cô ta rất yêu Mục Tư Viễn, nếu biết rồi thì sẽ rất vui mừng!

Chẳng qua, anh ta sao có thể để bọn họ vui được sao?

Không thể nào, tuyệt đối không thể.

"Cố Bảo Bảo." Anh ta thình lình hỏi, "Nếu Mục Tư Viễn cầu hôn cô, cô có đồng ý không?"

Cô lấy làm lạ như nghe được người si nói mộng vậy, cảm thấy rất hoang đường.

Nhưng nếu bây giờ cô phủi sạch quan hệ với Mục Tư Viễn, anh ta nhất định sẽ chuyển mục tiêu sang Nhạc Nhạc!

Thế là cô miễn cưỡng mỉm cười, "Tôi đương nhiên sẽ đồng ý, anh cũng biết là tôi luôn chờ đợi ngày đó."

"Vậy thì thật xin lỗi." Anh ta lạnh lùng nói ra từng từ, "Tôi không thể không để hi vọng của cô tan biến. Nếu tôi đưa ra yêu cầu mà Mục Tư Viễn không đồng ý, tôi đành phải đưa cô và Nhạc Nhạc tới châu Phi, để hắn ta cũng phải nếm thử tư vị khi người phụ nữ và con trai hắn không có ở bên cạnh thế nào!"

Để hắn - cũng phải - nếm thử?!

Anh ta nói vậy là vì anh ta thường xuyên nhớ tới người phụ nữ và đứa con của anh ta sao?

Ý nghĩ này làm sự sợ hãi dần rút bớt đi, nhớ lại vẻ mặt thống khổ lúc anh ta nhắc tới đứa con.

Nhớ lại sau khi anh ta bại dưới tay Tư Viễn trong cuộc họp cổ đông, một mình ở quầy bar mua say, cô thực sự không cách nào ghét anh ta được.

"Anh... Cần gì phải làm vậy?" Cô ngẩng lên nhìn anh ta, "Nói thế nào thì Tư Viễn cũng là anh họ của anh, anh ấy..."

Lời cô nói như đạp lên nỗi đau thầm kín nhất của anh ta, sắc mặt anh ta trở nên hung ác, "Cô im ngay! Tôi không có người anh họ như thế, tôi cũng không có người cậu như thế!"

Lúc anh ta nói, cô lại thấy được sự đau đớn không bao giờ quên sâu trong mắt anh ta.

Cô sửng sốt, mới hiểu được rằng giữa anh ta và Tư Viễn thật sự tồn tại mâu thuẫn không thể hóa giải.

Là cái gì đây?

Chẳng lẽ đúng như anh ta nói, Tư Viễn đã buộc anh ta bóp chết chính đứa con của mình?

Không, không đâu, cô tuyệt đối không tin.

"Anh..." Cô thử đoán, "Giữa anh và Tư Viễn có phải có sự hiểu lầm gì không?"

"Hiểu lầm?" Anh ta âm độc nhìn cô, "Hắn ta đuổi tận giết tuyệt tôi, vì giữ lấy vị trí tổng giám đốc Mục Thị, buộc tôi phải tự tay giết chết con trai mình..."

Mắt anh ta trợn to, cơn thịnh nộ bộc phát khiến mắt đỏ lên trông thật đáng sợ, "Cố Bảo Bảo, cô có biết tư vị khi bóp cổ con trai mình thế nào không? Cô biết không?"

Anh ta trông như nổi điên, Cố Bảo Bảo phải ôm sát Nhạc Nhạc, lặng lẽ lui về sau.

"Tôi biết rất rõ nó như thế nào!"

Cũng may anh ta không tiến lên, nhưng ánh mắt như con dao sắc bén khóa chặt Nhạc Nhạc trong ngực cô.

Cô sợ hãi, hận không thể thu nhỏ Nhạc Nhạc lại giấu vào túi sách, nhưng Nhạc Nhạc chẳng những không phối hợp tránh đi mà còn giùng giằng.

"Nhạc Nhạc, đừng làm rộn, Nhạc..."

Còn chưa nói xong, Nhạc Nhạc đã trượt thoát khỏi tay cô, lao vào Cổ Tín Dương.

Cố Bảo Bảo nhất thời ngây dại, nhìn Nhạc Nhạc vươn tay ra ôm lấy anh ta, khuôn mặt nhỏ cọ xát trong ngực anh ta giống như... An ủi cơn giận dữ của anh ta vậy?!

Lẽ nào Nhạc Nhạc cũng nhìn ra được sự đau lòng ấy của anh ta?

Tâm tư phức tạp của cô bình tĩnh lại, trẻ con còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng cô thì biết Cổ Tín Dương bây giờ đang bị sự căm phẫn lu mờ lý trí không thể trêu vào!

Cô vội vã chạy đến muốn ôm lấy Nhạc Nhạc, ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt Cổ Tín Dương, sau khi đứng bật dậy thì một tay ôm Nhạc Nhạc, tay kia đẩy cô ra.

Cô khẩn trương, "Anh trả con cho tôi, anh không thể làm vậy với một đứa bé được!"

"Tôi làm gì nó?" Anh ta lui tới tận cửa.

Cố Bảo Bảo sợ anh ta đưa Nhạc Nhạc ra ngoài, cô không thể để Nhạc Nhạc ra khỏi phạm vi tầm mắt của mình được.

"Anh hãy để nó ở với tôi, ở với tôi..." Cô cơ hồ khẩn cầu chạy lại.

"Đứng im đó!"

Anh ta quát, thình lình rút một con dao từ trong túi ra, ban đầu chĩa về phía cô, sau đó thì đưa lưỡi dao lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc.

Cô lập tức quên cả hít thở, ngơ ngác nhìn, "Anh... Anh dừng tay!"

Anh ta cười nhạt, "Con trai tôi đã chết, con trai các người chẳng qua chỉ có thêm vết sẹo trên mặt mà thôi, chẳng phải là rất lời hay sao?"

Nói xong anh ta giơ tay lên bổ xuống, nhưng tiếp đó Cố Bảo Bảo kinh hãi hét lên lao thẳng tới trước.

Đó gần như là bản năng bảo vệ con của người mẹ, ngay trong thời khắc nguy hiểm nhất bộc lộ ra sức mạnh kinh người, cô đẩy anh ta ra, đoạt lại Nhạc Nhạc.

Nhưng lưỡi dao sắc bén trong lúc xô xát không chút lưu tình cắt đứt áo cô, trên cánh tay để lại một vệt máu.

Đau quá!

Cô đè lại vết thương, vì sao lại trùng hợp như vậy?

Chỗ bị lưỡi dao chạm đến chính là miệng vết thương lúc cô ở du thuyền!

Miệng vết thương vất vả lắm mới khép lại giờ nứt ra, từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn xuống.

Mẹ!

Nhạc Nhạc cực kỳ đau lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ nhìn Cổ Tín Dương!

Bất chợt, bé lại vọt tới trước mặt Cổ Tín Dương, lần này không phải an ủi mà là quyền đấm cước đá cực kỳ tức giận.

Bé dùng hết sức lực của mình, nắm tay tuy nhỏ nhưng cũng làm người ta rất đau.

"Thằng quỷ, cút ngay!" Cổ Tín Dương tức giận mắng nhiếc.

Cố Bảo Bảo sợ anh ta lại làm tổn thương Nhạc Nhạc, nhịn đau kéo bé lại, ôm thật chặt trong lòng, "Cổ Tín Dương, Nhạc Nhạc còn là đứa bé, lại là cháu họ của anh, nếu anh làm hại đến nó, anh không bằng cả cầm thú!"

Cổ Tín Dương không nói gì, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận của Nhạc Nhạc, một lúc sau xoay người đi ra ngoài.

Nghe tiếng khóa cửa, Cố Bảo Bảo thở phào nhẹ nhõm, tạm thời anh ta sẽ không làm thương tổn đến Nhạc Nhạc.

Cô từ từ ngồi xuống, lấy khăn tay mang theo bên người ra cầm máu.

Nhạc Nhạc ngồi ở một bên nhìn mẹ, nước mắt lăn xuống, bé cực kỳ đau lòng.

"Con trai ngốc của mẹ." Cô cười, "Mẹ là người lớn, không sợ đau."

Nhạc Nhạc lắc đầu, bé mới không tin!

Đều là bé không tốt, nếu vừa rồi bé không đi an ủi chú thối kia thì tốt rồi!

Cố Bảo Bảo biết bé tự trách mình, lau nước mắt đi cho bé, "Nhạc Nhạc là đứa trẻ ngoan ngoãn hiền lành, chú chỉ vì tức giận nhất thời nên mới vậy thôi, chờ khi chú nghĩ thông suốt rồi thì sẽ đối xử tốt với Nhạc Nhạc như trước đây thôi. Nhạc Nhạc hiểu chưa?"

Bé không muốn chú thối đối tốt với bé, bé chỉ cần mẹ không chảy máu nữa!

Nước mắt càng tuôn ra mãnh liệt, bé ôm chặt lấy cổ mẹ.

"Nhạc Nhạc không khóc, không khóc nữa, ngoan nghe lời mẹ nhé được không?"

Cô nói, bản thân lại không nhịn được rơi nước mắt.

Cổ Tín Dương rốt cuộc là người thế nào, cô không biết, Nhạc Nhạc càng ở đây lâu thì càng nguy hiểm, cô nên làm gì bây giờ?

Anh Tư Viễn, em nên làm gì bây giờ?

Anh có phát hiện là em mất tích rồi không?

Anh có đi tìm em không? Có lo lắng cho em không?

Anh Tư Viễn, em không sao hết, thật sự không sao hết, anh mau tới dẫn Nhạc Nhạc đi có được không?

Có được không?

Chẳng bao lâu, Nhạc Nhạc khóc mệt rồi ngủ thiếp đi trong ngực cô.

Cô cởi áo khoác ra bọc lấy Nhạc Nhạc, đặt bé nằm lên mấy cái hòm, mình thì quan sát căn phòng.

Tuy là nhà kho nhưng ngoài trừ mấy cái hòm, một cái ghế ra thì không còn gì khác.

Cửa sổ thì cao, có đứng lên ghế cũng không nhìn ra được bên ngoài.

Cô lo lắng đi lòng vòng trong phòng, phát hiện biện pháp duy nhất là dùng ghế đập vỡ kính cầu cứu ra bên ngoài.

Nhưng bên ngoài là ở đâu?

Liệu có ai nhận được tín hiệu cầu cứu của cô không?

Hơn nữa bây giờ đã khuya, khả năng bên ngoài có người là rất nhỏ, cô chỉ có thể chờ đến hừng đông.

"Rầm!"

Thình lình cánh cửa bị đẩy ra, Cổ Tín Dương lạnh lùng nhìn cô: "Sao vậy, đang nghiên cứu xem làm thế nào chạy đi ư?"

Cô không nói gì, không muốn để anh ta nhận ra được cô vừa rồi đã nghĩ ra cách trốn thoát.

"Cô yên tâm." Anh ta vừa vào vừa nói, "Qua mấy tiếng nữa, tôi sẽ gọi điện cho Mục Tư Viễn, chỉ cần hắn đồng ý với điều kiện của tôi, tôi lập tức thả hai người."

Cô ngồi xuống cạnh Nhạc Nhạc hỏi: "Anh bắt cóc, vơ vét tài sản chẳng lẽ không sợ sao?"

"Sợ?" Anh ta cười, "Tôi có liên quan gì đâu thì sao phải sợ!"

Nói xong anh ta đặt hai tập tài liệu lên ghế, "Nhưng mà, nếu cô muốn được bình an trước khi được Mục Tư Viễn cứu thì hãy ký vào đây."

Tài liệu?

Cô ngờ vực, "Vì sao lại bảo tôi ký?"

Anh ta đơn giản là muốn quyền lợi và tài sản của Mục Thị, cô ký tên thì có ích gì?

Cổ Tín Dương lạnh lùng nhếch môi: "Đương nhiên là cô ký! Ký theo nét chữ của Mục Tư Viễn!"

Cô sửng sốt, lập tức từ chối, "Không thể nào! Anh chẳng những vơ vét tài sản mà còn muốn trộm tài sản của Mục Thị nữa sao?"

"Không ký?"

Ánh mắt anh ta lướt qua cô dừng trên người Nhạc Nhạc, "Dĩ nhiên, cô có thể không ký, dù sao cô có hai đứa con trai giống

nhau như đúc, chết một đứa cũng chẳng sau đâu nhỉ!"

"Anh thật sự có thể ra tay ư?"

"Cô nói xem?"

Nhìn sắc máu trong mắt anh ta, cô rùng mình.

Đúng rồi, vì tài sản, anh ta có thể làm vậy với con trai mình, Nhạc Nhạc thì có quan hệ thế nào với anh ta chứ?

Vì bảo vệ Nhạc Nhạc mà ký tên, Mục gia sẽ không trách cứ cô!

Cô chậm rãi đứng dậy, "Tài liệu tôi có thể ký, nhưng tôi muốn biết, anh muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?"

"Đàn ông không có tiền thì còn gọi là đàn ông được sao?" Cổ Tín Dương nói, cũng chỉ là đáp án qua loa.

Cô đứng trước cái ghế nhìn tập tài liệu, trên đó viết một dòng chữ to nổi bật - Thư ưu tiên chuyển nhượng vốn chủ sở hữu -

Cô sửng sốt, anh ta sao không trực tiếp đòi tiền?

Thư ưu tiên có ích lợi gì?

Nếu không ai muốn bán cổ phần thì đây chỉ là tờ giấy vụn!

"Mau ký đi!" Anh ta nhé bút vào tay cô thúc giục.

Cô chỉ đành cầm lấy bút, lật tới trang cuối cùng, tìm phần ký tên, dựa theo nét chữ của Mục Tư Viễn mà viết tên anh.

CHƯƠNG 115: CÔ MẤT TÍCH

Hoan Hoan bừng tỉnh khỏi giấc mộng, trong mắt hiện ra sự hoảng sợ.

Vừa rồi bé nằm mơ thấy mẹ bị thương, còn thấy Nhạc Nhạc khóc rất thương tâm!

Nhạc Nhạc!

Bé rùng mình, ngồi dậy mở đèn, trên giường chỉ có một mình bé!

Tối qua về nhà, ông nội nói mẹ với Nhạc Nhạc đi ra ngoài chưa về.

Sau đó bé ăn cơm một mình, làm bài tập rồi đi ngủ, Nhạc Nhạc vẫn chưa về.

Bé cầm lấy đồng hồ báo thức xem giờ, cửa phòng thình lình bị đẩy ra, ba bước vào.

"Ba? Ba sao thế?" Cả người ba sao lại ướt đẫm như thế kia?

"Ba, ba mắc mưa à? Liệu có bị cảm không ạ?"

Khóe miệng Mục Tư Viễn nhếch lên, lắc đầu, vẻ mặt lại ngơ ngác: "Nhạc Nhạc đâu?"

Hoan Hoan nháy mắt: " Hôm nay Nhạc Nhạc cứ nằm ỳ trên giường không chịu đi học, cả ngày đều ở với mẹ, bây giờ còn chưa về."

Cái gì?

Không đúng, anh đến tiệm mỳ đâu có thấy Nhạc Nhạc!

Nó ngủ rồi hay là cùng cô ấy ra ngoài với Công Tôn Diệp?

Mặc dù cô ra ngoài, chú Cố biết mai Nhạc Nhạc phải đi học thì sẽ đưa nó tới đây.

Giải thích duy nhất là cô ấy dẫn cả Nhạc Nhạc ra ngoài!

Cô ấy lại đưa con anh đi hẹn gặp với người đàn ông khác!

Trong nháy mắt sự phẫn nộ đè nén đau khổ, "Hoan Hoan, con ngủ đi, ba đi đón Nhạc Nhạc!"

Nói xong, anh không kịp thay quần áo mà đi luôn.

Lúc này là ba giờ hai mươi lăm phút, cô với Nhạc Nhạc chắc đã về nhà ngủ rồi, anh không đến tiệm mỳ nữa mà tới thẳng căn hộ của Công Tôn Diệp.

Anh đã biết nơi ở của Công Tôn Diệp từ trước, bây giờ có lẽ cũng nên cảnh cáo anh ta một chút? !

"Đinh đinh đinh..."

Công Tôn Diệp bị tiếng chuông cửa dồn dập đánh thức tỉnh giấc, giờ là mấy giờ rồi? Ai đến vậy?

Anh ta mở cửa, không khỏi sửng sốt, "Là anh?"

Mục Tư Viễn trầm giọng nói: "Mở cửa, tôi có chuyện muốn nói với anh!"

Anh ta nghi hoặc mở cửa, còn chưa kịp đặt câu hỏi thì trên mặt đã dính một quyền, gần như không chút phòng bị té ngã ngửa xuống đất.

"Anh làm gì thế hả?"

Anh ta đỡ lấy cạnh tủ, quát hỏi: "Anh điên rồi à?"

"Đây là cảnh cáo với anh!" Mục Tư Viễn xông lên túm cổ áo anh ta, "Sau này anh tốt nhất nên cách xa người phụ nữ của tôi và con tôi."

Nghe vậy, Công Tôn Diệp cũng giận dữ, đẩy anh ra.

Bọn họ đều cao, thể trọng như nhau, Mục Tư Viễn lần này cũng bị đẩy ra xa.

"Anh tới đây nổi điên cái gì thế?" Công Tôn Diệp mắng, "Anh có thừa thời gian thì sao không quan tâm Bảo Bảo nhiều hơn đi? Nếu anh thật sự quan tâm tới cô ấy, cô ấy sao lại bị thương lúc ở trên du thuyền hả?"

Mục Tư Viễn ngơ ngác, chuẩn bị nói gì thì điện thoại trên ghế sa lon đổ chuông.

Giờ này còn ai gọi điện?

Công Tôn Diệp nghi hoặc cầm lên xem, là ba Cố!

Anh bấm trả lời: "Chú Cố, có chuyện gì thế ạ?"

Nghe tiếng, Mục Tư Viễn cũng sững sờ, vội lại gần, đúng lúc nghe được thanh âm ba Cố truyền tới từ đầu bên kia, "A Diệp,

hôm nay Bảo Bảo có đi tìm cháu không?"

Anh thấy kỳ quái, chú Cố sao lại hỏi vậy?

Trước đó anh tới tiệm mỳ vằn thắn, không phải chú Cố nói là cô ấy đi ra ngoài với Công Tôn Diệp sao?

Lại nghe Công Tôn Diệp trả lời: "Không có, chú Cố, hôm nay Bảo Bảo không tới tìm cháu, điện thoại cũng không gọi được!"

"Vậy à..." Giọng ba Cố trở nên lo lắng, "Thế thật kỳ quái, chú mới dậy liền phát hiện cửa phòng ngủ mở, Bảo Bảo và Nhạc Nhạc không có trong phòng!"

Công Tôn Diệp sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Mục Tư Viễn đã giành lấy điện thoại, lớn tiếng hỏi: "Chú Cố, rốt cuộc là thế nào vậy? Hôm nay Bảo Bảo có ra ngoài không ạ?"

Ba Cố không nghĩ tới Mục Tư Viễn lại đang ở chỗ Công Tôn Diệp, nhất thời nghẹn lời.

Kỳ thực ôm cũng không biết hôm nay Bảo Bảo ra ngoài đi tìm ai, ông nói với Mục Tư Viễn là cô đi tìm Công Tôn Diệp chẳng qua là muốn cậu ta hết hi vọng, đừng tìm Bảo Bảo nữa!

Mục Tư Viễn lo lắng hỏi lại: "Hôm nay Bảo Bảo ra ngoài đúng không ạ? Cô ấy đi từ lúc nào? Có phải cô ấy đến công viên tìm cháu không?"

Mẹ Cố chắc ở đầu dây bên kia nghe được câu hỏi của anh, cầm lấy điện thoại sốt ruột nói: "Gần ba giờ xế chiều hôm nay Bảo Bảo ra ngoài, còn dẫn cả Nhạc Nhạc đi, nó cũng không nói với thím là đi đâu!"

Nói vậy là cô ấy có đến công viên, cô ấy còn dẫn cả Nhạc Nhạc đi tìm anh!

Mục Tư Viễn mừng rỡ như điên trong lòng, nhưng...

Nhưng sự hân hoan qua đi thì anh bất chợt sợ hãi.

Trong công viên cũng không thấy cô ấy đâu!

Cô ấy đi đâu?

Vì sao cả đêm cũng không về nhà? !

Càng khiến người ta lo lắng là, điện thoại của cô ấy luôn tắt máy!

Trong lòng dâng lên đủ loại dự cảm đáng sợ, anh nhíu mày buông điện thoại xuống, quay ra nhìn Công Tôn Diệp: "Bảo Bảo thật sự không có tới tìm anh ?"

Thấy biểu tình ngưng trọng của anh ta, Công Tôn Diệp cũng dự cảm được gì đó, "Có phải là xảy ra chuyện gì? Anh..."

"Không có việc gì cả!"

Anh cắt ngang lời anh ta, vội lấy di động ra, anh có thể xác định, cả cô lẫ Nhạc Nhạc đều mất tích!

Phải lập tức cho người đi tìm ngay!

Nhưng mà, còn chưa kịp bấm số, Cổ Tín Dương lại gọi đến.

Anh cả kinh vội nhận ngay.

"Nghe nhanh thế sao?" Cổ Tín Dương lạnh lùng cười, "Có phải chờ sốt ruột rồi lắm không?"

"Anh nói cái gì?" Anh lập tức đoán được, "Bảo Bảo và Nhạc Nhạc ở trong tay anh? !"

"Bảo Bảo? ! Hừ, gọi thân thiết thật đấy." Cổ Tín Dương đột nhiên giận dữ, "Mục Tư Viễn, anh lấy tôi ra làm trò đùa, tôi đương nhiên cũng phải cho anh chút dạy dỗ!"

"Anh muốn làm gì!"

"Yêu cầu của tôi rất đơn giản, tôi muốn được hưởng quyền thừa kế ngang hàng với anh!"

"Anh..."

"Tôi còn chưa nói xong." Anh ta không cho Mục Tư Viễn cơ hội nói chuyện, "Nhận được di chúc của Mục Phong Minh tôi lập tức thả người, không được báo cảnh sát, bằng không... Mục Tư Viễn, anh bức tử con trai tôi, tôi đang cần cơ hội báo thù đấy!"

Nói xong, anh ta cúp điện thoại, Mục Tư Viễn khẩn trương gọi lại nhưng anh ta đã tắt máy.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Trong phòng rất yên tĩnh, Cổ Tín Dương nói gì Công Tôn Diệp cũng nghe thấy được.

Mục Tư Viễn không trả lời, suy nghĩ một lúc rồi vội vã ra ngoài.

Công Tôn Diệp cầm áo khoác đuổi theo.

Chiếc xe phóng tới công ty Mục Thị, anh đi theo Mục Tư Viễn vào văn phòng tổng giám đốc, nhìn anh liêm tục bấm số, phân phó người bí mật đi tìm tất cả bến tàu, nhà kho với khách sạn!

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Ngay khi anh ta chuẩn bị gọi thêm cuộc nữa, Công Tôn Diệp thực sự không thể đợi, cầm lấy cổ tay anh ta: "Nếu cần người, tôi cũng có người!"

Mục Tư Viễn ngẩng lên trông thấy sự lo lắng trên gương mặt anh ta, không khỏi ngẩn ra.

Anh có thể nhìn ra, Công Tôn Diệp rất quan tâm đến cô ấy.

"Đối phương là em họ tôi..."

Thế là anh nói mọi chuyện ra thật đơn giản, sau đó tiếp tục gọi điện.

Công Tôn Diệp cũng mau chóng phái người của mình đi, nhưng làm vậy có hữu dụng không?

"Chưa lấy được cổ phần của công ty, anh ta sẽ không làm gì cả." Mục Tư Viễn nói, "Bây giờ chỉ có thể chờ, xem liệu có tìm được bọn họ không mà thôi."

"Cả thành phố rất lớn." Công Tôn Diệp không tán thành, "Chúng ta không thể tìm hết nổi. Bình thường anh ta làm việc chung với anh, anh hẳn hiểu rõ anh ta, chẳng bằng ngẫm lại xem, anh ta có thể giấu người ở đâu?"

Mục Tư Viễn ngơ ngác, lời anh ta không phải không có lý, nhưng nếu suy nghĩ theo Cổ Tín Dương, liệu có thể giấu người ở đâu?

Anh tự hỏi mình mới phát hiện ra, quả thực anh không hiểu chút nào về người em họ này.

Anh lắc đầu, "Chỉ có thể chờ anh ta gọi điện tới lần nữa."

"Phải xác định vị trí của chiếc điện thoại đó." Công Tôn Diệp nói, "Tôi lập tức gọi người tới."

Mục Tư Viễn lắc đầu, "Tôi đã cho người giám sát điện thoại di động của anh ta, anh ta gọi tới thì lập tức có thể bắt đầu xác định vị trí."

"Vậy sao anh còn không đi xin ý kiến ba anh?" Anh ta muốn đó là di chúc của Mục Phong Minh!

Mục Tư Viễn lắc đầu, "Chút chuyện nhỏ này, không cần để ông ấy lo lắng."

"Việc nhỏ?" Nghe vậy, Công Tôn Diệp tức giận, "Bảo Bảo và Nhạc Nhạc trong lòng anh chỉ là việc nhỏ thôi sao?"

Mục Tư Viễn nhíu mày, ý anh nói là việc của Cổ Tín Dương chỉ là việc nhỏ, cũng không phải nói vị trí của Bảo Bảo với con trong lòng anh.

Nhưng anh thấy mình chẳng việc gì phải giải thích với Công Tôn Diệp nên không nói gì cả.

Công Tôn Diệp có chút bực mình, xoay người đi ra ngoài. "Anh đi

đâu đấy?" Mục Tư Viễn hỏi.

"Anh yên tâm, có tin tức tôi sẽ báo ngay cho anh!" Anh ta nói rồi ra khỏi văn phòng.

Năm giờ, trời bắt đầu sáng tỏ.

Đoán thư ký chủ nhiệm chắc đã dậy, anh lấy di động ra gọi cho cô ấy.

"Bên Nam Phi đều ổn cả rồi chứ?"

Thư ký chủ nhiệm sửng sốt, không rõ sao anh lại hỏi, "Mục tổng, tất cả đều ổn. Có chuyện gì sao?"

"Anh ta đã bắt cô ấy và Nhạc Nhạc, muốn đổi lại quyền thừa kế Mục Thị."

"Cái gì? Có phải báo cảnh sát không ạ?"

"Không cần. Cô chỉ cần xác định mọi việc bên Nam Phi đều ổn. Mặc khác, cô nói chuyện này cho cô ấy biết, để cô ấy chuẩn bị nhận điện thoại của Cổ Tín Dương."

"Vâng, Mục tổng."

Sáu giờ, Công Tôn Diệp đi vào, "Người của tôi đã tìm ở bến tàu và kho hàng phía Nam, không có manh mối."

Mục Tư Viễn cũng lắc đầu, "Phía Bắc cũng không có, tôi đã dặn bọn họ chuyển hướng khác."

"Vậy anh ta có gọi lại không?" Công Tôn Diệp lo lắng hỏi.

Thấy Mục Tư Viễn lắc đầu, anh không nhịn được nói: "Báo cảnh sát thôi! Lực lượng của cảnh sát nhất định lớn hơn chúng ta."

Mục Tư Viễn nhíu mày, "Nếu anh ta biết chúng ta báo cảnh sát, anh ta khẳng định chuyện gì cũng có thể làm."

Lúc này chuông điện thoại của anh reo, cúi xuống xem, là một số lạ, anh nhanh chóng bấm nghe.

Bên kia, quả nhiên truyền ra giọng của Cổ Tín Dương, "Chuẩn bị xong chưa?"

"Còn đang chuẩn bị!" Mục Tư Viễn tận lực kéo dài thời gian, "Anh chờ đấy, tôi cho anh một mã số..."

"Tôi chỉ muốn di chúc sau khi Mục Phong Minh sửa đổi. Tôi sẽ lại gọi lần nữa!"

Nói xong, anh ta tắt máy, không để Mục Tư Viễn nói hết lời.

Hiển nhiên, anh ta đã đoán ra Mục Tư Viễn đã theo dõi vị trí di động.

"Thế nào?" Công Tôn Diệp hỏi. Mục Tư Viễn bỏ điện thoại xuống, hàng lông mày được thả lỏng, lắc đầu, "Chỉ biết là nằm trong bán kính 20km!"

Trong vòng 20km!

Công Tôn Diệp kỳ quái, trong vòng hai mươi km cũng không có bến tàu hay nhà kho bị vứt đi nào, chẳng nhẽ anh ta ở trong quán

rượu hay khách sạn nào đó?

Mục Tư Viễn cũng suy nghĩ đến vấn đề này, nếu trong quán rượu thì sự việc càng khó làm.

Nhiều quán rượu với khách sạn như thế, còn cả phòng cho thuê nữa, nhất định phải âm thầm điều tra, nếu lỡ mà đụng phải ông chủ quán rượu hay khách sạn nào đó đã bị anh ta mua chuộc thì chẳng phải là bứt dây động rừng.

"Chỉ có thể báo cảnh sát!" Công Tôn Diệp quyết định, "Mục Tư Viễn, anh không đồng ý, tôi báo cảnh sát!"

"Anh... !" Mục Tư Viễn biết anh ta nói được làm được, bất đắc dĩ, "Vậy anh nói với cảnh sát, chỉ có thể âm thầm điều tra."

Sáu giờ ba mươi, cảnh sát tham gia hành động, thu thập máy camera ở công viên Lan Hoa.

Trên máy ghi hình phát lại, ba giờ hai mươi chiều qua, Cố Bảo Bảo dẫn Nhạc Nhạc đi vào công viên Lan Hoa.

Mười lăm phút sau, có một chiếc xe đi ra ngoài, mà Cố Bảo Bảo và Nhạc Nhạc không thấy ra khỏi công viên.

Bởi vậy có thể thấy, Cổ Tín Dương đã lái chiếc xe kia đưa Cố Bảo Bảo và Nhạc Nhạc đi

Bây giờ chỉ cần kiểm tra máy ghi hình ở các con phố, tìm xem chiếc xe này đã đi con đường nào có lẽ có thể xác định được vị trí cụ thể của anh ta.

Nhưng điều này cần thời gian nhất định, bọn họ chỉ có thể tiếp

tục chờ đợi.

Công Tôn Diệp lo lắng, đứng ngồi không yên, anh đi lại trong hành lang, phát hiện cuối hành lang có một cánh cửa, đằng sau còn có một cầu thang.

Tầng này xây thật kỳ quái, thang máy đã lên đến tầng cao nhất rồi mà lại còn cầu thang đi lên.

Anh đi lên đó xem nó đi tới đâu thì thấy có một sân thượng nhỏ.

Cao ốc Mục Thị có 28 tầng, được tu sửa lại thành hình chữ "Z cho nên một bên sân thượng được bọc lại còn mặt kia lộ ra ngoài trời.

Mặt nghiêng phía trước sân thượng còn có thể thấy lộ ra một góc như là một nhà kho nhỏ, có cái cửa sổ hẹp rất cao.

Nhìn nghiêng từ cửa sổ trong văn phòng, Mục Tư Viễn cũng có thể thấy rõ cánh cửa sổ cao mà hẹp kia.

Đó là một nhà kho bỏ trống, mấy trăm phòng trong cao ốc Mục Thị, chỗ bỏ trống như thế cũng rất nhiều, mỗi lần anh thấy đều không để ý.

Bây giờ trong đầu anh chỉ có mỗi hình ảnh Cố Bảo Bảo dẫn Nhạc Nhạc vào công viên Lan Hoa thì lại càng không chú ý tới cánh cửa sổ kia.

Anh nghĩ tới lời không muốn gặp lại từ miệng cô, lại chưa bao giờ thực hiện, trong lòng nhũn ra lại vui vẻ, cảm giác đau khổ khi chưa tìm được cô đều biến mất.

Anh cúi xuống lấy chiếc nhẫn kia từ trong túi ra, âm thầm nói: Bảo Bảo, đừng sợ. Cổ Tín Dương không là gì cả, anh nhất định cứu được em và Nhạc Nhạc.

Dường như là trực giác, hay là ảo giác do cả đêm không ngủ?

Anh nghe thấy tiếng cô. Thanh âm đó hô: Người đâu cứu tôi với, cứu tôi với... Có người không, có người không?

Anh ngờ vực lắc đầu, tập trung lắng nghe, thật sự có, thật sự có tiếng đó: Ai cứu với, cứu tôi với, bên ngoài có ai không? Có ai không?

Thật sự là tiếng của cô ấy!

Anh có thể nghe nhầm mọi thanh âm khác, nhưng sẽ không nghe lầm giọng nói của cô!

Bởi vì thanh âm này "ồn ào" bên tai anh mười năm liền, cho dù cô biến mất trong năm năm đi Mỹ, nó cũng luôn văng vẳng trong giấc mộng của anh.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo!"

Anh hoảng sợ nhìn khắp nơi, em đang ở đâu? Em đang ở đâu?

Sao lại có thanh âm vang lên trong tai anh?

Bỗng, ánh mắt anh nhìn nghiêng lên cánh cửa sổ nhỏ kia, mở to mắt nhìn, căng tai ra nghe.

Trong đầu có thanh âm đang nói, như ý chỉ của thần linh trong chốn U Minh nói cho anh, hai mẹ con đang ở đó! Bọn họ đang ở

đó!

Anh chạy thẳng ra khỏi văn phòng không chút do dự.

Khi anh chạy đi, cánh cửa sổ rung lên, lớp thủy tinh vỡ tan tành vang lên tiếng "choang"!

Công Tôn Diệp quay lại kinh ngạc, ai còn ở trong nhà kho đấy?

Vô duyên vô cố mà kính thủy tinh vỡ choang?

-- chỉ biết nằm trong vòng hai mươi km --

-- trong vòng hai mươi km--

-- đây là cao ốc Mục Thị --- Cổ Tín Dương luôn làm việc ở Mục Thị --

Anh giật mình, chạy mau tới căn phòng có cánh cửa sổ thủy tinh đó.

***

"Tiếng gì đó? !"

Cổ Tín Dương xông vào, giương mắt nhìn Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc tránh một bên, chiếc ghế - vật cứng duy nhất trong nhà kho lăn lộn, bên dưới cửa sổ, thủy tinh văng tung tóe!

Anh ta cả kinh, "Cố Bảo Bảo, cô dám chơi trò lừa bịp với tôi!"

Anh ta quá sơ ý lại đi để cái ghế ở đây!

Nói xong anh ta xông lên nắm cánh tay cô kéo ra bên ngoài.

"Anh buông ra!" Cô vùng vẫy, phản ứng của anh ta nói cho cô biết, hành động vừa rồi của cô nhất định sẽ gây nên sự chú ý của người khác.

Cô phải kéo dài thời gian ở đây, chờ người tới cứu.

Cổ Tín Dương hung hăng trừng mắt với cô: "Cô không hợp tác với tôi thì đừng trách tôi giở mặt!"

Con dao giơ lên, anh ta nhắm vào động mạch trên cổ cô định đâm xuống.

"A..."

Đột nhiên từ đùi truyền lên cơn đau, cánh tay anh ta run lên, quay ra nhìn, lại là Nhạc Nhạc kéo cái ghế kia đánh anh ta.

Nó lấy sức lực từ đâu!

"Thằng ranh con!"

Thấy anh ta chuyển mũi dao, Cố Bảo Bảo nhanh chóng ôm lấy Nhạc Nhạc, bảo vệ bé trong ngực, quát to: "Chắc chắn đã có người nghe thấy tiếng tôi, thấy tôi đập vỡ cửa sổ rồi, anh mau chạy đi đi, tôi có thể đồng ý với anh, sẽ không nói chuyện ngày hôm nay ra!"

Cổ Tín Dương cười lạnh lùng, "Cô nghĩ tôi sẽ tin cô tốt bụng vậy sao?"

Anh ta tới gần hai người: "Tôi đã khóa chặt cửa rồi, nếu có người muốn vào, chỉ có thể leo bằng cửa sổ, leo lần lượt hết 28

tầng đấy! Cô nghĩ ai có lá gan đó?" Cố Bảo Bảo sửng sốt, cũng không ngờ chỗ này lại cao đến vậy!

"Bọn họ không trèo." Nhưng cô vẫn không buông tha, "Bọn họ không trèo nhưng sẽ báo cảnh sát. Cổ Tín Dương, anh mau chạy đi, lát nữa cảnh sát tới rồi, anh muốn chạy cũng không được nữa!"

"Ha ha!" Nghe vậy, anh ta phát ra tiếng cười bi ai, "Vậy chúng ta sẽ cùng chết! Giết người phụ nữ hắn yêu và đứa con của hắn, tôi thấy đáng giá!"

Nói xong, sự lạnh lẽo lóe lên trong mắt anh ta, giơ con dao lên!

"Dừng tay!" Nhưng mà, một tiếng quát mạnh mẽ vang lên ngay phía sau anh ta.

CHƯƠNG 116: KHÔNG PHẢI ANH

Cố Bảo Bảo thì thào trong miệng: "A Diệp..."

Anh ấy sao lại ở đây?

Cổ Tín Dương cũng cảm thấy kỳ quái, "Thế nào, không phải Mục Tư Viễn tới ư?"

Anh ta một tay túm tóc Cố Bảo Bảo, tay kia cầm con dao chỉ vào thái dương cô, bước tiến lên, quát Công Tôn Diệp: "Cút ngay!"

Công Tôn Diệp nhìn anh ta chằm chằm, "Anh đừng giãy dụa nữa, cảnh sát đã tới rồi, cánh cửa anh khóa sẽ lập tức bị mở ra ngay, anh không còn đường trốn nữa đâu!"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo có chút nóng nảy, "Cổ Tín Dương, anh

mau chạy đi, cảnh sát tới rồi thì không chạy được nữa đâu!"

"Cô im ngay!"

Cổ Tín Dương quay ra nhìn cô, "Cô nghĩ cô nói vậy là tôi sẽ thả cô sao?"

Tuy là thế nhưng anh ta lại nhìn ra được sự lo lắng không hề giả bộ trong mắt cô.

"Cổ Tín Dương, anh mãi là chú của Nhạc Nhạc." Cô nói, "Nhạc Nhạc bây giờ không hiểu cái gì cả, tôi có thể lừa nó. Nhưng nếu anh bị bắt, lớn lên Nhạc Nhạc sẽ hiểu tất cả mọi chuyện hôm nay, tôi không muốn trong lòng nó có bóng ma. Anh mau đi đi, tôi sẽ không nói gì hết, anh yên tâm!"

Lời cô đúng lý hợp tình, có lẽ thiếu chút nữa là Cổ Tín Dương sẽ dao động.

Nhưng sự nôn nóng sốt ruột khiến Công Tôn Diệp hiển nhiên không hiểu được ý đồ của cô, "Bảo Bảo, em đừng nói nữa."

Anh cắt ngang lời cô, "Người như thế, dù em có nói gì thì anh ta cũng không mềm lòng đâu!"

Tiếng anh như lời cảnh tỉnh đánh thức Cổ Tín Dương.

Bây giờ người biết mọi chuyện không chỉ có Cố Bảo Bảo, sao anh ta có thể tin lời cô được!

"Quỷ tha ma bắt!" Anh ta quát lên, mũi dao nhọn đè lên da, Cố Bảo Bảo bị đau nhíu mày.

"Cút ngay!" Anh ta hét, chỉ cần cổ tay anh ta thêm chút sức là mũi dao sẽ trượt xuống gò má Cố Bảo Bảo, Công Tôn Diệp thấy như tim mình sắp bị cắt làm hai.

Cho nên, anh cơ hồ ôm tâm lý muốn chết xông tới...

Sức anh lớn lại đúng mục tiêu, lao về phía Cổ Tín Dương đẩy anh ta ngã xuống đất.

Nhưng mũi đao của Cổ Tín Dương lại cứa vào đầu vai anh, máu tươi chảy ra thấm đẫm áo ngoài.

"A Diệp..." Cố Bảo Bảo luống cuống.

"Đi mau! Dẫn Nhạc Nhạc đi đi!" Công Tôn Diệp lớn tiếng thúc giục, "Cảnh sát sắp tới rồi, em chạy mau."

Cố Bảo Bảo nhìn anh, lại nhìn Nhạc Nhạc, tình cảm bảo cô nên dẫn Nhạc Nhạc đi ngay, lý trí lại kiềm hãm bước chân cô, cô không thể bỏ mặc Công Tôn Diệp như vậy được!

Công Tôn Diệp biết rõ tâm tư của cô, sốt ruột hô to, "Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, mau đi với mẹ, mau lên!"

Cổ Tín Dương giãy dụa rất mạnh, vai anh lại bị thương nên không địch lại được anh ta.

Nhạc Nhạc nghe hiểu, vội vã nắm tay mẹ đi ra ngoài.

Cố Bảo Bảo đi được hai bước rồi không đi được nữa, quay lại cầm cái ghế kia muốn đánh ngất Cổ Tín Dương.

Song, cái tay cầm dao của Cổ Tín Dương thoát ra được, cứa thêm

một nhát khác lên vai Công Tôn Diệp.

Máu tươi bắn ra, cơn đau lấy đi hết sức lực từ cánh tay Công Tôn Diệp, Cổ Tín Dương liền đẩy anh ra, xông tới bắt Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc vội vàng chạy, Cố Bảo Bảo cầm ghế đập anh ta thì anh ta lại dùng tay bắt được, đẩy một cái khiến Cố Bảo Bảo ngã "rầm".

Mẹ!

Nhạc Nhạc chạy ra cửa thấy vậy lại chạy trở về.

Cô cuống cuồng hô, "Nhạc Nhạc chạy đi, Nhạc Nhạc chạy đi, đừng quay lại..."

Không còn kịp rồi, Cổ Tín Dương đang chạy tới gần Nhạc Nhạc, cô khẩn trương, trong lòng không còn suy xét được gì nữa, chỉ biết không thể để anh ta bắt Nhạc Nhạc được, tuyệt đối không thể để anh ta bắt được thằng bé!

Niềm tin này đã đưa đến cho cô can đảm và sức mạnh vô cùng, khó tin đến mức đã vọt lên trước Cổ Tín Dương, ôm chặt Nhạc Nhạc vào lòng.

Khóe mắt trông thấy con dao trong tay anh ta cũng đang hạ xuống.

Cô không tránh được chỗ nào, chỉ biết nhắm chặt mắt lại, miễn là không làm Nhạc Nhạc bị thương, miễn là Nhạc Nhạc không bị thương là tốt rồi!

Sau đó, cô nghe tiếng lưỡi dao cắt vào da, nhưng không hề thấy đau.

Cô ngạc nhiên mở mắt ra, sửng sốt.

Hóa ra là A Diệp, anh đã nhận nhát dao ấy thay cô, trên cánh tay vẽ nên một vết cắt thật sâu.

"Đi mau! Đi mau!"

Công Tôn Diệp hét lớn, niềm tin muốn bảo vệ cô cũng đưa đến cho anh sức mạnh to lớn, cơn đau trên vai và cánh tay thì coi là gì?

Sự an toàn của cô ấy mới là quan trọng nhất.

Vì vậy, dù bị thương ở tay nhưng anh cũng ngăn Cổ Tín Dương lại được, giúp cô có đủ thời gian chạy trốn.

Cố Bảo Bảo rưng rưng nhìn anh, vì Nhạc Nhạc, cuối cùng cô không đành lòng quay người chạy đi.

Thấy cô thật sự chạy, Cổ Tín Dương hung ác giơ dao lên, "Đừng trách tôi!"

Dứt lời nhưng lại không thấy chém dao xuống, bởi vì Mục Tư Viễn như từ trên trời giáng xuống, đứng ngay bên cạnh, giữ chặt cổ tay anh ta.

"Anh...!"

Anh ta hoảng sợ, hai người đó cùng ở đây, anh ta đã hiểu mình không trốn thoát được nữa.

Mục Tư Viễn đẩy anh ta ra sau, nói khẽ với Công Tôn Diệp: "Cảnh sát sẽ lập tức tới ngay, anh đưa hai mẹ con họ đi mau, tôi sẽ trừng trị anh ta!"

Công Tôn Diệp gật đầu, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lúc này Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc đã chạy đến cầu thang, tay cô bị thương, ôm Nhạc Nhạc không thể chạy nhanh được, mồ hôi túa ra.

"Bảo Bảo!"

Bỗng nghe được tiếng Công Tôn Diệp, cô ngạc nhiên quay lại, nước mắt ngã nhào: "A Diệp, anh..."

Cô hoảng hốt nhìn ra phía sau anh, kỳ quái là không thấy Cổ Tín Dương đuổi theo.

"Không sao rồi." Công Tôn Diệp ôm lấy Nhạc Nhạc, kéo cô đi tiếp, "Cảnh sát tới rồi, chúng ta đi trước, lát nữa rồi nói!"

Nhạc Nhạc gục đầu trên vai anh, mắt nhìn phía sau lưng anh.

Bất chợt bé trông thấy một bóng dáng quen thuộc ở khúc quanh của hành lang.

Là ba thối!

Bé vội vàng vươn tay ra, miệng mở to, muốn kêu thành tiếng, muốn nói với mẹ ba cũng ở đây!

Nhưng làm thế nào bé cũng không phát ra tiếng được!

Gương mặt nhỏ nhắn gấp gáp nhăn nhó lại như sắp khóc thì thấy ba mỉm cười với bé, lắc đầu.

Ba đang nói là không có việc gì sao?

Công Tôn Diệp chạy rất nhanh, qua ngã rẽ làm bé không thấy ba được nữa.

Bảo Bảo, Nhạc Nhạc, hai mẹ con không sao là tốt rồi!

Hai người nhất định rất sợ phải không, xin lỗi vì anh không thể chạy đến bên hai mẹ con đầu tiên, bởi vì anh phải giải quyết những tai họa về sau trước đã!

Anh quay trở lại nhà kho, Cổ Tín Dương bị anh dùng áo khoác cột vào ghế.

Thấy anh vào, Cổ Tín Dương cũng không hoảng hốt, chỉ cười lạnh lùng mà đau khổ: "Thật không ngờ, lần nào tôi cũng thua anh!"

Mục Tư Viễn không lên tiếng, anh ta nghi ngờ hỏi: "Làm sao anh biết tôi ở đây?"

Mục Tư Viễn cười nhạt, chỉ tay vào cánh cửa bị đập vỡ: "Vừa rồi trong phòng làm việc tôi trông thấy cửa sổ này rồi nghe được tiếng kêu cứu của cô ấy, tôi không có chứng cớ nhưng tôi khẳng định cô ấy ở đây. Anh có tin không?"

"Tôi không tin!"

Anh ta cười khan, "Tôi ở bên ngoài hành lang cũng không nghe

được tiếng kêu cứu của cô ta, nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ tôi mới vào..."

Rồi không biết nghĩ đến cái gì, anh ta im lặng một lúc rồi ngẩng lên: "Tôi tin, tôi tin."

"Anh tin?"

Anh ta gật đầu, "Đã từng có một cô gái, cách xa tôi 300 cây số, tôi nghe thấy tiếng cô ấy gọi tôi, cô ấy nói cô ấy rất đau, cô ấy sắp sinh. Tôi lái xe cả đêm, cô ấy thực sự đã sinh, sinh cho tôi một thằng nhóc mập mạp. Nhưng..."

Anh ta căm hận nhìn Mục Tư Viễn: "Nhưng anh lại buộc tôi giết nó, anh cũng ép người phụ nữ của tôi bỏ tôi đi, tôi hận anh, Mục Tư Viễn, tôi hận anh!"

Mục Tư Viễn vẫn không nói gì, anh chỉ lấy điện thoại ra, bấm số sau đó đặt bên tai Cổ Tín Dương.

Điện thoại kêu lên mấy tiếng tút tút rồi có người nhận, giọng nữ quen thuộc mà xa lạ vang lên: "Alo?"

Cổ Tín Dương sửng sốt, không nói ra được một lời.

Cô gái kia lại "alo" lần nữa rồi im lặng, sau đó nói: "Tín Dương, là anh sao? Là anh sao?"

Đôi môi Cổ Tín Dương run rẩy, "... Phải..."

Cô gái kia cười, "Thật là anh, đã lâu không gặp, Tư Viễn nói anh sẽ đến Nam Phi, tối nay bay đúng không?"

Ánh mắt anh ta dần ảm đạm, "... Phải..."

Ban đầu là vậy, nhưng bây giờ có lẽ anh ta không đi được nữa.

Cô gái kia cười, "Vậy anh mau tới nhé, Thiên Dương cũng đang chờ anh đó."

Nghe vậy, cả người Cổ Tín Dương chấn động, trong đầu anh ta ong ong, một giọng nói không giống anh ta hỏi: "Em nói cái gì?"

"Em nói Thiên Dương đang chờ anh đó. Bây giờ nó đi học rồi." Cô gái kia nói tiếp, giọng nói nghẹn ngào: "Chờ anh đến là có thể gặp được nó rồi, nó rất giống anh!"

Cổ Tín Dương lắc đầu, khó tin với những gì mình nghe được. Mục Tư Viễn vào lúc này lại tắt máy.

Anh ta ngẩng đầu lên, "Rốt cuộc là thế nào?"

"Vẫn chưa rõ sao?"

Mục Tư Viễn nhướn mày, "Con anh còn sống, sống rất tốt. Nó năm nay năm tuổi rồi, nó cũng giống Nhạc Nhạc, sống cùng với mẹ, giờ đang đi học nhà trẻ ở Nam Phi!"

"Không..."

Anh ta không thể tin được, anh ta vẫn nhớ, rõ ràng đã chính tay bóp cổ con trai mình, sau đó...

Sau đó thì hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại, mẹ con họ đã đi, Mục Tư Viễn nói, tro cốt đứa trẻ

đã được mẹ nó đưa đi rồi!

Mục Tư Viễn thở dài, "Nếu lúc đó tôi không đánh ngất anh, có lẽ con trai anh thực sự đã chết rồi."

"Anh...!" Anh ta đột nhiên hiểu rõ, "Nhiều năm qua, vì sao anh không nói cho tôi?"

"Anh không phải vẫn muốn báo thù sao? Mối thù của anh còn chưa báo xong, nói cho anh chuyện này để làm gì?"

"Anh..." Anh ta muốn nói, nếu anh không ép tôi hại chết con trai tôi, tôi sẽ báo thù sao?

Nhưng đối mắt với ánh mắt của Mục Tư Viễn, anh ta nói không ra lời, anh ta thực sự vì con trai mới nhắm vào Mục Tư Viễn như thế ư?

Không, không phải, anh ta chỉ bởi vì không cam lòng mà thôi.

Anh ta không cam lòng với việc trong người có dòng máu của Mục Thị mà lại không lấy được một cắc từ Mục Thị!

"Bây giờ tôi nói mọi chuyện ra với anh, chỉ hi vọng anh đừng làm thương tổn tới người phụ nữ của tôi và con tôi." Mục Tư Viễn quay đi, "Còn về tiền của Mục Thị, anh có bản lãnh thì sau này hãy quay về cướp lại!"

Nói xong anh đi ra ngoài.

Bên ngoài cao ốc mơ hồ vang lên tiếng còi xe cảnh sát.

***

Nhiều chú cảnh sát quá đi!

Nhạc Nhạc mở to mắt, còn cả cô bác sĩ và chị y tá nữa kìa!

Bọn họ cũng không đến để ôm bé mà ngược lại băng bó vết thương cho chú Công Tôn với mẹ.

Thế nhưng, bé thỉnh thoảng lại nhìn cánh cửa cao ốc, sao ba còn chưa đi xuống?

Ba ở trên đó để đối phó với chú hư ấy sao?

Ba liệu có đánh nhau với chú ấy không nhỉ?

Bé thở dài, có chút lo lắng cho ba thối!

Quay lại, bé nhìn mẹ, cũng thấy mẹ nhìn tới nhìn lui đám đông, mẹ đang tìm ai à?

Có phải là tìm ba không?

Anh có đến không? Anh có phát hiện ra cô với Nhạc Nhạc đã biến mất rồi không?

Ánh mắt tìm kiếm một vòng rồi lại thất vọng thu về, anh không có tới.

Cho dù nhận được tin tức, Mục Thị xảy ra chuyện lớn vậy thì anh cũng không thể nhanh chóng tới nơi này!

"Anh kiên nhẫn một chút, tôi phải dùng cồn rửa vết thương, khẩn cấp cầm máu cho anh!"

Tiếng y tá đánh thức cô, quay ra nhìn lại, phần áo chỗ bị thương của Công Tôn Diệp đã bị xé ra, vết cắt vẫn còn đang chảy máu.

Cô nhìn mà lòng đau đớn, xúc động lại áy náy đến rơi lệ.

Công Tôn Diệp cười với cô, "Đừng khóc, không đau mà..."

Còn chưa nói xong, cồn được bôi lên, anh nghiến răng, khuôn mặt tuấn tú vì quá đau và nhẫn nại mà co quắp lại.

Còn nói không đau!

Cố Bảo Bảo không nhịn được lại gần cầm tay anh.

Cô cũng không thể làm gì cho anh được, chỉ có thể cầm tay anh, hi vọng có thể mang lại chút ấm áp cho anh.

Mục Tư Viễn đi xuống liền trông thấy cảnh đó.

Lo lắng trong lòng đã vơi đi, thay vào đó cơn ghen tuông trỗi dậy, anh tái mặt, ôm lấy Nhạc Nhạc.

Hơi thở quen thuộc vọt tới, cô quay lại nhìn anh, đứng bật dậy.

Đôi mắt anh đỏ bừng, trên trán túa ra rất nhiều mồ hôi, quần áo cũng nhăn nhó, trên tay còn có... Vết máu.

Cô sửng sốt, "Anh... Anh làm sao vậy?"

Cô ấy cuối cùng đã thấy anh sao? Anh còn tưởng mình là người vô hình cơ đấy!

"Không cần em quan tâm!" Anh lại giống như một đứa trẻ làm

nũng.

Lại không biết câu nói này chạm đến vết sẹo trong lòng cô, cả người cô run rẩy.

Đúng rồi, anh hoàn toàn không cần cô, cô cũng đã nói sẽ quên anh, không quấy rầy anh nữa.

"Cô Cố, cô cũng mau qua đây xử lý vết thương đi."

Lúc này, y tá gọi cô lại, cô liền gật đầu, xoay người đi theo y tá.

Nhạc Nhạc đánh anh một cái, sao ba lại nói với mẹ như thế!

Ba thối không biết là tối qua lúc mẹ khóc đã gọi tên ba sao?

Mục Tư Viễn cười, hôn bé, "Nhạc Nhạc có sợ không? Có dũng cảm không?"

Nhạc Nhạc gật đầu, quơ quơ cánh tay, bé rất dũng cảm đấy nhé! Bé còn cầm ghế đánh chú hư kia nữa đó!

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của con, khóe mắt Mục Tư Viễn ươn ướt, may người đó là Cổ Tín Dương anh còn đối phó được, chứ nếu là kẻ khác thì...

Anh không dám nghĩ nữa, "Ba lo cho Nhạc Nhạc lắm, Nhạc Nhạc hôn ba có được không?"

Nhạc Nhạc ôm ghì lấy cổ anh, hôn thật mạnh lên mặt anh.

Sau đó bé chỉ phía mẹ, ý bảo ba cũng đi hôn mẹ đi.

Mục Tư Viễn cười, đột nhiên đầu choáng váng, anh vội vàng ổn định bước chân, có lẽ do tối qua dầm mưa nên đã bị cảm.

"Mục tổng." Thư ký chủ nhiệm đi tới bên cạnh anh, "Mọi việc đều thuận lợi chứ?"

Anh gật đầu, lại cảm thấy choáng váng, vội đưa Nhạc Nhạc cho cô ôm, còn mình thì nhìn theo hướng Cố Bảo Bảo.

Đúng vậy, anh nghe theo Nhạc Nhạc, phải đi hôn bé con của anh một cái.

Đi hai bước thì lại thấy y tá đưa cô lên xe cứu thương, chuẩn bị đóng cửa.

Anh nóng nảy đi nhanh hơn, cơn chóng mặt càng nhiều, anh đành phải đứng lại ổn định lại bước chân mới đi tiếp được.

Xuyên qua đám đông cảnh sát đi tới đi lui, hình như cô trông thấy anh đang đi tới bên này, cô khẽ ngẩng lên, muốn nhìn rõ hơn thì có hai anh cảnh sát đi lên xe.

"Cô Cố." Một người trong đó nói với cô: "Chúng tôi sẽ theo cô tới bệnh viện, có một vài vấn đề muốn hỏi cô."

Anh cảnh sát kia hỏi: "Đứa bé ở cùng với cô là con trai cô phải không?"

Cô nhìn bọn họ vội lắc đầu, "Hai anh cảnh sát, con tôi nó... Nó không biết nói, hai anh... Hai anh hỏi tôi là được."

Trong lúc nói chuyện cửa đã đóng lại, lái xe khởi động xe.

Cô muốn nhìn Mục Tư Viễn đâu, ánh mắt lại bị che khuất.

"Bảo Bảo..."

Anh gấp gáp đuổi theo, được hai bước thì trước mắt tối sầm, cả người không cầm cự nổi nữa mà ngã xuống.

"Mục tổng!"

Theo tiếng thét chói tai của thư ký chủ nhiệm, mọi người chen chúc tới đỡ anh, nhưng chiếc xe cứu thương đã đi khuất vào ngã rẽ, Cố Bảo Bảo không nhìn thấy được cảnh đó.

Trên xe cứu thương, vết thương của Công Tôn Diệp tuy đã được xử lý qua nhưng vẫn phải đến bệnh viện khâu lại.

Nhìn cảnh sát ở bên cạnh, cô nhích lại gần Công Tôn Diệp, nhỏ giọng hỏi: "A Diệp, thư ưu tiên chuyển nhượng cổ phần là gì vậy?"

Công Tôn Diệp không hiểu sao cô lại hỏi thế, nhưng vẫn nói cho cô biết: "Không có giá trị gì cả. Trừ phi có người chuyển nhượng cổ phần, anh ta có thể được ưu tiên mua, nhưng giá cả vẫn không thay đổi."

Suy nghĩ một lúc anh lại nói: "Nếu người đó là cổ đông thì không cần thư ưu tiên gì cũng có thể được ưu tiên cổ phần."

Cố Bảo Bảo gật đầu, hình như đã hiểu ra tại sao Cổ Tín Dương lại bắt cô ký tên.

Có lẽ anh ta chỉ muốn mình nhận được quyền lợi của cổ đông ở Mục Thị, bởi vì trước đó anh ta là Phó tổng giám đốc, còn là Phó

tổng giám đốc không có vốn chủ sở hữu duy nhất.

Con anh ta đã chết, mẹ của đứa bé cũng bỏ anh ta, anh ta muốn có được cổ phần của Mục Thị, có lẽ là muốn chứng minh với chú Mục, anh ta cũng có thể làm được tốt?!

Hẳn do sự đồng tình trong nội tâm cô tác quái, cô lại cảm giác kỳ thực anh ta cũng rất đáng thương.

Nếu anh ta vì việc bắt cóc và vơ vét tài sản mà bị bắt...

Cô thở dài nặng nề, cô thực sự không muốn thấy anh ta như vậy!

"Bảo Bảo." Công Tôn Diệp nhìn cô, "Đang nghĩ gì vậy?"

Cô lắc đầu, "A Diệp, anh sao lại đến Mục Thị? Còn phát hiện em bị nhốt trong nhà kho nữa?"

Anh cười, "Ý trời đó! Anh đứng ở trên sân thượng tầng trên cùng lại đúng lúc nghe được tiếng đập vỡ cửa sổ của em nên chạy tới, không ngờ em thật sự có trong đó!"

Thật là đúng lúc!

Cô cũng thấy vô cùng ngạc nhiên, lại hỏi, "Anh ta nói đường đi lên đã bị chặn rồi mà, sao anh lên được?"

Anh cười, "Việc này sao, không thể nói được!"

Chương 117: Cô nợ anh

Khi anh đến nơi thì phát hiện lối đi thông với nhà kho đã bị khóa, đang lúc sốt ruột thì thấy Mục Tư Viễn cũng chạy tới.

Mục Tư Viễn tương đối quen thuộc với chỗ này, suy tính cũng chu đáo hơn, còn mang cả dây thừng.

"Đi theo tôi!" Thấy cửa khóa, Mục Tư Viễn lập tức quay người đi.

Hai người đến ban công cuối hành lang, trèo lên hai bệ cửa sổ liền ra ngoài hành lang của nhà kho.

Mục Tư Viễn đưa một đầu dây thừng cho anh. "Anh giữ, tôi bò qua."

Nói xong anh ta buộc đầu kia vòng qua người.

"Để tôi đi!" Anh đoạt lấy dây thừng. "Không biết bọn họ có mấy người, anh quen thuộc chỗ này, mau đi báo cảnh sát!"

Mục Tư Viễn thoáng suy xét. "Được! Anh đi trước, tôi báo cảnh sát xong lập tức leo qua!"

Anh buộc chặt dây thừng mới nghĩ đến: "Vậy lát nữa anh sao leo qua được?"

"Anh không phải quan tâm!"

Mục Tư Viễn đẩy anh. "Anh leo qua đi. Nếu Bảo Bảo hỏi anh, anh đừng nói làm sao chúng ta qua được, như thế cô ấy sẽ lo lắng!"

Anh ngẩn ra.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Mục Tư Viễn còn quan tâm Bảo Bảo hơn so với những gì anh nghĩ.

"Vì sao lại không nói?"

Câu hỏi của Cố Bảo Bảo cắt ngang sự hoảng hốt của anh, anh cười khẽ. "Bên đó còn có một cầu thang, bọn anh đi lối đó."

Nói xong anh bụm tay che vết thương: "Có hơi đau, anh nghỉ một lát."

Cô khẩn trương gật đầu, lại không hỏi tiếp.

Công Tôn Diệp nhắm mắt, trong lòng có nghìn lời vạn lời day dứt.

Anh hình như chưa có nói với cô, tại sao anh lại ở Mục Thị. Đêm nay cũng không phải chỉ có một mình anh. Có một người còn lo lắng hơn cả anh. Anh không nói, bởi vì đáp án của ba vấn đề đó đều là: Mục Tư Viễn.

Anh xấu hổ với sự ích kỷ của mình, anh căm giận sự giấu giếm của bản thân, nhưng anh thực sự...

Không nói ra được.

Cố Bảo Bảo tựa đầu nhìn ngoài ô cửa, cô lại bị thương, anh có thấy được không?

Không thể nào. Vừa rồi y tá ở bên xe giúp cô xử lý vết thương, anh không thể không trông thấy.

Anh đã lựa chọn làm như không thấy ư?

Trước kia anh cũng không vô tình như thế, có phải anh đang giúp

cô quên anh mau hơn?

Cô cúi xuống, tay che mặt, giống như rất mệt mỏi.

Không, không phải, cô chỉ lén lút lau nước mắt đi thôi.

Công Tôn Diệp phải khâu nhiều mũi, Cố Bảo Bảo thì đã xử lý vết thương ổn thỏa, cảnh sát bắt đầu hỏi cô.

"Cô Cố, cô có thể nói rõ những chuyện đã xảy ra cho chúng tôi được không?"

Cố Bảo Bảo gật đầu, Công Tôn Diệp và cô cách nhau chỉ bằng một tấm rèm, cô nói anh cũng có thể nghe thấy.

"Anh sĩ quan." Cô nghĩ rồi nói: "Cổ Tín Dương bây giờ... ở đâu?"

"Anh ta đã bị chúng tôi bắt giữ." Giọng nói anh sĩ quan nhẹ nhàng. "Cô không cần sợ, chuyện gì đã xảy ra, cô hãy nói với chúng tôi."

Nhưng mà, cô gái trước mặt lại lộ ra vẻ ngạc nhiên. "Các anh sao lại bắt anh ta?"

Cảnh sát sửng sốt, Công Tôn Diệp bên cạnh cũng sững sờ, nghe cô tiếp tục hỏi: "Anh sĩ quan, các anh sao lại bắt anh ta?"

Cảnh sát cũng khó hiểu. "Anh ta bắt cô và con trai cô để vơ vét tài sản, cho nên chúng tôi mới bắt anh ta!"

"Bắt tôi và con trai tôi?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu. "Anh sĩ quan, các anh có thể lầm rồi, tôi

chỉ bàn bạc công việc với Cổ Tín Dương ở công ty thôi, không có cái chuyện vơ vét tài sản gì cả."

Công Tôn Diệp ngơ ngác, cô ấy sao lại nói như thế? Tại sao lại muốn che giấu cho Cổ Tín Dương?

Anh nhíu mày, nhớ lại vừa rồi ở trong nhà kho cô đã nói, chẳng nhẽ cô vì Cổ Tín Dương là chú của Nhạc Nhạc, không muốn người thân trong nhà họ Mục trở mặt thành thù sao?

Lại nghe cô cất cao giọng: "Chiều qua tôi dẫn theo cả con trai đến công ty, sau đó trời mưa to, con tôi nó sợ nên tôi ở lại công ty."

"Cô Cố, vậy vết thương trên người cô và anh Công Tôn là thế nào?"

"Đây là hiểu lầm, tất cả là hiểu lầm. Anh Công Tôn cũng hiểu lầm nên mới xảy ra chút xung đột."

Cô cố gắng phủi sạch mọi chuyện cho Cổ Tín Dương. "Anh xem, tôi khuyên can bọn họ cũng bị cứa dao đây. Anh sĩ quan, kỳ thực Cổ Tín Dương là chú ruột của con tôi, anh ta làm sao lại thương tổn đến con tôi được? Đây chỉ là hiểu lầm thôi."

Công Tôn Diệp cười, anh đã biết lát nữa khi cảnh sát hỏi thì mình nên nói như thế nào.

Nhưng Bảo Bảo à, em làm như vậy thật sự có được không?

Tới khi vết thương của anh xử lý xong, cảnh sát lại đến hỏi anh.

Anh hiểu ý của Cố Bảo Bảo, lời nói tự nhiên cũng không khác cô

bao nhiêu khiến cảnh sát mang theo nghi vấn mà đi.

"Bảo Bảo, như vậy không sao chứ?" Y tá sắp xếp xong phòng bệnh cho bọn họ, anh hỏi.

Cố Bảo Bảo áy náy nhìn anh. "A Diệp, xin lỗi anh, khiến anh bị thương vô ích."

"Em với Nhạc Nhạc không có việc gì, vết thương của anh sao lại là vô ích?"

Anh giả bộ trừng mắt lên, vẫn nghi hoặc. "Tại sao em làm vậy?"

Cô nhún vai. "Em luôn cảm thấy, anh ta không phải người vô tình. Anh nghĩ xem, anh ta có thể lấy Nhạc Nhạc uy hiếp em giả chữ ký của Tư Viễn ký lên bất cứ tài liệu gì, thư chuyển nhượng tài sản cũng không vấn đề, nhưng anh ta lại không làm thế. Anh ta chỉ bảo em ký vào thư ưu tiên chuyển nhượng cổ phần mà thôi."

Công Tôn Diệp không có nói thêm gì nữa, chỉ cần cô không bị thương tổn, cô làm gì anh cũng ủng hộ, nhưng mà: "Anh hy vọng anh ta có thể cảm nhận được dụng tâm của em."

"Không sao." Cô cười cười. "Chỉ cần anh ta sau này đừng làm thương tổn Hoan Hoan Nhạc Nhạc là được. Em làm vậy, coi như tích phúc cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi."

Nhìn nụ cười của cô, anh cũng không nhịn được cười theo.

Thực sự, nụ cười của cô giống như, giống như... không khí với anh!

"Hai vị, xin hãy thay quần áo."

Lúc này cô y tá đi vào, đưa cho hai người hai bộ quần áo, Cố Bảo Bảo nhìn anh mới phát hiện bên trong anh mặc đồ ngủ.

"A Diệp... Anh?" Cô ngơ ngác.

Công Tôn Diệp cười khẽ. "Chú Cố gọi cho anh, anh ra ngoài vội quá nên không thay đồ."

Thấy cô vẫn còn ngơ ngác, anh giả và cười gian. "Anh thay quần áo đây, em không phải muốn thưởng thức vóc dáng của anh đấy chứ?"

Cố Bảo Bảo đỏ mặt, mau chóng quay đầu đi chỗ khác.

Cô y tá kéo rèm che cho bọn họ. "Anh chị mau thay đồ đi!"

Ra ngoài vội quá nên không thay quần áo! có phải anh đang ngủ thì bị đánh thức?

Sau đó lập tức ra ngoài?

Cô thật sự quan trọng với anh vậy sao?

- Tình yêu là thứ gì? Quá hư ảo. Thứ con nên tin tưởng và nắm chặt ấy là thân tình, tình cảm mà A Diệp dành cho con chính là thân tình -

Câu nói của ba hiện lên trong đầu. Trước mặt Cổ Tín Dương, anh bảo vệ cô và Nhạc Nhạc, thậm chí không màng đến tính mạng của mình...

Cô mâu thuẫn lắc đầu, cô nên làm gì bây giờ?

"Cô Cố, cô nên ngủ một giấc đi." Y tá vào phòng bệnh. "Sắc mặt cô rất kém, sẽ ảnh hưởng đến việc khôi phục vết thương."

"Cám ơn!" Cô nằm xuống giường, chờ y tá đi rồi lại ngồi dậy.

Cô sao có thể ngủ? Nhớ lại những chuyện xảy ra tới hôm nay, nghĩ đến việc Công Tôn Diệp vì cô làm mọi chuyện...

Cô có thể làm gì để báo đáp anh?

Thực sự như ba nói, lấy anh ư?

Cô có thể không?

Cứ ngồi vậy chẳng biết bao lâu, mãi cho đến khi cửa bị đẩy ra. "Bảo Bảo!"

Cô nghe tiếng động, đầu tiên là ngây ra, sau đó mới xoay người lại.

Cho dù thanh âm quen thuộc như thế, trong lòng cô vẫn mong đợi. Mặc dù khi xoay lại, nhìn thấy người đến lại phải thêm một lần thất vọng.

"Ba!" Ba Cố tiến lên. "Sắc mặt con sao kém như vậy?"

"Con không sao, con..."

Cô đang muốn biện một lý do không để ba mẹ lo lắng, ba Cố liền cắt ngang: "Còn nói không sao! Vừa rồi ba đi thăm A Diệp, cậu ấy mới nói cho ba biết!"

Ông vừa nói vừa thở dài. "Người nhà A Diệp đều tới, bị thương nặng như thế, mẹ A Diệp cũng phải khóc thương cho con!"

Cố Bảo Bảo lo sợ, không biết nên nói gì.

"Con đừng lo!" Ba Cố vỗ vai cô: "Ba mẹ A diệp đều là người rõ ràng có lý lẽ, họ không nói gì cả."

Cô gật đầu. "Con bây giờ không tiện, đến khi xuất viện con sẽ đi thăm hỏi bọn họ, con thực sự... Có lỗi với bác trai bác gái."

"Đừng nói những điều đó vội, còn con thì sao?"

Ba Cố nhìn qa vết thương được băng bó của cô, khó tránh khỏi lo lắng.

Cố Bảo Bảo lắc đầu, vết thương của cô thực sự không hề gì.

Ba Cố lại hỏi: "Nhạc Nhạc đâu rồi? Nhạc Nhạc không phải ở với con sao?"

"Thằng bé... Tư Viễn đã ôm thằng bé đi rồi."

Nghe vậy, ba Cố có hơi giận. "Cậu ta ôm Nhạc Nhạc đi rồi? Cậu ta cũng không tới thăm con một chút sao?"

Tối qua còn sống chết đòi gặp Bảo Bảo, sao bây giờ chẳng thấy người đâu nữa?

Cố Bảo Bảo nghe xong khó chịu, cúi đầu không nói.

"Bảo Bảo, chú Cố!"

Lúc này, Công Tôn Diệp đẩy cửa vào, y tá theo sau cầm một cái giỏ trái cây lớn.

Anh bảo y tá đặt giỏ trái cây lên bàn, cười nói: "Bảo Bảo, bên anh có rất nhiều mà không bỏ được, em giúp anh đi."

Cố Bảo Bảo nhìn giỏ trái cây, lại ngẩng lên nhìn anh, đúng lúc thấy Công Tôn Diệp nháy mắt với ba Cố, cô vội vàng cúi đầu, trong lòng có chút bối rối.

Sau đó ba Cố lên tiếng. "Bảo Bảo, ba về trước xem tiệm, lát nữa mẹ con sẽ đến."

Cô gật đầu, đứng dậy muốn đi tiễn lại bị Công Tôn Diệp ngăn cản: "Bảo Bảo, em nghỉ ngơi đi, anh về phòng trước, vừa hay tiễn chú Cố."

Bọn họ có chuyện gạt cô?

Hay là có gì muốn nói mà không muốn cô nghe thấy?

Cô thực sự không ngăn được nghi hoặc trong lòng, lặng lẽ ra ngoài.

Người trên hành lang tương đối ít, đến khúc quanh cầu thang, cô liền nghe được tiếng bọn họ.

"Chú Cố, phải trải qua chuyện như thế, trong lòng Bảo Bảo nhất định còn rất khó chịu, xin chú đừng nói gì khác với cô ấy."

Nghe vậy, ba Cố thở dài. "A Diệp, chú cũng chưa nói gì cả. Cháu thông cảm cho nó thế, chú còn có thể nói gì? Nếu tính khí nó quật cường thế, chú thấy cháu đừng đặt tâm tư vào nó nữa, chớ

để lỡ việc của mình."

"Chú Cố, xem chú nói gì kìa."

Anh mỉm cười. "Cháu là đàn ông, có gì mà lỡ hay không lỡ. Cháu có thể chờ, cháu không muốn dọa cô ấy, cũng không muốn lợi dụng chuyện hôm nay ép cô ấy."

Hóa ra anh gọi ba ra đây là muốn nói điều này?

"A Diệp." Ba Cố vỗ tay anh. "Cháu là người tốt, là do Bảo Bảo nhà chú... không có phúc."

"Chú Cố, chú đừng nói vậy, Bảo Bảo trong lòng cháu là tốt nhất, vĩnh viễn là như vậy. Chú thấy cháu cũng chờ mấy năm rồi, có chờ thêm cũng không sao."

Nước mắt lăn xuống, yết hầu tắc nghẹn, cô vội vàng che miệng mình, sợ sẽ để mình phát ra tiếng.

Nhưng ba Cố vẫn thấy điều khác thường, xoay người lại, ông và Công Tôn Diệp đồng thời sửng sốt. "Bảo Bảo...!"

Cô lắc đầu. "Con... Con không nghe thấy gì cả, con..."

Tiếng cô nghẹn ngào, nước mắt rơi đầy, cái gì cũng không nói được, cô chạy về phòng.

"Bảo Bảo." Công Tôn Diệp đuổi theo cô.

"Bảo Bảo!" Anh muốn lau nước mắt đi cho cô, cô lại xoay người đi không muốn để anh thấy đôi mắt đẫm lệ của mình.

"Bảo Bảo!" Anh có hơi luống cuống. "Xin lỗi, là anh không tốt, anh không nên nói vói chú những lời ấy, anh..."

Cố Bảo Bảo lắc đầu. "Anh đừng nói, không phải anh không tốt..."

Anh xót xa khuyên nhủ: "Em đừng khóc, anh không phải muốn em khóc, anh..."

Anh khổ sở nhíu mày, anh thật sự không nghĩ tới cô sẽ đi theo.

"Bảo Bảo, anh không phải cố ý, anh chỉ là... Chỉ sợ chú Cố nói cho em những lời đó, khiến em khó chịu, anh..."

"Anh đừng nói." Cố Bảo Bảo lau nước mắt. "Em biết, em hiểu."

Cô ngồi xuống mép giường, Công Tôn Diệp cũng ngồi xuống cạnh cô. "Em đừng khóc nữa..."

Nói xong anh cười: "Em biết anh cái gì cũng không sợ, sợ nhất là phụ nữ khóc, em không phải có mưu đồ làm anh sợ sao?"

Cố Bảo Bảo bị anh chọc cười, nước mắt vẫn lăn dài.

Lần này, là nước mắt cảm động.

Không, cho tới giờ anh đều khiến cô phải rơi nước mắt cảm động.

Anh chưa từng để cô phải đau lòng.

"Bảo Bảo!"

Anh thu lại nụ cười, nói nghiêm túc: "Anh sợ em vì những chuyện đã xảy ra hôm nay mà trong lòng sẽ có gánh nặng. Bây giờ anh nói thẳng, em đừng suy nghĩ nhiều quá, bằng không mọi chuyện anh là sẽ không có ý nghĩa."

Anh không muốn một cô gái lấy thân báo đáp, anh thà rằng được cô chăm sóc, yêu anh mà ở cùng anh, cũng không cần cô vì cảm kích mà lấy anh.

"A Diệp..." Cố Bảo Bảo không biết mình có thể nói gì. Anh càng như vậy, cô càng nợ anh nhiều hơn.

Cô có thể lấy cái gì trả lại cho anh?

Rõ ràng thứ anh muốn, cô lại không cho anh được.

"Đừng suy nghĩ lung tung." Anh mỉm cười. "Lát nữa y tá sẽ tiêm cho em, anh cũng phải về tiêm, tiêm xong anh sẽ quay lại thăm em."

Trong thuốc có thành phần thuốc an thần, hơn nữa tối qua ngủ không yên, cô liền nhanh chóng thiếp đi.

Trong giấc mơ, cô lại tới công viên Lan Hoa.

Thật kỳ quái, lần này cô không dẫn theo Nhạc Nhạc mà chỉ có một mình.

Cô không biết sao mình lại tới, cứ bước đi trong công viên.

Cô trông thấy bản thân khi còn bé, bởi vì ham chơi mà lạc đường trong rừng.

"Anh Tư Viễn, anh Tư Viễn..."

Cô bé lớn tiếng hô, trên mặt còn vương nước mắt, không phải vì cô bé không tìm được đường về mà bởi vì cô bé đã lạc mất anh Tư Viễn mà cô âu yếm.

"Anh Tư Viễn, anh Tư Viễn..." Cô bé đau lòng như thế khiến cô không nhịn được muốn tiến lên an ủi, song lúc này, một hình bóng quen thuộc cao lớn lại xuất hiện.

Cô rất vui, nói: "Anh Tư Viễn, em ở đây, em ở đây!"

Nhưng anh không để ý tới cô, mà đi tới trước mặt cô khi còn bé, cười dịu dàng, lấy ra một chiếc nhẫn: "Bảo Bảo, em có đồng ý lấy anh không?"

Cô bé nhìn anh: "Anh là ai?"

Anh trả lời: "Anh là anh Tư Viễn đây!"

Cô bé tức giận đá anh một cước. "Anh không phải anh Tư Viễn của em, em muốn đi tìm anh Tư viễn."

Nói xong cô bé chạy đi.

Anh đuổi theo phía sau, còn cô đuổi theo anh.

Nhưng cô không kịp anh, cho dù không theo kịp, chỉ có thể nhìn anh biến mất khỏi tầm nhìn...

"Anh Tư Viễn..."

Cô tỉnh lại từ trong mộng, nước mắt thấm ướt khuôn mặt.

Cô đi xuống giường, mở cửa, ra ngoài hành lang trống không.

Anh Tư Viễn, vì sao anh không tới thăm em?

Vì sao... Anh bảo em tới công viên Lan Hoa, em đi rồi, anh vì sao không đến đúng giờ?

Anh bảo em đến nơi đó làm gì?

Vì sao anh không đến nói cho em?

Anh Tư Viễn... Anh làm mọi chuyện không phải vì giày vò em chứ?

Nếu là vậy... Đã đủ rồi, em đã đến giới hạn thừa nhận.

Nhưng mà...

Em vẫn muốn chờ anh, chờ anh một ngày cuối cùng.

Hi vọng anh có thể đến thăm em, có thể nói cho em biết ở công viên Lan Hoa, anh chuẩn bị nói gì với em.

Nếu anh không đến, vậy em sẽ đi.

Trước kia em vì anh mà sống, sau này em cũng vì anh mà sống, nhưng, nếu anh không cần, em sẽ đi.

Bởi vì có người vẫn luôn chờ em.

Em khiến anh ấy chờ đợi trong đau khổ, giống như em chờ đợi anh trong đau khổ vậy.

Em biết rõ tư vị đau khổ ấy, đau tận xương tủy, chảy xuôi theo máu, mỗi lần trái tim đập, máu chảy về tim là cô lại đau.

Rất đau khổ, anh Tư Viễn.

Nếu em có thể khiến thế giới này bớt đi một người đau khổ, em vì sao lại không làm?

***

Bên trong biệt thự Mục Tư Viễn.

Mục Phong Minh đứng ở mép giường, nhìn bác sĩ vừa mới đo nhiệt độ cho Mục Tư Viễn. "Bao nhiêu?" Ông hỏi.

Bác sĩ nhìn nhiệt kế. "Bốn mươi độ!"

Mục Phong Minh ngạc nhiên. "Nó làm gì mà sốt đến bốn mươi độ?"

"Trúng phong hàn rất nghiêm trọng!"

Bác sĩ giải thích cặn kẽ. "Thân thể Mục tổng mặc dù rất tốt, nhưng tối qua gặp mưa rét, cơ thể dính mưa cũng sẽ sinh bệnh."

Mục Phong Minh than thở, nhìn gương mặt con trai.

Bỗng, ông sửng sốt, tay lướt qua khóe mắt con trai, lúc thu tay lại thì trên tay có vương một giọt lệ.

"Mau điều trị cho nó!" Ông sửng sốt lại đau lòng. "Đau khổ đến rơi cả nước mắt, ai!"

Bác sĩ gật đầu, lập tức chuẩn bị nước thuốc cho anh, dự định sẽ truyền nước hạ sốt trước.

Nhưng kim châm còn chưa đâm vào mạch máu thì anh chợt mở mắt.

Mục Phong Minh ngẩn ra. "Tư Viễn, con tỉnh rồi."

Anh kinh ngạc nhìn trần nhà, trong miệng yếu ớt thốt ra hai từ: "Bảo Bảo!" Tiếp đó lại nhắm nghiền mắt.

"Làm sao vậy?" Mục Phong Minh kỳ quái hỏi.

Bác sĩ nhanh chóng giải thích: "Ông Mục, ông đừng nóng vội, Mục tổng chỉ đang nằm mơ rồi nói mê thôi."

Chương 118: Mẹ, mẹ có thể lấy chú

Trong mộng tỉnh lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, luôn tưởng cửa bị mở ra, cô mở mắt, vẫn chỉ là căn phòng yên tĩnh.

Không ai đến, anh còn chưa đến.

Cô nhìn lên đồng hồ, đã mười hai giờ trưa, anh còn có thể tới chứ?

"Bảo Bảo!"

Cô nặng nề đáp lại, là mẹ tới.

Mẹ Cố để cặp lồng lên bàn nhỏ trên giường. "Mau ăn cơm. Ba con đã hầm canh xương cho con đấy."

Cô gật đầu, ngồi dậy, mới thấy mẹ còn cầm một cặp lồng khác.

"Con cứ từ từ ăn." Mẹ Cố giơ cặp lòng kia lên: "Cái này mẹ đưa qua cho A Diệp."

Hóa ra là chuẩn bị cho A Diệp, cô gật đầu. "Mẹ đi đi ạ."

Đợi mẹ ra ngoài, cô bỏ thìa xuống, cô bây giờ thực sự... không ăn nổi.

Cô lại cúi mặt nằm xuống giường, tay cầm lấy điện thoại ra xem mấy lần, khẳng định anh...

Không gọi điện, cũng không gửi tin nhắn.

Trong lòng buồn bã, cô lấy gối đè lên đầu, muốn mình không nhớ tới nữa, nhưng lại càng nhớ nhiều hơn.

"Mẹ!"

Giọng trẻ con non nớt vang lên từ cửa, cô sửng sốt, nhanh chóng bỏ gối ra, sửa sang lại tóc mới xoay đầu lại.

"Mẹ!" Quả nhiên, hai bóng dáng nhỏ bé quen thuộc chạy tới cô.

"Bảo bối!"

Cô cao hứng xuống giường, vòng tay ôm lấy hai đứa, lại hỏi: "Ai đưa các con tới đây thế?"

Trong lúc nói ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa, có phải, có phải anh tới không?

Nhưng, đứng ngoài cửa chỉ là lái xe của nhà họ Mục.

Hoan Hoan cũng nói: "Con bảo chú lái xe đưa bọn con tới."

Cô gật đầu, mỉm cười với người lái xe: "Làm phiền anh."

Người lái xe lắc đầu. "Cô Cố, lão gia và thiếu gia cũng không biết đã đi đâu, Hoan Hoan nói muốn tới thăm cô nên tôi tự chủ trương đưa chúng tới."

"Vâng, nếu không thì anh đi ăn cơm trước đi." Cô nói với người lái xe. "Ăn xong rồi quay lại đây đón chúng."

Cô không muốn để chúng đợi lâu ở bệnh viện.

Người lái xe đi rồi, Cố Bảo Bảo mở cặp lồng, lấy canh xương cho hai đứa uống.

Canh xương ba hầm là ngon nhất thế giới, hai cái miệng cứ uống ừng ực chọc cười Cố Bảo Bảo.

"Nhạc Nhạc uống chậm thôi!" Cô xoa đầu bé, trông bé hôm nay rất vui, chuyện Cổ Tín Dương ngày hôm qua hẳn không dọa bé sợ. Vậy thì cô cũng yên tâm.

"Mẹ, mẹ có đỡ hơn chút nào không ạ?"

Cả hai ăn uống xong liền bò lên giường chui vào chăn cùng mẹ.

Cố Bảo Bảo nói chuyện một lúc với Hoan Hoan, cuối cũng không nhịn được hỏi: "Hoan Hoan, hôm qua và hôm nay con có gặp ba không?"

Hoan Hoan lắc đầu. "Tối qua ông nội cũng không về, ba cũng không đến, con không biết ông với ba đã đi đâu."

Nghe vậy, Nhạc Nhạc đang buồn ngủ thình lình mở to mắt, bàn tay nhỏ bé kéo lấy áo Cố Bảo Bảo đứng dậy.

"Nhạc Nhạc." Cô và Hoan Hoan nghi hoặc. "Làm sao thế?"

Còn chưa nói xong, Nhạc Nhạc nhìn qua, "rầm" một cái ngã xuống giường.

Cố Bảo Bảo lo lắng hô to: "Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc?"

Hoan Hoan cũng nóng nảy, tí nữa đập giường gọi thì thấy Nhạc Nhạc mở mắt ngồi dậy, cười nhìn mẹ với anh.

"Nhạc Nhạc?" Cố Bảo Bảo khó hiểu.

Hoan Hoan cũng không hiểu: "Nhạc Nhạc, em đang chơi trò mới gì thế?"

Nhạc Nhạc nhăn mày nhỏ, ngừoi ta đâu có phải đang chơi gì?

Không phải mẹ hỏi ba đi đâu sao?

Bé đang nói là, ba bị bất tỉnh đó, giống vậy nè!

Bé lại đứng dậy, mắt mở to, cơ thể nhỏ nhắn lại ngã ập xuống!

Cố Bảo Bảo biết bé đang chơi, khẽ cười: "Cái đứa nghịch ngợm này, đừng chơi nữa, cẩn thận không lại bị thương đó!"

Bé không phải đang chơi mà!

Phải làm sao mẹ với anh mới tin đây?

Có phải là do bé mô phỏng không giống? Vậy bé làm lại lần nữa!

Bé kéo áo mẹ, lặp lại hành động vừa rồi.

"Đang làm cái gì vậy?" Mẹ Cố đúng lúc đi vào, kỳ quái hỏi.

"Bà ngoại." Hoan Hoan cười khúc khích. "Nhạc Nhạc đang chơi trò ngã lộn nhào! Đây là trò chơi mà chính em ấy nghĩ ra, Nhạc Nhạc rất thông minh!"

Mẹ Cố dở khóc dở cười ôm lấy Nhạc Nhạc: "Bảo bối ngoan của bà, chơi gì không chơi lại chơi trò này, cẩn thận dập đầu đấy."

Nhạc Nhạc dẩu môi, xem ra không ai hiểu bé đang làm gì rồi.

Vậy bé không làm nữa, nằm xuống nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ thì hay hơn.

"Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng tới à."

Mẹ Cố vào không lâu thì Công Tôn Diệp cũng đến.

Hoan Hoan chào chú, lại nhìn trộm bộ quần áo bệnh nhân trên người anh.

Công Tôn Diệp cười, lại chọc Nhạc Nhạc. "Nhạc Nhạc, con cũng tới."

Lần này Nhạc Nhạc dường như không ghét anh nữa, còn ngồi

thẳng dậy, tay đưa ra xoa vết thương trên cánh tay anh.

"Nhạc Nhạc đừng làm vậy." Cố Bảo Bảo gọi bé. "Chú sẽ đau đấy."

"Không sao!"

Nhạc Nhạc hiếm khi gần gũi với anh, anh thực sự rất vui, nắm tay bé khoác lên cánh tay mình: "Nào. Nhạc Nhạc xoa đi, xem cánh tay bị thương với cánh tay bình thường có gì khác nhau?"

Nhưng tay Nhạc Nhạc chỉ chạm nhẹ lên vết thương của anh, ngay sau đó bỏ ra, mắt to nghi hoặc nhìn anh, toát ra vẻ quan tâm.

Anh đột nhiên hiểu, thì ra Nhạc Nhạc đang dùng cách của mình để hỏi xem vết thương của anh đỡ chưa?

"Cám ơn Nhạc Nhạc!" Anh hôn nhẹ lên má Nhạc Nhạc. "Chú tốt hơn nhiều rồi, không đau chút nào nữa."

Nghe vậy, Nhạc Nhạc quả nhiên nở nụ cười, hôn lại anh.

Trẻ con tuy hiểu ít chuyện, nhưng người nào đối tốt với nó, nó vẫn cảm giác được.

Hôm qua trong nhà kho, bé cũng cảm thấy chú không có đáng ghét như trong tưởng tượng!

Ngược lại, chú ấy đỡ con dao nhỏ của chú hư, bảo vệ mẹ và Nhạc Nhạc, là chú tốt!

Lần đầu tiên trong năm năm, Nhạc Nhạc lại hôn anh!

Công Tôn Diệp thực sự là được yêu mà sợ, cười nói: "Xem ra lần này bị thương không uổng, lưỡng có thể hôn chú, chú nhận thêm hai nhát dao nữa cũng bằng lòng."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, không biết nên nói cái gì.

Mẹ Cố cười nói: "A Diệp, xem cháu nói gì kìa? Nhạc Nhạc thân thiết với chú là đúng có phải không?"

Chỉ có Cố Bảo Bảo có thể nghe hiểu ý tứ cất giấu trong lời mẹ, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ, cúi mặt xuống.

Nhưng Hoan Hoan một mực im lặng lại ngẩng lên nhìn Công Tôn Diệp hỏi: "Chú ơi, hôm qua có phải chú đã cứu mẹ với Nhạc Nhạc ra không?"

Bé chỉ tay vào vết thương trên người Công Tôn Diệp: "Có phải chú còn cản dao cho mẹ với Nhạc Nhạc nữa không ạ?"

"Hoan Hoan?" Cố Bảo Bảo khó hiểu. "Sao con biết những điều đó?" Ai nói với bé chuyện ngày hôm qua ư?

Hoan Hoan lắc đầu. "Tối qua con hỏi Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc liền vẽ lại một bức tranh, trên đó có một chú bị thương, chính là chú ấy có phải không ạ?"

Công Tôn Diệp cười. "Hoan Hoan, lúc đó tình huống khẩn cấp, chỉ cần là đàn ông thì đều sẽ bảo vệ cho phụ nữ và trẻ nhỏ, con chớ nói chú trở thành dũng mãnh phi thường như thế!"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo cảm động, anh từ trước tới nay đều như vậy, bất kể làm gì vì cô, cũng sẽ không nói ra.

Cô luôn khó tin được rằng, bên cạnh mình thật sự có một người đàn ông tốt như thế, mà người đàn ông này, ngày qua ngày chờ đợi bên cạnh cô.

Người như cô, thật sự có đáng không?

Hoan Hoan gật đầu với anh rồi không nói gì thêm.

Công Tôn Diệp chỉ đến xem tình trạng của Cố Bảo Bảo một lúc rồi quay về phòng mình.

Mẹ Cố cũng phải về tiệm mỳ hỗ trợ nên không bao lâu cũng đi.

Lúc này Hoan Hoan mới nói. "Mẹ, chú ấy có phải rất thích mẹ không ạ?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt. "Hoan Hoan, con sao hỏi như vậy?"

Hoan Hoan ngẩng lên nhìn cô, lại cúi đầu. "Chú ấy liều mạng cứu mẹ và Nhạc Nhạc, mẹ nằm viện, chú ấy cũng tới thăm mẹ, những điều đó ba cũng không làm được, con thật thất vọng về ba."

Cố Bảo Bảo nghẹn lời, có phải những đứa trẻ thiên tài đều có tính cách sớm thành thục vậy không?

Nghe bé nói những lời đó, cô thực sự không biết việc bé là thiên tài tốt hay xấu.

"Hoan Hoan!" Cô không muốn hình tượng người cha trong lòng bé bị hao tổn. "Con hiểu lầm ba con rồi, thực ra ba có gọi điện cho mẹ, ba có việc gấp nên không tới được. Còn nữa, hôm qua ba cũng có mặt, không phải ba bỏ mặc mẹ với Nhạc Nhạc đâu!"

Nghe lời này, Nhạc Nhạc cũng nhanh nhảu gật đầu.

Ba thật sự đã tới!

Mặc dù bé bị chú ôm đi ra ngoài không thấy được, nhưng bé biết chắc, ba nhất định đã đánh cho chú hư kia tơi bời tan tác!

Bằng không sao ba lại mất hết sức lực rồi té xỉu cơ chứ?

Cố Bảo Bảo bật cười, Nhạc Nhạc lại còn biết phối hợp nữa.

Nhưng lời này của cô như không có tác dụng gì nhiều, Hoan Hoan tự có suy nghĩ của bản thân, không dễ dàng bị người khác nhiễu loạn.

"Mẹ." Bé lại ngẩng lên, trong ánh mắt mang theo sự áy náy. "Nếu chú đối tốt với mẹ, mẹ lấy chú sẽ hạnh phúc đúng không ạ?"

Ngừng một lúc, bé lại tự trách: "Lần trước con bảo mẹ đừng lấy chú là con quá ích kỷ."

Cố Bảo Bảo ngây dại. Cô làm sao cũng không nghĩ ra một đứa bé năm tuổi lại có suy nghĩ như thế.

Ngoại trừ đau lòng ra, cũng chỉ là đau lòng. "Hoan Hoan!"

Cô ôm lấy bé. "Hoan Hoan đừng nói thế, người ích kỷ là mẹ, không phải là Hoan Hoan, biết không? Hoan Hoan không sai gì hết, nhớ chưa?"

Hoan Hoan đè nén nước mắt, trong lòng đưa ra một quyết định

trọng đại. "Mẹ, nếu mẹ lấy chú, con sẽ không phản đối."

"Hoan Hoan...?!"

"Mẹ, nếu sau này mẹ có con, chỉ cần mẹ nhớ về thăm con với Nhạc Nhạc là được rồi ạ."

Nói xong, bé cúi đầu, giơ tay quật cường lau nước mắt đi.

Sau đó bé đứng dậy dắt tay Nhạc Nhạc. "Nhạc Nhạc, đi, chúng ta đến trường."

"Hoan Hoan..." Tim Cố Bảo Bảo như bị dao cắt, cô hoảng sợ giữ bé lại. "Hoan Hoan, con không quan tâm mẹ nữa sao?"

Hoan Hoan lắc đầu, hôn mẹ. "Mẹ, sao con có thể không quan tâm mẹ được? Con chỉ là... chỉ là cảm động thôi ạ. Mẹ yên tâm, mai chúng con lại đến thăm mẹ."

Nói xong, bé kéo Nhạc Nhạc ra khỏi phòng.

Đi thật xa, bé mới để nước mắt lăn xuống.

Bé đi gấp như vậy, chẳng qua là không muốn để mẹ thấy bé khóc. Bé khóc là mẹ sẽ bỏ qua hạnh phúc của mình.

Nhạc Nhạc khó chịu chu môi, tay đưa ra lau nước mắt cho anh, bé cảm thấy anh càng ngày càng giống bé, ai!

"Nhạc Nhạc!" Hoan Hoan lau khô nước mắt, hỏi. "Vì sao ba chúng ta và mẹ không thể thương yêu lẫn nhau?"

Nhạc Nhạc nhún vai, vì sao ba và mẹ lại phải thương yêu lẫn

nhau?

Bé cũng không hiểu!

Nhưng mà, bé lại lắc đầu, nói đến chuyện ngày hôm qua, ba thật sự đã tới mà!

Song bé làm thế nào mới nói được với anh đây?

Suy nghĩ một lúc, đúng rồi, trong cặp sách của bé có bút vẽ, bé vẽ cho anh là xong rồi!

Đi thôi! Đến trường! Bé kéo tay anh, nhanh chóng chạy tới chỗ đỗ xe của bọn họ.

***

Đã tám giờ tối. Thời gian thăm bệnh sắp hết, anh vẫn không xuất hiện.

- Bảo Bảo, tình cảm mà A Diệp dành cho con chính là thân tình -

- Mẹ, nếu mẹ lấy chú, con sẽ không phản đối -

Những câu nói đó lặp đi lặp lại trong đầu cô, hành hạ cô.

Cô có thể không? Bỏ lại tất cả?

Không, cô không thể.

Cô hận bản thân, trải qua nhiều đau khổ và thất vọng như thế, lại còn chưa thể quên!

Cô hận chính mình, lúc này lại còn muốn gặp anh, sau bao nhiêu

bi thương và tuyệt vọng, thứ cô khao khát lại là một cái ôm của anh.

Anh Tư Viễn, người ta nói trái tim có thể chết, vì sao, trái tim này của em lại đầy sức sống như vậy?

Thời gian dằn vặt cho đến chín giờ, cô không chờ nổi nữa.

Mặc áo khoác, cô ra khỏi phòng bệnh.

Đầu tiên cô gọi đến văn phòng anh, không ai nghe máy, chắc là đã tan việc rồi.

Cô lại gọi đến căn hộ, nghe điện là người giúp việc, nói là lão gia và thiếu gia không có ở nhà.

Địa phương cuối cùng, nơi cuối cùng cô có thể tìm, chỉ có biệt thự của anh.

Khi đến biệt thự đã là mười một giờ, đèn ở tầng một đã tắt, chỉ có ánh sáng leo lắt từ đèn đường, còn phòng ngủ ở tầng hai của anh lại sáng đèn.

Anh ở nhà! Gần trong gang tấc!

Cô ngược lại không dám lên, chỉ lấy điện thoại gọi vào số của anh.

Cô muốn gặp anh, lại không xác định được anh có muốn gặp cô hay không.

Nhiều năm qua, sự can đảm cả cô như đã hết, da mặt cũng không dày được thêm nữa, cứ như vậy xuất hiện trong nhà anh.

Điện thoại được kết nối, cô nắm chặt tay, có hơi khẩn trương.

Cô suy nghĩ vô số lời mở đầu, là hỏi có thể gặp mặt không, hay là nói em đang đứng trước nhà anh, hay là nói...

Cái gì cũng không cần nói nữa, bởi vì không có ai nghe.

Anh có phải đang tắm nên không nghe được, thế là cô lại đợi mười phút rồi gọi lại, nhưng vẫn không ai nhận.

Cô có cảm giác nghẹt thở, chuẩn bị tiếp tục gọi thì một chiếc xe phía xa lọt vào tầm mắt.

Cô sửng sốt, trốn vào sau cây.

Xe đến trước cổng, bấm còi để người bên trong biết mở cổng, vị trí dừng xe ngay cạnh cái cây.

Cố Bảo Bảo ngơ ngác, thấy được rõ ràng người trong xe là Trịnh Tâm Du.

Cô ấy tới đây, vậy anh nhất định có ở nhà.

Vì sao, ngay cả điện thoại của cô anh cũng không nhận?

Cánh cổng mở ra, cô ngơ ngẩn nhìn theo chiếc xe đi vào trong, cổng đóng lại.

Sau đó người giúp việc đi ra mở cửa biệt thự.

Đã trễ thế này, anh còn gọi Trịnh Tâm Du đến...

Trong đầu cô hiện lên nhiều suy đoán, đủ thứ khiến lòng cô quặn

thắt.

Một thanh âm nói với cô, Cố Bảo Bảo, đi thôi, còn xem được gì, còn nói được gì nữa?

Mọi thứ đã sớm kết thúc rồi, cô cần gì tự tìm phiền não cho bản thân.

Một thanh âm khác lại nói, không, không, tôi muốn vào, tôi muốn tận mắt chứng kiến, nói như vậy, cô sẽ không cần kéo dài hơi tàn nữa...

"Leng keng..." Chút can đảm còn sót lại thúc giục cô nhấn chuông cửa.

"Ai vậy?" Thanh âm của người giúp việc truyền ra.

Cô hít sâu, nói với máy: "Là tôi, Cố Bảo Bảo!"

Thanh âm vang lên trong máy phát ở phòng khách, Trịnh Tâm Du đang đi lên lầu ngoảnh lại, cô ta thật đúng là đã ấn chuông.

Vừa rồi ở trên xe cô đã thấy, nhưng cô không lý tới.

Thấy người giúp việc ấn mở cửa, cô cười lạnh, xoay người đi xuống.

"Cô đi làm việc đi." Cô nói với người giúp việc. "Tôi quen cô Cố, nếu cô ấy đến thăm thiếu gia, tôi sẽ dẫn cô ấy lên."

Nghe vậy, người giúp việc gật đầu, thiếu gia ngã bệnh, cô thật sự có rất nhiều việc. "Vậy cám ơn cô Trịnh."

Nói xong, cô xoay người đi.

Trịnh Tâm Du ngồi xuống ghế, nhìn Cố Bảo Bảo đi vào. "Cô tới tìm Tư Viễn?"

Không đợi cô đứng lại, Trịnh Tâm Du đã lên tiếng hỏi.

Cố Bảo Bảo sửng sốt, nhìn khắp bốn phía, khó hiểu không thấy người giúp việc đâu.

"Đừng nhìn nữa." Trịnh Tâm Du lạnh lùng nhìn cô. "Nếu cô đến tìm Tư Viễn, cô có thể về rồi."

"Vì sao?"

Cố Bảo Bảo đưa mắt bình tĩnh nhìn cô ta, thấy cô ta cười: "Bởi vì Tư Viễn bây giờ không tiện gặp cô."

Nói xong, khóe mắt cô ta hiện lên ý cười, nhưng mà đó là sự cười cợt lạnh lùng: "Cố Bảo Bảo, tôi nhắc nhỏ cô, sau này nếu có tìm đàn ông, đừng có đi vào buổi tói. Như cô sẽ rất dễ gặp chuyện khủng khiếp đó."

Thấy sắc mặt cô chuyển sang tái nhợt, Trịnh Tâm Du không nói nhảm nữa, bỏ lại một câu: "Ra ngoài nhớ đóng cửa."

Sau đó xoay người đi lên gác.

"Rầm..." Chốc lát sau, trên lầu vang lên tiếng đóng cửa, thanh âm mập mờ, đánh tan nát trái tim miễn cưỡng giữ lại nguyên vẹn của cô.

Không thể nào, Trịnh Tâm Du không phải... Văn Hạo... Bọn họ

làm sao sẽ...

Nhưng sự thật...

Cô không biết mình ra khỏi biệt thự thế nào, đi tới vườn hoa, cô hình như đụng phải người giúp việc, cô còn nghe người giúp việc hỏi cô: "Cô Cố, sao cô đi nhanh vậy?"

Cô miễn cưỡng cười với cô ấy, trông còn khó coi hơn khóc: "Tôi ở lại đây làm gì? Quấy rầy anh ấy sao?"

Người giúp việc còn gật đầu. "Đúng vậy, thiếu gia hiện tại cần nhất là nghỉ ngơi..."

Sau đó người giúp việc vậy mà cũng xoay người đi về phòng dành cho người giúp việc, còn nói: "Tôi thấy để lát nữa tôi vào thì hơn."

Người giúp việc thông minh cỡ nào, người ngu nhất thế giới này, chỉ là cô mà thôi!

Chương 119: Bị thương là em, đau là anh!

Trịnh Tâm Du vào phòng, Mục Tư Viễn vẫn còn mê man nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch.

Cô ta lại gần, đặt tay lên trán anh rồi lại rụt về.

Thật nóng quá!

Cửa phòng bị đẩy ra, Mục Phong Minh đi vào. "Tâm Du, cháu đến rồi."

Con bé có quan hệ tốt với Tư Viễn cho nên ông nói chuyện Tư

Viễn bị ốm cho con bé.

"Chú Mục!" Trịnh Tâm Du khẽ nhíu mày. "Cơn sốt của Tư Viễn còn chưa hạ sao ạ?"

Mục Phong Minh lắc đầu. "Lúc cao lúc thấp, sáng nóng tới bốn mươi hai độ, bây giờ đã hạ xuống ba mươi chín."

Nghiêm trọng vậy ư!

Cô ta thấy khó hiểu, Tư Viễn từ trước đến giờ rất ít khi bị ốm, lần này cảm đến hai ngày rồi còn chưa đỡ!

Còn đang không hiểu, Mục Phong Minh bất chợt lên tiếng. "Tư Viễn, con tỉnh rồi? Tư Viễn..."

Cô ta quay lại nhìn, quả thực thấy Mục Tư Viễn đang từ từ mở mắt ra.

"Tư Viễn, anh tỉnh rồi!" Cô ta cũng lại gần đứng cùng Mục Phong Minh.

Ánh mắt Mục Tư Viễn đảo qua cô ta, Mục Phong Minh, người giúp việc mà không hề dừng lại.

Một lúc sau, anh khẽ nhúc nhích đôi môi khô khốc, hỏi: "Vừa rồi... vừa rồi con nghe thấy... tiếng Bảo Bảo?"

"Cố Bảo Bảo?" Mục Phong Minh kỳ quái nhìn người giúp việc. "Vừa rồi cô Cố có tới à?"

Người giúp việc gật đầu. "Cô Cố có tới. Nhưng cô ấy đến một lúc rồi lại đi."

Còn chưa nói xong, Mục Tư Viễn bỗng ngồi dậy.

"Tư Viễn." Trịnh Tâm Du chỉ nhìn, cũng không đỡ anh, hờ hững hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Mục Tư Viễn không để ý, đôi mắt đỏ bừng nhìn người giúp việc, giọng khàn khàn nói. "Cô đi, kêu cô ấy quay lại!"

Người giúp việc lui lại hai bước, kiên trì nói: "Thiếu gia, cô Cố đã đi được nửa tiếng rồi!"

"Đi đi!"

Mục Tư Viễn hét lên, dùng hết hơi sức còn lại, cơ thể nặng nề nằm xuống giường.

"Tư Viễn à!" Mục Phong Minh vội khuyên nhủ: "Cô Cố nhất định là sợ làm phiền con nghỉ ngơi nên mới đi, con cứ nghỉ ngơi thật tốt trước đã, hôm nay khuya lắm rồi, mai ba gọi cô Cố tới!"

Mục Tư Viễn lắc đầu, anh biết, anh hiểu rõ cô, cô mà trông thấy bộ dạng này của anh, không thể nào đi ngay lập tức như vậy!

Trừ phi...

Trừ phi cô ấy chỉ đến gặp anh lần cuối cùng, trừ phi cô ấy muốn cắt đứt hoàn toàn!

Không, không được!

Cố Bảo Bảo, không có sự đồng ý của anh, anh không cho phép em đi!

Vĩnh viễn không cho phép em rời khỏi anh!

Anh mấy lần cắn răng bò dậy, chung quy không đánh lại thân thể suy yếu, mấy lần đều ngã xuống, mặt tái nhợt đỏ bừng lên do thiếu dưỡng khí.

"Tư Viễn!" Mục Phong Minh đau lòng than thở. "Con nghỉ ngơi đi, ba lập tức cho người đi đưa cô Cố về đây, con đừng lo quá!"

Nói xong, ông nhanh chóng ra khỏi phòng, sai người đi đón.

Người giúp việc thấy Mục Tư Viễn toát mồ hôi, vội vàng chạy xuống tầng dưới lấy khăn mặt nước nóng. Trong phòng chỉ còn lại Trịnh Tâm Du và anh.

Anh ngẩng lên nhìn cô ta, từ trong kẽ răng bật ra từng từ: "Du Nhi, đỡ anh dậy, anh..."

"Anh muốn đi tìm Cố Bảo Bảo đúng không?"

Cô ta hỏi, cũng không đỡ anh, ánh mắt dần trở nên lạnh giá.

Mục Tư Viễn nhìn thấy, trong thần trí hiện lên sự hoảng hốt, đây... là Tâm Du mà anh biết sao?

Anh lắc đầu, mặc kệ, bây giờ anh chỉ cần... Chỉ cần Bảo Bảo quay lại!

Anh cầm cái gối, dùng nó để chống tay lên, ai cũng không ngờ Trịnh Tâm Du lại đột nhiên giựt cái gối ra.

Anh khó khăn lắm mới chống người lên thì lập tức lại nằm

xuống.

"Em..."

Anh khó hiểu nhìn cô ta, trong cổ họng phát ra tiếng thét mà không thốt ra được.

Nhưng anh không từ bỏ, muốn tiếp tục bò xuống giường.

"Tư Viễn, tại sao anh lại muốn tìm cô ta?"

Trịnh Tâm Du nhìn anh đang gian nan bò xuống, bò một bước nghỉ ba bước còn thở hồng hộc, nhưng anh lại không từ bỏ!

Lửa giận thiêu đốt trong lòng cô ta, gần như muốn đốt cháy anh, cũng đốt cháy cả chính cô ta!

"Tư Viễn, anh quên rồi sao? Trước kia anh ghét Cố Bảo Bảo thế nào? Anh quên rồi sao? Sinh nhật năm nào đó, nguyện vọng của anh là muốn Cố Bảo Bảo đừng bám lấy anh nữa, để cô ta vĩnh viễn biến mất! Những điều đó anh quên hết rồi ư?"

Anh dừng lại, lắc đầu, anh không quên, chưa từng quên, nhưng mà. "Khi đó, anh... không biết!"

Không biết cô ấy quan trọng với bản thân như thế!

"Không biết?" Trịnh Tâm Du cười lạnh. "Cái gì mà không biết? Trước đây anh không biết chỗ tốt của cô ta, bây giờ ngược lại xem cô ta như báu vật?"

Thanh âm cô ta không lớn nhưng thật sắc bén, Mục Tư Viễn nhíu chặt lông mày, anh chóng mặt quá, rất chóng mặt!

Anh muốn nằm xuống ngủ, nhưng thanh âm kia vẫn đang nói: Không thể gục, không thể gục, nhất định phải đuổi theo Bảo Bảo, nhất định phải...

Nếu không, nếu không anh sẽ vĩnh viễn mất cô ấy!

"Bịch!"

Anh đứng lên, lại ngã xuống, trán đập xuống đất, để lại một vết máu thật dài.

"Tư Viễn! Tư Viễn!"

Trịnh Tâm Du ngẩn ra, vội vàng tiến lên xem, anh gần như đã ngất xỉu.

Khi cô ta đỡ anh dậy, anh giữ chặt ống tay áo cô ta.

Cô ta sửng sốt, nghe anh cơ hồ liều mạng nói: "Giúp... giúp anh, gọi cô ấy... quay lại!"

Quật cường nói cho hết từ cuối cùng, anh mới không cam lòng hôn mê bất tỉnh.

Nước mắt tùy ý lăn xuống, đó không phải là đau lòng gì cả, mà là đố kị, ghen ghét, là sự căm hận, oán hận, căm ghét...

"Tư Viễn, anh cứ vậy thôi được không? Anh cứ như vậy thôi được không..."

Cô ta ôm anh, lẩm bẩm trong miệng, đôi mắt vì ghen ghét bỗng trở nên vặn vẹo...

***

Đêm đã khuya, Công Tôn Diệp vẫn không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Tâm trạng cứ không yên, không biết bởi lí do gì.

Nếu là vì Bảo Bảo, bây giờ cô ấy chắc còn đang ngủ trong phòng, vậy còn chuyện gì dây?

Nhưng nếu không phải vì cô ấy, còn ai có thể khiến anh lo lắng đến tận phút này?

Anh luôn cảm thấy không ổn, quyết định xuống giường, sang phòng bệnh của Cố Bảo Bảo.

"Bảo Bảo?" Bên trong phòng tối om.

Anh đẩy cửa ra, kỳ quái phát hiện cửa không khóa!

Anh sửng sốt, vội vàng mở đèn, trong phòng không một bóng người!

"Bảo Bảo?!" Anh lo lắng gọi, ngờ là cô ấy không có ở gần đây, bằng không sẽ không tắt đèn!

Anh vội vã đến bàn làm thủ tục. "Xin hỏi cô Cố phòng 1152 đã đi đâu rồi?"

Cô y tá nhớ lại. "Hai tiếng trước cô ấy nói muốn ra ngoài mua ít đồ, đã lâu rồi mà vẫn chưa thấy cô ấy về!"

Cô ấy đã ra ngoài hai tiếng? Cô ấy đi đâu?

Công Tôn Diệp khẩn trương cầm điện thoại gọi vào số cô, điện thoại có tín hiệu nhưng không ai nhận.

Gọi lại thì vẫn không có ai nhận.

"Đinh..."

Cửa thang máy mở ra, anh sốt ruột quay lại muốn xem có phải cô ấy đã về hay không thì gặp Thân Văn Hạo đang bước ra.

Hai người nhìn nhau đều thấy kỳ lạ.

"Sao anh cũng ở bệnh viện?" Thân Văn Hạo hỏi.

Công Tôn Diệp không đáp, hỏi lại: "Anh tới bệnh viện làm gì?"

Thân Văn Hạo nhìn anh: "Tôi mới xuống máy bay, nghe nói Bảo Bảo nằm viện nên tôi tới thăm."

Hóa ra là đến thăm Bảo Bảo, thế nhưng, Công Tôn Diệp sốt ruột nói: "Bảo Bảo không có trong phòng, cô ấy ra ngoài đã hai tiếng rồi, đến giờ vẫn chưa về!"

Nghe vậy, Thân Văn Hạo cũng nóng nảy. "Vậy khẳng định không ở gần đây, mau đi tìm thôi!"

Hai người khẩn trương gọi điện đến tiệm mỳ, gọi tới nhà Hoan Hoan Nhạc Nhạc đều không tìm được Bảo Bảo: "

Thân Văn Hạo bình tĩnh suy nghĩ. "Bây giờ chỉ còn một nơi có thể đi tìm!"

"Ở đâu?"

"Biệt thự của Mục Tư Viễn."

Nói xong, Thân Văn Hạo gật đầu với anh, ý bảo anh ta biết nơi đó ở đâu!

Công Tôn Diệp cũng gật đầu, hai người đi ra ngoài.

Tuy rất gấp nhưng trên xe hai người đều không nói gì.

Bọn họ đang nghĩ đến một vấn đề, người Bảo Bảo đi tìm là Mục Tư Viễn, bọn họ lấy lập trường gì để đưa cô ấy về?

Dường như không có bất kỳ lý do gì cả!

Bởi vì bọn họ đều không phải ai đó của Bảo Bảo.

Cuối cùng, Công Tôn Diệp lên tiếng. "Nếu... nếu Mục Tư Viễn không cho Bảo Bảo quay lại bệnh viện thì phải làm sao?"

Thân Văn Hạo bĩu môi, còn có thể làm sao?

Trái tim Bảo Bảo thủy chung dành cho Mục Tư Viễn, bọn họ có thể làm sao?

Hai người nhìn nhau, cùng thở dài, kỳ thực bọn họ đều giống nhau!

Thân Văn Hạo vỗ vai anh: "Chúng ta chỉ muốn biết, Bảo Bảo bình an vô sự là yên tâm! Anh nói sao?"

Công Tôn Diệp cười cay đắng, trong lòng lại có chút thoải mái.

"Anh nói đúng! Chúng ta đi, chỉ cần thấy cô ấy bình an là được rồi!"

Bọn họ đều yêu cô ấy, dĩ nhiên đều hy vọng cô ấy có thể vui vẻ hạnh phúc!

Chỉ cần cô ấy vui vẻ hạnh phúc, bọn họ có thể xem như mình cũng vui vẻ hạnh phúc!

Thu ánh mắt về, Công Tôn Diệp nhìn con đường phía trước. Mục Tư Viễn, chỉ cần anh có thể mang đến hạnh phúc cho Bảo Bảo, tôi...

Mạch suy nghĩ trong đầu chợt bị gián đoạn, dưới ánh đèn đường cách đó không xa, một bóng dáng quen thuộc lọt vào mắt.

Anh còn có chút không tin, Thân Văn Hạo đã thấy rõ, kinh ngạc hô: "Là Bảo Bảo! Mau, mau lái tới đó, là Bảo Bảo!"

Trong lòng anh hoảng hốt, vội vàng lái xe lại gần, chiếc xe còn chưa kịp dừng hẳn, hai người đã nhảy xuống.

"Bảo Bảo!"

"Bảo Bảo!"

Giọng nói quen thuộc truyền tới, Cố Bảo Bảo mờ mịt ngoảnh lại, xuyên qua đôi mắt mông lung dẫm nước, cô nhìn thấy hai bóng người quen thuộc.

A Diệp! Văn Hạo!

Cô ngẩn ngơ, cả cơ thể rơi vào trong một cái ôm ấm áp.

Công Tôn Diệp ôm cô thật chặt, lo lắng lại đau lòng nhìn cô: "Bảo Bảo, sao em lại ở đây? Em làm sao thế? Sao lại khóc?"

Cô có khóc sao?

Cô giơ tay lên lau mặt, cảm nhận được sự lạnh lẽo trên đầu ngón tay mới biết mình đã rơi lệ đầy mặt.

Cô lắc đầu, nhanh chóng nở nụ cười: "Em không có... khóc, em... chỉ là..."

Cô không nói dối nổi nữa, thanh âm cô khàn khàn như vậy, nghẹn ngào như thế.

"Bảo Bảo, em rốt cuộc làm sao? Nói cho anh biết, nói cho anh biết đi!" Công Tôn Diệp lo lắng.

Dưới ánh đèn đường, tóc cô dính vào hai gò má, đôi mắt sưng đỏ, gương mặt đẫm nước, lại bị gió lạnh thổi qua đến đỏ bừng!

Có trời mới biết cô đã khóc ở đây bao lâu!

"Không có, không có xảy ra chuyện gì, không..."

Cố Bảo Bảo nói nhanh, cô đi trên đường rồi chảy chút nước mắt thôi.

Sau này sẽ không nữa, sẽ không thế nữa!

"A Diệp... Anh đừng lo cho em, em không sao, thực sự không sao hết."

Còn nói cô ấy không sao, còn nói cô ấy không sao?

Khi anh trông thấy bộ dạng này của cô, trái tim anh như nát vụn, cô ấy còn nói không sao, không có chuyện gì ư?

"Bảo Bảo!" Đau đớn từ tận bên trong, Công Tôn Diệp không nhịn được ôm lấy cô khóc. "Vì sao, vì sao em cứ hành hạ bản thân như thế? Vì sao?"

Sự run rẩy của anh truyền sang cô, cô nhắm mắt, cơn đau lan tràn. "Oa..." Cô không nhịn được nữa, lớn tiếng khóc.

Bởi vì cũng không thể nhịn nổi nữa.

Bởi vì không cần phải nhịn thêm nữa.

"A Diệp... Em đau quá... đau quá... Anh ấy vĩnh viễn sẽ không yêu em... Đời này kiếp này, vĩnh viễn không thể nào... A Diệp... Em nên làm gì bây giờ? Em phải làm thế nào mới quên được anh ấy? Em không biết, không biết..."

"Bảo Bảo!" Thân Văn Hạo nén nước mắt, đau lòng cầm lấy tay cô. "Nói ra hết đi, nói ra đi, em còn có anh, còn có bọn anh đây..."

Công Tôn Diệp nhẹ nhàng buông cô ra, nghe cô nói: "Em đi tìm anh ấy, gọi điện cho anh ấy, anh ấy cũng không để ý tới em, cô... cô Trịnh ở nhà anh ấy, em... em bị đuổi đi."

"Trịnh Tâm Du?" Thân Văn Hạo giận dữ, hỏi. "Cô ta ở nhà của Mục Tư Viễn?"

Cố Bảo Bảo không hiểu cơn giận của anh từ đâu tới, chỉ ngơ ngác gật đầu.

"Shit!" Anh quay ra đá vào bánh xe. "Lại là cô ta! Lại là cô ta!"

Cố Bảo Bảo lại càng hoảng sợ, nước mắt tuôn rơi mãnh liệt. Công Tôn Diệp đau lòng ôm cô vào ngực, ôn nhu nói!"Khóc đi, cứ khóc đi..."

Hy vọng khóc xong, sau này em sẽ không còn khó chịu nữa.

Quay lại bệnh viện, Cố Bảo Bảo cực kỳ mệt mỏi nên đã thiếp đi.

Nhìn Công Tôn Diệp cẩn thận ôm cô xuống xe, Thân Văn Hạo không nói gì cả, yên lặng đi theo sau vào phòng bệnh.

Sau đó anh lại nhìn Công Tôn Diệp tỉ mỉ đắp kín chăn cho cô, anh ta cũng không đi mà ngồi xuống mép giường.

Anh nghi hoặc. "Anh không về phòng mình sao?"

Tối nay lắc đầu: "Tôi sợ cô ấy gặp ác mộng, tối nay tôi ở đây với cô ấy."

Ác mộng! Thân Văn Hạo ngơ ngác. "Mục Tư Viễn, thật sự là ác mộng của cô ấy sao?"

"Phải!" Công Tôn Diệp trả lời khẳng định. "Anh ta mang đến cho cô ấy quá nhiều đau khổ, tôi không muốn anh ta xuất hiện trong cuộc sống của cô ấy nữa."

Nghe vậy, Thân Văn Hạo nhìn anh ta, hiểu được ý của anh ta, thản nhiên hỏi: "Anh khẳng định cô ấy bằng lòng đi theo anh?"

Anh ta lắc đầu, lại gật đầu. "Tôi sẽ cố hết sức mình, tôi sẽ không để cô ấy chịu thêm tổn thương nữa."

Nói xong, anh ta dường như đã hạ quyết tâm, nắm chặt vai Thân Văn Hạo.

Thân Văn Hạo không nói thêm, ánh mắt nhìn vào gương mặt đẫm nước của cô, muốn không để cô ấy chịu tổn thương, thực sự chỉ dựa vào một mình Công Tôn Diệp là được sao?

Anh khẽ lắc đầu.

***

Mắt thật là đau! Cố Bảo Bảo mở mắt ra, lại lập lức nhắm lại.

Mãi một lúc sau mới mở ra, phát hiện mình đang ở trong phòng bệnh.

Mẹ bận rộn ngồi ở mép giường đang kiểm kê quần áo cho cô.

"Mẹ." Cô kinh ngạc hỏi. "Con sắp xuất viện sao?"

"Con tỉnh rồi." Mẹ Cố cười. "Mẹ đã hỏi bác sĩ, con có thể xuất viện về nhà nghỉ ngơi, lat nữa chúng ta đi."

Về nhà, tốt quá!

Cô cũng mỉm cười, đứng dậy rửa mặt xong, chuẩn bị đi nói với Công Tôn Diệp một tiếng.

"Đừng đi." Mẹ Cố gọi cô lại. "A Diệp không có trong phòng, cậu ấy ra ngoài rồi. Cậu ấy biết con hôm nay xuất viện, tối sẽ đến

nhà chúng ta ăn cơm."

Vậy à. Cố Bảo Bảo quay lại, cái tay không bị thương cầm mấy thứ đồ nhẹ, cùng mẹ rời khỏi bệnh viện.

Trong nhà vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

Chỉ có tâm tình của cô là khác đi, kìm nén bản thân không nghĩ đến anh, hình như thật sự có thể không nghĩ đến nữa.

Ngủ dậy, cô nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc, sau đó xuống dưới nhà.

Kỳ lạ, bây giờ mới hơn bốn giờ chiều, ba mẹ sao đóng cửa tiệm sớm vậy?

Cô xuống lầu xem, trên bàn đã bày biện hết thức ăn, ba mẹ vẫn còn bận rộn trong phòng bếp.

"Ba." Cô vào bếp kỳ quái hỏi. "Hôm nay có khách đến sao ạ?"

Mẹ Cố nhìn cô. "Mẹ không phải đã nói với con là A diệp sẽ tới sao?"

A Diệp...! Anh ấy đến ăn tối cũng không phải lần đầu, vì sao bây giờ ba mẹ lại làm long trọng như thế?

Cô bất an ra ngoài, đứng ngoài cửa tiệm mỳ vằn thắn.

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp đúng lúc đang đi vào, nhìn thấy cô, trên mặt anh liền hiện lên nụ cười tươi.

"A Diệp."

Cô cũng cười với anh, một tay anh đặt lên vai cô, tay kia thì đút vào túi.

"Đừng ở đây, gió lớn lắm."

Anh khoác vai cô đi vào trong nhà, cao giọng chào hỏi ba Cố mẹ Cố. "Chú Cố, dì Cố, cháu tới rồi."

"Đến rồi hả!" Ba cố lại bưng ra một đĩa thức ăn. "Mau đến đây, hôm nay làm mấy món thanh đạm, mọi người đều có thể ăn!"

Cố Bảo Bảo bị Công Tôn Diệp kéo ngồi xuống, nhìn ba mẹ cũng ngồi cả rồi, ba còn lấy ra một chai rượu lúa đã ngâm nhiều năm, sự bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

"Nào, A Diệp, uống với chú một chén."

Ba Cố rót ra hai chén, Cố Bảo Bảo không nhịn được nói: "Ba, A Diệp bị thương, không được uống rượu."

Ba Cố nhìn cô cười, lại nhìn Công Tôn Diệp. "A Diệp, ly rượu này cháu uống hay không do cháu quyết định!"

Công Tôn Diệp hít sâu một hơi, cười nói: "Uống, cháu đương nhiên là uống rồi!"

Nói xong, anh cầm cái chén uống cạn rồi đứng dậy.

Dự cảm trong lòng khiến Cố Bảo Bảo muốn trốn chạy, nhưng hai chân dưới cái nhìn soi mói của ba mẹ như đã mọc rễ không cách nào nhúc nhích.

"Bảo Bảo!"

Cô nghe thấy Công Tôn Diệp gọi cô, chỉ có thể kiên trì ngẩng lên hỏi: "Gì vậy?"

Anh nhìn thật sâu vào mắt cô, vẫn tươi cười: "Bảo Bảo, anh có mấy lời muốn nói với em, nhưng đều không có cơ hội. Bây giờ anh đã biết, cơ hội không phải chờ có, mà do bản thân tạo ra, cho nên hôm nay, làm trò trước mặt chú cố và dì Cố, anh muốn nói hết những lời tận sau trong lòng mình."

Anh có thể đừng nói, đừng nói có được không?

Cố Bảo Bảo la hét trong lòng, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra tâm tư cự tuyệt gì cả.

Cô sợ làm tổn thương anh, cũng sợ làm tổn thương ba mẹ.

Chương 120: Nếu đây là cách duy nhất

"Bảo Bảo!"

Anh bao phủ bàn tay cô trong bàn tay ấm áp của mình, ánh mắt dịu dàng mà thâm tình: "Chúng ta quen biết bao năm, trong lòng anh có em bấy nhiêu năm. Trước kia anh không nói là vì anh mong em nhận được hạnh phúc mà mình muốn!"

"Nhưng bây giờ, anh muốn nói với em rằng, em đừng đau khổ truy tìm nó nữa, vô vàn hạnh phúc và vui vẻ anh có thể cố hết sức cho em. Anh hi vọng dùng cuộc đời mình để em không phải chịu bất cứ ủy khuất hay thương tổn gì..." Một chân anh quỳ xuống, tay kia giơ một chiếc nhẫn kim cương đến trước mặt cô. "Bảo Bảo, nếu em nguyện ý cho anh cơ hội này, anh..."

Có thể do quá kích động mà anh có phần nghẹn ngào: "Anh bằng lòng trả giá bằng tất cả... Trao đổi bằng tất cả."

Cố Bảo Bảo đã cảm động rơi lệ từ lâu. "Em... có đáng để anh trả giá vậy không?"

Cô lắc đầu. "A Diệp, anh nên... tìm một người tốt hơn em..."

Bàn tay nắm lấy tay cô càng chặt, anh cắt ngang lời cô: "Bảo Bảo, trong lòng anh, em là cô gái tốt nhất. Trên thế giới này sẽ không có cô gái nào tốt hơn có thể thay thế được vị trí của em trong lòng anh." Anh nhìn sang ba Cố với mẹ Cố. "Hôm nay anh xin thề trước mặt bác trai bác gái, đời này kiếp này anh sẽ không để em chịu chút xíu uất ức nào."

Mẹ Cố cũng không nhịn được lau nước mắt. "Bảo Bảo, đây là phúc phận của con, con mau đồng ý với A Diệp đi."

Ánh mắt Cố Bảo Bảo chậm rãi hạ xuống nhìn chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, nhẫn, nhẫn, đeo lên ngón tay sẽ trói chặt trái tim.

Nhưng trái tim cô có thể thuộc về A Diệp sao?

Cô có thể làm được sao?

Nếu đồng sàng dị mộng [1] thì có phải cô đã phụ với mối thâm tình của A Diệp?

[1] Đồng sàng dị mộng: cùng sống chung, cùng làm việc với nhau, nhưng tính toán, suy nghĩ, chí hướng khác nhau.

"A Diệp..."

Cô cũng quỳ xuống, chân thành nhìn anh. "Anh biết trong lòng em... Em không thể đối xử với anh như vậy, em..."

Ngón tay anh đưa ra chặn môi cô. "Đừng nói gì cả... Anh biết cả chứ. Bảo Bảo, anh đã nói anh sẽ giúp em, anh sẽ giúp em quên đi những chuyện không vui của quá khứ, thời gian của chúng ta còn dài, anh có thể chờ!"

Trước khi đưa ra mọi quyết định, anh đã nghĩ kĩ rồi. "Cho dù cả đời này, em cũng không thể đưa anh vào trái tim em nhưng anh có thể chăm sóc em, mang đến hạnh phúc cùng sự vui vẻ cho em, anh đã thỏa mãn rồi."

"Đừng nói nữa A Diệp..." Trong lòng cô loạn hết cả lên, đau quá. "Đừng nói nữa, đừng nói nữa..."

Cô lắc đầu đứng dậy. "A Diệp, anh cho em thời gian suy nghĩ đã, em cần suy nghĩ..." Nói xong cô chạy đi.

"Bảo..." Mẹ Cố muốn gọi cô lại thì Công Tôn Diệp lắc đầu với bà. "Dì Cố, cứ để cô ấy suy nghĩ đi ạ, không sao hết. Cháu cũng không muốn ép cô ấy."

Ba Cố thở dài, uống cạn ly rượu.

***

Cố Bảo Bảo mở mắt ra thì đã là trưa ngày hôm sau. Có thể do truyền nước, cũng có thể là cô đang trốn tránh việc tỉnh lại.

Nhưng việc gì phải đối mặt vẫn phải đối mặt, cô không thể vứt Công Tôn Diệp một bên như vậy.

Cô còn nhớ mấy năm trước, lần đầu tiên anh bày tỏ với cô mang theo sự bá đạo lại còn xấc xược: "Cô gái à, làm bạn gái tôi đi."

Cô bị dọa cho hết hồn, khi đố bọn họ mới chỉ gặp nhau có vài lần, biết nhau chưa được hai tháng.

Cô mắng anh: "Lưu manh!"

Sau khi mắng xong cô chuẩn bị đi thì lại bị anh kéo cánh tay.

Anh dùng sức, kéo mạnh cô vào trong ngực.

Nhìn môi anh sắp hôn mình, cô hít khí lạnh, vội che miệng, buồn bực la lên: "Tôi đã có bạn trai rồi!"

Đến bây giờ cô vẫn nhớ bộ dạng nhíu chặt mày khi đó của anh, miệng co quắp như nuốt phải một con ruồi vậy.

Cố Bảo Bảo không nhịn được cười, anh chính là như thế, dù là lúc nào cũng không quên chêu trọc cô.

Nhiều năm rồi mà anh vẫn đối xử tốt với cô như trước.

"Bảo Bảo, đã dậy chưa?" Tiếng mẹ từ dưới nhà vọng lên. "Xuống ăn gì đi con."

Cô nhanh chóng đáp lại.

Thực ra cô không muốn xuống nhà, cô sợ ba mẹ lại nhắc chuyện hôm qua, hỏi cô nghĩ thế nào, cô nên trả lời ra sao?

Lê đôi chân hết cả buổi cô mới đi xuống nhà.

Mẹ hỏi cô ăn gì, cô tùy tiện chọn mấy món, sau đó ngồi ở một cái bàn cách khá xa nhà bếp.

Ba mẹ vội vàng đón khách thì chắc sẽ không có thời gian hỏi cô.

Ăn xong cô định lên gác uống thuốc, ngang qua nhà bếp liền nghe được ba nói: "Hạt tiêu hết rồi, bà trông tiệm để tôi đi mua."

"Ra ngay đầu ngõ mà mua ấy." Mẹ nói. "Bây giờ đang bận, một mình tôi không lo được hết đâu."

Cố Bảo Bảo nói ngay: "Ba mẹ, con đi mua cho, con biết chỗ bán buôn!" Nói xong cũng không đợi bọn họ nói thêm gì, cô liền cầm tiền trong quầy rồi ra ngoài.

Có thể trốn tránh tạm thời cũng tốt hơn!

Cô chầm chậm ra chợ bán buôn, lE+quYd0n lại chầm chậm quay về, thật sự mong con đường này không có tận cùng, vậy thì cô sẽ không phải đối mặt với hy vọng của ba mẹ.

Thế nhưng, dù ra sao thì cũng vẫn phải về nhà!

Chuyển hướng đi qua ngõ nhỏ liền đến tiệm mỳ vằn thắn.

"Bảo Bảo!"

Song vừa đi vào ngõ lại có thanh âm truyền tới từ trước mặt.

Cô ngơ ngác nhìn bóng dáng cao lớn đi tới chỗ mình, trong khoảnh khắc liền hoảng hốt.

Là anh sao? Hay là ảo giác của cô?

"Bảo Bảo!" Giọng nói kia lại gọi cô, lần này thì đã đến bên tai, lồng ngực ấm áp dán vào cô, đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô.

Người cô run rẩy, theo bản năng cắn môi mình.

Đau quá!

Đây là thật! Anh đến tìm cô!

Bây giờ anh đang ôm cô!

Nhưng vậy là ý ì?

"Anh buông ra!"

Cô đẩy mạnh anh, lại bị anh nắm quai hàm, nụ hôn nóng bỏng phủ lên môi cô, tham luyến cắn mút như một người đói khát tìm được nguồn sống.

"Bảo Bảo." Anh thỏa mãn than khẽ. "Anh rất nhớ em..."

"Bốp!"

Đáp lại anh lại là một cái tát vang dội.

"Mục Tư Viễn, anh thật khốn nạn!"

Cô tức giận trơn mắt nhìn, nhanh chóng đi qua anh.

Anh xoay người kéo cô lại.

Tuy có thể đứng dậy đi lại nhưng anh vẫn còn sốt, trong lúc lôi kéo thì bước chân anh chênh vênh, lưng đập mạnh vào tường.

"Thả ra!"

Cố Bảo Bảo liền thuận thế đẩy anh, anh lại cầm chặt váy cô, mồ hồi chảy ra ướt đẫm trán, anh không khỏi thở gấp.

Cô sửng sốt, tưởng anh bị đụng đau, không muốn quan tâm cựa quậy thoát khỏi tay anh bỏ đi.

"Bảo Bảo!" Anh gọi, cố hết sức đuổi theo nắm tay cô, xoay cô lại. "Em chạy cái gì hả?"

Tay anh giơ lên giữ chặt gáy cô, ánh mắt trói chặt gương mặt cô. "Em chạy cái gì? Thấy anh em không vui sao? Không vui ư?"

Anh gần như dùng hết sức lực xuống giường để tới đây, tại sao cô ấy lại như vậy?

Vì sao?

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo cảm thấy buồn cười, cười, nước mắt lại chảy. "Mục Tư Viễn, tại sao tôi thấy anh phải vui?"

Khi cô nhớ anh, anh ở nơi nào?

Khi cô muốn quên anh, vì sao anh lại tới?

Lẽ nào cuộc sống của cô vĩnh viễn như vậy, cứ dao động theo sự vui vẻ của anh ư?

Anh có biết là như thế rất đau khổ không!

Trong lòng Mục Tư Viễn trầm xuống. "Bảo Bảo, em làm sao

vậy?"

Trực giác nói cho anh biết nhất định có chuyện gì đó đã xảy ra.

Trước kia cô chưa bao giờ giống như bây giờ, sâu trong ánh mắt cũng hiện lên sự lạnh nhạt với anh!

"Không sao cả!" Cô lùi lại, tay lau nước mắt. "Anh đến tìm tôi làm gì?"

"Anh..."

Mục Tư Viễn buồn nản, anh ra ngoài quá vội nên đã quên không mang theo chiếc nhẫn kia. Thực ra anh muốn làm nốt việc mà ngày đó ở công viên Lan Hoa chưa làm được.

"Bảo Bảo!" Thình lình anh kéo tay cô, trong ánh mắt lộ ra sự ngượng ngùng. "Em đi theo anh."

Anh kéo cô đi. "Anh dẫn em đến biệt thự của anh."

Thật là kỳ quái, anh nhất định cần có chiếc nhẫn kia thì mới có can đảm nói những lời trong tim ra.

Thực sự rất kỳ quái, trước kia đứng trước Trịnh Tâm Du, anh chỉ cần nghĩ một lúc là đã có thể nói rất có mạch lạc ra khỏi miệng.

Giống như khi bàn chuyện làm ăn, mà không phải là... Tỏ tình!

Đến biệt thư?

Cố Bảo Bảo hoảng hốt. "Đến biệt thự làm gì?"

Anh lại nở nụ cười, hôn một cái lên môi cô. "Đến thì em sẽ biết, mau lên!"

Như lại bước vào vũng bùn, cô như hãm sâu vào trong mơ, giấc mơ quá đẹp khiến cô luyến tiếc thức dậy.

Thế là cô không tự chủ đi theo anh, thẳng ra đầu ngõ, xe đỗ gần đó giống như chiếc xe bí đỏ của cô bé lọ lem...

"Bảo Bảo!"

Chợt một giọng nói đã thổi bay mọi thứ.

Cô bừng tỉnh, nhìn Công Tôn Diệp chạy tới.

Anh lập tức nắm tay cô từ tay Mục Tư Viễn, kéo cô lại.

"Mục Tư Viễn." Công Tôn Diệp tràn ngập địch ý nhìn anh: "Anh lại muốn làm gì hả?"

Mục Tư Viễn không để ý tới anh ta, chỉ tiến lên bắt lấy tay cô, lại bị Công Tôn Diệp cản.

"Anh cút ngay!" Mục Tư Viễn lúc này mới ngẩng đầu nhìn anh ta. "Tôi nói chuyện với Bảo Bảo, không có quan hệ gì với anh!"

Công Tôn Diệp cười lạnh lùng. "Trước kia có thể không liên quan, nhưng từ nay về sau, tôi sẽ không để anh lại làm tổn thương cô ấy!" Nói xong anh ta đẩy Mục Tư Viễn. "Mục Tư Viễn, cho đến buổi tối ngày hôm đó, tôi còn tưởng rằng anh có thể chăm sóc tốt cho Bảo Bảo, những chuyện trước kia sẽ không tính toán với anh nữa! Nhưng anh đã làm gì hả?"

Anh đã làm gì?!

Tối hôm trước, anh luôn ở trong trạng thái hôn mê, anh có thể làm được gì?

"Công Tôn Diệp, anh nói thế là có ý gì?" Anh khó hiểu hỏi.

"Có ý gì anh còn không hiểu, có ý gì còn cần tôi..."

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa!"

Cố Bảo Bảo hét lên, van xin bọn họ đừng nói nữa, những chuyện đó cô đã quên đi rồi, vì sao còn nhắc tới?

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp đau lòng nắm lấy tay cô. "Chúng ta đi thôi!" Anh kéo cô đi về tiệm mỳ vằn thắn.

"Bảo Bảo!" Mục Tư Viễn gọi cô, không tin những gì mình thấy. "Cố Bảo Bảo! Em đứng lại đó cho anh! Mau quay lại, đi tới biệt thự với anh."

Cô lúc này mới nghe được hai từ "biệt thự" vào tai, những chuyện tối hôm trước không ngừng hiện lên trong đầu cô, cô dừng chân quay đầu lại.

Cô cố gắng hết sức mới không để nước mắt rơi xuống.

Cô cố gắng hết sức mới để mình lên tiếng: "Mục Tư Viễn, anh đi đi, sau này, sau này chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa." Nói xong cô xoay người cùng Công Tôn Diệp vội vã biến mất ở đầu ngõ.

Mục Tư Viễn muốn đuổi theo nhưng lại thấy chóng mặt.

"Thiếu gia, cậu sao rồi?" Người lái xe chờ ở xe thấy thế vội vàng đi ra đỡ anh.

Anh lắc đầu, sau khi đứng vững, anh tiếp tục đuổi theo.

***

"Con sao thế?"

Thấy nước mắt cô vương đầy trên mặt, mẹ Cố khó hiểu lại đau lòng tiến tới. "Sao lại khóc?"

Ba Cố cũng đi ra nhìn Công Tôn Diệp: "Có chuyện gì vậy?"

"Ba mẹ à, con không sao!"   Cố Bảo Bảo nói xong chạy lên gác.

Công Tôn Diệp vỗ vai hai người, lắc đầu như an ủi rồi cũng đi lên theo.

Ba Cố với mẹ Cố nhìn nhau, còn chưa kịp nói gì thì thấy Mục Tư Viễn bước vào tiệm mỳ vằn thắn.

"Thiếu gia Tư Viễn!" Mẹ Cố hấp tấp tiến lên. "Sao cậu lại tới đây?"

"Bảo Bảo đâu ạ?" Mục Tư Viễn hỏi gấp.

"Nó..."

Ba Cố cướp lời bà, đi thẳng vào vấn đề: "Thiếu gia Tư Viễn, xin cậu đừng tới đây tìm Bảo Bảo nữa!" Nói xong ông dùng cơ thể chặn cầu thang lên gác.

Mục Tư Viễn hiểu ra, Bảo Bảo ở trên gác!

Nhưng ba Cố làm vậy là muốn lấy cái chết ngăn cản ư?

Anh đi từng bước, do bước chân bất ổn nên mỗi bước đi đều rất gian nan. "Chú Cố, chú làm gì vậy? Vì sao không cho cháu gặp Bảo Bảo?"

Anh dừng lại trước mặt ba Cố, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt tràn đầy tia máu kiên định nhìn ba Cố: "Lần trước chú gạt cháu Bảo Bảo đi ra ngoài với Công Tôn Diệp, lần này vì sao chú lại ngăn cản cháu?"

Anh không thể không có được đáp án!

Ba Cố cũng nhìn vào mắt anh: "Thiếu gia Tư Viễn, tôi đã sớm nói rồi, Bảo Bảo nhà tôi không xứng với cậu! Nó sắp kết hôn với A Diệp rồi, càng không thể dây dưa không rõ gì với người đàn ông khác, cho nên nếu cậu nghĩ cho Bảo Bảo thì xin cậu đừng nên tới đây tìm nó nữa, đừng để người ta có những lời ong tiếng ve gì về nó!"

- Nó sắp kết hôn với A Diệp -

Chỉ nghe đến đó, suy nghĩ của Mục Tư Viễn đã ngưng trệ, vị ngọt cuồn cuộn trong ngực, trào lên miệng nhưng nó lại có vị mặn chát.

"Khụ..."

Anh đột ngột ngã quỵ trước mặt ba Cố, miệng phun ra một búng máu.

"Thiếu gia Tư Viễn!"

Mẹ Cố kinh hô, hai người đi theo Mục Tư Viễn cũng nhanh chóng chạy lại đỡ anh.

"Sao lại thế này?" Mẹ Cố lo sợ hỏi hai người kia.

Một người trong đó lo lắng nói: "Thiếu gia cảm nặng còn chưa khỏe, bác sĩ nói phổi đã bị thương tổn, nếu quá kích động có thể sẽ ho ra máu."

Người còn lại nói: "Còn nói gì nữa, mau đỡ thiếu gia về!"

Ba Cố nhíu mày, cũng giúp đỡ một tay. "Mau lên, đi bệnh viện trước đã."

Mục Tư Viễn lại không chịu đi, nắm chặt tay ba Cố. "Chú Cố, cho cháu dẫn Bảo Bảo đi, cho cháu... Khụ khụ..."

Sau trận ho điên cuồng, anh không nói được nữa.

Ba Cố không để ý tới lời anh nói, chỉ nói với hai người kia: "Mau, chúng ta cùng đưa cậu ta ra ngoài."

Cơn choáng váng ào tới, Mục Tư Viễn không còn sức đâu chống lại ba người, chi mặc bọn họ đưa lên xe.

Hai người kia bình thường đi theo bên cạnh Mục Phong Minh nên biết Mục Tư Viễn quan trọng hơn hết, sau khi đóng cửa xe, không đợi ba Cố nhắc liền nhanh chóng lái xe đi.

Nhìn chiếc xe đi xa, mẹ Cố cuối cùng không đành lòng nói: "Ba nó à, không phải chúng ta đã làm hơi quá đáng đó chứ?"

Ba Cố thở dài. "Không thế thì phải làm sao? Bảo Bảo nếu đi theo Tư Viễn liệu có được hạnh phúc? Trong lòng tôi, còn có gì quan trọng hơn hạnh phúc của Bảo Bảo chứ?"

Mẹ Cố gật đầu, lại lắc đầu: "Bảo Bảo đi theo A Diệp có thể có được hạnh phúc sao?"

Ba Cố vỗ vai bà: "Ít nhất thì xác suất sẽ lớn hơn... Bà không phải hay nói với tôi, phụ nữ mà quá yêu người chồng thì ngược lại sẽ không có được vui vẻ hay sao?"

Mẹ Cố cười khẽ, tay kéo ba Cố, hai người cùng về tiệm mỳ vằn thắn.

Đi lên lầu hai thì thấy Bảo Bảo đang nói chuyện với A Diệp, không khóc nữa.

Thấy bọn họ vào, Công Tôn Diệp liền đứng lên: "Chú Cố dì Cố, Bảo Bảo không sao rồi, hai người đừng lo lắng quá."

Ba Cố mẹ Cố nhìn nhau, như có thần giao cách cảm giấu đi chuyện vừa rồi Mục Tư Viễn đã tới, chỉ nói: "Không sao là tốt rồi!"

Mẹ Cố ngồi xuống cạnh Cố Bảo Bảo. "Bảo Bảo, bây giờ A Diệp ở đây rồi, con cũng đã suy nghĩ rất lâu, có phải cũng nên cho cậu ấy một đáp án?"

Cái gì nên tới vẫn phải tới.

Cố Bảo Bảo rũ mắt xuống, lại ngẩng lên, cô mỉm cười với mẹ: "Mẹ, con có thể đồng ý không?"

Mẹ Cố sửng sốt, không khỏi kỳ quái nhìn ba Cố thì thấy ông cũng sững sờ, tiếp đó cười: "Bảo Bảo, con đồng ý thì đồng ý, không cần hỏi ba mẹ."

Đồng ý?!

Trên mặt Công Tôn Diệp lộ ra vẻ kinh hỉ, nắm lấy tay Cố Bảo Bảo: "Bảo Bảo, em..."

Quá kích động nên anh cũng lắp bắp: "Em thật sự... Thật sự... Anh không có nghe lầm chứ, em đồng ý với anh sao?"

Cố Bảo Bảo lau giọt nước mắt còn sót lại. "A Diệp, chỉ có anh không ngại em, em nào có ghét bỏ anh?"

"Không ngại, không ngại..." Anh rưng rưng, thận trọng lấy chiếc nhẫn trong túi ra, không xác định hỏi lại: "Anh... Anh thực sự có thể đeo chiếc nhẫn này cho em ư?"

Cô kinh ngậc nhìn qua chiếc nhẫn, trong lòng hạ quyết tâm liền gật đầu.

Nước mắt trên khóe mi Công Tôn Diệp lăn xuống, lời cam kết như vậy anh đã chờ đợi rất lâu, khi sự thật đến thì không thể trách anh khó tin như vậy!

Không nên trách tay anh sao mà run rẩy như thế, vì cô dâu này anh đã mong ngón một nghìn chín trăm ba mươi mốt ngày...

Bây giờ, rốt cuộc anh đã có thể giang rộng cánh tay, ôm chặt, chiếm giữ cô trong lòng mình.

"Bảo Bảo." Anh đã có thể nói. "Anh yêu em."

"Cám ơn anh, A Diệp!"

Cố Bảo Bảo gật đầu, nước mắt tại nơi anh không nhìn thấy mặc ý lăn trào. Cô bé mang theo ước mơ đứng ở phía xa nói: Anh Tư Viễn, tạm biệt!

Nếu đây là cách duy nhất để quên anh, em... bằng lòng!

Chương 121: Quyết định của cô

"Được rồi, được rồi, mọi người đừng có khóc nữa."

Mẹ Cố lau nước mắt. "Đây là chuyện vui mà! Ba nó, ông nói có đúng không?"

Ba Cố ngây ngốc gật đầu. "Đúng, nên vui, nên vui."

"Chú Cố, dì Cố." Lúc này, Công Tôn Diệp mỉm cười xoay đầu lại. "Cháu có mấy lời muốn nói riêng với Bảo Bảo, được không ạ?"

"Được chứ, đương nhiên là được, hai đứa cứ từ từ nói!" Ba Cố nhanh chóng đồng ý, kéo mẹ Cố đi xuống nhà.

Nghe anh nói có chuyện muốn nói riêng, nhưng ba Cố với mẹ Cố đi xuống được một lúc lâu rồi mà anh vẫn chưa lên tiếng, Cố Bảo Bảo không nhịn được thấy khó hiểu: "A Diệp...?"

Công Tôn Diệp hít sâu một hơi mới ngẩng đầu lên. "Bảo Bảo!"

Anh đặt chiếc nhẫn vào tay cô. "Em biết không? Giờ phút này là giấc mộng từ khi biết em cho tới nay đó!"

Giấc mộng!

Trong lòng Cố Bảo Bảo chua chát, nhưng vẫn cười: "A Diệp, anh đừng nói vậy, anh muốn thổi em lên tận trời hay sao thế?"

Công Tôn Diệp thu lại nụ cười, sắc mặt trở nên chăm chú. "Bảo Bảo, có một số việc, kỳ thực anh không có nói với em. Xin em tha thứ cho anh, anh chỉ là... chỉ là quá ích kỷ, có được khoảnh khắc vừa rồi..."

Anh nghiêm túc làm cho Cố Bảo Bảo cũng có chút khẩn trương. "A Diệp... Anh... Có ý gì vậy?"

Nhưng thấy anh nhíu mày, giống như cần có dũng khí rất lớn mới có thể nói ra.

Rốt cục, khi anh ngẩng lên lần nữa, ánh mắt chân thành nhìn cô. "Anh muốn nói với em hai chuyện!" Anh buông tay cô ra. "Thứ nhất, hôm đó ở trên xe, em không phải đã hỏi anh tại sao lại ở Mục Thị sao? Anh nói cho em biết, ba giờ đêm hôm đó, Mục Tư Viễn tới tìm anh, khi đó cả người anh ta ướt đẫm, hình như... dầm mưa suốt đêm... Bọn anh mới biết em biến mất. Anh ta rất vội..."

Anh cười nặng nề. "Không phải sự lo lắng giữa những người bạn, người quen mà là lo lắng của một người đàn ông với một người phụ nữ, giống như cảm giác nóng như lửa đốt của anh đối với em... Từ trước tới nay anh chưa từng nghĩ tới vì em mà anh ta có phản ứng như thế, Bảo Bảo, có phải em cũng không nghĩ tới không?"

Không cần tới câu trả lời, chỉ với ánh mắt kinh ngạc của Cố Bảo

Bảo đã nói rõ cảm xúc lúc này trong lòng cô ra sao.

Nhất định là khó tin, vừa mừng vừa sợ.

Trái tim anh đắng chát như nuốt phải hoàng liên (một vị thuốc Đông Y).

Nhưng anh vẫn tiếp tục. "Thứ hai, hôm đó trong lúc vô tình anh thấy em đập bể cửa sổ, lúc anh chạy đến lối vào nhà kho thì Mục Tư Viễn cũng đồng thời tới đó. Anh ta đã sớm đoán ra cửa nhà kho bị khóa nên cầm theo cả dây thừng. Sau đó anh theo anh ta lên sân thượng. Từ sân thượng sang hành lang nhà kho cách hai cửa sổ lơ lửng ngoài không trung của tầng 28, anh ta không do dự chút nào leo lên đó..."

"Anh đừng nói nữa..."

Điều này với Cố Bảo Bảo không khác gì người si nói mộng, cô hiển nhiên là giật mình. "Anh đừng nói nữa A Diệp..."

Cô không ngừng lùi lại sau. "Anh đừng an ủi em, em..."

Anh nắm lấy tay cô không để cô lùi lại nữa. "Bảo Bảo! Anh biết em cảm thấy khó hiểu. Nếu anh ta không chút do dự leo lên cửa sổ thì vì sao người xuất hiện trong nhà kho lại là anh?"

Cô đang hoài nghi, không có căn cứ phản bác, nghe câu ấy cô lập tức gật đầu, vừa gật thì nước mắt cũng lăn trào.

Công Tôn Diệp nặn ra một nụ cười với cô. "Đó là bởi vì, bởi vì anh bảo anh ta đi báo cảnh sát. Anh ta quen thuộc nơi đó, nếu có nguy hiểm gì thì có thể dẫn cảnh sát tới đó nhanh nhất! Sau đó, sau đó em và Nhạc Nhạc trốn ra ngoài trước, anh ta liền chạy tới,

cho nên anh mới có thể.... Mới có thể đến nhanh được như vậy!"

"Không, không, không thể nào..." Trong đầu Cố Bảo Bảo hỗn loạn, cô lắc đầu. "Anh ấy không thể nào... đối với em như vậy..."

Anh ấy không thể lo lắng quan tâm cô như thế, không thể vì cô mà làm ra những việc đó!

"Bảo Bảo! Sự thật là như thế! Anh ta thậm chí dặn anh không nên nói với em, lúc bọn anh leo qua cửa sổ, anh ta nói sợ em lo lắng, anh ta còn quan tâm em hơn những gì anh nghĩ.... Anh do dự rất lâu, anh không muốn nói cho em biết, anh..."

Nhưng anh không làm được.

Anh nghĩ cô có thể lấy anh, anh rất sợ sau khi cô biết rõ mọi chuyện, cô sẽ lại quay về bên Mục Tư Viễn.

Nhưng anh vẫn không cách nào thuyết phục bản thân lừa gạt và che giấu mọi chuyện.

"Bảo Bảo, em hãy nghe anh nói." Bàn tay ấm áp của anh cầm lấy bàn tay run rẩy của cô. "Mục Tư Viễn anh ta... tuy anh ta lúc nào cũng nói người phụ nữ anh ta muốn là Trịnh Tâm Du, nhưng cùng là đàn ông, anh biết trong lòng anh ta không phải là không có em..."

"A Diệp." Cố Bảo Bảo nghẹn lời. "Sao anh lại nói với em những lời này? Em đã đồng ý lấy anh, vì sao anh còn nói với em?"

"Anh..." Anh cười nhạt. "Anh có thể chính tai nghe được em đồng ý lấy anh, anh đã thấy đủ rồi, em đã thực hiện ước nguyện

từ trước đến nay của anh, anh thực sự rất cám ơn em."

"Trái tim anh ta thế nào, anh không thể đoán được. Nhưng anh biết, anh không thể giấu diếm em. Bảo Bảo..."

Anh cầm lại chiếc nhẫn, nước mắt buồn đã rơm rớm nơi khóe mắt, anh cuối cùng vẫn nhịn được. "Tình cảm anh dành cho em... Em đồng ý lấy anh, có thể coi như không tính. Nếu em muốn đi tìm anh ta, em có thể đi, anh... không sao hết..."

"A Diệp..." Cô đau lòng bởi vì những điều anh làm vì cô.

"Anh thực sự không sao." Anh cười miễn cưỡng, sự thương tâm không đè nén được đã hiện lên trong đôi mắt, cho nên anh đứng dậy, buông ta cô: "Anh thực sự không sao, em... có thể chọn!" Nói xong anh xoay người đi xuống tầng dưới. Anh không muốn để cô nhìn thấy sự đau đớn của anh, không muốn sự đau đớn ấy trở thành ràng buộc với cô.

"A Diệp..." Cố Bảo Bảo đuổi theo, anh lại nhanh hơn, đã đi ra khỏi tiệm mỳ vằn thắn, biến mất ở đầu ngõ.

"Bảo Bảo, làm sao vậy con?" Mẹ Cô lo lắng hỏi.

Cố Bảo Bảo bừng tỉnh, vội lén lau đi nước mắt, sau đó mỉm cười: "Không có gì ạ, mẹ, con chỉ là... chỉ là có chút kích động thôi."

Nhất định là bị A Diệp làm cho cảm động rồi!

Mẹ Cố cười hiểu ý. "Bảo Bảo à." Bà kéo con gái ngồi xuống, vui vẻ nói: "Con nghe mẹ nói này, phụ nữ quan trọng nhất là tìm một người đàn ông yêu mình, như thế sẽ không già nhanh hơn!"

Hiển nhiên, mẹ Cố ngày càng ưa thích đứa "con rể" này, một mực vui vẻ nói không ngừng.

Cố Bảo Bảo thỉnh thoảng đáp lại một tiếng, suy nghĩ trong đầu thì đã rối hết cả lên.

Cô không biết mình nên nghĩ gì, tình cảm của anh, tình cảm của A Diệp, tất cả, cô như đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Cô ngơ ngác nằm trên giường nguyên buổi chiều, dưới tác dụng của thuốc, cô lại thấy buồn ngủ.

"Mẹ, mẹ!"

Bỗng nhiên, tiếng trẻ con vui sướng của Hoan Hoan Nhạc Nhạc từ cầu thang vọng đến.

Cô mừng rỡ, lập tức ngồi dậy.

"Mẹ!" Vừa ra khỏi phòng ngủ, hai bóng hình bỏ bé đáng yêu đã ngay mí mắt, cô vui vẻ tiến lên ôm lấy chúng: "Bảo bối!"

Hoan Hoan Nhạc Nhạc ngước miệng lên hôn vào hai bên má của cô. "Mẹ", Hoan Hoan hỏi: "Vết thương của mẹ đã đỡ chưa ạ?"

"Mẹ đỡ rồi." Cô cười thân thiết. "Chỉ cần mẹ gặp các con là mọi vết thương đều sẽ lành."

Hoan Hoan cười khúc khích, nháy mắt với Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc thấy tín hiệu, vội vàng đặt cặp sách lên bàn rồi mở ra, Hoan Hoan kéo lấy tay cô. "Mẹ, Nhạc Nhạc vẽ rất nhiều

tranh đó!"

"Phải không?" Cô vừa sợ vừa hiếu kỳ. Nhạc Nhạc lôi ra mấy bức tranh đủ màu sắc từ trong cặp ra, bày hết lên bàn.

Hoan Hoan nhăn mày: "Nhạc Nhạc, để lung tung thế thì mẹ sẽ không hiểu, em phải để theo thứ tự!"

À, theo thứ tự thì theo thứ tự!

Nhạc Nhạc chu môi, lấy ra một bức trong đó giơ lên trước mặt mẹ.

"Mẹ xem." Hoan Hoan chỉ vào bức tranh. Cố Bảo Bảo liền xem, trên bức tranh vẽ một cái cầu thang, bên phải cuối cầu thang có một người đàn ông cao lớn đang đứng đó mỉm cười.

Bên cạnh anh ta viết hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: ba thối!

Cố Bảo Bảo sửng sốt, Nhạc Nhạc sao lại vẽ anh ở đây?

Hoan Hoan nhanh chóng giải thích: "Mẹ, ý của Nhạc Nhạc là, ngày hôm đó em ấy bị chú Công Tôn ôm chạy ra khỏi nhà kho đã nhìn thấy ba đó mà!"

Nhà kho! Lại là nhà kho!

Ngày hôm ấy anh thật sự có tới đó!

Nghe Hoan Hoan nói, Nhạc Nhạc liền gật đầu, đưa tiếp một bức tranh khác ra trước mặt mẹ.

Bức này chắc là bên trong nhà kho, một người đàn ông đánh ngã

một người đàn ông khác, bên cạnh người đàn ông giành chiến thắng viết hai chữ "ba thối", còn cạnh người đàn ông bị đánh ngã thì viết "chú hư".

Hoan Hoan lập tức giải thích: "Mẹ, bức này nói là ba đi vào nhà kho đánh ngã chú hư!"

Tất nhiên, đây chỉ là tưởng tượng của Nhạc Nhạc, chẳng qua bé tin chắc chắn sự việc là như thế, bằng không thì sao có bức tranh thứ ba được?

Trên bức thứ ba vẽ rất nhiều người, nhưng người ngã dưới mặt đất giữa hàng người lại là "ba thối", cạnh đó có "cô thư ký" , "cô y tá", "chú cảnh sát" đang đỡ anh!

Cố Bảo Bảo ngây ngốc nhìn bức đó, bỗng nhiên cô chợt chú ý tới ở góc bức tranh này còn có một chiếc xe!

"Đây là gì?" Cô hỏi.

"Đây là xe cấp cứu đó ạ!" Hoan Hoan chỉ vào dấu thập đỏ nho nhỏ trên xe. "Mẹ, mẹ xem, trên này có ký hiệu đây ạ!"

Cô ngẩn ra, xe cấp cứu!

Chính là chiếc xe cấp cứu ngày đó cô ngồi lên sao?

Hôm ấy khi cô ngồi lên xe, lúc y tá rửa sạch vết thương cho cô, hình như... hình như cô thấy anh đi về phía mình.

Nhưng cuối cùng không phải anh đã không tới sao?

Lẽ nào là bởi vì anh... ngất xỉu?

Đúng rồi, cô nhớ lại, lúc ở bệnh viện, Nhạc Nhạc không phải chơi trò "ngã lộn nhào", mấy ngày anh không tới bệnh viện thăm cô là vì anh không thể tới được?

Vừa rồi ở đầu ngõ, sắc mặt anh rất không bình thường, cô chợt hiểu ra.

"Mẹ." Hoan Hoan ngạc nhiên nhìn cô: "Sao mẹ khóc thế?"

Bây giờ mẹ đã biết ba vì đổ bệnh nên mới không thăm mẹ được, sao mẹ còn khóc?

Cố Bảo Bảo lau nước mắt, cười nói: "Mẹ không khóc, mẹ đang... vui đấy chứ, thực sự, mẹ rất vui!"

Cô cầm lấy mấy bức vẽ đứng lên, quay đầu nhìn Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, con có thể cho mẹ mấy bức vẽ này không?"

Đương nhiên là được rồi! Nhạc Nhạc gật đầu.

"Thật ngoan!" Cô cúi đầu hôn bé một cái. "Mẹ cám ơn Nhạc Nhạc, cám ơn con!"

Nước mắt vẫn tuôn ra, là hạnh phúc, là đau lòng, là tiếc hận!

***

Cổ Tín Dương vào biệt thự, ra mở cửa lại là thư ký chủ nhiệm của Mục Tư Viễn.

Anh ta nhìn cô một cái, hỏi: "Anh ta khá hơn chút nào không?"

Thư ký chủ nhiệm cười: "Có thế nhận được sự quan tâm của anh đúng là bất ngờ, anh ấy hẳn là sẽ khỏi nhanh hơn!" Nói xong cô xoay người lên lầu, Cổ Tín Dương hơi bĩu môi, lập tức theo sau.

Vào phòng thì thấy Mục Tư Viễn đang tựa vào đầu giường xem tài liệu, thấy anh ta vào chỉ hơi nhướng mày, cũng không có ngừng việc của mình.

Cổ Tín Dương đi vào: "Nghe nói anh ho ra máu?"

"Chỉ kích động nhất thời thôi, còn chưa chết được."

Nghe anh nói hời hợt, trên gương mặt Cổ Tín Dương bỗng lộ ra nụ cười. "Tôi bây giờ không mong anh chết, ngược lại, tôi có một phần quà rất lớn tặng cho anh."

"Quà tặng lớn? Anh?" Mục Tư Viễn không tin.

Cổ Tín Dương nhún vai, cũng không giải thích, dù sao món quà này cũng cần một chút thời gian thì anh ta mới nhận được, nhận rồi anh ta sẽ hiểu.

"Hai tiếng nữa tôi lên máy bay, đến để chào anh một tiếng."

Mục Tư Viễn vẫn không nhìn anh ta, chỉ nói: "Cút nhanh đi!"

Nhưng anh ta cũng không đi ngay, ngược lại đến gần mép giường. Anh ta cúi xuống, vòng tay ôm Mục Tư Viễn. "Anh họ, tạm biệt!" Nói xong, anh ta lập tức đứng dậy rồi ra khỏi phòng.

Có lẽ lần đầu tiên gọi Mục Tư Viễn như thế nên anh ta vẫn chưa... quen.

Nghe tiếng bước chân xuống dưới lầu, Mục Tư Viễn khép tài liệu lại. "Một món quà lớn?"

Anh nghi hoặc nhíu mày, trên gương mặt từ từ lộ ra nụ cười. Lần này, anh thực sự rất mong chờ xem đứa em họ này sẽ tặng anh thứ gì!

Cổ Tín Dương ra khỏi cổng biệt thự, đang định lên xe thì thấy một chiếc taxi dừng lại ngay cổng.

Cửa xe mở ra, người đi xuống lại là Cố Bảo Bảo!

Cố Bảo Bảo cũng không ngờ lại gặp anh ta ở đây, suy nghĩ một lúc rồi vẫn đi tới lên tiếng chào hỏi anh ta.

"Vẫn bắt chuyện với tôi được sao?" Cổ Tín Dương nhìn cô. "Không sợ tôi lại bắt cô đi nữa à?"

Cô sửng sốt. "Lần này chỉ có một mình tôi, anh không uy hiếp nổi tôi đâu." Nói xong cô chuẩn bị đi.

"Cố Bảo Bảo!" Anh ta gọi cô lại. "Tôi phải đi rồi, đến Nam Phi."

Cố Bảo Bảo gật đầu, lại không hiểu vì sao anh ta nói với cô, lại nghe anh ta nói: "Người phụ nữ và con trai của tôi đều ở Nam Phi, tôi muốn đi tìm bọn họ!"

"Con trai... anh?" Anh ta không phải đã nói con trai anh ta đã...

Trên gương mặt anh ta lộ ra sự vui vẻ, cô chưa từng thấy nụ cười ấy: "Con trai tôi kém hơn Nhạc Nhạc, tôi thực sự rất nhớ

nó! Cố Bảo Bảo, tạm biệt!" Nói xong anh ta cũng không đi ngay, kỳ thực anh ta muốn nói câu "Cám ơn" với cô, nhưng tính anh ta lạnh lùng, trong nhất thời không nói ra được hai chữ ấy. Thế là anh ta dùng cách nói khác: "Cố Bảo Bảo, tôi đã chuẩn bị một món quà lớn cho cô, hy vọng cô có thể sớm nhận được!"

Món quà lớn? Cho tôi?

Cố Bảo Bảo nghi hoặc, anh ta đã ngồi lên xe phóng đi.

Cô bừng tỉnh, tiếp tục bước tới cánh cổng, nhấn chuông.

"Mục tổng." Thư ký chủ nhiệm nhanh chóng lên lầu. "Cô Cố đến!"

Chiếc bút đang di động dừng lại, anh ngẩng lên, không tin: "Ai cơ?"

Thư ký chủ nhiệm nhắc lại: "Cô Cố tới! Anh có muốn cô ấy vào không?"

Anh sửng sốt mới nhớ ra phải trả lời: "Tất nhiên, để cô ấy vào đi!"

Chờ thư ký chủ nhiệm xuống lầu mở cửa, anh lập tức cất thuốc ở tủ đầu giường đi, không muốn để cô biết mình ngã bệnh.

Một lúc sau cánh cửa bị đẩy ra, theo sau thư ký chủ nhiệm quả nhiên là hình bóng quen thuộc.

Không thấy cô, anh nhớ nhung, thấy cô rồi, anh lại tức giận: "Em tới làm gì?" Anh lạnh lùng hỏi.

Thư ký chú nhiệm đáo cặp măt trăng dã, *d*đ*l*q*đ nhanh chóng xoa dịu: "Mục tổng, anh và cô Cố nói chuyện, để tôi thu dọn tài liệu."

"Không cần!" Anh lên tiếng ngăn cản. "Tôi nghĩ cô Cố chắc không có nhiều chuyện muốn nói đâu, khỏi cần thu dọn."

Đang nói thì Cố Bảo Bảo dã đi lên trước, hìn hai gò má gầy gò của anh giống như cách một đời.

"Anh..." Cô chậm rãi lên tiếng. "Ốm à?"

"Ai nói anh ốm?" Mục Tư Viễn hừ một tiếng. "Em không trông thấy anh rất khỏe sao?"

Cô không để ý tới lời anh, hỏi tiếp: "Anh đã khá hơn chút nào chưa?"

"Không cần em quan tâm!"

Nhớ lại câu nói ngày đó của ba Cố, trong lòng anh cứ canh cánh. "Không phải em sắp kết hôn với Công Tôn Diệp hả? Em còn tới tìm anh làm gì? Không sợ người ngoài có lời ong tiếng ve ư?"

Cô ngồi xuống mép giường, mãi mà không nói gì.

Một lúc lâu cô mới ngẩng lên nhìn anh: "Tư Viễn, anh có thể đừng dùng cách nói chuyện như thế với em được không, điều này... Em cam đoan, đây là lần cuối cùng em tới quấy rầy anh."

Nghe vậy, trong lòng Mục Tư Viễn đau xót, giọng điệu lại cứng rắn: "Cái gì mà lần cuối cùng? Em không muốn đến thì đừng đến, bất kỳ lần gặp nào trước đó của chúng ta cũng có thể coi

như lần cuối cùng."

Cố Bảo Bảo không nhịn được rớt nước mắt. "Tư Viễn, em không biết anh ngã bệnh, ngày đó cứu em ra khỏi nhà kho còn có anh nữa đúng không?"

Mục Tư Viễn không đáp, coi như ngầm thừa nhận.

Cô mỉm cười. "Khi em biết, em thật sự rất vui, thật đó Tư Viễn, em rất vui. Em luôn cho rằng trong lòng anh không có sự tồn tại của em... Em thực sự rất vui, cũng rất thỏa mãn."

Mặc dù là ngữ điệu cảm kích nhưng giọng nói của cô nghe thật.... quyết tuyệt!

Trong lòng Mục Tư Viễn buồn buồn, không khỏi tức tối: "Em muốn gì thì nói mau đi, đừng nói vòng vo nữa!"

Cô gật đầu. "Tư Viễn, cám ơn anh đã làm những điều đó vì em, có những thứ này em đã cảm thấy không uổng phí nhiều năm qua của mình, trong lòng em cũng không có đau đớn như trước. Nhưng Tư Viễn, anh yên tâm đi, em đồng ý với anh sẽ không quấy rầy anh nữa thì em nhất định làm được. Biết đâu..."

Cô cười nhạt. "Con người chính là như vậy, không đạt được thứ gì đó thì không cam lòng, nhưng bây giờ em có được rồi, mặc dù chỉ một chút, em... cũng thỏa mãn."

"Cô Cố, không phải vậy đâu..."

Thư ký chủ nhiệm nghe thế cuống cuồng, không nhịn được lên tiếng lại bị Mục Tư Viễn cắt ngang: "Không đến lượt cô nói chuyện, cô ra ngoài đi!"

Thư ký chủ nhiệm thở dài, đành phải ra ngoài.

Ánh mắt anh thu về, rơi vào trên người của Cố Bảo Bảo. "Nói vậy, hôm nay em tới là để đặc biệt nói lời từ biệt với anh? Em đã quyết định sẽ lấy Công Tôn Diệp rồi ư?"

Chương 122: Em không cách nào rời khỏi anh

Cố Bảo Bảo gật đầu.

Điều đó với anh, với cô, với A Diệp sẽ là tốt nhất.

Cô ngẩng lên, vừa sờ tìm sợi dây chuyền trên cổ vừa nói: "Sợi dây chuyền này... trả lại cho anh, về sau... em không cần nó nữa."

"Cố Bảo Bảo!"

Anh đè tay cô lại, đôi mắt thâm thúy khóa chặt cô. "Nhìn vào mắt anh, trả lời anh, có phải em muốn lấy Công Tôn Diệp không?"

Cô không nghe theo, cảm thấy nó không cần thiết.

Nhưng anh lại giữ cằm cô, buộc cô phải nhìn vào mắt mình. "Trả lời anh, có phải em nhất định phải lấy anh ta? Có đúng không?"

Cố Bảo Bảo bị anh làm đau, trong lòng giận dữ liền lên giọng: "Phải! Phải!..."

Cô còn muốn nói thêm nữa nhưng dư âm đã bị anh nuốt vào miệng.

Anh che phủ chiếm hữu môi cô, cũng không phải hôn mà là cắn

đến mức đau đớn.

Không đến mức chảy máu, anh chỉ muốn cô biết, cô đau thế nào thì anh cũng đau như thế!

"Buông ra... Buông ra...!"

Cô nức nở, vùng vẫy, hai tay cào cấu người anh nhưng không cách nào làm anh buông ra được.

Anh không cắn cô nữa, ngược lại trở thành một nụ hôn sâu, vội vã mà dịu dàng.

Cô sửng sốt, nụ hôn của anh như đang xoa dịu vết thương sâu trong lòng cô, sự dịu dàng của anh như muốn kéo những chuyện cũ mà cô quyết định che đậy ra ngoài.

Cô không muốn, cô chống cự, cô đẩy mạnh anh ra, vô thức tát anh một cái!

Bàn tay tê dại, có thể thấy cô đã dùng bao nhiêu sức lực.

Nhưng đau trên mặt anh mà nước mắt cô lã chã.

"Cố Bảo Bảo, vì sao? Vì sao em lại muốn làm vậy?"

Tay anh chạm vào mặt cô, giọng nói kiên định như đang tuyên thệ: "Người em yêu là anh! Tại sao em lại muốn làm vậy?"

"Người em đã từng yêu là anh!" Cô lắc đầu. "Nhưng về sau, em sẽ không yêu anh nữa, sẽ không cần nữa..."

"Em nói dối! Em nói dối!"

Anh hét. "Cố Bảo Bảo, em muốn lập gia đình chứ gì? Em cứ việc làm đi! Nhưng anh nói cho em biết, em vĩnh viễn không thể nào quên anh, mặc kệ em dùng cách gì đi nữa, vĩnh viễn cũng không thể!" Trong lúc nói, ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo, cất giấu trong đó lại là sự nguy hiểm khiến người ta khiếp đảm.

Nước mắt cô ngưng lại: "Anh... Anh muốn làm gì?"

Anh hé ra nụ cười: "Em đoán thử xem? Dù sao cũng không phải chuyện tốt!"

"Vì sao? Anh vì sao phải như thế?"

Trong cô tràn đầy sự tuyệt vọng. "Em yêu anh không được, không yêu anh cũng không được? Vì sao anh đối xử với người khác thì tốt mà lúc nào cũng giày vò em?"

Vì sao anh luôn không ngừng mang đến giấc mộng đẹp cho cô nhưng đôi tay lại lần lượt hủy diệt nó.

"Vì sao? Anh trả lời em đi, rốt cuộc là vì sao?"

"Anh giày vò em? Anh giày vò em..." Anh phẫn nộ kèm theo đau đớn nhìn cô. "Không bằng em nói cho anh biết, tại sao anh lại muốn giày vò em đi?"

Để rồi hành hạ chính bản thân?!

Ngực đau xót, phổi anh còn chưa khỏi hẳn bắt đầu đau khiến anh ho kịch liệt.

"Tư Viễn..." Cố Bảo Bảo hoảng hốt. "Anh thế nào... thế nào..."

Cô cầm cốc nước ở đầu giường đưa cho anh thì bị anh đẩy ra. "Em đi đi, anh không cần cái giả mù mưa sa đó của em, khụ khụ..."

Càng tức càng khó chịu, cơn đau cuộn trào lên ở ngực khiến anh ho đến mức mặt đỏ bừng.

Cố Bảo Bảo luống cuống, đột nhiên khóc nấc lên, đôi tay ôm lấy anh: "Anh Tư Viễn... Anh đừng như vậy... Trong lòng em không dễ chịu chút nào..."

Nhiệt độ trên cơ thể cô thật ấm áp.

Mục Tư Viễn cảm thấy trái tim nháy mắt trở nên mềm mại, nhưng mặt vẫn giả bộ bướng bỉnh không nhìn cô, thấp giọng quát: "Em thì khó chịu cái nỗi gì? Em có thể vứt bỏ anh mà đi vui vẻ đi theo người đàn ông khác, không phải em chuẩn bị làm vậy ư?"

Cô ngơ ngác nghe anh nói, không khỏi hoang mang buông anh ra.

"Tư Viễn, anh đừng nói những lời như vậy với em nữa. Thật ra anh cũng biết mà, chuyện như vậy với chúng ta là tốt nhất, không có em, cuộc sống của anh sẽ càng trở nên dễ dàng..." Cô từ từ buông anh ra, chuẩn bị rời đi.

Mục Tư Viễn quay đầu lại, giữ cánh tay cô: "Cố Bảo Bảo, em còn muốn đi?"

Đôi con ngươi đen thoáng lên tia dị dạng, sâu trong đó cất giấu một ngọn lửa khác thường.

Cô hoảng sợ, giựt tay ra muốn đi thì ngang hông cảm thấy căng thẳng.

Giây tiếp theo, cô rơi vào cái ômg quen thuộc mà bá đạo. "Anh... Anh muốn làm gì..."

Cô kinh ngạc đến nỗi quên cả giãy dụa.

Môi anh hé ra nụ cười tà: "Anh chợt nhớ ra, đã lâu rồi anh chưa chạm vào phụ nữ!" Nói xong anh nghiêng người đặt cô lên giường, bàn tay ở eo dời lên trên, tuy cách lớp quần áo nhưng trông rất mập mờ...

"Anh điên rồi sao?"

Cô quát, giơ tay lên định tát anh thì lại bị anh giữ được cổ tay, cố định phía trên đỉnh đầu.

"Cố Bảo Bảo, anh sẽ cho em biết, em không thể rời khỏi anh..."

Ánh mắt anh rơi vào cặp môi hồng kiều diễm, không suy nghĩ nhiều mà cúi xuống...

"Ba ơi! Ba ơi!"

Phía cầu thang vang lên tiếng trẻ con khiến anh chậm lại, Hoan Hoan?!

Cố Bảo Bảo cũng nghe thấy. "Anh mau buông ra, anh..."

Lời còn chưa dứt thì anh đã đứng dậy đi ra cửa. Cô cũng vội đứng dậy, ba chân bốn cẳng sửa sang lại quần áo và mái tóc rối bời mới đi ra khỏi phòng.

"Ba ơi!"

Hoan Hoan kéo Nhạc Nhạc chạy tới, đôi mắt to thoáng hiện lên sự vui sướng: "Mẹ! Mẹ cũng ở đây!"

Mẹ!

Nhạc Nhạc chạy thật nhanh, vòng qua Mục Tư Viễn lao vào lòng Cố Bảo Bảo.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn của bé, Cố Bảo Bảo xót xa trong lòng, không khỏi ôm chặt bé hơn.

"Ba ơi." Hoan Hoan ngẩng đầu nhìn Mục Tư Viễn. "Ba đã đỡ hơn chưa ạ?"

Mục Tư Viễn gật đầu, ngồi xổm xuống: "Tốt hơn rồi, là ông nội bảo các con tới à?"

Nói xong anh nhíu mày: "Ông nội làm sao cho các con tới được? Cảm cúm là bệnh truyền nhiễm mà!"

"Bọn con nhớ ba!" Hoan Hoan nhanh chóng lắc đầu." Là bọn con đòi tới đây."

Mục Tư Viễn xoa đầu bé, một tay ôm lấy bé, tay kia duỗi ra ôm Nhạc Nhạc, đi xuống tầng dưới.

"Chuẩn bị cơm chiều." Anh nhấn mạnh với người giúp việc. "Tôi ăn với bọn nhỏ."

Người giúp việc sửng sốt, không khỏi nhìn Cố Bảo Bảo.

Hoan Hoan cũng khó hiểu hỏi: "Mẹ, mẹ không ăn cơm với bọn con sao ạ?"

"Mẹ tới tìm ba nói chuyện." Mục Tư Viễn trả lời. "Bây giờ nói chuyện xong rồi, mẹ lại đang vội nên phải đi trước."

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Hoan Hoan Nhạc Nhạc, trong lòng Cố Bảo Bảo nhói lên, lúc này đi, cô sẽ không thể tới đây thêm lần nào nữa!

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!" Cô miễn cưỡng cười. "Mẹ có thể sẽ bận một thời gian, sau khi xong việc, mẹ sẽ sang căn hộ bên kia gặp các con nhé được không?"

Nhạc Nhạc vẫn không tin, mẹ rốt cuộc bận cái gì chứ?

Hoan Hoan như đoán được điều gì đó, ánh mắt rũ xuống. Chốc sau bé lại ngẩng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười kiên cường: "Mẹ, mẹ cứ làm việc của mẹ đi ạ, bọn con ngày ngày sẽ nhớ mẹ! Mẹ phải vui vẻ hạnh phúc đó!"

Hoan Hoan!

Mắt cô đỏ hoe, nhưng trước mặt hai đứa bé và anh cô không muốn rơi lệ thêm nữa, chỉ có thể mỉm cười: "Cám ơn Hoan Hoan! Mẹ cũng sẽ, cũng sẽ nhớ các con!" Nói xong, cô hôn lên má hai đứa, xoay người rời khỏi biệt thự.

Nhìn bóng cô dần biến mất, Hoan Hoan buồn bã cúi gằm đầu, Nhạc Nhạc đẩy anh, không hiểu vì sao anh lại buồn!

"Ba ơi." Hoan Hoan ngẩng lên, lấy dũng khí hỏi Mục Tư Viễn:

"Mẹ thực sự sẽ lấy chú Công Tôn ạ?"

Mục Tư Viễn có chút ngoài ý muốn: "Mẹ nói với các con à?"

Hoan Hoan lắc đầu. "Chú Công Tôn đối với mẹ rất tốt, tự con đoán được. Lúc con hỏi mẹ, mẹ cũng không phủ nhận."

Bé nghĩ rồi nói. "Ba à, mẹ có thể không lấy chú Công Tôn được không ạ?"

Mục Tư Viễn vẫn không trả lời/ Nhạc Nhạc đột nhiên nắm tay của Hoan Hoan. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thắc mắc, không hiểu lời Hoan Hoan nói có ý gì.

Hoan Hoan kiên nhẫn nói với em: "Nhạc Nhạc, mẹ sắp lấy chú Công Tôn rồi, về sau chúng ta muốn gặp mẹ sẽ không còn dễ nữa."

Nhạc Nhạc nhăn nhíu đôi lông mày, bé vẫn chưa hiểu kết hôn là gì cho nên nghe Hoan Hoan năm lần bảy lượt nhắc tới, bé cũng không có phản ứng nhiều.

Nhưng hôm nay, sự hoang mang lo lắng mất đi mẹ của Hoan Hoan hiển nhiên đã lây sang bé.

Trong lòng bé cuống cuồng, trong miệng không nói được, chỉ có thể dùng quả đấm nhỏ đập mạnh lên bàn ăn.

"Nhạc Nhạc, đừng như vậy!" Mục Tư Viễn ôm bé lên. "Tay có đau không con?"

Nhạc Nhạc lắc đầu, tay chỉ vào cánh cửa nơi mẹ vừa đi, lại ngoảnh đầu rưng rưng nhìn Mục Tư Viễn.

Anh không hiểu lắm ý của Nhạc Nhạc, trong lòng than nhỏ: "Nhạc Nhạc đừng khóc nhé, ngoan, mẹ sẽ trở về, biết không?"

Thật vậy chăng? Nghe vậy, Nhạc Nhạc nhanh chóng nghe lời kìm lại nước mắt.

Hoan Hoan bên cạnh thì không tin được lời dụ dỗ trẻ con này.

"Ba." Bé sau khi suy xét, cực kỳ tỉnh táo hỏi: "Có phải mẹ nhất định sẽ lấy chú Công Tôn không ạ? Là chuyện đã quyết định không thể thay đổi ư?"

Mục Tư Viễn nhìn bé, không trả lời câu hỏi mà nói: "Hoan Hoan, con đừng suy nghĩ nhiều quá. Cùng Nhạc Nhạc học thật giỏi, ăn cơm thật khỏe là được, hiểu chưa?"

Hoan Hoan không hỏi lại nữa, hiểu chuyện nhìn sang phía khác.

Ban đêm, chờ Hoan Hoan Nhạc Nhạc ngủ rồi, Mục Tư Viễn mới vào phòng sách.

Hoan Hoan rất ngoan, cả đêm không hỏi những vấn đề kia nữa, Nhạc Nhạc cũng không biết đang nghĩ gì mà cũng không ầm ĩ.

Nhưng anh có thể nhìn ra, trong lòng bọn chúng đều không vui, giống như... tâm tình của anh!

Bất chợt cửa phòng bị đẩy ra, bóng dáng nhỏ bé xuất hiện.

"Nhạc Nhạc!" Anh khẽ cười.

Nghe tiếng, bóng dáng nhỏ bé lập tức chạy tới cạnh anh, nhào

lên người anh.

"Chậm lại nào!" Anh ôm bé đặt lên đùi. "Sao còn chưa ngủ? Vội tìm ba vậy để làm gì thế?"

Nhạc Nhạc đưa anh một bức tranh, trên đó vẽ một nhà bốn người đang quanh bàn ăn.

Kỳ quái là, trong bức tranh bé với Hoan Hoan đang ăn cơm, ba chỉ ngồi còn mẹ đứng bên cạnh ba, hai người nhìn nhau như đang nói chuyện.

Ở một góc trang giấy viết: Ba yêu mẹ, mẹ yêu Nhạc Nhạc!

Anh cười, nhớ lại, có hôm ở căn hộ, bốn người họ đã vây quanh bàn ăn như thế.

Nhạc Nhạc kéo kéo chéo áo của anh, ngón út chỉ vào câu nói, như đang hỏi anh có đúng vậy không?

Anh thương yêu xoa cái đầu nhỏ, cầm lấy bút thêm vào đằng sau một câu: Mẹ yêu ba!

Nhạc Nhạc chu miệng, bé biết ba yêu mẹ mà!

"Nhạc Nhạc." Anh ôn nhu nói. "Con có yêu ba không?"

Nhạc Nhạc nghĩ, chỉ vào mẹ trên bức tranh lắc dầu, lại chỉ vào bé gật đầu.

Tuy ba thích làm dữ với mẹ, nhưng lại rất tốt với Nhạc Nhạc, cho nên Nhạc Nhạc vẫn quyết định yêu ba, nếu ba không làm dữ với mẹ thì tốt hơn!

Mục Tư Viễn cười rộ lên. "Nhạc Nhạc không cần lo, ba cam đoan với con, mẹ sẽ không rời khỏi chúng ta! Vĩnh viễn sẽ không!"

Thật vậy chăng? Nhạc Nhạc nghi hoặc lẫn vui mừng nháy mắt.

"Thật!" Mục Tư Viễn lại cam đoan lần nữa.

Thật tốt quá! Nhạc Nhạc vui sướng vỗ tay, miệng chu lên hôn vào má ba một cái rất kêu!

Nhưng cái này cũng chưa tính, sau khi hôn, bé lại cầm bút, ngay bên cạnh một cậu bé trên giấy viết hai chữ "Nhạc Nhạc" đại biểu bé.

Tiếp đó từ miệng cậu bé vẽ ra một cái vòng rất lớn rồi viết vào trong: Nói chuyện!

Mục Tư Viễn sửng sốt, suy đoán ý của bé: "Nhạc Nhạc, con có thể nói sao?" lại thấy bé lắc đầu, viết trên giấy: Mẹ về!

Anh thấy buồn cười, hóa ra thằng nhóc con này đang nói điều kiện với anh!

Ý đó là, nếu mẹ không về thì bé sẽ không nói!

"Nhóc con xấu lắm!" Mục Tư Viễn bóp má bé. "Chờ ba đưa được mẹ về, con không được ăn vạ đâu đấy, nhất định phải nói nhé, được không?"

Được!

Nhạc Nhạc vỗ thật mạnh vào bàn tay anh, thành giao ạ!

***

Sáu ngày sau.

Hôm nay là ngày thứ sáu.

Cô không tới gặp Hoan Hoan Nhạc Nhạc, tất nhiên càng không tới tìm anh.

Mục Tư Viễn mở ngăn kéo bàn làm việc, mở hộp, lấy ra một khẩu súng lạnh lẽo.

Đây là một khẩu súng nhưng bên trong đạn không có nhiều, chỉ có một viên.

Cho nên, có thể thực hiện được lời hứa với Nhạc Nhạc hay không, anh chỉ có một cơ hội!

Tiền cược chính là... vị trí của anh trong lòng cô.

"Cộc cộc..."

Sau tiếng gõ cửa mở, anh cất khẩu súng đi, nghe trợ lý báo cáo.

"Sáu giờ ba mươi ba ngày trước, Công Tôn Diệp và cả nhà cô Cố đi ăn ở nhà hàng Vĩnh Phúc, cả nhà dượng của Công Tôn Diệp cũng đi cùng."

"Hai hôm trước, dượng của Công Tôn Diệp theo tập tục đưa lễ tới nhà cô Cố."

"Hôm nay Công Tôn Diệp đã chuẩn bị vé máy bay, bảy giờ hai mươi tối nay sẽ lên máy bay bay đến Luân Đôn. Bọn họ qua đó thăm hỏi ông bà nội Công Tôn Diệp, cũng đón luôn ba mẹ của Công Tôn Diệp về thương lượng việc cưới xin."

- Bảy giờ hai mươi tối nay -

Mục Tư Viễn ghi nhớ trọng điểm ở câu này, mỉm cười: "Cô làm rất tốt, tiếp tục cho người theo dõi bọn họ, không... theo dõi một mình cô Cố thôi!"

"Vâng, Mục tổng!" Người vừa đến báo cáo gật đầu xong lại vội vàng đi ngay.

Anh nhìn đồng hồ, năm giờ ba mươi phút, vì vậy anh đứng dậy.

Kế hoạch chuẩn bị mấy ngày qua nên tiến hành rồi!

***

Sân bay

Còn mười phút nữa là bọn họ lên máy bay.

Không biết có phải vì khẩn trương hay không mà Cố Bảo Bảo luôn cảm thấy có chút bất an.

Công Tôn Diệp nắm tay cô, cười dịu dàng: "Còn chưa tới Luân Đôn đâu, em khẩn trương gì vậy hả?"

Cô cười ngượng ngùng. "Tối qua ba làm lẩu, có thể do em ăn nhiều ớt quá." Vậy mà tay cô đã túa đầy mồ hôi rồi.

Công Tôn Diệp vỗ má cô, ánh mắt cưng chiều, nét mặt lại rất nghiêm túc: "Bảo Bảo, em đừng khẩn trương, ba mẹ anh rất tốt, hôm qua mẹ anh còn gọi điện về, nói bà đã chuẩn bị sẵn chuyến du lịch Luân Đôn ba ngày rồi, chỉ chờ em đến là lập tức xuất phát thôi!"

Cố Bảo Bảo được sủng ái mà lo sợ. "Thật không? Thế thì... làm phiền bác gái quá."

Anh cười, chuyển đề tài khác. "Nhưng Bảo Bảo à, nếu em thật sự chưa nghĩ kỹ, chúng ta tạm thời không đi nữa."

Cô ngơ ngác, tiếp đó lắc đầu. "A Diệp, anh nói gì đó, chỉ mấy phút nữa là lên đường rồi..." Nói xong cô đứng lên. "Em đi rửa mặt cái, anh chờ em nhé."

Nước lạnh sẽ khiến bản thân tỉnh táo, có thể sẽ khá hơn.

Công Tôn Diệp gật đầu: "Được."

Cô cười, bước nhanh vào phòng rửa tay.

Cố Bảo Bảo, không được suy nghĩ lung tung, không được tiếp tục như vậy...

Cô vẩy nước lên mặt, hít sâu một hơi, tự nói với bản thân: "Cố Bảo Bảo, hãy bắt đầu lại từ đầu!"

Cuối cùng đã tỉnh táo, bên ngoài đã có thông báo hành khách đi Luân Đôn chuẩn bị lên máy bay.

Cô nhanh chóng xoay người thì lại đụng phải một lồng ngực rắn chắc.

Ai! Ai thế?

Lồng ngực cứng rắn như đá khiến trán cô đau, cô giương mắt lên nhìn, ánh mắt đột ngột dừng lại.

"Anh..."

Cô hoảng hốt nhìn xung quanh, đây là toilet của phụ nữ mà, sao anh lại ở đây!

Anh không có chờ cô hỏi tiếp, cánh tay giữ chặt đầu cô, che cái miệng cô lại, đồng thời ôm cô vào sát người mình, kéo cô ra ngoài.

Cô dùng hết sức giãy dụa, tay kia anh lại giữ cổ tay cô, đầu anh cúi xuống, vẫn không hôn được cô.

Người bên ngoài nhìn thì cũng tưởng bọn họ là đôi tình nhân đang xích mích, căn bản không nghĩ ra là cô đang bị anh khống chế.

Thông báo nhắc nhở hành khách lên máy bay càng ngày càng gấp rút, cô dưới sự khống chế của anh đi sang mé bên trái, cách đó không xa có một cánh cửa nhỏ!

Anh kéo cô đi qua cửa, lại rẽ một lần nữa thì đến một góc của bãi đỗ xe!

Cách đó không xa, một chiếc xe đã khởi động, cửa xe mở rộng.

Cô hiểu rằng chỉ cần lên chiếc xe này, cô sẽ rất khó thoát ra!

Chương 123: Giãy dụa

Cô không kịp suy nghĩ nhiều, dùng khí lực lớn nhất giãy dụa kéo miếng vải ra. Sau đó không chút khách khí cắn vào tay anh. Cô đã rất gắng sức, thậm chí nếm được mùi tanh nhưng cánh tay anh vẫn không buông chút nào.

Cô lại cắn, hàm răng ghim thật sâu vào tay anh, máu chảy ra mà anh vẫn không buông.

"Em cắn sâu thật đấy!"

Anh thản nhiên nói rồi đẩy cô lên xe.

Thoát khỏi sự trói buộc, cô lập tức cao giọng la hét: "Cứu tôi với, cứu tôi với..."

Tiếng la hét im bặt, anh lấy cà vạt bịt miệng cô lại, tiếp đó lại rút ra hai cái cà vạt khác trói tay chân cô.

Nhìn vào đôi mắt tức giận của cô, anh khẽ mỉm cười. "Cố Bảo Bảo, anh đã nói em không thể rời bỏ anh mà!" Nói xong, anh ngồi ghế tài xế lái xe đi.

Không biết anh muốn đưa cô đi đâu, cô cũng không đoán ra tại sao anh lại làm vậy.

Điện thoại di động reo mấy lần trong túi quần, nhất định là A Diệp gọi.

Máy bay đã cất cánh, anh lại lo lắng tìm kiếm cô ở sân bay.

Nghĩ vậy, cô nhắm mắt, mặc cho nước mắt lăn trào.

"Em khóc cái gì?" Anh qua gương chiếu hậu trợn mắt nhìn cô.

"Em có khóc chết thì anh cũng không thả em đi!"

Nghe xong, nước mắt cô nghẹn lại, quay đầu sang chỗ khác, không muốn để anh thấy nước mắt của mình.

Cô dần bình tĩnh lại, phát hiện con đường này rất xa lạ, không khỏi chán nản.

Trong trí nhớ của cô sao lại không có con đường này?

Lát nữa dù có trốn đi được nhưng lạc đường thì phải làm sao?

Thế là cô càng quan sát cẩn thận cảnh vật ngoài cửa sổ, nhưng xe dừng lại ngay lúc này.

Anh không mở khóa cửa xe, ngồi quay người lại, cầm lấy một cái bịt mắt đeo lên cho cô.

Anh đã phát hiện ra ý định của cô?

Cô lắc đầu phản kháng, thân thể là thứ duy nhất có thể cử động vùng vẫy, không muốn bị đeo bịt mắt!

Chẳng qua lúc chân tay cô không bị trói buộc thì cũng không bằng được sức lực của anh, huống hồ là bây giờ?

Một lúc sau trước mắt cô tối sầm, cái gì cũng không thấy nổi.

Xe tiếp tục chạy về phía trước, cô không thấy được gì, cũng không biết giờ là lúc nào, chỉ dựa vào cảm giác uể oải của cơ thể mà phán đoán có lẽ đã hơn mười một giờ khuya.

Thời gian trôi qua, cô cũng nhận thấy sự yên tĩnh bên ngoài xe.

Cuối cùng, hình như xe đi vào một khu rừng vắng vẻ, cô còn mơ hồ nghe được tiếng rả rích của con gì đó.

Rốt cuộc xe dừng lại.

Cô nghe thấy anh mở cửa xe đi xuống, chốc lát sau bàn tay anh đã đặt lên mặt cô.

Bịt mắt được cởi ra, tay anh cũng không buông mà che mắt cô một lúc mới chậm rãi thả ra.

Ánh sáng từ đèn không còn chói mắt nữa.

Cô mở to mắt quan sát, phía xa có một hồ nước nhỏ trông như một mặt gương lớn.

Trên mặt hồ là một lối đi làm bằng gỗ vừa dài vừa rộng được ngọn đèn đường trên cao chiếu sáng, bên này con đường có một căn nhà gỗ nhỏ dùng để nghỉ dưỡng.

Đây là một khu biệt thự nghỉ dưỡng sao?

Cô nhìn xung quanh, hy vọng có thể xác định được vị trí của mình.

Thấy thế, anh lộ ra nụ cười nhạt. "Nhìn gì, em vĩnh viễn sẽ không biết đây là đâu đâu! Trừ phi anh cho em biết!"

Anh cởi cà vạt trói buộc trên người cô ra rồi kéo cô xuống xe. "Cố Bảo Bảo, bây giờ em có thể gọi người tới cứu mình, nhưng mà anh nghĩ cho dù em có la khàn cả giọng cũng sẽ không có ai tới cứu em đâu!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, anh nắm chắc như vậy, lẽ nào nơi này là... rừng nguyên sinh?

Không có khách du lịch, cũng không có cư dân!

"Em không cần người đến cứu!" Cô bình tĩnh nhìn anh. "Em có thể tự đi!" Nói xong cô xoay người đi ngược lại với hướng anh đến.

Anh nhếch môi: "Cố Bảo Bảo, bên đó không có đường!"

Cô không tin, đi chừng một trăm mét mới phát hiện ra một cái rào chắn.

Nương theo ánh đèn cô thấy bên dưới là sườn dốc cao, mơ hồ bên dưới vang lên tiếng nước chảy ào ào!

Cô sợ hết hồn, dưới đó là sông!

Lẽ nào thật sự không có đường?

Cô không tin, đi hướng khác, anh lại nói: "Cố Bảo Bảo, phía đó cũng không có đường!"

Cô không để ý, oán hận đi tiếp chừng một trăm mét, quả nhiên cũng có rào chắn!

Mặc kệ, cô cắn răng leo lên rào chắn, cho dù phía dưới là sông, cô cũng muốn rời khỏi nơi này!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên sau lưng, cô biết anh đuổi tới càng cuống cuồng leo lên.

Song rào chắn này nhìn qua không cao lại không có chỗ đặt chân, cô gắng sức leo lên lại không có chỗ nào bám!

"Em tới đây!"

Anh đã đến phía sau, hai tay ôm ngang hông cô, kéo cô xuống rồi lôi cô đi.

"Mục Tư Viễn, anh buông ra, buông ra!"

Cô vùng vẫy, cổ tay gần như sưng lên mà vẫn bị anh kéo đi.

"Cố Bảo Bảo." Anh hất tay cô ra, chỉ vào chỗ xe đỗ nói: "Anh cho em biết, muốn ra ngoài chỉ có một con đường, ở đó!"

Cô nhìn thoáng qua, buồn bã cúi thấp đầu, anh có thể nói cho cô biết chỗ nào ra đã nghĩ đến việc không thể nào để cô chạy thoát!

"Mục Tư Viễn, anh rốt cuộc muốn làm gì? Anh dẫn em tới đây làm gì?" Cô hỏi, vô lực ngồi xuống đất.

Anh ngồi xổm theo, không trả lời, đầu tiên móc điện thoại di động trong túi cô ra, vung mạnh một cái, chiếc điện thoại rơi tõm vào hồ nước tạo nên bọt nước màu trắng bạc.

Cô sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, anh lại cầm tay phải của cô, rút chiếc nhẫn ở ngón giữa ra.

"Cố Bảo Bảo!"

Anh giơ chiếc nhẫn ra trước mặt cô, lạnh lùng ngông cuồng nói: "Sau này em còn dám đeo nhẫn của người đàn ông khác nữa thử

xem!" Cô liền thấy màu vàng vụt qua trước mắt, trên mặt hồ lại nổi lên bọt nước, chiếc nhẫn cũng bị anh ném vào hồ.

"Anh...!"

Cố Bảo Bảo sốt ruột cau mày, đứng dậy chạy ra phía hồ.

Đó là chiếc nhẫn cầu hôn của A Diệp, cô làm sao để mất nó được?

"Cố Bảo Bảo, em dám đi nhặt!"

Anh hét lớn thì thấy cô không phản ứng chút nào, thật sự cởi giầy và áo khoác chuẩn bị nhảy xuống hồ.

Anh không khỏi tức giận, nắm tay cô. "Cố Bảo Bảo, em thật sự muốn lấy anh ta? Cứ như vậy gả cho anh ta? Thế chẳng phải việc anh làm hôm nay đều uổng phí rồi sao?"

"Uổng phí?"

Nghe vậy, cô quay đầu nhìn anh chằm chằm: "Lẽ nào anh cảm thấy hôm nay anh làm đều vì em? Hay là anh nghĩ em muốn anh làm vậy?"

"Em không muốn thế sao?"

Anh hỏi ngược lại, ngón tay mạnh mẽ giữ lấy chiếc cằm nhỏ gọn của cô. "Nhiều năm qua, không phải em đều hy vọng anh có thể làm vậy à? Bây giờ anh làm rồi, em còn giả vờ coi như không cái gì?"

"Anh thật khốn kiếp!"

Cô đau lòng, vô cùng tức giận, giơ tay quăng anh một cái tát.

Cũng không biết cái tát này vào đâu, dù sao anh hình như không có chút cảm giác nào, sức lực ở tay một chút cũng không giảm.

"Anh cút ngay, thả em ra..."

Cô không nhịn được mắng to, cả tay lẫn chân đều đánh lên người anh.

Nghe được những tiếng "bịch bịch...", nhất định là đánh trúng anh, nhưng không biết vì sao mà anh giống như không sợ đau.

Cuối cùng cô đánh mệt, nước mắt cũng không chảy ra nổi nữa, anh mới lên tiếng hỏi: "Đủ chưa?"

Cô đánh mắt sang chỗ khác không để ý đến anh.

Anh lúc này mới buông cằm cô ra, cầm lấy cánh tay cô kéo vào trong nhà nghỉ dưỡng.

Lối đi vào nhà nghỉ dưỡng có một bậc thang, hai bên là hai cây cột chống đỡ mái hiên che mưa.

Cố Bảo Bảo thấy liền ôm chặt lấy cây cột, nói gì cũng không đi cùng anh vào nhà.

"Thả ra!" Anh tái mặt ra lệnh.

Cô quật cường không thèm nhìn anh.

"Em cho rằng như thế thì anh không có cách nào hả?"

Anh cười, trong sự ngạc nhiên của cô, đôi cánh tay như sắt ôm chặt lấy eo cô.

"Anh..."

Cô ngơ ngác, môi anh đã dán chặt vào môi cô.

Anh không quan tâm dây dưa cùng cô, khoảnh khắc môi chạm nhau, chiếc lưỡi liền tiến quân thần tốc, bá đạo khuấy động chiếc lưỡi mềm mại của cô.

Điều anh muốn là hoàn toàn chiếm giữ cô.

Song trên môi anh nếm được vị mặn, anh sửng sốt buông cô ra đã thấy nước mắt tràn đầy trên khuôn mặt cô.

Anh có chút tức giận, nhiều hơn là đau lòng, buồn bực hỏi: "Em khóc cái gì?"

Trái tim vì nước mắt của cô mà trở nên mềm mại. "Có gì hay mà khóc? Không thích anh hôn em sao?" Anh giơ tay định lau nước mắt đi cho cô.

Cô quay mặt đi không để anh chạm vào, nghẹn ngào nói: "Tóm lại anh đang làm gì thế? Anh có hiểu không, em kết hôn với A Diệp là do em tự nguyện, đó không phải việc đùa, cũng không phải trò chơi của trẻ con, anh hiểu chưa?"

Mục Tư Viễn không nói, nghe cô nói tiếp: "Lúc này em phải ở trên máy bay đến Luân Đôn mà không phải ở đây, anh hiểu chưa? Anh đưa em tới đây, A Diệp và ba mẹ em sẽ lo lắng, anh biết không..."

"Anh đừng nói nữa!"

Anh cắt ngang lời cô. "Hôm nay em có nói với anh một nghìn lần một vạn lần, anh cũng sẽ không để em đi, anh không thể để em lấy người khác, em có hiểu không?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, khó hiểu nhìn anh: "Lời anh nói có ý gì?"

"Chính là ý như anh nói!"

Anh trời sinh không phải người thích giải thích, hai tay kéo cô, đá văng cửa nhà nghỉ.

Tầng một là phòng khách, cô chưa kịp nhìn kỹ đã bị anh kéo lên cầu thang. Cô giãy dụa không thoát khỏi anh, bị anh kéo thẳng vào phòng ngủ ở tầng hai.

Thiết kế nhà nghỉ dưỡng rất tươi sáng, cả phòng này cũng không ngoại lệ.

Nhìn từ mành rèm che cửa, ngoại trừ ban công cạnh giường lớn thì ba mặt tường đều là thủy tinh.

Ban công!

Cô yên lặng nhớ kỹ phương hướng, sau đó hỏi: "Chừng nào anh mới thả em đi?"

"Thả em đi?"

Ánh mắt anh dõi theo cô nhìn ban công mấy giây. "Mấy ngày trước anh đã sắp xếp xong chuyện công ty, cho dù anh không ở công ty ba tháng thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì cả!"

Trong lòng cô cả kinh nhưng kìm nén không biểu lộ ra, chỉ im lặng không nói gì.

Mục Tư Viễn hé môi cười, buông cô ra đi về phía cửa, trên cửa không chỉ có khóa bên ngoài mà bên trong cũng có một thanh khóa ngang.

Anh lấy chìa khóa rồi khóa cái chốt ngang đó lại.

Sau đó anh đi ra ban công, kéo cánh cửa rồi cũng khóa lại.

Sau khi làm xong, anh mở một cánh cửa sổ, cổ tay giơ lên vung ra ngoài, ánh kim loại vút qua một đường vòng cung.

"Anh dừng lại!"

Cô không nhịn được hô, nhào tới cửa sổ xem, cái chìa khóa lóe ánh sáng bạc đã yên ổn nằm trong đám cỏ ở dưới tầng một!

"Mục Tự Viễn, anh rốt cuộc muốn làm gì!" Cô quay lại nhìn chằm chằm anh.

Anh lại nhàn nhã ngồi xuống sofa, hai chân bắt chéo. "Cố Bảo Bảo, không phải em luôn muốn ở một mình cùng anh à? Bây giờ cơ hội tới rồi đó, em có thể ở cùng anh... ba tháng!"

"Anh điên rồi!"

Cô mắng to, vọt tới cánh cửa, dùng hết sức kéo nó ra, cô sắp điên luôn rồi, bị anh ép cho điên, lại đi cho rằng bản thân có thể kéo được cánh cửa này ra!

Kết quả đương nhiên là... không nhúc nhích.

Cô tựa vào cánh cửa, tâm tình sụp đỏ trượt ngồi xuống dất, không muốn lại đi cầu xin anh, trong đầu càng không có cách nào!

"Cố Bảo Bảo, em đứng lên!" Anh kéo cô dậy, đỡ cô lên giường.

Kỳ quái là cô không giãy dụa nữa. Cô không còn hơi sức đâu mà giãy dụa.

Cũng đã khuya lắm rồi, anh vừa cởi giầy và áo giúp cô vừa nói: "Đừng làm rộn, mau đi ngủ!"

Cô không để ý, chôn mặt vào trong gối.

Anh đắp chăn cho cô, cũng nằm bên cạnh.

Hơi thở quen thuộc mang theo hương thơm đặc biệt của cô, anh cười thỏa mãn, vòng tay ôm lấy cô.

"Cố Bảo Bảo, em còn nhớ sáng hôm đó không? Lần đầu tiên em lén leo lên giường của anh đó?"

Khi ấy anh tám tuổi, cô mới năm tuổi, vậy mà thừa dịp anh quên khóa cửa phòng lén ngủ bên cạnh anh.

"Khi đó em chưa thơm như vậy!"

Mặt anh dí sát vào sau gáy cô, tham lam hít lấy hương thơm từ cô. "Anh cho em biết, sáng hôm đó sau khi tỉnh lại, kỳ thực anh không lập tức đẩy em xuống giường mà giống như vậy, ngửi đủ hương thơm từ em rồi mới đẩy em xuống!"

Anh hôn lên tai cô, mùi hương này dẫn dụ anh, khiến anh không kìm hãm được mà muốn nhiều hơn.

Thế là tay anh không an phận thăm dò vào trong áo cô, tìm kiếm vật mềm mại mà trong lòng anh khát vọng nhất.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo anh mang tới, Cố Bảo Bảo rũ mắt xuống để nước mắt rơi.

Tiếp đó cô xoay người, giơ tay cởi cúc áo.

"Mục Tư Viễn." Cô cởi áo ngoài, tiếp tục cởi áo lót, mắt vẫn nhìn vào anh: "Nếu đây là điều anh muốn, ngày mai có thể thả em đi được không?"

Động tác của anh dừng lại, ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt đen liền tắt ngấm.

Anh nhìn vào gương mặt cô thật lâu, ánh mắt lúc sáng lúc tối, vụt sáng lên rồi tắt đi.

Đột nhiên, anh lên tiếng: "Cố Bảo Bảo, cho dù bây giờ anh muốn em, cho dù ba tháng này ngày nào anh cũng muốn em, em cũng đừng mong đi!" Nói xong anh đứng dậy, kéo chăn đắp lên người cô còn mình thì đi ra chỗ khác.

Cô khó chịu nhắm mắt lại, cơ thể co cuộn.

Muốn khóc mà không tìm thấy nước mắt đâu.

Đêm càng về khuya.

Anh đứng lặng một lúc lâu trước cửa sổ, khi quay về giường thì cô đã ngủ say.

Ngủ mà vẫn khó chịu, khuôn mặt cô nhăn nhó như đang khóc trong mơ.

Anh trầm giọng thở dài, tay xoa nhẹ má cô. "Cô bé ngốc, anh đã cho người nói với bọn họ rồi, bọn họ biết em ở với anh nên sẽ chỉ tức giận thôi, sẽ không sốt ruột lo lắng đâu!"

Không biết là có phải nghe được lời anh nói trong mơ hay không mà khóe môi co lại đã trở nên bình thường.

Anh không nhịn cười được, cởi áo khoác ngoài, lại nằm lên giường, ôm cô vào lòng.

Tắt đèn đi, ánh trăng xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu sáng khuôn mặt cô, anh không nhịn được cúi xuống hôn nhẹ lên cái mũi của cô.

Không nhịn được lại hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại.

"Em đó." Anh áp mặt cô vào trái tim mình. "Không thể nói mình không có vị trí trong tim anh nữa, chí ít, người dễ khiến anh tức giận nhất đó là em!"

Anh như nghĩ tới điều gì, sờ vào túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ.

Bên trong đó là một chiếc nhẫn kim cương.

Ngày đó ở công viên Lan Hoa không có cơ hội đưa nó cho cô.

Anh nhấc tay cô lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út! Kích cỡ thật

vừa vặn!

Trên mặt anh lộ ra nụ cười như một đứa trẻ, anh biết nó sẽ hợp với cô, khi lần đầu tiên nhìn thấy nó anh đã biết!

"Ừm..."

Có lẽ do tư thế khiến cô ngủ khó chịu, cô lầm bầm, như sắp tỉnh lại.

Anh cả kinh, vội vàng tháo nhẫn ra rồi giấu đi, anh không muốn làm chuyện này trong bóng tối, anh muốn quang minh chính đại đeo nó cho cô!

Nhưng cô chỉ trở mình chứ không tỉnh lại!

Đúng là sợ bóng sợ gió!

Anh lắc đầu cười chính mình, bỏ chiếc nhẫn lại vào hộp.

Sau đó anh xoay người ôm lấy cô, khẽ nói bên tai cô: "Ngủ ngon, Bảo Bảo!"

***

Không biết mơ thấy gì mà Cố Bảo Bảo mở bừng mắt ra, không khỏi chán nản, cô sao lại ngủ thiếp đi thế!

Lập tức cô cảm giác mình đang được một người ôm lấy, người cô cứng đờ, sợ anh phát hiện mình đã tỉnh.

Vì vậy cô chờ một lúc, nghe thấy tiếng hít thở trầm ổn của anh.

Hóa ra anh đã ngủ say!

Cố Bảo Bảo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khẽ khàng đẩy tay anh ra, nhẹ nhàng tụt xuống giường.

Nương theo ánh trăng, cô tìm thấy giày, đi vào xong lại cầm áo khoác mặc lên người.

Tiếp đó cô đứng dậy, bước nhẹ nhàng đến bên cửa sổ.

Ban nãy không thấy rõ, bây giờ cô ngạc nhiên phát hiện cánh cửa sổ này có bệ!

Cô cẩn thận nhìn ra bên ngoài, thấy bệ cửa sổ và ban công bên cạnh cách nhau có mấy bước, nếu leo từ từ có thể ra được ban công.

Sau khi leo được ra ban công, cô có thể bám vào cây cột bên cạnh tụt xuống tầng một.

Tất nhiên, làm vậy rất là nguy hiểm. Ở đây dù sao cũng là tầng hai, sơ ý ngã xuống sẽ gãy xương.

Nhưng cô không nghĩ được nhiều như vậy, Mục Tư Viễn không thể đưa cho cô chìa khóa, đừng nói đợi ở đây ba tháng, cho dù ba ngày, ba mẹ cũng không biết đã lo lắng thành dạng gì nữa?

Cô không dám nghĩ!

Chương 124: Anh thật sự nổ súng

Không thể do dự nữa!

Nếu chờ anh dậy thì ngay cả cơ hội để chạy cô cũng không có!

Vì vậy cô nhẹ nhàng kéo cửa sổ, tay nắm vào bệ, chuẩn bị "nhảy"...

"Muốn ra ngoài à, rất dễ!" Đột nhiên anh lên tiếng.

Cô chấn động, suýt thì trượt chân. Quay đầu nhìn lại thì chẳng biết anh đứng dậy

từ lúc nào, hai tay anh khoanh trước ngực, thản nhiên nhìn cô.

Thấy cô quay lại, tay anh giơ lên, tiếng kim loại kêu "choang", một vật rơi xuống

dưới chân cô.

Cô cúi nhìn, là chìa khóa!

"Chìa khóa đấy, em có thể ra ngoài!" Anh nói.

Cô nhặt chìa khóa lên, khó tin hỏi: "Thật sự là chìa khóa phòng?"

Anh nhún vai, tỏ ý cô có thể thử.

Cô tất nhiên phải thử!

Bước nhanh lại cửa, cô tìm ổ khóa rồi tra khóa vào.

"Cách..."

Quả thật mở được.

Anh không có lừa cô! Cô nghi hoặc, sao anh lại đưa cô chìa khóa?

"Mục Tư Viễn, anh có ý gì?" Cô quay lại nhìn anh. "Có phải nơi này không có lối ra?"

Anh hé môi: "Từ chỗ đỗ xe đi thẳng khoảng hai tiếng là ra đến đường lớn, còn bắt

được xe hay không đấy là vận may của em!"

Chỉ mất... hai tiếng?!

Cô vẫn không tin: "Anh thật sự cho em đi?"

Đơn giản vậy sao?!

Anh không nói, cô hiểu rằng anh ngầm thừa nhận.

Mặc kệ anh đang nghĩ gì, có cơ hội đi thì cô làm sao lại bỏ qua?

Thế là cô không do dự nữa, dứt khoát xoay người ra ngoài.

"Cố Bảo Bảo!"

Bỗng, theo giọng nói anh vang lên thì phòng sáng trưng, cô nghe anh nói: "Em muốn

đi thật sao?"

Cô chẳng muốn quay lại, nhưng cứ cảm thấy giọng anh là lạ nên không nhịn được

quay đầu nhìn.

Lần quay đầu này, trong tầm mắt cô hiện ra thêm một thứ đen thui, trong tay anh

đang cầm một khẩu súng!

"Anh..."

Cô cũng không sợ, chỉ khó tin mà thôi, anh biết dùng đến súng để uy hiếp cô!

Anh hỏi lại: "Em muốn đi thật sao?"

Nếu cô gật đầu, có phải anh sẽ nổ súng bắn cô?!

Cô cười nhạt, lại gật đầu: "Cho dù anh có nổ súng thì em vẫn phải đi!"

"Thật sự muốn đi?"

Anh hỏi thêm lần nữa, họng súng quay lại chỉ vào tim mình: "Nếu em muốn đi, anh

sẽ lập tức nổ súng!"

Cô sửng sốt, không nhịn nổi vừa bực mình vừa buồn cười. "Anh lấy bản thân mình uy

hiếp em?"

Anh không phủ nhận. "Bảo anh lấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc uy hiếp em, anh không

làm được. Bảo anh dùng súng chĩa vào em, anh cũng không làm được, anh chỉ có thể

sử dụng chính bản thân anh thôi!"

Cô lắc đầu. "Anh rõ ràng đang uy hiếp em! Anh uy hiếp em, xem em có thể trơ mắt

nhìn anh làm tổn thương chính mình không hay sao!"

Tình yêu của cô dành cho anh, lại bị anh lợi dụng để uy hiếp cô.

Điều đó càng làm cô thất vọng hơn, cô rất tức giận, rất phẫn nộ!

"Mục Tư Viễn, anh thật sự đã uy hiếp được em!" Giọng nói của cô run run. "Nhưng

anh cứ việc nổ súng! Bây giờ em sẽ đi!" Cô thật sự xoay người bước đi, không một

chút lưu luyến.

Anh sững sờ, trái tim như bị dính một đòn nghiêm trọng, nháy mắt đó sự mất mát,

đau đớn, kinh ngạc, phẫn hận, hoảng sợ ào tới, khiến anh rối rắm vô cùng.

Cố Bảo Bảo! Em nghĩ anh sẽ không nổ súng, đúng không?!

Nghe tiếng bước chân của cô xa dần, anh chuyển họng súng vào cánh tay mình.

"Pằng!"

Tiếng vang thật lớn chặn đứng bước chân cô.

Cố Bảo Bảo đã tới cửa phòng khách sửng sốt, tiếng côn trùng rả

rích ngoài rừng vì

thanh âm đáng sợ này biến mất, cô chạy thục mạng đến chỗ phát ra âm thanh.

Sau tiếng vang lớn ấy, trong phòng trở nên cực kì tĩnh lặng, vô cùng tĩnh lặng...

Cô bừng tỉnh, chạy thật nhanh lên lầu.

Đẩy cửa phòng ra, người kia ngồi dưới đất, khẩu súng lạnh lẽo vứt ở một bên, anh

dùng tay bưng kín cánh tay kia.

Máu tươi nhuộm đỏ ống tay áo của anh, theo khe hở chảy ra bên ngoài.

"Tư Viễn...!"

Cô thét lên rồi chạy đến, luống cuống nhìn anh.

Mồ hôi lạnh vì đau mà túa ra trên trán, gương mặt anh trắng nhợt, khóe môi lại hé

ra nụ cười: "Em... Em không đi được đúng không, anh biết mà..."

"Bốp!"

"Bốp!"

Hai cái bạt tai rơi trên mặt anh.

Anh ngẩn ra thì thấy cô hét lên: "Anh làm gì thế hả? Chơi vui

lắm sao? Có phải rất

vui không?"

Gào lên xong, nước mắt lại rơi, trong lòng cô rất đau.

Nhìn anh bị thương mà cô còn thấy đau hơn cả khi mình bị thương.

Cô vừa khóc vừa lớn tiếng hỏi: "Điện thoại, điện thoại ở đâu? Điện thoại của anh

đâu?"

Thấy bộ dạng ấy của cô, anh rất vui, tuy vết thương đau nhức nhưng có thể kéo cô

về làm anh rất vui.

"Em cần điện thoại làm gì?" Anh hỏi.

"Gọi xe cấp cứu!"

Cô lớn tiếng trả lời, vừa rớt nước mắt vừa cầm khăn tay thấm vết máu chảy ra

ngoài cho anh.

"Không cần gọi xe cấp cứu đâu!"

Anh không đành lòng để cô tiếp tục khóc, nhịn đau cười nói: "Em quên anh đã học

bắn súng à? Viên đạn chỉ sượt qua cánh tay anh thôi, không có

bắn vào trong!"

Cô sửng sốt, không tin nhìn anh.

Anh hất đầu về phía tủ đầu giường.

Cô quay lại, ánh mắt tìm kiếm trên tủ đầu giường, quả nhiên thấy trên ngăn tủ có

một cái lỗ nhỏ.

Cô không yên lòng, định tiến lên xem thì bị anh kéo lại.

"Đừng đi, viên đạn bây giờ rất nóng, chạm vào nó sẽ bỏng đó!"

Cô hất cánh tay anh ra, xoay người sang phía khác phớt lờ anh.

Anh mỉm cười, cầm cái hòm thuốc đã để sẵn trong phòng, định lấy băng gạc băng

bó vết thương ngăn máu chảy.

Bất đắc dĩ anh chỉ có một tay dùng được, xé mãi mà cũng không xong.

Anh cố ý thở dài thì thấy Cố Bảo Bảo vẫn không để ý tới anh, đành phải nói: "Bảo

Bảo, nếu em còn muốn đi, anh cũng sẽ không để viên đạn chỉ sượt qua da, bây giờ

em đã biết anh thật sự sẽ nổ súng rồi chứ!" Nói xong anh lặng lẽ cầm súng giấu đi.

Tuy cô không hiểu súng nhưng chuyện bên trong không có đạn không thể để cô

biết được.

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo lau nước mắt. "Mục Tư Viễn, ngoại trừ việc bắt nạt em ra

thì anh còn làm gì được hả?"

Mục Tư Viễn cứng họng, vấn đề này anh thực sự không biết trả lời thế nào.

Anh làm vậy là bắt nạt cô sao?

Cô cũng không cần anh trả lời, nói xong xoay người lại giúp anh rửa sạch vết

thương.

Rửa sạch thôi thì đơn giản. "Vẫn phải đi bệnh viện!" Cô băng bó kỹ cho anh, kiên

trì nói.

Vết thương rất sâu, cần phải khâu lại.

Mục Tư Viễn không muốn. "Không sao cả, xước có tí không là gì!"

Nói xong anh nhíu mày. "Nhưng cả người anh toàn máu, nhất định phải tắm, vết

thương lại không thể dính nước!"

Cố Bảo Bảo trợn mắt nhìn anh. "Thế cũng không cần tắm!"

Cô đứng dậy. "Em mở nước cho anh, tự anh lau đi!"

"Bảo Bảo!" Anh cũng đi theo, cầm ống tay áo cô nói: "Lau thì làm sao sạch được?

Em biết thói quen của anh mà, dính như thế anh không thể ngủ nổi!"

Thấy cô do dự, anh lập tức rèn sắt khi còn nóng: "Nghỉ ngơi không tốt thì vết

thương của anh sẽ chuyển biến xấu, đáng nhẽ là chỉ xước xát nhưng cũng có thể

thành vết thương trí mạng, hơn nữa, nếu vết thương mà chạm vào nước thì càng

nguy hiểm..."

Rốt cuộc thì cô đã biết cái tính không nói lý lẽ của Nhạc Nhạc từ đâu mà có, cô

nghiến răng nhìn anh: "Được, em giúp anh!"

Cô nổi giận đùng đùng vào phòng tắm, mở vòi nước.

Anh đi phía sau nói: "Không ngồi bồn tắm được, chỉ có thể tắm vòi thôi!"

Cố Bảo Bảo phớt lờ anh, tiếp tục xả nước vào bồn, anh đành phải nói tiếp: "Tắm

trong bồn dễ thấm ướt vết thương đấy!"

Trong lòng cô khó chịu không có chỗ phát tác, oán hận đóng vòi lại, xoay sang chỗ

khác không nhìn đến anh: "Vậy anh tự cởi quần áo, em nâng cánh tay bị thương của

anh."

Anh gật đầu, đôi mắt đen hàm chứa ý cười.

Chốc sau anh lên tiếng: "Bảo Bảo, áo anh không cởi được!"

Dư quang cô lướt qua, thấy hai tay anh giơ cao, áo đã kéo lên che mặt, tay không

bị thương vung vẩy bắt lấy tay áo của cánh tay kia.

Anh không thể cởi trước một tay rồi cởi cái tay kia được hả?

Rõ ràng anh đang trêu cô!

Cố Bảo Bảo không quan tâm, nói: "Nếu áo anh không cởi được thì cũng khỏi cần

tắm!"

Vậy mà không thể lừa được cô?!

Mục Tư Viễn ảo não thầm than, mặc lại áo. "Thế không tắm

nữa!"

Nói vậy mà anh vẫn ngồi trong bồn tắm không nhúc nhích.

Cố Bảo Bảo nối đóa: "Anh...! Anh có tắm hay không hả!" Cô mặc kệ đi ra ngoài. Nổi

giận đùng đùng chạy xuống dưới lầu, cô chạy một hơi ra bên ngoài.

Nhìn bãi cỏ và mặt hồ, cô đột nhiên phát hiện mình tự do, nếu bây giờ muốn đi thì

có thể lập tức đi ngay!

Nhưng chân cô sao lại không nhấc lên nổi?

Trái tim cô vẫn ở bên cạnh anh không mang đi được.

Không, không được, Cố Bảo Bảo, mày nhất định phải đi!

Một thanh âm không ngừng thúc giục cô, mày đã đáp ứng sẽ cùng đi Luân Đôn với

A Diệp, sẽ kết hôn với anh ấy, mày nhất định phải đi!

Thanh âm khác lại nói, Cố Bảo Bảo, mày đi rồi, anh ấy sẽ dùng súng làm mình bị

thương, nếu lần này anh ấy nghiêm túc, bị thương thật sự thì phải làm sao?

Đến nơi này là đâu cô cũng không biết thì làm cách nào báo

người khác tới tìm anh

được?

Cô nên làm gì?

Làm sao bây giờ?

Cô đau khổ lắc đầu, Mục Tư Viễn, vì sao, vì sao anh lúc nào cũng khiến em đau đớn

như thế? Vì sao?

Cô rơi lệ xoay người quay lại phòng tắm thì thấy anh vẫn ngồi trong bồn.

"Mục Tư Viễn, anh là tên khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp..."

Cô khóc mắng to, hai tay không ngừng đánh lên người anh, cô hận anh chết, hận

anh chết đi được...

Một lúc lâu, Mục Tư Viễn mới có chút phản ứng, ngẩng lên nhìn cô.

Cánh tay anh đau dữ dội, vừa rồi hình như anh đã ngất đi, bây giờ mới bị cô đánh

giật mình tỉnh lại.

Trên gương mặt tái nhợt hiện ra nụ cười, anh lắc đầu. "Bảo Bảo, đừng... khóc,

anh..." Còn chưa nói xong, anh lại vô lực nghiêng người về trước, ngã vào lòng cô,

bởi vì đau quá mà ngất đi.

"Tư Viễn, Tư Viễn...!"

Trong lòng cô vừa hận vừa đau nhưng lại không có cách nào, chỉ biết ôm lấy bờ vai

anh kéo anh ra ngoài phòng tắm.

Thể trọng của anh gần như gấp đôi cô, đến khi kéo được anh lên giường thì người

cô đã đẫm mồ hôi, trên áo cũng dính máu của anh.

"Còn nói không ngủ được?" Cô oán hận vỗ vai anh. "Bây giờ không phải đã thiếp đi!"

Anh chính là muốn giày vò cô, bắt nạt cô anh mới có thể an tâm ngủ!

Ngoài miệng tuy nói như vậy nhưng thấy đôi lông mày của anh nhăn lại, có vẻ không

ngủ ngon, cô không thể làm gì khác hơn là lại đi lấy nước nóng.

Mở hệ thống sưởi rồi cô mới cởi quần áo cho anh, tay áo kia quả thực đụng vào vết

thương, cô đành tìm cây kéo dưới nhà bếp cắt nó ra.

Sau đó lại lau khô vêt máu ở cánh tay và tay cho anh, trong lúc ngủ mơ hình như

anh cũng cảm nhận được, đôi lông mày dần giãn ra, cuối cùng an ổn tiến vào giấc

mộng.

Cố Bảo Bảo thì mệt vô cùng, chỉ lật thân hình cao lớn của anh thôi đã dùng hết sức

lực trên người cô rồi.

Huống chi còn phải giúp anh lau khô máu thì còn sức đâu?

Ban đầu cô cũng muốn tắm nhưng mà sau khi cất xong khăn mặt và chậu đi, cô liền

gục trên ghế sofa ngủ.

***

Ánh trăng lui đi, nắng sớm chiếu rọi bên giường, Mục Tư Viễn mở mắt ra, lập tức

cảm thấy từng cơn đau nhức truyền đến từ cánh tay.

Anh nhíu mày, hôm qua nóng nảy nổ súng chắc là đã bắn trượt vị trí, động đến gân

mạch rồi.

Phải mời bác sĩ tới!

Anh mếu máo lại phát hiện mình đang ở trên giường!

Tối hôm qua... Anh hôn mê trong phòng tắm?

Bảo Bảo khi đó đang giận dỗi đi ra ngoài?

Nhưng bây giờ anh lại thấy bóng dáng nhỏ kia nằm úp sấp ngủ say trên ghế.

Lôi anh từ phòng tắm ra nhất định đã khiến cô mệt chết!

Cô còn cởi quần áo, giúp anh lau sạch vết máu, anh cũng biết cô là bé con khẩu thị

tâm phi mà!

Trên gương mặt lộ ra nụ cười yêu chiều, anh cứ nhìn cô như thế, không dời đi dù

chỉ một giây.

Không biết qua bao lâu, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên giường, có

chút chói mắt.

Anh cầm điều khiển muốn đóng rèm lại thì cô tỉnh.

Mở mắt ra, trong nhất thời cô có hơi mê muội, không biết mình đang ở đâu.

Từ từ nhớ lại những chuyện đã xảy ra, ánh mắt cô nhìn về phía chiếc giường, muốn

xem anh thế nào.

Không nhờ chạm phải đôi mắt mang ý cười của anh.

Đôi mắt thâm thúy ấy toát ra sức hút kỳ lạ, hấp dẫn cô, khiến cô quên đi tất cả!

Cho đến khi anh lên tiếng: "Có thể trước đó lấp đầy dạ dày của anh được không,

mặt anh có thể cho em ngắm cả ngày!"

Ai muốn ngắm anh!

Cô quẫn bách quay đi, nói: "Anh đỡ hơn chưa? Em phải đi!"

Anh nhìn cô: "Đi? Em nhất định muốn trên người anh lại thêm vết thương nữa hả?"

"Anh!" Cô tức giận ngẩng lên. "Anh có thể đừng ấu trĩ thế được không?"

Anh nhún bên vai không bị thương một cái. "Bây giờ anh muốn ăn cơm, không có

dinh dưỡng, vết thương của anh vĩnh viễn không khỏi được!"

Cố Bảo Bảo oán hận nhìn anh, không nói một lời đứng lên ra khỏi phòng xuống dưới

lầu.

Cô sải bước vào bếp, buồn bực không biết làm gì cho anh ăn.

Nhưng khi mở chiếc tủ lạnh lớn ra xem thì trong đó đầy thức ăn, từ món chính đến

điểm tâm có đủ cả!

Mà cái tủ lạnh bên cạnh cũng lớn gần bằng nó, mở ra, bên trong chất đầy thức ăn

hộp, đừng nói là ba tháng, cho dù nửa năm thì hai người cũng đủ ăn!

Anh đã sớm có chuẩn bị, chuẩn bị đùa giỡn cô chán thì thôi!

"Rầm", cô đóng sầm tủ lạnh, thanh âm của anh từ cửa vang lên: "Tủ lạnh mà hỏng

thì sẽ không giữ đồ ăn tươi được đâu, bằng không chúng ta sẽ đói thành thây khô

trong ba tháng này đó!"

"Mục Tư Viễn!" Cô ngoảnh lại nhìn anh. "Anh còn làm được chuyện gì quá đáng hơn

không?"

Anh cười, tay không bị thương cầm cái áo mới thay. "Anh muốn ăn sườn dê nướng,

khi quay được năm phút thì lấy ra rắc ba phần tiêu xì dầu và hai phần thì là rồi bỏ

vào quay thêm một tiếng! Mặt khác, anh còn muốn ăn rau chân

vịt ngâm nước,

không cho muối."

Cố Bảo Bảo nghẹnh họng không nói được gì.

Anh cười thản nhiên đi ra ngoài.

Sang phòng ăn nhỏ bên cạnh phòng khách, một lúc sau anh mới nghe cô kêu to:

"Mục Tư Viễn, anh không thể ăn đồ cay!"

Anh bật cười vui vẻ, lấy điện thoại trong ngăn kéo ra.

Nửa giờ sau, cô làm xong cơm nước bưng thức ăn ra bàn, một đĩa cá và rau cải,

cộng thêm cơm.

Anh nhíu mày: "Anh không thích ăn cá!"

"Anh ăn không thì tùy!" Cô phớt lờ, xoay người đi ra ngoài.

"Em không ăn à?" Anh hỏi.

Cô cũng không trả lời, đi thẳng ra hồ.

Cô ngồi xuống gần cọc gỗ, mấy con chim lông xanh lẫn hồng không biết tên đậu

trên cọc gỗ, chúng cũng không hề sợ người, ngược lại mổ lên áo cô.

Đúng rồi, áo cô dính máu, chúng có thể ngửi thấy.

Vết máu!

Cô cúi xuống nhìn ngơ ngác, thở dài nặng nề trong lòng.

Ngồi được một lúc, cô đứng dậy vào trong nhà, không muốn để ý đến anh, cô đi

thẳng vào phòng ngủ, tìm một bộ quần áo có thể mặc, sau đó đi tắm.

Xuống dưới nhà, anh đã ăn cơm xong, lại thiếp đi trên sofa.

Cô tới gần, trên bàn trà có lọ thuốc.

Cầm lên xem, là thuốc giảm đau với thuốc ngủ.

Nhất định anh rất đau, lại không muốn bản thân khó chịu nên mới uống cả thuốc

ngủ.

Cô nên làm gì bây giờ?

Mâu thuẫn nắm tóc, cô chán nản ngồi xuống sofa, anh không nhốt cô nữa, cô lại

không thể đi!

Nhưng anh lại không đi khám bác sĩ, chỉ uống mấy viên thuốc này cũng không được!

Cô ép mình tỉnh táo, nghĩ tới nghĩ lui, chuyện nên làm nhất bây

giờ là đưa anh đến

bệnh viện xử lý vết thương!

Thế là, cô không nghĩ nhiều, cứ ngồi bên cạnh anh, chờ anh tỉnh lại.

Đợi đến trưa, anh vẫn chưa tỉnh, bên ngoài lại vang lên tiếng xe!

Có người đến!

Cô sửng sốt, vội đứng dậy đi ra cửa sổ nhìn, quả thật có một chiếc xe!

Cô vừa mừng vừa sợ, hấp tấp chạy ra thì thấy đó là bác sĩ tư nhân của nhà họ Mục!

Bác sĩ kia cũng không vào ngay mà mở cánh cửa phía sau ra.

Hai bóng dáng khó tin nhảy xuống xe, cô ngạc nhiên mở to mắt nhìn!

Chương 125: Tặng em nhẫn

Hoan Hoan! Nhạc Nhạc!

Hiển nhiên chúng cũng thấy cô. "Mẹ!" Hoan Hoan vui mừng, hai đứa bé chạy lao đến.

"Bảo bối!"

Cô làm sao cũng không ngờ lại gặp chúng ở đây. "Các con sao lại đến?"

Hoan Hoan nhìn bác sĩ bên cạnh, cười khanh khách: "Chú bác sĩ đưa chúng con đến!"

Bé cũng hỏi: "Mẹ, sao mẹ cũng ở đây?"

Nghe vậy, Nhạc Nhạc lè lưỡi ra với anh.

Anh thật là ngốc!

Mẹ ở đây đương nhiên là vì ba nói lời giữ lời, đưa mẹ về!

Cố Bảo Bảo cười với chúng, lại không biết trả lời chúng thế nào.

Lúc này, bác sĩ sắc mặt lo lắng hỏi: "Cô Cố, Mục tổng sao rồi?"

Cô vội trả lời: "Anh ấy đã uống thuốc giảm đau và thuốc ngủ nên giờ còn đang ngủ!"

"Còn đang ngủ?" Bác sĩ có chút ngoài ý muốn. "Tôi chỉ bảo anh ấy uống nửa viên thuốc ngủ, có phải anh ấy đã uống nhiều hơn?"

Anh ta vội vã đi vào nhà.

Thấy vậy, cô cũng khẩn trương dắt Hoan Hoan Nhạc Nhạc vào theo.

Mục Tư Viễn vẫn ngủ say không tỉnh, bác sĩ đặt hòm thuốc một bên, bắt đầu kiểm tra vết thương cho anh.

"Mẹ." Hoan Hoan lo lắng hỏi: "Ba làm sao thế ạ?"

Bác sĩ trả lời thay: "Ba cháu không sao, chẳng qua là ngủ say chưa tỉnh dậy thôi."

Anh ta âm thầm nháy mắt với Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo hiểu ý, quay ra nói với chúng: "Bảo bối, ba ở đây ngủ không thoải mái, mẹ và chú phải đỡ ba vào phòng, các con chơi ở đây nhé được không?"

Hoan Hoan nghe lời gật đầu, d5en*dan*lê*quy*d6n cô nói tiếp: "Nhưng không được phép chạy ra ngoài hồ, con phải để ý Nhạc Nhạc đó!"

"Mẹ, con biết rồi, mẹ yên tâm đi!"

Nhận được lời cam đoan của Hoan Hoan, cô mới đứng dậy giúp bác sĩ cầm hòm thuốc, vóc người bác sĩ xấp xỉ Mục Tư Viễn nên cõng anh đi lên lầu.

Tháo lớp băng gạc ra, vết thương trên tay anh đã sưng tấy cả lên, xung quanh còn bị viêm.

"Mục tổng gọi điện cho tôi, đã nói qua tình hình nhưng không ngờ lại nghiêm trọng như thế!"

Anh ta vừa nói vừa dùng cồn tẩy rửa vết thương.

Vết máu đông được rửa sạch, cồn thấm vào vết thương khiến Mục Tư Viễn đau nên tỉnh dậy.

"Anh đến rồi." Anh mở mắt, giọng nói hư nhược. "Có đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc đến không?"

"Có." Bác sĩ gật đầu. "Mục tổng, vết thương của anh cần khâu lại, nếu quá đau thì tôi sẽ tiêm thuốc gây mê cục bộ cho anh."

Anh lắc đầu, tầm mắt chuyển sang Cố Bảo Bảo.

"Bảo Bảo, qua đây!" Anh nói.

Không biết anh muốn làm gì, cô lại gần, bị anh túm lấy tay: "Bảo Bảo, thật là đau, em ôm anh đi."

Có người ở đây mà anh còn nói được như thế!

Cô lúng túng nhìn bác sĩ, anh bác sĩ kia chỉ một mực xử lý vết thương cho anh, lỗ tai cũng tự động khép lại.

Anh rất vô lại kéo tay cô, ý bảo cô mau ôm đi.

Cố Bảo Bảo không muốn, anh liền nói: "Vậy anh không khâu nữa, dù sao chỉ cần cơ thể khỏe mạnh có thể đối kháng lại sưng đỏ và nhiễm trùng, vết thương sẽ tự động lành."

"Anh...!"

Cô chán nản, ngại vì có người, cô lại không muốn tranh chấp với anh, đành ngồi xuống bên cạnh, vòng tay qua eo anh.

Khóe môi Mục Tư Viễn hé ra nụ cười, nói với bác sĩ: "Có thể khâu rồi!"

Bác sĩ gật đầu, thừa dịp quay đi chuẩn bị dụng cụ lén cười trộm!

Nhìn mũi kim màu bạc đâm vào da anh, ánh mắt Cố Bảo Bảo nhìn sang chỗ khác.

Dù chỉ vậy cô vẫn có thể cảm nhận được từng cơn run nhẹ trên người anh, nếu không phải đang ôm anh thì cô cũng không cảm nhận được.

Nhất định rất đau, anh chỉ đang cố không để mình biểu hiện ra bên ngoài.

Anh chính là người như vậy, rất nhiều chuyện cứ để trong lòng, sự quan tâm với chú Mục, tung tích con trai Cổ Tín Dương...

Còn cả đêm hôm đó, khi Trịnh Tâm Du nói cho anh biết người mình thích không phải anh...

Anh bắt cô tới đây, để người ta đưa cả Hoan Hoan Nhạc Nhạc đến là vì cái gì?

"Được rồi!"

Bác sĩ khâu xong mũi cuối cùng, trên gương mặt Mục Tư Viễn mồ hôi chảy ròng ròng.

Thở phào nhẹ nhõm, anh mệt mỏi dựa cả người vào cô, còn nói: "Bảo Bảo, giúp anh lau mồ hôi!"

Cố Bảo Bảo tức giận lườm anh, cầm khăn tay thô lỗ lau mấy cái cho anh.

Nhưng mà, khăn vừa chạm vào mặt, anh lại giơ tay lên nắm lấy tay cô. "Bảo Bảo, anh cho em biết, lau mồ hôi phải như vậy!"

Anh như điều khiển búp bê, cầm tay cô khẽ lau trên mặt mình.

Khăn tay lau trên mặt, ngón tay cô cũng không tránh khỏi việc tiếp xúc với da thịt anh...

Cô hoảng sợ ngẩng lên lại đụng phải đôi mắt như nam chân của anh, bị nó hút vào...

Cô ngơ ngác nhìn mãi đến khi thấy được ngọn lửa sâu trong đó đang... di chuyển.

Anh đang tán tỉnh cô...?

Làm trò trước mặt bác sĩ...?!

Cô bừng tỉnh, tức giận lườm anh lại thấy anh như đổi thành người khác, đôi mày nhíu lại như đang chịu cơn đau cực lớn.

"Mục tổng, anh kiên nhẫn một chút." Bác sĩ cắt dây, nói: "Tôi sẽ tiêm cho anh thuốc tiêu viêm, ngoài ra ở đây còn có cả thuốc hạ sốt, anh nhớ uống mỗi ngày ba lần."

Tiêm xong, anh ta căn dặn: "Tuyệt đối không để vết thương dính nước, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc lành lại."

Mục Tư Viễn gật đầu. "Chuyện tôi bàn giao với anh, anh cũng phải làm tốt."

"Vâng, Mục tổng." Trong lúc nói chuyện anh ta đã thu dọn xong đồ đạc.

Cố Bảo Bảo tiễn anh ta xuống lầu, đưa anh ta lên xe, định mượn anh ta điện thoại nhưng nghĩ tới việc anh ta là người của Mục Tư Viễn nên không mở lời.

"Mẹ!" Hoan Hoan Nhạc Nhạc chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn ngước lên nhìn cô: "Có phải ba dậy rồi không ạ?"

Nhạc Nhạc cũng cầm tay cô lắc, ra hiệu bé cũng muốn biết!

Cố Bảo Bảo xoa đầu chúng. "Ba hơi khó chịu nên để ba ngủ một lúc nữa nhé?"

Nghe vậy, hai đứa gật đầu, Hoan Hoan ôm trái bóng nhỏ. "Vậy con với Nhạc Nhạc đi đá bóng đây."

Nói xong, chúng cười chạy đi.

Nhìn thân hình nhỏ bé hoạt bát của chúng, cô cười khổ, đi vào nhà.

Vào phòng ngủ, Mục Tư Viễn đang chật vật mặc áo, thấy cô liền nói: "Bảo Bảo, giúp anh mặc!"

Cô không để ý đến, chỉ đứng ở cửa. "Vì sao lại đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc đến đây?" Cô hỏi.

Anh bĩu môi. "Chúng ta đi nghỉ mà, có gì không tốt à?"

"Đi nghỉ?"

Thiệt anh nói ra miệng, cô có chút tức giận: "Ai nói muốn đi nghỉ? Em có nói sao?"

Anh nhìn cô không cho là đúng: "Em không nói, nhưng anh biết em muốn."

"Em muốn?" Cô không nhịn được cười lạnh. "Mục Tư Viễn,

trong lòng em thật sự nghĩ gì, anh có thực sự biết không?"

Anh không trả lời ngay mà bỏ cái áo xuống.

Bầu không khí xuống thấp, cô thấy anh đến gần, đôi mắt biến hóa thất thường làm người ta không đoán được vui buồn.

"Nếu..." Anh đứng trước mặt, nhìn vào mắt cô: "Em muốn rời khỏi đây, đi kết hôn với Công Tôn Diệp, anh không thể cho em đi!"

"Thế A Diệp phải làm sao? Ba mẹ em phải làm sao?"

Cô hỏi. "Thiệp cưới của em và anh ấy đã gửi đi thì phải làm thế nào? Mục Tư Viễn, anh vui thì kéo em lại, mất hứng thì đẩy em ra, em là người, không phải con rối cho anh điều khiển!"

"Những cái đó em không cần quan tâm, anh sẽ nghĩ biện pháp giải quyết."

Cô lắc đầu, anh sẽ nghĩ ra biện pháp gì?

Cô cũng không cần anh nghĩ. "Em chỉ muốn anh thả em đi!"

"Không thể nào!"

Anh thốt ra ba từ, đôi mắt sáng ngời nhìn cô. "Cố Bảo Bảo, anh biết em muốn gì, anh có thể cho em!"

Anh vọt tới trước cái tủ đầu giường, không để ý vết thương trên tay, giật ngăn kéo, lấy ra một cái hộp nhỏ.

Vứt cái hộp đi, L3_qUy_Đ6n anh cầm thứ ở bên trong, nhanh

chóng quay lại trước mặt cô.

Ánh mắt anh trở nên nóng bỏng và gấp gáp, giống như muốn nuốt chửng cô.

Cô lùi lại sau thì bị anh giữ lấy tay phải.

"Tặng em!" Anh nói.

Sau đó nâng ngón áp út tay phải cô lên.

Cảm giác lạnh lẽo của kim loạt lướt qua ngón tay, cô hoảng hốt cúi xuống, ánh sáng từ viên kim cương khiến cô chói mắt.

Một chiếc nhẫn! Nhẫn? !

Tại sao lại là nhẫn?

Sao có thể là nhẫn?

Thật sự là nhẫn!

Cô ngẩng lên ngơ ngác nhìn anh: "Anh...?"

"Đây là điều em muốn, đúng không? Đúng không?"

Anh vội vàng muốn khẳng định đó là mong muốn của cô, sự vội vàng đó khiến câu nghi vấn biến thành câu tra hỏi.

Một câu tra hỏi khó chịu.

Đó là điều cô rất muốn, từ lúc còn nhỏ cô đã tưởng tượng ra ngày này, nhưng bây giờ lại là gì đây?

Chiếc nhẫn này từ đâu có?

Món trang sức tiện tay lấy?

Hay là ai đó không cần lại được anh hào phóng ban ơn?

"Em trả lời đi, mau trả lời anh đi!" Anh sốt ruột lại không biết mỗi từ của anh như cái bạt tai đánh lên mặt cô.

Một người mong muốn thứ gì đó rất lâu, bất chợt có được đều thấy nó thật không chân thật!

"Mục Tư Viễn!" Cô rưng rưng hỏi: "Anh còn cách nào giày vò em, nhục nhã em nữa không? Anh cứ làm đi, em không sợ đâu!" Nói xong, cô cầm chiếc nhẫn trên ngón áp út kéo ra.

Thật kỳ quái, dù cô kéo thế nào, nghẹn đến đỏ cả mặt cũng không rút chiếc nhẫn ra được.

Anh tức giận, bóp chặt tay cô: "Cố Bảo Bảo, em dám tháo ra, em dám!"

"Vì sao em không dám!"

Cô đẩy anh ra, chạy vào phòng tắm.

Cô cần xà phòng, bột giặt... Bất cứ thứ gì cũng được, chỉ cần để cô tháo chiếc nhẫn này ra.

Cuối cùng ở góc trong cùng ngăn kéo cô thấy cục xà bông, cô cầm lấy nó chà lên tay sau đó mở vòi nước.

Tiếng nước chảy ào ào vang lên, ngay sau đó tắt đi khi anh bước

vào.

Anh quay cô lại đối mặt với mình, nhìn chằm chằm cô. "Cố Bảo Bảo, em có ý gì?"

"Ý rất đơn giản, em không muốn chiếc nhẫn này."

"Vì sao?" Anh gần như hét lên, vết thương cũng bởi dùng sức quá mạnh mà rách ra, đau đớn khiến anh nhíu mày.

"Không có vì sao cả."

Cuối cùng không đành lòng thấy bộ dạng đau đớn của anh, nói xong cô quay mặt đi.

"Em nhìn anh đi!"

Anh quay mặt cô lại, vết thương đau đớn làm anh chỉ muốn nói thật nhanh cho hết lời: "Em mới nói nhục nhã giày vò cái gì hả? Lẽ nào anh cố ý mua nhẫn cho em là vì giày vò em sao?"

- cố ý mua nhẫn cho em -

Cô khó tin lời mà cô vừa nghe được.

Anh lại nói tiếp: "Cố Bảo Bảo, em nhìn cho kỹ, đây chẳng phải thứ gì bị bỏ đi không cần đến, không phải quà tặng, không phải giả, là thứ em thích nhất, là anh cho người làm dựa theo kích cỡ tay em đó, em nhìn kỹ đi!"

Nghe vậy, cô ngơ ngác cúi xuống nhìn chiếc nhẫn.

Viên kim cương rất lớn, vòng nhẫn màu vàng, hoàn toàn vừa vặn.

Cô từng nói với anh, anh Tư Viễn, anh cầu hôn em đi. Yêu cầu của em không cao, chỉ cần anh cầm một chiếc nhẫn vàng với viên kim cương thật lớn đến cầu hôn em thì em sẽ gả cho anh.

Hóa ra anh đều nhớ.

Nước mắt lại rơi, cô ngồi xổm xuống bên dưới bồn rửa tay, vùi mặt vào hai tay.

"Bảo Bảo!" Anh đưa tay ra đỡ cô. "Đứng lên, đừng ngồi dưới đất."

Cô không có phản ứng.

Chiếc nhẫn này mang đến sự chấn động quá lớn, nhất thời cô không phản ứng kịp.

Đầu óc cô trống rỗng, thậm chí không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Anh hiểu hết, không nhịn được cười, tay ôm lấy eo cô, đôi môi ghé sát tai cô: "Bảo Bảo, có phải rất cảm động không, không bằng lấy thân báo đáp anh đi!"

Vừa dứt lời, ở cầu thang bỗng truyền đến giọng nói của Hoan Hoan: "Ba mẹ, ba mẹ ở trên lầu à?"

"Bảo Bảo, mau đứng lên!" Anh nói: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc lên đấy."

Cô ngơ ngác ngẩng đầu, lập tức bừng tỉnh.

Tay anh lau nước mắt trên mặt cô, nói: "Xem em kìa, có gì hay

mà khóc! Nhạc Nhạc theo người mẹ như em, không học được gì mà học khóc lại rất nhanh!"

Giọng điệu có phần trách cứ mà đôi mắt nhìn cô lại tràn đầy vẻ cưng chiều.

Ánh mắt ấy thật không quen, quá đột nhiên khiến cô bối rối nhìn anh, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Đi tới cửa, cô đã lau khô nước mắt, lớn tiếng nói: "Mẹ ở đây!"

Nghe tiếng, hai đứa bé lập tức chạy vào.

"Mẹ!" Hoan Hoan chạy trước, nhanh chóng cáo trạng: "Mẹ xem Nhạc Nhạc kìa, không chơi đá bóng lại đi chơi bùn, cả người toàn bùn đất không à."

Quả nhiên, đứa bé chạy theo vào quần áo dính đầy bùn, trên tay còn đang nắm bùn, đôi mắt to đảo quanh như đang tìm gì đó.

"Nhạc Nhạc!" Cô kéo bé lại. "Sao con lại chạy đi chơi bùn?"

Nghe tiếng, ánh mắt bé dừng lại trên gương mặt cô, mắt to hiện lên ý cười giảo hoạt, tay vung về phía mẹ. Trên má cô tức thì dính một nắm bùn lớn.

Cô sững sờ, Nhạc Nhạc đã thoát khỏi tay cô, vui sướng chạy đi tìm mục tiêu kế tiếp.

Bé thấy ba rồi!

Cặp mắt to tít lại, d*đ*l*q*đ bé giơ cái tay kia lên.

"Nhạc Nhạc, bỏ qua cho ba đi!"

Thấy Nhạc Nhạc chạy đến chỗ mình, Mục Tư Viễn nhanh chóng tránh đi.

Bỏ qua cho ba à? Đâu dễ dàng vậy ạ!

Nhạc Nhạc lầm bầm, chạy nhanh hơn, hai cha con cứ con đuổi ba chạy như thế trong phòng ngủ.

Hoan Hoan hăng hái vỗ tay cổ vũ: "Nhạc Nhạc cố lên, Nhạc Nhạc cố lên!"

Cố Bảo Bảo lau bùn trên mặt, hô: "Nhạc Nhạc, đừng chạy nhanh thế, sẽ ngã đấy!"

Nói xong cô la lên với Mục Tư Viễn: "Anh đừng chạy nữa, cẩn thận Nhạc Nhạc ngã!"

Thế nhưng một lớn một nhỏ không ai nghe cô, Mục Tư Viễn đến mép giường còn kéo ghế chặn lối đi.

Nhạc Nhạc sửng sốt, hừ, bé không sợ đâu! Không nói hai lời liền trèo lên giường.

"Nhạc Nhạc, đừng đùa nữa!" Cố Bảo Bảo muốn ra ngăn cản, không ngờ Mục Tư Viễn thấy thế cũng xoay người ngăn cản Nhạc Nhạc.

Hai người cùng bước đến, Cố Bảo Bảo va chạm với thân hình cao lớn của anh liền té sang bên cạnh.

Anh lập tức kinh hãi!

Bên cạnh là tủ quần áo!

"Bảo Bảo!" Anh đưa tay ra đỡ lấy cô, nhưng lại là cánh tay bị thương.

Ai!

Tuy đỡ được cô nhưng anh cũng phải chịu đau, nhất thời đứng không vững, kéo cả cô ngã lên giường.

Hơn nữa tư thế rơi xuống lại là anh đè cô.

"Wow!" Hoan Hoan chạy tới hô tô: "Ba mẹ chơi trò hôn nhau!"

Sắc mặt Cố Bảo Bảo đỏ bừng, hôn chỗ nào chứ!

Cô muốn đẩy anh ra thì thấy Nhạc Nhạc đã leo lên giường, tay vung lên, trên mặt Mục Tư Viễn liền dính bùn!

Cô nhìn thấy cũng không nhịn được bật cười khúc khích.

Ánh mắt anh bị tiếng cười của cô hấp dẫn. Bây giờ trên mặt cô dính bùn, đôi mắt ngậm cười, trông thật rực rỡ.

Mà sức hấp dẫn từ cặp môi xinh mềm mại kia chưa bao giờ yếu đi.

Anh không chịu nổi loại dụ hoặc này, không chút do dự cúi đầu hút lấy đôi môi cô.

"Anh điên rồi!"

Cô gắng đẩy anh ra, trẻ con còn ở đây đó!

Anh cười không cho là đúng, còn nói: "Bảo Bảo, em nên thấy may vì bọn nhỏ còn ở đây, bằng không..."

"Anh im đi!" Cô hấp tấp đứng dậy kéo Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi. "Mẹ đưa các con đi tắm." Miễn để người cha như anh dạy hư.

Hoan Hoan không động, chỉ vào cánh tay của Mục Tư Viễn: "Ba, tay ba đang chảy máu!"

Vết thương rách ra rồi sao? Thảo nào lại đau như thế.

Anh cúi xuống xem, quả nhiên, máu đã thấm qua băng vải, dính vào áo sơ mi.

Trong lòng Cố Bảo Bảo tê dại, nhất định là do vừa rồi kéo cô nên vết thương mới rách ra.

Anh còn có thể bật cười. "Không sao đâu! Chỉ là vết thương nhỏ, ba là người lớn nên không sợ."

Nói xong, anh lại an ủi Cố Bảo Bảo: "Hơn nữa chú bác sĩ chắc là chưa đi xa, anh gọi anh ta quay lại là được, em đưa bọn nhỏ đi tắm đi, tắm lâu một chút."

Anh không muốn để bọn chúng thấy cảnh khâu vết thương, tràng cảnh đó sẽ khiến trẻ con sợ.

Cố Bảo Bảo cúi đầu không nói, dắt Hoan Hoan Nhạc Nhạc vào phòng tắm.

Chương 126: Em nhất định phải đi

Không bao lâu liền nghe được tiếng bác sĩ đi vào phòng ngủ.

Hoan Hoan vừa xoa xà bông vừa nói: "Mẹ, ba thật dũng cảm, chảy máu mà ba không sợ chút nào!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra niềm tự hào không gì sánh được.

Có người cha như vậy, bé rất là kiêu hãnh đấy!

Cố Bảo Bảo thấy buồn cười, trẻ con thật dễ dỗ, rất dễ thỏa mãn.

Lúc còn nhỏ đến cô còn cho anh Tư Viễn là người đàn ông tốt nhất trên thế giới cơ mà?

Còn hiện tại? Cô vẫn cho là như vậy chứ?

Ánh mắt cô đảo qua chiếc nhẫn trên ngón tay, vì sao, nhìn thấy ước mơ của mình mà trong lòng cô không vui nổi?

Trong đầu của cô đều hiện lên cảnh ngày đó khi cô nói quyết định của mình cho A Diệp, vẻ mặt mừng rỡ, khó tin ấy của anh không thể xóa nhòa.

"Bảo Bảo, em khẳng định em còn tỉnh táo đấy chứ?" Anh hỏi rồi lại hỏi, vẫn khó mà tin được.

Cô mỉm cười. "A Diệp, em không uống rượu, cũng không phải đang mơ. em nói gì em rất rõ ràng!"

Anh gật đầu lại lắc đầu, tâm tình dâng trào khiến khóe mắt anh ươn ướt.

"Bảo Bảo." Anh lấy ra chiếc nhẫn lần trước đã lấy lại. "Vậy

lần này anh có thể... thật sự đeo nó cho em?"

Cô mỉm cười gật đầu, chìa tay ra.

Anh vẫn không tin nổi. "Bảo Bảo, anh sẽ cho em... cơ hội đổi ý cuối cùng!"

Khoảnh khắc đó, cô hoàn toàn tin rằng tình cảm anh dành cho cô giống như tình cảm cô dành cho Mục Tư Viễn, dè dặt và đau thương.

"A Diệp..." Cô đặt bàn tay phải vào trong lòng bàn tay anh. "Anh tin em chứ? Nếu tin thì đừng nên do dự nữa."

Anh kinh ngạc nhìn cô, rốt cuộc gật đầu...

"Mẹ, mẹ!"

Tiếng kêu của Hoan Hoan cắt đứt suy nghĩ của cô, cô bừng tỉnh, bối rối nhìn bé.

"Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?" Bé hỏi.

Nhạc Nhạc cũng đẩy tay cô, vòi nước trong tay cô chỉ đi đâu mà chậm chạp không gội sạch bọt trên đầu bé.

"Mẹ không nghĩ gì cả." Cô nói rồi tiếp tục tắm rửa cho Nhạc Nhạc.

Sau khi tắm xong đi ra thì bác sĩ đã đi rồi, Mục Tư Viễn đang nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nhạc Nhạc nhảy lên giường, thân thiết nằm bên cạnh anh.

Anh mở mắt, dùng tay không bị thương ôm lấy con trai. "Người Nhạc Nhạc thơm quá!"

Nhạc Nhạc nghe xong cực kỳ cao hứng, hôn chụt mấy cái trên mặt anh.

Hoan Hoan ghen tỵ cũng bò lên, trong miệng reo: "Ba, Hoan Hoan cũng thơm!"

Chẳng qua bé không nằm bên tay bị thương của ba mà nằm xuống cạnh Nhạc Nhạc.

Mục Tư Viễn thương yêu xoa đầu bé, ghé sát tai bé nói nhỏ.

Bé cười gật đầu, đứng dậy nói với mẹ: "Mẹ, chúng con đói rồi, mẹ có gì ăn không ạ?"

Biết là Mục Tư Viễn dạy bé nói, cô không để ý: "Ừ, để mẹ đi làm." Nói xong cô ra khỏi phòng.

Hoan Hoan quay lại le lưỡi nói với ba. "Ba, còn một câu chưa nói được rồi!"

Vừa rồi ba còn nói với bé, bảo bé sau khi nói xong câu đó thì nói với mẹ là ăn tối xong thì bọn họ cùng đi chèo thuyền trong hồ! l3qUydd0n@com

Bé chớp mắt. "Ba, có phải tâm tình của mẹ không được tốt?"

Tâm tình không tốt?

Mục Tư Viễn cau mày, anh đã tặng nhẫn cho cô rồi, tâm tình cô

sao còn không tốt?

Hơn nữa, người tâm tình không tốt là anh mới đúng!

Ban đầu muốn tìm một địa điểm và thời gian lãng mạn mới tặng nhẫn cho cô, bây giờ vội vội vàng vàng thực hiện khiến mấy thứ anh chuẩn bị trước đều uổng phí!

Nghĩ vậy, anh có chút bực mình. "Hoan Hoan Nhạc Nhạc, các con chơi trong này nhé, ba xuống dưới nhà." Nói xong anh cũng đi ra ngoài.

Hoan Hoan tự vỗ đầu. "Lẽ nào ba với mẹ cãi nhau?"

Nhạc Nhạc đẩy anh, trên mặt viết chữ không tin.

Bé thở dài. "Nhạc Nhạc, không biết vì sao, anh cứ cảm thấy mẹ vẫn sẽ rời khỏi chúng ta."

Cái gì?

Nhạc Nhạc cuống cuồng bò dậy lắc lắc tay, bé không muốn mẹ đi!

Hoan Hoan xoa đầu em. "Nhạc Nhạc, chuyện của người lớn rất phức tạp, trẻ con chúng ta không hiểu đâu, ba mẹ sẽ không vì trẻ con chúng ta mà thay đổi cách nghĩ của mình."

Không đâu, không đâu!

Nhạc Nhạc gấp đến độ giậm chân, mẹ yêu Nhạc Nhạc nhất, mẹ sẽ không bỏ Nhạc Nhạc!

Bé bò xuống giường, muốn đi tìm mẹ, Hoan Hoan kéo em lại: "Nhạc Nhạc, bây giờ đừng đi vội, ba đã xuống tìm mẹ rồi, chúng ta đừng quấy rầy ba mẹ nói chuyện!"

Nhạc Nhạc cau mày, được rồi, để ba nói chuyện với mẹ trước, lát nữa bé sẽ đi tìm mẹ!

***

Mục Tư Viễn đứng ở cửa phòng bếp thấy cô đang xắt mỏng thịt lợn, nồi cơm điện đã bốc hơi nóng, hơi ấm đi vào tim anh.

Năm năm trước lúc cô mang thai cũng từng ở với anh trong biệt thự.

Chẳng qua khi đó thời gian anh về biệt thự rất ít, cho nên chưa bao giờ biết, cảm giác trong nhà có một người phụ nữ lại tốt đến vậy.

"Em xắt thịt lợn làm gì?"

Anh dựa vào khung cửa, ánh mắt nhìn cô ánh lên sự vui vẻ. "Người bị thương như anh phải uống canh gà mới đúng."

Nghe tiếng, cô cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không có gà đông lạnh."

"Em không thấy gà mái chạy loạn trong núi sao?"

Cô bỏ dao thái xuống, quay ra nhìn anh: "Có người thường tới nơi này à?"

Nếu đã chăn nuôi gà chắc phải có người chăm sóc.

Anh nhún vai: "Không có, đó đều là chim gà rừng, không cần người nuôi."

Cô sửng sốt mới hiểu ra anh đang trêu cô: "Nếu là chim gà rừng, em không thể bắt được."

Nói xong cô tiếp tục xắt thịt, không để ý đến anh nữa.

Anh lại tiến tới, không nói lời nào, đưa cánh tay ôm cô từ phía sau.

"Anh..."

"Đừng nhúc nhích!" Anh cắt ngang. "Trừ phi em muốn vết thương của anh rách ra thêm lần nữa."

"Bỏ em ra!"

"Vì sao?" Anh hỏi, cơ thể càng áp sát, đôi môi cũng không an phận hôn lên má cô.

"Bỏ em ra đi." Cô bất đắc dĩ. "Anh cứ vậy thì em làm cơm thế nào?"

Môi anh dừng bên tai cô khẽ cười. "Bảo Bảo, anh muốn ăn nhất là em đó!"

Nói xong, anh cầm con dao trong tay cô đặt xuống, kéo cô xoay lại, nhanh chóng chính xác chiếm lấy môi cô.

Sự mềm mại, vị ngọt ngào cùng hơi thở thơm mát của cô chiếm đoạt mọi giác quan của anh.

Bàn tay anh đè đầu cô lại không cho cô giãy dụa, cánh tay giữ chặt bên eo làm cô không thể trốn.

Găm rồi cắn, mút, hơi thở nặng nhọc của anh lưu luyến trên bờ môi, càng ngày càng đậm, xâm chiếm toàn bộ hơi thở của cô.

Lại không có... xâm chiếm vào trái tim cô.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy nụ hôn của anh thật khổ, khổ trên môi, khổ đến trong tim, khiến cô muốn khóc.

Rốt cuộc anh nếm được vị mặn từ nước mắt, cay đắng tràn lan trong miệng, đông lạnh khát vọng của anh.

Anh khẽ buông cô ra, ánh mắt tập trung vào đôi mắt cô: "Vì sao khóc? Vì sao lại không vui?"

"Em nên vui vẻ ư?"

"Anh đưa cho em thứ em muốn nhất, vì sao em còn không vui?"

Nghe vậy, cô nâng tay phải lên. "Nếu anh nói là cái này, bây giờ thứ em muốn nhất lại không phải nó!"

Ánh mắt anh bị kiềm hãm, cô tiếp tục: "Mục Tư Viễn, anh để em đi đi. Em không nên ở đây!"

"Vậy em nên ở đâu?" Anh buông lỏng cô ra, lui lại từng bước. "Ở Luân Đôn?"

Cô gật đầu.

"Được lắm Cố Bảo Bảo!" Thấy cô không do dự chút nào, trên gương mặt âm trầm của anh nở nụ cười. "Anh hỏi em một lần cuối cùng, bất kể như thế nào, em đã quyết định phải đi, có đúng không?"

Cô không suy nghĩ gì cả, gật đầu lần nữa.

Anh cầm tay phải của cô, đưa chiếc nhẫn chắn giữa hai người: "Nó thật sự không có bất cứ ý nghĩa gì với em?"

"Vậy thì nó có ý nghĩa gì với anh? Nó là món quà anh tặng, hay là lời hứa anh cho em?"

Cô cười thương tâm. "Nhẫn đại biểu cho cái gì, anh thực sự hiểu không? Nó không phải món quà tùy tiện tặng cho phụ nữ. Mà em đã nhận được một cái rồi, không thể nhận thêm nữa."

"Nói thật hay, Cố Bảo Bảo."

Không hiểu cảm nhận trong lòng thế nào, anh nên tức giận đúng không?

Nhưng trái tim anh sao lại đau thế?

Đau đến mức anh không có chỗ nào phát tiết, chỉ có thể tức giận: "Trước kia không phải em luôn miệng nói yêu anh, muốn cả đời ở bên anh ư? Trái tim em thay đổi nhanh vậy hả?"

Cô lắc đầu. "Không phải trái tim em thay đổi, mà nó đã chết rồi."

Anh ngẩn ra, trong ngực như bị người ta đấm mạnh.

Đau quá.

Cơn đau làm anh luống cuống. "Đúng vậy, l3qUydd0n@com trái tim em dành cho anh đã chết, và giờ thì nó đã sống lại với Công Tôn Diệp, đúng không?"

Có phải như anh nói không? Cô không biết, không có câu trả lời.

"Tốt thôi!" Anh nói. "Anh sẽ để em đi!" Nói xong anh đi thẳng ra khỏi phòng bếp.

Cô nghe tiếng bước chân, đi theo anh, thấy anh giật ngăn kéo lấy điện thoại bấm một dãy số.

Sau đó anh nói: "Mười giờ tối, cho xe đến đây!"

Mười giờ tối!

Cô lại thấy anh đi ra, lạnh lùng nhìn cô. "Đừng để Hoan Hoan Nhạc Nhạc thấy em đi, cứ làm cơm chiều như thường!" Nói rồi anh đi lên lầu.

Cô ngơ ngác nhìn theo, nước mắt lại rơi, vì sao? Anh không cho cô đi, cô thấy khó chịu. Bây giờ anh cho cô đi, cô lại đau lòng?

Mục Tư Viễn vào phòng ngủ, hai đứa bé đang chơi đùa lập tức quay lại nhìn anh, cùng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

"Ba, ba xem!" Hoan Hoan giơ con hạc giấy trong tay. "Nhạc Nhạc thật thông minh, thoáng cái đã học được rồi."

Anh nặn ra nụ cười, ngồi xuống giường cầm con hạc giấy. "Gấp đẹp lắm!"

Anh ôm lấy Nhạc Nhạc. "Để ba ôm cái nào, coi như khen thưởng."

"Ba." Hoan Hoan lập tức nói. "Con là thầy, con cũng có công, ba có thể ôm con không?"

"Đương nhiên là được!" Anh ôm chặt hai đứa bé, khóe mắt hơi ướt.

Thật là vô dụng!

Anh tự mắng chửi mình, Mục Tư Viễn, mày là đàn ông, có gì phải buồn?

Cô ấy muốn đi thì cứ để cô ấy đi, anh chỉ cần... Chỉ cần có Hoan Hoan Nhạc Nhạc là đủ rồi!

***

"... Hoàng tử và công chúa cuối cùng sống hạnh phúc bên nhau."

Kể chuyện xong, Nhạc Nhạc đã ngủ say, Hoan Hoan bĩu môi: "Mẹ, lần sau mẹ đừng kể chuyện này."

Cô cười, trong lòng khổ sở. "Được, lần sau mẹ không kể."

Lần sau kể chuyện cho chúng, không biết sẽ là lúc nào.

"Ngủ đi, bảo bối!" Cô cúi xuống hôn bé. Đè nén nước mắt, cô đứng dậy ra khỏi phòng.

"Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc, mau dậy đi!" Hoan Hoan khẽ lay gọi em.

Nhạc Nhạc mở mắt ra, mơ hồ nhìn anh.

Có chuyện gì vậy? Người ta đang ngủ mà!

"Nhạc Nhạc, đừng có ngủ." Hoan Hoan sốt ruột nói. "Mẹ sắp đi rồi."

Nhạc Nhạc lập tức tỉnh táo lại, nghi hoặc nhìn anh, sao anh lại nói thế?

"Em không có phát hiện ra à?" Hoan Hoan cùng: "Vừa rồi lúc ăn cơm, ba với mẹ chẳng nói gì cả, mắt mẹ còn hồng hồng nữa."

Nghe vậy, bé nghiêng đầu nhớ lại, hình như thế thật!

"Vậy đúng rồi." Hoan Hoan hấp tấp bò xuống giường. "Lần nào mẹ cũng thừa dịp chúng ta ngủ mà đi, anh cảm thấy hôm nay chắc chắn cũng như vậy, mau dậy đi, chúng ta không thể để mẹ đi được!"

Nhạc Nhạc gật đầu, nhanh chóng leo xuống giường.

Hai đứa lặng lẽ ra khỏi phòng, đi tới cầu thang thì thấy mẹ đi xuống phòng khách còn ba ngồi trên ghế.

Thấy cô xuống, Mục Tự Viễn liếc đồng hồ. "Còn năm phút nữa xe tới, em không phải gấp!"

Cô không nói gì, đặt một vật lên bàn trà. "Trả lại nó cho anh."

Là chiếc nhẫn kia.

Mục Tư Viễn liếc nhìn, ánh sáng lạnh lẽo từ viên kim cương đâm vào tim, anh đưa mắt sang phía khác.

"Em không thích thì ném đi, thứ anh tặng chưa bao giờ thu hồi."

Nói xong anh đứng dậy đi lên lầu.

Hoan Hoan Nhạc Nhạc thấy thế nhanh chóng trốn về phòng trước.

"Em xem đi!" Hoan Hoan nhíu chặt mày: "Mẹ sắp đi thật rồi!"

Nhạc Nhạc gật đầu, nước mắt rơi lộp bộp.

Bé đau lòng lắm, cứ tưởng ba đưa mẹ về rồi, bé có thể ở cùng mẹ mỗi ngày.

"Đừng khóc, Nhạc Nhạc." Hoan Hoan lau nước mắt cho em. "Chúng ta phải dũng cảm, phải giữ mẹ lại!"

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng cửa phòng cách vách đóng lại. "Ba về phòng rồi, chúng ta ra thôi."

Bé kéo tay Nhạc Nhạc chạy ra cầu thang, thấy mẹ ngồi bên bàn trà, ngây ngốc nhìn chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn thật đẹp!

Lần đầu tiên nhìn thấy nó trên tạp chí, cô đã giả tưởng đến một ngày anh Tư Viễn sẽ đeo nó cho cô.

Thực sự chờ đợi được đến ngày đó thì cô đã không còn là cô trước kia.

Nhưng cô nên thỏa mãn có đúng không?

Giả tưởng đến thời khắc đó quá nhiều lần, cuối cùng nó đã xuất hiện trong cuộc đời cô.

Cuối cùng cô đã có thứ mình hằng mơ ước.

"Cám ơn anh, anh Tư Viễn."

Cô đặt chiếc nhẫn bên môi hôn nhẹ, thực sự không dám khóc, sợ nước mắt thấm ướt hạnh phúc tưởng tượng trong cô.

"Tạm biệt, anh Tư Viễn. Chúc anh hạnh..."

Muốn chúc anh tìm được cô gái yêu anh mà anh cũng yêu mới phát hiện ra mình không nói ra được.

Ngay cả nghĩ thôi mà lòng cô đã đau như cắt.

Đúng vậy, nếu quả thật có ngày đó, cô thà mình không biết, cả đời cũng không biết!

Ngoài phòng vang lên tiếng xe hơi.

Cô đặt chiếc nhẫn xuống đi ra ngoài.

***

Mục Tư Viễn đứng trước cửa sổ, nhìn chiếc xe dừng lại.

Sau đó, bóng cô xuất hiện bên dưới ngọn đèn.

"Bảo Bảo!" Anh siết chặt tay.

Thật ra khi anh nói ra câu "Anh để em đi" xong, từ đó đến giờ anh luôn hối hận.

Anh tức giận với sự xúc động khi ấy của mình, anh tức giận vì sao mình không dùng mọi thủ đoạn vây khốn cô, vì sao không liều lĩnh giữ cô lại?!

Cô đi rồi, việc hôn sự giữa cô và Công Tôn Diệp nhất định không cứu vãn nổi, từ nay về sau, cô đã là vợ người khác, không còn bất cứ quan hệ gì với anh nữa...

Thế nhưng, anh nên làm thế nào mới có thể giữ cô lại đây?

Anh không tiếc làm bị thương chính mình, cũng cho người đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc đến, anh còn phải nghĩ ra cách gì để giữ chân cô?

Còn có cách nào?

Anh phải làm sao mới khiến cô ở lại?

Trong tầm mắt, cô đã mở cửa xe, sắp sửa bước lên...

"Mẹ, mẹ!"

Bỗng nhiên hai bóng dáng mặc đồ ngủ đi dép lê chạy ra!

"Các con sao xuống đây?" Cố Bảo Bảo kinh hãi, vội cởi áo khoác lên người chúng. "Mau về ngủ đi, bên ngoài lạnh lắm." Nói xong cô dẫn chúng vào nhà.

Đến phòng khách, Mục Tư Viễn cũng chạy xuống. "Hoan Hoan

Nhạc Nhạc, mau lên gác ngủ đi."

Mùa xuân trong núi rất lạnh, chỉ chốc lát cái mũi của Nhạc Nhạc đã đỏ lựng lên.

Nhưng chúng không đi, Hoan Hoan nhìn Cố Bảo Bảo hỏi: "Mẹ, có phải mẹ sắp đi không ạ?" Cố Bảo Bảo nghẹn lời.

"Mẹ về nhà trước thôi, ngày mai chúng ta cũng về nhà." Mục Tư Viễn trả lời thay, tiến lên ôm lấy chúng.

Hoan Hoan không tin lắc đầu: "Mẹ về nhưng không phải nhà chúng con đúng không ạ?"

Bé lớn tiếng hỏi, chỉ mong được một đáp án chính xác.

Cố Bảo Bảo đau lòng ngồi xổm xuống. "Hoan Hoan, Nhạc Nhạc." Cô xoa đầu bọn nhỏ. "Mẹ đã nói rồi, dù mẹ ở đâu, mẹ cũng yêu các con như bây giờ, các con tin mẹ được không?"

Quả nhiên là như vậy!

Chúng không giữ được mẹ!

Hoan Hoan thở dài thương tâm, không nói nữa.

"Nhạc Nhạc, chúng ta lên gác đi." Bé kéo tay Nhạc Nhạc. "Chúng ta đừng làm mẹ khó xử."

Bé hiểu chuyện nhưng Nhạc Nhạc thì không đồng ý.

Bé không hiểu, trước kia khi còn ở Mỹ, ngày nào mẹ cũng gọi tên ba, vì sao bây giờ lại muốn đi?

Hơn nữa, không phải ba mẹ nên ở chung với nhau à?

Bé không muốn mẹ rời khỏi bé! Nhất định không được!

Thế là bé thoát ra khỏi tay Hoan Hoan, chạy đến ôm chặt mẹ.

"Nhạc Nhạc, đừng làm rộn."

Mục Tư Viễn kéo bé lại ôm chặt: "Để mẹ đi có được không? Sau này mẹ sẽ tới thăm con mà."

Anh biết Hoan Hoan Nhạc Nhạc không giữ cô lại được, nếu có thể thì hôm nay cô cũng sẽ không quyết định đi như thế.

Anh nhìn cô, ý bảo cô đi mau!

Trẻ con mệt rồi sẽ ngủ, cô còn ở đây ngược lại càng khiến chúng đau lòng.

Cố Bảo Bảo hiểu ý anh, lau nước mắt, xoay người đi.

Thấy mẹ đi, Nhạc Nhạc bật khóc òa.

Bé vẫn không phát ra được thanh âm nào, chỉ có cái miệng mở to, nước mắt như những hạt châu thấm ướt áo Mục Tư Viễn.

"Nhạc Nhạc đừng khóc nữa, đừng khóc nữa con." Tim anh co lại, lau nước mắt cho bé. "Là ba không tốt, ba không giữ mẹ lại."

Lau cho bé mà chính anh cũng không nhịn được rơi lệ.

Nhạc Nhạc trông thấy, tâm linh tương thông giữa cha con khiến

bé chợt hiểu gì đó, cơ thể nhỏ nhắn giãy dụa.

Cánh tay của Mục Tư Viễn bị đau phải buông lỏng bé ra, bé liền chạy nhanh ra ngoài.

"Nhạc Nhạc!"

Anh và Hoan Hoan đuổi theo thì thấy bé chạy đến cạnh xe, hô lên với cánh cửa đã đóng chặt: "Mẹ, mẹ!"

Giống như máy móc đã lâu không dùng bỗng lại hoạt động, giọng nói của bé có chút the thé lại khàn khàn.

Thế nhưng âm lượng rất lớn, thoáng cái đã làm Mục Tư Viễn và Hoan Hoan đang đuổi theo ngây ngẩn cả người.

Lúc này xe đã khởi động, âm thanh động cơ làm cho Cố Bảo Bảo không nghe được tiếng Nhạc Nhạc.

Cô chỉ thấy miệng bé mở ra, sau đó Mục Tư Viễn và Hoan Hoan liền ngây ngẩn cả người, trên gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Cô sửng sốt, lập tức hiểu ra gì đó, nhanh chóng đẩy cửa xe bước xuống.

"Mẹ, mẹ!"

Giọng nói kia vẫn vang lên trong bầu trời đêm, từng tiếng gọi của bé trở nên càng ngày càng dễ nghe, chất giọng non nớt đáng yêu nhưng lại lộ ra sự đau buồn vô cùng.

Cố Bảo Bảo giật mình che miệng, nước mắt lã chã.

"Nhạc Nhạc!" Cô ngồi xổm xuống trước mặt bé. "Nhạc Nhạc, là con gọi mẹ à? Có phải vậy không?"

Nhạc Nhạc khóc gật đầu, nhào vào lòng cô. "Mẹ, mẹ!"

Giọng bé nghẹn ngào: "Mẹ không đi, không đi!"

Cô khó chịu, chưa từng hận bản thân mình như lúc này.

Câu nói đầu tiên của Nhạc Nhạc lại đau thương như thế!

Đều là lỗi của cô!

Sau này mỗi khi nhớ lại, trong ký ức của bé có phải đều đau lòng như thế?

Cô lau khô nước mắt, hôn lên mặt bé: "Mẹ không đi, mẹ không đi!"

Cô ép mình phải cười: "Mẹ đùa giỡn với ba thôi, Nhạc Nhạc ở đây thì sao mẹ đi được? Mẹ không di nữa, Nhạc Nhạc không khóc, không khóc!"

Nghe vậy, đôi mắt rưng rưng của Nhạc Nhạc chớp chớp, lặp lại lời cô: "Đùa giỡn?"

Cô gật đầu không ngừng: "Phải, đùa giỡn. Mẹ giận ba cho nên mới dọa ba thôi, Nhạc Nhạc không khóc nữa nhé?"

Bé nghiêng đầu nghĩ, cuối cùng tin lời của Cố Bảo Bảo, nín khóc mỉm cười: "Mẹ, không đi!"

Nói xong bé lại mau mau nghiêng đầu qua chỗ khác, vẫy tay lên

với Mục Tư Viễn: "Ba, ba!"

Mục Tư Viễn và Hoan Hoan giờ mới phản ứng, nhanh chóng chạy tới.

"Nhạc Nhạc!" Mục Tư Viễn ôm bé. "Con vừa gọi gì? Gọi thêm một tiếng nữa đi!"

"Ba!"

Nhạc Nhạc thân mật ôm cổ ba,   trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập vui vẻ và đắc ý: "Mẹ không đi! Không đi!"

Hoan Hoan cũng chạy tới, hưng phấn la lên: "Nhạc Nhạc, em nói được rồi, thật sự nói được rồi!"

Nghe vậy, Nhạc Nhạc ngẩn ngơ, đôi mắt to chuyển động, cái miệng nhỏ nhắn há thật to.

Thực sự!

Tự bé cũng không biết vừa rồi bé đã nói, nói thật là nhiều!

Thảo nào ba mẹ với anh vui vẻ đến thế!

Chính bé cũng vui lắm, sờ tay lên mặt Mục Tư Viễn, nãi thanh nãi khí [1] gọi: "Ba!" Sau đó sờ mặt Cố Bảo Bảo : "Mẹ!"

[1] nãi thanh nãi khí: miêu tả âm điệu của trẻ con.

Cuối cùng, bé thoát khỏi ngực ba, ôm lấy Hoan Hoan, gọi to: "Anh trai!"

Hoan Hoan cười khanh khách, hôn một cái lên mặt em, gọi: "Em trai!"

Hai anh em ôm nhau, Nhạc Nhạc lại đắc ý nói: "Mẹ không đi! Không đi!"

Hoan Hoan gật đầu, đánh nhẹ lên mũi em: "Biết rồi, đều là công của Nhạc Nhạc!"

Nhạc Nhạc cười hì hì cũng đánh vào mũi Hoan Hoan, Hoan Hoan còn lâu mới cho em đánh, xoay người chạy vào nhà.

Trong gió đêm vang lên tiếng cười thanh thúy của trẻ con, hai bóng dáng chạy đuổi theo nhau.

Cố Bảo Bảo cúi đầu, lau đi giọt nước mắt.

"Bảo Bảo!" Mục Tư Viễn gọi cô, như có lời muốn nói, cô nhanh chóng lắc đầu: "Đừng nói gì cả, cái gì cũng đừng nói."

Cô ngẩng lên: "Em sẽ không đi, ít nhất hôm nay sẽ không." Nói xong, cô bước nhanh vào nhà.

Mục Tư Viễn nháy mắt với lái xe, bảo anh ta đưa xe đi, sau đó anh cũng đi vào.

Tạm thời không đi vì Nhạc Nhạc!

Anh biết, nhưng anh vẫn vui.

Chỉ cần cô ở lại, anh sẽ có thể nghĩ ra cách!

Nghĩ tới đây, anh cười, bước theo chân cô.

Hai người bọn họ vào phòng bọn trẻ thì thấy Hoan Hoan đang cầm quyển truyện, chỉ vào chữ hỏi: "Nhạc Nhạc, em có biết những chữ này không?"

Nhạc Nhạc mở to mắt nhìn một lúc rồi lắc đầu.

Hoan Hoan cau mày bỏ quyển truyện xuống. "Vậy em còn gọi được tên ai nữa?"

Nhạc Nhạc suy nghĩ, xòe tay ra đếm: "Mẹ, ba, anh trai, ông nội ông ngoại, bà ngoại, chú."

Đếm xong bé nhún vai, chỉ có thế thôi!

Cố Bảo Bảo cười ôm bé: "Hóa ra tiểu bảo bối của mẹ gọi được nhiều người như thế, mẹ rất vui!"

"Mẹ!" Nhạc Nhạc bóp bóp mặt mẹ, ra sức gọi: "Mẹ, mẹ, mẹ."

Mẹ không phải muốn nghe giọng bé sao? Bây giờ bé sẽ gọi cho mẹ nghe chán thì thôi. "Mẹ, mẹ, mẹ."

"Có mẹ, có mẹ."

Cố Bảo Bảo cũng đáp lại từng tiếng, khóe mắt lại ươn ướt.

Thấy thế, Mục Tư Viễn ôm lấy bé. "Nào, để ba xem, Nhạc Nhạc có khát nước không?"

Nhạc Nhạc cười hì hì. "Ba khen thưởng!" Bé chỉ ngay lên bên má của mình.

Tuy có thể nói, bé vẫn chỉ như trẻ con đang học nói, nói ra được những từ đơn giản.

Mục Tư Viễn hôn một cái, dạy bé: "Nhạc Nhạc, đây gọi là hôn, mau nói cùng ba."

Nhạc Nhạc suy nghĩ, mở miệng ra bắt chước: "Khí khí [2]."

[2] thân (hôn) và khí (không khí) có phát âm gần giống nhau. thân [qīn]; khí [qì]

"Sai rồi." Mục Tư Viễn lắc đầu. "Là - hôn - hôn. Nào, nhìn miệng ba này, âm thanh phát ra từ mũi. Hôn - hôn --."

Nhạc Nhạc gật đầu, bé hiểu rồi: "Hôn."

"Đúng rồi!"

Bé cười vui, Cố Bảo Bảo cũng rất vui: "Nhạc Nhạc học thật mau!"

Hoan Hoan nói: "Nhạc Nhạc, được ba dạy rất vui đó! Ba là thầy giáo tốt, trước đây khi ba dạy anh, chỉ một chốc thôi anh đã biết rồi!"

Nghe vậy, Nhạc Nhạc càng vui mừng, kéo tay ba, bé muốn học nữa!

Anh tiếp tục dạy Nhạc Nhạc nói: "Cánh tay, chân."

Cố Bảo Bảo rủ mắt xuống, anh rất kiên trì, cô đã sớm biết anh là người cha tốt!

"Được rồi." Liên tục dạy Nhạc Nhạc nói chừng mười câu, thời gian đã khuya lắm rồi, Mục Tư Viễn kéo chăn cho chúng. "Hôm nay ngủ đã, mai rồi chúng ta học tiếp!"

"Bé ngoan nghe lời ba!"

Nhạc Nhạc học xong áp dụng ngay, lăn người nằm xuống giường.

Trước giờ bé ngủ rất mau, chỉ chốc lát là đã vào mộng đẹp.

Tâm tư Hoan Hoan trầm ổn hơn, thấy ba đi ra ngoài, bé vẫn chưa yên tâm nhìn Cố Bảo Bảo. "Mẹ, mẹ không đi nữa đúng không ạ?"

"Ngủ đi, bảo bối!"

Cô dịch lại góc chăn. "Mẹ cam đoan, sáng sớm mai khi con thức dậy nhất định sẽ thấy mẹ!"

Nghe mẹ nói bé mới yên tâm nhắm mắt lại đi ngủ.

Cô ra khỏi phòng trẻ, ngay lúc đó nghe được tiếng vòi hoa sen trong phòng ngủ.

Vết thương của anh không phải là không thể chạm vào nước à?

Nghĩ xong lại thấy mình lo xa, anh đã trưởng thành, cô còn lo lắng cái gì?

Xuống nhà, cô nằm trên ghế, chuẩn bị ngủ ở đây một đêm.

Cả ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện khiến cô mệt mỏi, chốc

lát sau đã mơ màng thiếp đi.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo!"

Bỗng tiếng ai đó đánh thức cô từ trong mộng, cô mở đôi mắt lem nhem buồn ngủ ra liền thấy khuôn mặt anh phóng to trước mắt.

"Anh có chuyện gì à?"

Cô thụt lùi người lại sau thì bị anh nắm vai: "Bảo Bảo, sao em ngủ ở đây? Vào phòng ngủ đi!"

- Vào phòng ngủ?! -

Cô nháy mắt tỉnh táo lại, vội lắc đầu. "Em ngủ đây cũng được!"

Cô không muốn cùng ngủ một phòng với anh.

"Em đừng bướng bỉnh nữa." Anh kéo cô dậy. "Nằm ở đây sẽ bị cảm đấy. Hơn nữa, mai Hoan Hoan Nhạc Nhạc ngủ dậy thấy em ngủ ở đây thì chúng sẽ nghĩ thế nào?"

Cô cúi đầu nghĩ. "Sáng sớm mai em sẽ vào phòng ngủ."

Anh có chút tức giận, tăng thêm sức kéo cô dậy. "Đi theo anh!"

Nhưng anh càng cứng rắn thì cô càng không đáp ứng, dứt khoát hất tay anh ra: "Em đã nói sẽ không đi, mình anh đi đi."

Cô nằm xuống, mặc kệ anh nói gì cô vẫn quyết tâm không đứng dậy.

Sự kiên nhẫn của anh cũng không có bao nhiêu, thấy cô nằm

xuống anh liền đi lên gác.

Đêm về khuya cô càng không ngủ được.

Bất chợt cô nghe thấy tiếng "rầm" trên lầu.

Cô cả kinh, lập tức nhận ra nó phát ra từ phòng ngủ của Mục Tư Viễn, có chuyện gì ròi?

Lại một tiếng "rầm" nữa.

Liệu có phải tay anh...

Cô không nghĩ nhiều, chạy như bay lên gác.

Cửa phòng mở, cô đẩy vào, mượn ánh đèn leo lắt đầu giường tìm bóng dáng anh.

Song cô còn chưa kịp nhìn rõ cả căn phòng thì bên eo bị ôm lấy, cô bị đẩy vào góc tường.

Thân hình cao lớn ngay sau đó đè sát cô vào bức tường.

"Anh..."

Trong miệng chưa kịp nói hết câu thì môi đã bị che kín.

Nụ hôn cùng hơi thở quen thuộc kéo tới khiến cô không kịp thở dốc.

Đến khi cô hiểu ra, bắt đầu vùng vẫy thì đã không thoát khỏi lồng ngực cứng rắn mạnh mẽ của anh.

Mỗi lần tưởng rằng có thể thoát ra thì càng đổi lấy là nụ hôn

trừng phạt, không cho cô thở dốc chút nào.

Cuối cùng, anh khẽ buông cô ra, dường như cần thêm nhiều không khí, cô nhân cơ hội đẩy anh ra, hung hăng mắng: "Mục Tư Viễn, anh muốn làm gì..."

Ngón cái của anh che đôi môi mềm mại của cô lại, ánh mắt cười như không cười: "Bảo Bảo, rõ ràng là em quan tâm anh, hôm nay anh thế nào cũng phải nghiêm trị bé con khẩu thị tâm phi này mới được!"

Cô hoảng sợ, thấy rõ được dục vọng bốc cháy trong đôi mắt anh.

"Không!" Cô kinh hô. "Em không..." Câu nói sau đó bị anh nuốt lấy.

Tiếp theo, anh xoay người đè cô xuống giường, đôi chân khóa cô lại, cánh tay bắt đầu cởi cúc áo của cô.

"Không, không được..." Cô liều mạng vẫy vùng muốn thoát khỏi sự vây khốn.

Nhưng anh chỉ dùng môi tàn phá bừa bãi miệng cô, đầu lưỡi của anh ngang ngược tiến vào nháy mắt khiến hô hấp của cô hỗn loạn.

Bàn tay chậm rãi đi xuống cởi món đồ cuối cùng của cô, anh cười khẽ: "Bây giờ em muốn hay không muốn hả bé con?"

Môi anh đào khẽ nhếch, hơi thở hổn hển nhưng ý thức cô vẫn thanh tỉnh.

Thừa dịp anh cởi cúc áo sơ mi, cô chợt trở mình thoát khỏi sự

kiềm chế của anh rồi vội vàng bò xuống giường.

Ý cười hiện rõ trong đôi mắt Mục Tư Viễn, đến khi bé con của anh bò đến mép giường, hai chân chuẩn bị giẫm lên mặt đất thì anh mới chìa tay ra nắm lấy ống quần của cô, cả người cô giãy dụa làm chiếc quần jean dễ dàng rơi vào tay anh.

Cô hoảng sợ quay đầu lại, bàn tay anh đã đi lên, không chút do dự tiến vào khu vực bí mật mềm mại của cô vuốt ve tìm tòi không chút nương tay.

Trong lòng cô hốt hoảng, suy nghĩ ngoan cường chống lại nhưng thân thể đã không còn chút sức lực nào, nhũn ra dưới bàn tay anh.

Giọt nước mắt xấu hổ rơi xuống: "Vì sao anh..."

Anh cúi người, từ trên cao nhìn cô. "Bởi vì anh muốn, muốn em."

Nói xong, anh cởi bỏ thứ vướng víu cuối cùng trên người, nụ hôn như mưa rơi xuống từng tấc da thịt của cô.

Hơi thở nặng nề của anh bao phủ lấy mỗi một dây thần kinh, khiến cả người cô run rẩy.

Cô chỉ cảm thấy cổ họng nóng như lửa, muốn chửi, muốn quát tháo, muốn nói gì đó nhưng không phát ra được một tiếng.

Kỳ thực có thể nói thì sao chứ?

Bởi vì phản ứng của cơ thể là thành thật nhất, bất luận lời gì nói ra đều có vẻ dư thừa.

"Bé con." Anh khẽ cắn nụ hồng thẳng đứng. "Nó thực sự nghe

lời hơn em nhiều."

Cô xấu hổ nhắm mắt lại, muốn biến mọi chuyện đang xảy ra trở thành một giấc mộng.

Từng cái hôn ướt át rơi vào mặt, ẩm ướt mềm mại như là lưỡi của anh, nó liếm đi giọt nước mắt của cô.

Anh dịu giọng: "Đừng khóc. Đừng khóc nữa... Anh không muốn em khóc."

Anh không muốn? Vì sao? Không có đáp án.

Anh cứng rắn lại bá đạo xâm nhập khiến đầu óc cô nháy mắt trống rỗng.

Cô nắm chặt tay lại, cắn mạnh lên môi.

Cô chỉ muốn... chỉ muốn đau, đau hơn, như thế cô có thể quên đi những phản ứng thành thực của thân thể.

Cô không muốn, không muốn biết...

Anh khi thì dịu dàng khi thì thô bạo nhưng đem đến rất nhiều vui sướng cho cô.

"Bảo Bảo! Bảo Bảo!"

Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai, rất rõ ràng, là tên của cô!

Mở mắt ra, tất cả kiên trì nháy mắt sụp đổ, cảm giác khác thường tức khắc lan tràn toàn thân.

Cô không kìm nổi đưa cánh tay ôm cổ anh, cô giống như đã thấy được thiên đường.

***

"Bảo Bảo, Bảo Bảo?"

Anh vẫn còn gọi cô, cô nhắm mắt không lý đến.

Mục Tư Viễn không nhịn được cười. "Sao vậy, không dám nhìn anh? Xấu hổ hả?"

Dưới ánh đèn mù mờ, da thịt cô trơn tuột rực rỡ như ngọc thạch, ngón tay anh di động khiến cô run lên nhè nhè.

Quả nhiên chưa ngủ! Anh ôm eo cô, thì thầm bên tai: "Bảo Bảo, em có thể làm nũng với anh, anh không ngại tắm cho em."

Những lời đó của anh quá khó nghe, gương mặt Cố Bảo Bảo đỏ hồng, xoay người hung hăng lườm anh. "Tự anh đi tắm đi, em không cần anh quan tâm."

Anh vô lại chôn mặt vào cổ cô, liếm lên phần da vùng cổ. "Anh sao có thể mặc kệ em được? Bảo Bảo, mới qua mấy phút mà em đã trở mặt rồi?"

Mãi không có tiếng động anh mới ý thức được điều khác thường, ngẩng lên thì đã thấy nước mắt cô lã chã.

"Khóc gì chứ?" Anh nắm lấy cằm cô.

"Anh nói xem em khóc cái gì?" Cô oán hận nhìn anh. "Mục Tư Viễn, anh là tên khốn nạn!"

"Anh khốn nạn!" Anh nổi đóa. "Anh khốn nạn thế nào? Em nói thử coi!"

Cô không lên tiếng, nước mắt càng mãnh liệt.

Mục Tư Viễn không nhịn được vò tóc, trong lòng vừa vội vừa tức. "Cố Bảo Bảo, em nói gì đi chứ, em cứ luôn khóc là sao hả? Anh có bắt nạt em ư? Anh có ức hiếp em ư?"

"Anh không có sao?"

Cô lau nước mắt. "Anh muốn cô gái như thế nào mà không có? Tại sao lại đối xử với em như vậy? Em đã đồng ý lấy A Diệp rồi, anh bây giờ... bây giờ biến em thành người phụ nữ gì hả?"

Cô vừa tức vừa đau. "Mục Tư Viễn, em hận anh, em hận anh, hận anh."

"Em nói xem?"

Anh giữ đầu cô, nhìn chằm chằm cô nhưng cuối cùng vẫn kéo cô vào lòng.

Trong lòng anh rối loạn, hoảng hốt, sao cô cứ luôn nghĩ tới cái tên chết tiệt Công Tôn Diệp kia thế?

Anh không cho phép, anh không muốn trong lòng cô có người đàn ông khác!

"Bảo Bảo." Anh ôm chặt cô. "Em nói đi, muốn anh phải làm gì thì em mới không nhắc tới người đàn ông kia?"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo sửng sốt, nghe anh tiếp tục nói: "Chỉ cần em nói ra, anh sẽ đi làm ngay. Mặc kệ em nói gì, chỉ cần để em và anh ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa, anh..."

Lần đầu tiên nói ra những lời như thế, anh còn có chút khẩn trương, hít thật sâu mới nói tiếp: "Anh bằng lòng làm hết."

Chương 128: Em phải ở lại

Cố Bảo Bảo kinh ngạc quay lại nhìn anh. "Anh nói cái gì?"

Cô không thể tin được lời vừa rồi mới nghe được.

Cái gì mà anh đều bằng lòng làm hết?

"Bảo Bảo!" Ánh mắt anh trói chặt gương mặt cô. "Em là của anh!" Em vĩnh viễn chỉ thuộc về anh!"

Giọng điệu bá đạo lại ngang ngược vô lễ như đang tuyên bố quyền sở hữu của anh.

Cố Bảo Bảo bĩu môi. "Làm được sao? Anh là người thừa kế Mục Thị, một ngày nào đó sẽ kết hôn. Bố mẹ em cũng sẽ không để em độc thân cả đời, kiểu gì em cũng sẽ thuộc về người khác."

"Anh không cho phép!" Anh ngang ngược cắt ngang. "Cố Bảo Bảo, em có nghe thấy không, anh không cho phép!"

Nghĩ tới cảnh cô nằm trong ngực người khác giống như bây giờ, được người đàn ông khác ôm hôn, anh thấy mình sắp phát cuồng.

"Vậy còn làm sao được nữa?"

Mọi chuyện rồi sẽ phát triển theo hướng đó, cho dù cô không lấy A Diệp thì cũng sẽ lấy một người nào đó khác.

Nhưng cô vẫn hướng đôi mắt đẹp dõi theo anh với vẻ mong đợi.

Cô hi vọng anh nói gì đó?

Điều gì mà chính cô cũng không biết nhưng lại luôn ngóng chờ.

Mà cô không biết bây giờ trong lòng anh đang rối như tơ vò.

Nhất định có cách giải quyết nhưng bây giờ anh còn chưa nghĩ ra.

"Em đừng xía vào. Dù thế nào em đừng mong rời khỏi anh, cả đời này cũng đừng nghĩ đến."

Trong lòng có hơi mất mát nhưng rất ít, bởi vì cô chưa từng chờ đợi gì nhiều từ anh. Cô không nói nữa chỉ nở nụ cười.

"Anh nếu không tắm thì em đi tắm trước."

Cô đứng lên dùng chăn bọc kín cơ thể, anh cũng muốn đi theo thì thấy cô đột ngột quay đầu, sóng mắt bình tĩnh nhìn anh: "Anh đừng có theo em, em không thích tắm chung."

Câu nói hờ hững khiến anh không cách nào phản bác.

Nhìn cánh cửa phòng tắm được kéo ra, anh thảng thốt. Cô ấy tức giận? Vì sao lại tức giận? !

Anh vò đầu, đối mặt với cục diện ngày càng phức tạp, anh chưa từng thúc thủ vô sách [1] thế này.

[1] thúc thủ vô sách: bó tay, không có cách nào giải quyết

Chốc lát sau cô tắm xong và thay một bộ quần áo khác ra ngoài.

Anh vội vàng nhảy xuống giường, chạy ra khóa cửa phòng đồng thời ra lệnh: "Không được phép xuống dưới nhà ngủ."

Cô nhìn anh, ngồi xuống giường: "Anh đi tắm đi, lát nữa em có việc muốn nói."

Anh đứng bất động. "Có chuyện gì?"

"Anh đi tắm trước đã, dù sao em cũng chạy không thoát." Cô có hơi bực mình nhìn cửa phòng bị khóa, ngồi xuống một góc sofa.

Sao cô có cảm giác anh có hơi kỳ lạ thế nhỉ?

Tuyệt đối không giống Mục Tư Viễn bình tĩnh kiềm chế, trầm ổn quả quyết trước kia mà ngược lại như một đứa trẻ!

Xem đi, nghe cô nói xong, khóe môi anh rõ ràng hiện lên nụ cười thỏa mãn: "Anh đương nhiên biết em chạy không thoát!" Anh lắc lắc chìa khóa trong tay rồi đi vào phòng tắm.

Quay ra, cô quả nhiên vẫn ngồi trên sofa, Mục Tư Viễn chen vào ngồi cạnh cô. "Muốn nói gì với anh?"

Cả người anh chỉ có cái khăn tắm quấn hông, cơ thể cường tráng không khác nào sự áp bách với Cố Bảo Bảo.

Cô âm thầm lùi người lại, anh thế mà cũng tiến tới, cô lùi nữa thì bị anh ôm lấy: "Bảo Bảo!"

Anh cúi người, không chút khách khí cắn môi cô. "Em mà không nói thì anh sẽ không để em nói nữa đâu."

Cô đẩy mặt anh ra, từ kẽ răng nặn ra một câu: "Nhạc Nhạc phải đi khám."

"Đương nhiên, ngày mai anh sẽ dẫn nó đi."

Ngày mai! Trong lòng cô hồi hộp, nói nhanh: "Em muốn đi với con!"

Thấy Mục Tư Viễn không nói gì, tưởng anh không đồng ý, cô tiếp tục: "Nhạc Nhạc đến bệnh viện thì em nhất định phải đi với nó! Bằng không nó sẽ sợ."

Cặp môi mỏng gợi lên một nụ cười, mắt anh cúi xuống nhìn cô: "Anh có nói là không cho em đi đâu?"

"Anh?"

Anh đứng dậy buông cô ra. "Nhạc Nhạc cũng là con trai anh, lẽ nào anh lại để nó chịu khổ?"

Tuy nói vậy nhưng trong lòng anh có hơi thất vọng, lúc trước anh thực sự đã chuẩn bị ở đây với cô ba tháng.

Nhưng giờ còn chưa tới ba ngày đã sắp phải đi rồi.

"Vậy được." Nói xong, trên gương mặt cô toát lên sự vui vẻ.

Anh ngẩn ra.

Thật là kỳ quái, vừa thấy nụ cười của cô, sự thất vọng trong lòng anh nháy mắt biến mất.

***

Sáng sớm hôm sau, lái xe theo chỉ thị của Mục Tư Viễn tới đón bọn họ.

Bốn người cùng đến bệnh viện để kiểm tra toàn diện cho Nhạc Nhạc.

Giống như bọn họ đã đoán, Nhạc Nhạc không còn bệnh gì nữa, cứ từ từ học nói như trẻ con bình thường.

Nhanh thì một năm, chậm thì hai năm bé sẽ như những đứa trẻ khác.

"Mẹ, sau này con sẽ đảm đương làm thầy giáo của Nhạc Nhạc!" Hoan Hoan vỗ ngực xung phong nhận việc.

Cố Bảo Bảo cười. "Dĩ nhiên, có tiểu thần đồng làm thầy của Nhạc Nhạc, mẹ có một trăm phần trăm yên tâm!"

"Mẹ." Được mẹ khen ngợi làm Hoan Hoan có chút ngượng ngùng, chui vào ngực cô.

Nhạc Nhạc thấy chuyện tốt bực này thì sao có thể rớt lại? Lập tức bé cũng chui vào lòng mẹ.

Cố Bảo Bảo bị đẩy chạm vào cửa xe, tay đưa ra cù lét chúng, cả ba người ngồi sau ngồi sau cười vui vẻ.

Mục Tư Viễn cười, lặng lẽ vòng tay lái.

Chờ tới khi Cố Bảo Bảo ngồi dậy xem thì xe đã đến khu biệt thự của anh rồi.

"Anh." Cô kinh ngạc nhìn anh. "Không phải anh nói đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi học à?"

Anh đẩy cửa xe bước xuống nói: "Bây giờ trưa rồi, hôm nay cho chúng nghỉ."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo chưa kịp xuống xe đã nghe Nhạc Nhạc hoan hô: "Ba thật tốt, ba thật tốt!"

Bé kéo tay Hoan Hoan đi xuống, nhanh chóng chạy vào biệt thự.

Không cần đến trường thì bé có thể ở nhà chơi đồ chơi rồi!

Thấy thế, Mục Tư Viễn nhíu mày vội vã đuổi theo.

Hai cái đứa nghịch ngợm này, anh không cho chúng đi học cũng không phải để chúng ở nhà chơi!

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!" Anh ôm lấy hai đứa, thừa dịp Cố Bảo Bảo chưa vào liền nói: "Các con phải giúp ba giữ mẹ lại đó!"

Hoan Hoan nhìn dáng vẻ nóng nảy của ba không nhịn được cười khúc khích. "Ba, việc này phải nhờ Nhạc Nhạc hỗ trợ, Nhạc Nhạc khóc là mẹ sẽ mềm lòng."

Anh sửng sốt, Hoan Hoan đang cười nhạo anh à?

Anh lại có thể rơi xuống đồng bị con trai cười nhạo nữa chứ!

Trong lòng anh có hơi bực mình, sắc mặt trở nên khó coi.

"Ba!" Nhạc Nhạc hôn anh, sau đó giơ tay lên bắt chước Ultraman [2]: "Xem con này!"

[2] Ultraman: siêu nhân điện quang

Nhoáng một cái bé đã ra ngoài.

Cố Bảo Bảo đang đứng trong vườn hoa, do dự không biết có nên vào hay không.

Cô không muốn vào, khó khăn lắm mới về được, cô chỉ muốn mau chóng về nhà.

Nhưng cô lại lo cho Nhạc Nhạc.

"Mẹ, mẹ!" Còn đang do dự thì Nhạc Nhạc vừa chạy xuống vừa hô.

Tuy hai anh em sinh đôi nhưng giọng nói Nhạc Nhạc với Hoan Hoan lại khác nhau, một đứa thì vang dội, một đứa thì ngọt ngào giòn tan, rất dễ phân biệt.

"Tiểu bảo bối của mẹ!" Cố Bảo Bảo ôm lấy bé. "Chạy chậm thôi, cẩn thận ngã."

Bé cười, giơ tay lên chỉ: "Mẹ đi vào! Đi vào!"

Cô cười nhạt, thử thăm dò: "Nhạc Nhạc, mẹ không vào có được không?"

Bé lại lập tức lắc đầu, lắc thật mạnh, miệng la hét: "Không,

không."

La hét la hét, nước mắt bé thế nào mà lại lã chã.

Kỳ thực bé không muốn khóc đâu, chỉ tại anh nói, bé khóc là mẹ sẽ mềm lòng ở lại thôi!

Cho nên bé mới làm nước mắt chảy xuống thế đó!

"Nhạc Nhạc đừng khóc, đừng khóc." Cố Bảo Bảo thương yêu lau nước mắt cho bé. "Mẹ đi vào, đi vào là được." Thế là cô buộc lòng phải ôm Nhạc Nhạc đi vào biệt thự.

Trong phòng khách không thấy Mục Tư Viễn và Hoan Hoan, người giúp việc đúng lúc từ phòng bếp đi ra, nhìn cô cười nói: "Cô Cố, cô đến rồi."

Cố Bảo Bảo cười gật đầu. "Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng đến, lại làm phiền cô rồi."

"Đâu có!" Người giúp việc thân thiết nhéo nhéo tay Nhạc Nhạc, Cố Bảo Bảo trêu chọc bé: "Nhạc Nhạc, gọi dì đi."

Trong mắt cô giúp việc lộ ra sự kinh hỉ: "Cô Cố, Nhạc Nhạc có thể nói được rồi sao?"

Lời còn chưa dứt, Nhạc Nhạc đã mở miệng gọi: "Dì!"

"Dạ!" Cô ấy cũng đáp lại, không nén nổi kích động. "Tôi đã nói, trẻ con ở với mẹ sẽ tốt hơn! Cô Cố, cô nên tới nơi này nhiều hơn."

Như là nhớ ra gì đó, cô ấy lại nói: "Đêm hôm đó cô tới rồi lập

tức đi ngay, tôi vội đi pha thuốc cho Mục tổng nên cũng không chào hỏi cô, thật sự xin lỗi."

Cố Bảo Bảo hơi sững sờ, không rõ cô ấy nói tới tối hôm nào.

Người giúp việc tiếp tục: "Tôi thấy cô Trịnh cũng ở đây, cứ tưởng các cô sẽ trò chuyện với nhau, tôi thực sự sơ sót."

Hóa ra là tối hôm đó! Cô lắc đầu: "Không sao đâu."

Người giúp việc thở dài. "Cô Cố, tôi còn chưa từng thấy Mục tổng bệnh nặng như thế, cô Trịnh cũng kỳ quái, trước kia thường xuyên đến, đêm hôm đó cô đi không bao lâu thì cô ấy hỏi bệnh tình Mục tổng xong cũng đi ngay. Sau đó cũng không tới nữa."

"Cô ấy..." Cố Bảo Bảo khó hiểu, nhớ lại tối hôm đó Trịnh Tâm Du nói những lời mập mờ với cô, làm sao lại chỉ tới thăm bệnh anh được?

"Không nói đến cô Trịnh nữa." Người giúp việc nhìn Nhạc Nhạc, ngược lại cười. "Cô Cố, sau này cô phải đến thường xuyên đấy, đừng nói tôi làm người giúp việc mà lắm miệng, đêm đó sau khi cô đi, Mục tổng cứ đòi đi tìm cô, nhưng anh ấy mắc bệnh, đứng cũng không vững mà vẫn khăng khăng, thật khiến người ta đau lòng."

"Cô.." Ánh mắt Cố Bảo Bảo sững sờ nhìn cô ấy. "Cô nói cái gì?"

Ngoại trừ khó tin, cô thật không dám tin tưởng.

Lúc này, tiếng Hoan Hoan vang lên. "Mẹ, Nhạc Nhạc, hai người mau lên đây!"

Người giúp việc không nói thêm gì nữa, khẽ cười: "Cô Cố, tôi đi trước, cô muốn ăn gì? Trưa tôi làm cho cô."

"Thịt cuộn!" Nghe vậy, Nhạc Nhạc lập tức cướp lời nói.

Trừ thịt băm trưng cà chua ra thì bé thích nhất món thịt cuộn, cho nên có thể nói ra ngay.

"Được, được." Người giúp việc cười rộ lên. "Vậy làm thịt cuộn cho tiểu thiếu gia của chúng ta!" Nói xong người giúp việc đi ra ngoài.

Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc lên lầu hai vào phòng đồ chơi mà vẫn chưa phản ứng kịp.

Trong đầu vang vọng những lời người giúp việc nói, nhưng cô làm sao cũng không tưởng tượng nổi.

Trịnh Tâm Du cố ý nói vậy ư? Cô ta sao lại phải làm như thế?

Còn anh ốm lại muốn tìm cô sao?

Cô thực sự thấy khó tin.

"Bảo Bảo!" Thình lình giọng nói của anh vang lên bên tai, cô ngoảnh lại, trên má lập tức nhận được nụ hôn.

"Đang nghĩ gì thế?" Sau đó anh hỏi.

Cô luống cuống cúi đầu mới phát hiện mình nằm trong lòng anh, chẳng những hai tay mà hai chân anh cũng đè lên hai chân cô.

"Anh đừng có làm vậy." Cô vội đẩy anh. "Con còn đang ở đây."

Khi ngẩng lên thì mới thấy trong phòng đồ chơi chỉ còn hai người bọn họ.

Anh nghiêng đầu, đôi mắt cười nhìn cô: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã xuống dưới chơi cát, lúc chúng ra ngoài không phải đã nói với em rồi à? Em không nghe thấy sao?"

Anh nhíu mày: "Em rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế?"

"Không, không nghĩ gì cả." Cô đẩy anh ra. "Em cũng xuống nhà đây." Nói xong cô như chạy trốn khỏi phòng đồ chơi.

Trốn? Ý cười trong mắt anh càng đậm, anh đi tới bên cửa sổ, nhìn cô ra bãi cát bên cạnh vườn hoa. Bé con! Anh sẽ không để em trốn đâu!

Dù thế nào anh cũng sẽ không để em thoát khỏi tầm mắt của anh!

"Mẹ, lâu đài!" Nhạc Nhạc học thêm từ trên tranh, mau mau khoe với mẹ.

Cố Bảo Bảo cười nhìn lâu đài trên tranh hỏi: "Các con muốn dùng cát xây lâu đài à?"

"Vâng ạ!" Hoan Hoan gật đầu. "Mẹ giúp chúng con được không ạ?" Cố Bảo Bảo lắc đầu, vỗ má bé. "Có tiểu thần đồng Hoan Hoan đây rồi, mẹ sẽ không giúp nữa."

Cô ngồi xuống cạnh đó. "Mẹ ở đây xem Hoan Hoan mất bao lâu để xây xong!"

Hoan Hoan ngượng ngùng cười, tự tin hết mình nói: "Thế mẹ nhìn con này!"

Thấy chúng hăng hái bừng bừng chơi cát, cô không nhịn được nhìn ra cầu thang.

Anh chưa xuống.

Cô không muốn để anh biết suy nghĩ trong lòng mình, tuy cô không biết lúc anh ốm tại sao lại muốn tìm cô, nhưng trở ngại trong lòng cô cũng là những lời mà Trịnh Tâm Du đã nói với cô.

Vì sao lại nói như thế? Tại sao muốn cô hiểu lầm anh?

Người trong lòng Trịnh Tâm Du không phải Văn Hạo sao? Cô ta không nên đuổi cô rời khỏi anh mới phải.

Ngày đó ở trên du thuyền, cô rơi xuống biển, nhưng đó là do Trịnh Tâm Du nhất thời lỡ tay.

Những lời đó chắc không phải cô tay say rượu rồi nói mê đó chứ?

Cố Bảo Bảo thở dài, lẽ nào tâm tư của Trịnh Tâm Du đã xảy ra thay đổi? Cô ta không muốn Văn Hạo nữa mà ngược lại lựa chọn Tư Viễn?

Nếu là vậy, người giúp việc vì sao còn nói cô ta không hay tới đây?

Vô vàn câu hỏi không có đáp án, cô không khỏi rối rắm như tơ vò.

Làm gì cũng không có tinh thần, dầu gì cũng chịu đựng được đến tối dỗ Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi ngủ.

Cô đi rửa mặt, nhìn sắc mặt tiều tụy trên gương mà lại mang theo ý cười trên khóe mắt, cô hắt nước lên mặt.

Cố Bảo Bảo, mày có tiền đồ không thế? Chỉ một chút ánh nắng mà đã tưởng mùa xuân đến rồi sao?

Không thể mong muốn nữa, bây giờ mày nên đi tìm A Diệp.

Nghĩ đến A Diệp cô lại thở dài, vì sao bao giờ cô cũng khiến A Diệp thương tâm?

Lau khô mặt, dứt khoát đi xuống lầu, cô chuẩn bị về.

Ra phòng khách đã thấy Mục Tư Viễn đứng ở cửa.

Từ lúc ăn xong cơm tối đã chẳng thấy anh, bây giờ lại không biết từ đâu chui ra.

"Đi đâu đấy?" Thấy cô xuống, anh xoay người hỏi.

Cô đứng lại, nhìn anh: "Em phải về nhà."

"Về nhà?" Anh tới gần. "Ở đây không phải nhà em sao?"

Câu nói kỳ quái! Sáng không đi là vì Nhạc Nhạc, bây giờ Nhạc Nhạc ngủ rồi không quấn cô nữa thì cô không có lý do gì mà ở lại. Cô không muốn phí lời với anh, nói: "Nhà em ở tiệm mỳ vằn thắn." Nói xong, cô bước xuống bậc thang.

Ở đây không xa lạ như trong núi, tự cô có thể tìm đường về.

"Em đứng lại đó cho anh!" Anh đuổi theo, kéo cô lại. "Em muốn về làm gì? Chuyện tối qua em quên rồi hả?"

Anh bế cô ngồi ở cửa, chói trặt đôi chân cô. "Có muốn anh ôn lại lần nữa cho em không?"

"Anh điên rồi sao?" Cô đánh anh. "Anh muốn làm gì?"

"Em đừng ép anh, bằng không chuyện gì anh cũng làm được đấy!"

Anh cố ý chờ ở đây, tưởng rằng cô không đi, không ngờ cô vẫn đi!

"Em ép anh? Mục Tư Viễn, em cũng sắp bị anh ép điên rồi! Anh rốt cuộc muốn em làm thế nào?"

"Anh muốn em ở đây, không được đi!"

"Không thể nào!"

"Không thể nào? Phải là anh nói mới đúng!" Anh nói, còn ác ý ma sát nơi mềm mại của cô. "Xem ra anh còn phải để em nhớ thật rõ, em là người phụ nữ của ai, nên ở bên cạnh ai!" Nói xong, anh kéo tay cô vào biệt thự.

"Mục Tư Viễn, anh dừng tay." Cô giữ chặt cánh cửa. "Anh tính để em trốn ở đây cả đời sao? Cả đời đều không gặp ba mẹ em ư?"

Mục Tư Viễn sửng sốt, quả thực là không thể, nhưng ngoại trừ cách đó, anh không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

"Vậy em nói anh phải làm sao?"

Cô hất tay anh ra: "Em không muốn anh làm gì cả. Tự em đi tìm A Diệp, em bây giờ đã không xứng gả cho anh ấy. Nhưng em muốn tự mình đi nói rõ ràng với anh ấy."

Cô hít sâu một hơi, xoay người đi.

"Em quay lại cho anh!" Anh quyết không thể để cô đi! Anh tiến lên bế ngang cô rồi đi thẳng vào phòng anh.

"Em ở đây đợi đi!" Anh đè đầu vai cô lại, trong lòng đã có quyết định. "Chờ anh về!"

Nói xong, anh vội vội vàng vàng đi ra khỏi phòng. "Cách", cánh cửa bị khóa lại.

"Mục Tư Viễn!" Cô chạy đến bên cửa sổ, nhìn anh đã chạy ra vườn hoa hét lên: "Anh muốn làm gì?"

Dưới ánh đèn, anh quay lại, giơ tay lên tặng cô một nụ hôn gió, sau đó nhanh chóng nhảy lên xe.

Chương 129: Mọi chuyện không đơn giản

Trợ lý của Công Tôn Diệp đẩy cửa phòng làm việc ra đi vào.

Công Tôn Diệp ngồi gần cửa sổ, điếu thuốc lá đã cháy hết một nửa.

Người trợ lý khẽ thở dài, từ khi cô Cố mất tích ở sân bay hai ngày trước anh ấy đã trở nên như vậy.

"Thiếu gia!"

Người trợ lý đến gần gọi mấy tiếng Công Tôn Diệp mới có phản ứng, đầu quay lại, đôi mắt đỏ nhìn anh ta: "Có chuyện gì?"

"Mục Tư Viễn tới!"

Công Tôn Diệp ngẩn ra: "Cái gì?"

Người trợ lý lên giọng: "Mục Tư Viễn tới!"

Hai nắm đấm nện lên mặt bàn, anh đứng dậy trầm giọng nói: "Cho anh ta vào!"

"Vâng vâng!" Người trợ lý chưa từng thấy dáng vẻ mất bình tĩnh đó của anh, nhanh chóng ra ngoài.

Một lúc sau cửa mở, kẻ khiến người ta căm ghét bước vào, không biết anh ta muốn nói gì nhưng bất kể anh ta muốn nói gì thì anh cũng sẽ không để anh ta nói!

"Mục Tư Viễn, anh còn dám tới đây!"

Công Tôn Diệp tức giận hét lên rồi lao đến tung ra một cú đấm.

Kỳ quái là Mục Tư Viễn không phản kháng, tùy ý để mình bị đánh bật ra, đầu đập mạnh lên tường.

Trán anh rách toang, máu tươi từng giọt trào ra bên ngoài.

"Mục Tư Viễn." Công Tôn Diệp túm cổ áo anh: "Bảo Bảo ở đâu? Ở đâu?"

Mục Tư Viễn đứng lên, để mặc anh ta túm cổ áo mình cũng không hất ra, nói: "Người phụ nữ của tôi ở đâu không cần anh phải biết!"

"Bốp!"

Còn chưa nói xong thì má anh lại dính thêm một đấm, lần này Công Tôn Diệp mạnh tay hơn, khóe môi tức thì nứt toạc, rươm rướm máu.

Anh cười, vẫn không để bụng.

"Công Tôn Diệp!" Anh gọi, chỉ vào khóe môi đang chảy máu của mình: "Đánh đủ chưa hả! Đây coi như là món nợ tôi trả lại cho anh!"

"Anh nợ tôi?" Công Tôn Diệp giận dữ ngược lại cười: "Mục Tư Viễn, hai nắm đấm vừa rồi còn chưa tính!" Nói xong, thêm một cú đấm hung ác nữa lên mặt Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn đau quá che miệng, có thể nghĩ, môi anh giờ chắc là trong tình trạng "thương tích đầy mình".

"Mục Tư Viễn, tôi hỏi anh lần nữa..." Công Tôn Diệp cả giận: "Bảo Bảo đang ở đâu?"

Anh cười: "Nói nhảm ít thôi! Anh cảm thấy tôi sẽ nói cho anh sao?"

"Anh..." Công Tôn Diệp vung tay lên rồi kiềm chế lại, tiếp tục nói: "Mục Tư Viễn, anh không sợ tôi báo cảnh sát à? Bảo Bảo bây giờ là vị hôn thê của tôi, tin tức này mà để giới truyền thông biết rõ thì mặt mũi tập đoàn Mục Thị của anh cũng chẳng còn

đâu!"

Mục Tư Viễn từ cười nhạt chuyển thành cười to. "Công Tôn Diệp, nếu tôi mà để ý đến mặt mũi tập đoàn Mục Thị thì anh nghĩ tôi còn làm vậy sao?"

"Anh..." Công Tôn Diệp ngẩn ra, không nghĩ tới anh ta lại mặc kệ cả công ty!

Sự quan tâm của anh ta với Bảo Bảo đã đến mức như vậy?

Trong lòng Công Tôn Diệp dâng trào lên sự bất an và phẫn hận. "Mục Tư Viễn, anh thực sự ghê tởm..." Tiếp tục một quyền nữa khiến Mục Tư Viễn gần như nằm rạp xuống đất.

Anh ta túm lấy cổ áo anh. "Mục Tư Viễn, anh trả đòn đi!"

Mục Tư Viễn ngẩng lên, có thể do răng cắn vào lưỡi nên máu từ miệng chảy ra, nhìn vào có hơi đáng sợ.

Nhưng anh chỉ giơ tay lên chùi, còn cười: "Công Tôn Diệp, anh có thể đánh nặng hơn đấy! Bảo Bảo đáp ứng lời cầu hôn của anh đều do tôi. Hôm nay tôi để anh giải hận, sau này anh không còn bất cứ quan hệ gì với Bảo Bảo nữa!"

Không ngờ anh nói vậy, anh ta thu nắm đấm lại: "Mục Tư Viễn, không có đơn giản vậy đâu!"

Ánh mắt anh ta lạnh lùng: "Tôi cho anh biết, tuyệt đối không đơn giản như vậy!" Nói xong anh ta đi thẳng ra khỏi phòng.

"Công Tôn Diệp." Anh lảo đảo đứng lên gọi anh ta lại: "Anh còn muốn thế nào?"

Công Tôn Diệp lạnh lẽo nhìn qua, không nói gì, tiếp tục bước đi.

Chết tiệt!

Anh đấm mạnh lên tường, cái gì mà không đơn giản?

***

Chờ rất lâu thì Cố Bảo Bảo mới thấy xe anh về biệt thự.

Cửa xe mở ra, cô vội vã mở cửa sổ la lên: "Mục Tư Viễn, anh đi làm gì vậy?"

Anh hấp tấp cúi đầu, không nghĩ tới cô còn chưa ngủ!

Anh không muốn để cô thấy vết thương trên mặt, không lên tiếng, bước nhanh vào phòng khách.

Người giúp việc trông thấy, kinh ngạc nói: "Thiếu gia, anh làm sao vậy?"

Mục Tư Viễn nhíu mày: "Nhỏ giọng chút, đừng để..."

Còn chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng đập cửa, giọng nói lo lắng của cô từ trong vọng ra: "Mục Tư Viễn, mở cửa, mở cửa..."

Cô ấy cứ vậy thì không đánh thức Hoan Hoan Nhạc Nhạc mới là lạ!

"Đi mở cửa." Anh đành phải bảo người giúp việc còn mình trốn vào thư phòng.

Người giúp việc khẽ cười thầm, đi mở cửa.

"Cám ơn cô." Cố Bảo Bảo nói xong vội chạy xuống lầu nhưng không thấy Mục Tư Viễn đâu cả.

"Cô Cố!" Người giúp việc ở sau khẽ gọi, đợi cô xoay người thì chỉ tay vào thư phòng.

Cô hiểu ý, cười cảm kích: "Cám ơn cô."

Người giúp việc cũng cười lắc đầu: "Mau đi đi. Nhưng mà trên mặt thiếu gia có vết thương, không biết làm sao lại bị nữa."

Trên mặt có vết thương? Cô hấp tấp đi vào thư phòng.

Có thể anh không nghĩ tới cô sẽ đến thư phòng cho nên không khóa cửa.

Lúc cô đi vào thì anh đang xoa cồn lên mặt, trông bộ dạng vụng về kia, chẳng những không rửa vết thương được mà ngược lại còn khiến nó đau hơn.

"Anh sao thế?" Cô chạy đến cầm cồn trong tay anh.

"Sao em biết anh ở đây?"

Mục Tư Viễn quên cả vết thương ở môi, mới khẽ nhếch thôi đã khiến anh đau đến nhe răng.

Cố Bảo Bảo vừa bực mình vừa buồn cười. "Anh đi đánh nhau với ai hay sao? Bị thương mà còn không đi bệnh viện hả?"

Vết máu trên trán đã ngưng lại, chỉ dùng cồn rửa thì sao sạch được!

"Không cần em lo!" Anh giựt cồn lại, còn lâu anh mới thừa nhận là anh lo lắng trở về vì muốn... gặp cô.

Không cần cô quản, cũng không cần người giúp việc giúp đỡ, cứ xử lý vết thương lung tung vậy sao?

Cô chán nản, giữ chặt lọ cồn, đi ra ngoài: "Mau đi theo em."

Thấy anh đứng bất động, cô có chút tức giận, giậm chân: "Anh là trẻ con hả? Vết thương cần xử lý kịp thời, chút thường thức ấy mà anh cũng không biết?"

Anh nhìn cô, bỗng mỉm cười.

Trước đây sao anh không phát hiện ra là lúc cô tức giận cũng cực kỳ... xinh đẹp!

Hai người vào buồng tắm trong phòng ngủ, cô dùng nước ấm rửa vết máu cho anh rồi mới xoa cồn.

Nhưng thế mới thấy không chỉ trán, còn cả môi, hai bên má đều bị thương, cô vừa xoa cồn vừa nghi ngờ hỏi: "Rốt cuộc anh đi làm cái gì thế?"

Nếu đi đánh lộn với người ta thì trên người nhất định cũng bị thương, nhưng sao anh lại đi đánh nhau?

Anh vẫn không trả lời, vòng tay ôm eo cô làm cô dán chặt vào lồng ngực mình.

"Anh đừng như vậy." Cô đẩy anh. "Sẽ không rửa vết thương được."

Ngược lại anh còn quặp cả hai chân như con bạch tuộc quấn lấy cô: "Nhưng như thế mới không đau."

Mặt anh còn ngửa lên cao, ra hiệu cô tiếp tục xử lý vết thương cho anh.

"Anh" thật khiến người ta dở khóc dở cười, nhìn anh như vậy, cô dường như thấy được bóng dáng Nhạc Nhạc.

Hóa ra đàn ông cũng có một mặt trẻ con, tựa như phụ nữ thì làm nũng như bé gái.

"Trên người có bị thương không?" Xử lý xong vết thương trên mặt cô lại hỏi.

Mục Tư Viễn lắc đầu, đứng dậy kéo cô đi: "Anh muốn đi ngủ, em cũng ngủ."

Cô không chịu, kiên trì hỏi: "Anh nói cho em đi, vừa rồi anh đã làm gì? Tại sao lại bị thương?"

"Em đừng hỏi..."

"Em muốn biết!" Cô cắt ngang, ánh mắt kiên định nhìn anh.

Trực giác nói cho cô biết chuyện anh bị thương nhất định có liên quan đến cô.

Trước mặt anh cô luôn nhu thuận, chưa bao giờ bướng bỉnh như thế làm anh ngược lại không có cách nào ứng phó.

"Không có gì cả." Anh bất đắc dĩ, tay đưa ra vuốt tóc cô.

"Chuyện của Công Tôn Diệp em không cần lo, anh sẽ giải quyết tốt."

Nói thế thật đúng là không quen, anh nhún vai, xoay người đi ra ngoài.

Cô ngơ ngác, bỗng hiểu ra điều gì, đuổi theo anh.

"Anh vừa rồi đi tìm A Diệp?" Cô ngồi xuống mép giường, không tin hỏi lại.

Nếu đi gặp A Diệp thì sao anh lại bị thương?

Nhìn thấy vẻ khó tin trong mắt cô, Mục Tư Viễn có chút tức giận, không tự chủ nói ra: "Anh đi tìm anh ta bảo anh ta đánh anh mấy đấm cho hả giận, như thế anh ta cũng coi như không mất mát cái gì rồi!"

Cái gì?!

Cô xoay đầu lại, nhìn vết thương trên mặt anh. "Anh... Anh bảo anh ấy đánh anh? Có phải anh điên rồi không?"

Anh là Đại thiếu gia nhà họ Mục, chú Mục mà biết thì không biết sẽ có chuyện gì?

Thêm nữa, nếu chuyện này bị giới truyền thông biết chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến việc buôn bán của Mục Thị sao?

Đạo lý đơn giản vậy cô còn biết thì anh sao lại không?

Thế mà còn kích động đi tìm A Diệp? Cho dù A Diệp muốn đánh anh, anh cũng có thể tránh mà, vì sao để mình bị thương như thế?

Sự lo lắng, đau lòng của cô trong mắt anh lại biến thành cô đang trách anh.

"Cố Bảo Bảo, em sao thế hả?"

Anh tức giận ném cái gối đầu vào cô. "Bây giờ người bị đánh là anh này! Anh chạy đi ngoan ngoãn cho anh ta đánh, còn chẳng thèm đánh trả lại, lẽ nào là anh sai?"

Cô không nói gì, ôm cái gối anh ném, nước mắt rơi lộp độp.

Anh nhíu mày hỏi: "Lại khóc gì nữa?"

Cô lắc đầu, nghẹn ngào hỏi: "Vì sao... không đánh trả?"

Anh hầm hừ hai tiếng mới nói: "Anh không phải đã nói rồi sao? Anh để anh ta đánh cho hả giận, hả giận rồi, anh ta cũng nên không truy cứu việc hôn sự với em nữa!"

Hóa ra thật sự là vì cô!

Cố Bảo Bảo cúi đầu, nước mắt ướt đẫm mặt gối, cô cố gắng không để mình phát ra tiếng.

Cô biết anh không thích nhìn cô khóc, nhưng cô lại không nhịn được.

"Đừng khóc nữa!" Anh kéo cô lại. "Việc gì phải khóc hả? Anh thật sự không đánh trả, hoàn toàn không làm anh ta thương tổn chút nào."

"Nhưng..." Cô ngẩng đầu lên. "Anh bị thương."

Anh sửng sốt, giờ mới hiểu được ý của cô.

Cô để ý đến anh, không phải đang giận anh.

Tức giận trong lòng nháy mắt chuyển thành vui sướng, một tay anh ôm chặt cô vào lòng. "Ngốc quá, vết thương nhỏ nhặt này không quan trọng."

Anh nâng mặt cô lên: "Bây giờ em nói đi, nói cho anh biết, em vẫn quan tâm anh, trong lòng em không thay đổi, chỉ có một mình anh thôi!"

Anh cần một sự chứng minh.

Giờ phút này, anh muốn được chứng thực!

Nước mắt càng thêm mãnh liệt, lần đầu tiên, cô cảm nhận được rõ ràng tình yêu của anh. Lần đầu tiên, cô cảm nhận được sự nôn nóng trong mắt anh, sự nôn nóng ấy chỉ vì một mình cô.

Nhưng mà...

Cô gật đầu rồi lại lắc đầu: "Những điều đó còn quan trọng không?"

"Với anh thì rất..."

Cô cắt ngang lời anh. "Anh Tư Viễn, anh nghe em nói hết có được không? Em có rất nhiều điều muốn nói với anh."

Nghe lời cô, gương mặt anh dần trở nên dịu dàng, ngón tay thô ráp lướt qua má, lau đi giọt nước mắt cho cô: "Được, em cứ từ từ

nói. Chúng ta còn rất nhiều thời gian, không cần vội."

Thực sự còn rất nhiều thời gian ư?

Cô lắc đầu. "Anh Tư Viễn, trước đây em không hiểu chuyện nên đã làm nhiều việc khiến người ta ghét, nhưng bọn họ nói em là vì thích tiền tài và thân thế của anh mới như vậy, anh có tin không?"

Nghe xong, anh cười, khẽ mắng: "Ngốc quá!"

Nếu anh tin thì anh đã sớm đuổi cô đi không chút lưu tình rồi.

Cô gượng cười, cô cũng biết anh không tin.

Nhưng thấy anh tự phủ nhận, trong lòng cô vẫn trào dâng lên cảm giác ấm áp.

Có câu nói như vậy của anh, cô cũng không uổng phí yêu anh bấy lâu.

"Anh Tư Viễn, khi đó em chỉ một mực nghĩ, vĩnh viễn ở bên cạnh anh."

"Khi đó?" Anh nhíu mày. "Lẽ nào bây giờ em không nghĩ thế nữa?"

Cô cười cay đắng. "Hiện tại em đã rõ, chúng ta không thể."

"Ai nói không thể?" Anh lại tức giận.

Có đôi khi anh thực sự rất giống một đứa bé.

Cố Bảo Bảo xoa xoa má anh: "Đừng vậy mà, vết thương sẽ vỡ

ra đấy."

Cô thoát khỏi ngực anh. "Em đã đáp ứng với A Diệp, A Diệp đối xử tốt với em như vậy, em không thể... Không thể cứ vậy mà thất hứa được, anh Tư Viễn, anh hiểu không?"

"Cái gì mà không thể?" Anh biết cô lại nói đến việc này. "Lẽ nào anh nhận những cú đấm ấy là vô ích?" Môi anh giật giật, luôn cảm giác mình còn có lời chưa nói hết.

Nhưng nhất thời không nhớ ra nổi, anh muốn nói cái gì?

Cô cười miễn cưỡng: "Anh Tư Viễn, mọi việc không đơn giản đâu..."

Lại là câu nói ấy! Chết tiệt!

Anh không nhịn được phát cáu. "Vậy còn phức tạp đến mức..."

Anh hét lên, nói quá nhiều khiến miệng vết thương lại vỡ, máu rỉ ra.

Thật đau quá!

"Không phức tạp, không phức tạp!"

Thấy thế, Cố Bảo Bảo vội nói theo anh, chạy vào phòng tắm lấy khăn mềm lau máu vừa rỉ ra.

"Uống thuốc giảm đau đi." Cô cất cồn và khăn mềm đi, hỏi anh: "Thuốc trong nhà anh để ở đâu?"

"Cái hộp nhỏ trong tủ rượu ở phòng khách."

Anh nói rồi kéo cô tay cô: "Khỏi ngay ấy mà."

Sợ cô thừa cơ bỏ chạy sao?

Cô cười mỉm, đột ngột tiến lên.

Anh chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái, môi giống như bị thứ mềm mại nào đó đụng vào, còn chưa kịp phản ứng thì cô đã chạy ra khỏi phòng rồi.

Anh ngẩn ngơ, trái tim rung động...

Hóa ra khi anh hôn cô là dục vọng, khi được cô hôn mới gọi là tình yêu.

Cố Bảo Bảo mang theo khuôn mặt đỏ rực đứng trước tủ rượu, trong lòng ngọt ngào nhưng nhiều hơn là đắng chát.

Cô mở hộp, tìm thấy thuốc giảm đau nhưng ánh mắt lại rơi vào cái lọ nhỏ bên cạnh.

Cô cầm lên xem, bốn chữ "Trấn tĩnh, yên giấc" đập ngay vào mắt.

***

Một lúc sau cô vào phòng ngủ, cầm một viên thuốc giảm đau và một cốc nước.

Anh uống xong đặt cái cốc sang một bên, sau đó ngẩng đầu nhìn cô: "Bây giờ có thể ngủ chưa?"

Cô mỉm cười gật đầu, chưa kịp nói thì cả người đã bị anh ôm lên giường, đặt ở bên dưới.

"Vừa rồi em hôn anh!" Anh bóp má cô. "Bây giờ anh muốn đòi lại!"

Nụ hôn của anh lập tức hạ xuống, chạm vào gò má mềm mại của cô, vết thương có hơi nhức nhưng anh không dừng lại.

"Anh Tư Viễn." Cô khẽ gọi, nâng mặt anh lên. "Tối nay anh ôm em ngủ được không?"

Cô lại lắc đầu. "Không làm gì hết, chỉ ôm em thôi, có được không anh?"

Nhìn vào cặp mắt to sáng rực của cô, trái tim anh trở nên mềm mại: "Được!"

Anh từng nói, cô muốn thế nào anh cũng đều bằng lòng.

Anh xoay người nằm xuống, cánh tay mạnh mẽ kéo cô vào lòng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vừa hay dán vào vết thương trên cánh tay anh. "Vết thương còn đau không?" Cô hỏi.

Anh thổi một hơi bên tai cô: "Không đau."

Dừng một lúc, anh tiếp tục: "Chỉ cần em ở đây là sẽ hết đau."

Đây có được coi là một lời âm yếm không? Trái tim cô như bị cái gì đâm vào, đau quá.

Cũng may anh không thấy được gương mặt cô, cũng không thấy

được nước mắt của cô.

"Ngủ thôi." Cô nói. "Đã khuya lắm rồi."

Anh gật đầu, có thể do vết thương nên anh thực sự thấy mệt mỏi.

Ngáp một cái, anh nhanh chóng thiếp đi, trong phòng liền trở nên yên tĩnh.

Chỉ có tiếng hít thở của anh cùng những cái nấc nghẹn ngào của cô.

"Anh Tư Viễn." Cô xoay người lại, ánh mắt quyến luyến nhìn khuôn mặt anh. "Em xin lỗi."

Cô đã bỏ thuốc ngủ vào cốc nước của anh, chỉ vậy cô mới có thể đi.

"Em xin lỗi." Cô hôn lên vết thương ở môi anh. "Mọi chuyện thực sự không đơn giản như thế."

Chuyện phức tạp nhất chính là ở trong lòng anh.

Cho dù cô không lấy A Diệp, bọn họ cũng không thể ở bên nhau. Bởi vì anh không yêu em.

Anh có sự chiếm hữu, xót xa, quan tâm em, chỉ là không có tình yêu.

Tình yêu của anh, cuối cùng sẽ dành cho một cô gái khác.

Đến lúc đó, cô còn có thể tiếp tục ở lại bên cạnh anh sao?

Xin tha thứ vì cô không thể.

Chương 130: Anh biết nên làm như thế nào

Mục Tư Viễn nằm mơ. Trong mơ, anh lái xe một mình trên quốc lộ ven biển, giống như không mục đích hoặc như đang tìm kiếm gì đó.

Tìm gì vậy? Đến anh cũng không rõ.

Bỗng, trên bãi biển cách đó không xa hình như có người đang tổ chức hôn lễ.

Trái tim anh không hiểu sao nhức nhối, phóng xe qua đó, khúc nhạc hôn lễ đúng lúc vang lên, các khách mời đều đứng dậy cùng nhìn cô dâu đi lên thảm đỏ.

Anh vội vàng bước đến thì phát hiện ra chú rể lại là Công Tôn Diệp.

Quay đầu lại, bóng cô dâu ngày càng gần, khi anh thấy rõ được gương mặt kia tức thì phát cuồng.

"Cố Bảo Bảo!"

Anh đoạt lấy bó hoa trong tay cô, kéo cô chạy ra xe.

Anh muốn đưa cô đi. Song cô lại không tình nguyện, trên khuôn mặt được trang điểm tinh tế ngập đầy nước mắt.

"Anh Tư Viễn." Cô gọi, giọng nói thương cảm mà đau khổ. "Anh sẽ lấy em ư? Sẽ lấy em ư..."

Anh quay lại nhìn nhưng khuôn mặt cô ngày càng mơ hồ, không nhìn rõ nữa...

"Ba, ba..."

Anh mở bừng mắt thấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc đứng ngay bên cạnh giường, hai đôi mắt to nghi hoặc nhìn anh.

Đang ngủ mà sao ba lại gọi tên mẹ vậy?

Lẽ nào ba cũng đang tìm mẹ giống chúng à?

Hóa ra chỉ là giấc mơ!

Anh xoa đầu bọn nhỏ. "Làm sao vậy?"

"Ba ơi, mẹ đâu ạ?" Nghe vậy, anh quay sang nhìn bên cạnh mình, trống không?

"Có phải mẹ đang ở phòng bếp làm bữa sáng không?" Anh cười hỏi.

Nhạc Nhạc lắc mạnh đầu: "Không có, không có!"

Bé và anh đã đi tìm khắp biệt thự mà không thấy bóng dáng mẹ đâu cả.

Anh nhìn sang Hoan Hoan thì bé cũng lắc đầu.

Cô ấy đi rồi?

Nhất định là thừa dịp anh ngủ!

Cô gái đáng chết này!

Cơn giận bùng lên, anh không muốn bộc lộ ra trước mặt Hoan Hoan Nhạc Nhạc nên đành đè nén: "Có thể mẹ có việc nên ra ngoài rồi, các con đi rửa mặt rồi ăn sáng, xong thì chuẩn bị đến trường nhé?"

"Ba, ngốc ngốc!"

Ngay cả mẹ đi đâu cũng không biết!

Nhạc Nhạc chu miệng quở trách xong mới cùng Hoan Hoan ra ngoài.

Mục Tư Viễn tức cười, thằng nhóc thối kia lại dám quở trách anh!

Cũng do cô gái đáng chết kia hại, anh phải bắt cô về, trói cô ở nhà!

Đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc đến trường rồi anh lập tức bảo tài xế lái xe đến tiệm mì vằn thắn.

Đến đầu hẻm đã thấy ở đó đỗ một chiếc xe!

Là xe của Công Tôn Diệp!

Anh tức tối, chẳng ngờ anh ta đến nhanh như thế!

Cuống cuồng cái gì? Thương lượng việc hôn sự của bọn họ hả?

Anh buồn bực mở tung cửa xe, chạy nhanh vào tiệm mì vằn thắn.

***

Anh không biết là sau khi Cố Bảo Bảo về hôm qua, ba Cố với mẹ Cố đều thức trắng đêm không ngủ.

Bởi vì trước đó Mục Tư Viễn cho người đến nói với bọn họ là Bảo Bảo đang ở cùng với anh, vậy nên khi cô về nhà, bọn họ cũng không hỏi gì, chỉ cực kì không yên lòng: "Bảo Bảo, kế tiếp con định làm thế nào?"

Cố Bảo Bảo biết ba mẹ sẽ hỏi thế, nhưng trong lòng cô cũng không có chủ kiến gì cả.

Mẹ Cố lắc đầu thở dài: "Thiếu gia Tư Viễn tính khí như trẻ con, sao con không về sớm hơn?"

"Bà nói gì vậy?" Ba Cố không đồng ý cách nói của bà. "Bảo Bảo có muốn như vậy đâu hả?"

Ông nhìn sang con gái: "Bảo Bảo, dù nói thế nào thì chuyện này là chúng ta không đúng với nhà họ Công Tôn. Con đã về rồi thì ngày mai ba sẽ đến nhà họ xin lỗi."

Cố Bảo Bảo lập tức lắc đầu: "Ba, ba không nên đi!"

Tuổi tác ba đã cao, cô sao có thể để ông đi làm chuyện đó?

Còn nữa, chuyện này không liên quan gì đến ba mẹ cô cả.

"Muốn đi cũng là con đi." Cô nói.

Mẹ Cố nháy mắt với ba Cố, ý bảo ông ra ngoài trước, bản thân bà ngồi xuống cạnh con gái.

"Bảo Bảo." Bà cầm tay con: "Con nói thật với mẹ, thiếu gia Tư Viễn đưa con đi là vì cái gì?"

Cố Bảo Bảo cúi đầu. "Anh ấy... anh ấy không muốn con lấy A Diệp."

"Không muốn con lấy A Diệp? Lẽ nào cậu ấy muốn lấy con?"

Cố Bảo Bảo nghe xong hoảng loạn. "Mẹ." Cô luôn miệng nói: "Mẹ đừng nói thế, dù gì cũng đừng nói như vậy. Con... chuyện đó, cho tới giờ con... chưa từng nghĩ đến."

Mẹ Cố ngẩn ra.

Nó chưa từng nghĩ đến, chẳng phải chứng minh thiếu gia Tư Viễn cũng không biểu lộ gì trước mặt nó sao?!
Vậy rốt cuộc vì cái gì mà cậu ấy làm vậy?

Nhìn gương mặt mệt mỏi của con, bà cũng không nói thêm gì: "Mấy ngày qua chắc con cũng mệt rồi, đi ngủ trước đi, chuyện có lớn thì cũng để mai hẵng nói."

Xuống nhà, hai ông bà thương lượng cả đêm, cuối cùng quyết định gọi điện cho Công Tôn Diệp trước, bảo anh qua nhà rồi bàn bạc.

Cho nên mới sáng sớm Công Tôn Diệp đã đến.

Cố Bảo Bảo cả đêm cũng không ngủ yên, nghe thấy tiếng anh dưới nhà liền rời giường.

"Bảo Bảo!" Chỉ mới hai ba ngày mà cô như đã gầy đi một vòng,

Công Tôn Diệp đau lòng nhìn cô: "Em sao rồi?"

Cô muốn cười mà chẳng hiểu sao không điều khiển nổi cơ mặt, đành trả lời: "Em không sao. A Diệp, xin lỗi đã để anh lo lắng."

"Đừng nói vậy."

Anh mỉm cười lắc đầu, kéo cô ngồi xuống cạnh ba Cố mẹ Cố.

Ba Cố nhìn bọn họ nói: "A Diệp, xảy ra chuyện như vậy, nói thế nào nhà bác cũng phải có ăn nói với người nhà cháu, cháu sắp xếp xem khi nào tiện thì bác sẽ đến nhà cháu một chuyến."

"Ba!" Cố Bảo Bảo lắc đầu, sốt ruột nói: "Ba đừng có đi, là con đi mới đúng."

"Cái con bé này!" Ba Cố nhìn cô. "Con đi, ba cũng phải đi, như thế mới hợp với cấp bậc lễ nghĩa."

Công Tôn Diệp cười khẽ, đang chuẩn bị lên tiếng cản họ thì lại nghe ngoài cửa có tiếng nói vọng vào: "Hai người không ai phải đi hết!"

Mọi người ngẩn ra, Cố Bảo Bảo hoảng sợ đứng bật dậy nhìn ra bên ngoài: "Anh..."

Sao anh ấy tới đây?

"Thiếu gia Tư Viễn?" Mẹ Cố cũng đứng dậy nghi hoặc nhìn anh.

Cậu ấy tới đây lúc này là có ý gì?

Hình như trên mặt còn có vết thương?

Mục Tư Viễn nhìn mẹ Cố gật đầu coi như chào hỏi, sau đó đi thẳng đến trước mặt Cố Bảo Bảo, cầm tay cô: "Đi về với anh!"

"Anh..." Ngay trước mặt ba mẹ và Công Tôn Diệp, cô không vùng vẫy tránh để anh khó xử, chỉ nói: "Anh đừng như vậy!"

Nghe được câu nói như van xin ấy, cơn giận của anh tiêu tan, anh quay lại nhìn cô: "Vì sao em lại lén chạy về nhà? Anh đã nói mà em không tin sao?" Lúc nói chuyện, sâu trong đôi mắt anh hiện lên tia ưu thương.

Cô hơi sững sờ, lời giải thích đã đến bên mép: "Em..."

"Thiếu gia Tư Viễn." Ba Cố cắt ngang, nói trước: "Đây là nhà Bảo Bảo, nó về là điều đương nhiên."

Anh kéo Cố Bảo Bảo đến bên cạnh mình rồi nói: "Chú Cố, cháu biết chú rất tán thành hôn sự của Bảo Bảo và người đàn ông này, nhưng cháu muốn nói với chú, cháu không cho phép!"

Cố Bảo Bảo vội vàng túm tay anh, ý bảo anh đừng nói nữa, sắc mặt ba Cố ngày càng trở nên thâm trầm.

Nhưng anh không im ngay, vẫn nói cho hết: "Cháu sẽ không để Bảo Bảo lấy người đàn ông khác! Còn về hôn sự của cô ấy và Công Tôn Diệp, cháu đã giải quyết cá nhân với anh ta rồi!" Anh chuyển mắt sang phía Công Tôn Diệp.

Vết thương trên mặt anh không phải lời giải thích rõ nhất hay sao?!

Nhưng ba Cố căn bản không có hứng thú với vết thương trên

mặt anh.

Đôi mắt đầy lửa giận của ông nhìn Mục Tư Viễn, gằn giọng: "Thiếu gia Tư Viễn, tôi ngược lại muốn hỏi cậu, Bảo Bảo lấy ai thì có quan hệ gì đến cậu chứ?"

Ba tức giận rồi! Cô lớn như vậy mà chưa từng thấy sắc mặt ba như thế!

"Ba, ba đừng tức giận. Anh ấy nói lung tung thôi, ba đừng coi là thật."

Cô đẩy Mục Tư Viễn ra, nhỏ giọng cầu xin: "Anh đừng nói nữa có được không? Em van anh đấy."

Anh cúi xuống nhìn gương mặt buồn của cô, không nhịn được cười yêu thương. "Đã nói thì nói rõ ràng luôn, nói xong là ổn rồi."

Nói rõ ràng? Cô đau khổ lắc đầu, anh thì có gì hay mà nói rõ ràng với ba?

"Chú Cố, trước đó cháu đưa Bảo Bảo đi chính là không muốn để cô ấy lấy người đàn ông khác. Nếu mọi người còn khăng khăng bắt Bảo Bảo kết hôn thì cháu sẽ tiếp tục làm như vậy."

Nói gì thế? Đây là lời nói rõ ràng của anh sao?

"Thiếu gia Tư Viễn." Ba Cố giận hoàn toàn, hét lên: "Tôi tôn kính gọi cậu là thiếu gia, đó là bởi gì tôi kính trọng Mục lão gia, cậu đừng có mà khinh người quá đáng!"

Có thể tâm tình quá kích động nên vừa nói xong ông đã ho khan kịch liệt.

Mấy ngày qua lo lắng cho con gái nên ông âu sầu thương tâm không ít, đã có dấu hiệu của cảm mạo, cho nên vừa bắt đầu ho đã khiến ông không thở được rồi.

Mẹ Cố vội vỗ ngực cho ông, nói: "Thiếu gia Tư Viễn, thím xin cậu đừng nói nữa có được không?"

"Trước mặt A Diệp, đừng trách tôi nói không hay, thiếu gia Tư Viễn, cậu nếu thực sự thương Bảo Bảo nhà chúng tôi thì liệu có chuyện ngày hôm nay sao? Cho tới giờ nói những lời này còn có ích gì? Cậu có chủ tâm khiến chúng tôi không được an bình sao?"

Mục Tư Viễn ngẩn ra.

Cố Bảo Bảo thoát khỏi tay anh, đến bên cạnh ba Cố. "Mẹ, mẹ đừng nói nữa, chúng ta đỡ ba lên gác nghỉ ngơi đã."

Cô muốn đỡ lấy ba nhưng bị ông đẩy ra.

"Bảo Bảo!" Ông nhìn con gái hỏi: "Bây giờ con nói với ba, trong lòng con rốt cuộc nghĩ như thế nào?"

"Ba, con..." Đôi mắt cô mờ hơi sương, không biết nên nói như thế nào.

Mẹ Cố đau lòng khuyên nhủ: "Ba nó, ông..."

"Bây giờ ba muốn biết ngay!"

Ba Cố cực kì kiên trì. "Nếu con muốn tiếp tục kết hôn với A Diệp, tất cả mọi chuyện ba sẽ gánh vác! Nếu... trong lòng con vẫn còn mơ tưởng chuyện trước kia thì con đừng trách ba!"

"Ba..."

Ba đang ép cô lựa chọn ông hay Mục Tư Viễn sao?

Cô nhìn bọn họ, mắt ướt đẫm, cô nên làm gì bây giờ?

"Con còn cần suy nghĩ bao lâu nữa?" Ba Cố thúc giục. "Lẽ nào công dưỡng dục bao nhiêu năm nay của ba cũng không bằng người đàn ông này?"

Cô lắc đầu khóc. "Ba... Con..."

Cô phải nói, ép mình nói, cô buông tha Mục Tư Viễn, vĩnh viễn buông tha người đàn ông không thuộc về mình.

"Mục Tư Viễn, anh hài lòng rồi chứ?" Song, Công Tôn Diệp một mực im lặng bỗng nhiên lên tiếng.

Anh bước đến nói: "Hôm nay anh tới làm gì? Anh giày vò Bảo Bảo đến khi nào mới có thể kết thúc?"

Giày vò?

Mục Tư Viễn lạnh lùng nhìn anh ta, tình cảm của anh dành cho cô sao lại gọi là giày vò?

"Công Tôn Diệp, nếu không phải vì kẻ tiểu nhân như anh thì hôm nay sẽ xảy ra chuyện này ư?"

"Kẻ tiểu nhân?" Công Tôn Diệp cười lạnh, mang theo cả chút trào phúng. "Mục Tư Viễn, lẽ nào ai được khen là thương nghiệp kiêu tử [1] đều có suy nghĩ đơn giản như anh?"

[1] thương nghiệp kiêu tử: người nổi trội trong thương nghiệp.

Nói xong, anh ta bất chợt giơ tay vỗ mạnh lên vết thương trên mặt Mục Tư Viễn làm anh đau nhói.

"Anh làm gì thế hả?" Anh giận dữ đẩy anh ta ra.

"Sao hả, đau chứ gì?" Công Tôn Diệp đứng im, cười không cho là đúng. "Chuyện hôm qua, anh muốn tôi từ bỏ hôn sự với chỉ bằng mấy cú đấm thì còn lâu mới đủ!"

Mẹ Cố không nhịn được nhìn thoáng qua ba Cố, bọn họ đang nói gì thế? Bà nghe mà không hiểu gì cả?

Ba Cố không lên tiếng, mím chặt môi nghe bọn họ nói tiếp.

"Vậy anh muốn thế nào?" Mục Tư Viễn quát hỏi.

Công Tôn Diệp giơ hai ngón tay ra: "Muốn tôi từ bỏ việc hôn sự cũng được, nhưng anh nhất định phải làm được hai chuyện!"

"Thứ nhất, lấy tư cách cá nhân của anh đăng báo nói lời xin lỗi ba mẹ, cậu tôi và còn cả tôi nữa."

"Lấy lí do là nhà anh nuôi một con chó dữ, thừa dịp người ta không chú ý chạy vào nhà tôi, mặc dù không cắn ai bị thương mà ngược lại còn bị người nhà tôi đánh bị thương nhưng dù sao cũng đã khiến người nhà tôi hốt hoảng, cho nên đăng báo nhận lỗi."

Cái gì?! Dám mắng anh là chó!

Mục Tư Viễn siết chặt nắm đấm. "Công Tôn Diệp, anh..."

"Thứ hai." Công Tôn Diệp không đếm xỉa đến anh, tiếp tục: "Trong vòng ba ngày, anh tuyên bố với bên ngoài là sẽ kết hôn với Bảo Bảo."

Ba người nhà họ Cố nghe đến điều kiện thứ nhất đã kinh ngạc không thôi rồi, lại nghe đến điều kiện thứ hai thì còn sững sờ hơn.

Mãi cho đến khi Công Tôn Diệp hỏi: "Thế nào? Mục Tư Viễn, anh có làm được không?"

Cố Bảo Bảo ngẩng đầu lên, từ góc độ này ngắm nhìn đôi mắt bình tĩnh sâu thẳm của anh, bên trong dường như không có gì cả, cũng chẳng tồn tại thứ gì.

Cô không khỏi trào phúng bản thân, nhìn gì chứ? Cô đã sớm biết đáp án rồi mà.

"A Diệp, anh đừng nói nữa."

Cô lắc đầu, đi đến trước mặt Mục Tư Viễn: "Anh về đi. Em chỉ hi vọng anh... dù thế nào cũng chăm sóc Hoan Hoan Nhạc Nhạc thật tốt."

Mục Tư Viễn lẳng lặng nhìn cô, trong đôi mắt dâng lên những tia sáng kì dị.

Suy nghĩ của anh vẫn đang dừng lại ở điều kiện thứ hai của Công Tôn Diệp.

- kết hôn với Bảo Bảo -

- kết hôn với Bảo Bảo -

Những từ đó như một chiếc chìa khóa mở cái khóa trong lòng làm anh bất chợt có điều hiểu ra.

Rất nhiều ý nghĩ chưa bao giờ có xuất hiện trong đầu anh.

Khi anh tặng cô nhẫn là anh muốn giữ cô ở bên cạnh mình. Khi anh dẫn cô đi từ sân bay là không muốn cô kết hôn với Công Tôn Diệp. Anh làm mọi chuyện tưởng chừng như không có lý do gì, cho tới lúc này, anh mới hiểu được, tất cả đều cùng chung mục đích.

Những điều anh muốn nói mà không nói ra được, hóa ra đã sớm mọc rễ trong đầu anh.

"Em muốn anh đi?" Anh nhìn cô, niềm vui hiện lên trong mắt.

Đáng tiếc cô lại cúi mặt nên không nhìn thấy, chỉ gật đầu: "Anh đi đi! Những điều A Diệp mới nói anh cũng không cần làm đâu!"

Đôi tay anh giữ chặt bả vai cô, cặp môi sát lại bên tai cô dịu dàng nói ra hai từ: "Chờ anh!"

Nói xong anh buông cô ra, xoay người nhìn Công Tôn Diệp: "Anh nói lời giữ lời chứ?"

"Đương nhiên!" Công Tôn Diệp nhướng mày, chỉ sợ anh ta không làm được!

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, sau đó sải bước ra ngoài.

Ba Cố lắc đầu thở dài. "A Diệp, cháu nói với cậu ta những

chuyện đó để làm gì?"

Công Tôn Diệp cười, chôn sự thương tâm tại nơi sâu nhất trong tim. "Chú à, mọi chuyện còn chưa biết thế nào, chú nghỉ ngơi trước đã, cơ thể quan trọng hơn."

Anh nói đã nói vậy, ba Cố cũng không thể nói gì hơn, dưới sự giúp đỡ của mẹ Cố đi lên gác.

Xung quanh trở nên yên ắng, Cố Bảo Bảo ngồi trên băng ghế, trong lúc nhất thời không biết mình nên nói thế nào với A Diệp.

Anh chủ động ngồi xuống cạnh cô, dịu dàng hỏi: "Bảo Bảo, hai ngày qua, trong lòng em nghĩ gì anh cũng có thể hiểu được."

Đối mặt với người đàn ông cô yêu sâu sắc, trong cô xuất hiện sự mềm lòng, thương tâm, dao động, hối hận, anh đều hiểu.

"Em xin lỗi, A Diệp."

Cô thực sự không biết còn có thể nói gì.

"Đừng nói xin lỗi." Anh lắc đầu. "Bây giờ anh muốn hỏi em, em sẽ lấy anh ta chứ?"

Cô ngạc nhiên, tiếp đó lắc đầu: "Không thể đâu A Diệp, anh ấy không thể nào lấy em."

"Nếu anh ta bằng lòng?" Anh không cho cô trốn tránh vấn đề này.

Cố Bảo Bảo ngơ ngác, nếu anh ấy bằng lòng? Nếu anh ấy bằng lòng!

Đã rất lâu cô không mơ mộng, cho nên còn chưa biết trả lời ra sao.

"A Diệp, em không phải người đè nặng thứ gì cả, nếu một thứ mà lúc nào cũng không chiếm được thì em sẽ không nghĩ tới nó nữa."

Nhưng em sẽ bỏ nó vào đáy lòng, giả vờ như không nghĩ nữa nhưng lại lén lút khóc thầm.

Anh không nói ra, chỉ khẽ mỉm cười, đứng lên nói: "Anh về trước đây."

"A Diệp!"

Cô vội đứng dậy, không hiểu vì sao anh không nhắc đến việc hôn sự của bọn họ?

Anh biết rõ tâm tư của cô, lắc đầu: "Bảo Bảo, người nhà anh em không cần lo. Còn chuyện của chúng ta cứ giao cho thời gian đi."

Giao cho thời gian? Cô khổ sở cúi đầu, không đành lòng nhìn bóng lưng đi xa của anh.

Như thế nhất định rất thống khổ, rất cô đơn.

Bởi vì anh đưa hết cơ hội cho cô, còn vết thương thì để lại cho... chính bản thân.

Chương 131: Thân phận hợp pháp

Mục Phong Minh ra khỏi phòng ngủ thì đã sáu rưỡi tối.

"Tiểu thiếu gia còn chưa về à?" Ông hỏi người giúp việc.

Người giúp việc gật đầu. "Lão gia, vừa rồi thiếu gia gọi điện tới nói tiểu thiếu gia hôm nay ở chỗ cậu ấy."

"Cái gì?"

Ông lắc đầu thở dài, mấy ngày không được gặp hai đứa bé, thật đúng là nhớ chúng.

Ông già thật rồi! Có lẽ cũng nên nghĩ đến chuyện chuyển về biệt thự nhà họ Mục.

Sau đó bảo Mục Tư Viễn đưa hai đứa nhóc kia về, tốt nhất nó cũng tìm được luôn một người vợ.

Cả nhà ở bên nhau lại trở thành chuyện ông hy vọng nhất lúc này!

"Đing đong..."

Tiếng chuông cửa dồn dập gọi ông lại từ mộng tưởng đẹp đẽ, quay lại nhìn thì thấy trợ thủ đắc lực của ông vội vã đi vào.

"Có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?" Ông nhíu mày hỏi.

"Là chuyện liên quan tới thiếu gia và cô Cố!" Người trợ lý đưa tập văn kiện cho ông.

Ông mở từng phần ra xem, sắc mặt từ thảng thốt trở thành ngạc nhiên, tiếp đó ông cầm tập văn kiện đập mạnh lên bàn. "Đây là trò quỷ gì vậy? Cổ Tín Dương muốn làm gì?"

Người trợ lý lau mồ hôi trán, trả lời: "Bây giờ để giải quyết vấn đề này chỉ có hai cách. Thứ nhất, cô Cố phải lấy ra bằng chứng chứng minh mình không nhận hối lộ. Thứ hai, giữa cô ấy và thiếu gia có một thân phận hợp pháp."

Chuyện đã xảy ra thì anh ta trực tiếp nói ra phương án giải quyết, đây cũng là tác phong từ trước tới nay của Mục Phong Minh.

"Cách thứ nhất liệu có phải không thuận lợi lắm không?" Mục Phong Minh trầm ngâm chốc lát rồi hỏi.

Người trợ lý lắc đầu. "Cổ Tín Dương nếu có thể tố cáo, tôi đoán anh ta đã nắm được bằng chứng."

Nghe vậy, ông ngoảnh lại nhìn người trợ lý: "Anh vì sao không nói chỉ có một cách?"

Người trợ lý cười gượng. "Mục tổng, cách thứ hai... kỳ thực cũng không coi là cách!"

Mục Phong Minh thở ra. "Thân phận hợp pháp với thiếu gia là thế nào? Nói theo góc độ của pháp luật!"

"Vợ chồng!" Người trợ lý trả lời ngắn gọn.

Một lúc sau anh ta nói tiếp: "Nếu lão gia tốn một số tiền lớn đứng ra tìm quan hệ thì cũng là một cách!"

Mục Phong Minh rơi vào trầm tư.

Cố Bảo Bảo là mẹ của Hoan Hoan Nhạc Nhạc, nếu để nó làm con dâu ông không phải là tốt lắm sao?

Nhưng... nếu Tư Viễn không thích thì ông cũng không thể miễn cưỡng!

"Như vậy đi!" Một lát sau ông mới phân phó: "Chúng ta tạm thời mặc kệ để xem thái độ của thiếu gia thế nào rồi nói."

Người trợ lý gật đầu: "Tôi hiểu thưa lão gia!"

***

Anh nói "Chờ anh" là có ý gì?

"Bảo Bảo, mau tới ăn cơm đi con."

Nghe mẹ gọi, cô đáp lại, cởi bỏ bao tay và tạp dề, từ sân rửa chén bát phía sau đi ra phòng ngoài.

Bên bàn cơm chỉ có một mình mẹ, cô lo lắng hỏi: "Mẹ, ba đã khá hơn chưa ạ?"

Cả ngày hôm nay không thấy ba xuống ăn gì cả, có phải đã bị cảm cúm nặng rồi không?

Mẹ Cố lắc đầu: "Con đừng quản, cái tính thối của ông ấy lại tác quái ấy mà. Thôi ăn cơm."

Bà gắp thức ăn vào bát con gái. "Ăn nhiều chút đi, xem con đã gầy đi thế nào này."

Cô cười, trong lòng ấm áp hẳn lên.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, mẹ đều quan tâm cô như thế.

Cô ngồi xuống, vừa bới cơm vào miệng thì thấy có người đi vào.

Cô nghi hoặc đứng dậy, chưa kịp lên tiếng thì một người đàn ông trong số đó đã mở miệng hỏi: "Xin hỏi cô là Cố Bảo Bảo phải không?"

Tìm cô? Cô gật đầu, mẹ Cố đi lên trước hỏi: "Xin hỏi các anh chị tìm con gái tôi có chuyện gì không?"

Xác nhận được thân phận rồi, người đàn ông đứng đầu móc giấy chứng nhận công tác từ trong túi ra: "Tôi ở tổ điều tra hối lộ thương mại. Có người tố cáo cô trong thời kỳ đảm nhiệm chức vụ ở tập đoàn Mục Thị đã từng thu hối lộ để ngụy tạo tài liệu, xin cô đi theo chúng tôi quay về điều tra."

Cố Bảo Bảo ngơ ngác, tiếp đó lắc đầu: "Tôi không có nhận hối lộ."

Người nọ mặt không đổi sắc nói: "Có đúng vậy không thì bây giờ chúng tôi chưa thể khẳng định, cho nên xin cô theo chúng tôi về điều tra."

Anh ta nháy mắt, hai cô gái phía sau liền tiến lên kèm chặt Cố Bảo Bảo.

Mẹ Cố luống cuống, hét lớn: "Ba nó, ông mau xuống đây, có chuyện xảy ra rồi!"

"Mẹ. Mẹ và ba đừng lo, con không làm gì thì sẽ không có chuyện gì đâu."

Đến tận cửa cô mới nói hết câu, mẹ Cố đuổi theo cũng không kịp, bà chạy đến đầu ngõ thì Cố Bảo Bảo đã bị bọn họ đưa lên

xe rồi.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo!"

Mẹ Cố lo lắng gọi to, lúc này ba Cố cũng chạy ra, hoảng hốt hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Tôi cũng không biết nữa." Mẹ Cố hoảng loạn nói: "Bọn họ nói Bảo Bảo nhận hối lộ ngụy tạo tài liệu nên đã bắt nó đi rồi!"

Nhận hối lộ? Ngụy tạo tài liệu?

Ba Cố cũng không tin con gái lại làm chuyện như vậy, nhưng tình huống lúc này lại khẩn cấp. "Tôi gọi cho A Diệp rồi sau đó chúng ta đến đồn cảnh sát xem thế nào!"

Cũng chỉ có thể làm như vậy, mẹ Cố gật đầu.

Đi cùng cảnh sát qua một hành lang dài, Cố Bảo Bảo đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Căn phòng nhỏ, ngọn đèn treo thấp lóa mắt, đây là phòng thẩm vấn.

"Ngồi đi!" Nữ cảnh sát ra mệnh lệnh ngắn gọn.

Cô ngồi xuống, nhìn người cảnh sát ngồi đối diện cầm một tập tài liệu từ trong cặp nhựa ra. "Cố Bảo Bảo, chữ ký này có phải do cô viết không?"

Cô cúi đầu, dưới ánh đèn chói mắt cô thấy được tài liệu kia không khỏi ngẩn ngơ.

Đây là thư ưu tiên chuyển nhượng cổ phần mà ngày đó ở trong nhà kho Cổ Tín Dương bắt cô phỏng theo chữ ký của Mục Tư Viễn để ký lên!

Cô hoảng sợ, vừa rồi ở tiệm mỳ vằn thắn, vị cảnh sát mặc thường phục đó nói là nhận được đơn tố cáo!

Lẽ nào người tố cáo chính là Cổ Tín Dương? Tại sao anh ta làm vậy?

Cô tự hỏi mình không làm chuyện gì tổn thương đến anh ta, tại sao anh ta lại cắn ngược lại cô?

"Chuyện này không phải do tôi tự nguyện..."

Người cảnh sát cắt ngang lời cô. "Cố Bảo Bảo, đây không phải trọng tâm, cô chỉ cần trả lời phải hay không phải!"

Cô đảo mắt, cắn răng nói: "Phải!"

Người cảnh sát tiếp tục hỏi: "Vậy xin hỏi cô có quan hệ như thế nào với Mục Tư Viễn?"

Quan hệ như thế nào?

Trong lòng cô mù mịt. "Không có quan hệ gì cả."

Người cảnh sát lại hỏi: "Vậy cô có dược anh ta trao quyền ký tên hay không?"

"Không."

"Chức trách công việc của cô có bao gồm việc ký tên giúp anh ta

hay đáp ứng bất cứ chuyện gì không?"

"Không."

Các câu hỏi ngày một đi sâu, trong lòng cô nặng trĩu, dường như cô đã hiểu ra gì đó.

Quanh chuyện ký tên, mấu chốt nhất chắc là: Có phải cô có quan hệ đặc biệt gì với Mục Tư Viễn.

Cô và anh thì coi như có quan hệ gì chứ? Là mẹ của con anh, hay là bạn giường?

Nhưng hai thân phận đó đều không cho cô quyền hợp pháp ký tên lên tài liệu này.

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một người cảnh sát đi đến rỉ tai mấy câu với người thẩm tra, người thẩm tra nhíu mày rồi vội vàng ra ngoài.

Nhìn cánh cửa đóng "rầm", trong đầu cô chợt lóe.

Trong trí nhớ, bên ngoài biệt thự của Mục Tư Viễn, cô gặp Cổ Tín Dương, anh ta đã nói: Tôi chuẩn bị một món quà tặng cô, hy vọng cô sẽ thích!

Món quà!

***

Tám rưỡi tối, văn phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Mục Thị.

Thư ký chủ nhiệm tóm tắt đơn giản lại tình huống, sau đó nhìn lên gương mặt tồi tệ của Mục Tư Viễn.

"Tại sao có thể như vậy?" Anh tức giận đập bàn. "Cái tên Cổ Tín Dương này, đã đến Nam Phi rồi mà còn không thành thật!"

Thư ký chủ nhiệm ngược lại còn cười. "Mục Tổng, anh bớt giận, chẳng lẽ anh quên rồi à? Trước khi anh ta đi Nam Phi không phải nói muốn tặng anh một món quà lớn đó sao?"

"Món quà lớn?"

Anh nghi hoặc nhìn thư ký chủ nhiệm, cái đầu tăng tốc rất nhanh.

Đột nhiên, trước mắt anh sáng ngời. "Ý của cô là...?"

Thư ký chủ nhiệm cười gật đầu. "Mục Tổng, tôi cho rằng anh bây giờ nên lập tức đi nộp tiền bảo lãnh cho cô Cố, sau đó mau chóng tổ chức hôn lễ, như vậy mọi chuyện sẽ hóa thành không!"

Mục Tư Viễn vỗ bàn. "Kỳ thực tôi đã chuẩn bị xong hết rồi! Căn bản không cần Cổ Tín Dương hao tâm tổn trí!"

Anh cầm tờ giấy đặt bên cạnh đưa cho cô: "Cô đi đi, mua lấy một trang quảng cáo trên báo tin tức hàng ngày lớn nhất rồi đăng cái này lên trong ba ngày!"

Thư ký chủ nhiệm cầm xem, vừa kỳ quái vừa buồn cười: "Mục Tổng, nhà anh nuôi chó từ khi nào vậy? Còn thả nó ra cắn người nữa?"

Thế nào mà cô lại không biết? Nếu anh thực sự nuôi chó, tin

chắc lượng công việc của người thư ký cô đây sẽ tăng lên.

Mục Tư Viễn lườm cô. "Đừng nói nhảm. Bây giờ tôi đến đồn cảnh sát, cô nên nghĩ xem nên chuẩn bị bao nhiêu tiền lì xì cho ông chủ mình đi!"

Nói xong anh nhướng mày cười, đi ra khỏi phòng làm việc.

Đoàn người đến đồn cảnh sát, Mục Tư Viễn xem như là nhân vật công chúng, không tiện xuất hiện trong trường hợp này, thư ký chủ nhiệm liền bảo trợ lý của anh đi nộp tiền bảo lãnh cho Cố Bảo Bảo.

Thấy trợ lý đã vào đồn cảnh sát nhưng anh vẫn không nhịn được xuống xe.

"Mục Tổng." Thư ký chủ nhiệm khuyên nhủ: "Lát nữa cô Cố lên xe là có thể gặp anh rồi."

Anh lắc đầu. "Bị đưa tới đây, cô ấy nhất định rất sợ, tôi muốn ra đón cô ấy."

Cô còn nói được gì nữa? Chỉ đành cùng đi chờ với anh.

"Mục Tổng." Cô không nhịn được nói. "Kỳ thực việc của Cổ Tín Dương đã qua, vì sao anh nói nguyên nhân sự việc trước đây cho cô Cố?"

Mặc dù anh vì bảo vệ cô Cố, nhưng cô Cố nhất định còn chưa biết.

"Không cần thiết." Anh hờ hững nói. "Tôi biết trái tim cô ấy dành cho tôi, mặc kệ chuyện gì cũng không thay đổi là đủ rồi."

Không biết anh chợt nhớ ra gì đó, trên gương mặt hiện lên sự vui vẻ: "Cô yêu một người mà người đó toàn mang đến tổn thương cho cô thì liệu cô có còn tiếp tục yêu người đó không?"

Thư ký chủ nhiệm vô cùng nghiêm túc suy nghĩ. "Tôi nghĩ tôi sẽ không."

Nhưng cô ấy thì sẽ.

Cô ấy chính là như vậy. Luôn miệng nói không yêu nhưng vẫn vì anh mà lo lắng, vì anh mà vui vẻ, cũng vì anh mà đau lòng.

Nhớ tới cô, nhớ tới tất cả mọi điều về cô, dòng tình cảm ấm áp chảy xuôi trong lòng anh.

Anh nghĩ, lát nữa cô ra đây, anh nhất định sẽ không để ý tới gì khác mà tiến lên ôm chặt lấy cô.

Song đợi một lúc mà chỉ thấy có người trợ lý.

"Mục Tổng!" Người trợ lý chạy ra. "Cô Cố đã được nộp tiền bảo lãnh rồi."

"Đã được nộp tiền bảo lãnh?" Đôi lông mày rậm của anh nhíu lại. "Ai đã nộp bảo lãnh?"

"Công Tôn Diệp!" Người trợ lý lâu như vậy mới ra ngoài chính là vì đi hỏi chuyện này.

Đúng rồi! Còn ai có thể lấy tốc độ nhanh chóng nộp tiền bảo lãnh cho cô được chứ?

Chỉ có một người, Công Tôn Diệp!

***

Công Tôn Diệp nghe ba Cố nói rõ tình hình trong điện thoại xong liền dẫn luật sư đến đồn cảnh sát.

Anh biết chuyện này không phải đùa, không nói cái khác, chỉ nói việc để Cố Bảo Bảo đợi cả đêm ở chỗ như thế cũng đã khiến anh ngủ không yên!

"Thiếu gia." Luật sư sau khi biết tình hình cụ thể cũng không nóng nảy nộp tiền bảo lãnh ngay mà kéo Công Tôn Diệp sang một bên. "Chuyện này không đơn giản như chúng ta nghĩ, tôi vẫn nên nói cặn kẽ trước cho anh."

"Anh nói đi."

Công Tôn Diệp ngồi xuống, nghe anh ta nói: "Nếu cô Cố không có chứng cứ chứng minh mình không nhận hối lộ thì qua nét bút và dấu vân tay giám định được trên tài liệu đã có thể định tội cho cô Cố! Rất rõ ràng là bây giờ cô Cố hoàn toàn không có chứng cứ nào cả!"

"Vậy sẽ phải nhờ anh rồi!"

Công Tôn Diệp kỳ quái nhìn anh ta, không hiểu vì sao anh ta nói những lời này.

Anh ta là luật sư, việc thu thập chứng cứ không phải việc anh ta phải làm sao?

Nhưng luật sư lắc đầu: "Thiếu gia, tôi cho rằng việc này đã

được người ta tỉ mỉ sắp xếp!"

"Thứ nhất, đối với Mục Thị thì nếu không xảy ra chuyện chuyển nhượng cổ phần thì hai văn kiện kia có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Thứ hai, chuyện này không cần bất kì điều kiện gì khác, có một cách giải quyết!"

Công Tôn Diệp ngẩn ra: "Cách gì?"

"Nếu cô Cố có thân phận hợp pháp với Mục Tư Viễn thì chuyện này rất dễ giải quyết!"

Thân phận hợp pháp?!
Công Tôn Diệp hít một hơi.

Một lúc sau, anh mới lên tiếng: "Không sử dụng cách này có được không?"

Luật sư suy tư rồi nói: "Có thể. Nhưng trước hết cô Cố nên tránh một thời gian, sau đó chúng ta từ từ triển khai hoạt động."

Anh gật đầu. "Anh đi nộp tiền bảo lãnh trước đi!"

Luật sư xoay người vào phòng cảnh sát, anh đến trước cửa sổ, nhìn bầu trời đen thăm thẳm, hai nắm đấm dần siết chặt.

"A Diệp?"

Giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng, anh xoay người, trên gương mặt đã hiện lên nụ cười.

" Bảo Bảo!" Anh ôm chầm lấy cô. "Không sao chứ? Bọn họ có làm gì em không?"

Cô cười khẽ. "Em không sao, chuyện đó em chưa từng làm, anh không cần lo cho em."

Anh sao có thể không lo cho cô? Anh nhìn cô nhưng không nói ra.

"Được rồi, bây giờ về nhà trước nhé? Anh tiễn em."

"Cám ơn anh, A Diệp."

Cô đi theo anh lên xe.

Nhưng khi lái xe đến cây cầu bắc * *lqđ* qua hai bên bờ thì anh lại rẽ trái mà không quay về tiệm mì vằn thắn.

"A Diệp?" Cô khó hiểu nhìn anh. "Anh muốn đi chỗ nào nữa à?"

Trên gương mặt anh hiện lên nụ cười, nó có vẻ miễn cưỡng và không chân thật. "Bảo Bảo, chúng ta ra biển đi."

Ra biển? Vì sao?

Cô muốn hỏi nhưng nhìn ánh mắt trầm tĩnh của anh cô lại không lên tiếng.

Tóm lại, A Diệp sẽ không làm tổn thương cô, cô không cần phải sợ.

Nhưng càng đi về phía trước thì cô càng kinh ngạc, sao lại tới nơi này?

Tuy cô chỉ ở đây đúng một đêm vào năm năm trước nhưng đó là đêm mà cả đời cô sẽ không quên!

Năm năm trước, cô ôm Nhạc Nhạc mới sinh ra được một ngày đã lên thuyền ở bến tàu tại bờ biển này!

Tại sao anh mang cô tới đây?

Còn đang kinh ngạc thì xe anh đã dừng lại, anh nói: "Bảo Bảo, xuống xe thôi."

Cô ngơ ngác đi xuống, nhờ ánh đèn ở bến tàu mà thấy rõ mọi thứ ở nơi này.

Chúng không có biến đổi gì so với năm năm trước.

"A Diệp." Gió thổi bay mái tóc cô, cô mặc kệ nó tung bay, chỉ muốn biết: "Tại sao lại tới đây?"

Công Tôn Diệp không trả lời câu hỏi, chỉ nói: "Bảo Bảo, em còn nhớ nơi này không?"

Cô gật đầu, đương nhiên là nhớ.

Anh cười, lại hỏi: "Em còn nhớ năm năm trước lúc anh dẫn em tới đây em đã nói gì với anh không?"

Cô đã nói gì với anh?

Ký ức như con thoi, cô nhìn ánh đèn cô độc trên ngọn đèn cạnh bến tàu, hình như bản thân lại trở về buổi tối của năm năm trước.

Lúc đó, cô cũng nhìn đèn như thế và nói với anh: "A Diệp, em muốn rời khỏi đây."

Anh hỏi: "Em muốn đi đâu?"

"Muốn đến một nơi mà không ai biết em." Nơi mà không có anh ấy.

"Vậy con của em thì phải làm sao?" Anh lại hỏi.

Cô lắc đầu. "Anh ấy chỉ cần một đứa bé. Còn đứa còn lại em muốn dẫn nó đi. Đó là con em, em sẽ dùng cả đời yêu thương nó."

Nước mắt cô lăn xuống rồi bị gió thổi bay.

Anh quay đầu đi, nhìn thuỷ triều lên xuống trong đêm tối. "Quên đi, Cố Bảo Bảo, em không quên anh ta được thì cũng đừng để bản thân mình chịu tội."

"Không, không." Cô lắc đầu. "Em nhất định phải quên anh ấy, nhất định phải quên anh ấy. Một năm không được thì hai năm, ba năm, bốn năm, năm năm cho đến một ngày em sẽ quên được anh ấy!"

Năm năm, thật sự là năm năm.

Hôm nay của năm năm sau, cô vẫn không thể nào quên anh.

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp bước lên trước. "Em thực sự không thể quên anh ta, em chỉ quên đi lời thề của chính mình thôi."

"A Diệp." Cô rưng rưng nhìn anh: "Vậy em nên làm gì bây giờ? Nếu trái tim em có một chốt mở để em kiểm soát nó thì đã tốt."

Anh không để ý đến lời nói đùa của cô, nghiêm túc nói: "Bảo Bảo, em hãy đi khỏi đây thêm lần nữa đi. Lần này đến Canada, đi xa khỏi anh ta hơn, có được không?"

Đi khỏi thêm lần nữa?

Cô vừa ngạc nhiên vừa mờ mịt nhìn anh, vì sao anh đột nhiên nói với cô như vậy?

Không chờ cô phản ánh kịp, anh nói tiếp: "Anh đã liên hệ được một chiếc thuyền tốt, mười phút nữa sẽ đến. Đến Canada sẽ có người đón em, anh đã sắp xếp mọi chuyện rồi."

"A Diệp." Cô hoảng sợ đẩy anh ra. "Em không đi, tại sao em phải đi?"

Chương 132: Em lấy anh đi

"Bảo Bảo, em nghe anh nói này!"

Anh ôm vai cô, đôi mắt sáng ngời nhìn cô chăm chú: "Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, em nhất định phải ra nước ngoài tránh một thời gian biết không?"

Cô không muốn. "Em chưa từng làm chuyện đó, em không cần trốn!"

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp cuống cuồng. "Chuyện này không có đơn giản, em nghe anh lần này đi!"

Sự lo lắng của anh làm cô im lặng.

Một lúc sau cô ngẩng đầu, kiên định nhìn anh: "A Diệp, em nghe anh. Nhưng em muốn biết chuyện này không đơn giản ở chỗ

nào?"

Đã quyết định không nói, nhất định không nói nhưng rồi lại nói ra. "Bảo Bảo, nếu em không đi, không tránh cũng được, chuyện này còn một cách giải quyết..."

"Cái gì?"

"Em kết hôn với Mục Tư Viễn!"

Chỉ mấy từ thôi đã khiến cô giật mình.

Nguyên nhân mà vì sao cảnh sát luôn hỏi quan hệ giữa cô và Mục Tư Viễn, hóa ra...

Tại sao cô không nghĩ đến chứ, Cổ Tín Dương tặng cô phần quà lớn lại là cái này!

"Điều này..."

Cô cười hoảng, khó tin. "Điều này sao có thể? Đúng là chuyện đùa..."

Song trái tim cô lại run rẩy.

Cô không ức chế được suy nghĩ, nếu anh ấy biết chuyện này, anh ấy sẽ làm gì?

"Bảo Bảo!" Công Tôn Diệp thấy rõ biến hóa trong mắt cô, trong lòng âu sầu. "Em đang nghĩ gì thế? Có phải em muốn nhân cơ hội này lấy anh ta?"

Cô không biết nói gì.

Có lẽ lời anh nói mới thật sự là suy nghĩ sâu trong lòng cô.

Nhưng... im lặng một lúc cô lại lắc đầu.

"A Diệp, anh thật biết nói đùa, cho tới bây giờ em cũng không nghĩ tới việc lấy anh ấy."

"Vậy em đi chứ? Thuyền sắp tới rồi."

Thấy cô nhíu mày, nét mặt do dự, anh tiếp tục nói: "Anh sẽ nói rõ với phía cô chú, đợi anh xử lý xong chuyện này thì em về!"

Cô cười, anh đã nghĩ xong mọi việc cho cô, vì sao cô còn không đi?

Lẽ nào cô thực sự đang chờ, chờ người kia tháo gỡ chuyện này sao?

Không, cô không cần chờ.

Chờ đến chờ đi, cuối cùng chỉ có thất vọng và đau lòng mà thôi.

"A Diệp." Cô ngẩng đầu, hạ quyết tâm. "Chuyện bên này xin nhờ anh."

Đúng lúc này từ xa vang lên tiếng động cơ "xình xịch", thuyền tới rồi!

Công Tôn Diệp cầm tay cô, đưa một cái túi nhỏ đã chuẩn bị theo bên cạnh cho cô: "Anh đã thu xếp mọi thứ, số tiền này em cầm để phòng ngộ nhỡ có cái gì cần đến."

Tuy thời gian đi không lâu nhưng nó cũng là biệt ly, anh ôm lấy cô dặn dò: "Nhớ giữ gìn sức khỏe đấy Bảo Bảo!"

Thấy cô gật đầu, anh mới buông cô ra. "Thuyền gần tới rồi, để khỏi phiền toái thì anh tránh trước. Đến Canada anh sẽ gọi điện cho em."

Nói xong anh cùng luật sư rời khỏi bến tàu.

Nhìn bóng lưng bọn họ xa dần, bến tàu chợt trở nên yên tĩnh.

Tiếng xình xịch từ động cơ ngày càng gần, cơn gió lạnh theo đó thổi lướt qua Cố Bảo Bảo.

Cô xoay người nhìn ánh sáng trên thuyền đỗ lại ở bến tàu.

"Lên thuyền đi!" Người trên thuyền hô lên: "Lát nữa sẽ lỡ chuyến tàu lớn đấy."

Cô gật đầu, từng bước đi tới trước.

Đến bên cạnh con thuyền kia thì người nọ liền kéo cô lên.

Cô vươn tay ra nắm, cảm nhận được vết chai dày trong lòng bàn tay người nọ.

Mọi thứ giống hệt năm năm trước.

Đêm khuya đen thăm thẳm, những cơn gió lạnh lẽo, đôi tay mạnh mẽ từng ôm Nhạc Nhạc lên trước giúp cô, sau đó cũng kéo cô lên thuyền.

Nhưng... giống như có một giọng nói đang hỏi, có thật là giống

không?

Cố Bảo Bảo?

Hai tiếng "chờ anh" kia không có chút ý nghĩa nào với cô ư?

Không được nhớ tới nữa, không thể nhớ tới nữa!

Cô chặn nó lại, hãy cứ đi như vậy đi.

Giọng nói kia lại không tha cho cô, liên tục nói: Cô muốn đi thật ư? Coi như lần này đi rồi, từ nay hai người sẽ trở thành người dưng nước lã, cô vẫn muốn đi?

Cô thực sự có thể quên đi tình cảm của mình? Quên cả anh ấy?

Không còn trong thế giới của anh ấy, cô có thể sống tốt được chứ?

Thật sự có thể chứ?

Vậy tại sao lúc trước cô còn về đây?

Chỉ vì gặp Hoan Hoan sao?

Cô lừa được toàn thế giới chứ không lừa được chính cô!

Không lừa được chính cô!

"Dừng thuyền lại, dừng thuyền lại!" Cô gần như suy sụp hét. "Dừng lại, dừng lại!"

Người nọ nghi hoặc nhìn cô: "Có phải cô quên gì không? Không còn thời gian nữa đâu!"

Nếu hôm nay không đuổi kịp thuyền lớn, ngủ qua đêm trên biển là thứ yêu, quan trọng hơn là muốn lên thuyền lớn thì phải thu xếp lại lần nữa.

Cố Bảo Bảo lắc đầu, nước mắt lẫn lộn. "Tôi không đi, không đi, xin anh để tôi quay lại, cho tôi quay lại."

Người nọ sửng sốt, ngài Công Tôn đã dặn anh ta là đưa cô gái này đi mà!

"Xin lỗi, không có lệnh của ngài Công Tôn..."

Còn chưa nói xong thì đã thấy cô gái kia trèo lên lan can thuyền, cô ta muốn nhảy xuống?

"Cô đừng có làm thế!" Anh ta vội vàng khuyên ngăn. "Tôi lập tức quay lại, quay lại ngay!"

Thuyền mới chỉ đi được 300m, không bao lâu liền quay về bến tàu.

Nhưng với Cố Bảo Bảo lại là một lựa chọn khó khăn.

Chọn ở lại, cô sẽ phải tự đối mặt, tất cả mọi chuyện sắp xảy ra, dù tốt hay xấu cũng phải đối mặt với chúng.

Bước thật nhanh xuống thuyền, chân cô loạng choạng té ngã trên bến tàu.

Chiếc thuyền phía sau lại xình xịch đi xa.

Cô thở dài, muốn đứng dậy về nhà mới phát hiện sức lực như bị

rút mất, trong một lúc cô không đứng lên nổi.

Chân bị làm sao vậy?

Cô ảo não đấm mấy cái lên đùi, cách đó không xa vang lên tiếng bước chân.

Là A Diệp ư? Cô nên giải thích với anh như thế nào?

Nhờ ánh đèn ở bến tàu, cô áy náy ngẩng lên nhưng điều hiện ra trước mắt khiến cô ngây dại.

Mãi đến khi người này ngồi xuống bên cạnh cô, bốn mắt nhìn nhau, cô vẫn chưa tỉnh lại.

Anh cũng không nói gì, chỉ vòng tay ôm chặt cô trong ngực.

Hơi ấm quen thuộc thấm vào từng hơi thở lạnh giá, mặt cô áp vào cổ anh, giọng nghẹn ngào: "Sao... sao anh lại ở đây?"

Anh không trả lời mà hỏi: "Vì sao không đi nữa?"

Cô lắc đầu, khó khăn lắm mới không để đôi mắt lại ướt đẫm thêm lần nữa.

Cô muốn nói nhưng lại không nói ra được gì cả.

Anh nâng mặt cô lên, ngón tay cái lau nước mắt cho cô. "Cô bé ngốc, đừng khóc."

Nói xong, môi anh nhẹ nhàng ấm áp hôn cô.

Giống như cô là một món đồ sứ quý báu trong lòng bàn tay anh.

Dần dần, môi anh nhận được nhiệt độ từ anh, anh mới buông cô ra, con ngươi như vì sao sáng lấp lánh phản chiếu gương mặt xinh đẹp của cô.

"Em nghĩ kĩ chưa? Lần này không đi thì về sau anh sẽ không cho em đi nữa đâu!"

Cô ngây ngốc nhìn anh, cổ họng đau nhức, bỗng chốc khóc òa, đôi tay ôm chặt eo anh.

"Anh Tư Viễn... Em không... Em không đi, em... không nỡ..."

"Cô ngốc, đúng là một cô ngốc..."

Anh nói, ghìm đầu cô vào trái tim mình.

Vừa rồi anh thấy được hết, anh tưởng cô sẽ đi thật, nhìn chiếc thuyền ra khỏi bến anh mới hiểu trái tim mình đau đớn cỡ nào.

"Mục Tổng." Thư ký chủ nhiệm lo lắng nói với anh. "Anh không đuổi theo cô ấy sao? Anh mau đuổi theo đi, cô Cố mà thấy anh thì sẽ không đi nữa."

Khó khăn lắm mới tìm ra hành tung của Công Tôn Diệp, bọn họ cũng phóng nhanh tới đây, chẳng lẽ lại nhìn cô Cố rời đi sao?

Anh vẫn ngồi yên trong xe.

Cô lúc nào cũng muốn trốn khỏi anh, nếu cô thật sự muốn đi, anh sẽ - để cô đi.

Có lẽ là anh đã mang đến quá nhiều tổn thương cho cô nên giờ đến anh phải hứng chịu.

Nghe tiếng thuyền xa dần, anh chật vật nói với người lái xe: "Đi thôi!"

Nhưng khi người lái xe khởi động xe, anh lại cuống cuồng hô lên: "Dừng lại."

Ánh mắt chung quay vẫn nhìn lại bến tàu trống rỗng kia, không thể phủ nhận rằng anh đang chờ đợi kỳ tích xảy ra.

Mà kỳ tích thật sự đã xảy ra!

Con thuyền đã đi xa bỗng quay lại, nó xuất hiện trong tầm chiếu sáng của ngọn đèn trên bến tàu.

"Cô Cố đã quay lại!"

Thư ký chủ nhiệm vui mừng, anh thì nín thở.

Mãi cho đến khi trông thấy rõ cô nhảy xuống, anh mới tìm lại được hô hấp của mình.

Cô không đi!

Cô sẽ không rời khỏi anh!

Anh biết vậy mà!

Anh cười đứng dậy, ôm ngang cô lên. "Quỷ thích khóc, đừng khóc nữa, chúng ta về nhà thôi."

Cô ngượng ngùng cà cà khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực anh, hai tay ôm chặt cổ anh. "Anh Tư Viễn, tại sao anh tới đây?"

Anh lườm cô một cái. "Người phụ nữ của anh muốn lén lút bỏ trốn liệu anh có thể không tới sao?"

Nghe vậy, cô cuống lên giải thích. "Em không phải muốn lén lút bỏ trốn..."

Hai tiếng "A Diệp" đến mép rồi nhưng cô vẫn cố gắng nuốt nó xuống, A Diệp cũng vì tốt cho cô, cô không muốn kéo anh vào.

"Tại sao không nói nữa?" d5endan3eq4yd6n.c60 Anh vừa nhìn cô vừa bước ra xe. "Sao em không nói là Công Tôn Diệp bảo em đi?"

Cái gì? Cô kinh ngạc, sao anh biết?

"Không phải anh ấy bảo em đi." Cô hoảng hốt lắc đầu. "Anh ấy cũng vì tốt cho em, xảy ra chuyện như thế, anh ấy sợ em bị bắt rồi phải chịu khổ."

Mục Tư Viễn hừ một tiếng buồn bực từ lỗ mũi, hiển nhiên là không tin lòng tốt của Công Tôn Diệp.

Đứng ở góc độ suy nghĩ của đàn ông, Công Tôn Diệp rõ ràng muốn mượn cơ hội này để Bảo Bảo rời khỏi anh!

Thấy bọn họ đến, thư ký chủ nhiệm đã sớm mở cửa xe ra.

Sau khi bọn họ lên xe rồi, cô ấy cực kỳ thức thời ngồi ở ghế trước.

Cố Bảo Bảo mỉm cười với cô ấy, đang định chào hỏi thì anh đã kéo cái rèm ngăn cách ở chính giữa.

Cô sửng sốt: "Sao lại kéo màn..."

Còn chưa nói xong thì môi cô đã bị anh hôn.

Môi chạm môi, lưỡi anh lập tức xông vào, hút hết mật ngọt bên trong.

Một lát sau khi cô không cách nào thở nổi anh mới buông cô ra, trong mắt vẫn còn ý cười xấu xa: "Bây giờ đã biết vì sao anh phải kéo màn rồi chứ?"

Mặt cô đỏ bừng.

Anh, thật đáng ghét!

Nhìn chiếc xe kia dần dần đi xa, vị luật sư nhíu mày hỏi: "Thiếu gia, làm sao bây giờ?"

Công Tôn Diệp không nói gì, ngẩn người nhìn bờ biển đen kịt rộng mênh mông.

Một lúc lâu, anh nhẹ nhàng thở ra: "Không làm gì cả. Về sau, chuyện này không còn liên quan gì đến tôi nữa." Anh ngẩng mặt lên nhìn bầu trời. Nước mắt lạnh lẽo ứa ra, không quan trọng, bởi vì nó lập tức bị gió thổi bay.

***

Chiếc xe lái vào khu vực thành thị, không về tiệm mỳ vằn thắn cũng chẳng đến biệt thự của Mục Tư Viễn, cô kỳ quái hỏi: "Anh đưa em đi đâu thế?"

Anh nhìn lên ghế trước. "Đưa cô ấy về nhà trước đã."

À. Cô gật đầu, đưa mặt gần sát cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Giờ đã là đêm khuya, các cửa hàng sát đường đều đóng cửa, thỉnh thoảng có người đi đường nhưng ai nấy đều vội vã.

Nhưng khi rẽ qua một con phố khác thì trước mắt trở nên náo nhiệt hẳn lên, hóa ra là một quán ăn đêm, đây là thời điểm đông khách nhất.

Nhìn hơi nóng bốc lên từ phía đó, cô cũng cảm thấy đói bụng.

Đúng rồi, lúc tối cô còn chưa kịp ăn gì thì đã bị mấy người cảnh sát mặc thường phục đưa đi.

"Đang nhìn gì thế?" Anh lại gần, mặt dán vào gò má của cô, đè mặt cô lên tấm kính thủy tinh.

"Anh làm gì thế?" Cô nói chuyện cũng khó khăn.

Anh cười nháy mắt mấy cái, đổi sang dùng trán cụng cô. "Đang nhìn gì vậy?"

"Không có gì."

Nói minh đói bụng thì xấu hổ chết, dù sao đưa thư ký chủ nhiệm về nhà rồi thì cũng sẽ đưa cô về.

Nhưng sau khi đưa thư ký về, anh vẫn không cho tài xế lái xe về tiệm mỳ vằn thắn mà là đến một nhà hàng nhỏ.

Chỗ này cô chưa từng tới, căn nhà hai tầng đều bằng gỗ, xuyên

qua hành lang, nhìn qua cửa sổ mới thấy ánh sáng bùng lên là những cây nến đủ màu sắc.

"Đây là chỗ nào vậy?" Cô nghi ngờ hỏi.

Mục Tư Viễn cười: "Một nơi mà anh đã phải chọn rất lâu."

Nói xong anh kéo tay cô vào nhà hàng nhỏ đấy. Bên trong không có ai, không có khách mà cũng chẳng có người phục vụ.

Trong sảnh trải thảm tím chỉ có một bàn ăn với khăn trải bàn in hình nụ hoa.

Trên bàn ăn đặt một bó hồng lớn hình trái tim.

Cạnh bó hồng có một loạt ly thủy tinh phản xạ lại ánh sáng lộng lẫy nằm trên hai cái bàn hình trái tim dựa sát vào nhau.

Mọi thứ, chúng như một giấc mộng.

Cô từ từ tới gần, e sợ khiến chúng biến mất.

Sau đó cô thấy trên bàn là một đĩa bò bít tể còn bốc hơi nóng.

"Anh Tư Viễn."

Cô nghi hoặc ngoảnh đầu lại, anh mời cô ăn cơm à? Ăn một bữa thôi mà có cần phô trướng vậy không?

Nhưng mà khi quay ra thì thấy anh quỳ một chân xuống đất, hai tay giơ lên một chiếc nhẫn kim cương.

Cô lui lại hai bước, không hiểu nguyên cớ, đôi mắt mờ mịt nhìn

anh. "Anh... Anh làm gì thế?"

Sự dè dặt của cô khiến anh đau lòng, có ai mà không nhìn ra là anh đang cầu hôn?

Cô chỉ không thể tin được mà thôi.

"Bảo Bảo!" Anh lớn tiếng, muốn nói cho cô biết tất cả đều là thật. "Lấy anh đi."

"Anh đừng trêu đùa em."

"Anh không phải đang đùa." Ngược lại, anh chưa từng nghiêm túc như thế. "Bảo Bảo. Anh thỉnh cầu em lấy anh, anh muốn em làm vợ anh."

Cô cắn môi, đau quá. Là thật!

Lời anh mới nói là thật!

Nhưng tại sao anh lại làm vậy?

Không thể nào, anh không thể nào muốn lấy cô được.

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện xảy ra hôm nay? Anh ấy cũng biết?

"Anh Tư Viễn, anh đừng làm vậy, không cần vậy đâu."

Cô đang do dự, hay là vẫn không tin?

Mục Tư Viễn cau mày, anh đứng dậy, một tay kéo cô, một tay giơ nhẫn lên trước mặt cô: "Bảo Bảo, em nhìn cho rõ, đây là nhẫn anh dùng để cầu hôn em, không phải anh tặng em. Trong chiếc nhẫn có khắc tên anh, em có muốn không?"

Anh quay chiếc nhẫn lộ ra một góc trước mặt cô, quả nhiên, trong nhẫn có khắc một chữ "Tư".

"Vì sao?"

"Vì sao cái gì?" Anh bĩu môi. "Anh muốn cưới em, cho nên mới cầu hôn em." Nói xong, trên gương mặt anh xuất hiện vẻ ngượng ngùng khó gặp, anh nhìn quanh nhà hàng, có hơi do dự: "Bảo Bảo, anh cũng không biết nên cầu hôn thế nào. Nhưng mà cách sắp xếp của nhà hàng đều dựa theo chỉ thị của anh hết, em có thích không?"

Cô kích động gật đầu. Cô thích, sao cô lại không thích?
"Cô ngốc!" Anh cưng chiều nhìn cô. "Đau lòng thì khóc, vui vẻ cũng khóc."

"Anh Tư Viễn." Cô nhìn chiếc nhẫn. "Chiếc nhẫn này thật sự cho em ư? Anh khẳng định chứ?"

"Cô ngốc!" Anh cười, lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn khác. "Cho em xem, cái này là của anh."

Anh đổi một góc khóc cho cô xem, trong chiếc nhẫn kia có một chữ "Bảo"!

Trái tim cô như có gì đó bóp lại, cô ngơ ngác nhìn anh, nghe anh hỏi: "Bây giờ đã tin chưa?"

Sau đó anh trừng mắt lên. "Lần này không cho phép em khóc, nếu em mà khóc thì anh sẽ hôn em."

Đây coi như uy hiếp gì chứ? Cô liền dở khóc dở cười, đánh anh

một cái. "Đều tại anh! Bại hoại!"

Anh thật đáng ghét! Chọc cô khóc, lại chọc cô cười!

"Anh xấu xa ư?" Anh nắm lấy quả đấm nhỏ, đôi mắt lấp lánh có thần nhìn cô: "Anh thật sự xấu à? Bảo Bảo, anh cam đoan em còn chưa thấy được mức độ xấu xa của anh đâu."

Nói xong anh ôm lấy eo cô, dùng sức mạnh đè cô xuống bàn ăn.

Cô sợ hết hồn. "Anh Tư Viễn, anh làm gì đó?"

Hai tay anh chống hai bên má của cô, cười xấu xa: "Bảo Bảo, trước khi ăn khuya thì để anh ăn điểm tâm trước đã!"

Cô bị dục vọng nằm trong mắt anh dọa cho hết hồn, nào có người như vậy?

Hơn nữa mới vừa rồi không phải anh đang cầu hôn cô sao?

"Anh Tư Viễn, anh đừng có như vậy, không được như vậy!"

"Hử?" Anh nhướng mày. "Vậy anh nên làm gì?"

Cô mím môi, thoáng suy nghĩ: "Anh nói cho em biết trước, tại sao lại muốn cầu hôn em?"

Chương 133: Anh cho em mãn hán toàn tịch [1]

[1] mãn hán toàn tịch: tiệc triều đình Hán Thanh. Ý nghĩa: đầy đủ, trọn vẹn.

"Thực sự muốn biết?"

Anh hỏi rất nghiêm túc, cô ngơ ngác, xem ra thật sự là vì vụ vặn kiện kia.

Nhưng cô vẫn gật đầu, cho dù nguyên nhân là gì thì cô cũng muốn biết.

Anh mỉm cười, đầu ngón tay lướt trên gò má cô. "Anh muốn dùng nhẫn giữ em bên cạnh, em không chịu. Anh muốn nhốt em lại, em cũng không chịu, bây giờ anh chỉ còn cách là cưới em, với thân phận bà Mục, anh không sợ em chuồn nữa, cũng không sợ em bị người khác cướp đi."

Thực sự là như thế đúng không? Cô ngơ ngác nhìn anh. "Vì sao... muốn em ở bên cạnh anh?"

Không phải vì một từ kia chứ?

Mắt cô nhìn vào đôi môi mỏng của anh, trong lòng khó tin nhưng lại mong đợi, mong anh có thể nói ra từ đó.

Song anh lại nói: "Bảo Bảo, đến lượt anh, em có muốn lấy anh không?"

Cô sao lại không muốn?

Từ nhỏ đến lớn, cô đều hi vọng có một ngày đó.

Hy vọng xa vời đến mức cũng không dám nghĩ nữa, giờ lại nghe chính anh nói ra khiến cô sao có thể tin?

"Em muốn, có đúng vậy không?"

Anh nói tiếp: "Em muốn lấy anh, anh cũng muốn em ở lại bên

cạnh anh, chúng ta kết hôn đi. Anh biết, trước đây anh làm rất nhiều chuyện khiến em tổn thương, nhưng về sau anh sẽ không như thế nữa, em có bằng lòng tin tưởng anh không?"

Bây giờ mới có chút ý nghĩa của cầu hôn.

Cố Bảo Bảo vẫn không thể tin vào tai mình, nhưng nhiệt độ từ người anh lại rất chân thực.

Cô hiểu chứ, người đàn ông như anh, từ nhỏ đã được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, hôm nay có thể nói ra những lời như thế đã cực kỳ không dễ dàng.

Cô không thể yêu cầu quá đáng cái gì hơn. Nhưng, "Anh Tư Viễn, em không thể đáp lại anh." Cô nói.

Anh ngẩn ra, không nghĩ tới cô lại cho anh một đáp án như thế. "Vì sao?" Anh lại sắp tức giận.

Nhưng cô vẫn phải nói. "Trước đó em đã đáp ứng A Diệp, em không thể cứ vậy..."

"Gì mà không thể?" Lại nói đến Công Tôn Diệp trước mặt anh. "Điều kiện của tên đó anh làm được rồi, anh ta còn lý do gì không đồng ý?"

"Cái gì?" Cô kinh ngạc. "Anh... đã đăng báo xin lỗi?"

Với lý do mà A Diệp đã nói?

Thừa nhận việc này rất mất thể diện, nhưng thấy ánh mắt thiết tha của cô, anh gật đầu: "Đã đăng."

Nhìn bộ dạng gật đâu không tình nguyện cúa anh, cô bật cười. "Anh Tư Viễn, anh làm vậy người khác sẽ cười anh đấy."

Dưới ánh nến, nụ cười của cô thật lung linh dễ dàng chạm vào tiếng lòng của anh.

Lòng bàn tay anh áp sát khuôn mặt tươi cười của cô, dịu dàng nói: "Em cũng cười! Chỉ cần em có thể cười, anh không ngại người khác nhìn anh thế nào!"

Đôi mắt đen của anh mang theo sức hấp dẫn kì lạ thu hút lấy cô.

Mỗi nhi nhìn vào mắt anh, trong thế giới của cô chỉ còn lại có một mình anh.

Cô không kiềm hãm được ngẩng lên hôn vào môi anh.

Anh sững sờ, tiếp theo chuyển thành chủ động tuyệt đối, cắn liếm mút, tần suất lưỡi chạm nhau nhiều hơn, hô hấp của họ dần hòa vào nhau, khó thể phân biệt.

Rốt cục anh buông cô ra, cằm tựa lên trán cô thở dốc. "Bé con, không được, em không phải thực sự muốn anh ở đây..."

Cô lùi lại, đỏ mặt cắt ngang lời anh: "Em phải suy nghĩ."

Suy nghĩ? Anh nhíu mày, cô muốn suy nghĩ đến lời cầu hôn của anh?
Phụ nữ thích trò này sao hả!

Nhưng cũng chẳng sao, chuyện mà cô gái khác có thể làm, anh đương nhiên cũng để cô làm.

"Cần suy nghĩ bao lâu?"

Cô cười không trả lời, ngồi xuống cầm cái đĩa hình trái tim lên: "Bò bít tết thơm thật, để em ăn trước rồi nói sau được không?"

"Được rồi."

Anh biết cô đói rồi nên ngồi xuống cạnh cô, cầm phần khác nói: "Anh đã bảo bọn họ cắt rồi, chỉ cần ăn thôi."

Cô hơi sững sờ.

Anh còn nhớ à?

Lần đầu tiên cô ra ngoài ăn cơm Tây với anh bộ dạng rất vụng về, còn oán trách nói vì sao đầu bếp không cắt từ trước!

Cô cúi đầu lén cười.

Coi như anh còn nhớ.

Hai người kề vai cùng ăn bò bít tết.

"Anh Tư Viễn." Ăn được một nửa, cô không nhịn được hỏi: "Đây là đâu vậy? Đồ ăn rất ngon."

"Đây là một nhà hàng do một người Pháp mở, mặc dù nhỏ nhưng buôn bán rất tốt."

"Thật không?" Cô kinh hô. "Vậy anh bao nó chẳng phải tốn rất nhiều tiền sao?"

Anh nhướng mày: "Không hề. Ông chủ này anh quen biết, anh ta

biết anh đi cầu hôn cho nên đã giảm nửa giá cho anh."

Kỳ thực ông chủ này là bạn học của Tâm Du, cho nên bọn họ mới quen biết nhau.

Nhưng anh không muốn nói, không vì sao cả, trực giác nhắc anh không nên ở trước mặt cô, tại thời điểm này đề cập đến Tâm Du.

Nghe vậy, cô cảm thấy buồn cười: "Anh Tư Viễn, anh ta biết anh đi cầu hôn liệu có cười anh không?"

"Tại sao phải cười anh? Lẽ nào cả đời anh làm hòa thượng không kết hôn hả?"

Tuy nói vậy nhưng cặp lông mày của anh vẫn nhíu lại. "Ăn thì ăn đi, nói gì nhiều thế."

Còn hỏi nữa thì anh thật sự sợ mình nhắc đến cái tên Tâm Du.

Tuy anh và Tâm Du không cùng ăn cơm ở đây nhưng ông chủ quen biết bọn họ, hôm nay ông chủ kia còn tưởng anh cầu hôn với Tâm Du mà.

Cố Bảo Bảo bĩu môi, cúi đầu ăn, không nói thêm gì nữa.

Tức giận? Biến đau thương thành sự thèm ăn?

Nhìn cô nhất cổ tác khí [2] như muốn nuốt luôn cả cái đĩa làm anh thấy buồn cười.

[2] nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phu chiến, dũng khí dã.

Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

"Em đói lắm à?"

Anh trêu cô, đẩy cái đĩa của mình sang phía cô. "Hay em ăn luôn phần của anh đi!"

Cô đứng lên lớn tiếng: "Không muốn, không muốn!"

Mục Tư Viễn sợ hết hồn, cái đĩa rơi bịch xuống đất, đồ ăn và mảnh vỡ tung tóe.

"Ôi cha!"

Cố Bảo Bảo luống cuống, kinh hô.

Chắc là nghe thấy tiếng vỡ, đèn trong phòng sáng lên, một người đàn ông ngoại quốc và một phục vụ chạy ra.

"Tư Viễn, không có sao chứ?" Người đàn ông ngoại quốc nói tiếng Trung rất lưu loát.

"Không sao." Mục Tư Viễn nói rồi kéo Cố Bảo Bảo. "Chúng tôi đi trước."

Người đàn ông ngoại quốc mỉm cười gật đầu, mắt nhìn sang cô gái bên cạnh anh.

Chữ "Tâm" xém nữa nói ra đã bị chặn ngang lại. "Đây là ai?" Anh

ta vô cùng kinh ngạc.

Mục Tư Viễn biết anh ta ngạc nhiên vì điều gì, cười khẽ: "Vợ tôi, Cố Bảo Bảo!"

Nói xong anh kéo Cố Bảo Bảo cũng đang kinh ngạc ra khỏi nhà hàng.

Anh tưởng cô sẽ trách anh giới thiệu với người khác về mình như thế nhưng từ lúc lên xe cô chỉ im lặng cúi đầu không nói câu gì.

"Bảo Bảo, em sao vậy?"

Cố Bảo Bảo ngẩng đầu, tự trách: "Em thật ngốc, vừa rồi đã làm vỡ cái đĩa của anh."

"Ừ, rồi sao?" Không phải cô ấy vì việc này mà buồn bã đấy chứ?!

Cô lắc đầu, nói tiếp: "Đó là do anh chuẩn bị để cầu hôn em mà lại bị em phá hư cả." Vành mắt cô bắt đầu đỏ lên.

"Chỉ vì chuyện nhỏ như thế?" Anh không biết nói gì, cố ý lườm cô: "Em dám khóc thử xem?"

Cô bĩu môi. "Mẹ em nói vào ngày lành không thể làm vỡ bát đĩa, gắp gì vào bát cũng phải ăn cho hết, như thế mới may mắn."

Cô rất tin lời mẹ, nhất là vào cái ngày hôm nay.

Mục Tư Viễn dở khóc dở cười. "Được rồi, chỉ cần em không khóc, anh có cách giải quyết."

Cô nghi hoặc nhìn anh, cách gì có thể lấy lại nguyên trạng cái đĩa đã vỡ?

Anh tiến tới nói gì đó với lái xe, lái xe liền rẽ sang trái, không bao lâu liền đến cái quán ăn đêm cô nhìn thấy lúc trước.

Xe dừng lại, anh lôi kéo cô xuống. "Ban nãy chúng ta ăn cũng coi như không, bây giờ mới chính thức này."

Hóa ra đây là cách mà anh nói đó hả!

Anh kéo cô đi trong lúc cô còn hoảng hốt. "Ngây ra đó làm gì? Không phải vừa rồi nhìn chỗ này chảy cả nước miếng đó sao?"

Cô nào có chảy nước miếng? Lúc đó bụng cô đúng lúc kêu thôi mà, không ngờ lại bị anh nghe thấy.

Nhưng cô nhìn bộ vét hàng hiệu trên người anh, ánh mắt mang theo ý hỏi, anh thực sự muốn cùng cô ăn ở đây?

Hai tay anh chống nạnh. "Cố Bảo Bảo, em còn ngây ra đó nữa là anh lên xe."

Khẳng định anh thật sự muốn vậy rồi! Cô cười, đi tới bên cạnh anh.

Anh cong cánh tay lên, ý bảo cô khoác lấy.

Động tác chưa từng làm trước đây, cô bừng tỉnh khoác tay lên, đưa mắt nhìn anh.

"Anh Tư Viễn, anh ăn món này nhé?" Cô chỉ vào món thịt viên.

"Được!"

Thế là cô hăng hái mua hai xâu, một xâu mình ăn, xâu kia đưa cho anh.

Anh không nhận, nói: "Anh không muốn cầm đâu, bẩn tay."

"Không cầm thì sao mà ăn?"

"Đương nhiên là ăn được, em cắn rồi đút cho anh."

Mặt cô tức tốc đỏ lừ, chỗ này đông người mà!

Thấy cô do dự, anh hầm hừ. "Không thì thôi anh không ăn."

Lại cái trò trẻ con! Cố Bảo Bảo không biết làm sao."Được rồi."

Cô đành cắn một viên rồi đưa lại gần miệng anh.

Anh rất xấu, ăn thịt viên rồi thôi, lại còn bất chợt đưa đầu lưỡi vào miệng cô, thuận tiện hôn trộm nữa chứ.

"Đừng như vậy." Cô kháng nghị. "Nơi này đông người lắm!"

Hình như có mấy đứa trẻ vị thành niên nhìn bọn họ bật cười nữa.

Còn lại hai viên thịt cô nhét luôn vào miệng, lE+quYd0n.c0m vậy anh không chiếm được tiện nghi rồi.

"Lau tay đi."

Thấy cô vứt cái que đi, anh lấy khăn tay đưa cho cô.

Anh có thói quen mang theo khăn tay, mặc dù rất ít dùng.

Khăn tay của anh do người giúp việc nhà họ Mục giặt bằng lá bạc hà, bên trên còn thêu một chữ "Viễn".

Cô không nỡ dùng, bỏ nó vào túi. "Không cần, em còn muốn ăn thứ khác nữa!"

Thích anh đến nỗi cả khăn tay của anh cũng thích?

Anh tức cười, một tia đau lòng xẹt qua tim.

Hai người đi một vòng chợ, món gì Cố Bảo Bảo cũng nếm một lần, không phải cô tham ăn, cô chỉ quá lưu luyến thời gian này thôi.

Tới cuối đường mới phát hiện được một khu chợ đêm rất lớn, tuy đã khuya nhưng vẫn có rất nhiều người đang đi dạo ở đó.

Ánh mắt cô dừng lại trên cái máy có dán mấy cái ảnh bên ngoài, nắm lấy bàn tay anh: "Anh Tư Viễn, chúng ta tới đó được không?"

Chỗ nào?

Anh đi theo cô mới phát hiện một cái máy chụp hình sticker.

Cô móc mấy đồng xu trong túi nhét vào khe, sau đó kéo anh vào trong đứng trước màn ảnh.

Mục Tư Viễn không thích chụp hình lắm, đứng bất động: "Anh không chụp."

"Đến đây đi!" Cô khẩn cầu anh. "Em đã nhét tiền xu vào rồi."

Anh thật muốn nói anh sẽ trả lại gấp mười cho em, nghĩ một lúc anh vẫn không nói ra mà đứng bên cạnh cô.

Trên màn ảnh lập tức xuất hiện hai khuôn mặt, cô cười còn anh cau mày.

"Cười một cái thôi." Cô quay lại nhìn anh, một tay giữ tay nắm chụp. "Anh Tư Viễn, anh đẹp trai thế này thì phải chụp nhiều ảnh vào!"

Cô nói gì anh không để ý, từ lúc cô quay lại anh chỉ để ý đến cặp môi đỏ tươi của cô.

Bất thình lình anh cúi xuống hôn cô một cái, một tay cầm cái tay nắm chụp bấm.

"Tách", màn hình chụp lại nụ hôn của bọn họ.

Tiếp đó những âm thanh "tê tê" vang lên, tấm hình đã được in ra.

"Trời ạ!" Cô cầm lên xem, lại là cả sáu tấm, cô ảo não la: "Anh Tự Viễn, anh nhấn gì thế hả? Em nhét có mấy xu mà toàn bộ đều thành thế này!"

Hử, chắc là anh tiện tay nhấn số luôn rồi.

"Chụp rồi thì thôi!" Anh không cho là đúng. "Mấu chốt là ống kính đẹp, số lượng không phải vấn đề."

"Anh!" Không ngờ anh còn biết nói mát.

Cô xé tấm hình đưa cho anh: "Đây là cảnh anh lấy, anh tự giữ đi."

Anh không nhận. "Anh không cầm, không có chỗ để."

Cái gì? Cô chán nản. "Bỏ vào ví."

"Không muốn!" Ai ngờ anh cự tuyệt như chém đinh chặt sắt.

"Vì sao?"

"Bởi vì trong ví có tấm khác rồi."

Cô sửng sốt, biết mình không nên hỏi nhưng vẫn không nhịn được: "Là của ai thế?"

Anh nhìn cô không trả lời.

Cô cúi xuống nhìn môi hai người dính vào nhau trên bức hình, có hơi muốn khóc.

Dĩ nhiên không phải của cô, cô còn hỏi làm gì.

Cuộn mấy cái sticker lại, cô bỏ vào túi quần jean, nặn ra nụ cười: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Bất kể như thế nào, cô không muốn d5endan3eq4yd6n tâm tình của mình phá hư một tối đẹp đẽ thế này.

Nhưng mới đi được hai bước, cánh tay cô đã bị anh kéo lại, cơ thể nhỏ nhắn lập tức rơi vào lồng ngực anh.

Tay khác anh móc ví trong túi giơ ra trước mặt cô.

Xen lẫn với xấp tiền của anh có một tấm hình, là anh với Hoan

Hoan Nhạc Nhạc và cá cô.

Đây là ảnh lần trước bọn họ chụp ở khu vui chơi.

Cô sửng sốt, không biết nên nói cái gì.

Anh mỉm cười: "Bây giờ biết rồi chứ? Đây là tấm hình anh thích nhất. Còn tấm vừa rồi..."

Anh lấy mấy cái ảnh sticker trong túi quần jean cô ra, xé một cái cho vào một góc khác của cái ví. "Để nó nhắc nhở anh, mình là người có vợ, sau này phải thu liễm sức quyến rũ của mình trước mặt cô gái khác!"

Anh nói gì vậy? Cố Bảo Bảo vừa xúc động vừa buồn cười. "Mặc kệ anh!"

Tay cô nắm lại đánh một cái lên đầu vai anh, xong rồi chạy đi thật nhanh.

"Bảo Bảo, em đứng lại đó!"

Anh đuổi theo, cuối cùng ở góc đường ôm lấy cô. "Bảo Bảo." Anh hôn lên má cô, hỏi: "Rốt cuộc em nghĩ thế nào rồi? Anh muốn đáp án từ em."

Cô cố tình le lưỡi. "Thời gian ngắn vậy? Người ta nói mua hàng còn phải xem ba gian, anh phải để em nghĩ kỹ chứ."

"Vậy em còn cần bao lâu?"

Anh ôm chặt cô. "Anh có thể cho em thời gian, nhưng không cho phép em đi mua hàng so sánh ba gian. Anh là tốt nhất, có nghe

không?"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo không nhịn được cười khúc khích. "Anh Tư Viễn, chưa thấy ai có da mặt dày như anh."

"Nói anh da mặt dày hả?"

Anh xoay vai cô lại, môi tìm được môi, không chút do dự, không chút lưu tình tàn sát bừa bãi.

Nụ hôn sâu đi đến tận sâu trong tim.

"Bảo Bảo." Giọng anh khàn khàn, từ môi lướt xuống cổ. "Cùng anh về biệt thự đi."

Đôi mắt mờ sương mở ra, cô chợt cười đẩy anh: "Anh Tư Viễn, em không về biệt thự."

Cái ôm thoáng cái rơi vào khoảng không, trái tim như bị anh xé nát, anh nhíu mày. "Mau tới đây."

Cô không tới, vẫn lui về sau, nói: "Anh Tư Viễn, anh thực sự muốn lấy em à?"

"Nói nhảm!"

"Vậy anh phải nói với ba mẹ em, bọn họ đồng ý, em mới có thể đáp ứng anh."

Đây là câu nói nghiêm túc, Mục Tư Viễn không tiến lên nữa, đứng tại chỗ hỏi: "Bọn họ đồng ý, em nhất định đáp ứng đúng không?"

Cô không trả lời, chỉ nói: "Vậy anh đi hỏi ba mẹ em trước đi."

Ba mẹ quan tâm nhất là việc chung thân đại sự cùa cô, cô thực sự không thể tự làm chủ đáp ứng anh.

Hơn nữa, dựa theo phong tục, anh cũng phải đi gặp ba mẹ cô mà?

Nếu anh không muốn, cô gả cho anh thì có ý nghĩa gì?

Mục Tư Viễn cười. "Được, bây giờ anh đưa em về. Ngày mai anh với ông già cùng đến nhà em."

Cô sửng sốt. Anh mới nói gì? Anh thật sự đáp ứng sao?

Cô ngơ ngác nhìn anh, có lẽ đến tận giờ phút này cô mới tin, anh thật sự muốn lấy cô!

"Bảo Bảo, em làm gì mà cứ ngẩn người ra thế?" Anh đi lên trước vuốt má cô. "Lẽ nào tối hôm nay anh nói rất nhiều lời khiến em khiếp sợ à?"

Khiếp sợ? "Không phải, anh Tư Viễn." Nụ cười của cô mang theo sự khổ tâm khó hiểu. "Anh biết không, một người trước giờ chỉ ăn cháo, nếu đột nhiên nói cho anh ta, về sau ngày nào cũng được ăn Mãn Hán toàn tịch, phản ứng của anh ta nhất định cũng như em."

Thấy được chua sót trong mắt cô, tim anh thực đau đớn.

"Bảo Bảo." Anh ôm chặt cô. "Về sau ngày nào anh cũng cho em ăn Mãn Hán toàn tịch."

Thật vậy chăng? Vậy cô có thể biến thành mập mạp không vậy?

Cô cười, nước mắt lén chảy ra.

Anh Tư Viễn, em không cần Mãn Hán toàn tịch gì cả.

Kỳ thực mỗi ngày có thể thấy anh, nụ cười của anh, em đã cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Chương 134: Anh s[illegible] chờ

Anh đưa cô về tiệm, giờ này tiệm mỳ đã đóng cửa nhưng tầng hai vẫn sáng đèn.

Ba mẹ nhất định đang chờ cô.

"Em lên gác đây."

Cô mỉm cười, bỗng bị anh kéo lại: "Không cho anh một nụ hôn chúc ngủ ngon sao?"

Anh cúi người chuẩn bị hôn lên môi cô.

"Anh Tư Viễn..."

Lần này cô nhanh tay nhanh mắt đưa ngón trỏ ra chặn môi anh lại, khóe mắt ngậm cười nhìn anh: "Khuya lắm rồi, hẹn gặp lại anh ngày mai."

Anh tiện thể ôm eo cô. "Chỉ cần ba mẹ em đồng ý, em phải chuyển sang nhà anh."

Chuyển sang nhà anh? Căn biệt thự kia à?

Ký ức dau khổ năm năm trước lại hiện về, trong mắt cô lộ ra vẻ sợ hãi.

"Bảo Bảo!" Anh biết cô đang nghĩ gì, giọng nói trở nên dịu dàng. "Chúng ta ở đó rồi đón Hoan Hoan Nhạc Nhạc về, huống hồ sau này kết hôn chúng ta cũng sẽ phải ở đó mà."

Vì sao nhất định phải ở đấy? Cô không hiểu.

Nhưng cô cũng không nói thêm, cười: "Chờ ba mẹ em đồng ý đã rồi hãng nói!"

Cô nhanh chóng thoát khỏi ngực anh,

"Bảo Bảo!" Anh đuổi theo gọi với lại thì cô đã đóng cánh cửa sắt.

Nghe bước chân thình thịch chạy lên gác của cô, anh cười vui vẻ và thoải mái.

Bảo Bảo, em chờ nhé, ngày mai anh sẽ tới!

Cố Bảo Bảo chạy lên gác, đang định đẩy cửa thì cửa đã mở ra.

Cô vội thu tay về thì thấy ba, ánh mắt ông nhìn cô thật phức tạp.

"Ba."

Tim cô không hiểu sao trùng xuống, chậm rãi đi vào, hỏi: "Sao ba còn chưa ngủ ạ?"

Ba Cố không trả lời, hỏi lại: "Sao bây giờ con mới về?"

Mấy tiếng trước, bọn họ nhận được điện thoại của Công Tôn Diệp nói là đã nộp tiền bảo lãnh đón Bảo Bảo ra, bảo bọn họ không cần lo lắng.

Cố Bảo Bảo nghẹn giọng, chuyện xảy ra sau khi nộp tiền bảo lãnh cô không biết nói với ba mẹ thế nào.

Nếu biết cô không tạm thời rời đi theo sự sắp xếp của A Diệp, liệu bọn họ có tức giận không?

Im lặng một lúc thì vừa khéo mẹ Cố từ phòng ngủ đi ra. "Bảo Bảo, con về rồi!"

Bà ngạc nhiên, đi tới nắm tay con gái.

"Mẹ." Cố Bảo Bảo nặn ra một nụ cười: "Con không sao, mẹ đừng lo."

"Ba mẹ nhận được điện thoại của A Diệp, biết con không có sao."

Ba Cố tiếp lời bà. "Mấy tiếng vừa rồi con ở cùng A Diệp hả? Là cậu ấy đưa con về phải không? Vì sao không để cậu ấy lên đây ngồi một lúc?"

Những câu hỏi liên tiếp của ông khiến Cố Bảo Bảo lo sợ, ba chưa bao giờ như vậy, cho dù khi cô còn bé ba cũng chưa từng chất vấn việc đi lại của cô như thế.

Mẹ Cố cũng cảm thấy ông kỳ quặc: "Bảo Bảo về là tốt rồi, ông hỏi nhiều vậy làm gì? Bây giờ đã muộn, để nó nghỉ ngơi trước đã."

Bà vỗ tay con: "Mẹ chuẩn bị nước nóng rồi đó, con đi tắm đi. Có chuyện gì ngày mai lại nói."

Cố Bảo Bảo gật đầu, nhìn sang ba thấy ông quay đầu đi không nói.

"Ba mẹ, vậy con đi nghỉ trước."

Thấy cô đóng cửa, mẹ Cố mới kéo ba Cố, nhỏ giọng trách móc: "Ông làm cái gì vậy? Con gái về làm ông không vui à?"

Ba Cố nhìn bà, lời muốn nói ra đã đến mép mà không biết phải bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng, ông than thở, hất tay bà ra đi xuống nhà.

Mẹ Cố mơ hồ xuống nhà theo thì thấy ông đang ngồi cạnh cửa nhà bếp hút thuốc.

Hết điếu này đến điếu khác, đến khi mẹ Cố dọn dẹp giường chiếu xong đi ra gọi ông thì trên mặt đất đã đầy đầu mẩu thuốc lá.

"Ba nó." Bà lo lắng hỏi: "Ông làm sao thế?"

Ba Cố lắc đầu, rít thuốc.

"Ba nó."

Mẹ Cố còn muốn hỏi thì ở cầu thang vang lên giọng con gái: "Ba mẹ, con tắm đây, ba mẹ lên phòng ngủ đi."

Mẹ Cố quay lại: "Không cần, con cứ ngủ trên gác, mẹ với ba con

ngủ dưới này, mai sẽ tiện mở cửa hơn."

Bà vừa xua tay vừa ra hiệu cô lên gác đi.

Cố Bảo Bảo gật đầu, nhìn ba ngồi sau cửa hút thuốc cô vẫn không yên lòng.

"Ba, ba làm sao vậy?"

Ba Cố quay đầu di, hút xong điếu cuối cùng mới đứng dậy nói: "Ba không sao, chỉ nghiện thuốc thôi, con lên gác đi."

Cô không tin.

Tuy ba không nói gì cả nhưng cô có thể cảm giác được điều khác thường từ ông.

Ba đang tức giận sao? Có phải ba đã biết chuyện hôm nay?

Trong đầu cô nghĩ mãi, cả đêm trăn trở không sao ngủ được.

Khó khăn lắm thức đến hơn năm giờ sáng, cô thấy dưới nhà có ánh đèn, hình như mẹ đã dậy chuẩn bị mở tiệm, lúc đó cô mới thiếp đi.

Mẹ Cố mặc quần áo tử tế, đẩy ba Cố. "Ba nó, mau dậy đi, đến giờ mở cửa tiệm rồi."

Ba Cố mở mắt, nhìn bà một cái nhưng không ngồi dậy.

Mẹ Cố thấy lạ. "Ông làm sao đấy hả?"

Bình thường giờ ông đã dậy sớm từ lâu, mọi chuyện làm xong

gần hết rồi mới đi gọi bà.

Ba Cố vẫn không nói, bỗng ông ngồi dậy khoác áo ra ngoài.

Ông không đi rửa mặt, ngược lại vào phòng bếp tìm một cái xích sắt to rồi cầm lên gác.

Mẹ Cố đuổi theo thấy ông quấn khóa quanh chốt phòng ngủ.

"Ba nó?" Mẹ Cố kinh ngạc nhìn ông: "Ông làm gì thế?"

"Bà đừng có quấy rầy tôi!"

Ông khẽ quát, nhanh chóng đi xuống nhà. Mẹ Cố hấp tấp chạy theo, xuống lầu một thì nghe ông bỏ lại một câu: "Hôm nay không ra ngoài, ai tới cũng không mở cửa!"

Nói xong ông ngồi xuống ghế, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

"Rốt cuộc là có chuyện gì hả?" Mẹ Cố xém tí thì hộc máu.

Ba Cố nhìn bà, thấp giọng hỏi: "Ba có muốn Bảo Bảo lấy Mục Tư Viễn không?"

Mẹ Cố sửng sốt, đang tốt đẹp sao lại hỏi vấn đề này?

Không đợi bà trả lời, ba Cố đã nói: "Dù thế nào thì tôi tuyệt đối không đồng ý cho Bảo Bảo lấy cậu ta! Hôm nay nếu cậu ta tới, bà nhất định không được mở cửa, cũng không cho Bảo Bảo đi ra."

Nhớ lại lúc ở trên sân thượng ông nghe được cuộc đối thoại kia, cơn tức giận lại càng cuồn cuộn.

Ông không nghĩ ra, người đàn ông tốt như A Diệp để trước mặt con gái lại không muốn mà cứ nhất định phải là Mục Tư Viễn?!
"Ba nó." Mẹ Cố nhất thời không có chủ kiến. "Thiếu gia Tư Viễn tới làm gì? Nếu bọn trẻ có ý định đó thì sao ông lại muốn làm như vậy?"

"Bà hồ đồ rồi à?"

Mắt ông trợn trừng. "Chúng nó đã quen nhau bao lâu? Bảo Bảo khi đó sinh con cho cậu ta, cậu ta cũng không có nói muốn lấy nó, bây giờ A Diệp muốn kết hôn với Bảo Bảo thì cậu ta lại tới quấy rối, bà nói xem cậu ta có ý gì?"

Càng nói ông càng tức, thế là ho sù sụ.

Mẹ Cố đau lòng vỗ ngực cho ông. "Được rồi, ông đừng nói nữa."

Bà lắc đầu, bà thật sự cũng không biết nói gì cho phải.

***

Mua cái gì đây?

Mục Tư Viễn cau mày đứng trong cửa hàng lớn.

Anh không hay đi gặp trưởng bối, có gặp cũng chưa bao giờ mua quà cáp gì, nhưng hôm nay lại khác, anh chính là lấy tư cách sắp là con rể đến chơi.

Thân phận này khiến anh rất hài lòng, anh ho khan, chỉnh chang cà vạt, tùy tiện mua thôi, giờ đã chín rưỡi sáng, nhất định cô ấy đang sốt ruột chờ đợi.

Nhưng anh thật không ngờ, khi anh cầm túi lớn túi nhỏ đến tiệm mỳ vằn thắn Cố Thị lại thấy cánh cửa đóng chặt.

Ngẩng lên nhìn ban công, cũng không có ai!

Kỳ quái!

Tiệm mỳ vằn thắn không phải mở cửa hàng ngày sao?

Anh đi lên gõ cửa. "Chú Cố, thím Cố?"

Mẹ Cố đang làm bữa sáng trong nhà bếp nghe tiếng không khỏi hết hồn, thiếu gia Tư Viễn đến thật rồi!

"Ba nó!" Bà ra ngoài bếp thì thấy ba Cố đã đứng dậy đang nhìn ngoài cửa.

"Không mở!" Ba Cố nghiêm giọng rồi ngồi xuống.

"Bảo Bảo? Bảo Bảo?" Lúc này, giọng nói của Mục Tư Viễn lại truyền vào.

Mẹ Cố nhìn mà chỉ biết thở dài, quay lại nhà bếp.

Chuyện gì vậy?

Mục Tư Viễn đặt túi lớn túi nhỏ xuống, sang một tiệm nhỏ bên cạnh hỏi: "Tiệm mỳ vằn thắn chưa mở cửa sao cô?"

Bà chủ nhìn anh. "Chưa mở đâu, hại tôi hôm nay phải tự làm bữa sáng đấy."

Anh nhíu mày: "Hôm qua có mở cửa không ạ?"

"Mở chứ, ngày nào cũng mở, có đúng hôm nay là không, chẳng biết là xảy ra chuyện gì." Bà chủ bình thản trả lời.

Anh thoáng suy tư, lấy điện thoại gọi cho Cố Bảo Bảo.

Sáng sớm Cố Bảo Bảo mới ngủ, bây giờ còn đang trong mộng, mơ mơ màng màng mở máy ra: "Alo?"

"Bảo Bảo!" Nghe được tiếng của cô, anh thở phào. "Em còn đang ngủ à?"

Trong lòng có hơi mất mát, không phải cô ấy biết hôm nay anh sẽ tới sao? Anh còn tưởng cô ấy sẽ cực kỳ nôn nóng hưng phấn chờ đợi nữa chứ.

"Chú thím vẫn còn đang ngủ sao?"

Nghe anh hỏi, cô xoa mắt. "Em không biết, giờ là mấy giờ rồi?"

"Mười giờ mười lăm!"

"Cái gì?" Cô mở bừng mắt. "Ba mẹ chắc dậy rồi." Cô cũng ngồi dậy. "Tiệm mỳ hơn năm giờ là mở cửa rồi."

"Mở cửa cái gì? Bây giờ anh đang ở bên ngoài, cửa đóng chặt mà!"

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, anh ấy tới rồi!

Thực sự đã tới!

Tim cô đập nhanh hơn, cầm áo khoác lên người, cô xuống

giường ra cửa, đưa tay kéo cánh cửa ra.

Hả?

Lại kéo.

Nó không nhúc nhích chút nào!

Có chuyện gì vậy?

Cô kiểm tra lại khóa, mở mà, vì sao không mở được?

Cô thử lại, nó vẫn không nhúc nhích.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo?" Im lặng một lúc, giọng nói lo lắng của Mục Tư Viễn từ đầu bên kia vang lên.

Cô cũng nóng nảy. "Anh Tư Viễn, cửa không mở được?"

"Cửa nào không mở được?"

"Cửa phòng ngủ đó, em đang ở trong phòng ngủ!"

Mục Tư Viễn sửng sốt, như hiểu ra điều gì. "Bảo Bảo, liệu có phải cửa phòng ngủ bị khóa rồi không?"

Bị khóa?!

Nghe vậy, cô cũng hiểu, lập tức hét lên: "Ba, mẹ, hai người có ở ngoài không? Không phải ba mẹ khóa cửa đó chứ."

Nhắc tới vẻ mặt lạ lùng của ba hôm qua, chẳng nhẽ...

"Ba nó." Người trên gác hô, người ngoài cửa cũng đập, mẹ Cố

hoảng sợ nhắc ba Cố. "Ông làm gì vậy? Mở cửa đi, có lời gì mà không thể nói cho tử tế sao?"

Bà nói xong định đi lên gác.

"Bà đứng lại!" Ba Cố quát bà lại, tự đi lên gác.

Nhưng không phải ông đi mở cửa mà là đứng ở trước cửa, nói với Cố Bảo Bảo bên trong phòng ngủ: "Bảo Bảo, ba hỏi con, có phải con quyết định lấy Mục Tư Viễn?"

Cố Bảo Bảo sững sờ, làm sao ba biết được?

Lẽ nào lúc bọn họ nói chuyện dưới lầu tối qua đã bị ba nghe thấy.

Vậy bây giờ ba nhốt cô lại là vì ông không đồng ý chuyện hôn sự của bọn họ sao?

"Ba." Cô gọi ông cách một cánh cửa nhưng không biết nên nói gì.

Qua điện thoại, Mục Tư Viễn nghe được tiếng bọn họ nên không nói nữa, chỉ lắng nghe.

"Bảo Bảo." Sự do dự của cô khiến ông đau lòng. "Con chịu uất ức từ Mục Tư Viễn có phải còn chưa đủ? Lẽ nào con còn muốn nửa đời sau tiếp tục chịu nữa sao?"

Cô không nói gì, hốt hoảng cúi đầu, lời ba nói cô không thể phản bác, cũng không cách nào phản bác.

Những chuyện cũ đó sao cô quên được, nhưng...

"Ba nó." Mẹ Cố cũng đi lên, nói với ba Cố: "Chuyện của bọn trẻ, ông có thể quản nhưng không nhất thiết phải nhốt con nó ở trong phòng."

"Tôi nhốt nó trong phòng là muốn để nó nghĩ thật kỹ. Hôn nhân không phải trò đùa, nó không thể hồ đồ nhất thời mà đưa ra quyết định được."

Nói xong, ông lại nói với Cố Bảo Bảo bên trong: "Ba biết Mục Tư Viễn ở bên ngoài nhưng ba sẽ không mở cửa. Con cũng không cần gặp cậu ta, hai đứa đều nghĩ cho kỹ, rốt cuộc hai đứa có nên kết hôn hay không!"

Nói xong ba Cố xuống nhà.

Mẹ Cố cũng thương con gái, gõ cửa nói: "Bảo Bảo, chìa khóa ở trong tay ba con, mẹ sẽ nghĩ cách để lấy được nó, con đừng có vội."

"Mẹ." Cố Bảo Bảo nghẹn ngào. "Không cần đâu ạ, mẹ đừng vì vậy mà cãi nhau với ba, con sẽ suy nghĩ cẩn thận."

Mẹ Cố thở dài, đành phải xuống nhà trước.

Cố Bảo Bảo ngồi xuống ghế mới phát hiện di động chưa tắt, vậy thì những lời ba nói ban nãy anh đều đã nghe được.

"Anh Tư Viễn." Cô lau sạch nước mắt, không để anh lo lắng. "Nếu không anh về trước đi, chuyện của chúng ta qua một thời gian nữa rồi nói sau."

"Bảo Bảo." Anh có hơi giận. "Em cứ buông tha anh vậy sao?"

Không phải, không phải vậy đâu, cô lắc đầu. "Em không phải muốn thế, nhưng ba bây giờ đang tức giận, em không thể đổ dầu vào lửa!"

Anh nới lỏng cà vạt. "Được, chuyện này em không cần để ý đến, anh đến nói chuyện với chú Cố."

"Anh nói?" Bây giờ ba còn đang đóng chặt cửa không gặp anh. "Anh nói thế nào?"

"Anh đợi!"

Nói xong anh thực sự ngồi xuống. "Anh không tin chú Cố không mở cửa. Anh sẽ chờ đến khi nào chú ấy mở thì thôi! Bảo Bảo, anh cúp máy đây, em đừng lo lắng!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, trong tim vừa mừng vừa lo.

***

-- Anh Tư Viễn, anh còn ở bên ngoài? --

-- Ừ, anh vẫn đang chờ. --

-- Anh mau về đi, đã sáu giờ chiều rồi. --

-- Anh sẽ không đi, em ăn cơm ngon miệng nhé. --

"Bảo Bảo?" Ngoài cửa vang lên giọng của mẹ, cô đứng dậy ra cửa.

"Mẹ, có chuyện gì ạ?" Còn chưa nói xong đã nghe được tiếng mở khóa.

Cô sững sờ, mẹ cô đã bưng khay đi vào, nói với cô: "Mau ăn cơm."

Cô kinh ngạc nhìn mẹ, quên cả cầm khay, chỉ hỏi: "Mẹ, ba cho con ra ngoài rồi sao?"

Mẹ Cố cười khổ, kéo tay cô. "Nào, ngồi xuống đây với mẹ."

Mẹ Cố đặt khay lên cái bàn nhỏ bên cạnh sofa, kéo con gái ngồi xuống.

"Bảo Bảo." Bà dịu dàng nói. "Mẹ nghĩ cả ngày, cảm thấy chuyện ba con làm cũng không phải quá mức."

Nhìn đôi mắt nghi ngờ của con gái, bà cười: "Mẹ cũng là phụ nữ, hơn nữa có kinh nghiệm hơn con, nếu thiếu gia Tư Viễn vì ba con gây khó đã bỏ qua thì người đàn ông như vậy con còn muốn không?"

Cô sửng sốt.

Tuy không đồng ý với cách nói của mẹ nhưng từng từ lại rất hợp lý.

"Mẹ." Cô lắc đầu. "Con nên làm thế nào đây? Có thể lấy anh ấy là ước mơ từ nhỏ của con, bay giờ ước mơ dường như sắp thành sự thật, nhưng nếu không có được sự đồng ý của ba mẹ thì ước mơ của con còn có ý nghĩa gì?"

"Con gái ngốc của mẹ!" Bà vỗ tay con gái: "Nếu con chọn người đó là đúng, tự nhiên sẽ có được sự chúc phúc của ba mẹ. Được rồi, đừng nói nữa, mau ăn cơm đi."

Nói xong mẹ Cố đứng dậy ra ngoài, tất nhiên bà không quên dặn dò của ba Cố, tiếp tục khóa cửa lại.

-- Anh Tư Viễn, anh về chưa? Anh về đi, đã hơn mười giờ, muộn quá rồi --

-- Không cần lo cho anh, em ăn cơm tối chưa? --

-- Em ăn rồi, anh đã ăn chưa? --

-- Anh cũng ăn rồi --

-- Anh gạt em, anh ăn ở đâu? --

-- Cơ thể anh rất tráng kiện, bỏ một hai bữa không phải vấn đề. Em đừng lo cho anh, mau đi ngủ đi --

Anh Tư Viễn, em làm sao ngủ được?

Dưới lầu, ba Cố và mẹ Cố đều không ngủ. Mẹ Cố nhìn qua khe cửa, lo lắng nói: "Làm sao bây giờ, cả một ngày rồi mà thiếu gia Tư Viễn không ăn không uống gì cứ ngồi ở đó."

"Để cậu ta ngồi!" Ba Cố châm thuốc. "Cậu ta là đại thiếu gia, không chịu nổi tự nhiên sẽ đi."

"Nếu cậu ấy không đi thì sao?"

"Vậy ngày mai tiếp tục không mở cửa, khi nào cậu ta đi thì chúng ta mở."

"Ông đó!" Mẹ Cố không nhịn được trách móc: "Dẫu gì chúng ta

cũng đã nhìn thiếu gia Tư Viễn trưởng thành, ông độc ác vậy sao?"

"Thu lại lòng thương hại của bà đi!" Ba Cố lườm bà. "Cậu ta hoàn toàn không cần!"

Nói xong, ông đứng dậy đi ra cửa sau, rõ ràng không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thuốc của ba Cố cũng đã hết một hai điếu, Mục Tư Viễn vẫn ngồi trước cửa không nhúc nhích.

Mẹ Cố bây giờ không xem nổi nữa, nhanh chóng ra cửa sau.

"Bà đi đâu đấy?" Ba Cố duỗi chân ngăn cản bà.

"Ông có thể độc ác nhưng tôi thì không." Mẹ Cố đẩy ông ra. "Tôi đi bảo thiếu gia Tư Viễn về, đừng chờ nữa."

"Bà đừng có đi!" Sự nhẹ dạ của phụ nữ sẽ làm hỏng việc, ba Cố đứng lên: "Tôi đi nói với cậu ta!"

Chương 135: Chờ đợi

Ba Cố từ cửa sau đi vòng ra cửa trước, dưới đèn đường, người kia quả nhiên vẫn ngồi trước cửa.

Bên cạnh anh còn có cả quà tặng rải rác trên đất.

Nghe tiếng bước chân, Mục Tư Viễn ngẩng lên, không ngờ thấy người tới là chú Cố!

Anh đứng dậy, gọi một tiếng: "Chú Cố!"

Thân hình cao lớn của anh gần như che đi mất ánh sáng trước mặt ông.

Ông hơi lùi lại mới lạnh lùng nói: "Cậu về đi."

Anh không trả lời, bỗng nhớ đến cái gì, hấp tấp xoay lại cầm mấy túi đồ kia lên bỏ vào tay ba Cố: "Chú Cố, mấy thứ này cháu tặng chú thím."

Ba Cố không nhận, anh cứ đẩy tới.

Ba Cố bực bội đẩy lại, chỉ nghe một tiếng "bịch", túi quà tặng kia rơi lả tả xuống đất.

Ba Cố sửng sốt, dù sao cậu ta là thiếu gia, cho dù chỉ xem mặt mũi của ông Mục thì ông làm vậy cũng có hơi quá đáng.

Mục Tư Viễn chưa từng phải chịu đối xử như thế, nhất thời cũng ngây dại.

"Cậu đi đi, về sau đừng tới nữa."

Ba Cố lùi lại, cố gắng không để tâm đến đống quà tặng, nói xong liền đi.

"Chú Cố!" Mục Tư Viễn chạy vượt lên chặn trước mặt ông. "Chú Cố, cháu đã tới thì nhất định phải nói ra."

Ông nhìn anh, không muốn nghe anh nói gì cả nên cứ bước đi.

Anh vừa bước lùi, vừa nói: "Chú Cố, cháu muốn kết hôn với Bảo Bảo, hi vọng chú và thím có thể đồng ý."

Anh không nói câu này thì chưa tính, nếu đã nói ra, ba Cố cũng dừng chân, nói mọi chuyện cho rõ ràng.

"Mục Tư Viễn, cậu dẹp ngay ý nghĩ đó đi, tôi sẽ không gả Bảo Bảo cho cậu!"

"Chú Cố!"

Mục Tư Viễn nóng vội: "Tại sao chú lại phải như vậy? Bảo Bảo thích cháu, cháu cũng thích Bảo Bảo, hơn nữa chúng cháu còn có Hoan Hoan Nhạc Nhạc nữa, vì sao chú không để Bảo Bảo lấy cháu?"

Nghe vậy, ông giận nhưng ngược lại cười: "Mục Tư Viễn, trước đây cậu có rất nhiều cơ hội để cưới Bảo Bảo nhưng cậu có quý trọng nó không? Bây giờ cậu có ý nghĩ ấy rồi nhưng tôi nói cho cậu biết, tôi không thể cho Bảo Bảo lấy cậu!"

Nghĩ đến những uất ức con gái phải chịu khi ở bên cạnh cậu ta, ông càng nói càng căm phẫn. "Mục Tư Viễn, cậu dẹp ngay ý nghĩ đó đi!" Nói xong ông đẩy thân hình cao to của Mục Tư Viễn rồi đi thật nhanh.

"Chú Cố!" Anh chạy tới chỗ quẹo thì đã không thấy bóng dáng ông đâu nữa.

Lúc này di động bỗng phát ra tiếng báo, là Cố Bảo Bảo gửi tin nhắn đến -- Anh Tư Viễn, có phải anh gặp ba em rồi? Em nghe thấy tiếng của hai người --

Bọn họ cãi nhau lớn tiếng vậy thì cô nghe được là đương nhiên.

Mục Tư Viễn thở dài, gửi tin nhắn trả lời -- Chú Cố rất tức giận, nhưng không sao, anh sẽ đợi đến lúc ông không giận nữa --

Gửi tin nhắn xong, anh bỏ điện thoại vào túi, nhặt quà lên đặt trước cửa tiệm mỳ vằn thắn.

Sau đó anh lại ngồi xuống, tin nhắn của Cố Bảo Bảo đến -- Anh Tư Viễn, khuya lắm rồi, anh về trước đi. Chuyện của chúng ta từ từ rồi nói --

Nhìn tin nhắn gửi đến, anh lắc đầu.

Anh không thể về, nếu lúc này anh về, ba Cố sẽ càng không tin thành ý của anh.

-- Anh không về, em ngủ đi, sáng mai anh sẽ gọi cho em --

Anh Tư Viễn! Cô áp điện thoại lên ngực, mắt rướm lệ, giọt nước mắt bao hàm đau lòng, cảm động cùng với cả sợ hãi.

Bảy rưỡi sáng, Hoan Hoan Nhạc Nhạc đúng giờ ra khỏi biệt thự.

Hoan Hoan liếc mắt đã thấy chiếc xe đậu ở vườn hoa, lập tức vui vẻ kéo tay Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc đi mau, ông nội đến rồi!"

Hai đứa chạy ra xe, cửa xe vừa khéo mở ra, Mục Phong Minh nhô người ra ngoài. "Hai bảo bối của ông nội!"

Ông cười nhấc bổng hai đứa lên xe rồi ôm chúng vào ngực.

"Chào buối sáng ông nội!" Hoan Hoan nói, Nhạc Nhạc cũng gọi: "Ông nội!"

"Ừ, ừ!" Mục Phong Minh luôn miệng gật đầu.

Tuy đã biết Nhạc Nhạc bắt đầu có thể nói, trước đó cũng nghe thằng bé gọi ông nội nhưng giờ nghe lại ông vẫn rất vui mừng.

"Nhạc Nhạc." Ông cười nói: "Hôm nay con có học nói không?"

Nhạc Nhạc chớp mắt gật đầu, giơ mấy ngón tay nhỏ nhắn đếm: "Ngôi sao, hoa, con muốn ăn một bữa tiệc lớn, Hoan Hoan là đứa bé thông minh!"

Nói xong bé cười hì hì, đây là những câu nói bé đã học được hôm qua.

Mục Phong Minh xoa má bé. "Nhạc Nhạc cũng là một đứa bé thông minh!"

"Ông nội." Hoan Hoan đưa đầu lại gần, hỏi: "Ba con đi đâu rồi ạ?" Tối qua bé cũng không thấy ba đâu cả!

Mục Phong Minh mỉm cười. "Ba các con có việc. Tối nay các con đến chỗ ông nội được không?"

Ba đi công tác là chuyện thường, Hoan Hoan gật đầu nghe theo, Nhạc Nhạc thì lại nhếch miệng lầm bầm: "Mẹ, mẹ!"

Ba không ở đây, bé muốn ở với mẹ!

"Đến đây nào, Hoan Hoan Nhạc Nhạc!" Mục Phong Minh ôm chặt chúng. "Ông nội nói cho các con biết, chuyện lần này ba con

mà làm xong thì về sau ngày nào các con cũng được ở cùng mẹ, các con nói có tốt không?"

"Thật sao?" Hai đứa mở to mắt ngẩng lên nhìn ông.

Thấy ông nội gật đầu khẳng định, Hoan Hoan lại hỏi: "Ông nội, vậy ba đi làm chuyện gì thế ạ? Có thể thực hiện được không ông?"

Có thể thực hiện không?

Mục Phong Minh nhướng mày, vậy phải xem bản lĩnh của thằng nhóc thối kia lớn thế nào!

Nhưng hai ngày qua đi, người trợ lý đến nói cho ông biết là thiếu gia vẫn chờ ở trước cửa tiệm mỳ vằn thắn, mà tiệm mỳ cũng đã không mở cửa hai ngày rồi.

Xem ra lần này lão Cố làm thật!

Mục Phong Minh thoáng suy tư, hỏi: "Thiếu gia chờ bên ngoài có ăn gì không?"

Người trợ lý gật đầu. "Mẹ cô Cố thường xuyên ra khuyên thiếu gia đi ăn, thiếu gia cũng ăn được một chút."

Ăn gì đó là được rồi.

Mục Phong Minh không nói thêm gì nữa, nó muốn chờ thì cứ để nó tiếp tục chờ, dù sao thằng nhóc thối này chịu khổ quá ít.

Im lặng một lúc, người trợ lý lại không nhịn được hỏi: "Lão gia, ông mặc kệ thiếu gia vậy sao?"

Cứ chờ như thế cũng không phải cách!

Mục Phong Minh cười nhạt. "Tôi còn quản thế nào? Trong mắt thằng nhóc thối ấy chẳng có trưởng bối, chuyện lớn vậy mà không nói với tôi một tiếng! Tôi chẳng muốn quản làm gì!"

Người trợ lý âm thầm lắc đầu, hai cha con này, đã đến lúc mấu chốt còn kèn cựa nhau!

Ai! Thiếu gia, bây giờ cậu phải biết ảnh hưởng của lão gia đôi khi rất lớn!

Nếu ngay từ đầu cậu mời lão gia đi cùng thì sự việc có đến mức vậy không?
***

"Ba nó, làm sao bây giờ?"

Mẹ Cố lo lắng đi tới đi lui trong phòng khách, đã hai ngày rồi mà thiếu gia Tư Viễn còn chưa chịu đi, tiệm mỳ vằn thắn cũng không thể mở cửa khiến cho hàng xóm láng giềng ai cũng tò mò.

Trong lúc nói thì có tiếng Cố Bảo Bảo đập cửa phòng ngủ.

"Ba, mẹ, ba mẹ có bên ngoài không ạ?"

Nghe mẹ đáp lại, Cố Bảo Bảo vội vàng nói: "Ba, mẹ, con xin ba mẹ, ba mẹ mở tiệm đi. Cứ tiếp tục vậy thì phóng viên sẽ tới mất!"

Phóng viên sẽ tới!

Ba Cô sững sốt, di3nd@nl3quYd0n ông thật không ngờ tới điểm này.

Ông càng không ngờ, Mục Tư Viễn sẽ chờ bên ngoài cửa tiệm hai ngày hai đêm.

"Ba nó." Mẹ Cố đẩy ông. "Bảo Bảo nói rất có lý, nếu chúng ta tạo thành ảnh hưởng không tốt gì với nhà họ Mục, chẳng phải chúng ta sẽ làm ông Mục thất vọng sao?"

Ba Cố thở dài, đứng dậy: "Tôi đi tìm ông Mục, để ông ấy đến đón Mục Tư Viễn về!"

Nói xong ông đi xuống nhà.

Mẹ Cố lắc đầu, ông già này thật cố chấp, ông ấy tách Mục Tư Viễn và Bảo Bảo ra thì có ích lợi gì chứ?

Ba Cố ra ngoài bằng cửa sau, nhẽ ra là không muốn nhìn Mục Tư Viễn nhưng vừa qua chỗ quẹo thì thấy một cô gái đi vào ngõ đang đến chỗ Mục Tư Viễn.

Ông đứng lại, nhìn cô gái kia đến gần gọi: "Tư Viễn."

Mục Tư Viễn đang tựa vào cửa tiệm nhắm mắt nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng ai đó gọi liền mở mắt ra, hơi kinh ngạc: "Du Nhi?"

Sao cô ấy tới đây?

Trịnh Tâm Du cũng kinh ngạc nhìn anh, thấy được trong đôi mắt kia giăng đầy tơ máu, vẻ mặt thì tiều tụy, da dẻ đen sạm.

Gương mặt hăng hái từ trước đến nay giờ chỉ còn lại có sự mệt mỏi.

"Tư Viễn." Cô ta đến gần, ngồi xổm xuống trước mặt anh. "Anh thực sự đã đợi ở đây hai ngày sao?"

Nếu dùng câu ăn trong gió ngủ trong sương để hình dung anh cũng không đủ!

Thấy sự lo lắng trong mắt cô ta, anh cười khẽ: "Du Nhi, anh không sao."

Anh ngồi ngay ngắn, lại hỏi: "Sao em tới?"

Cô ta mím môi, cô ta đến công ty tìm anh mới biết hai ngày qua anh không đi làm.

Gián tiếp hỏi thăm mới biết anh ở đây.

Lúc đầu cô ta làm sao cũng không tin, nhưng bây giờ được tận mắt chứng kiến, cô ta lại không thể không tin.

Đôi mắt cô ta cúi xuống che giấu đi sự phức tạp sâu trong đó.

Đến khi ngẩng lên thì cô ta lại không hiểu hỏi: "Tư Viễn, anh làm vậy là vì sao?"

Mục Tư Viễn nhìn cô ta, trong lòng bỗng trở nên thống suốt.

Tuy anh cũng thấy mình kỳ quái, đối mặt với cô gái mấy tháng trước anh còn muốn lấy làm vợ mà giờ đây đã có thể thản nhiên trả lời: "Anh cầu hôn với Bảo Bảo, chú Cố còn chưa đồng ý nên anh đành đợi."

Cầu hôn?!
Cô ta kinh ngạc, mới qua bao lâu mà anh đã quyết tâm đi đến quyết định đó?

Vô cùng ngạc nhiên, cô ta đứng lên, nghi ngờ nhìn anh: "Tư Viễn, anh đã quyết định rồi?"

Anh mỉm cười gật đầu: "Anh đã quyết định. Du Nhi, thật ra em nói đúng, có lẽ trong lòng anh vẫn luôn yêu cô ấy, anh chỉ lừa dối bản thân, cũng lừa cả em. Tước đây anh gây ra nhiều rắc rối cho em, anh thực sự xin lỗi."

Kỳ thực anh có thể không cần nói những lời này, ba từ "anh xin lỗi" quả thật anh rất ít khi sử dụng cho nên nói ra còn chưa quen.

Anh chỉ cảm thấy, nói ra với Tâm Du thì trong lòng mình sẽ dễ chịu hơn, nếu Bảo Bảo biết, cô ấy nhất định cũng vui vẻ.

"Xin lỗi?" Tâm tình của Trịnh Tâm Du lại có hơi kỳ quái, cô ta bình tĩnh nhìn anh, đột nhiên bật cười. "Rút lại lời xin lỗi của anh đi, không có ai yêu cầu anh cả." Nói xong cô ta xoay người bước đi.

"Du Nhi?" Anh đứng dậy, nghi hoặc hỏi: "Em làm sao vậy? Em có khỏe không?"

Cô ta đưa lưng về phía anh, không tự chủ nghiến chặt răng, nặn ra mấy từ: "Em rất khỏe, anh tiếp tục chờ đi!"

Cô ta nói xong thì bước nhanh hơn, bỏ đi không nhìn lại.

Mục Tư Viễn khó hiểu nhíu mày, Tâm Du lúc này khác hẳn lúc

bình thường, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Anh thấy mình nên đuổi theo xem nhưng suy nghĩ một lúc, anh vẫn ngồi xuống.

Anh chỉ sợ lúc mình đi ra ngoài, lỡ chú Cố thay đổi chủ kiến lại không tìm được anh thì chẳng phải sẽ làm Bảo Bảo thất vọng à?

Còn Tâm Du chắc cô ấy sẽ không sao đâu!

Ba Cố nhìn thấy từ xa, ông cũng nhận ra cô gái kia là Trịnh Tâm Du.

Ông làm đầu bếp nhiều năm ở nhà họ Mục thì làm sao không nhận ra cô ta?

Bây giờ ông cũng thấy kỳ quái, trước giờ Mục Tư Viễn rất tốt với Trịnh Tâm Du, vì sao vừa rồi cậu ta không đuổi theo?

Chẳng lẽ lo mình đi rồi lỡ ông thay đổi chủ kiến ra mở cửa à?

Sự quan tâm của cậu ta với Bảo Bảo đã đến mức vậy sao?

Ông lắc đầu khó tin!

Lúc này điện thoại chợt rung, ông lấy ra xem, là A Diệp!

Ông vừa vội đi về, vừa nhận điện thoại: "Alo, A Diệp, cháu đang ở đâu? Sao hai ngày nay không sang nhà?"

Giọng nói của Công Tôn Diệp vẫn nhã nhặn như cũ: "Chú Cố, bây giờ cháu đang ở sân bay, cháu sắp sang Mỹ rồi."

"Đi Mỹ?"

Nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, ông lập tức đoán ra được: "A Diệp, cháu nói thật với chú, cháu và Bảo Bảo rốt cuộc thế nào?"

Bên kia im lặng một lúc, Công Tôn Diệp mới lên tiếng: "Không có gì cả, chú Cố, cháu và Bảo Bảo mãi mãi là bạn, về sau nếu có chuyện gì cần cháu thì chú cứ gọi."

-- mãi mãi là bạn --

Nghe vậy tim ba Cố trùng xuống, đầu bên kia nói tiếp: "Chú Cố, cháu gọi tới là muốn nói cho chú biết, vụ việc Bảo Bảo nhận hối lộ chú không cần lo, Mục Tư Viễn đang xử lý rồi."

"Cậu ta đang xử lý?"

"Đúng thế. Chỉ cần Bảo Bảo có hôn ước với anh ta, tội danh giả chữ kí sẽ coi như không thành lập."

Anh chỉ muốn nói vậy thôi. "Chú Cố, cháu phải lên máy bay đây, tạm biệt chú."

Nói xong anh cúp máy, ba Cố thậm chí còn chưa kịp nói lời tạm biệt với anh.

Thằng bé thật tốt, nhất định đã bị Bảo Bảo làm thương tổn nhiều lắm!

Ông thở dài tiếc hận, suy nghĩ quay lại những lời vừa nghe được.

Chẳng lẽ Mục Tư Viễn muốn kết hôn với Bảo Bảo một mặt

cũng là vì giúp nó tháo gỡ chuyện này?

Ông hiểu, nếu nhà họ Mục cố tình giúp đỡ một tay thì không thể nào chỉ có một cách này.

Vậy thì làn này, Mục Tư Viễn có thể là thật lòng với Bảo Bảo.

Nhưng mới chỉ là có thể thôi!

Ông rất sợ.

Nếu lại để Bảo Bảo trải qua những đau khổ trước kia thêm lân nữa, người làm cha như ông nên làm thế nào đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, ông vẫn quyết định đi tìm ông Mục!

Song lần này ông vừa ra chỗ quẹo thì đã thấy Mục Phong Minh và hai người trợ thủ đi tới trước cửa tiệm mỳ vằn thắn.

Ông ngẩn ra, Mục Phong Minh dừng lại trước cửa tiệm, mắt tập trung lên người Mục Tư Viễn, không thấy được ông.

Mục Tư Viễn nao nao, hừ một tiếng: "Ba tới làm gì?"

Mục Phong Minh nháy mắt bảo người trợ lý nhặt quà tặng lên mới nói: "Tư Viễn, con đến cầu hôn hay là thăm bệnh vậy? Con mua nhiều quà thế làm gì?"

Mục Tư Viễn không để ý tới ông.

Bản thân anh chưa từng cầu hôn, cũng chưa từng ra mắt cha vợ, cho dù lễ nghi không đúng thì về tình có thể tha thứ.

Thấy bộ dạng khó gần của anh, Mục Phong Minh cực kỳ giận dữ. "Con đứng lên cho ba! Con tới cầu hôn thì phải có thành ý chứ không phải mặt dày mày dạn ngồi đợi trước cửa nhà người ta!"

Nói xong ông lại đưa mắt ra hiệu cho một người trợ lý khác tiến lên đỡ Mục Tư Viễn dậy.

Ba Cố trông thấy biết là không thể trốn liền đi ra nói: "Ông Mục, tôi đang muốn đi tìm ông."

Mục Phong Minh cười: "Lão Cố, đứa con trai này của tôi không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, cản trở việc làm ăn buôn bán của ông, tôi tới để nhận tội với ông đây."

"Ông Mục nói gì vậy, nếu đã tới thì vào trong ngồi đã."

Nói xong ông đi ra gõ cửa. "Mẹ nó à, mở cửa đi, ông Mục tới."

Mẹ Cố đã nghe thấy tiếng Mục Phong Minh nên sớm mở cửa rồi, bây giờ ông vừa nói thế thì cửa liền mở.

Mục Tư Viễn cuối cùng đã vào được, anh không kịp chờ liền hỏi ngay: "Thím ơi, Bảo Bảo đâu ạ?"

Anh biết Bảo Bảo còn bị nhốt trong phòng ngủ, anh hỏi vậy là muốn chú Cố ngại ba anh ở đây mà đi mở khóa.

Kỳ thực ba Cố cũng đang muốn tỏ rõ sự quyết tâm phản đối việc hôn sự này của mình trước mặt Mục Phong Minh nên lấy chìa khóa ra trước mặt ông ấy: "Mẹ nó, bà đi gọi Bảo Bảo xuống."

Ông nhét chìa khóa vào tay mẹ Cố. "Bây giờ ông Mục cũng ở

đây, chúng ta nói rõ ràng chuyện này cho xong!"

"Để cháu!" Mục Tư Viễn lại đoạt lấy chìa khóa, chạy nhanh lên gác.

Mục Phong Minh há lại không hiểu ý ba Cố, lập tức mỉm cười nói: "Tư Viễn, con và cô Cố xuống nhanh lên một chút."

Ông thông cảm cho sự khổ tâm của ba Cố, những lời này chắc cũng là những lời mà ba Cố muốn nói.

Mục Tư Viễn chạy thình thịch lên gác, nhanh chóng mở khóa, đạp cửa văng ra.

Cố Bảo Bảo nghe thấy ba gõ cửa, biết Mục Phong Minh tới, đang lo lắng không biết bọn họ nói gì thì chẳng ngờ Mục Tư Viễn như từ trên trời rơi xuống, đi thẳng vào phòng ngủ.

Cô chỉ biết kinh ngạc nên trong nhất thời không biết phản ứng gì cả.

Giây tiếp theo, cả người cô đã rơi vào trong cái ôm ấm áp mạnh mẽ của anh.

"Bảo Bảo." Anh nâng mặt cô lên, nhìn chăm chú vào nó: "Em không sao chứ?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, thấy được dáng vẻ của anh, trong lòng cô thấy thật đau. "Em không sao, anh xem lại anh đi, làm sao biến mình trở thành như vậy hả?"

Nghe được giọng nói tha thiết, ấm áp ấy, trái tim hoảng loạn và chờ đợi dần ổn định.

Trong mắt hiện lên ý cười xấu xa. "Anh không sao, cho dù anh hoảng sợ cỡ nào, chỉ cần một nụ hôn của em thôi là nó sẽ biến mất!"

Chương 136: Đàn gảy tai trâu

"Nói gì thế!"

Cố Bảo Bảo hờn dỗi. "Ba em và chú Mục đều đang ở dưới, chúng ta mau xuống thôi."

Cô nói xong muốn đẩy anh ra, chỉ tiếc sức mình không bằng anh, vẫn bị anh hôn trộm một cái mới thoát được.

"Anh thật đáng ghét!"

Mặt cô đỏ lên, vội vàng bỏ tóc xuống che đi rồi xuống nhà.

Bé con! Mục Tư Viễn nhếch môi cười cũng đi theo.

"Chú Mục!"

Cố Bảo Bảo có hơi khẩn trương, sợ mình có chỗ nào không đúng mực, sau khi chào hỏi Mục Phong Minh liền ngồi xuống cạnh ba Cố.

Mục Tư Viễn cũng đi tới.

Cô liếc anh một cái mới phát hiện ánh mắt anh vẫn luôn tập trung vào cô.

Cô hoảng hốt vội cúi đầu. Trong lòng có hơi bực mình, trước mặt trưởng bối sao anh có thể như vậy!

Mục Phong Minh nhìn họ đầu mày cuối mắt, thầm thấy buồn cười, ba Cố thì trầm mặt, tỏ ra mất hứng.

"Lão Cố." Mục Phong Minh lên tiếng trước. "Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề, hôm nay tôi có thể tới để đề nghị kết thông gia với ông, tôi thực sự rất vui!"

Ba Cố sửng sốt.

Ông còn tưởng ông Mục đến đưa Mục Tư Viễn về, không ngờ ông còn chưa mở lời thì Mục Phong Minh đã nói ra rồi!

Chẳng những ông ngẩn ra, mẹ Cố lẫn Mục Tư Viễn cũng đều như thế.

Anh còn tưởng ba đến để ngăn cản anh chứ!

"Ông Mục." Mẹ Cố đứng dậy. "Ông đang nói đùa với chúng tôi sao."

"Thím à, tôi có giống đang nói đùa không?"

Mục Phong Minh cười, ra hiệu người trợ lý mang đồ đã chuẩn bị đưa ra.

Người trợ lý gật đầu, cầm một cái hộp được bọc gấm đỏ cẩn thận đặt vào tay ông.

"Lão cố." Ông nói. "Tôi rất yêu mến Bảo Bảo, nó có thể làm con dâu của tôi, tôi rất vui."

Ông đưa cái hộp đặt vào tay Cố Bảo Bảo: "Bảo Bảo, chú Mục

không có gì hay tặng cháu cá, vật này cháu cầm lấy."

Cố Bảo Bảo nhìn ba lại nhìn mẹ, không biết mình có nên nhận không.

Nhưng Mục Phong Minh vừa đặt cái hộp vào tay cô xong liền rút ngay về, còn nói: "Xem xem cháu có thích không."

Cô nhìn qua Mục Tư Viễn thì thấy anh đang nháy mắt với mình, ý bảo cô mở ra đừng ngại.

Cô liền mở cái hộp ra.

Trong hộp là một dây chuyền đá quý màu xanh biếc.

Cô cũng không phải người không biết gì, thoáng cái đã nhìn ra đây là phỉ thúy cao cấp!

Mỗi một viên có kích cỡ như nhau, trong suốt, giá trị liên thành!

Cô có hơi sợ, ngay cả nắp hộp cũng quên đậy lại đã đẩy về tay Mục Phong Minh: "Chú Mục, vật này cháu không thể nhận, không thể nhận đâu ạ!"

Mục Tư Viễn nhướng mày, ông già đúng là để tâm, ngay cả vật gia truyền cũng đã lấy ra.

"Bảo Bảo, em nhận lấy đi!"

Anh lấy dây chuyền ra, đeo nó lên cổ cô, nói: "Đây là vật gia truyền của nhà họ Mục, nếu em chướng mắt thì nhà họ Mục thật sự không biết còn có thể lấy ra cái gì để rước em về!"

Vật gia truyền!

Nghe vậy, cô càng cuống cuồng, đôi mắt đẹp trừng anh.

Anh biết, chú Mục cũng biết là ý cô không phải như vậy!

Mẹ Cố cũng nói: "Đúng vậy, ông Mục, vật quý giá như thế Bảo Bảo nhà chúng tôi thực sự không thể nhận."

"Có thể nhận, có thể nhận chứ." Mục Phong Minh cười vang. "Sau này Bảo Bảo xuất giá thì chính là thiếu phu nhân của nhà họ Mục, vật gia truyền không đưa nó thì đưa ai?"

Trong lúc trò chuyện Mục Tư Viễn đã đeo xong dây chuyền cho cô.

Làn da trắng ngần của cô được màu xanh hoa lệ làm nổi bật lên khiến cho người ta rung động, làm cho ánh mắt anh lưu luyến không rời.

"Bảo Bảo." Anh ôm hai vai cô. "Khi mẹ anh được gả vào nhà họ Mục đã đeo sợi dây chuyền này, về sau Hoan Hoan lấy vợ, em nhất định phải đưa cho con dâu chúng ta đeo đó!"

Yết hầu cô tắc nghẽn, anh đang hứa hẹn với cô, bọn họ không chỉ kết hôn mà nhất định còn làm bạn cả đời sao? Khóe mắt ẩm ướt, cô cúi đầu, trong lòng không yên.

Dù sao chú Mục đã đến được một lúc mà ba một câu cũng không nói!

Cô thực sự rất muốn gả cho anh, không phải vì thân phận thiếu

phu nhân nhà họ Mục, cũng không phải vì dây chuyền vô giá này.

Cô chỉ muốn cùng anh làm bạn suốt đời cho đến đầu bạc răng long.

Nhưng nếu ba nhất quyết không đồng ý, cô là con gái thì sao có thể khăng khăng làm theo ý mình khiến ba đau lòng?
Cô quỳ xuống trước mặt ba Cố. "Ba, con chỉ nghe ba thôi. Ba nói có thể, con sẽ gả, ba nói không thể, con sẽ không gả nữa."

Ba Cố nhìn cô. "Con thực sự nghe lời ba sao? Nếu con nghe lời ba thì bây giờ con nên bên cạnh ai?"
Cố Bảo Bảo không biết nói gì, cố nén nước mắt cúi đầu xuống.

"Ba nó, ông nói mấy lời vô dụng ấy làm gì?"

Mẹ Cố cắt ngang. "Nếu ông Mục đã có lòng như thế, tốt xấu gì ông cũng nên nói một câu, đừng khiến con nó khó xử!" Bà nói xong kéo Cố Bảo Bảo lên không để cô quỳ.

Ba Cố lắc đầu thở dài, chẳng nhẽ ông lại không hiểu?

Con gái đã lớn, ông có dùng khóa khóa lại được sao?

"Ông Mục." Ông đứng lên. "Ông có ân với tôi, cái mạng này tôi cũng có thể cho ông. Nhưng tôi là cha, không thể dùng hạnh phúc của con gái để nói đùa được, ông đã tự mình đến cầu hôn, tôi đồng ý! Nhưng tôi có một điều kiện!"

Chỉ cần đồng ý là tốt rồi!

Mục Phong Minh nói: "Điều kiện gì, ông cứ việc nói!"

Ba Cố gật đầu: "Trước tiên đính hôn đã, hôn lễ thì nửa năm sau hẵng làm!"

Ngừng một lúc ông lại bổ sung: "Sau khi đính hôn thì Bảo Bảo vẫn ở nhà!"

"Chú Cố!"

Nghe vậy, Mục Tư Viễn không đáp ứng.

Nhưng cái ba-toong của Mục Phong Minh đã gõ vào đầu gối anh, ngăn cản lời anh định nói.

"Lão Cố." Sau đó ông nói: "Cứ làm theo ông, nhà họ Mục sẽ tổ thức tiệc đính hôn cho bọn trẻ!"

"Đính hôn cũng được, nửa năm sau kết hôn cũng được." Mục Tư Viễn tiếp lời. "Nhưng sau khi đính hôn, Bảo Bảo nhất định phải ở biệt thự! Như thế Hoan Hoan Nhạc Nhạc mỗi ngày mới có thể gặp mẹ."

Anh cho là lời mình rất có lý, cũng không để ý đến sắc mặt ba Cố ngày càng trầm xuống, Cố Bảo Bảo vội kéo tay anh. "Tư Viễn, anh đừng nói nữa!"

Do trong lòng nôn nóng nên cô không khỏi lên giọng: "Cứ làm theo ba nói, anh đừng chen vào. Sau khi kết hôn em sẽ đến biệt thự."

Nhìn thấy sự khó xử trong mắt cô, Mục Tư Viễn đành phải thôi, coi như thầm chấp nhận.

Mẹ Cố thấy vậy cũng không khỏi cúi đầu cười.

Xem ra Bảo Bảo cũng không hẳn là không trấn áp được tính tình của thiếu gia Tư Viễn.

Chẳng qua bây giờ thiếu gia Tư Viễn có thỉnh cầu, về sau chúng ở chung với nhau, cậu ấy còn chú ý đến cảm thụ của Bảo Bảo chứ?

"Được!" Mục Phong Minh đứng lên. "Quyết định vậy đi."

Ông nhìn ba Cố, thay đổi xưng hộ rất nhanh: "Ông thông gia, vậy ông chọn ngày đi, chúng ta tổ chức tiệc đính hôn cho bọn trẻ. Tối gì cũng không nhiều mà chỉ có bạn là nhiều, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ tới góp vui."

-- Ông thông gia --

Ba từ khiến cảm xúc của ba Cố cuồn cuộn, ông chưa từng nghĩ tới là mình sẽ kết thông gia với nhà họ Mục.

Nhưng con gái đã lớn, di3nđ@nl3qYdon ông muốn quản nhưng có lòng mà không có sức.

"Được." Ông đứng lên. "Quyết định như vậy."

Cả đời đều gọi ông Mục, ông vẫn chưa quen với ba tiếng ông thông gia này.

Mục Phong Minh cũng không miễn cưỡng, theo khuôn phép ông và Mục Tư Viễn ở lại ăn bữa cơm rồi mới ra về.

Cố Bảo Bảo đi theo ra, vốn đưa tiễn Mục Phong Minh lại bị Mục Tư Viễn đi phía sau kéo lại.

"Đừng như vậy, em phải đi tiễn chú Mục." Cô lườm anh, cô không thể không làm tròn lễ nghĩa được.

Mục Tư Viễn vẫn ôm eo cô không thả. "Không sao, ông già có hai người trợ lý bên cạnh rồi, thiếu một mình em thì có làm sao?"

"Sao anh không gọi ba?"

Cố Bảo Bảo nhíu mày. "Hôm nay chú Mục đã giúp chúng ta, em còn muốn cám ơn chú ấy."

"Không cần cám ơn!" Anh nói. "Dù sao em là của anh, ông ấy tới hay không cũng chẳng thay đổi."

Cô chán nản, tại sao anh cứ như thế, nói thế nào cũng không thông!

"Được rồi, thế anh kéo em lại là muốn nói gì với em?"

Nghe vậy, ánh mắt anh bỗng trở nên nghiêm chỉnh: "Bảo Bảo, em tiếp tục tới công ty làm có được không?"

Cô nghi hoặc. "Bây giờ em đang nghỉ ốm, đến khi nào hết phép thì sẽ đi làm lại thôi."

Anh lắc đầu: "Không phải vậy, anh muốn em làm trợ lý của anh, cho đến khi chúng ta kết hôn."

Lại làm trợ lý?

Cô hơi sững sờ, những không vui trước kia lại hiện về.

Sao cô có cảm giác, nếu cô không làm việc bên cạnh anh thì quan hệ của bọn họ còn tốt hơn?

"Em..." Cô chần chừ. "Em nghĩ đã. Dù sao phép của em còn tới một tháng nữa."

Trong lúc nói thì hai người đã đi ra xe, Mục Phong Minh đã lên xe chờ Mục Tư Viễn.

Cô nói: "Anh mau lên xe đi, đừng để chú Mục chờ."

Anh gật đầu, kéo đầu cô lại gần, hôn lên trán cô. "Tối anh sẽ tới thăm em." Anh dịu dàng nói: "Cô vợ chưa cưới của anh."

Cô sững sờ, anh đã buông cô ra ngồi vào trong xe.

Vợ chưa cưới

Vợ chưa cưới của anh

Nhìn chiếc xe đi xa, trên gương mặt cô bất giác lộ ra nụ cười hạnh phúc từ tận đáy lòng.

***

Thấy Mục Tư Viễn vào văn phòng, thư ký chủ nhiệm ngạc nhiên vội đi vào theo.

"Mục Tổng." Cô ấy nghi ngờ hỏi: "Không phải anh nói sẽ nghỉ phép một tháng à?"

Anh nhún vai, mặt mày rạng rỡ: "Chuyện làm xong sớm thì tôi đương nhiên sẽ quay lại."

Cô ấy nheo mắt, quan sát tỉ mỉ anh một vòng. "Mục Tổng."

Cô ấy tấm tắc: "Xem dáng vẻ tươi tỉnh hớn hở của anh, có phải là có chuyện vui không?"

"Chuyện vui?"

Anh nhướng mày. "Cô quản nhiều vậy làm gì? Chỉ cần chuẩn bị tốt tiền lì xì của cô đi là được!"

Chuẩn bị tiền lì xì!

Nghe vậy, thư ký chủ nhiệm lập tức hiểu ngay. "Mục Tổng." Cô ấy vui vẻ nói: "Cô Cố đồng ý rồi sao? Thực sự chúc mừng anh!"

Mục Tư Viễn lại có vẻ không vui như thế, anh ngồi xuống ghế làm việc, nhíu mày: "Có gì hay mà chúc mừng? Còn phải hơn nửa năm nữa!"

"Hơn nửa năm?"

Cô ấy ngờ vực, sau khi hỏi rõ nguyên nhân cũng thở dài: "Mục Tổng à, tôi thấy cô Cố không muốn làm việc bên cạnh anh nhất định là do chuyện trước kia đã để lại bóng ma trong lòng cô ấy."

Cô ấy lắc đầu. "Tôi thấy anh nên nói rõ chuyện về Cổ Tín Dương cho cô ấy đi, để cô ấy hiểu được nỗi khổ của anh."

Nhưng Mục Tư Viễn cũng lắc đầu. "Không cần, mọi chuyện đã qua rồi, cô cũng không nên nhiều chuyện đâu đấy, nhớ chưa?"

Không cần nói cho cô ấy biết, sau khi cô ấy biết rồi chỉ càng lo

cho anh hơn.

Thư ký chủ nhiệm âm thầm thở dài!

Cô Cố cũng không phải thần tiên, anh không nói thì cô ấy có thể hiểu mới là lạ!

Hơn một tuần lễ không tới công ty, báo cáo cần giải quyết chồng chất khiến Mục Tư Viễn sứt đầu mẻ trán đến tận tối.

Thấy đã hơn mười giờ, trong công ty ngoại trừ bảo vệ ra thì chỉ còn mỗi mình anh.

Nhớ lại năm năm trước khi cô còn là trợ lý đặc biệt của anh, dù anh làm muộn thế nào cô cũng luôn ở cùng anh.

Con người thật kỳ quái, có lẽ anh không hiểu được việc phải biết quý trọng.

Khi đó anh thấy chán ghét, bây giờ điều anh muốn nhất là được trông thấy cô!

Lấy điện thoại ra, anh gửi tin nhắn -- Bảo Bảo, em đã ngủ chưa? --

Chốc lát tin nhắn đã gửi về -- Còn chưa, anh nói đến gặp em mà, em đang chờ anh --

-- Được, nửa tiếng nữa anh đến --

-- Không cần đâu, anh lái xe từ từ thôi, em có thể chờ lâu được --

Anh cười, cầm áo khoác vội vàng ra ngoài.

Năm năm cũng đủ để một người thay đổi vận mệnh của mình, cũng để một cô gái hoàn thành chuyện lớn của đời người.

Anh thực sự rất may mắn, cô vẫn còn chờ anh, vẫn luôn chờ anh!

Để điện thoại xuống, Cố Bảo Bảo cầm điều khiển ti vi đổi kênh này qua kênh khác, cuối cùng tìm được một bộ phim truyền hình để tiêu khiển một lúc.

Lúc này mẹ Cố từ phòng ngủ đi ra. "Bảo Bảo, còn chưa ngủ à? Có muốn ăn khuya không con?"

"Không cần đâu mẹ." Cô trả lời. "Một lúc nữa con đi ngủ."

Mẹ Cố cười ngồi xuống cạnh cô. "Đang chờ Tư Viễn à?"

Cô có chút ngượng ngùng, khóe môi hiện lên nụ cười xem như thừa nhận.

Mẹ Cố thầm than, quả nhiên chỉ có chờ đợi mới làm phụ nữ trở nên ngọt ngào như thế.

"Bảo Bảo." Bà cầm tay con gái. "Mẹ muốn nói chuyện với con một lát có được không?"

Đương nhiên là được.

Cô gật đầu. "Mẹ, mẹ nói đi, con nghe đây."

"Mẹ luôn không tán thành chuyện con với thiếu gia Tư Viễn, con biết tại sao không?"

Cô gật đầu lại lắc đầu, có thể đoán được mấy phần nhưng không chắc chắn.

"Từ bé con và thiếu gia Tư Viễn đã lớn lên bên nhau." Mẹ Cố mỉm cười. "Không có cảm giác về sự chênh lệch thân phận giữa các con, nhưng con biết không? Trong mắt một cô bé gia cảnh bình thường, người con trai như thiếu gia Tư Viễn là quốc vương, hoàng tử, thiên thần!"

Quốc vương, hoàng tử, thiên thần?

Cố Bảo Bảo có hơi buồn cười, anh ở trước mặt cô đôi khi đanh đá như một đứa trẻ vậy!

Nhưng nghĩ lại, nếu không phải cô quen anh đã lâu, nếu bản thân biết anh lần đầu là khi anh đã là tổng giám đốc tập đoàn Mục Thị, cảm giác cô dành cho anh chẳng lẽ không giống như mẹ nói?

"Mẹ." Mắt cô rũ xuống. "Rốt cuộc mẹ muốn nói với con điều gì vậy?"

"Con bé ngốc." Mẹ Cố cảm nhận được sự hoảng sợ của cô, nụ cười càng đậm. "Mẹ muốn nói, Bảo Bảo của mẹ là cô gái có phúc!"

"Có phúc?"

Mẹ Cố gật đầu. "Có thể lấy được người đàn ông như thế chẳng lẽ không phải phúc của con? Mẹ còn thấy vui mừng thay con đó!"

"Nhưng..." Mẹ Cố chuyển đề tài. "Muốn giữ cái phúc đó lâu dài, chỉ dựa vào việc con yêu thiếu gia Tư Viễn là không đủ!"

Cố Bảo Bảo hình như hiểu, nhưng hoang mang lại nhiều hơn, cô phải nên làm thế nào?

Qua nhiều năm, điều cô sẽ làm, có thể làm dường như chỉ có yêu anh.

"Bảo Bảo." Mẹ Cố vỗ má cô nói ra những lời thấm thía. "Con phải nhớ kỹ, con không thể chỉ yêu cậu ấy không, con còn phải học được cách nắm được trái tim cậu ấy!"

Nắm giữ trái tim anh?!

Cô gần như hoảng sợ, trái tim anh chưa hoàn toàn ở chỗ cô, cô đã không biết, cô dựa vào cái gì nắm giữ trái tim anh?
"Đừng sợ, mẹ sẽ dạy con."

Mẹ Cố cười: "Dù con có thích cậu ấy bao nhiêu, về sau con cũng chỉ có thể bộc lộ ra một nửa, còn một nửa con phải giấu trong lòng, con phải để cậu ấy đoán tâm tư của con, như thế con mới có thể vĩnh viễn hấp dẫn cậu ấy, con hiểu chưa?"

Cố Bảo Bảo chỉ biết ngây ngốc lắng nghe, cô không hiểu.

Lúc này, điện thoại cô vang lên, thấy Mục Tư Viễn gọi tới, cô lập tức đứng dậy.

"Anh đã đến rồi à?"

Mới hai mươi phút thôi mà!

Nghe tiếng anh ở đầu dây bên kia cười: "Anh sắp tới, em mau xuống đi, anh xuống xe muốn thấy em ngay."

Giọng anh rất lớn, ngay cả mẹ Cố cũng nghe thấy, bà nhướng mày với Cố Bảo Bảo.

Cô có hơi ngượng ngùng, luôn miệng đáp ứng rồi vội vàng cúp máy.

"Mẹ." Cô nhét điện thoại vào túi. "Con xuống nhà trước đây."

Mẹ Cố thử thăm dò: "Con không chờ một lúc đợi cậu ấy đến rồi xuống à? Hay để cậu ấy lên lầu?"

Nghe vậy, cô vội xua tay. "Không cần ạ, anh ấy bận rộn ở công ty cả ngày, con đi gặp anh ấy một lúc rồi bảo anh ấy về ngủ sớm."

Nói xong cô xoay người xuống lầu dưới.

Mẹ Cố im lặng, lẽ nào vừa rồi những lời bà đã nói là đàn gảy tai trâu?

Cố Bảo Bảo chạy một mạch ra khỏi ngõ, tưởng anh một lát nữa mới đến thì dưới ánh đèn đường đã trông thấy anh đứng cạnh xe.

"Sao anh nhanh vậy?" Cô nghi ngờ chạy tới.

Chưa kịp nghe anh trả lời thì đã bị anh ôm chặt vào lòng, nụ hôn lập tức theo sau ùn ùn lao tới tập kích cô.

Một lúc sau, khi cô bị hôn đến mức hồ đồ nằm trong ngực anh mới nhớ ra: "Ở đây rất nhiều người."

Cho dù là buổi tối thì cũng có hàng xóm láng giềng đi ngang qua.

Anh cười tà. "Đêm đó lúc anh hôn em thì bọn họ đã thấy hết rồi."

"Anh thật xấu xa!" Cô đánh anh mấy cái. "Không thể tìm một chỗ không người được sao?"

"Có liên quan gì chứ?"

Anh không cho là đúng: "Trong tiệc đính hôn ít nhất cũng có hơn một nghìn khách khứa, bọn họ rồi cũng sẽ thấy anh hôn em thôi."

Chương 137: Cô muốn làm gì

Cố Bảo Bảo xấu hổ đỏ mặt, như vậy đâu có giống?
Cô đẩy anh. "Bây giờ anh thấy em rồi đấy, anh về đi."

Anh cười, cố ý lỏng tay ra.

Cô đờ ra, không ngờ anh thả thật.

Nhưng lời đã nói ra, cô đành phải xoay người đi vào.

Một bước, hai bước, ba bước, bóng cô gần như khuất hẳn trong ngõ, anh nhíu mày, cô ấy đi thật hả?

Anh lái xe tới đây mà chỉ cho anh có mấy phút?

Bé con, xem anh dạy dỗ em thế nào!

Anh chuẩn bị nhấc chân thì đã thấy cô xoay lại, nháy mắt cô đã nhào vào lòng anh.

Đôi mắt to ngẩng lên, tủi thân nhìn anh làm anh đắc ý cười: "Anh

đã biết là em không nỡ bỏ anh mà!"

Cô trề môi, trong đầu bỗng hiện lên lời mẹ đã nói -- Dù con có thích cậu ấy bao nhiêu, về sau con cũng chỉ có thể bộc lộ ra một nửa, còn một nửa con phải giấu trong lòng --

Hình như cô đã hiểu được ý của mẹ, cho nên vừa rồi cô làm đúng phải không?

Cô không quay lại, nhưng cô thật không nỡ.

Nghĩ một lúc, cô mới nói: "Ban nãy mẹ em cũng nghe thấy anh gọi cho em, bà bảo anh lên nhà ngồi một lúc."

Anh lắc đầu, trong mắt lại hiện lên ý cười xấu xa: "Ở trên nhà anh có thể hôn em chứ?"

Nói xong anh chụp lấy môi cô, lần này hình như anh dùng hết sức mình, gần như muốn nuốt cả miệng cô.

Từ trước đến nay chưa từng bị anh hôn điên cuồng như thế, đầu óc cô trống rỗng, cho dù anh đã buông lỏng cô ra, cô vẫn chưa tỉnh lại.

"Bảo Bảo." Giọng anh khàn khàn nói bên tai cô, đôi mắt quyến rũ lóe lên ngọn lửa dụ người. "Cùng anh về biệt thự được không?"

Cô lập tức phản ứng, thoắt cái tỉnh táo lại, nhớ đến điều kiện ba nói trước mặt chú Mục liền lắc đầu.

"Em không đi đâu, ba biết sẽ đau lòng lắm."

Anh nheo mắt dỗ cô: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã về biệt thự ở

rồi, em không muốn đi thăm chúng à?"

Nhắc đến Hoan Hoan Nhạc Nhạc, đôi mắt cô liền sáng lên tức thì.

Cô muốn chứ, sao cô lại không muốn?

Nhưng cô vẫn lắc đầu. "Ngày mai em đi gặp chúng, giờ khuya rồi, anh vẫn mau về đi."

Lừa gạt cô không được, ~~ diendanleequyđôn ~~ Mục Tư Viễn nhíu mày, có hơi bực mình.

"Bảo Bảo, có phải em muốn anh làm hòa thượng trong nửa năm?" Cái miệng anh bắt đầu nói mà không nghĩ.

Cô ngạc nhiên, đấm anh một cái: "Anh làm hòa thượng thì không phải em cũng làm ni cô à? Có gì khác nhau đâu?"

Nói xong cô thở phì phò bỏ đi.

"Bảo Bảo!" Anh ôm lấy cô từ phía sau.

"Bỏ em ra, đại sắc lang!"

Cô vùng vẫy, không hiểu trong đầu anh chẳng lẽ chỉ toàn việc đó?

Anh ôm càng chặt hơn, áp sát môi vào bên tai cô: "Anh đã quen chuyện đó với em, không thể cùng với cô gái khác được nữa."

Bầu không khí trở nên có hơi kỳ quái.

Anh không ngờ mình sẽ nói những lời đó, cô cũng không ngờ sẽ nghe được câu nói như vậy từ miệng anh.

Nói ra như thế thật sự rất mất mặt, nhưng chỉ cần cô không giận, anh sẽ không chút nghĩ ngợi nào mà nói ra ngay.

Cố Bảo Bảo cúi đầu cười thầm, cố ý lạnh giọng nói: "Ý anh là trước đây anh có rất nhiều phụ nữ?"

Anh thành thật khai báo: "Có mấy người nhưng đều là gặp dịp thì chơi thôi."

Nói xong anh lại luống cuống giải thích: "Sau khi em quay về, anh không còn lui tới với bọn họ nữa! Em đừng giận."

Giọng điệu của anh như đứa bé làm sai chuyện vậy!

Nhưng anh thật sự làm sai à?

Cố Bảo Bảo xoay người lại nhìn anh: "Em không giận cũng được thôi, nhưng em có một điều kiện."

Nghe vậy, anh vui mừng: "Là gì?"

Cô nghĩ: "Đã lâu rồi em không ăn bánh bao hấp chính tông, anh đi mua cho em đi."

Bánh bao hấp chính tông! Hình như phía Bắc thành phố mới bán, nếu giờ mà phóng qua đó mua xong quay về thì trời cũng sáng mất.

Nhưng anh vẫn gật đầu: "Vậy em về ngủ trước đi, anh mua xong sẽ gọi cho em."

Cố Bảo Bảo rốt cục không nhịn cười được. "Ai bảo anh mua thật đâu? Anh về đi, mai em sẽ đến biệt thự thăm Hoan Hoan Nhạc Nhạc."

Anh vẫn không buông tay.

Nói ra những câu "hòa thượng" gì đó thì mang yếu tố trêu chọc cô nhiều hơn, không muốn buông tay là vì sâu trong lòng thật sự không muốn.

"Đợi thêm một lúc nữa thôi." Anh nói.

Cô mỉm cười nép vào ngực anh.

Ai cũng không nói, chỉ một câu đơn giản vừa rồi của anh đã hơn tất cả những lời đường mật.

Cô không muốn nói gì thêm, chỉ sợ sẽ phá hư khoảnh khắc ngọt ngào này.

Đến khi về biệt thự đã là mười hai giờ rưỡi.

Mục Tư Viễn nhẹ nhàng vào phòng trẻ em, sợ đánh thức bọn nhỏ.

Nhưng khi anh đẩy cửa ra lại phát hiện hai đứa bé đang ngồi trên giường nghịch điện thoại.

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!" Anh lập tức đi vào. "Sao các con còn chưa ngủ?"

"Ba!" Hoan Hoan ngạc nhiên mở to hai mắt.

Nhạc Nhạc đứng hẳn dậy, nhào vào lòng ba gọi: "Ba, ba, điện thoại!"

Bé vừa nói vừa chỉ tay vào điện thoại trong tay Hoan Hoan.

Ôm lấy cơ thể ấm áp mềm mại ấy, cơn giận trong lòng anh biến mất, thay bằng sự bất đắc dĩ: "Điện thoại làm sao?"

Hoan Hoan giơ điện thoại lên: "Ba, điện thoại tắt rồi, nó hết pin, con không thấy sạc đâu cả."

Anh ôm Nhạc Nhạc ngồi xuống, hỏi: "Các con cần điện thoại làm gì?"

Nhạc Nhạc nháy mắt, nghiêm túc trả lời: "Gọi mẹ, ba, gọi điện!"

Đây là câu hôm nay Hoan Hoan mới dạy bé, bé biết nói rồi đó!

Hoan Hoan cũng gật đầu: "Nhiều ngày rồi bọn con không gặp ba, cũng không gặp được mẹ!"

Bé nói, trong đôi mắt kia lộ ra thật nhiều tủi thân.

Trong lòng Mục Tư Viễn nhũn ra, một cánh tay vươn ra ôm lấy bé: "Mai mẹ sẽ tới thăm các con, bây giờ các con đi ngủ thật ngon nhé được không?"

"Thật không ạ?" Hoan Hoan hỏi xong đã chui ngay vào chăn.

Nhạc Nhạc lại ôm cổ ba, rất có tinh thần gọi: "Mẹ, mẹ!"

Anh yêu chiều véo má bé: "Ngoan, mai là sẽ được gặp mẹ rồi."

Nói xong anh đặt Nhạc Nhạc vào chăn.

Thấy chúng cười tươi tiến vào mộng đẹp, anh cũng không nhịn được cười: "Nửa năm sau, ngày nào chúng ta cũng có thể ở với mẹ!"

Anh rất, rất mong chờ.

***

Cả ngày giúp mẹ đưa mì, đến năm giờ chiều cô mới vội vàng lên gác thay quần áo.

Cô đã nói từ trước với mẹ là chiều sẽ đi thăm Hoan Hoan Nhạc Nhạc nên mẹ cũng không nói gì, chỉ căn dặn: "Đến tối là phải về, sớm một chút."

Nói xong bà liếc ba Cố đang ở trong nhà bếp, ý bảo nếu con gái mà không về cẩn thận ông ấy tức giận!

Cố Bảo Bảo đỏ mặt gật đầu, đều do mẹ, không có chuyện gì mà sao ánh mắt bà lại mập mờ như thế?!

"Con nhất định sẽ về sớm, mẹ đừng lo." Nói xong cô chạy ra khỏi tiệm mỳ vằn thắn.

Đến biệt thự, cô còn chưa đi lên bậc thang đã nghe được tiếng gọi thanh thúy từ cửa sổ trên tầng hai: "Mẹ, mẹ!"

Cô ngẩng lên, lập tức thấy ngay hai khuôn mặt đáng yêu.

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!" Cô gọi, chạy thật nhanh vào trong, hai bé cũng chạy thình thịch xuống nhà.

"Mẹ, mẹ!" Vừa thấy mẹ, hai đứa như hai con trâu con nhào vào lòng cô.

"Hai cục cưng của mẹ!" Cô vòng cả hai tay ôm chúng. "Hai cục cưng của mẹ ngày càng nặng rồi đó, mẹ ôm mà chẳng di động được gì cả!"

Hoan Hoan lẫn Nhạc Nhạc cùng cười khúc khích, mỗi bé hôn lên một bên má của mẹ.

Cố Bảo Bảo thấy mình sắp bị nước miếng dìm mất rồi, cô không nhịn được kháng nghị: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc, có thể đừng hôn mẹ nữa được không?"

Nhạc Nhạc ngoan nhất, lập tức rụt cổ, nép vào ngực mẹ.

"Mẹ." Hoan Hoan lại hỏi. "Hôm nay con nghe chú lái xe nói là ba với mẹ sắp đính hôn có đúng không ạ?"

Cố Bảo Bảo cười, xoa đầu bé: "Đúng rồi, Hoan Hoan có vui không con?"

Hoan Hoan còn chưa kịp trả lời thì Nhạc Nhạc đã ngồi thẳng dậy, kéo tay anh: "Đính... hôn, là gì?"

"Đính hôn chính là ba cố định mẹ lại." Hoan Hoan kiên nhẫn giải thích. "Sau đó ba sẽ kết hôn với mẹ!"

Ba kết hôn với mẹ?!

Đôi mắt to của Nhạc Nhạc lập lòe, đôi tay vỗ vào nhau. "Vui, vui..."

Trước đây mẹ muốn kết hôn với chú Công Tôn, bé và Hoan Hoan còn lo mẹ sẽ không tới thăm hai đứa nữa, bây giờ mẹ và ba kết hôn thì có phải bọn họ sẽ được chung sống cùng nhau?

Bé cuống cuồng nhìn Hoan Hoan hỏi: "Kết hôn... ở cùng nhau?"

"Ừ!" Hoan Hoan gật đầu khẳng định. "Sau khi ba và mẹ kết hôn, mẹ sẽ ở cùng chúng ta, Nhạc Nhạc có vui không?"

Nhạc Nhạc gật đầu thật nhanh, thoát ra khỏi lòng Cố Bảo Bảo nhảy lên ghế sofa khua tay múa chân.

"Nhạc Nhạc đừng nhảy!" Cô giữ bé lại, sợ bé sơ ý ngã xuống đất.

Hoan Hoan nói to: "Mẹ ơi không sao đâu, Nhạc Nhạc còn biết lắc mông nữa đó!"

Bé cất cao giọng nói: "Nhạc Nhạc, làm con gấu lắc mông cho mẹ xem đi!"

Nhạc Nhạc nghe lệnh, hai tay chống xuống đất, mông nhổng lên, vui sướng ngoáy ngoáy hai bên!

Trong miệng còn kêu tu tu: "Mẹ ơi, gấu con tới đây, gấu con tới đây..."

Cố Bảo Bảo không nhịn nổi cười, tiến lên ôm bé. "Cục cưng của mẹ biến thành gấu con rồi vậy có phải mẹ sẽ thành gấu mẹ không?"

"Đúng rồi, đúng rồi." Hoan Hoan cũng nhào tới. "Chúng con chính là bé gấu, ba là ba ba gấu!"

Cô tưởng tượng bộ dạng Mục Tư Viễn biến thành thân người đầu gấu liền không nhịn nổi bật cười khúc khích.

"Mọi người chơi vui quá nhỉ!"

Bỗng một giọng nói chen vào phá tan bầu không khí sung sướng này.

Cố Bảo Bảo ngạc nhiên quay ra thì thấy Trịnh Tâm Du chẳng biết đã ở cửa từ bao giờ.

"Cô Tâm Du!" Hoan Hoan lễ phép gọi.

Trịnh Tâm Du mỉm cười coi như đáp lại, ánh mắt vẫn tập trung vào Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo ôm lấy hai đứa bé, thản nhiên nói: "Cô đến rồi à."

Nhớ lần trước cô tới đây, Trịnh Tâm Du đã nói dối cô, cô thật không muốn lý tới cô ta.

Đúng lúc này người giúp việc đến hỏi cô: "Thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong, cô có muốn dùng cơm luôn không?"

Nghe thế, không chỉ Trịnh Tâm Du ngẩn ra mà Cố Bảo Bảo cũng sửng sờ, cô còn không biết Mục Phong Minh đã căn dặn xuống mọi người, từ hôm nay sẽ thay đổi cách xưng hô với cô.

"Cô... cô đừng gọi tôi như thế." Cố Bảo Bảo có chút ngượng

ngùng. "Bây giờ còn quá sớm."

Người giúp việc cười ấm áp. "Phải gọi, phải gọi, tiếng thiếu phu nhân này chắc bộ xương già của tôi còn có thể gọi thêm mười năm nữa!"

Cố Bảo Bảo cảm kích nhìn cô ấy, cúi đầu nói với đứa bé trong ngực: "Chúng ta đi ăn cơm nhé?"

Hai đứa nhu thuận gật đầu, đi theo mẹ vào phòng ăn.

"Thiếu phu nhân." Người giúp việc khẽ kêu cô, đánh mắt về phía Trịnh Tâm Du.

Cô thở dài, dù sao người tới cũng là khách, cô quay đầu nhìn Trịnh Tâm Du: "Cô Trịnh, cô ăn cơm chưa? Không bằng cùng ăn với chúng tôi."

Trịnh Tâm Du cười lạnh trong lòng, thế nào, người trước đó bị người ta ruồng bỏ rồi đuổi ra khỏi nhà, hôm nay đã bày ra cái giá của nữ chủ nhân rồi sao?!

Ánh mắt cô ta dời sang người giúp việc, thản nhiên nói: "Cô có làm thịt kho viên không?"

Người giúp việc đứng sững nhưng ngược lại không thấy ngạc nhiên.

Trước kia cô Trịnh đến dùng cơm, thiếu gia luôn dặn cô làm món thịt kho viên.

"Cô Trịnh, cô chờ một chút, tôi đi làm cho cô."

Nghĩ đây là một câu khách khí, Cố Bảo Bảo tưởng rằng Trịnh Tâm Du nhất định sẽ ngăn cản người giúp việc cho nên không lên tiếng.

Thật không ngờ cô ta cười nhạt rồi bật ra hai từ: "Được thôi!"

Nghe vậy, người giúp việc gật đầu, xoay người đi vào phòng bếp.

Cố Bảo Bảo không hiểu cô ta vì sao ở lại nhưng cũng không muốn quản, dẫn Hoan Hoan Nhạc Nhạc vào phòng ăn.

Nhìn bóng lưng cô, Trịnh Tâm Du oán hận vào phòng bếp hỏi người giúp việc: "Vì sao mới rồi cô gọi cô ta là thiếu phu nhân?"

Người giúp việc lấy làm lạ, tiếp theo cười: "Cô Trịnh à, nhà họ Mục chúng tôi sắp tổ chức đám cưới, thiếu gia và cô Cố sẽ cử hành tiệc đính hôn, lão gia đã căn dặn, sau này người nhà thấy cô Cố đều phải gọi là thiếu phu nhân!"

Đính hôn!

Trịnh Tâm Du chấn động!

Nhanh như vậy!

Hôm qua không phải cô ta vẫn thấy Tư Viễn còn chờ ngoài cửa không thể vào sao?

Dòng suy nghĩ trong lòng cuồn cuộn như thiêu đốt lên một ngọn lửa, cô ta xoay người ra khỏi phòng bếp.

Cố Bảo Bảo vào phòng ăn thấy trên bàn bày toàn món ngon, trừ

món của hai đứa bé thích ăn thì chính là món cô thích.

Nhất định anh đã sớm dặn người giúp việc.

Cô cười híp mắt cầm đũa lên, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

"Mẹ, sao mẹ vui thế ạ?" Hoan Hoan ngẩng mặt kỳ quái hỏi.

"Bởi vì có hai con bên cạnh đó mà." Cô nhéo má bé, đồng thời lấy điện thoại ra gọi cho anh.

Một lát sau anh bắt máy, bên kia rất ầm ĩ, không biết anh đang ở đâu.

"Anh đã về chưa? Mẹ con em đã bắt đầu ăn tối rồi."

"Ba mẹ con cứ ăn trước đi, anh còn có chút việc."

Cô nhíu mày, làm sao lại nghe thấy có người cạnh anh ở đầu bên kia hô: "Ông chủ, mau lên, mau lên!"

Mơ hồ còn kèm cả tiếng kèn và tiếng cười nói.

"Vậy thôi nhé." Hoàn cảnh xung quanh anh quả thực không tiện nghe điện, cô nói thêm một câu: "Anh nhớ về sớm" rồi cúp máy.

Nhưng sau đó anh gọi lại nói: "Lát nữa nếu Tâm Du đến nhà thì em bảo cô ấy chờ anh một lát."

Cô hơi sững sờ, bọn họ hẹn gặp mặt ở đây ư?

Đúng rồi, bằng không sao Trịnh Tâm Du vô duyên vô cớ đến đây làm gì?

"Cô ấy tới rồi." Cô lên giọng, sợ anh không nghe thấy: "Anh có muốn nói chuyện với cô ấy không?"

"Không cần." Anh nói ở đầu bên kia. "Em nhắn giúp anh tới cô ấy là được, đến lượt anh rồi, anh cúp máy trước."

Đến lượt anh? Rốt cuộc anh đang làm gì vậy?

Cô nghi hoặc cúp máy, ngẩng lên đã thấy Trịnh Tâm Du đang đứng ở lối vào phòng ăn, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Cô đúng lúc đón nhận ánh mắt cô ta. "Cô Trịnh, Tư Viễn có chút chuyện, anh ấy nhắn cô chờ một lát."

Nói xong cô cúi xuống tiếp tục ăn cơm với Hoan Hoan Nhạc Nhạc, không muốn để ý tới người phụ nữ kia.

Nghe vậy, mặt Nhạc Nhạc đang vùi trong bát cơm ngẩng lên nhìn cô ta kêu la: "Muốn ba!"

Nói xong bé lại tiếp tục vùi mặt vào bát cơm.

Nhạc Nhạc của cô càng ngày càng ngoan, Cố Bảo Bảo dịu dàng nhìn chúng, cầm đũa gắp thức ăn cho hai đứa.

Nhìn chúng ăn hết thức ăn, cô thấy mình không ăn cũng đã vừa lòng thoả ý, dạ dày bị sự vui mừng lấp đầy.

Nhìn khung cảnh ấm áp này, thấy niềm hạnh phúc vui vẻ trên gương mặt Cố Bảo Bảo, Trịnh Tâm Du cười lạnh lùng: "Cố Bảo Bảo, lẽ nào cô không hiểu ý Tư Viễn bảo tôi tới đây làm gì sao?"

Ngay trước mặt con, cô thật sự không muốn nói đến đề tài đó.

Vì vậy, cô cười nhạt đáp trả, cũng tỏ ý Trịnh Tâm Du không nên nói nữa.

Nhưng Trịnh Tâm Du thấy nụ cười này lại xem như lời khiêu khích không tiếng động!

Trong lòng cô ta giận dữ, từ khi nào lại vậy?

Cái đứa con gái lúc nào cũng bám dính lấy Tư Viễn không chịu đi, thường xuyên làm bộ đáng thương, chỉ xứng để cô ta đồng tình vậy mà lại lấy tư thế nữ chủ nhân nhìn từ trên cao xuống cười nhạo cô ta?!

Thân phận "nữ chủ nhân" ấy, nếu không phải cô ta trước giờ không thích thì liệu hôm nay có đến phiên Cố Bảo Bảo?

Nghĩ tới đây, cô ta bước từng bước lại gần, ánh mắt thách thức nhìn Cố Bảo Bảo: "Nếu cô muốn biết, tôi có thể nói cho cô biết!"

Cố Bảo Bảo thầm than, xem ra hôm nay cô ta không có ý định bỏ qua cho mình!

"Hoan Hoan Nhạc Nhạc." Cô cúi xuống nói với hai đứa bé: "Mẹ và cô Tâm Du ra ngoài nói chuyện một lúc, các con ăn ngoan nhé được không?"

Hoan Hoan gật đầu, Nhạc Nhạc cũng gật đầu, vừa gặm sườn vừa nói: "Mau mau!"

Bé đang nhắc cô nhớ mau quay lại!

Cố Bảo Bảo cười gật đầu, đứng dậy ra khỏi phòng ăn.

Hai người đứng ở bậc thang ngoài biệt thự, chỗ này nói chuyện, không những bọn nhỏ không nghe thấy mà người giúp việc cũng chẳng nghe được.

"Sao thế, cô sợ à?" Trịnh Tâm Du lạnh lùng nhướng mày: "Có lời gì mà không thể nói trong phòng ăn?"

Trước mặt Mục Tư Viễn yếu đuối nhu nhược không có nghĩa khi đối mặt với sự uy hiếp thì Cố Bảo Bảo cũng mềm yếu.

"Trong lòng Hoan Hoan luôn coi cô là một người cô tốt, lẽ nào cô muốn để nó thấy được bộ mặt thật của cô?"

Nhớ lại những chuyện cô ta làm với mình trước kia, Cố Bảo Bảo cũng nổi giận: "Cô Trịnh, không bằng cô nói rõ luôn đi, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Chương 138: K[illegible] cà không v[illegible]

Sự tức giận của cô cũng không khiến Trịnh Tâm Du kinh sợ mà ngược lại cô ta càng tỏ ra không kiêng nể gì cả.

"Cố Bảo Bảo." Cô ta cười lạnh: "Không phải cô rất lợi hại sao? Cô khiến mọi đàn ông vây quanh cô, lẽ nào cô không đoán được tôi muốn làm gì à?"

Nhìn gương mặt xinh đẹp với đôi mắt toát ra ánh sáng như màu máu, Cố Bảo Bảo lắc đầu khó có thể tin: "Cô Trịnh, rốt cuộc tôi đã làm điều gì gây nên hiểu lầm với cô?"

"Hiểu lầm?"

Cô ta lạnh lùng lên tiếng: "Cô tưởng giữa tôi và cô chỉ là hiểu lầm thôi sao?" rồi đi từng bước lại gần. "Cố Bảo Bảo, cô nói thế thật sự càng khiến tôi hận cô hơn!"

"Hận tôi?" Cố Bảo Bảo khó hiểu. "Vì sao?"

Vì sao?

Bởi vì thứ tôi muốn có nhất đã bị cô lấy.

Bởi vì người tôi yêu nhất mà cô ngược lại không cần!

Cô ta căm hận trợn trừng mắt rồi xoay người xuống bậc thang.

Cái nhìn của cô ta như hận không thể bóp chết cô, không được, cũng không thể để cô tiện nghi đau khổ như vậy thôi!

Trông theo xe cô ta phóng ra khỏi vườn hoa, Cố Bảo Bảo hít một hơi khí lạnh!

Người ban nãy cô nhìn thấy thật sự là Trịnh Tâm Du trước kia sao?!

Trịnh Tâm Du mở mui xe, chạy băng băng trên đường. Nhưng làm vậy cũng không thể nguội lạnh ý căm hận trong lòng cô ta!

Rốt cuộc, cơn gió lớn gần như thổi tung cơ mặt cô ta, cô ta mới dừng xe ở con đường cái ven biển.

-- Trịnh Tâm Du, cô đáng chết --

-- Trịnh Tâm Du, cô đáng chết --

Nhìn cơn sóng vỗ vào bờ cát, những lời Thân Văn Hạo đã nói

trước khi nháy xuông biển vào đêm đó văng vẵng trong đâu cô ta.

Tay đang nắm vô lăng siết lại, răng cắn mạnh vào môi. Lát sau, từng giọt máu từ môi nhỏ xuống nhưng cô ta như không còn biết đau.

Người đáng chết là ai? Là ai?
Thứ ánh sáng trong mắt tái hiện, đáp án trong đầu ngày càng rõ ràng.

Quay xe đi đến con đường vòng vào thành phố, đây là nơi mà Mục Tư Viễn nhất định phải đi qua để về biệt thự.

Đợi khoảng nửa tiếng, chỗ đèn đỏ ngoài trăm mét quả nhiên thấy xe anh!

Xoay bánh lái, đợi khi anh muốn chuyển hướng thì cô ta phóng ra ngăn cản.

"Tâm Du?"

Mục Tư Viễn nhận ra xe cô ta, quay kính xe xuống hỏi: "Sao em ở đây? Không phải Bảo Bảo nói em đã đến biệt thự rồi sao?"

Cô ta cười khó xử: "Em đợi một lúc ở biệt thự, không biết khi nào anh mới về cho nên ra đây trước."

Anh nhíu mày: "Có phải có chuyện gì gấp không?"

Lúc anh ra khỏi công ty liền nhận được điện thoại của cô ta nói là có chuyện tìm anh.

Anh vội vàng đến chỗ khác nên mới bảo cô ta qua biệt thự chờ.

Nhưng cô ta lắc đầu rồi gật đầu, vẫn cái nét mặt khó xử như trước: "Tư Viễn, không phải lần trước anh mua giúp ba em mấy hộp thuốc trợ tim sao? Ba em đã uống hết được mấy ngày rồi, em lại không biết đi đâu mua cho nên đành phải tới tìm anh."

Hóa ra là chuyện này.

Anh nhìn đồng hồ. "Vậy đi, anh lái xe đi đằng trước xong em đi theo. Đó là thuốc nhập khẩu, anh ra mặt thì anh ta mới có thể lấy ra."

"Thôi quên đi." Trịnh Tâm Du tiếp lời anh. "Anh đừng đi, giúp em gọi điện thoại cho người bên kia là được rồi."

Anh cười khẽ, tỏ ý không có việc gì.

Lái xe đi không xa lắm, hơn nữa nếu trong điện thoại không nói rõ thì chẳng phải để cô ấy đi một chuyến tay không à?

"Đi theo anh!" Anh quay kính xuống rồi quay đầu xe.

Trịnh Tâm Du cũng cười, đóng mui xe lại đi theo sau xe anh.

"Mẹ ơi, sao ba vẫn chưa về?"

Hoan Hoan làm bài tập xong vào phòng ngủ thì thấy Nhạc Nhạc đã ngủ say trong lòng mẹ.

Cố Bảo Bảo cười: "Chắc ba còn có việc đó mà."

Cô đặt Nhạc Nhạc vào trong chăn, nói: "Mẹ tắm cho con nhé được không?"

Hoan Hoan vui mừng gật đầu, đi theo cô vào phòng tắm.

"Mẹ." Bé để Cố Bảo Bảo cầm khăn mặt, tự xoa xà bông lên người, trong miệng vẫn nói: "Tắm xong chúng ta gọi cho ba được không mẹ?"

"Không cần đâu." Cố Bảo Bảo lắc đầu: "Ba không về là do bận công việc. Chúng ta không nên gọi điện quấy rầy ba nhé?"

"Vâng ạ." Hoan Hoan ngoan ngoãn gật đầu, nhưng lại nhạy bén phát hiện ra sự không vui trong mắt mẹ.

Ý nghĩ của bé liền thay đổi. "Mẹ, con nói với mẹ chuyện này chưa nhỉ, hôm nay con và Nhạc Nhạc mặc đồng phục đến trường, thầy cô đã nhận lầm chúng con đấy!"

Bé cố gắng kể thật sinh động chuyện đã xảy ra trong trường hòng muốn mẹ vui vẻ.

"Phải không đấy?"

Nghe mẹ cười hỏi, bé gật đầu ngay: "Cô bé bình thường hay cho con sô cô la hôm nay lại nhét sô cô la vào tay Nhạc Nhạc nữa chứ."

Nói xong bé cười khanh khách. "Nhạc Nhạc không biết bạn ấy, cầm sô cô la ném xuống đất, còn giẫm lên nữa. Một bạn khác nói là bạn nữ kia đã khóc chạy đi cơ ạ."

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, tiếp theo nói: "Hoan Hoan à, mai con giải thích nguyên nhân với cô bé kia rồi thay Nhạc Nhạc xin lỗi có được không?"

"Vì sao ạ?" Hoan Hoan nhíu mày. "Con không thích ăn sô cô la chút nào, bạn ấy không đưa nữa là hay nhất."

Cô cười, bé vẫn còn trẻ con, quả thực không thể trách móc nặng nề quá nhiều.

"Con cứ làm vậy đi được không Hoan Hoan?"

Cô nghĩ rồi nói. "Con giải thích với bạn ấy con không thích ăn sô cô la, sau đó bảo bạn ấy không cần tặng nữa. Chẳng những thế, về sau nếu con không thích gì thì con phải nói rõ với người ta."

Hoan Hoan gật đầu, nhưng không hiểu: "Tại sao phải làm vậy ạ?"

"Như thế" cô mỉm cười. "Chúng ta có thể bớt đi rất nhiều điều phiền não rồi!"

Cũng bớt đi rất nhiều thương tổn!

Vừa nói cô vừa dội nước cho Hoan Hoan, cầm khăn tắm lớn bọc bé lại ôm lên giường, tự bé nhanh chóng mặc quần áo ngủ.

"Mẹ." Nói xong đề tài vừa rồi, bé lại đổi sang một đề tài mới: "Hôm nay kiểm tra tiếng Anh con được một trăm điểm, đứng hạng một luôn đó."

"Hoan Hoan giỏi quá!"

Cô lau tóc cho bé, đột nhiên nghĩ ra điều gì liền hỏi: "Hoan Hoan, tiếng Anh có phải do cô Tâm Du dạy con không?"

Hoan Hoan gật đầu. "Lúc con ba tuổi, mỗi tối con đều đến nhà cô Tâm Du học ba tiếng."

Mỗi ngày ba tiếng.

Cố Bảo Bảo thầm than, cô ta không theo đuổi Tư Viễn mà lại quan tâm Hoan Hoan như thế.

Có lẽ những việc xảy ra trong thời gian này cũng chỉ là do tâm tình cô ta không được ổn định mà thôi.

Sau khi Hoan Hoan ngủ thì cũng đã chín rưỡi tối.

Cô đứng ngoài cửa nhìn cánh cửa vườn hoa đóng kín.

Dưới ánh đèn đường không hề xuất hiện xe của anh.

"Thiếu phu nhân." Người giúp việc ra hỏi: "Tối nay cô ở lại đây à? Để tôi đi chuẩn bị đồ ngủ cho cô."

"Cám ơn cô." Cô nhanh chóng lắc đầu. "Tôi sắp về rồi."

Cho dù bây giờ đi thì lúc về cũng gần mười một giờ, coi như khuya lắm rồi.

"Cô về à?" Người giúp việc kinh ngạc. "Bây giờ sao? Hay chờ thiếu gia về rồi đưa cô đi."

Cô lắc đầu, hôm nay không gặp anh thì để lần sau, cô không muốn làm ba không vui.

"Tôi đi đây." Cô cười nói rồi đi xuống bậc thang.

Đi hai bước thì nghe người giúp việc gọi cô lại, cô ấy có lòng tốt bảo cô chờ một lúc đợi thiếu gia về.

Nhưng nếu bây giờ cô muốn đi, người giúp việc liền gọi lái xe đưa cô về.

Có lái xe đưa cũng tốt, không đến mười rưỡi cô đã ở ngoài ngõ vào tiệm mỳ vằn thắn rồi.

Cô vội vàng chạy vào thì thấy một người quen thuộc đang đứng dựa bên cây cột ngoài tiệm mỳ chờ cô.

"Văn Hạo?"

Cô dừng bước, có hơi kinh ngạc. "Đã lâu không gặp anh!"

Thân Văn Hạo đi đến, dieen$dan#le&quy$doon nụ cười nhợt nhạt nhìn cô: "Hôm qua anh mới quay về từ Pháp."

Thật ra là xế chiều hôm nay anh mới về đến nơi.

Bên Pháp còn một số việc chưa xử lý xong thì lại nghe được tin tức cô và Mục Tư Viễn sắp sửa đính hôn.

Anh không biết mình về còn có thể làm được gì, anh chỉ làm theo ý nguyện trong tim mình mà thôi.

-- Hôm qua mới về --

Cố Bảo Bảo hơi khó hiểu, hiện nay Cổ Tín Dương không ở đây,

anh ấy còn quay về làm gì?

Mẹ Cố trên ban công nhìn thấy cô liền gọi: "Bảo Bảo, con về rồi à?"

Cô nhanh chóng đáp lại rồi nói với anh: "Anh vào nhà ngồi một lúc."

Anh đã gặp ba Cố mẹ Cố, hơn nữa là bạn học của Cố Bảo Bảo nên mọi người cũng rất tùy ý.

Vì vậy anh gật đầu, theo Cố Bảo Bảo lên nhà.

Căn phòng khách trước khi ra ngoài trống không mà giờ đã có mấy rương bằng mây, bên trên dán một chữ hỷ rất lớn.

"Mẹ ơi, đây là gì vậy?" Cô nghi ngờ hỏi.

Mẹ Cố cười. "Đã quyết định ngày đính hôn rồi, ban tối ông Mục cho người đưa tới, đây là cựu lễ."

Bà mở một cái rương, trong đó là một sọt hạt dưa và động phộng, còn lẫn cả thứ gì đó lấp lánh ánh sáng.

Cố Bảo Bảo còn chưa nhìn rõ, mẹ Cố đã nắm một nắm đặt vào tay cô: "Đây, bỏ vào trong tủ quần áo."

Cô cúi xuống xem mới nhìn rõ thứ lập lòe ánh sáng ấy là hạt dưa vàng và đậu phộng vàng!

"Đến đây Văn Hạo." Mẹ Cố nhiệt tình chào hỏi, cũng nắm một nắm cho anh: "Cháu là khách quý đầu tiên ăn hạt dưa hỉ, ngày mở tiệc đính hôn nhất định phải tới đó!"

Thân Văn Hạo nhìn hạt dưa lẫn đậu phộng vàng trong lòng bàn tay, đè nén khổ sở trong lòng, cười hỏi: "Thím à, hôm đó là hôm nào vậy ạ?"

"Thứ ba đó!"

Vào thứ ba! Cố Bảo Bảo sửng sốt, hôm nay đã là thứ tư rồi, nhanh vậy!

"Bảo Bảo." Mẹ Cố đứng dậy, "Con ngồi chơi với Văn Hạo, cái chân ba con lại đau nên mẹ phải đi xoa bóp cho ông ấy."

Cố Bảo Bảo gật đầu, đi lấy một lọ nước trái cây, mời anh ngồi xuống sofa.

"Văn Hạo." Cô uyển chuyển hỏi. "Cổ Tín Dương đã đến Nam Phi rồi, anh có tính toán gì chưa?"

Anh hiểu được đại khái thắc mắc chân chính trong lòng cô, mím môi cười. "Anh về đúng lúc có thể tham gia tiệc đính hôn của em và Mục Tư Viễn."

Anh tránh không trả lời nên cô cũng không hỏi lại, theo phản xạ cúi đầu. "Cám ơn anh."

"Cám ơn anh gì chứ?"

Anh bỏ hạt dưa vàng đại biểu cho may mắn và hạnh phúc vào túi quần. "Bảo Bảo, ngày hôm nay là em đáng được có, em không cần cảm ơn bất cứ ai."

Trong lòng cô ấm áp, vẫn chỉ có thể nói ba từ: "Cám ơn anh."

Cám ơn lời chúc phúc của anh, cám ơn anh không lấy tình cảm trong lòng ra làm khó cô.

Nhưng nếu anh hoàn toàn quên cô mà đi tìm hạnh phúc chân chính của mình thì cô sẽ càng vui hơn.

"Văn Hạo." Cô mỉm cười. "Hi vọng có một ngày em cũng có thể trở thành tân khách trong bữa tiệc cưới của anh."

Nghe vậy, lòng anh chua chát, không nhịn được nói: "Đương nhiên có thể, nếu có một ngày như vậy."

"Văn Hạo!" Cô cầm cổ tay anh, trong mắt mang theo sự khẩn cầu: "Đừng nói vậy mà, xin anh đừng" cô thật sự không gánh vác được.

Anh bỗng cười. "Cố Bảo Bảo, em khẩn trương gì chứ?"

Anh xoa má cô như hồi còn chơi đùa thời trung học: "Em không cho là anh cả đời sẽ không lập gia đình chứ hả, đừng đùa, anh là con một của nhà họ Thân đấy, cần phải tìm một cô gái để còn nối dõi tông đường nữa!"

Anh nói thật nghiêm túc làm cô nhất thời im lặng.

Hi vọng thật sự chỉ là do cô đã suy nghĩ nhiều.

Vui đùa một chút, anh cuối cùng cũng thu lại sự vui vẻ, nói nghiêm túc: "Ở đây anh còn có chút việc, sau khi xử lý xong sẽ quay lại Pháp. Anh nghe nói em và Mục Tư Viễn sắp đính hôn nên mới về xem."

Anh cầm tay cô chân thành nói: "Bảo Bảo, chúc mừng em!"

"Cám ơn anh! Cám ơn anh, Văn Hạo."

Cô lộ ra nụ cười vui vẻ trên gương mặt, nhưng vì sao anh lại thấy được sâu trong mắt cô lộ ra sự cô đơn?

Vì sao?

Ở bên cạnh Mục Tư Viễn không phải chuyện cô mong chờ đã lâu ư? Vì sao cô lại không vui?

"Bảo Bảo, em sao thế?" Trong lòng anh lo lắng thay cô. "Có phải có chuyện gì không?"

Cố Bảo Bảo hơi sững sờ, không hiểu vì sao anh có thể nhìn ra sự không vui của cô, nhưng cô lắc đầu tỏ ý mình không sao.

Anh cười, tính cách cô là vậy, vui vẻ viết rõ trên mặt, đau khổ lại chôn sâu tận đáy lòng.

Cho nên anh không hỏi lại, hai người nói chuyện một lúc thì anh đứng dậy tạm biệt.

Cố Bảo Bảo tiễn anh xuống nhà, hỏi: "Khi nào anh về Pháp?"

"Phải xem thế nào đã."

Dưới ánh đèn mơ hồ, anh yên lặng nhìn cô, ra dấu tay bảo cô quay lên đi, cũng không nói thêm gì.

Không phải anh không muốn nói, là do anh không nói nên lời.

Chuyện anh muốn làm đó là nhìn thấy cô hạnh phúc.

Ngày mà cô thật sự có được hạnh phúc chính là ngày anh đi.

Chiếc xe dừng lại ở đèn đỏ, dù đã là đêm khuya nhưng vẫn còn một đoàn xe rất dài.

Anh lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy một nam một nữ đang ngồi ăn lẩu bên trong khung cửa sổ ở ven đường cách đó không xa,

Anh sửng sốt, nhìn kỹ hơn, không phải là Mục Tư Viễn và Trịnh Tâm Du sao?

Nhưng so sánh với Mục Tư Viễn đang sốt ruột không ngừng lén nhìn đồng hồ thì Trịnh Tâm Du rất nhàn nhã ăn uống.

Được một lúc cô ta giơ tay gọi người phục vụ.

Thấy người phục vụ vừa nghe vừa viết, chắc là cô ta lại gọi thêm món gì.

Mục Tư Viễn nhìn thấy, nụ cười trên mặt có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn không lên tiếng.

Trịnh Tâm Du giống như không thấy, sau khi gọi lại tiếp tục ăn?

Cô ta thật sự không thấy sao?
Thân Văn Hạo cười lạnh lùng, anh thấy rõ lúc mặt cô ta quay đi, nụ cười đắc ý đọng rõ trên khóe môi!

Trong lòng anh chấn động, nhớ lại nét cô đơn hiện lên trong mắt Cố Bảo Bảo...

***

Mười hai giờ rồi.

Anh chắc chưa về nhà đâu, nếu không nhất định gọi cho cô.

"Bảo Bảo." Mẹ cô ở trong phòng ngủ gọi cô, cô liền đáp lại, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Ba mẹ vẫn chưa ngủ, mẹ cầm một tờ tiền lớn trong tay đang bỏ vào bao lì xì.

"Bảo Bảo." Ba Cố ngẩng lên nhìn cô. "Mai con sang nhà chú ba đi."

Nhà chú ba? Cô nhíu mày, không phải nhà chú ba ở nông thôn sao?

Mấy năm trước cô đã đến một lần, ngồi xe cũng mất năm sáu tiếng đồng hồ!

"Sao lại phải đến nhà chú ba hả ba?" Cô hỏi.

Mẹ Cố chuẩn bị xong bao lì xì bỏ vào tay cô: "Con trai chú ba kết hôn, mẹ với ba con còn bận việc ở tiệm không đi được, con thay mặt nhà chúng ta đi uống ly rượu mừng ấy mà."

Cô đi? Nhưng cô đâu rõ nhà ở đâu.

Ba Cố nhìn ra được nghi vấn của cô, liền nói: "Ba đã nói với chú ba rồi, con ngồi xe đến cửa thôn rồi chú ba sẽ đón con."

Mẹ Cố cũng nói: "Trước mắt con cũng sắp đính hôn rồi, đến lúc đó thân thích sẽ đến, chúng ta không thể thất lễ trước được."

À. Cô hơi lặng người gật đầu, đành phải đi vậy.

Trong phòng khách mẹ cô đã kéo ghế sofa ra làm giường cho cô, lúc này điện thoại rung rung.

Đã mười hai giờ mười lăm phút!

Hừ, trễ vậy ư. Trong lòng cô bực mình, cố tình chờ điện thoại rung một lúc lâu mới nhận.

"Bảo Bảo." Giọng anh vang lên từ bên kia. "Sao giờ mới nghe máy?"

Giọng điệu bá đạo trước sau như một, lần này cô lại tức giận.

Trễ vậy mới gọi tới, cô đang ngủ đấy có được không?

"Em ngủ." Cô dẩu môi. "Có chuyện gì mai rồi nói."

Tuy nói vậy nhưng trong lòng lại không muốn, cho nên rề rà không cúp máy.

Anh ở bên kia cười. "Sao thế, bé con tức giận à?"

Cô trở mình, bĩu môi không nói lời nào.

"Đừng giận, bằng không anh sẽ dùng cách áp dụng với Hoan Hoan Nhạc Nhạc đối phó em đấy."

"Cách gì?" Vẫn rất không tình nguyện lên tiếng.

"Trong điện thoại không nói rõ được." Anh trả lời. "Mai em tới công ty đi, anh sẽ nói cho em biết."

Còn phải tới công ty, còn lâu cô mới đi.

Hơn nữa, mai cô còn phải về nhà chú ba uống rượu mừng nữa!

"Không được, ngày mai" cô bật thốt chuẩn bị nói thì những lời của mẹ lại hiện ra trong đầu.

-- Dù con có thích cậu ấy bao nhiêu, về sau con cũng chỉ có thể bộc lộ ra một nửa, còn một nửa con phải giấu trong lòng --

Ánh mắt cô lộ ra vẻ giảo hoạt: "Ngày mai rồi nói, bây giờ em rất muốn ngủ."

Nói xong cô còn ngáp một cái.

"Vậy được rồi." Nghe giọng nói như rất mệt mỏi của cô, Mục Tư Viễn liền cúp điện thoại: "Mai anh sẽ gọi cho em."

Để điện thoại xuống, anh ngồi xuống cạnh bàn ăn, đặt túi lên bàn, anh đã phải xếp hàng ba tiếng đồng hồ để mua được bánh bao hấp chính tông.

"Thiếu gia, có cần hâm lại không?" Người giúp việc hỏi.

Mục Tư Viễn lắc đầu: "Cô cất đi, mai cô ấy tới rồi hâm nóng lại." Nói xong anh đứng dậy lên gác.

Người giúp việc cầm bánh bao hấp vào phòng bếp, tâm tình rất tốt.

Xem ra thiếu gia thật sự muốn kết hôn rồi, chờ thiếu phu nhân qua cửa, có lẽ bọn họ sẽ dọn sang biệt thự nhà họ Mục!

Nơi đó mới thật sự là nhà của thiếu gia!

Chương 139: Quên cầm theo điện thoại

Sáng sớm thức dậy thì mẹ đã chuẩn bị xong một cái va li lớn bảo cô mang đặc sản địa phương cho chú ba.

"Bảo Bảo, con cũng cầm cả đồ dùng hàng ngày theo đi." Mẹ Cố căn dặn. "Nếu hôm nay không bắt được xe về, con cứ ngủ ở nhà chú ba một đêm."

Bà để trứng gà được bọc cẩn thận vào va li. "Bảo Bảo, thím ba con thích nhất là trứng gà, con còn nhớ thím ba không? Hồi nhỏ con còn ở với thím ấy nửa năm đấy!"

Cố Bảo Bảo gật đầu, đương nhiên cô nhớ.

Nhưng cái va li lớn thế, mẹ khẳng định cô có thể kéo được tới nhà chú ba sao?!

Ba Cố từ ngoài vào, nói với cô: "Bảo Bảo, con còn lề mề gì nữa? Xe đưa con ra bến xe ba đã gọi đến rồi."

Ba Cố ôm cái va li lớn ra ngoài.

Cô nhanh chóng lên gác thay quần áo, tùy tiện cầm sữa rửa mặt và khăn mặt bỏ vào túi xách rồi xuất phát.

Ba đặt va li lên ô tô, đến cửa thôn thì chú ba và con trai chú ấy sẽ đến đón.

Cho nên từ đầu tới đuôi, cô không hề đụng vào cái va li ấy, sự lo lắng mới đầu thật sự dư thừa.

"Bảo Bảo, cháu có khỏe không?"

Chú ba nhìn sắc mặt nhợt nhạt của cô, lo lắng hỏi.

Cô lắc đầu, lâu rồi chưa ngồi xe trong một thời gian dài, trên đường còn xóc nảy...

Cô định nói chú ba đừng lo, lời vừa đến miệng thì trở thành "ọe", những gì ăn lúc sáng đều ói ra hết.

"Mau, đỡ chị con về."

Chú ba ra lệnh, đứa em trai lập tức tiến lên.

Thằng bé có lẽ được mười lăm mười sáu tuổi nhưng rất khỏe mạnh, gần như đỡ cả người cô vào nhà.

Khó xử quá!

Nói đến uống rượu mừng mà cô ngủ một giấc đến tối, khi tỉnh lại thì khách khứa đã giải tán.

Cô vỗ vỗ trán, may là trước đó gặp thím ba đã đưa bao lì xì cho thím ấy, nếu không thật sự thất lễ.

"Bảo Bảo!"

Thím ba đẩy cửa vào, cười híp mắt nhìn cô: "Cháu tỉnh rồi, thấy thế nào? Ăn gì trước đã, dì bảo em cháu bưng vào."

Tỉnh táo đôi chút, cô thật có hơi đói nên gật đầu: "Cháu cám ơn thím, tùy tiện ăn gì cũng được ạ!"

Thím ba gọi với ra ngoài, một lúc sau em trai kia bưng đồ ăn nóng hổi đi vào.

Tuổi của thím ba và mẹ cũng xấp xỉ nhau, lúc Cố Bảo Bảo ăn cơm, thím ấy ngồi bên cạnh kể đủ chuyện cười khiến tâm tình Cố Bảo Bảo rất tốt.

Ăn cơm xong cô mới nhớ ra hỏi: "Thím ơi, bây giờ mấy giờ rồi ạ?"

"Gần chín giờ rồi."

Thím ba vừa nói vừa dọn bát đũa cho cô. "Cháu bị say xe thì ngày mai đừng về, ngày mốt thím bảo Tống Thân đưa cháu về, đi xe con sẽ không đau đầu nữa đâu."

Ngày mốt mới về?

Cố Bảo Bảo sửng sốt, có phải quá muộn không.

Nhưng thím ba nói: "Thím đã nói với ba mẹ cháu rồi, cháu không phải lo."

Nếu đã vậy thì cô cũng không từ chối, đành phải gật đầu.

Đợi thím ba ra ngoài, cô xuống giường đi lại một chút.

Dưới sân còn một bàn đang ăn cơm uống rượu, có mấy người xấp xỉ tuổi chú ba đang mời rượu chú ấy, chắc là bạn bè của chú.

Cô cười khẽ, thò tay vào túi quần. ~~ di3ndanl3quyd0n.c0m ~~

Đã chín giờ rồi, cô khó hiểu, sao cả ngày anh không gọi điện cho cô?

Chẳng lẽ anh không tò mò cô đang ở đâu à?
Nhưng tìm một lúc mà trong túi lại trống không!

Cô cả kinh, vội lật túi trên khắp người ra tìm.

Đều trống không, đến cái bóng điện thoại cũng không có!

Không mang đi hay là đã rơi giữa đường rồi?

Cô cẩn thận nhớ lại.

Điện thoại ở trong túi áo ngủ, hôm nay lúc thay quần áo vội quá nên cô đã quên lấy ra.

Hơn nữa còn chưa kịp bật máy!

Cô cuống cuồng, anh nhất định gọi cho cô rồi, không tìm thấy cô có phải anh cũng sốt ruột lắm không?

Cô vội vàng ra khỏi phòng, muốn tìm người nhà chú ba mượn điện thoại thì đụng phải em trai.

"Em trai." Cô nói nhanh: "Có thể cho chị mượn di động của em không?"

Em trai nhíu mày: "Di động của em hết tiền rồi, ngày mai phải lên trấn trên mới mua được thẻ."

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, đang định hỏi xem nhà bọn họ còn ai dùng di động không thì em trai đã nhìn thấu nghi vấn của cô, nói luôn: "Mẹ em không dùng di động, em đi mượn của ba cho chị."

"Cám ơn em."

Cô nói lời cảm kích, em trai cười khẽ rồi chạy đi.

Nhưng lúc cậu ta về thì trên tay lại chẳng có gì.

"Chị ơi." Cậu ta nói xin lỗi: "Ba em uống say rồi, di động không để trên người, em hỏi ba nhưng ba không nói."

Nghe vậy cô thất vọng, em trai nói: "Chị có việc gấp à? Hay em đi tìm ai đó mượn dùng."

"Thôi." Cô lắc đầu, lát nữa nếu biết cô vội vàng là vì gọi cho anh, chẳng phải sẽ bị người ta chê cười à?

"Chị không có việc gì gấp cả." Cô cười cười với em trai. "Ngày mai rồi nói, cám ơn em nhé."

Em trai lại cười cộc lốc rồi về phòng mình.

Cô cũng về phòng ngủ vừa rồi, nghĩ một lúc, nếu anh sốt ruột sẽ đến tiệm mỳ tìm cô. Tìm được ba mẹ chẳng phải sẽ biết cô đi đâu sao?

Vậy thì anh sẽ không lo lắng nữa.

Nghĩ thế nên cô cũng không còn lo.

***

Tiếng bước chân trên cầu thang nghe thật quen thuộc nhưng lại rất nôn nóng!

Hoan Hoan đẩy cửa ra, hô lên một tiếng về phía cầu thang: "Ba!"

Ba đã về?

Nhạc Nhạc cũng thò đầu nhìn ra cầu thang.

Một lúc sau bóng dáng quen thuộc quả nhiên hiện ra trong tầm mắt chúng.

"Hoan Hoan Nhạc Nhạc!" Mục Tư Viễn tiến lên ôm lấy chúng. "Sao các con còn chưa ngủ?"

Anh ôm chúng lên giường rồi đắp kín chăn. "Mau ngủ đi, khuya lắm rồi."

Hoan Hoan vẫn nhìn ba, phát hiện ra lo lắng trong mắt ba. "Ba." Bé vươn tay ra vuốt mặt ba. "Ba làm sao mà lại gấp gáp vậy ạ?"

Ban nãy lúc ăn cơm với chúng, ba hình như không ăn gì cả.

Nghe con trai hỏi vậy, sự lo lắng trong lòng Mục Tư Viễn càng dâng trào.

Anh gọi cho cô từ sáng mà luôn trong tình trạng tắt máy.

Anh tưởng cô còn giận dỗi với anh, tưởng rằng trưa hoặc chiều cô nhất định sẽ đến công ty tìm anh.

Nếu cô không tới, anh quyết định đến tiệm mỳ tìm cô.

Nhưng họp cả ngày hôm nay đến tận sáu giờ chiều mới kết thúc.

Anh gọi lại cho cô mà vẫn tắt máy!

Anh lo lắng, cho là cô sẽ đến biệt thự nên vội vàng phóng xe về.

Thế nhưng cô lại không có ở đấy!

Anh đang định đi ngay thì gặp Hoan Hoan Nhạc Nhạc bắt đầu ăn cơm, đành phải cùng ăn với chúng.

Hôm nay bận họp nên anh chưa ăn ngon được gì nhưng thực sự là anh ăn không vào.

Khó lắm đợi chúng ăn xong, anh lại phóng xe thẳng đến tiệm mỳ.

Không ngờ cô cũng không ở đó!

Lần này anh hoảng sợ vô cùng, trừ biệt thự và ở đây thì cô ấy còn đi đâu được nữa?

Huống hồ bây giờ đã hơn bảy giờ, trời cũng tối rồi, cô ấy không thể đi suốt mà không về nhà.

"Thím Cố, Bảo Bảo đã đi đâu vậy ạ?" Đợi đến khi thím Cố xong việc anh mới chạy ra hỏi.

Thím Cố nhíu mày, nghĩ nên trả lời anh thế nào thì ba Cố đi vào phòng bếp.

"Chú Cố!"

Anh gọi một tiếng, ba Cố nhìn anh mà không nói gì, chỉ nhìn mẹ Cố: "Ngoài đó có khách tính tiền, bà ra tính cho người ta đi."

Mẹ Cố gật đầu ra ngoài. Anh đành phải hỏi lại ba Cố: "Chú Cố, Bảo Bảo đi đâu rồi ạ?"

Chú Cố thản nhiên nói: "Tôi nhờ Bảo Bảo đi làm việc cho tôi, phải hai ngày nữa mới về."

Hai ngày nữa mới về! Anh lo lắng hỏi: "Cô ấy đi đâu giúp chú ạ?"

"Cái này không nói chính xác được." Ba Cố vẫn hờ hững: "Tôi bảo nó đi mấy nơi, giờ nó đến chỗ nào tôi cũng không biết."

"Thế sao cô ấy lại tắt máy ạ?" Anh lại hỏi.

Ba Cố nhướng mày: "Tắt máy? Điện thoại của nó hình như để quên ở nhà rồi."

Ông nhìn sang Mục Tư Viễn: "Cậu gấp vậy làm gì? Tiệc đính hôn tuần sau tổ chức rồi, Bảo Bảo hai ngày nữa sẽ về, không lỡ mất chuyện đâu."

Nhưng không phải anh đang lo chuyện đính hôn mà là anh chỉ muốn gặp cô thôi.

Thứ mong muốn ấy chưa từng cuộn trào như thế!

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc." Anh cúi người ôm hai đứa, vành mắt hơi đỏ: "Ba không biết mẹ đi đâu, ba thật vô dụng."

Hoan Hoan ngạc nhiên: "Không phải mẹ đang ở nhà bà ngoại sao

ạ?"

Anh lắc đầu, cũng thấy mình buồn cười, sao lại nói cho trẻ con chuyện này chứ.

Nhưng lúc này, sự nôn nóng và nhớ nhung không cách nào vơi bớt, anh chỉ có thể nói với con trai: "Mẹ ra ngoài có việc lại không cầm di động theo, ba không biết mẹ ở đâu nên không tìm được mẹ."

Nghe vậy, đôi mắt Hoan Hoan xoay chuyển, tiếp đó bé cười khúc khích. "Ba, nhất định là mẹ đang chơi trốn tìm với ba rồi đúng không? Ba yên tâm đi, nếu ba không tìm được mẹ thì mẹ sẽ tự động xuất hiện!"

Con trai đang an ủi anh à?

Mục Tư Viễn cười vui mừng, vỗ lên má bé, khuôn mặt mang theo hình bóng của cô.

Đây là kiệt tác hòa hợp của bọn họ, anh chưa từng ý thức được như giờ phút này, sinh mệnh của anh vẫn luôn tiếp diễn trên người hai đứa bé.

Cô cho anh, không chỉ toàn bộ tình yêu mà còn cả hai món quà quý giá này.

"Nào, cho ba ôm một cái."

Anh kéo hai đứa vào lòng, như vậy thì nỗi nhớ của anh sẽ được xoa dịu một chút, lo lắng cũng giảm bớt một chút.

Đợi ba đi rồi, Hoan Hoan còn chờ thêm một lúc, xác định nghe

thấy tiếng đóng cửa phòng ba xong bé mới nghiêng đầu qua chỗ khác: "Nhạc Nhạc, mai tan học chúng ta đến nhà bà ngoại nhé?"

Nhạc Nhạc cũng nhìn anh, chu miệng nói: "Nhà bà ngoại, làm gì ạ?"

Hoan Hoan cười. "Tất nhiên là giúp ba rồi, em có muốn đi không?"

Giúp ba?!

Nghe vậy, Nhạc Nhạc nhanh chóng gật đầu, chuyện tốt thế thì sao bé có thể rớt lại sau?

"Giúp thế nào ạ?"

Câu hỏi của bé không được lưu loát, Hoan Hoan cười, xít lại gần tai em từ từ nói một tràng...

Sáng chưa đến sáu giờ tiệm mỳ đã mở cửa như thường ngày.

Mẹ Cố phụ trách đun nước trong bếp, ba Cố thì bày bàn ghế.

"Ba nó." Mẹ Cố không nhịn được nhìn ra ngoài. "Hôm qua ông nói vậy với Tư Viễn có phải không tốt lắm không?"

Bà đã muốn nói từ hôm qua nhưng vì bận quá nên chưa nói được.

Đến tối định nói thì ba Cố như tránh bà, đóng cửa tiệm xong không thấy đâu cả, chờ khi bà ngủ mới về.

Lần này ba Cố không trốn được, đành phải nói: "Có gì mà không tốt? Bây giờ Bảo Bảo chưa phải vợ chưa cưới của cậu ta, lẽ nào

cả tự do thân thể cũng không có?"

Mẹ Cố thở dài. "Không biết ông hành hạ hai đứa trẻ thế thì có ích lợi gì?"

"Ai nói tôi hành hạ chúng?" Ba Cố phản bác. "Cho dù tôi hành hạ chúng thì sao? Chẳng lẽ chúng bị tôi hành hạ nên sẽ chia tay?"

Nghe vậy, mẹ Cố có hơi giận: "Ông già kia, nói lời hay không được sao? Đừng có làm mấy việc này nữa, tôi thấy rõ ràng ông không muốn nửa đời sau của Bảo Bảo được sống yên ổn."

"Ông ngoại, bà ngoại!"

Còn chưa nói xong thì hai tiếng giòn tan vang lên từ ngoài cửa.

Mẹ Cố và ba Cố đều sửng sốt, vội quay lại nhìn. "Ô kìa, hai cục cưng của bà!"

Thấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc, mẹ Cố bỏ việc lại, nhanh chóng chạy ra giành ôm chúng trước ba Cố.

"Ông ở đây đi, tôi đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc lên gác." Bỏ lại một câu rồi mẹ Cố dẫn hai đứa bé lên gác.

"Bà ngoại." Hoan Hoan ngọt ngào nói: "Con rất nhớ bà!"

Mẹ Cố vui vẻ liên tục hôn bé mấy cái rồi lấy kẹo cho bé.

Nhạc Nhạc thấy vậy, nhíu mày suy nghĩ, bỗng nhiên cũng nói: "Bà ngoại, Nhạc Nhạc rất nhớ bà!"

"Ô kìa!"

Mẹ Cố càng vui. "Cục cưng ngoan, nào, nào!"

Bà nhét một nắm kẹo vào túi chúng mới ôm chúng ngồi xuống sofa. "Cục cưng ngoan, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến thăm bà ngoại vậy? Ngày nào bà ngoại cũng nhớ các con."

Dựa theo sự căn dặn của Hoan Hoan tối qua, Nhạc Nhạc lập tức nhếch miệng, đôi mắt to ủy khuất nhìn mẹ cố: "Bà ngoại, con muốn mẹ, mẹ!"

"Nhạc Nhạc ngoan." Mẹ Cố cười đau lòng: "Mẹ đi ra ngoài có việc, mai mẹ sẽ về."

"Bà ngoại." Hoan Hoan hỏi tiếp. "Mẹ đi đâu ạ?"

Mẹ Cố sửng sốt, ba Cố đã dặn bà đừng nói.

"Bà ngoại." Thấy bà do dự, Hoan Hoan vội nháy mắt với Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc lại dẩu môi đáng thương, la hét: "Mẹ, mẹ, con muốn mẹ."

Làm trong lòng người nghe thấy thật khó chịu.

"Cục cưng." Mẹ Cố vỗ đùi, quyết định. "Được rồi, bà ngoại nói cho các con biết rồi các con đi nói với ba, bảo ba đi đón mẹ về nhé được không?"

Nghe vậy, hai bé đồng thời mở to mắt, đồng thanh gật đầu: "Vâng ạ!"

***

Tuy đã là hôm thứ hai nhưng trong nhà chú ba vẫn còn một vài khách chưa đi, trong đó có người nhà cô dâu, cho nên ăn uống không thể qua loa, đều phải mở tiệc.

Cố Bảo Bảo không muốn như người rảnh rỗi ở trong phòng, rời khỏi giường liền đi theo thím ba giúp đỡ.

Thím ba coi cô như con nên cũng không khách sáo.

Huống hồ sau khi ăn cơm xong lại càng có nhiều việc, chỉ nói đến rau dưa cũng phải có hai sọt phải rửa.

Vì vậy Cố Bảo Bảo xách một cái giỏ lớn bằng tre đi theo thím ba ra suối rửa rau.

Nước suối trong veo, khoáng chất lại nhiều, quả thật còn sạch hơn hệ thống cung cấp nước trong nhà. "Bảo Bảo à."

Trên đường đi thím ba hỏi cô: "Nghe mẹ cháu nói, chồng chưa cưới của cháu là thiếu gia nhà họ Mục hả? Có phải cậu bé mà cháu thích khi còn nhỏ không?"

Đúng vậy, thím ba ở nhà họ nửa năm, thường phải đi khắp vườn hoa nhà họ Mục tìm cô.

Về sau mới biết, nếu không thấy cô ở ngoài thì chỉ cần đến phòng thiếu gia, nhất định sẽ tìm được!

Không ngờ thím ba còn nhớ.

Cố Bảo Bảo ngượng ngùng gật đầu.

Thím ba cười. "Bảo Bảo, cháu được lắm đó! Từ bé thím ba đã

coi trọng cháu rồi, không ngờ giờ đã thành sự thật!"

Trong khi nói chuyện thì hai người cũng đã đi đến suối, Cố Bảo Bảo đặt giỏ xuống, mặt đỏ hồng: "Thím ba, thím đừng chọc cháu."

Hóa ra cô đã làm nhiều chuyện vụng về như thế, nhưng lúc đó chính cô thật sự không cảm thấy thế.

Khi đó bất kể Tư Viễn chán ghét cô cỡ nào, đuổi cô đi ra sao, cô nhiều lắm là đau lòng một lúc thôi rồi lại quấn lấy anh.

Trên người anh như có sức hấp dẫn kỳ quái hút chặt cô lại.

"Xấu hổ gì chứ?" Thím ba thật không "phúc hậu". "Có phải nhớ cậu ấy không?"

Bà nhìn qua Cố Bảo Bảo, vậy mà phát hiện ra một người đàn ông xa lạ đang chạy tới bên này.

Tuy sống ở nông thôn nhưng kiến thức của bà không kém, nhìn cái đã nhận ra khí chất hơn người của người đàn ông ấy. Chẳng lẽ là

Trong lòng bà khẽ động, nụ cười bên môi càng đậm hơn. "Bảo Bảo, cháu nói xem lúc cháu nhớ cậu ta, nếu cậu ta lập tức xuất hiện trước mặt cháu thì cháu sẽ thế nào?"

Bà còn cố ý lên giọng.

Quả nhiên, bà thấy trên gương mặt người con trai kia cũng lộ ra sự vui vẻ.

Cố Bảo Bảo chẳng cảm giác được mảy may, chỉ nói: "Thím ba, thím đừng chọc cháu nữa, làm sao có thể có chuyện đó chứ?"

Bây giờ bọn họ cách nhau gần hai trăm cây số, sao có thể nói đến là đến?

"Bảo Bảo, nhưng thím nói có cháu có tin không?"

Cố Bảo Bảo không tin lắc đầu, đang chuẩn bị nói thì giọng nói quen thuộc đột ngột vang lên: "Anh cũng nói có, em tin không?"

Cô rùng mình, rau dưa trong tay rơi xuống đất, ngoảnh lại nhìn, đập vào mi mắt là bóng dáng khó có thể tin.

"Anh" cô ngây dại.

Mãi cho đến khi nghe thím ba nói: "Bảo Bảo, ai vậy, sao không giới thiệu một chút?"

Cô tỉnh lại, giọng lắp bắp: "Thím... thím ba, đây là Mục Tư... Tư Viễn."

Mục Tư Viễn thấy cô kinh ngạc lại mê mang, trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, tiến lên ôm cô: "Em đang ngủ à? Hay đang mộng du?"

Cô vỗ đầu: "Em thấy mình cũng"

Còn chưa nói xong anh đã hôn.

Cô ngẩn ra, người nóng như lửa. "Anh làm gì thế, thím ba còn đang ở đây!"

"Không sao, không sao." Thím ba cười nhẹ nhàng. "Bảo Bảo, nếu Tư Viễn đã tới thì cháu dẫn cậu ấy về uống chén nước đi, thím sẽ về ngay!"

"Vâng ạ, vâng ạ."

Cô ngơ ngác đáp ứng, đi sang bên trái, lúc xoay người mới phát hiện phía trước là suối.

Đầu óc cô rối như tơ vò, ngay cả đường cũng không phân biệt rõ, cuối cùng trong tiếng cười của thím Ba cô mới tìm được phương hướng chính xác dẫn Mục Tư Viễn đi.

Chương 140: Lời thề

Cô đi phía sau Mục Tư Viễn, thỉnh thoảng lén nhìn anh một cái.

Nhưng anh một mực không nói làm cô cũng không biết nên nói gì, luôn thấy bầu không khí hình như là lạ.

Rốt cuộc, im lặng đi hai trăm mét, cô đã không nén được tức giận.

"Anh Tư Viễn." Cô đứng lại. "Sao anh không nói gì hết thế?"

Anh xoay người lại, bực tức nhìn cô: "Em bảo anh nói gì? Một mình em chạy đến đây cũng không nói với anh một tiếng, còn không mang theo di động nữa, bây giờ em muốn anh nói gì hả?"

Cô sốt ruột phân trần: "Không phải em cố ý, em quên mang di động thôi, em..."

Còn chưa nói xong anh đã hung dữ sấn tới, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô.

"Cô bé này." Anh cắn răng nghiến lợi, "Em không nghe lời như thế, anh nhất định phải trừng phạt em."

Anh cúi đầu hôn thật mạnh lên môi cô.

Hơi thở nóng rực, cái lưỡi bá đạo, trong sự gắn bó ấy có bao nhiêu là nhớ nhung.

Mặt cô đỏ hồng, đại não không còn tự suy nghĩ được nữa, cơ thể mềm nhũn dựa vào anh.

Nụ hôn dài như thế kỷ, rốt cuộc anh buông cô ra, đôi mắt với tình ý giấu kín bên trong vẫn khóa chặt vào cô.

Cô đắm chìm trong đó, đọc hiểu tâm tư của anh, ngơ ngác thốt lên: "Anh Tư Viễn, em... cũng nhớ anh..."

Nụ hôn nóng như lửa lại tiếp tục ùn ùn kéo đến.

Anh gần như muốn nuốt cô vào bên trong người, hơn thế, anh còn muốn chiếm giữ cả linh hồn cô.

"A..." Cô kêu lên một tiếng duyên dáng, cả người lơ lửng trên không trung do bị anh nhấc bổng lên ôm vào lòng.

Thấy mình càng ngày càng gần xe anh, cô nắm vạt áo anh. "Anh Tư Viễn..."

Cô hoảng sợ lắc đầu, trong lòng biết rõ anh muốn làm gì.

Anh lại không để ý đến, một tay mở cửa, đặt cô vào trong rồi mình lập tức theo vào rồi đóng cửa xe.

"Anh Tư Viễn, không... không nên..." Cô trốn tránh, dính sát vào cửa sổ xe.

Dù ở trong xe nhưng nhà chú ba ở gần đây, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người đi qua.

"Qua đây nào bé con!"

Giọng anh khàn khàn mời gọi, tay vươn ra kéo cô, thân thể nhỏ bé lại bị giam cầm nằm bên dưới anh.

Một tay anh bấm chốt đóng rèm xe lại, chỉ để từng tia sáng nhỏ bé lọt vào.

Sau đó, anh kéo tay cô, cứng rắn đặt nó nắm lấy vật nóng bỏng của anh.

Cảm xúc nóng và cứng như thế khiến cô càng hoảng sợ.

Nhưng anh còn không tha, ra mệnh lệnh: "Bỏ nó ra đi."

Cô không muốn, vội vàng rút tay về nhưng làm sao so nổi với sức lực của anh?

Anh cầm tay cô tìm kiếm cái khóa quần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhíu lại như muốn khóc, anh càng muốn trêu chọc cô, nắm ngón tay cô cầm vào đầu khóa từ từ kéo xuống.

"Anh Tư Viễn..." Mặt cô như bị lửa đốt, gần như sắp nhỏ máu, anh còn không tha, cầm tay cô đặt lên lớp vải mỏng.

Từ từ, từ từ kéo xuống, ~~ diendanlequydon.com ~~ ngón tay cô chạm vào làn da co dãn rắn chắc của anh, nhiệt độ từ người anh truyền qua đầu ngón tay vào lòng cô.

Cô ngước nhìn thì bị thứ cứng rắn làm cho hết hồn.

Chẳng biết từ lúc nào mà dục vọng của anh đã nhảy ra nằm giữa những ngón tay của cô.

Tuy bọn họ đã có con, đã thân cận da thịt nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế...

Cô cắn môi, cảm thấy khó xử, mắt giả vờ ngây thơ nhìn sang chỗ khác, hình như cô rất không thích hợp, nhưng cứ nhìn thế cô thật không dám.

Nó to lớn thật khiến cô kinh hãi.

Nhìn nét mặt của cô, anh không nén nổi bật cười, đầu lưỡi ấm áp liếm lên vành tai cô. "Sợ à?"

Còn chưa nói xong, anh đã nắm lấy tay kia của cô tiếp xúc với "nó".

Cảm giác trơn nhẵn tức khắc truyền vào tay cô.

Cô hoang mang, luống cuống, sâu trong lòng lại có gì đó khó hiểu chuyển động.

Nhưng cảm giác mát lạnh từ tay cô với anh không khác gì một loại giày vò.

"Bảo Bảo." Trong giọng nói của anh lộ ra vẻ thống khổ, điều này sao cô có thể không nghe hiểu?

Nhưng mà. "Anh Tư Viễn... Ở đây, ở đây... Nếu có trẻ con đến nghịch ngợm..."

Cô nói gì anh không nghe thấy, điều anh thấy chỉ là cặp môi đỏ mọng của cô non mịn mềm mại khiến cổ họng anh khô khốc.

Anh nâng đầu cô lên, thứ dục vọng nóng rực kia chuẩn xác đi vào cái miệng ấm áp ẩm ướt kia.

Cô chấn động, kiểu này trước giờ chưa thử khiến cô hóa đá.

Răng không động, lưỡi uốn cong, miệng cứ há ra.

"Bảo Bảo, liếm anh như vậy, Bảo Bảo..."

Nghe thế, không biết cô nghĩ đến cái gì, nước mắt chợt tuôn rơi lã chã.

Anh tạm thời rút vật nóng rực ra. "Làm sao vậy Bảo Bảo?"

Anh vừa hỏi vừa lau nước mắt cho cô.

Cô quay đầu sang bên, ý bảo không cần anh quan tâm.

Anh thở dài, ôm lấy cô. "Được rồi, do anh không tốt, anh không ép em, không ép em nữa."

Cô ngẩng lên, đôi mắt rưng rưng nhìn anh.

Anh nhíu mày. "Bảo Bảo, đàn ông rất khó kiềm chế, nhất là ở

trước mặt bà xã của mình. Em đừng giận nhé."

Nhưng cô vẫn lắc đầu. "Không phải việc này." Cô rốt cuộc lên tiếng.

"Vậy sao em?" Anh không biết làm sao, có trời mới biết bây giờ anh phải nhịn khó chịu thế nào?
"Em hỏi anh." Cô đẩy anh, nghẹn ngào hỏi: "Anh... thuần thục như thế... đã cùng với bao nhiêu cô gái..."

Vừa nói thì nước mắt cô đã cuộn trào mãnh liệt, câu nói kế tiếp không nói ra được.

Hóa ra là ghen!

Mục Tư Viễn cười rộ lên, môi áp vào liếm đi giọt nước mắt của cô.

Thật nhám! Cô đẩy anh, tay anh lỏng ra như buông thả nhưng rồi giây kế tiếp lại ôm chặt hơn.

"Cô ngốc." Môi anh lại gần tai cô thì thầm: "Đúng là đại ngốc, còn đi tức giận vì điều này nữa."

"Ai ngốc chứ?" Cô không phục chu môi rồi lại bị anh hôn một cái.

"Bé con." Mắt anh ngậm cười nhìn thẳng vào cô. "Không phải vì quen, đó là bản năng..."

Trong mắt anh thoáng qua tia xấu hổ.

Anh còn chưa từng làm chuyện như thế với phụ nữ, mấy người

trước kia cũng chỉ là vội vã cho xong, chưa từng có nhiều trò thế này.

Thế nhưng Cố Bảo Bảo không tin, thở phì phò nhìn anh, vẫn quay mặt sang một bên.

Lời như vậy cũng đã nói ra, anh còn có cách nào đây?

Anh đành phải ôm chặt cô hơn, ** LQĐ** thì thào: "Em không nhớ à? Nụ hôn đầu, đêm đầu của anh đều là em, em còn lo lắng gì nữa?"

Nghe vậy, cô cười thầm, gì mà đều là của cô? Là do cô dụ mãi mới được mà.

Nhưng ngoài miệng cô vẫn hừ hừ: "Ai tin, biết đâu..."

Anh cũng không cho cô hoài nghi, hung hăng che đi đôi môi cô.

Anh không bắt buộc cô nên đành phải dùng nụ hôn để dập lửa.

Nhưng anh lại quên mất, nụ hôn của cô chẳng những không thể dập lửa, ngược lại...

Từng giọt mồ hôi to đùng rơi xuống từ trán anh, anh nhịn rất khổ nhưng lại không muốn buông ra.

Giọt mồ hôi mặn chát lan ra trong miệng, Cố Bảo Bảo thấy thật không nỡ.

Một lúc sau, cô quyết định, tay thò vào bên trong thắt lưng của anh.

Cảm giác lạnh lẽo từ bụng truyền tới, Mục Tư Viễn sửng sốt buông môi cô ra, cúi đầu xuống.

Cô cúi người, mặt dán vào bụng dưới của anh.

Cái miệng ấm áp ẩm ướt không chút do dự nuốt lấy "nó".

Cái lưỡi mềm mại dịu dàng quấn quanh "nó", hút chặt lấy, anh nhíu mày, thả lỏng người, hưởng thụ từng chút từng chút một.

Giống như mỗi lần, vào lúc quan trọng nhất anh chiếm cứ tất cả của cô, cô cũng dùng cái lưỡi mềm mại ẩm ướt hút lấy "nó".

Dùng toàn bộ sức lực, toàn bộ tình yêu mang đến thiên đường đẹp nhất cho anh...

"Bảo Bảo, Bảo Bảo..."

Hai người quấn quít bên trong xe, mặc cho anh gọi thế nào cô cũng dính sát vào ngực anh không chịu trả lời.

Anh biết mặt cô còn đang đỏ bừng vì xấu hổ, trong lòng mềm nhũn, hôn lên gò má cô. "Bảo Bảo, lần sao không làm vậy nữa, đều là lỗi của anh."

"Anh thật hư!" Cô nắm tay lại đánh anh, anh bắt lấy nó đặt lên môi hôn. "Em nỡ đánh anh hả? Rất đau đó."

Đau gì chứ? Cô phải đánh, một tay bị chộp thì cô vươn tay kia ra.

Một quyền này là hàng thật giá thật, xem chừng cô không định bụng sẽ hạ thủ lưu tình.

Nhưng vẫn bị anh cản lại. "Bảo Bảo, em đánh thật đó à!"

Anh la lên, xoay người đặt cô bên dưới, không nói lời nào hôn lên mặt, lên cổ cô, tiếp tục đi xuống...

"Đừng làm rộn." Cô vội ngăn cản, tiếp tục như thế thì bọn họ còn muốn ở trong xe tới khi nào, có lẽ thím ba cũng từ suối về đến nhà rồi!

"Về cũng được." Trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên nụ cười mỉm: "Nhưng em phải đồng ý với anh một chuyện."

"Chuyện gì?"

Mặt anh dần trở nên nghiêm túc: "Sau khi về thì phải chuyển đến biệt thự của anh."

Đối mặt với điệu bộ nghiêm túc ấy, Cố Bảo Bảo chỉ biết cười: "Anh Tư Viễn, chú Mục và ba em không phải đã thương lượng rồi sao? Sau khi chúng ta kết hôn thì em mới chuyển đến biệt thự."

Anh lắc đầu: "Anh chỉ hỏi em, em có bằng lòng không? Chuyện còn lại anh sẽ nghĩ cách."

Cô sửng sốt, tưởng tượng ra những ngày sống cùng anh và Hoan Hoan Nhạc Nhạc, cô không muốn ư?

Anh biết, cô bằng lòng.

***

Dưới sự kiên trì của chú ba, bọn họ ăn cơm tối xong mới lên

đường về.

Tiễn cô đến tận cửa nhà thì đã chín giờ tối.

Lái xe cả ngày, cô muốn anh về nghỉ ngơi sớm, còn chưa kịp nói anh đã đi theo vào.

"Anh muốn lên gặp chú thím một lúc." Anh nói rồi lên cầu thang.

Cô ở phía sau đóng cửa lại, trong lòng có hơi lo sợ, có phải anh muốn nói với ba chuyện cho cô chuyển sang biệt thự?

Bọn họ đều kiên trì với chuyện của mình, cô chỉ lo lắng hai người sẽ tranh chấp.

Vào nhà, mẹ Cố đã nghe được tiếng cửa sắt bên dưới nên đang chờ ở trong phòng khách.

Thấy Mục Tư Viễn cũng tới, bà liền cười: "Thiếu gia Tư Viễn, cậu cũng tới, mau ngồi đi." Bà nói xong định đi pha trà.

"Thím." Anh gọi bà lại, nhìn xung quanh không thấy bóng chú Cố liền hỏi: "Chú có ở đây không ạ? Cháu muốn nói chuyện với chú ấy một lúc."

"Tư Viễn!" Cố Bảo Bảo lo lắng. "Em thấy hay thôi đi, chuyện này để sau hẵng nói."

Ít ra cũng nên đợi sau khi tiệc đính hôn kết thúc, bây giờ anh nói liệu có làm ba thấy mất mặt không? Cô khẩn cầu nhìn anh: "Coi như em cầu xin anh đấy."

Mẹ Cố nghi hoặc nhìn bọn họ: "Sao vậy? Có chuyện gì à?"

Mục Tư Viễn khẽ mỉm cười: "Đừng lo, anh sẽ xử lý tốt."

Anh nhìn mẹ Cố liếc vào phòng ngủ, hỏi bà xem có phải ba Cố ở bên trong không?
Mẹ Cố nhìn con gái rồi nhìn sang anh, gật đầu.

"Tư Viễn." Thấy anh chuẩn bị vào phòng ngủ, Cố Bảo Bảo vội tiến lên: "Em đi cùng anh."

"Không cần đâu." Anh lắc đầu, cầm tay cô: "Em ở ngoài chờ anh, anh muốn nói chuyện một mình với chú Cố, em yên tâm, anh biết nên làm thế nào."

Nói xong anh đi thẳng vào phòng ngủ.

Cô vẫn không yên lòng, muốn đi vào thì bị mẹ Cố kéo lại.

"Bảo Bảo." Bà kéo con gái ngồi xuống sofa. "Đàn ông đôi khi có những chuyện không muốn để phụ nữ nghe, chúng ta cứ chờ bên ngoài thôi."

"Nhưng..." Cố Bảo Bảo còn muốn nói thì bị mẹ Cố cười ngăn lại.

Cô thở dài, đành phải cố gắng khiến mình bình tĩnh lại chờ đợi.

Mục Tư Viễn vào phòng ngủ liền thấy chú Cố đang ngồi ở ban công uống trà.

Một tay ông cầm ấm trà, một tay cầm gậy xoa bóp, thỉnh thoảng vừa đập vừa vỗ lên đầu vai.

Năm nay chú Cố đã sắp sáu mươi tuổi, nếu không phải mấy năm trước anh bốc đồng đuổi Bảo Bảo đi khiến chú Cố từ chức, bằng không thì chú Cố bây giờ vẫn là đầu bếp của nhà họ Mục.

Làm đầu bếp nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều việc mở tiệm bán mỳ vằn thắn.

Anh áy náy, bước khẽ lên trước, vỗ nhẹ lên vai ba Cố.

Ông sửng sốt quay đầu lại, thấy là anh liền đứng lên, luôn miệng nói: "Không thể, không thể."

Mục Tư Viễn cười: "Chú Cố, sau khi cháu và Bảo Bảo kết hôn, chú cũng là ba cháu, có gì mà không thể."

Tuy nói vậy nhưng ba Cố vẫn lắc đầu, nhìn thoáng qua cái ghế bên cạnh: "Cậu đến rồi thì ngồi đi."

Ông biết Mục Tư Viễn đón Bảo Bảo dưới quê, cho nên cũng không ngạc nhiên sao anh lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa, một mình anh vào phòng, ba Cố cũng biết là anh có điều muốn nói.

"Cậu muốn nói gì với tôi?" Hai người ngồi xuống, ba Cố hỏi đi thẳng vào vấn đề.

"Chú Cố." Mục Tư Viễn cũng không do dự. "Cháu muốn để Bảo Bảo chuyển sang biệt thự ở, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc cũng cần mẹ."

Ba Cố nghe xong cũng không kích động như mấy lần trước, nhấp trà rồi mới nói: "Lần trước ông Mục qua đây, không phải

chúng ta đã nói xong rồi sao? Tôi nghĩ dù có là lý do gì cũng không thể thiếu nửa năm này."

Mục Tư Viễn sửng sốt, xem ra chú Cố đã quyết định, bất kể anh có nói gì cũng sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nhưng anh cũng không dễ buông tha!

"Chú Cố." Anh đứng dậy đi tới trước mặt ba Cố, hơi cúi đầu. "Cháu không nên đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc ra làm cớ, cháu muốn Bảo Bảo chuyển sang biệt thự, là vì..."

Có thể những lời này quá khó nói nên anh hơi ngập ngừng.

Cuối cùng, vì muốn có được sự cho phép của ba Cố đã chiến thắng tất cả, anh lên tiếng lần nữa: "Vì cháu muốn ngày nào cũng có thể được chung sống với Bảo Bảo."

Chỉ một ngày ngắn ngủi mất liên lạc anh đã ý thức được trái tim mình đã hoàn toàn thuộc về cô.

Anh không muốn trải qua chuyện như thế một lần nữa, không muốn cảm nhận sự bất an khi mất đi cô.

Nghe vậy, nét mặt ba Cố cười như không cười: "Tôi sống hơn nửa đời người, nghe những câu này của cậu mới biết cái gì là không thể tin."

Mục Tư Viễn cười cay đắng: "Chú Cố, chú đã trông cháu từ nhỏ đến lớn, vì sao chú lại không tin cháu?"

"Tôi không tin cậu là bởi vì cậu không đáng để tôi tin." Chú Cố nhìn anh: "Trước đây cậu đối xử với Bảo Bảo thế nào? Cậu

không nhớ sao? Nếu cậu không nhớ thì tôi có thể nói từng việc một cho cậu nghe! Thế nào?"

Mục Tư Viễn không trả lời, chú Cố lại nói tiếp: "Năm mười chín tuổi cậu đi du học, vì không để Bảo Bảo đi tiễn cậu mà cố ý nói sai thời gian, về sau..."

"Chú Cố, chú đừng nói nữa." Mục Tư Viễn cúi người giữ cổ tay ông lại, đau khổ lắc đầu: "Chú đừng nói, là khi đó cháu không biết, cháu..."

"Cậu không biết cái gì?" Từng chuyện cũ hiện ra, chú Cố vừa giận vừa đau lòng: "Cậu không biết người chạy xe đạp hai mươi km sẽ mệt lả, hay là không biết người dầm tuyết sẽ cảm lạnh? Cậu biết cái gì, cậu..."

"Chú Cố!"

Đột ngột, Mục Tư Viễn quỳ xuống trước mặt ông. "Chú Cố, xin chú cho cháu một cơ hội để cháu bù đắp cho Bảo Bảo. Cháu xin thề, cháu xin thề..."

Đàn ông cũng có nước mắt, chỉ khi chạm đến nỗi đau sâu nhất trong lòng thì nước mắt của anh mới chảy xuống, đó là giọt nước mắt thương tâm và khẩn cầu. "Đời này kiếp này, cháu nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Bảo Bảo, chú Cố, cháu xin chú cho cháu một cơ hội."

Ba Cố nhìn anh, quay đầu đi: "Cậu đứng lên đi, tôi không cần cậu quỳ."

"Chú Cố!" Anh không nghe: "Trước kia là cháu không hiểu chuyện, bây giờ cháu đã hiểu, cháu rất vui khi cháu và Bảo Bảo

vẫn còn kịp, từ nay về sau, cháu sẽ dùng hết khả năng của mình để thương yêu cô ấy, chăm sóc cho cô ấy, chú Cố, lần này, xin chú hãy tin cháu! Xin chú."

Mỗi câu mỗi từ của anh đều thật tâm, lúc này, anh không phải thiếu gia Tư Viễn, anh chỉ là một người đàn ông đang theo đuổi tình yêu mà thôi.

Ba Cố lắc đầu, thở dài: "Nếu lần này cậu vẫn khiến Bảo Bảo thất vọng thì làm sao?"

"Sẽ không ạ!" Ánh mắt anh kiên định nhìn ba Cố: "Chú Cố, cháu dùng tính mệnh của mình thề với chú, cả đời này cháu thà để bản thân chịu tội chứ không để Bảo Bảo phải chịu chút khổ nào!"

Nghe vậy, ba Cố nhìn anh một lúc lâu, chậm rãi cúi đầu, khoát tay.

"Cháu cám ơn chú!"

Anh lau đi giọt nước nơi khóe mắt, lùi lại một chút, anh cúi người dập dầu ba cái với ba Cố mới lại nói: "Con cám ơn ba!"

Ba Cố chỉ phất tay bảo anh ra ngoài.

Nghe tiếng đóng cửa, ông thở dài trầm trầm.

Ánh mắt ông đọng lại ở giọt nước trong suốt rơi trên mu bàn tay, là giọt nước mắt của Mục Tư Viễn vừa chảy xuống.

Giọt nước mắt này có hơi ấm.

Người ta nói nước mắt của ai có hơi ấm thì người đó chính là người tốt.

Ông chỉ hy vọng sự mềm lòng của mình không phải sai lầm!

Chương 141: Buổi sáng tuyệt vời

Thấy anh đi ra từ phòng ngủ cùng nụ cười trên môi, Cố Bảo Bảo đứng dậy.

Phần lớn sự khẩn trương của cô chỉ là lo lắng quan hệ giữa anh và ba càng bế tắc hơn.

Nhưng anh đi đến cầm tay cô. Tiếp theo anh quay sang nhìn mẹ Cố: "Thím ơi, chú đã đồng ý cho cháu đưa Bảo Bảo đi rồi."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo và mẹ Cố đều nhìn nhau.

Có lẽ ba Cố đã đồng ý nên ở yên trong phòng ngủ không ra.

Nếu đã đồng ý, mẹ Cố đương nhiên gật đầu, nhưng vành mắt hơi đỏ. Trong lòng mẹ Cố không nỡ rời xa con gái.

"Mẹ!"

Cố Bảo Bảo ôm lấy mẹ Cố, mẹ buồn, trong lòng cô cũng buồn.

Mẹ Cố vỗ lưng cô, con gái lớn, không nỡ thì sao chứ?

"Con gái ngốc, đây là chuyện vui, đừng có thế!"

Bà buông Cố Bảo Bảo ra, đẩy cô lại phía Mục Tư Viễn. "Đi đi."

"Thím yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Bảo Bảo!"

Nói xong Mục Tư Viên kéo cô cùng đi xuông lâu.

Mẹ Cố thở dài, đi ra ban công theo tiếng bước chân của họ, nhìn họ đi vào con ngõ.

Giống như biết bà đang nhìn từ trên ban công, Cố Bảo Bảo quay đầu lại, cất cao giọng: "Mẹ, mẹ nhớ ngủ sớm."

Mẹ Cố gật đầu, phất tay với bọn họ, nhìn theo bóng bọn họ biến mất hẳn trong tầm mắt.

Bảo Bảo, bà nắm tay vịn ban công, nhìn bầu trời khẩn cầu: "Con nhất định phải sống tốt, nhất định phải hạnh phúc!

Cố Bảo Bảo ngồi trên xe, hai tay vỗ vào nhau: "Em cứ để hai tay trống không như này mà theo anh?"

Vừa rồi quá khẩn trương, ngay cả quần áo mặc cũng quên thu dọn.

Anh vỗ đầu cô: "Muốn thu dọn cái gì? Đã chuẩn bị xong hết rồi."

Cố Bảo Bảo sửng sốt, chuẩn bị xong? Anh chuẩn bị gì?

Không phải ngay cả đồ dùng quần áo hàng ngày của cô cũng chuẩn bị xong rồi chứ?

Trên thực tế đúng là như thế, khi anh đưa cô vào phòng ngủ của anh, mở một bên cánh cửa tủ ra, bên trong toàn bộ là quần áo nữ.

Cô kinh ngạc cầm một cái áo lót, im lặng, thật sự là của cô.

Sao anh biết?

Chẳng lẽ như người ta nói, đàn ông đã ra tay là có thể.

Hai gò má cô đỏ lên, vội bỏ áo lót lại vào ngăn kéo.

Vừa xoay người thì chạm ngay vào đôi mắt ngậm cười của anh, không cần phải nói, chuyện mờ ám vừa rồi của cô nhất định đã bị anh thấy.

Cô túng quẫn, vội đi ra ngoài: "Em đi xem Hoan Hoan Nhạc Nhạc đây."

"Đừng đi." Anh kéo cô. "Chúng đã ngủ rồi, sáng mai hẵng đi, còn khiến chúng vui mừng ngạc nhiên nữa."

Lời anh rất có đạo lý, Cố Bảo Bảo gật đầu. "Vậy... vậy anh nghỉ ngơi đi, em... em cũng đi ngủ."

Nói xong cô nhấc chân ra ngoài.

Mục Tư Viễn cười: "Cũng nói là bây giờ nên đi ngủ thì em còn muốn đi đâu nữa?"

Cô nhìn anh nói như chuyện đương nhiên: "Em về phòng khách đó."

Trước kia cô tới đây đều ngủ trong phòng khách.

Cô biết phòng ngủ của anh không phải ai cũng có thể ngủ.

"Ngủ ở phòng khách?" Sự vui vẻ trong mắt anh càng đậm: "Bảo Bảo, em có thấy vợ chồng nào mà lại ngủ riêng không? Hay em đang kể chuyện cười với anh hả?"

Cô sửng sốt, mắt mở to kinh ngạc nhìn anh.

Ý câu nói vừa rồi của anh là cho cô ngủ trong căn phòng này sao?

Cô khó tin, trước kia cô mặt dày mày dạn muốn ngủ trên chiếc giường này còn bị anh đuổi ra ngoài mà!

"Anh Tư Viễn, anh..."

Cô còn vấn đề muốn hỏi? Anh hận không thể dùng cách đặc biệt để chặn cái miệng cô lại, nhưng quan trọng hơn là...

"Này!"

Đột nhiên bị ôm ngang lên, Cố Bảo Bảo kinh hô, anh đã bế cô vào phòng tắm.

"Làm... làm gì vậy?" Cô hỏi.

Mục Tư Viễn nhướng mày: "Tắm chứ làm gì nữa."

Tay anh bắt đầu cởi quần áo cô.

Nhìn cái bồn tắm lớn bên cạnh, Cố Bảo Bảo cau mày, không phải anh muốn cùng tắm với cô đấy chứ?

"Em đoán đúng rồi đó." Anh hiểu rõ thắc mắc của cô, trả lời dứt khoát: "Bảo Bảo, đâu phải em chưa từng cùng anh tắm đâu? Sao còn khẩn trương thế?"

Cô đứng hình.

Cô khẩn trương không phải vì xấu hổ, mà là vì cô còn chưa tin

nổi, anh thực sự để cô ngủ trong căn phòng này.

Bồn tắm lúc này đã được đổ đầy nước, anh ôm cô đi vào, sau đó cũng tự bỏ quần áo rồi bước chân vào bồn. ~~ diendanlequydon.com ~~

Nhưng mặt cô đỏ bừng cúi thấp từ đầu đến cuối, không dám nhìn anh.

Chuyện xảy ra giữa trưa trong xe còn khiến cô xấu hổ không chịu nổi đây!

Anh cười khẽ, cố ý rẽ nước tiến lên ôm lấy cô.

"Bảo Bảo." Anh cúi đầu, môi thổi một hơi bên tai cô: "Cuộc sống như thế về sau sẽ rất nhiều, em xấu hổ gì chứ?"

Nghe vậy, cô nhìn anh, lấy dũng khí hỏi: "Anh Tư Viễn, em thực sự ở trong căn phòng này sao?"

Sự dè dặt của cô khiến tim anh đau nhói, Cố Bảo Bảo to gan nghịch ngợm trước đây đã bị anh giày vò thành ra thế này.

"Cô bé ngốc." Anh đau lòng hôn lên má cô. "Em là vợ anh, không ở cùng phòng anh, cùng ngủ trên một chiếc giường thì em còn muốn ngủ ở đâu?"

Lời anh khiến sự vui sướng dâng lên trong lòng cô, nhưng cô vẫn không yên lòng: "Nhưng chúng ta bây giờ còn chưa kết hôn, em..."

Cô thật lắm miệng, anh cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, đem lời cô nuốt lấy hết.

Hon lên miệng, môi anh vẫn chưa đủ thỏa mãn, tiếp tục đi xuống gặm nhấm từng tấc da thịt của cô.

Một lúc sau, anh chợt phát hiện lần này cô rất ngoan, không xấu hổ, cũng không từ chối, cơ thể mềm mại bám lấy anh.

Ngẩng lên nhìn gương mặt cô, anh cười.

Hóa ra cô đã thiếp đi rồi.

Hôm nay anh đã khiến cô mệt muốn lả!

"Bé con." Anh yêu thương nhéo chóp mũi cô. "Bây giờ anh bồi thường cho em, có được không?"

Anh nhẹ nhàng kéo cô lại để cô tựa vào ngực mình, cầm khăn nhúng nước nhẹ nhàng lau rửa người cho cô.

Sau đó, anh đổ sữa tắm vào lòng bàn tay.

Bàn tay to lớn xoa lên mái tóc cô tạo nên những bọt nước.

Trước khi nộp đơn vào công ty, cô cố ý cắt ngắn mái tóc của mình, bây giờ nó mới chỉ dài ra đến vai.

Từ nhỏ cô đã thích để tóc dài, mái tóc xõa tung uốn cong là kiểu tóc thích hợp nhất với cô.

Cũng bởi vì anh!

Vì anh, cô đã bỏ qua rất nhiều.

"Bé con, tắm xong rồi." Anh nhẹ nhàng ôm cô lên giường rồi ôm

cô vào ngực, do dùng sữa tắm của anh nên bọn họ có mùi hương giống nhau.

Anh hít thật mạnh, khóe mắt ươn ướt giọt lệ vui mừng.

"Bảo Bảo, anh sẽ cho em tất cả của anh."

Anh yêu em.

***

Nằm mơ thấy một giấc mơ đẹp tuyệt rất lâu, di3ndaanl3quysdoon Cố Bảo Bảo duỗi lưng, bỗng từ đầu ngón tay truyền lại cảm xúc khác thường.

Cô cả kinh quay đầu lại, khuôn mặt quen thuộc đang ngủ say khiến cô sửng sốt.

Tiếp đó, những chuyện xảy ra tối qua hiện ra trong đầu.

Cô vui vẻ bật cười nhưng lập tức bịt miệng lại.

Anh còn đang ngủ nên cô không muốn đánh thức anh.

Cô nhẹ nhàng ngồi dậy, hôn lên trán anh một cái rồi đi ra ngoài.

Đứng trước phòng con, cô còn chưa đẩy cửa thì đã nghe bên trong vọng ra tiếng nói chuyện.

"Anh ơi." Là giọng nói không lưu loát của Nhạc Nhạc. "Mẹ, đã về chưa?"

Bé đang hỏi vì sao mẹ vẫn chưa về? Không phải anh nói, chỉ cần

hỏi được chỗ của mẹ từ bà ngoại thì mẹ sẽ về sao?

Hoan Hoan nhíu mày: "Nhạc Nhạc, chuyện này không nhanh thế đâu, chúng ta cứ chờ đã nhé được không?"

"Anh, gạt em!"

Nhạc Nhạc hừ mũi, quay người đi không để ý tới anh.

Hoan Hoan thở dài: "Nhạc Nhạc, anh cũng rất nhớ mẹ, nếu bây giờ mẹ xuất hiện trước mặt chúng ta thì tuyệt quá."

Giọng nói của bé nghe thật đáng thương, Cố Bảo Bảo đau lòng, nhanh chóng đẩy cửa vào: "Bảo bối!"

Nghe tiếng, hai bé lập tức mở to mắt xoay đầu lại: "Mẹ!"

Giây tiếp theo, chúng nhảy ra khỏi chăn, cánh tay mở rộng: "Mẹ, mẹ!"

Cố Bảo Bảo ôm chặt lấy chúng: "Bảo bối của mẹ!"

Cô đặt hai đứa vào trong chăn rồi cũng chui vào nằm cùng, Hoan Hoan kéo tay áo cô nói lớn: "Mẹ, mẹ mặc đồ ngủ này, tối qua có phải mẹ ngủ ở đây đúng không ạ?"

Cô hơi sửng sốt, giờ mới phát hiện trên người mình thật sự mặc đồ ngủ.

Hai má cô đỏ lên, nhất định sau khi cô ngủ đã bị anh đổi rồi.

"Mẹ, mẹ." Anh và mẹ nói chuyện, Nhạc Nhạc cũng không chịu kém cạnh, ôm lấy cổ cô. "Không đi, không đi, ở với Nhạc Nhạc."

"Ở với Hoan Hoan nữa!" Hoan Hoan nói tiếp.

Cố Bảo Bảo hôn chúng. "Sau này mẹ sẽ không rời khỏi Hoan Hoan Nhạc Nhạc nữa có được không?"

"Thật không ạ?" Hoan Hoan vẫn không tin, Nhạc Nhạc thì gật đầu lớn tiếng: "Được ạ!"

"Được gì thế?"

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Mục Tư Viễn xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ đi vào.

Anh từ trong mơ tỉnh lại thì phát hiện bóng dáng nhỏ nhắn trong lòng không thấy đâu nữa khiến anh hoảng sợ hết hồn!

Xem đồng hồ thì mới chỉ hơn năm rưỡi sáng, đoán rằng cô nhất định tới phòng con nên cũng vào xem.

Trong lúc nói anh đã đi đến cạnh giường, thân hình cao lớn chen vào trong chăn.

Cũng may cái giường khá lớn, bằng không thêm anh vào thì một người lớn với hai đứa bé kia sẽ bị đẩy xuống giường.

Anh đã chen vào chưa tính thì thôi mà còn ôm Nhạc Nhạc đang nằm trong lòng cô đặt sang bên cạnh Hoan Hoan, còn bản thân anh bá đạo ôm Cố Bảo Bảo vào lòng.

Thoáng cái mất đi cái ôm ấm áp của mẹ, Nhạc Nhạc dẩu môi như sắp khóc.

"Anh làm gì thế?" Cố Bảo Bảo đẩy anh. "Mau ôm Nhạc Nhạc lại đây."

Anh lắc đầu nói với Nhạc Nhạc: "Mẹ con là vợ ba, chỉ ba mới được ôm, biết chưa hả nhóc con?"

Nhạc Nhạc không phục trừng mắt lên, mặt đỏ bừng nói: "Mẹ, vợ con!"

Dáng vẻ không chịu thua kia khiến Mục Tư Viễn bật cười. "Vợ con?"

Anh xoa đầu con: "Vợ con còn chưa biết đang ở đâu nữa kìa! Giờ còn sớm lắm, mau đi ngủ đi!"

Nói xong anh xoay người lại, kéo hai đứa bé cho chúng gối lên cánh tay dài của mình.

Cái ôm của ba thực ra cũng rất ấm áp.

Nhạc Nhạc cười thầm, không nói thêm nữa, nhắm mắt vui sướng ngủ thiếp đi.

Cố Bảo Bảo cũng nghiêng người, từ phía sau vòng tay ôm eo anh, nhắm mắt lại, hưởng thụ nhiệt độ ấm áp từ anh.

Trên khóe môi lộ ra nụ cười thản nhiên, sáng hôm nay là buổi sáng tuyệt đẹp yên ả nhất kể từ năm đó.

Cô chỉ cần ba người họ, bởi có họ như có được cả thế giới.

Buổi sáng đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc lên xe, anh cũng chuẩn bị đi làm.

Cô chạy vào nhà thì thấy anh đã ngồi trên bàn ăn.

"Anh có muốn uống cà phê không?" Cô hỏi, đi đến bên cạnh anh.

Anh kéo cô ôm vào lòng. "Cà phê thì không muốn uống nhưng hôn thì muốn rất nhiều."

Nói xong nụ hôn của anh đã úp xuống rồi.

Cô chìa tay ngăn cản: "Bây giờ không phải lúc hôn, em muốn nói chuyện lễ phục với anh, vừa rồi có cửa hàng gọi điện đến, anh đặt hả?"

"Anh chỉ mời nhà thiết kế, kiểu dáng thế nào thì do em quyết định."

Anh nghĩ rồi nói tiếp: "Nhà thiết kế kia vất vả lắm mới đến đây được một lần, trưa nay anh đi cùng em đến gặp anh ta, em muốn bộ lễ phục thế nào đều có thể nói với anh ta."

Còn đặc biệt mời nhà thiết kế từ nơi khác?!

Cố Bảo Bảo lắc đầu: "Còn chưa cần, chỉ là bữa tiệc đính hôn thôi mà, em cứ tùy tiện mặc một bộ váy không mất thân phận là được rồi."

"Như vậy sao được?"

Anh đặt tay lên đầu cô, nói nghiêm túc: "Trong tiệc đính hôn, hơn nghìn người sẽ biết em là vị hôn thê của anh, làm sao anh có thể để vị hôn thê của anh có chút không hài lòng nào với việc lớn này được?"

Anh cười yêu chiều: "Mới chỉ là đính hôn, kết hôn còn nửa năm nữa, đến lúc đó cũng phải may thêm bộ lễ phục kết hôn."

"Anh Tư Viễn."

Cô cúi đầu. "Đừng đối tốt với em như thế, em thấy mình cứ như đang nằm mơ vậy."

Anh cười, bàn tay dày rộng ấm áp vuốt ve mái tóc cô nhưng không nói gì cả.

"Được rồi, trưa nay anh sẽ về đón em." Anh đứng dậy đi ra ngoài.

"Anh Tư Viễn."

Cô đi theo ra cửa, nhìn anh đứng cạnh chiếc xe. "Trưa em sẽ đến công ty tìm anh!" Như sợ anh không đòng ý, vừa nói xong cô liền chạy vào trong.

Mục Tư Viễn cười lắc đầu, nhất định là lo anh làm việc bận rộn nên muốn tiết kiệm thời gian cho anh mà!

Bảo Bảo, anh sẽ để em biết, chuyện liên quan đến em, có mất bao nhiêu thời gian anh cũng không quan tâm.

Huống hồ đây là việc chung thân đại sự của hai người bọn họ.

Cho nên tới trưa, anh tranh đoạt từng giây giải quyết xong công việc, cuộc họp các phòng ban dự định cũng đẩy ra phía sau, đến khi cô đến tìm anh là anh có thể lập tức ra ngay.

Hai người vào thang máy, Cố Bảo Bảo vẫn không yên tâm hỏi: "Anh Tư Viễn, anh thật sự rảnh chứ?"

Trước kia mặc kệ hẹn ước với ai, anh đều vì công việc mà trì hoãn biết bao thời gian.

Hôm nay cô vừa đến, anh liền đứng dậy đi theo cô, ngược lại khiến cô có chút không quen.

Anh kéo cô vào lòng, nhìn xuống: "Việc khác có lẽ anh không có thời gian đâu, nhưng thời gian cho bà xã thì anh có rất nhiều!"

Cô phì cười, từ lúc nào mà anh đã học được mấy lời đường mật này vậy?

Hèn chi phụ nữ đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, bởi vì cảm giác khi được nghe chúng rất tuyệt!

Hai người vào một cửa hàng lễ phục nằm trong khu phố sầm uất, việc buôn bán của cửa hàng này rất tốt, khách đến đặt hàng nối liền không dứt.

Sau khi vào thì lập tức có nhân viên đi đến mời bọn họ ngồi chờ một lúc.

"Anh Tư Viễn." Thấy cửa hàng bận rộn như thế, Cố Bảo Bảo thấp giọng nói: "Hay chúng ta đổi cửa hàng khác đi, em nghĩ cửa hàng khác nhất định cũng có lễ phục đẹp thôi."

Cứ chờ thế này thật không biết còn phải chờ thêm bao lâu!

"Đừng vội!" Cánh tay anh ôm lấy cô. "Nếu mệt thì dựa vào anh ngủ một lúc."

-- dựa vào anh ngủ một lúc --

Câu nói đơn giản nhưng thật ấm áp, cô cười, mặt áp sát lồng ngực anh.

"Tư Viễn!" Đúng lúc này một giọng nữ quen thuộc thình lình vang lên phá vỡ hạnh phúc ấm áp này.

Hai người ngoảnh lại thì chẳng biết Trịnh Tâm Du đã đến từ lúc nào, bây giờ cô ta đang không chút do dự ngồi xuống cái ghế bên cạnh bọn họ.

"Tâm Du." Mục Tư Viễn nghi ngờ hỏi: "Sao em ở đây?"

Cô ta cười nhạt. "Em cần làm một bộ lễ phục cho nên đến đây xem."

Thực ra không phải vậy. Cô ta chỉ tình cờ đi ngang qua, đúng lúc nhìn qua cửa kính thủy tinh thì thấy bọn họ.

Ánh mắt cô ta chuyển sang Cố Bảo Bảo.

Vẫn tư thế đó, khi cô ta ở bên ngoài kính thấy cảnh này nó đã đâm thẳng vào mắt cô ta, bây giờ cô ta đứng trước mặt bọn họ mà bọn họ vẫn duy trì tư thế ấy!

Cố ý khoe khoang hạnh phúc của mình cho cô ta xem à?

Cô ta cười lạnh trong bụng, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường: "Bảo Bảo." Cô ta gọi thật thân thiết, giọng điệu lại mang chút khẩn cầu: "Tôi có thể làm phù dâu của cô không?"

Thấy Cố Bảo Bảo không lên tiếng, cô ta tiếp tục: "Tôi thích nhất

là làm phù dâu, có thể cướp hoa cưới đó, cô cũng biết là tôi cũng muốn tìm được một tấm chồng mà."

Cố Bảo Bảo hiểu ra, bản thân mình dù muốn hay không cũng phải từ chối yêu cầu của cô ta, không vì cái gì khác mà vì trực giác cô nói không thể tin tưởng người phụ nữ này!

Nhưng nghĩ tới cô ta cũng từng đối xử tốt với Hoan Hoan, lời quá quắt lại không nói ra nổi: "Nửa năm sau mới cử hành hôn lễ, nếu cô Trịnh có thời gian thì đành làm phiền cô vậy."

Mục Tư Viễn lại nói: "Tâm Du, sao em lại nói thế? Em muốn làm phù dâu cho Bảo Bảo thì bọn anh đương nhiên rất hoan nghênh em."

"Đúng lúc hôm nay anh và Bảo Bảo đi chọn lễ phục, không bằng lát nữa cũng bảo nhà thiết kế vẽ một bộ cho em."

Lúc này nhân viên kia đi đến mời Mục Tư Viễn sang một bên, bọn họ sắp xếp thời gian cụ thể để gặp mặt nhà thiết kế.

"Cô Trịnh." Đợi anh đi, Cố Bảo Bảo không nhịn được hỏi: "Cô có ý gì?"

Cô không ngốc đến mức cho rằng Trịnh Tâm Du thật tâm muốn làm phù dâu cho cô.

Quả nhiên, Trịnh Tâm Du nhìn bóng Mục Tư Viễn cười lạnh lùng: "Tôi có ý gì hả, cô rất nhanh sẽ biết thôi!"

Như thế có thể hiểu là đang thị uy không?!

Cố Bảo Bảo kinh ngạc: "Trước mặt Tư Viễn cô là một kiểu, sau lưng lại là kiểu khác, cô không sợ tôi nói với anh ấy ư?"

Chương 142: Cô muốn thế nào

Nghe thế, Trịnh Tâm Du chậm rãi ngoảnh lại, ngạo nghễ nhìn cô rồi nhếch môi cười.

Ý đó như là, cô cứ việc đi nói cho Tư Viễn biết, tôi chẳng sợ đâu!

Đúng lúc này Mục Tư Viễn đã nói chuyện xong đi ra. "Bảo Bảo, nhanh nào, bây giờ nhà thiết kế sẽ gặp chúng ta."

Cố Bảo Bảo gật đầu đứng dậy, Trịnh Tâm Du cũng thế, hơn nữa còn vượt lên đi bên cạnh Mục Tư Viễn.

"Tư Viễn." Giọng cô ta thật dễ nghe, hoàn toàn không đanh đá như vừa mới rồi.

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, cô ta nói tiếp: "Không biết tối mai anh có thời gian không vậy?"

Mục Tư Viễn mím môi. "Bây giờ chưa biết được, sao thế, có chuyện gì không?"

Cô ta cười, ánh mắt lạnh lùng liếc qua Cố Bảo Bảo mới nói: "À thì hằng năm anh đều đi họp lớp với em, năm nay thì hẹn vào tối mai, có rất nhiều bạn học cũ của em muốn gặp anh đấy!"

Gì vậy hả?

Cố Bảo Bảo hơi biến sắc, ngay trước mặt cô mà lại mời vị hôn phu của cô đi chung?

Nhìn lướt qua Trịnh Tâm Du rồi lại nhìn sang Mục Tư Viễn, cô chỉ hi vọng anh nói một từ "không".

Nhưng một giây, hai giây rồi ba giây...

Anh vẫn im lặng, có lẽ anh muốn nói nhưng thanh âm nào đó đã chặn ngang.

"Tâm Du!"

Giọng nam quen thuộc.

Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo cùng xoay lại, Trịnh Tâm Du thì ngơ ngác nhìn về phía thanh âm phát ra.

"Văn Hạo."

Cố Bảo Bảo mỉm cười: "Sao anh lại ở đây?"

Thân Văn Hạo cũng cười lại với cô: "Anh đến đón Tâm Du, không ngờ mọi người đều ở đây." die!end!danle!equydo!on

Anh đến đứng gần Cố Bảo Bảo. "Bảo Bảo, có phải hai ngày nay quá bận rộn với việc đính hôn không, xem sắc mặt em kìa, dường như em đã không được nghỉ ngơi tốt."

Cố Bảo Bảo còn đang buồn bực vì người kia nên nhất thời không kịp trả lời lại, nhưng Mục Tư Viễn đã tiến lên chắn trước mặt cô.

"Anh Thân, anh đến đón Tâm Du à." Anh kéo tay Cố Bảo Bảo lại, "Bọn tôi còn có việc nên không tiếp anh được."

Ngay cả câu chào tạm biệt cũng không nói đã kéo cô lên lầu.

Người phụ nữ của anh còn chưa đến lượt người đàn ông khác quan tâm đâu.

Huống chi cái tên họ Thân kia thật sự tới đón Tâm Du sao?

Ánh mắt vừa rồi của anh ta giống như chỉ có một mình Bảo Bảo thôi vậy!

Thấy bóng lưng bọn họ biến mất, ánh mắt mỉm cười của Thân Văn Hạo trở nên nguội lạnh.

"Văn Hạo." Trịnh Tâm Du gọi anh, liếc thấy cô ta đến gần, ánh mắt anh thay đổi liên tục.

Ngoảnh lại nhìn cô ta anh hỏi: "Ngày mai có tụ họp gì?"

Cô ta hơi sững sờ, không ngờ anh lại hỏi vậy.

Căn bản là chẳng có cuộc tụ họp nào cả!

Cô ta chỉ muốn Cố Bảo Bảo biết, tuy cô ta không ở cùng với Tư Viễn nhưng vĩnh viễn sẽ không để cô được sống hạnh phúc vui vẻ!

Biểu cảm hoảng hốt của cô ta đã nói rõ tất cả, Thân Văn Hạo cười lạnh lùng, xoay người ra khỏi cửa hàng áo cưới.

"Văn Hạo!"

Cô ta cũng chạy theo, đến giao lộ đèn xanh đèn đỏ mới đuổi kịp

anh.

"Văn Hạo!"

Lúc này cô ta đã hoàn toàn tỉnh táo lại. "Vừa rồi anh có ý gì?"

Thay Cố Bảo Bảo giải vây ư?

Anh dùng ánh mắt lạnh lẽo đáp lại sự tức giận của cô ta: "Trịnh Tâm Du, phải là tôi nên hỏi cô mới đúng! Cô muốn làm gì? Hạnh phúc của người khác làm phiền cô, khiến cô đỏ mắt hả?"

"Anh nói em ghen ghét Cố Bảo Bảo?"

Cô ta cười trào phúng. "Người như cô ta mà cũng đáng để em đố kỵ sao?"

"Vậy bây giờ cô đang làm gì?" Anh hỏi ngược lại, ánh mắt lạnh buốt nhưng sáng tỏ rõ ràng nhìn cô ta.

Cô ta nghẹn họng, cảm giác như mình bị lột sạch ở trước mặt anh.

Không chỉ bị lột quần áo mà ngay cả da thịt cũng không có mà che giấu.

Ý nghĩ trong lòng cô ta lộ ra đổi lấy là nụ cười khinh miệt từ anh.

Sau đó, anh chẳng muốn nhìn cô ta thêm nữa, xoay người đi.

"Văn Hạo!" Cô ta gần như khóc nấc, hai tay kéo anh lại thì bị anh hất ra.

"Cô muốn làm gì tôi không xen vào, nếu cô dám làm tổn thương Bảo Bảo thì đừng có trách tôi!"

Bỏ lại câu này, anh hòa vào dòng người qua lại, cách xa khỏi cô ta.

***

Cố Bảo Bảo thở dài.

Cô đứng gần cửa sổ đúng lúc thấy được cảnh tượng ở trên đường.

Cô cũng biết làm sao Văn Hạo lại đột nhiên qua lại với Trịnh Tâm Du chứ?

Anh làm vậy là vì muốn giải vây cho cô thôi.

Giải vây.

Hai từ này khiến trong lòng cô đau nhói, vị hôn phu của cô được người phụ nữ khác mời đi hẹn hò mà cô lại còn cần người khác đến giải vây giúp mình?

Do cô quá vô dụng hay do lập trường của Mục Tư Viễn quá không kiên định?

"Em đang nghĩ gì thế?" Mục Tư Viễn bước ra với bộ lễ phục mà nhà thiết kế đã may cho anh.

Bộ âu phục màu trắng sữa mặc lên rất đẹp trai, chẳng qua anh mặc gì cũng đều đẹp cả.

Cô lắc đầu, cố gắng khiến mình mỉm cười: "Không có gì cả. Anh mặc bộ này rất đẹp đấy."

Anh cũng cười. "Thật không? Em có cảm thấy chỗ vai này hình như hẹp quá không."

"Anh Mục, nhà thiết kế để vai hẹp một chút càng làm nổi bật thân hình cao lớn của anh." Người nhân viên nhiệt tình giải thích.

Anh nhướng mày rồi nhìn đuôi áo nói: "Em xem có phải phần đuôi sau quá dài."

Cố Bảo Bảo còn chưa lên tiếng thì nhân viên kia lại nhiệt tình nói: "Anh Mục, anh cao như vậy nếu cắt ngắn đuôi áo đi thì sẽ không bộc lộ được khí chất của anh."

Anh vẫn nói: "Bảo Bảo, em xem có phải màu này không được nổi cho lắm không?"

Người nhân viên nhức đầu, vị này sao có lắm vấn đề vậy?

Cố Bảo Bảo cười: "Không đâu, rất đẹp."

Chỉ mấy từ này của cô đã hơn cả thiên ngôn vạn ngữ của người nhân viên kia, Mục Tư Viễn không làm trò nữa mà ôm lấy cô: "Vợ anh đã nói đẹp thì chính là đẹp."

"Đừng vậy mà."

Cô đỏ mặt vội đẩy anh ra, vẫn còn người nhân viên bên cạnh kìa.

Anh mặc kệ, tay ôm chặt hơn: "Bảo Bảo, em cũng đi thử váy

cưới đi, thấy chỗ nào không được thì bảo nhà thiết kế sửa đổi."

Cô gật đầu, đi cùng nhân viên vào phòng thay đồ.

Người nhân viên giúp cô cởi quần áo, bộ váy cưới thì được hai người nhân viên khác cẩn thận mang đến.

Trước đây cô chưa từng thấy chúng, chỉ nghe nhân viên giới thiệu đây là xu hướng mới ở Pa-ri, rất nhiều cửa hàng có tiếng đều tranh nhau mua.

Khi chiếc túi chống bụi được kéo ra, cô quả thực rất kinh ngạc.

Đây là chiếc vấy như thế nào vậy?

Vòng quanh rìa cổ chữ V được khảm những viên đá lấp lánh, chẳng lẽ là... Kim cương?

Thấy sự kinh ngạc trong mắt cô, người nhân viên cười nói: "Cô Cố, anh Mục đối với cô rất tốt. Chiếc váy này nhà thiết kế phải mất ba năm chuyên tâm thiết kế mới vẽ ra được, rất nhiều người có tiền cũng không mua nổi."

"Đúng vậy." Một người khác cũng nói: "Nó còn có một cái tên cực kỳ hay, gọi là "Hạnh Phúc Nghe Thường (ý nói là chiếc váy rực rỡ hạnh phúc)."

Vừa nói các cô ấy vừa cẩn thận mặc nó lên cho cô.

"Mất ba năm thiết kế?"

Cố Bảo Bảo tự lẩm bẩm kỳ quái, nhưng vừa nãy sao anh lại nói với cô, nếu cô không thích chỗ nào có thể bảo nhà thiết kế thay

đổi?

"Còn có thể thay đổi sao?"

Cô không nhịn được hỏi người nhân viên.

Người nhân viên gật đầu. "Cô Cố, ban đầu nhà thiết kế không muốn sửa đổi, nhưng không biết anh Mục đã nói gì với ông ấy mà ông ấy lại đồng ý."

"Cô ngốc thế?" Người còn lại nói tiếp: "Nhất định là anh Mục đã bằng lòng trả giá cao, nhà thiết kế cũng là người, cũng cần có cơm ăn!"

Cô ấy hâm mộ nhìn Cố Bảo Bảo: "Cô Cố, cô thực sự là may mắn, có thể tìm được một người chồng tốt như thế."

Cố Bảo Bảo hơi sững sờ.

Nhìn mình trong gương, được chiếc váy hoàn mỹ làm nền, ngay cả đôi mắt cũng phảng phất toát lên ánh sáng tuyệt mỹ.

Nhưng ánh mắt cô rũ xuống, vuốt nhẹ kim cương trên cổ áo: "Cứ là người chồng có tiền thì sẽ là người chồng tốt ư?"

"Cô Cố." Người nhân viên trả lời cô: "Một người đàn ông bằng lòng lấy cô, còn bằng lòng vì cô bỏ ra một số tiền lớn mà chưa phải người đàn ông tốt? Cô tưởng đàn ông là kẻ ngu à? Nếu không yêu cô thì sao lại trả giá vì cô?"

Cố Bảo Bảo không nói gì, câu nói này hình như cũng rất có lý.

Nhưng vừa rồi khi Trịnh Tâm Du mời anh, trên mặt anh xuất

hiện vẻ lưỡng lự, nó giống như chiếc gai nhọn cắm vào tim cô vậy.

Anh đã do dự, dù cuối cùng anh quyết định không đi nhưng anh đã do dự.

Có phải, cô lấy được vị trí bà lớn nhà họ Mục, có được bộ váy đẹp đẽ quý giá này, nhưng lại khó có thể lấy được trái tim anh?

Trái tim anh, sau khi lấy lại tình yêu với Trịnh Tâm Du có phải đã quyết định không tặng nó cho người phụ nữ khác?
***

Trên đường về biệt thự, bên trong xe cực kỳ im lặng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ xe rọi lên hai cái túi ở phía sau.

Sau khi thử váy cưới, Cố Bảo Bảo tỏ ý không có bất cứ ý kiến gì nên anh liền viết chi phiếu, cầm lễ phục về nhà.

Dù biết lễ phục rất quý, cô cũng không có hứng thú xem con số trên tấm chi phiếu.

Cô luôn cảm thấy... sợ hãi, bộ váy cưới ấy thực ra không có bất cứ quan hệ gì với cô.

"Kít..."

Đột nhiên anh đỗ xe lại bên đường.

Cô nhìn sang thì khuôn mặt tuấn tú đã phóng đại ra trước mặt.

Cô rụt lại thì phía sau đã chẳng còn đường, để mặc tay anh nâng cằm mình lên.

"Bảo Bảo?" Anh nhìn cô như có điều suy nghĩ. "Em sao thế? Sao lại không vui?"

"Em đâu có." Cô vội lắc đầu.

Còn muốn lừa anh?

Vừa rồi trong cửa hàng, anh muốn hôn cô dâu xinh đẹp của anh thì cô lại tỏ ra xa cách.

Cái miệng nhỏ này giờ đã biết cách nói dối rồi đấy!

"Còn nói không có?" Anh càng sát lại gần, cả người gần như che phủ cô.

"Không nói thật hả, vậy anh phải trừng phạt em thật nặng."

Nói đến hai từ trừng phạt là mặt cô lại đỏ lên.

"Được rồi, anh đừng làm ồn nữa." Cô đành phải tạm thời xin tha. "Mau về thôi, em còn phải làm cơm tối cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc."

"Bữa tối đã có người giúp việc, em bận tâm làm gì?"

Anh nhíu mày bất mãn: "Em gả cho anh cũng không phải để làm cơm."

Nghe xong cô thấy ấm áp, đặt tay lên má anh. "Nhưng em lại muốn. Em muốn làm bữa sáng, bữa trưa, bữa tối cho mọi người,

em muốn là quần áo cho anh, muốn thay ga giường giúp anh, muốn cạo râu cho anh."

Như vậy thì bất kể lúc nào anh cũng có thể nhớ kỹ được hương vị của riêng cô.

"Ngốc quá." Anh búng mũi cô. "Vậy em cứ làm nữ giúp việc cho anh."

Anh cúi xuống hôn lên trán cô, sau đó lại khởi động xe.

Về biệt thự, Cố Bảo Bảo đi xuống thì lại thấy anh cũng xuống xe. Cô nghi hoặc: "Anh không về công ty à?"

Giờ mới hơn ba giờ chiều mà. Anh chạy đến cầm cái túi trong tay cô nói: "Không phải có người nói muốn cạo râu cho anh à? Dù thế nào anh cũng phải cho người đó cơ hội chứ?"

"Vậy chắc em phải cám ơn anh luôn hả."

Cô vừa bực mình vừa buồn cười. "Cạo râu thì lúc nào cũng được, anh không cần bỏ việc ở công ty để ở nhà đâu."

Anh nhìn cô: "Bảo Bảo, nếu anh thường xuyên ở công ty, em sẽ không trách anh không ở bên em nhiều hơn chứ?"

Cô lắc đầu. "Em cũng không phải không biết trong công ty bận thế nào."

Hai người vừa nói vừa đi vào biệt thự.

Người giúp việc vui mừng đi đến cầm túi đồ của bọn họ, nói: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, tối nay muốn ăn gì?"

Cố Bảo Bảo cười. "Cô chớ vội, tối nay để tôi làm cơm cho."

Người giúp việc luôn miệng nói "tốt" rồi cười tủm tỉm đi cất lễ phục.

Cố Bảo Bảo lên gác thay quần áo, Mục Tư Viễn cũng đi theo.

Cô hỏi anh muốn ăn gì thì anh bảo tùy tiện, nhưng khi cô xuống bếp thì anh lại theo vào.

Mở tủ lạnh, anh chỉ vào đống nguyên liệu bên trong nói: "Bảo Bảo, anh muốn ăn cháo tổ yến và cá chiên bột. Thêm một chút ngọt nữa."

"Không phải vừa rồi anh nói là tùy tiện sao?" Cô chất vấn.

Anh nhún vai. "Anh đã rất tùy tiện rồi đấy, nếu anh mà nghiêm túc thì sợ sẽ hù chết em."

Hù hả?

Cố Bảo Bảo nhướng mày, cái khác không dám nói chứ làm mấy món ăn này không làm khó được cô, ai bảo cô có một người cha làm đầu bếp.

"Anh còn muốn ăn gì thì nói hết đi." Hai tay cô chống nạnh, ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm.

Lần này môi anh nhếch lên nụ cười xấu xa, anh sát vào tai cô thì thầm: "Bảo Bảo, anh thích ăn nhất... là em đó!"

Đáng ghét! Cô cầm luôn cây cải trắng đập vào đầu anh.

May là anh tránh mau, bằng không nhất định trở thành đầu cải trắng.

"Này, Bảo Bảo, em muốn mưu sát chồng hả?"

Anh vụt qua sau lưng ôm chầm lấy eo cô.

"Em đúng là đang muốn mưu sát người chồng là anh đấy!" Cô không chịu bỏ qua, tiếp tục quơ cải trắng đánh anh thì bị anh giật lấy. "Trả cải trắng lại cho em."

Cố Bảo Bảo la lên, giữ chặt cải trắng.

"Không thả." Mục Tư Viễn cũng lớn tiếng, cánh tay giựt mạnh ném cây cải trắng đi.

Cố Bảo Bảo xoay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến đỏ bừng, sao anh có thể ỷ sức mình mà bắt nạt cô chứ!

"Anh...!"

Cô muốn kháng nghị nhưng anh không cho cô cơ hội, chưa báo trước đã hôn lên miệng cô.

Cô khiến anh lúc nào cũng quyến luyến cặp môi đỏ mọng đó.

Cô thật hận mình, một khi nằm áp vào ngực anh thì lại không còn năng lực phản kháng.

Cứ như vậy bị anh ôm đặt lên bàn, tay anh cũng không an phận xâm nhập vào bên trong áo, tìm kiếm cái móc áo lót khiến người ta tức giận bên trong.

Cảm giác mát lạnh khiến cô tỉnh táo, giữ chặt cánh tay anh lại. "Không được... Anh Tư Viễn..."

Người giúp việc có thể vào bất cứ lúc nào.

Người cô dịch về phía sau, trên má đỏ hây hây, trong đôi mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu.

Anh lập tức đầu hàng, cằm đặt lên trán cô. "Bảo Bảo, em nhất định là do ông Trời phái tới để giày vò anh."

Có thật không? Cô thực sự giày vò anh ư?

Tình cảm con người thật kỳ quái, biết rất rõ anh bị dằn vặt cô sẽ đau lòng nhưng lại có hơi vui vẻ.

"Bé con, nấu cơm cho anh đi!" Anh buông cô rồi đi lên gác.

Nghe tiếng bước chân anh, cô che miệng cười, nhất định là anh... đi tắm nước lạnh.

Có phải cô rất xấu không?

Còn khiến vị hôn phu của mình đi tắm nước lạnh chứ?

Nhưng trong lòng cô lại thấy ngọt ngào, ngọt đến mức nó như một giấc mơ vậy.

Khiến trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, chỉ vì không muốn phá hoại mọi thứ hiện tại.

Cô đợi rất lâu mới có thể có mọi thứ.

Làm xong bữa tối thì Hoan Hoan Nhạc Nhạc về nhà.

Vừa về tới nhà, hai đứa bé chạy thẳng lên gác, trông thấy cửa phòng ngủ mở thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hai đứa mới xuất hiện sự vui vẻ.

"Mẹ, mẹ!"

Hai đứa gọi to chạy vào phòng ngủ thì không thấy mẹ đâu cả, người đang thay quần áo bên trong là ba.

"Tiểu quỷ." Mục Tư Viễn nhíu mày. "Muốn vào thì phải gõ cửa, các con quên rồi à?"

Hoan Hoan nhanh chóng trả lời: "Con xin lỗi ba."

Nhạc Nhạc mặc kệ, nhanh chóng chạy vào phòng tắm rồi lên sân thượng, vẫn chẳng thấy mẹ!

Bé bĩu môi chạy đến ngửa đầu nhìn Mục Tư Viễn: "Ba, mẹ đâu?"

"Cái thằng chẳng có lương tâm." Mục Tư Viễn ôm lấy bé. "Sao về chỉ tìm mẹ mà không tìm ba?"

Nhạc Nhạc cười hì hì, ôm lấy cổ anh: "Ba ở đây rồi, mẹ không có."

Ý bé là ba đã sống cùng bọn chúng cho nên không cần phải tìm.

Trong lòng Mục Tư Viễn ê ẩm, cúi xuống hôn bé, lại ôm lấy Hoan Hoan hôn một cái mới nói: "Bây giờ các con hôn ba đi rồi ba đưa các con đi tìm mẹ!"

Thật không ạ? Vậy thì tốt quá, hai đứa không nói một lời, cùng hôn một cái rất kêu lên má ba.

Mục Tư Viễn mới cười hài lòng, ôm hai đứa đi xuống lầu.

Lúc này Cố Bảo Bảo đã dọn thức ăn lên bàn, nói: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc, mau rửa tay rồi ăn cơm."

Hoan Hoan Nhạc Nhạc cùng mở to mắt nhìn!

Mẹ mặc tạp dề, hóa ra vừa rồi mẹ ở phòng bếp làm bữa tối!

Lần này mẹ không đi nữa!

Hai anh em ngoan ngoãn đi rửa tay, lúc quay lại nhà ăn thì ba và mẹ đã ngồi xuống rồi.

Nhạc Nhạc kéo Hoan Hoan chạy đến đẩy Mục Tư Viễn ra, chiếm lấy hai chỗ bên cạnh Cố Bảo Bảo.

Mục Tư Viễn cau mày: "Nhạc Nhạc, sao con lại đẩy ba ra?"

Nhạc Nhạc đắc ý vỗ tay trả lời: "Ăn cơm thôi!"

Chương 143: Chuyện tình yêu

"Mẹ, tốc độ nước sông chảy là 20m/phút, tốc độ của chú khỉ con là 18m/phút, nhưng qua mỗi tiếng nó lại nhanh thêm 0.5m, vậy chú khỉ con có thể vượt qua tốc độ nước sông chảy không?"

Hoan Hoan vừa đưa ra câu hỏi, Cố Bảo Bảo không chút nghĩ ngợi trả lời ngay. "Bốn tiếng!"

Ấy thế mà bé lại reo hò: "Mẹ sai rồi!"

Cô sửng sốt, ngẩng lên nhìn cặp mắt cười như không cười của Mục Tư Viễn như đang cười cô!

Cô trừng mắt lên với anh, sao cô lại sai?

"Mẹ!"

Hoan Hoan gõ vào đầu mẹ. "Chú khỉ con vĩnh viễn không đuổi kịp nước sông. Nước sông sẽ chảy thẳng về biển, cho dù chú khỉ con chạy đến ngất xỉu cũng không đuổi kịp đâu!"

Hình như... đúng là đạo lý này.

Cô toát mồ hôi, vấn đề ngay cả trẻ con cũng biết mà cô lại trả lời sai.

"Nhạc Nhạc." Cô ủy khuất nhìn Nhạc Nhạc dính vào mình. "Có phải mẹ rất vô dụng không?"

Nhạc Nhạc nhướng mày lên, la ầm ĩ: "Anh, xấu lắm!"

Nghe thế, Hoan Hoan nằm bên cạnh Mục Tư Viễn ngẩng đầu: "Nhạc Nhạc, em nói anh xấu, anh không để ý đến em nữa."

"Không để ý thì thôi."

Nhạc Nhạc lầm bầm nép vào ngực Cố Bảo Bảo.

Hoan Hoan cũng bực bội, nằm im bên cạnh Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn bỏ tờ báo xuống, ánh mắt nhìn Cố Bảo Bảo trao

đổi.

Sau đó anh ôm Nhạc Nhạc đặt sang bên cạnh Hoan Hoan.

Hoan Hoan nhìn em rồi vẫn phớt lờ.

Nhạc Nhạc xẹp miệng, trông có vẻ sắp khóc, ôm lấy cánh tay của anh.

"Anh, không giận nữa!"

"Anh xấu lắm mà, đương nhiên phải tức giận."

Hoan Hoan hừ một tiếng.

Nước mắt lại rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc, anh phớt lờ bé, bé đau lòng lắm.

"Anh, không giận nữa."

Bé muốn nói nhiều điều khác để dỗ dành anh nhưng nói tới nói lui cũng chỉ nói được câu này.

Thế là bé không ngừng nói: "Anh, không giận nữa, anh, không giận nữa..."

Nghe thế Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn không nhịn được bật cười, Hoan Hoan rốt cuộc phải cắt ngang: "Được rồi, em đừng nói nữa, anh không giận là được."

Nhạc Nhạc nín khóc mỉm cười, vươn tay ra: "Anh, ôm!"

Hoan Hoan giả bộ bĩu môi chán ghét: "Vua mít ướt!"

Nhưng lại lau nước mắt cho em.

Sau đó bé cũng vươn tay ra, hai đứa cùng ôm nhau dần thiếp đi.

"Thật ngoan!" Cố Bảo Bảo hôn hai đứa.

Nhớ tới Nhạc Nhạc trước kia và bây giờ, cô không khỏi bùi ngùi.

Một mái ấm hoàn chỉnh với Nhạc Nhạc rất quan trọng, chỉ có cuộc sống như vậy mới có thể làm Nhạc Nhạc trở nên tốt hơn.

Nhưng...

Cảnh tượng chiều nay ở cửa hàng áo cưới lại hiện lên trước mắt, sự do dự của anh lại tiến vào trái tim cô.

Cô không nén nổi rùng mình.

"Bảo Bảo?"

Mục Tư Viễn khẽ gọi cô. "Bọn nhỏ ngủ rồi, chúng ta về phòng thôi."

Cô bừng tỉnh mới phát hiện khóe mắt mình ươn ướt.

Cô nhanh chóng giơ tay định lau đi lại đúng lúc anh cúi người muốn ôm cô dậy, thế nên liền thấy giọt nước mắt kia.

"Bảo Bảo, em sao vậy?"

Anh sửng sốt. "Vì sao lại khóc?"

"Không sao." Cô vội đáp, tự đứng lên, lén lau nước mắt rồi cười với anh: "Chúng ta về phòng đi, đừng quấy rầy giấc ngủ của hai

đứa." Nói xong cô ra khỏi phòng trước.

Mục Tư Viễn nhíu mày, cô ấy thực sự không sao chứ?

Cả ngày hôm nay cô có vẻ rất lạ.

***

Thư ký chủ nhiệm vào văn phòng của Mục Tư Viễn.

Cô ấy vẫn đang âm thầm suy nghĩ xem có nên báo lại chuyện đó cho anh.

Theo góc độ cá nhân thì cô ấy cũng không muốn để chuyện của Trịnh Tâm Du quấy rầy đời sống tình cảm hoàn mỹ của ông chủ, nhưng từ góc độ của công ty thì ba của Trịnh Tâm Du đã vay tiền công ty nên cô ấy nhất định phải báo cáo.

Đứng trước bàn làm việc thì thấy Mục Tư Viễn đang cầm bút viết viết vẽ vẽ, cực kỳ say mê, thậm chí cô ấy đi vào cũng không biết.

"Mục tổng, Mục tổng..."

Cô gọi anh hai tiếng anh mới ngẩng đầu lên, mờ mịt nhìn cô: "Có chuyện gì à?"

Thất thần?

Thư ký chủ nhiệm cười thầm mới nói: "Tôi nhận được tin là công ty quảng cáo Hằng Mỹ của nhà cô Trịnh có thể sẽ phá sản."

"Phá sản?" Mục Tư Viễn kinh ngạc. "Không phải tôi đã cho

người đến hỗ trợ sao? Thế nào lại phá sản?"

"Hai nghiệp vụ lớn gần đây của Hằng Mỹ xảy ra vấn đề, tổn thất nghiêm trọng."

Thư ký chủ nhiệm báo lại từng việc. "Hơn nữa, ông Trịnh dùng người không thích đáng, ba Phó quản lý bộ phận kinh doanh đồng thời từ chức, họ còn mang đi một nhóm khách hàng lớn, cho nên trên cơ bản Hằng Mỹ đã mất khả năng vực dậy."

Những điều này ngược lại anh không ngờ tới, anh chỉ cho là Hằng Mỹ thiếu tài chính cho nên mới cho người đi nhận hai nghiệp vụ lớn ở nước ngoài cho bọn họ, chẳng ngờ lại trị ngọn không trị được gốc.

"Còn có cách gì giải quyết không?" Anh hỏi.

Thư ký chủ nhiệm sửng sốt. "Mục tổng, anh hỏi tôi ư?"

Vấn đề thương nghiệp như vậy không phải anh rất thành thạo sao?

"Tất nhiên là hỏi cô!" Mục Tự Viễn nhìn cô ấy. "Trong lòng tôi đang rất phiền não, chẳng muốn suy nghĩ chuyện gì nữa!"

Phiền não?

"Mục tổng." Cô ấy khó hiểu: "Mấy ngày nữa là anh và cô Cố sẽ đính hôn rồi, anh còn phiền cái gì?"

"Cô ấy không vui."

Chuyện anh và cô, thư ký chủ nhiệm biết không ít, ngược lại

cũng được coi là một người có thể để anh bày tỏ.

"Tôi hỏi cô ấy làm sao mà cô ấy không chịu nói."

Thư ký chủ nhiệm không chút nghĩ ngợi nói: "Mục tổng, anh không biết à, đây gọi là chứng lo âu trước khi cưới, rất nhiều phụ nữ mắc phải."

"Chứng lo âu trước khi cưới?"

Mục Tư Viễn nhíu mày, căn bệnh này đúng là lần đầu tiên anh được nghe.

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, cực kỳ kiên nhẫn giải thích cho anh: "Đàn ông sợ đi nhầm đường, phụ nữ sợ lấy nhầm chồng, kết hôn là chuyện quan trọng nhất trong đời người phụ nữ, tất nhiên là sẽ khẩn trương lo nghĩ."

Nói vậy cũng rất có lý, Mục Tư Viễn nghiêm túc hỏi: "Vậy có cách nào không?"

"Rất đơn giản." Thư ký chủ nhiệm cười: "Mục tổng, anh phải nghĩ cách khiến cô Cố vui lên, tâm tình cô ấy tốt mới có tự tin, triệu chứng ấy liền biến mất!"

"Thật chứ?" Mục Tư Viễn nửa ngờ nửa tin.

"Thật!"

Thư ký chủ nhiệm rất nắm chắc. "Cho dù không phải vì căn bệnh này, lẽ nào Mục tổng không muốn thấy cô Cố vui vẻ đính hôn với anh sao?"

Tất nhiên là anh muốn!

Mục Tư Viễn mỉm cười, trong lòng đã có chủ kiến.

***

"Mẹ, ba chưa về ạ?" Nhạc Nhạc vừa ăn ngô vừa hỏi.

Bọn họ ăn xong cơm tối rồi mà ngay cả bóng dáng ba cũng không thấy.

Cố Bảo Bảo véo má bé, tiểu Nhạc Nhạc này, thấy ba hỏi mẹ, thấy mẹ hỏi ba, hai bên đều lấy lòng.

"Mẹ cũng không biết."

Cô nói xong thấy bé nhảy xuống sofa, cầm điện thoại ở bên cạnh đặt vào tay cô: "Mẹ, gọi điện!"

Gọi điện? Cô cười lắc đầu.

Trước kia cô rất thích gọi điện hỏi anh ở đâu, lúc nào cũng khiến anh phiền. Bây giờ tuy cô có thể gọi điện hỏi anh đi chỗ nào nhưng cô lại không quen.

"Nhạc Nhạc, ba có việc bận cho nên không về ăn tối, chúng ta đừng quấy rầy ba nhé?"

Được rồi! Nhạc Nhạc sẽ làm một đứa bé ngoan.

Bé ngoan ngoãn bỏ điện thoại lại chỗ cũ, sau đó nhào vào lòng mẹ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cô kế rất nhiều câu chuyện cho Nhạc Nhạc, khi kể đến mệt mỏi thì Nhạc Nhạc cũng đã ngủ.

Nhưng anh vẫn chưa về.

Ra khỏi phòng trẻ thì đã chín rưỡi.

Cô đang do dự có nên xuống lầu xem lần nữa không thì điện thoại trong túi reo vang.

Là anh.

Cô bắt máy mà không che giấu nổi vui sướng, bởi vì anh không vì công việc bận rộn mà quên mất cô.

"Bảo Bảo, Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã ngủ chưa?"

"Ngủ rồi." Cô im lặng một lúc rồi vẫn không nhịn được hỏi: "Khi nào thì anh về?"

Anh cười: "Bây giờ anh đang ở ngoài cửa, em thay quần áo rồi đi ra nhé?"

Ở ngoài cửa? Cô kinh ngạc chạy xuống, qua phòng khách quả nhiên thấy ngoài cửa có ánh đèn xe.

"Đi đâu?" Đã muộn thế này.

Anh cài dây: "Đi đến thế giới của hai người!"

Thế giới của hai người? Anh muốn hẹn hò với cô ư?

Nhưng chiếc xe lại đi đến cổng một rạp chiếu phim. Chẳng lẽ đưa cô đi xem phim lúc nửa đêm?

"Bảo Bảo, đi nào!"

Anh dắt tay cô vào một phòng chiếu phim, phim vẫn chưa chiếu, tuy có ánh sáng mờ mờ nhưng cô vẫn có thể thấy trong này trừ bọn họ ra thì không còn ai khác.

"Ngồi đây đi!" Anh dẫn cô đến vị trí chính giữa, nơi được nghe tốt nhất.

Cô ngồi xuống, nghi ngờ hỏi: "Anh Tư Viễn, xem phim gì vậy, sao lại chỉ có hai chúng ta?"

Anh ngồi xuống cạnh cô. "Em muốn xem gì anh đều có thể bảo người ta chiếu."

Cho cô chọn?

"Anh bao cả phòng chiếu phim luôn hả?" Cô kinh ngạc hỏi.

Anh gật đầu, giọng nói có hơi mất tự nhiên: "Anh nghe người ta nói, việc làm của những đôi yêu nhau chính là cùng đi xem phim, cho nên..."

Câu này nói ra còn khó hơn nhiều khi phân công nhiệm vụ cho nhân viên cấp dưới!

Cố Bảo Bảo ngơ ngác sửng sốt, hóa ra không phải anh đưa cô đi xem phim mà là đưa cô đi nói chuyện "yêu đương".

"Bảo Bảo, muốn xem phim gì?" Sự im lặng của cô khiến anh bất

an, tùy tiện lấy một đề tài ra nói.

Cố Bảo Bảo nhìn anh: "Gì cũng được."

Cô bây giờ đâu còn có thể nghĩ xem mình muốn xem gì.

"Ừ."

Cô nói gì cũng được làm anh chỉ có thể ngơ ngác đáp lại, sau đó cũng nói tùy tiện phim nào cũng được với người chiếu phim.

Một lúc sau, toàn bộ ánh sáng tắt dần, bộ phim bắt đầu được phát.

Một bộ phim tình yêu nước ngoài, cô nhìn màn hình mấy giây vẫn không nhịn được quay sang hỏi: "Anh Tư Viễn... chúng ta... sao lại tới đây?"

Vì sao bọn họ nhất định phải làm việc mà những người yêu nhau mới làm?

Anh giơ tay lên, dịu dàng vén lại những sợi tóc rối ra sau tai cô. "Bảo Bảo, anh làm vậy em có vui vẻ không?"

"Vui vẻ?"

Anh gật đầu. "Chúng ta sắp đính hôn rồi, anh muốn em vui vẻ lên. Em muốn cái gì, muốn làm gì thì hãy nói với anh được không?"

Anh muốn cô vui nhưng anh có biết cô muốn điều gì không?

"Anh Tư Viễn." Cô cắn môi. "Anh cũng nói đây là việc của

những đôi yêu nhau mới làm, vậy anh... yêu em chứ?"

Rốt cuộc đã nói ra câu hỏi sâu trong lòng mới phát hiện nói ra không khó, cái khó là chờ đợi câu trả lời của anh.

Mục Tư Viễn nao nao.

Thì ra cô ấy không vui là bởi vì cô ấy không biết rõ vấn đề này!

Cô ấy thật ngốc, nếu anh không yêu cô ấy thì làm sao lại muốn cưới cô ấy? Làm sao lại muốn làm mọi chuyện để cô ấy được vui vẻ?

"Ngốc quá." Lòng bàn tay anh áp lên má cô. "Có phải em đang đợi anh nói ra ba từ ấy thì em mới tin rằng mình sắp trở thành cô dâu của anh?"

Cô gật đầu, nước mắt nóng hổi chảy xuống bàn tay anh.

Anh cười khẽ: "Trước đây anh không hiểu không có nghĩa là bây giờ cũng không hiểu. Ngược lại, người phụ nữ trong lòng anh, người mà anh quan tâm nhất anh rất rõ ràng."

Thấy được ánh mắt kiên định của anh, môi cô phát run. "Anh Tư Viễn... đó là... ai?"

"Là em đó!" Anh nói.

"Là em, Cố Bảo Bảo!"

Khi anh nói ra, cô cảm giác như toàn bộ thế giới này sáng bừng lên.

Đôi mắt tuy bị nước mắt làm cho mơ hồ nhưng lại có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt anh, cảm nhận được ánh mắt dịu dàng của anh.

Cô che miệng mình lại, không để nước mắt tiếp tục trào ra bởi vì cô còn muốn nói: "Anh Tư Viễn, anh khẳng định chứ?"

"Anh khẳng định!"

Anh đứng dậy, quỳ gối trước mặt cô như cái lần cầu hôn, nâng tay cô lên: "Bảo Bảo, anh đã bỏ lỡ em quá lâu rồi, từ nay về sau, hãy để anh chăm sóc em có được không?"

"Anh Tư Viễn..."

Cô lắc đầu, cũng quỳ xuống cầm chặt tay anh: "Anh hãy nói cho em biết... nói cho em biết tất cả là sự thật..."

Còn lại cô không cần gì hơn.

"Bảo Bảo." Anh lau nước mắt cho cô: "Mọi thứ đều là thật, là thật hết!"

Nói xong anh cúi xuống hôn lên môi cô.

Để cô cảm nhận được nhiệt độ của anh, sự chân thật của anh, trái tim anh và cơ thể anh đều thật sự tồn tại...

"Anh Tư Viễn, kỳ thực những lời yêu thương này anh nói ở nhà cũng được, không cần bỏ tiền đi bao cả căn phòng chiếu này đâu."

Về đến nhà, Cố Bảo Bảo đã ngừng khóc.

Đúng vậy, được Mục Tư Viễn ôm vào trong ngực, sự ấm áp ấy cô hưởng thụ còn không kịp thì sao còn nhớ đến việc khóc?

Nghe vậy, Mục Tư Viễn cười: "Vậy em vui rồi chứ?"

Cô vui không?

Tuy cô còn chưa nghe được ba từ kia, tuy cô còn không biết bây giờ anh đặt Trịnh Tâm Du ở vị trí nào nhưng anh đã nói cho cô biết, cô là người anh quan tâm nhất, cô còn hoài nghi điều gì?

"Anh Tư Viễn, em rất vui, cám ơn anh."

Hai tay cô ôm cổ anh, dưới ánh đèn đầu giường, khuôn mặt đẹp trai của anh khiến cô say mê, tiếp đó cô không kìm được hôn lên má anh một cái.

Kết quả của việc xúc động đó là lập tức bị anh đặt bên dưới, trong con ngươi hiện lên ý cười xấu xa: "Bảo Bảo, em đang quyến rũ anh đấy hả?"

Chương 144: Khoa tay múa chân

Mặt cô đỏ hồng nhưng tay thì ôm chặt eo anh.

"Anh Tư Viễn." Đôi mắt xấu hổ nhìn anh, giọng cô thì thào hỏi: "Chúng ta như vậy... có phải... lại muốn có..."

Nói nhanh hai từ cuối cùng, cô cúi gằm xuống không dám nhìn anh.

"Em nói lại muốn có cái gì?" Mục Tư Viễn hỏi lại, hai từ cuối anh nghe không rõ.

"Không có gì, không có gì..."

Cô không chịu lặp lại làm anh càng muốn biết.

"Là gì thế? Mau nói cho anh đi, bằng không..."

Nụ cười xấu xa bên khóe môi càng đậm, anh ác ý dùng thứ đó của anh chọc vào nơi mềm mại của cô.

Uy hiếp mà cũng là dụ hoặc.

Với chiêu này thì thật sự hiệu nghiệm, cô nhanh chóng đẩy anh ra. "Có con đó, liệu có phải lại có thêm một đứa nữa không?"

"Thế càng tốt!"

Anh vui vẻ nói: "Bây giờ chúng ta lập tức tạo ra thêm một đứa nữa được không?"

Anh nói gì đó?

Gấp gáp thế ư, anh thật muốn "tạo ra" thêm đứa nữa hả?

Cô chống tay lên ngực anh, vội chuyển đề tài: "Anh Tư Viễn, anh muốn con trai hay con gái?"

"Tất nhiên là con gái."

Anh không chút nghĩ ngợi. "Một cô con gái xinh đẹp như em."

Nghe anh nói mà cô sửng sốt, sự vui vẻ hiện rõ trên khuôn mặt. Cô chưa từng nghe anh nói cô xinh đẹp, thực sự từ trước đến nay chưa từng được nghe.

"Anh Tư Viễn, em đẹp thật chứ?"

"Ngốc thế."

Anh búng mũi cô. "Trong mắt anh, em là cô gái xinh đẹp nhất."

Cô rất vui, cực kỳ vui.

Cho dù là lời nói dối thì cô cũng vui vô cùng.

Nhưng ngoài miệng cô vẫn phải giả bộ một chút. "Thật không? Anh quen biết nhiều đại minh tinh như vậy mà, chẳng lẽ không có cô nào đẹp hơn em?"

"Chỉ cần trong mắt anh có em, anh sẽ không thấy được cô gái nào khác."

Không những thế, trái tim anh đã chứa đầy hình ảnh của cô, không còn chứa nổi những người khác.

"Lời ngon tiếng ngọt."

Cô lầm bầm không tin.

Anh lại bắt đầu hôn cô, từ má cho đến cổ, tay thì cởi áo ngủ của cô ra...

"Chờ đã, chờ đã."

Cô vội vàng hô lên.

Anh gian nan lắm mới dời môi đi được. "Gì vậy?"

Cô rất nghiêm túc nhìn anh: "Anh Tư Viễn, trước kia em nghe

người ta nói, ba, năm, báy mới... mới có thể sinh con gái..."

Còn có câu nói như thế?

"Hôm nay là thứ mấy?"

"Thứ tư..."

"Dù là con trai hay con gái thì anh đều muốn!" Nói xong anh cởi ngay đồ ngủ của cô, chặn lại cái miệng định thét chói tai vì kinh ngạc kia...

Một đêm kiều diễm chỉ vừa bắt đầu...

***

Vừa mở mắt ra đã thấy ánh mặt trời xuyên thấu qua màn cửa rọi vào, cô lật người, phát hiện bên cạnh trống không.

Chắc anh đi làm rồi...

Cô chợt giật mình ngồi dậy, cô thật đáng đánh!

Lại quên dậy tiễn Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi học.

Cô nhanh chóng nhìn đồng hồ, may là mới bảy giờ nên cô liền vội vàng mặc áo ngủ, hi vọng chúng còn đang ăn sáng.

Kéo theo cơ thể đau nhức đi xuống lầu, cô lập tức nghe thấy giọng nói ngọt ngào của chúng: "Mẹ, mẹ!"
"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!"

Cô vui vẻ đáp lại chúng, xuống dưới thì mới thấy, bên bàn ăn

không chỉ có Hoan Hoan Nhạc Nhạc mà còn có cả tên đại bại hoại kia nữa!

Lúc này anh đang dùng ánh mắt cười như không cười nhìn cô, dường như đang khoe khoang "việc xấu xa" tối hôm qua của anh!

"Mẹ!"

Nhạc Nhạc nhảy xuống ghế tựa, lao đến ôm chân cô, mở miệng hỏi: "Em gái đâu ạ?"

Em gái?

Cô nghi hoặc thì thấy bé giơ tay sờ bụng cô nói: "Trong này!"

Hoan Hoan cũng hỏi: "Mẹ, ba nói con và Nhạc Nhạc sẽ có thêm em gái, có đúng không ạ?"

Mục Tư Viễn!

Cô đột nhiên hiểu ra, vừa thẹn vừa giận: "Anh nói gì với các con thế hả?"

"Không nói gì cả."

Anh vô tội nhún vai. "Chỉ ăn ngay nói thật thôi!"

"Anh..."

Trong lúc nhất thời cô không tìm được từ nào để phản bác, Nhạc Nhạc lại vuốt bụng cô mà kêu: "Em gái, em gái, anh là... anh Nhạc Nhạc!"

Bé rất vui khi cuối cùng đã có thể làm anh!

Cố Bảo Bảo buồn cười nhìn bé, bế bé lên ngồi lại chỗ cũ. "Nhạc Nhạc, bỏ qua em gái đã, con ăn sáng trước đi nhé?"

Nhạc Nhạc gật đầu, không nhìn bụng cô nữa, cầm bánh mì tiếp tục ăn.

Bên dưới bàn, cô duỗi chân đá anh một cái lại bị chân anh ôm lấy, giãy mãi cũng không thoát.

Cô sốt ruột, lén trừng mắt lên với anh ý bảo anh mau buông ra.

Anh lại coi như không thấy, tiếp tục uống cà phê, nhàn nhã đọc báo.

"Mẹ, con ăn xong rồi."

Hoan Hoan nhảy xuống ghế tựa chạy đến bên cạnh cô.

Vừa rồi lúc mẹ xuống, bé đã muốn ôm mẹ rồi, nhưng bữa sáng còn chưa ăn xong nên không ra khỏi bàn được, nếu làm vậy thì ba sẽ không vui.

"Hoan Hoan ăn no chưa?"

Cố Bảo Bảo cười hỏi, chân vẫn âm thầm vùng vẫy dưới bàn.

Hoan Hoan gật đầu, rúc vào người cô. "Mẹ, hôm nay là thứ bảy, lát nữa con và Nhạc Nhạc ra vườn hoa chơi cát được không ạ?"

Bé bổ sung thêm một câu: "Bài tập con cũng đã làm xong, chiều sẽ luyện đàn được không mẹ?"

"Đương nhiên là được!"

Cố Bảo Bảo cúi đầu hôn bé.

Hoan Hoan lúc nào cũng ngoan làm người ta yêu thích.

Có thể chơi cát rồi!

Nghe thế, Nhạc Nhạc bỏ bánh mì, nhảy xuống.

"Nhạc Nhạc, bữa sáng của con còn chưa xong đâu!"

Cô nói to nhưng hai đứa bé đã chạy nhanh ra ngoài rồi.

Nhạc Nhạc này thật là!

Cô thở dài, lại nói với anh: "Anh mau bỏ em ra, em đi bảo Nhạc Nhạc ăn nốt bánh mì."

Anh lắc đầu. "Cứ kệ nó, nó đói thì sẽ tự đến nhà bếp tìm đồ ăn."

Anh đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, xít lại gần tai cô hỏi: "Sao, có phải có con rồi không?"

"Anh..."

Cô đỏ mặt: "Anh nói gì với các con thế hả? Anh làm ba mà vậy sao?"

"Anh đâu có nói gì với chúng!"

Anh vô tội kháng nghị, bỗng như nhớ ra cái gì đó lại lộ ra ý cười xấu xa: "Tối qua anh cố gắng lắm mà, không thể không có thu

hoạch được. Anh đã nói với Hoan Hoan Nhạc Nhạc là chúng sẽ có một đứa em gái, em cũng đừng để anh nói mà không giữ lời đó."

Chuyện như vậy cô có thể quyết định được sao?

Cô biết rõ là anh đang có mưu đồ trêu chọc cô mà!

"Không nghe anh nói nữa, bại hoại!"

Cô hầm hừ trợn mắt nhìn anh, đứng dậy chạy lên lầu.

Phía sau truyền đến tiếng cười vui sướng của anh làm cô cũng không nhịn được bật cười.

Vào phòng ngủ vừa thay quần áo, cô cũng không nhịn được nhìn xuống bụng, bên trong... có thể thật sự có một đứa bé không!

Thật ra cô cũng rất mong chờ!

Thay quần áo xong đi xuống thì Mục Tư Viễn đã đến công ty rồi.

Cô giúp người giúp việc làm vài việc vặt rồi ra vườn hoa chơi cùng Hoan Hoan Nhạc Nhạc.

Hai đứa đang cùng xây một lâu đài nhỏ, thấy Cố Bảo Bảo đến liền vui sướng gọi to: "Mẹ, mau đến giúp bọn con một tay."

Cô ngồi xuống bên cạnh hai đứa, thấy chúng dùng xẻng và cái xô nhỏ bằng nhựa bận rộn không khỏi yêu thích.

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc, lâu đài này để ai ở vậy?" Cô hỏi.

"Cho ba mẹ đó."

Hoan Hoan lớn tiếng trả lời: "Còn có Hoan Hoan, Nhạc Nhạc và em gái nữa!"

Bé ngẩng đầu lên, cặp mắt thông minh nhìn cô: "Mẹ, bao lâu nữa em gái mới ra ngoài chơi cùng chúng con?"
Cố Bảo Bảo cười: "Còn sớm lắm!"

Có hay không còn chưa biết mà!

"Vâng!"

Hoan Hoan gật đầu, giơ tay lau mồ hôi trán làm bùn cát trên tay cũng dính cả lên mặt.

"Hoan Hoan."

Cố Bảo Bảo không nhịn được cười. "Thành cái mặt hề rồi này!"

"Mặt hề!"

Nhạc Nhạc lặp lại rồi cũng ngẩng đầu lên.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình, hóa ra Nhạc Nhạc đã sớm biến thành một anh mặt hề rồi.

Ngay cả trên miệng cũng toàn cát!

"Nhạc Nhạc!"

Cô bất đắc dĩ nhíu mày. "Con đang chơi cát hay đang ăn cát thế?"

Hoan Hoan cười khúc khích. "Mẹ, Nhạc Nhạc vừa chơi vừa ăn!

Bữa sáng em ấy chưa ăn no cho nên mới ăn thêm đó."

Bé liền nắm một vốc cát bỏ vào tay Nhạc Nhạc: "Nhạc Nhạc, anh cho em một ít này."

Hừ!

Nhạc Nhạc giậm chân, anh thối, lại cười nhạo bé!

Còn không xem chiêu!

Bé đột nhiên giơ tay lên ném một vốc cát vào Hoan Hoan.

Hoan Hoan nhanh tay nhanh mắt nhảy sang bên cạnh né tránh.

Nhạc Nhạc còn lâu mới dừng tay, hai tay cùng vốc cát. "Anh, đừng chạy!"

"Không chạy sẽ là thằng ngốc!" Nói xong, Hoan Hoan đã chạy vào lối đi trên dọc vườn hoa.

Cố Bảo Bảo liền nói to: "Hai đứa đừng chạy nữa, cẩn thận ngã đấy!"

Cả hai đang đùa vui vẻ đâu còn nghe được lời cô, một lúc sau đã tới cổng vườn hoa rồi.

Lúc này liền thấy cánh cổng chậm rãi mở ra.

Cô tò mò nhìn lại, một chiếc xe đỏ đi vào, đỗ lại ở vườn hoa.

Cửa xe mở ra, một cô gái cùng với bộ đồ xinh đẹp bước xuống.

Sơ Hàn?!

Cô đi lên phía trước thì Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã chạy đến trước rồi.

Hoan Hoan gọi ngọt ngào: "Cô Sơ Hàn!"

Nhạc Nhạc đứng sau lưng anh ngó một cái nhưng không lên tiếng.

Tiếp đó, một người phụ nữ trung niên ăn mặc hoa lệ cũng xuống xe.

Là ai vậy?

Cố Bảo Bảo còn đang ngờ vực thì nghe Hoan Hoan gọi: "Bà nội!"

Bà nội?

Mẹ của Sơ Hàn, mẹ kế của Tư Viễn?

Sao bà ấy lại tới?

Cố Bảo Bảo bước nhanh hơn nhưng trong lòng như đang đánh trống.

Trước đó cô không hề nhận được bất cứ cuộc gọi nào!

"Nhạc Nhạc."

Hoan Hoan kéo Nhạc Nhạc. "Đây là cô Sơ Hàn, đây là bà nội, em mau gọi đi!"

Nhạc Nhạc đảo mắt khinh thường nhìn hai người phụ nữ, bĩu

bĩu môi, bật ra hai từ: "Không biết!"

Kỳ thực bé biết cái cô tên Sơ Hàn kia, nhưng cô ta là người xấu, bé còn lâu mới lý tới!

Nghe vậy, Mục Sơ Hàn cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Hoan Hoan, tiểu quỷ này biết nói rồi sao?"

"Cô Sơ Hàn, em ấy không phải tiểu quỷ!"

Hoan Hoan chỉnh sửa lại. "Em ấy là người em trai thân yêu của con, Nhạc Nhạc! Bây giờ em ấy đã biết nói rất nhiều rồi!"

"Cô nói nó là tiểu quỷ thì nó là tiểu quỷ!"

Mục Sơ Hàn bất mãn trả lời, sau đó nhìn Nhạc Nhạc: "Tiểu quỷ, cháu đã biết nói thì gọi một tiếng cô xem nào!"

Nhạc Nhạc chậm rãi nhìn cô ta, vẫn thốt ra hai từ: "Không biết!"

Nói xong, hai tay bé khoanh trước ngực, cái đầu ngạo nghễ hất sang một bên.

Mẹ Sơ Hàn nhìn chúng, lạnh lùng nói: "Cái đứa do người không được dạy dỗ sinh ra cũng không có giáo dục!"

Bà ta nhìn Hoan Hoan, vẫn giữ giọng điệu lạnh như băng: "Mục Hà Hoan, mẹ cháu đâu? Đi gọi tới đây, bà muốn gặp!"

"Cháu ở đây!"

Còn chưa nói xong thì Cố Bảo Bảo đã đến trước mặt.

Cô đã nghe ra người đến không có ý tốt nên đứng chắn trước Hoan Hoan Nhạc Nhạc, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với chúng: "Mẹ và khách nói chuyện, các con tiếp tục đi xây lâu đài nhé được không?"

Hoan Hoan hiểu chuyện gật đầu, kéo Nhạc Nhạc chạy đi.

Cô quay lại, trước là nhìn Mục Sơ Hàn: "Sơ Hàn, em đã về."

Mục Sơ Hàn liếc cô một cái. "Nhờ phúc của cô, ba tôi đặc biệt khai ân cho phép tôi tới tham dự tiệc đính hôn của anh."

"Cám ơn em đã đến!"

Cô mỉm cười, lại nhìn sang mẹ Sơ Hàn hỏi: "Sơ Hàn, không biết vị này là?"

Sắc mặt mẹ Sơ Hàn lạnh lẽo: "Nhà họ Cố các cô có biết lễ nghi không? Cô không đến ra mắt mẹ chồng là tôi đây mà ngược lại còn để tôi tới gặp cô?!"

Ra mắt mẹ chồng?!

Trong lòng Cố Bảo Bảo sửng sốt, đây thật đúng là việc lớn!

Nhưng chú Mục không nói, ba mẹ cũng không bảo cô, Tư Viễn lại càng chưa từng nhắc đến, cô còn tưởng bà "mẹ chồng" này còn đang dạo chơi ở nước ngoài chưa về chứ!

"Cháu xin lỗi."

Cô vội vàng xin lỗi. "Cô Mục, Tư Viễn và cháu quyết định là mai sẽ về Mục gia một chuyến!"

"Vậy cô đang trách tôi thiếu kiên nhẫn nên tự chạy tới đây?"

Nói thế nào thì cũng là cô sai nên cô đành nói: "Nếu cô đã tới thì mời vào trong ngồi."

Mẹ của Sơ Hàn hừ một tiếng mới xoay người đi vào biệt thự.

Người giúp việc biết có khách đến nên đã sớm chuẩn bị trà nóng.

Nhưng khi thấy rõ được người kia thì cô ấy vội vã cung kính gọi một tiếng "Phu nhân!"

Tiếp đó lập tức chạy vào bếp lấy trà đã chuẩn bị xong đổi lại.

Cô ấy là người giúp việc bên cạnh lão gia nên biết rõ phu nhân chỉ uống đại hồng bào thượng hạng còn những loại khác sẽ không uống!

Cũng may trước đây cô ấy đã chuẩn bị một ít, bằng không lúc này sẽ bị mắng.

Uống đại hồng bào yêu thích, sắc mặt mẹ Sơ Hàn cuối cùng đã hòa hoãn chút ít, nhưng ánh nhìn vẫn lạnh như băng.

Bà ta lúc này tuy đang uống trà nhưng cũng dò xét Cố Bảo Bảo từ trên xuống dưới như phạm nhân.

Cố Bảo Bảo ngứa ngáy toàn thân, không nhịn được hỏi: "Cô à, cháu có chỗ nào lạ lắm sao?"

Mẹ của Sơ Hàn híp mắt, thốt ra bốn từ: "Mặt mày không tốt, vô phúc vô phận!"

Cô ngơ ngác.

Mục Sơ Hàn ở bên cạnh cười nói: "Mẹ, những lời này của mẹ sai rồi, người ta phải là rất có phúc mới đúng! Không như thế thì sao chỉ một lần đã sinh được hai đứa con trai, ngồi vào vị trí thiếu phu nhân của nhà họ Mục chúng ta?"

"Con thì biết cái gì?"

Mẹ của Sơ Hàn nhìn sang con gái. "Phụ nữ sinh được con trai ít sao? Dựa vào con trai có thể hưởng phúc được mấy năm?"

Nghe bọn họ kẻ xướng người hoạ, Cố Bảo Bảo không biết nên nói cái gì, đành phải chuyển đề tài: "Cô à, khó khăn lắm mới đến được đây, cô ăn xong cơm rồi về, cháu sẽ gọi điện cho Tư Viễn."

"Không cần!"

Mẹ Sơ Hàn lạnh lùng cự tuyệt. "Tôi không đến để ăn cơm, tôi tới là có một vài việc muốn nói với cô."

Đã vào chính đề rồi!

Cô gật đầu: "Mời cô nói ạ."

Nghe nói dây chuyền đá quý tổ truyền của nhà họ Mục ở chỗ cô phải không?"

Không ngờ mở miệng ra bà ta đã hỏi cái này, đây là ý gì?

Cố Bảo Bảo suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Trong lòng cô bồn chồn, cô Mục không phải muốn lấy lại sợi dây chuyền ấy từ cô chứ?

Cô không biết là mẹ Sơ Hàn trước đây lúc gả cho Mục Phong Minh, do là vợ hai nên không có tư cách nhận được sợi dây chuyền tổ truyền này.

Không phải Mục Phong Minh không có tình cảm với bà ta nên không đưa cho bà ta, mà là dòng họ tuyệt đối không cho phép ông làm như vậy.

Cho nên những năm gần đây, tuy trong lòng bà ta luôn canh cánh chuyện này nhưng không dám lỗ mãng, chớ nói chi là hôm nay đến tìm Cố Bảo Bảo đòi sợi dây chuyền.

Hôm nay bà ta tới chẳng qua là nhắc nhở Cố Bảo Bảo: "Vậy cũng chớ trách tôi không nói trước với cô, sợi dây chuyền này vô giá, rất nhiều trộm cướp đều hi vọng có được nó, cô phải trông coi cho cẩn thận, ở bữa tiệc đính hôn và kết hôn không thể đeo, bằng không nếu để mất thì cô không bồi thường nổi đâu!"

Bà ta thật sự có lòng đến nhắc nhở sao?

Cố Bảo Bảo không quá tin, nhưng cô vẫn nói: "Cám ơn cô đã nhắc nhở, cháu sẽ cẩn thận!"

Mẹ Sơ Hàn hừ một tiếng, lại nói: "Nghe nói Tư Viễn mua cho cô bộ váy đính hôn cũng rất đắt, chắc cũng mấy triệu chứ hả!"

Cô không nói, hôm nay lúc anh viết chi phiếu cô không có xem.

Nhưng ngẫm lại, bộ váy đó chắc cũng không đến mấy triệu đâu.

"Cô à."

Cô cười nói thật: "Việc này... Cháu cũng không biết. Cháu nghĩ nó không đắt đến vậy đâu ạ!"

"Cái gì?"

Nghe vậy, mẹ Sơ Hàn lập tức mở to mắt nhìn. "Câu này cô nói ở nhà thì được, nếu nói ra ngoài còn không phải khiến người ta chê cười nhà họ Mục chúng tôi sao, con trai độc nhất kết hôn, cô dâu ngay cả bộ váy mấy triệu cũng không mặc nổi?"

"Mẹ!"

Mục Sơ Hàn lạnh lùng nói: "Mẹ đừng nóng giận, có một vài người đã quen sống nhỏ mọn rồi, mẹ còn trông cậy cô ta trong một ngày trở thành một tiểu thư đài các sao?"

"Hừ!"

Mẹ Sơ Hàn nổi giận. "Tư Viễn cũng thật là, nhiều cô gái có gia thế thì không muốn, hết lần này đến lần khác lại muốn tìm một người mà nhà bán mỳ vằn thắn!"

Thật tức chết bà!

Khi đánh bài cũng mấy bà bạn, bà cũng không biết phải giới thiệu cô "con dâu" này thế nào!

"Cô Mục!"

Chẳng dè Cố Bảo Bảo lại đột nhiên đứng lên, ánh mắt không

chút sợ sệt. "Ba mẹ cháu mở tiệm bán mỳ vằn thắn, nhưng cháu nghĩ nó cũng không ảnh hưởng đến việc cháu và Tư Viễn bên nhau. Cô yên tâm, cháu sẽ chú ý lời nói và việc làm của mình, sẽ không làm mất mặt nhà họ Mục!"

"Cô...!"

Mẹ Sơ Hàn cũng giận dữ. "Cô được dạy dỗ kiểu gì vậy hả, lại còn dám cãi lại tôi!"

Cố Bảo Bảo quật cường nhìn bà ta, không nói lời nào, cũng không chịu nhượng bộ.

Mẹ Sơ Hàn quả thực cực kỳ tức giận, quát to một tiếng: "Sơ Hàn, chúng ta đi!"

Hai người liền ra ngoài cửa.

Người giúp việc đứng đợi ở một góc vội chạy ra định mở cửa giúp bọn họ thì bọn họ đã tự mở trước.

"A...!"

Nhưng đột nhiên có tiếng thét chói tai vang lên từ cửa.

Cố Bảo Bảo vội ra xem thì thấy mặt và cổ mẹ Sơ Hàn dính đầy cát.

Còn Nhạc Nhạc thì đứng trên bậc thang, cười đắc ý nhìn bọn họ!

Chương 145: Tác dụng của con dâu

Có chuyện gì vậy?

Sao cát lại rơi vào đầu mẹ Sơ Hàn?

Cố Bảo Bảo ra ngoài xem liền thấy bên cạnh cửa có một cái thang cùng cái túi ny lon đựng cát còn đang trẻo ở trên cửa!

"Nhạc Nhạc!"

Cố Bảo Bảo kinh hãi chạy đến ôm lấy bé. "Sao con trèo cao như vậy? Ngã xuống thì làm sao đây?"

Nhạc Nhạc lè lưỡi, không có chuyện gì đâu mẹ!

Khi bé leo lên đã bảo chú làm vườn đứng dưới đỡ rồi!

"Cố Bảo Bảo!"

Mục Sơ Hàn giận dữ nói: "Mẹ tôi bị con trai cô làm thành ra như vậy mà cô chỉ lo cho thằng quỷ đó! Cô như thế mà xứng là con dâu hả?"

"Xin lỗi, xin lỗi!"

Cố Bảo Bảo ra vẻ xấu hổ. Nhưng cô chỉ lo cho Nhạc Nhạc thôi.

"Cô Mục."

"Nhạc Nhạc có hơi nghịch ngợm, xin cô đừng tức giận. Cháu đưa cô vào phòng tắm lau rửa nhé."

"Không cần!"

Mẹ Sơ Hàn đẩy cô ra, giận dữ nói: "Tôi không nhận nổi!" Nói xong bà ta bước nhanh qua cái thang.

"Cô quá...!"

Mục Sơ Hàn chỉ tay vào cô mà mãi không tìm được từ gì để mắng, cuối cùng đành nói: "Tôi nhất định nói với ba tôi, cô ngay cả con mình cũng không trông nổi, thật vô dụng!" Cô ta nói xong cũng đuổi theo mẹ.

Nhạc Nhạc đứng trên cầu thang làm mặt quỷ với bọn họ! Hơn thế bé còn lớn tiếng nói: "Kẻ xấu, đi đi, đi đi!"

Hừ!

Dám khi dễ mẹ bé, bé còn rất nhiều cách để khiến mấy người đó đẹp mắt!

"Nhạc Nhạc!"

Cố Bảo Bảo cũng bất đắc dĩ ôm lấy bé: "Nhạc Nhạc không được làm vậy, con xem, bà nội và cô Sơ Hàn đều giận rồi đấy."

Bà nội với cô gì chứ?

Nhạc Nhạc còn lâu mới chấp nhận, cái miệng dẩu lên: "Không quen!"

"Nhạc Nhạc!"

Hoan Hoan chạy lên thang, nháy mắt mấy cái với Nhạc Nhạc: "Có trúng không?"

Nhạc Nhạc liền gật đầu, hai anh em cùng nhìn nhau cười.

Đôi lông mày của Cố Bảo Bảo càng nhăn lại.

Cô hiểu, chuyện này hoàn toàn do hai đứa cùng làm!

"Hoan Hoan, Nhạc Nhạc!"

Sắc mặt cô trầm xuống. "Các con sao lại làm vậy hả? Một người là bà nội, một người là cô, các con phải tôn trọng bà với cô!"

Mẹ tức giận rồi!

Nhạc Nhạc chu môi nói: "Họ xấu lắm, bắt nạt mẹ!"

Những lời bọn họ nói với nhau, bé và Hoan Hoan đều nghe được hết.

Bà nội gì mà ánh mắt đáng sợ như thế, cứ như là muốn nuốt chửng mẹ vậy.

Cố Bảo Bảo nhìn Nhạc Nhạc: "Còn cãi nữa!"

Bé mỗi ngày một lớn, cứ tiếp tục phóng túng cho bé ngang bướng như thế là không được!

Nghe vậy, cái miệng của Nhạc Nhạc xẹp lại, nước mắt lộp bộp rớt xuống má.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của bé, cô lại không nhịn được mềm lòng.

"Mẹ."

Hoan Hoan đứng trước mặt cô lớn tiếng nói: "Bà nội trước giờ

không đếm xỉa đến Hoan Hoan, lúc ông nội và ba không có mặt là bà liền nói Hoan Hoan là tạp chủng, muốn đuổi Hoan Hoan đi!"

Nhớ lại chuyện đau lòng trước đây, Hoan Hoan cũng bắt đầu khóc.

Cô thật sự không ngờ cô Mục lại nặng lời với một đứa bé như thế.

Giờ cô mới hiểu được vì sao chú Mục không ở biệt thự của của Mục gia mà đưa Hoan Hoan ra căn hộ ở.

Một bên là vợ, một bên là cháu trai, hai bên đều làm khó ông cho nên mới phải nghĩ ra cách này.

Tim cô đau như dao cắt. "Bảo bối của mẹ, con đừng khóc, đừng khóc."

Cô ôm hai bé vào ngực, áy náy vô cùng: "Đều là lỗi của mẹ, mẹ không nên..."

Không nên bỏ bé một mình ở đây.

"Đừng khóc nữa nhé được không?"

Cô lau nước mắt rồi hôn lên má hai đứa.

Hoan Hoan cuối cùng cũng ngừng khóc.

Còn Nhạc Nhạc thấy mẹ không giận nữa thì đương nhiên cũng không khóc.

"Hoan Hoan."

"Chuyện trước kia đừng nhớ tới nữa nhé? Hoan Hoan có ông nội, ông ngoại bà ngoại, ba và mẹ thương yêu là đủ rồi."

Nhạc Nhạc cũng chen miệng vào: "Còn con nữa, còn con nữa!"

Hoan Hoan nín khóc mỉm cười: "Có cả tiểu Nhạc Nhạc sao?"

Nhạc Nhạc gật đầu: "Còn tiểu... tiểu Nhạc Nhạc nữa!"

Tuy trước tên bị thêm vào chữ "tiểu" khiến bé không vui nhưng chỉ cần anh vui là được!

Hoan Hoan cười khúc khích, giơ tay lên lau khô nước mắt: "Nhạc Nhạc, chúng ta tiếp tục đi xây lâu đài đi!"

Bé kéo tay em, hai đứa cùng vui vẻ chạy đi xây lâu đài.

Nhìn bóng dáng hoạt bát của chúng, Cố Bảo Bảo khẽ lắc đầu.

Cô không nên để bất cứ ai làm tổn thương con của cô, dù thế nào thì cô cũng sẽ không cho phép.

Ý nghĩ này không cần bất cứ đạo lý gì cả, chỉ bởi cô là mẹ của chúng.

Cô đi làm bữa trưa trước, ban đầu cô dự định là buổi chiều sẽ đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc đến khu vui chơi, không ngờ anh lại về sớm.

Khi cô còn đang thái cà chua thì anh bất thình lình xuất hiện khiến cô sợ hết hồn.

"Sao anh đã về rồi? Ở công ty không bận gì à?"

Anh ôm cô lên. "Nhớ bà xã nên về thôi."

Thật hay giả vậy?

Cô cười khẽ, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

Nhưng cô chợt nhớ ra, giơ cà chua lên: "Trưa nay em làm mỳ ống cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc, anh có ăn không?"

"Em làm gì anh cũng ăn hết."

Kỳ quái, gần đây miệng anh như được bôi mật lên vậy, nói câu nào câu nấy đều ngọt chết người.

Cô nhịn cười đẩy anh: "Muốn ăn thì đừng làm phiền em, ra ngoài chờ đi!"

"Tuân lệnh bà xã đại nhân!"

Nói xong anh bất ngờ hôn trộm một cái lên má cô rồi mới ra ngoài.

Bại hoại!

Cô đỏ mặt mắng một câu nhưng trái tim lại theo anh ra khỏi phòng bếp.

Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào!

Cô thầm nói rồi mới bắt đầu tiếp tục làm món mỳ ống.

Ai, cô thật hận bản thân!

Cách làm mỳ ống không khó, chẳng bao lâu cô đã làm xong một đĩa lớn.

Vừa ra thì đã thấy ba cha con đang ngồi trên ghế, ba một lời con một lời không biết đang nói gì.

Cô tò mò vừa đi vừa nói: "Có thể ăn rồi, mọi người mau tới ăn nào."

Không một ai di động.

Mục Tư Viễn ngẩng mặt nhìn cô, ánh mắt lộ ra tâm tình không ổn định.

Cô nghi hoặc nhìn anh: "Sao vậy?"

Anh không trả lời cô ngay mà nhỏ giọng nói với Hoan Hoan Nhạc Nhạc: "Các con đi ăn cơm trước nhé, ba với mẹ nói chuyện một lát."

Hai đứa bé nghe lời gật đầu chạy vào phòng ăn.

Lúc này anh mới hỏi: "Hôm nay Sơ Hàn và mẹ nó đã đến đây hả?"

Chẳng lẽ là Hoan Hoan Nhạc Nhạc nói chuyện này với anh?

Cô gật đầu: "Họ có tới, em mời họ ở lại ăn cơm thì họ không chịu."

Mục Tư Viễn buồn bực giận dữ ngồi xuống: "Sao em lại như

vậy?"

Nghe giọng anh hình như có ý trách cứ.

Cô lo sợ, không biết mình đã làm sai điều gì.

Anh nói tiếp: "Nghe Hoan Hoan Nhạc Nhạc nói, bọn họ nói chuyện rất không khách khí với em?"

Anh cực kỳ tức giận: "Vậy vì sao em còn phải lễ độ với bọn họ? Hai người đó không biết đã ăn hết bao nhiêu sơn hào hải vị của nhà họ Mục mà em còn mời bọn họ làm gì?!"

Hả?

Cô ngẩng lên, cảm thấy hình như không phải anh đang trách cô thì phải!

"Anh Tư Viễn..."

Cô ngồi xuống bên cạnh anh hỏi: "Anh làm sao thế?"

Anh nhìn cô, lấy điện thoại ra: "Anh lập tức gọi điện cho ông già bảo ông ấy quản tốt con gái và vợ mình, đừng có ăn no rửng mỡ mà đến quấy nhiễu người nhà anh!"

Nói xong anh đã bấm số xong rồi.

"Anh Tư Viễn!"

Cố Bảo Bảo vội cản lại: "Đừng gọi, không thể gọi được đâu!"

"Vì sao?"

Anh quay sang nhìn cô.

Lúc này cô mới phát hiện trong mắt anh không phải trách cứ mà là sự đau lòng vì cô.

Anh biết cô chịu ủy khuất trước mặt cô Mục và Sơ Hàn cho nên mới đau lòng thay cô.

Cô chỉ cần như vậy là đủ.

Chỉ cần trái tim anh thương yêu và bảo vệ cho cô thôi.

Cô không muốn vì cô mà anh làm khó chú Mục.

"Anh Tư Viễn, anh nghe em nói này."

Cô cầm lấy điện thoại của anh: "Cô Mục là vợ của ba anh, là mẹ của anh, sau này cũng sẽ là mẹ của em. Theo đạo lý, trước khi chúng ta đính hôn, anh nên dẫn em về nhà chào hỏi bà ấy mới đúng!"

"Dựa vào cái gì chào hỏi bà ta?"

Giọng Mục Tư Viễn ngang ngạnh: "Bảo người phụ nữ của anh đi chào hỏi bà ta, bà ta nhận được cái phúc ấy sao?"

Cái phúc này phải do người mẹ ruột của anh được nhận mới phải, làm sao lại để bà ta chiếm mất?

Cố Bảo Bảo biết rõ ý của anh, nhất thời cũng không biết nói gì.

"Anh Tư Viễn, dù thế nào thì anh cũng không thể gọi. Anh oán

trách chú Mục, chẳng những làm chú ấy khó xử mà còn khiến chú ấy đau lòng lắm."

"Vậy em cứ phải chịu sự uất ức sao?"

Rốt cuộc cô ấy có hiểu không vậy?

Anh để tâm nhất là chuyện này đó!

Sao cô ấy lại không hiểu?

"Anh Tư Viễn."

Cô cười. "Chỉ cần em biết, trong lòng anh có em là được. Nhà có nhiều người thì luôn có người phải chịu uất ức, một chút này không thấm vào đâu đâu."

Cô bỏ điện thoại vào túi anh rồi bóp mũi anh: "Không được gọi điện, anh ngoan đi!"

Anh vòng tay ôm lấy cô: "Anh không ngoan, trừ phi em hôn anh."

Nói xong môi anh chu lên đòi cô hôn.

Cố Bảo Bảo không nhịn được cười, thật trẻ con!

Ngón tay cô chạm nhẹ lên môi anh: "Tạm thời nợ đã, tối rồi nói sau!"

Nói rồi thừa dịp anh không chuẩn bị liền đứng dậy nhanh chóng chuồn đi.

Chạy ra xa cô vẫn còn nhắc nhở anh: "Mau ra ăn đi, để một lúc

nữa là mỳ ống nguội hết đó!"

Cô bé này!

Chờ xem, đến tối xem anh ăn thịt em thế nào!

"Mẹ, đi ngủ."

Ăn uống no đủ, Nhạc Nhạc nhào vào ngực cô ngáp ngủ.

Bé còn biết hưởng thụ hơn cả Hoan Hoan.

Xem Hoan Hoan kìa, ăn cơm trưa xong không bao lâu đã tự động đi luyện đàn rồi.

Một lúc sau, cả căn biệt thự vang lên tiếng dương cầm du dương, Nhạc Nhạc liền ngủ say trong tiếng nhạc ưu mỹ.

Cố Bảo Bảo cười, ký ức trở lại nơi xa xôi.

Khi đó anh cũng thích nhất là đàn dương cầm.

Mỗi lần có nhiều khách đến nhà họ Mục, anh liền mặc sơ mi đeo nơ, khoác lên bộ âu phục đẹp trai.

Tuy khi đó anh mới tám tuổi nhưng đã có thể đánh đàn suốt một buổi chiều, không ngừng biến đổi ca khúc.

Ngoại trừ việc đứng dậy uống nước và đi toilet ra thì không cần nghỉ ngơi.

Thời điểm đó cô luôn núp bên cạnh cầu thang lặng lẽ quan sát anh.

Mỗi lần cô đều ra vườn hoa hái một bó hoa.

Mỗi lần cô đều tự nhủ, chờ anh Tư Viễn đánh xong thì cô nhất định phải tặng bó hoa này cho anh.

Nhưng cô đều vô tình ngủ quên mất.

Sau khi tỉnh lại thì trong phòng khách chỉ còn mỗi một mình cô.

Cô tìm khắp nơi cũng không thấy được anh, bó hoa tươi liền héo rũ trong tay.

Cô tưởng rằng tình yêu với anh cũng sẽ giống như bó hoa ấy dần dần héo rũ.

Không ngờ bây giờ nó đã nở hoa kết trái.

Không phải cuối cùng cô đã không bỏ anh sao?

Còn bây giờ cô vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ anh.

Một khúc đàn đã kết thúc, cô lặng lẽ lau nước mắt. "Dễ nghe lắm phải không? Bảo bối?"

Cô hỏi Nhạc Nhạc đã ngủ say trong lòng.

Như có linh cảm, Nhạc Nhạc nhăn mày, trả lời khẳng định với câu hỏi của cô rồi sau đó tiếp tục ngủ.

Cô liền bị chọc cười.

Cô cảm giác mình thật sự rất hạnh phúc.

Một lúc sau, Hoan Hoan đổi sang một khúc khác, tiếng đàn du

đương lại vang lên lần nữa.

Cô dựa vào ghế, cũng muốn nghỉ ngơi một lúc thì điện thoại lại rung lên.

Là mẹ gọi đến.

Bà bảo chú Mục muốn bọn họ cùng đi thương lượng việc thiếp mời và bữa tiệc.

Mẹ cô muốn cô cùng đi với bà.

"Vâng ạ, con sẽ đến tiệm mỳ rồi sau đó chúng ta cùng đi."

Cô nhỏ giọng nói xong cúp máy, ôm Nhạc Nhạc về phòng rồi dặn người giúp việc trông bé mới đi.

Trên đường đến căn hộ, ba mẹ đã quyết định sẽ mời bao nhiêu người, ước lượng cần bao nhiêu bàn.

Mẹ nói với cô: "Bảo Bảo, khi nào các con đến biệt thự Mục gia chào hỏi bà Mục vậy?"

Hôm nay sao toàn nhắc tới chuyện này?

Cố Bảo Bảo sợ ba mẹ lo lắng nên không nói chuyện xảy ra sáng nay.

"Tự Viễn nói sẽ sắp xếp thời gian, anh ấy còn chưa nói cho con biết."

Mẹ Cố có hơi lo nghĩ: "Sống cùng bà ấy sẽ khó lắm, mẹ sợ sau khi con kết hôn chịu uất ức thôi."

Cố Bảo Bảo cười nói: "Mẹ, mẹ đừng lo. Cho dù kết hôn thì con và Tư Viễn, còn cả con của bọn con đều ở lại biệt thự bây giờ, bình thường sẽ ít có cơ hội gặp bà ấy."

Nghe thế, mẹ Cố kinh ngạc nhìn cô: "Cái gì? Sau khi các con kết hôn không về căn biệt thự nhà họ Mục à?"

Nghe bà nói vậy, trong lòng Cố Bảo Bảo cũng có chút luống cuống.

Không có ai nói với cô là sau khi kết hôn sẽ trở về nơi đó!

Tư Viễn không nói, chú Mục cũng không!

Nếu trở về đó sống cùng cô Mục, Sơ Hàn thì quả thật cô rất lo lắng về cuộc sống sau này!

"Bảo Bảo!"

Mẹ Cố nhìn thấu được sự lo lắng của cô, khuyên can: "Chuyện này mẹ nói cũng không được, đến lúc đó xem ông Mục nói thế nào. Nhưng con là con dâu nhà người ta, nếu ông Mục hi vọng con và Tư Viễn quay về, con nhất thiết không được phản đối!"

Cố Bảo Bảo thở dài, chỉ có thể gật đầu.

Ai, trong lòng cô hi vọng chú Mục sẽ không đưa ra yêu cầu này.

Mặc dù có chút ích kỷ, nhưng nhớ tới thái độ của cô Mục và Sơ Hàn, trong lòng cô thực sự mờ mịt, rất sợ hãi.

***

Đến nơi thì chú Mục đã chờ bọn họ rồi.

Khách mà nhà họ Mục mời rất nhiều, sơ bộ cũng chừng hai trăm bàn.

Đây là tiệc đính hôn, phỏng chừng khi kết hôn thì khách sẽ chừng năm trăm bàn.

Không phải là thân thích và bạn bè của nhà họ nhiều mà là nhân viên của Mục Thị có tới mấy nghìn người.

Tổng giám đốc kết hôn, cho dù chỉ đến một nửa thì cũng có hai trăm bàn.

Mẹ Cố cười: "Ông Mục, nhà họ Mục đúng là gia đại nghiệp đại, chúng tôi chỉ cần chừng hai mươi bàn là đủ rồi."

"Được, được."

Mục Phong Minh cũng cười đồng thời ra hiệu cho trợ lý ghi lại.

Thương lượng đến chiều, người lớn liền nói đến chuyện bữa tiệc và sính lễ.

Cố Bảo Bảo ở một bên nghe mà trong lòng chỉ một mực cầu nguyện.

Nhưng hiển nhiên là lời cầu nguyện không có tác dụng quá lớn.

Sau khi mọi chuyện đều thương lượng xong, chú Mục còn nói: "Tôi có chuyện muốn thương lượng với Bảo Bảo một chút."

Cô cũng biết hôm nay tất cả mọi người đều cùng nghĩ đến một việc.

Chuyện quay về biệt thự Mục gia có lẽ gác qua một bên.

Chuyện chú Mục muốn nói nhất định là đến chào hỏi cô Mục.

Quả nhiên, ông đi thẳng vào vấn đề: "Bảo Bảo, tối mai chú sẽ về nhà ăn cơm, con cùng Tư Viễn và bọn nhỏ cùng đến được chứ?"

Cô có thể nói không sao?

"Chú Mục, Tư Viễn biết không ạ? Không nói trước với anh ấy, cháu sợ lại trùng với việc công ty của anh ấy."

Nói vậy chắc hẳn đã khá uyển chuyển rồi.

Mục Phong Minh cười. "Bảo Bảo, cháu là người thông minh. Nói cho cháu trước là để cháu đi khuyên Tư Viễn."

Cô không biết nói gì.

Mẹ Cố khẽ thở dài: "Quan hệ giữa Tư Viễn và bà ấy nhiều năm qua không có cải thiện gì sao?"

Mục Phong Minh lắc đầu. "Hơn hai mươi năm rồi."

Ông cũng không nhịn được thở dài: "Đừng nói tới quan hệ giữa nó và bà ấy, đến quan hệ ruột thịt với tôi mà nó còn luôn tỏ ra không quá thân thiện nữa."

Trong lòng Cố Bảo Bảo có chút khó chịu.

Anh có điểm nào là không quan tâm đến chú Mục chứ?

Anh là loại người chết vì sĩ diện, cái gì cũng để trong lòng.

"Chuyện năm đó tôi thật có lỗi với nó."

Mục Phong Minh đến bây giờ vẫn thấy áy náy không thôi.

Nhưng tính cách của ông giống Mục Tư Viễn, cái gì cũng giữ trong lòng.

Cho nên hiểu lầm vẫn luôn kéo dài.

"Ông đừng nói vậy."

"Chuyện đã qua nhiều năm rồi."

Mục Phong Minh mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại nhìn Cố Bảo Bảo: "Bảo Bảo, bây giờ Tư Viễn chỉ nghe cháu nói, cháu giúp chú khuyên nó đi. Căn nhà kia là do tổ tiên truyền lại, nó là con trưởng, về sau nó sẽ kế thừa mọi thứ ở nơi đó!"

Ông còn đặc biệt nhấn mạnh: "Đó không chỉ là tài sản mà còn là trách nhiệm nữa."

Chương 146: Xung đột nhỏ

Cố Bảo Bảo càng không biết nên nói gì.

Không nói trước Tư Viễn có nghe theo lời cô không, nếu lần này cô khuyên anh ngày mai về nhà ăn cơm thì chẳng khác nào đáp ứng sẽ dọn về đó sau khi kết hôn ư?

Nghĩ đến việc buổi sáng Hoan Hoan khóc kế lại với cô, cô thật sự không muốn đáp ứng.

"Bảo Bảo!"

Mục Phong Minh nhìn cô: "Thái độ phía bà ấy cháu không cần để ý đến, có chú đây rồi, nhà họ Mục còn chưa đến phiên bà ấy nói đâu."

"Chú Mục..."

Chẳng lẽ chuyện xảy ra lúc sáng chú ấy biết rồi?

Ông mỉm cười cho cô một đáp án khẳng định.

Cô nhìn ba mẹ, thở dài.

Thừa dịp người lớn đều ở đây, không bằng cô nói hết những lời trong lòng ra.

"Chú Mục, chuyện này lúc đầu cháu cũng không định nói gì."

Cô lấy dũng khí: "Nhưng nếu cô có thành kiến với Hoan Hoan Nhạc Nhạc, sau này chúng cháu thật sự sẽ rất khó chung sống."

Ba Cố và mẹ Cố đều không nói gì, bà Mục là hạng người thế nào bọn họ đều biết.

Trong lòng họ cũng mơ hồ hiểu vì sao Mục Phong Minh lại đưa Hoan Hoan chuyển sang căn hộ này ở.

"Bảo Bảo."

Mục Phong Minh thở dài. "Chẳng lẽ chú sẽ để Hoan Hoan Nhạc Nhạc chịu tủi thân hay sao?"

Ông hỏi ngược lại khiến Cố Bảo Bảo nghẹn lời.

Cô biết ông sẽ không làm thế. Nhưng... Suy nghĩ của cô rối loạn, không nghĩ ra được gì trong đầu.

"Chú Mục, cháu về nói chuyện với Tư Viễn trước, còn những chuyện khác thì để sau này chúng ta bàn bạc lại, chú thấy được không ạ?"

Không phải còn nửa năm nữa bọn họ mới kết hôn sao?

Biết được sự băn khoăn trong lòng cô, Mục Phong Minh không nói thêm nữa, mỉm cười gật đầu.

***

Từ lúc ra khỏi căn hộ, ba Cố một mực im lặng lên tiếng: "Bảo Bảo, con hãy về khuyên Tư Viễn đi."

Cố Bảo Bảo gật đầu.

Bất kể thế nào đi nữa thì bữa cơm ngày mai nhất định phải đi.

Ba Cố lại nói: "Gia đình nào mà không có mâu thuẫn? Con không thể trốn tránh, chạy trốn càng không phải một biện pháp lâu dài."

Cô im lặng không nói.

Ý của ba là bảo cô cố gắng hóa giải mâu thuẫn giữa Tư Viễn và người nhà sao?

Nhưng cô có năng lực ấy ư?

Cô thấy rằng dùng hết sức mình không để Hoan Hoan Nhạc Nhạc chịu bất cứ thương tổn gì đã khiến cô hài lòng rồi.

Cùng là phụ nữ và đã làm mẹ, mẹ lại càng hiểu tâm tình của cô, âm thầm nháy mắt với ba, bảo ông đừng nói nữa.

"Bảo Bảo."

"Chỉ cần làm những việc mình có khả năng làm, đừng suy nghĩ quá nhiều, biết không?"

"Con biết rồi mẹ."

Cô gật đầu, tiễn ba mẹ về rồi mới ngồi xe quay lại biệt thự.

Mấy ngày nay anh về rất sớm, lúc cô về đến nhà thì mới chỉ hơn năm giờ chiều. Vậy mà khi vào vườn hoa đã thấy anh và Hoan Hoan Nhạc Nhạc đang chơi xích đu.

Xích đu này giống như bàn đu dây có thể nâng lên rất cao, Hoan Hoan Nhạc Nhạc ngồi trên dây đu còn anh thì ở dưới đẩy.

Ba cha con chơi rất vui vẻ với nhau.

Cô mỉm cười.

Anh thấy cô liền đi tới, thò tay ôm eo cô.

"Em đi đâu đấy?"

Anh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn.

Cô không trả lời, mặt áp vào ngực anh. "Anh về sớm thế?"

Anh cúi đầu, đôi môi xít lại gần tai cô, thấp giọng nói: "Anh nhớ em."

Cô không muốn tin nhưng lại không nhịn được mỉm cười ngọt ngào.

"Anh Tư Viễn, anh làm vậy là không được. Mấy người trong ban giám đốc của công ty sẽ nói em làm hỏng việc của anh!"

Nói xong cô đẩy anh ra, chạy đến bên cạnh xích đu, tiếp tục đẩy giúp hai đứa bé.

"Mẹ, mẹ!"

Thấy mẹ về, hai bé đều vui mừng, cùng gọi to.

Những tiếng cười vui tai, giọng trẻ con dễ nghe khiến không khí buổi chiều càng rộn rã.

Cô nhất định phải ghi nhớ hạnh phúc này!

Cố Bảo Bảo tự nhủ, nhất định phải nhớ.

Về sau dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần nhớ lại những ký ức vui vẻ, cô tin rằng mình nhất định có thể tiếp tục bước đi!

***

"Chú thỏ con nhớ kỹ bài học này, về sau, bất kể thi chạy đua cùng loài vật nào, nó đều dùng hết sức chạy đến đích, không ngủ

quên trên đường nữa." Khép lại quyển truyện, đứa bé bên cạnh đã ngủ say.

Hôm nay bé chơi rất nhiều, ăn cơm xong còn ra vườn hoa chơi máy bay điều khiển từ xa cả đêm với ba.

Mỗi khi nghe truyện, Hoan Hoan cũng cố gắng nghe cho hết nhưng hôm nay cũng không gắng gượng nổi.

"Bảo bối ngoan!"

Cô cúi đầu hôn lên má mỗi đứa một cái. "Mẹ vĩnh viễn yêu các con."

Ra khỏi phòng bọn trẻ về phòng ngủ đã thấy anh đang nằm dựa vào thành giường, mỉm cười nhìn cô.

"Sao anh còn chưa ngủ?"

Tuy hỏi vậy nhưng trái tim cô đã đánh trống rồi.

Phải làm sao nói với anh về chuyện ngày mai đây?

"Vẫn còn sớm nên không ngủ được."

Nghe anh trả lời, cô ngồi xuống mép giường.

Phải nói ra, bằng không ngày mai bọn họ vắng mặt, chú Mục sẽ nghĩ thế nào?

"Em đang nghĩ gì thế? Không yên lòng à."

Mục Tư Viễn ôm cô từ phía sau, môi dính vào má cô: "Có phải

đang nghĩ đến anh?"

Đang nghĩ đến anh?

Cô vô thức gật đầu, cô đang nghĩ đến anh, nghĩ làm sao để nói với anh.

Thật sự đang nghĩ đến anh à?

Thấy cô gật đầu rồi lại ngây ra như phỗng, anh thấy nghi ngờ.

"Bảo Bảo."

Anh buông cô ra dịch tới ngồi phía trước, vừa chăm chú vừa lo lắng nhìn cô: "Có phải có chuyện gì không? Chiều nay em đã đi đâu? Mau nói cho anh biết."

"Anh Tư Viễn!"

Cô đặt tay mình vào tay anh, dịu dàng nói: "Hôm nay chú Mục mời ba mẹ em đi bàn chuyện thiệp cưới, em cũng đi."

Nghe vậy, anh lập tức hiểu ra gì đó: "Có phải ông già nói gì với em không?"

"Anh đừng gọi chú Mục như thế."

Cô đánh vào lòng bàn tay anh: "Sau khi đính hôn, em cũng phải gọi chú ấy là ba như anh mà."

Mục Tư Viễn lầm bầm hai tiếng, không nói lời nào.

"Anh Tư Viễn."

Cô hít sâu, có lấy dũng khí.

"Ngày mai... ngày mai anh dẫn em đi chào hỏi cô Mục được không?"

Anh nhướng mày: "Hôm nay ông già nói với em việc này?"

Anh có hơi tức giận, cầm lấy điện thoại: "Ông già hồ đồ rồi à? Thấy chỗ anh không nói được thì nói sang em?"

Nói xong anh đã tìm ra số của Mục Phong Minh chuẩn bị gọi.

Thấy vậy, Cố Bảo Bảo đương nhiên nhanh chóng ngăn cản.

Nhưng anh không nghe, thấy anh đã nhấn phím gọi đi, cô vừa tức vừa vội.

"Được rồi, anh gọi đi, gọi đi!"

Cô lên giọng. "Dù sao anh cũng muốn làm khó em mà!" Trong lòng bỗng dưng thấy tủi thân, nước mắt lại lăn xuống.

Cô xoay người sang chỗ khác, không muốn để ý tới anh.

Mục Tư Viễn sửng sốt, bất giác có chút bối rối.

"Bảo Bảo, anh không gọi, anh không gọi nữa!"

Anh vội vàng nói liên thanh.

Vì chứng minh lời mình, anh còn ném điện thoại đi khiến nó vang lên một tiếng "bịch".

"Em đừng khóc, đừng khóc mà!" Anh ôm lấy cô, đau lòng nói.

Cố Bảo Bảo lau nước mắt, không tin hỏi: "Thật sự không gọi nữa?"

"Thật đó, không gọi nữa!"

Anh rất cam đoan, chỉ kém không giơ tay lên thề.

Bộ dạng này thật giống như một học sinh làm sai chuyện phải viết bản kiểm điểm trước mặt giáo viên.

Cố Bảo Bảo nhịn cười, nói tiếp: "Vậy mai anh có về nhà ăn cơm không?"

Mục Tư Viễn nhíu mày, cắn răng: "Về!"

Nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức từ mưa sang trời quang: "Anh nói thật chứ?"

Anh bất đắc dĩ gật đầu. "Chuyện đã đồng ý với bà xã thì tất nhiên không thể nuốt lời."

Cuối cùng cô không nhịn được bật cười ra tiếng.

"Anh Tư Viễn, anh đừng có ra vẻ bị em ức hiếp nữa có được không?"

Cô cười khanh khách: "Anh là đàn ông đấy!"

"Nhưng rõ ràng vừa rồi em ức hiếp anh!" Mục Tư Viễn kháng nghị.

Anh lao tới đè cô xuống bên dưới.

"Bây giờ..."

Đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào cô: "Anh muốn ức hiếp lại!"

Bàn tay anh lại bắt đầu không an phận di chuyển trên da cô.

Cô thấy ngứa ngáy, không nhịn được cười, lập tức bị môi anh ngăn lại.

Hơi thở anh cuốn tới, cô chỉ thấy trong ngực đầy ắp vị ngọt.

Thực sự cô chưa từng nghĩ anh Tư Viễn sẽ vì cô mà thay đổi ý định.

Thật sự không ngờ tới...

***

Diện tích của biệt thự nhà họ Mục rộng hơn 3000 mét vuông, được xây theo kiểu cổ, trước sau đều là vườn hoa.

Ngay chính giữa có một đài phun nước, Nhạc Nhạc trông thấy rất phấn khích.

"Mẹ, nước, nước!"

Bé vui vẻ, đôi mắt tràn đầy ao ước. Đến nỗi bé còn muốn nhảy xuống để được nô đùa với dòng nước.

Cố Bảo Bảo sợ bé bị cảm, liền nói: "Nhìn là được rồi, Nhạc Nhạc không thể đến đó đâu nhé. Nếu bị ướt sẽ ốm đấy, mà ốm là cô y tá sẽ tiêm cho Nhạc Nhạc."

Tiêm!

Nhạc Nhạc nhăn mày, cái cổ rụt lại.

Mục Tư Viễn cười, khoát tay gọi người làm vườn đang cắt tỉa hoa, nói nhỏ mấy câu.

Cố Bảo Bảo dắt Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi phía sau không nghe rõ anh nói gì.

Nghe xong người làm vườn lập tức gật đầu chạy đi.

Bốn người bọn họ tiếp tục đi vào nhà.

Vừa lên trước bậc thang thì cửa đã mở ra.

Hai người hầu đi ra, cung kính gọi: "Thiếu gia, thiếu phu nhân! Tiểu thiếu gia!"

Bọn họ chia ra ôm Hoan Hoan Nhạc Nhạc, đi theo sau bọn họ vào nhà.

"Con chào cô!"

Hoan Hoan lễ phép chào, Nhạc Nhạc cũng bắt chước gọi: "Con chào cô!" Làm cho cả hai người giúp việc đều mắc cười.

Cố Bảo Bảo hỏi: "Xin hỏi chú Mục đã về chưa?"

Một người trả lời: "Lão gia đã về từ sớm, thực đơn hôm nay do chính ông ấy quyết định!"

Cô ngượng ngùng cười nói: "Thật làm phiền chú Mục quá."

Nói xong cô đến bên Mục Tư Viễn: "Anh xem, chú Mục rất tốt với chúng ta."

Mục Tư Viễn hừ mũi, không nói gì cả.

Lúc này mọi người đã vào đến phòng khách.

Mục Phong Minh đang đi xuống, bên cạnh là mẹ Sơ Hàn.

"Ông nội! Ông nội!"

Hoan Hoan Nhạc Nhạc chạy đến ôm lấy chân ông.

"Hai bảo bối!" Mục Phong Minh bóp má chúng rồi vòng tay ôm lấy cả hai.

"Úi chà, hai bảo bối ngày càng nặng rồi, ông sắp ôm không nổi nữa."

Ông cũng không để chúng gọi mẹ Sơ Hàn một tiếng bà nội đã ôm chúng đến phòng khách.

Mẹ Sơ Hàn biết ông đang giận chuyện hôm qua chạy đến tìm Cố Bảo Bảo, trong lòng giận nhưng không dám nói, chỉ có thể đi theo.

"Chú Mục."

Cố Bảo Bảo chào hỏi, cũng khẽ mỉm cười với bà ta: "Cô Mục!"

Mẹ Sơ Hàn hờ hững hừ một tiếng xem như đáp lại.

Đây là do có Mục Phong Minh, nếu không thì bà ta sẽ chẳng lý

tới Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo cũng biết nên cũng không tự khiến mình không vui, ngồi xuống bên cạnh Mục Tư Viễn.

"Bảo bối ngoan."

Mục Phong Minh đùa với Nhạc Nhạc. "Nói cho ông nội nghe, thời gian này con học nói được những gì rồi?"

Hoan Hoan cướp lời: "Ông nội, Nhạc Nhạc rất thông minh, học được nhiều lắm!"

Được anh trai khen, trong lòng Nhạc Nhạc hớn hở, gật đầu thật nhanh, bắt chước theo: "Rất nhiều, con nói rất nhiều!"

Bộ dạng nháy mắt như con vẹt học nói khiến ai nấy đều buồn cười.

Xem dáng vẻ mẹ Sơ Hàn thì hình như cũng muốn cười.

Có thể nghĩ đến thái độ trước đó của mình, bà ta vẫn cố đè lại, nhưng khóe mắt có hơi rung rung.

Thời điểm dùng cơm còn rất sớm, sau khi chơi cùng hai đứa trẻ một lúc, Mục Phong Minh liền nói: "Tư Viễn, theo ba vào thư phòng, ba có chút việc công ty muốn giao cho con."

Mục Tư Viễn không kiên nhẫn cũng không tình nguyện. Anh lo rằng sau khi mình vào thư phòng, mẹ Sơ Hàn không biết lại nói gì với Bảo Bảo. Nhưng chuyện của công ty dù sao cũng quan trọng.

Cố Bảo Bảo cũng thúc giục anh: "Anh mau đi đi."

Anh đành phải gật đầu: "Anh sẽ ra ngay." Nói xong anh vỗ lên tay cô mới đứng dậy theo Mục Phong Minh vào thư phòng.

Cố Bảo Bảo vươn tay ra với hai đứa bé: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc, đến chỗ mẹ nào!"

Cô nghĩ trong lòng nếu không thì đưa hai đứa ra vườn hoa chơi một lúc.

Không "xung đột chính diện" với mẹ Sơ Hàn thì chắc cũng chẳng có chuyện gì đâu.

Hoan Hoan Nhạc Nhạc vừa đến cạnh cô, một giọng nữ sắc bén đột ngột truyền vào từ cửa.

"Ai cho rút nước ở đài phun nước vậy?"

Là Mục Sơ Hàn, giọng nói đầy giận giữ, âm lượng lại rất lớn.

Nhạc Nhạc sợ hết hồn, vội bịt chặt hai tai.

Miệng bé kêu: "Mẹ, quái thú, quái thú!"

Cố Bảo Bảo nhanh chóng ôm lấy bé, nhỏ giọng an ủi: "Không phải đâu, Nhạc Nhạc ngoan, đừng sợ đừng sợ."

Mẹ Sơ Hàn đứng lên. "Hô to gọi nhỏ cái gì thế hả?"

Nghe tiếng, Mục Sơ Hàn vẫn lớn tiếng trả lời như trước: "Mẹ, ai to gan lại đi bảo người làm vườn rút hết nước ở đài phun nước vậy, đàn cá con mang về từ Pháp đều chết khát cả rồi!"

Cô ta đi vào phòng khách lập tức thấy ngay Cố Bảo Bảo và hai đứa bé.

Mắt cô ta xoay chuyển, chỉ vào Cố Bảo Bảo nói: "Cố Bảo Bảo, nhất định là chuyện tốt do cô làm đúng không? Là cô đã bảo người làm vườn rút nước!"

Cô ta càng nói càng quả quyết: "Chỉ có cô dặn thì người làm vườn mới không dám nói với tôi!"

Cố Bảo Bảo chẳng hiểu ra làm sao: "Sơ Hàn, chị... em nói gì đó?"

Từ lúc cô đến đây chưa từng nói chuyện gì với người làm vườn!

Chờ đã...

Người làm vườn!

Cô nghĩ lại, vừa rồi Tư Viễn có nói gì đó với người làm vườn.

Nghe xong người làm vườn lập tức chạy đi.

Mà trước đó Nhạc Nhạc nói muốn ra chơi bên cạnh đài phun nước...!

Cô hiểu ra được chút ít, liền nói: "Sơ Hàn, xin lỗi. Chị sợ Nhạc Nhạc chơi trong ao nên mới bảo người làm vườn đi rút nước. Em đừng giận, chị không biết là trong đó có cá..."

Tư Viễn làm cũng không khác gì cô làm.

Hơn nữa cô nhận chuyện này, quan hệ giữa Tư Viễn và Sơ Hàn sẽ không ngày càng bất hòa nữa.

"Thật sự là cô, Cố Bảo Bảo!"

Nhưng cô còn chưa nói xin lỗi xong, Mục Sơ Hàn đã gào lên: "Cô tưởng cô là ai hả, cô đến nhà tôi là muốn khiến nhà tôi gà chó không yên có phải không?"

Sắc mặt Cố Bảo Bảo không nén nổi tức giận. "Sơ Hàn, sao em lại nói như thế, chị... ý chị không phải như thế."

"Vậy cô có ý gì?"

Mục Sơ Hàn lạnh lùng nhìn cô: "Bây giờ cô vẫn chưa phải thiếu phu nhân mà đã diễu võ dương oai thế này, đợi sau khi cô vào cửa thì tôi còn đường sống sao?"

Thấy cô ta càng nói càng hăng say, mẹ Sơ Hàn nhìn như thờ ơ lạnh nhạt nhưng trong lòng nói không chừng đã sớm nở hoa.

Ngược lại Cố Bảo Bảo thì lo lắng.

Cô không muốn để Hoan Hoan Nhạc Nhạc nghe được những câu này.

Vì vậy cô liền chuyển đề tài: "Sơ Hàn, mấy con cá em mang về từ Pháp không sao chứ? Chị sẽ bảo người làm vườn mở nước lại!"

"Mở cái gì mà mở!"

Mục Sơ Hàn cả giận nói: "Mấy con cá kia của tôi đều sống dở

chết dở hết rồi."

"Vậy..."

Cô nghĩ một chút. "Vậy em nói cho chị biết đó là loài cá gì, chị sẽ nghĩ cách mua cho em được không?"

"Đền sao?"

Mục Sơ Hàn cười lạnh lùng: "Cố Bảo Bảo, cô có đền nổi không?"

Cô ta quan sát từ đầu tới chân Cố Bảo Bảo: "Tôi thấy đến quần áo giày dép cô còn không mua nổi..."

"Em muốn bao nhiêu?"

Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên cắt đứt lời cô ta.

Mọi người sửng sốt cùng quay lại thì thấy Mục Tư Viễn không biết đã ra khỏi thư phòng từ lúc nào.

Thật ra thì giọng của Mục Sơ Hàn rất lớn, bọn họ trong thư phòng không muốn nghe cũng không được.

"Anh... Anh..."

Mục Sơ Hàn sợ anh nhất nên liền ngậm miệng: "Em chỉ... nói chơi với cô ta thôi!"

"Anh không có nói chơi với em!"

Giọng anh vẫn lạnh lùng như cũ: "Em muốn bao nhiêu, em ra ra

giá đi! Đừng nói Mục Tư Viễn anh thiếu tiền của em!"

Thấy thế, mẹ Sơ Hàn lập tức đẩy cô ta, nói: "Con đó, suốt ngày chỉ biết hồ nháo, còn không mau xin lỗi anh con đi!"

Chương 147: Em là vợ anh

"Không cần!" Mục Tư Viễn giơ tay cắt ngang lời Mục Sơ Hàn muốn nói.

"Tư Viễn." Mục Phong Minh bước ra. "Con biết tính tình em gái con mà, trước giờ nó toàn nói những lời vô tâm, không biết suy nghĩ, con hà tất phải so đo với nó!"

Mục Tư Viễn cười lạnh lùng. "Con không hề so đo!"

Ánh mắt anh nhìn Mục Sơ Hàn, thực ra là có ám chỉ điều gì khác: "Tất cả người nhà họ Mục, tốt nhất nên nước sông không phạm nước giếng, mọi người sống yên ổn với nhau, bằng không đừng trách tôi trở mặt!" Anh ôm Hoan Hoan Nhạc Nhạc, lại gọi: "Bảo Bảo, chúng ta đi!"

Anh nói đi là đi luôn.

"Tư Viễn!"

Mục Phong Minh vội vàng gọi anh lại, cây ba - toong rơi cả xuống đất.

Cố Bảo Bảo nhìn ông lại nhìn Mục Tư Viễn, lập tức đuổi theo.

"Tư Viễn."

Cô kéo anh lại, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Ăn cơm xong rồi hẵng

đi."

"Da mặt đã xé rách cả rồi còn ăn uống gì nữa?"

Cố Bảo Bảo đành phải xoay lại chào Mục Phong Minh rồi hấp tấp đi theo anh.

Trái tim trẻ con rất mẫn cảm, huống hồ là hai đứa bé thông minh như Hoan Hoan Nhạc Nhạc!

Chúng đều nhìn ra tâm tình ba mẹ không tốt, cho nên ngồi im trên xe.

Bất chợt tâm tình tốt của ba quay lại, còn nhìn chúng cười nói: "Hôm nay cô giúp việc nhất định chưa làm cơm cho chúng ta rồi, hay cả nhà cùng ra ngoài ăn nhé được không?"

Hoan Hoan còn chưa biết nói gì thì Nhạc Nhạc đã giơ tay: "Vâng, ba thật tốt!"

Mục Tư Viễn tiếp tục hỏi: "Vậy Hoan Hoan Nhạc Nhạc muốn ăn gì nào?"

"Pizza!"

Lần này Hoan Hoan đoạt lời trước. Nhạc Nhạc gật đầu.

Được rồi, pizza thì pizza, yêu cầu của bé không cao đâu!

Bầu không khí trong xe lại trở nên náo nhiệt.

Cố Bảo Bảo mỉm cười nhìn bọn họ.

Nếu anh đã đổi đề tài, cố gắng không để bọn trẻ lưu lại ám ảnh trong lòng thì sao cô còn phải giữ gương mặt khổ sở nữa?

Ăn xong, bọn họ lại đến sân chơi gần đó chơi một lúc.

***

Sau khi về nhà tắm rửa sạch sẽ, bọn trẻ con đều mệt mỏi nên ngủ say.

Cố Bảo Bảo bỏ quyển truyện xuống, nhìn đồng hồ mới chỉ tám rưỡi.

Trước đó anh một mực ngồi trong thư phòng xử lý công việc, chắc bây giờ vẫn còn trong đó!

Cô than nhỏ, nhẹ nhàng đi đến phía trước cửa sổ.

Những ngôi sao trên bầu trời đêm nay rất đẹp, trong vườn hoa yên tĩnh u nhã, có một người ngồi một mình trên xích đu.

Cô tập trung nhìn kỹ thì thấy đó là anh.

Bóng anh trông có vẻ cô đơn, trái tim cô khẽ đau nhói.

Có phải cô làm chưa tốt mới khiến anh lựa chọn ngồi u sầu một mình?

Cô nhẹ nhàng ra đó nhưng không dám tới gần: "Anh Tư Viễn."

Anh xoay đầu lại, khẽ mỉm cười: "Hai đứa ngủ rồi à?"

"Qua đây nào!"

Xác định anh thật sự cần cô, cô mới cười gật đầu, ngồi vào lòng anh.

"Anh Tư Viễn."

Cô vuốt ve trái tim anh hỏi: "Có phải anh không vui vì chuyện hôm nay?"

"Đều tại em không tốt, không thể hòa giải tốt quan hệ của anh với Sơ Hàn!"

Anh tiếp lời cô: "Em biết là tốt rồi!"

Cô tưởng anh đang trách mình, nào ngờ lại phát hiện ý cười trong mắt anh.

"Anh Tư Viễn?"

Mục Tư Viễn bóp mũi cô. "Em đó, thật ngốc quá! Bị người ta ức hiếp lên tới đầu rồi còn không biết đánh trả sao?"

"Em..."

Cô ngượng ngùng cúi đầu, ngập ngừng nói: "Dẫu sao đó cũng là em gái anh, em..."

"Nó là em gái anh."

Mục Tư Viễn hiểu ý cô, nói tiếp: "Cho nên em là chị dâu của nó! Người ta không phải nói chị dâu như mẹ à? Sao em không lấy ra chút tư thái để dạy bảo nó?"

Dạy bảo cô ấy?

Cô lắc đầu không chút suy nghĩ.

Cô chỉ cầu mình và Sơ Hàn sống yên ổn với nhau, cô có thể dạy bảo cô ấy được sao?

"Vì sao lại lắc đầu?"

Anh nhìn cô như hận không thể biến sắt thành thép.

Cô khổ sở nhíu mày: "Em không dạy bảo người bao giờ, với lại... em nào dám dạy bảo cô ấy? Cô ấy có thể sống hòa bình với em thì em đã cám ơn trời đất rồi!"

Đây là lời thật lòng của cô. Tuy cô lớn hơn Sơ Hàn hai tuổi nhưng từ nhỏ đến lớn cô toàn bị Sơ Hàn lớn tiếng bắt nạt, hai người chưa từng sống tốt với nhau.

Ngẫm lại thái độ của Sơ Hàn với Trịnh Tâm Du thì hai người đó như chị em tốt vậy.

"Anh Tư Viễn."

Nghĩ tới đây, cô lại có chút áy náy: "Em xin lỗi. Em sẽ không cầu người nhà anh thích em nữa, cũng sẽ không gây thêm phiền phức đến cho anh!"

Mục Tư Viễn mím môi bất đắc dĩ.

Anh nói với cô nhiều như vậy chẳng lẽ chỉ vì một câu nói này của cô?

"Bảo Bảo! Em nghe anh nói đây!"

Hôm nay anh nhất định phải cho cô thấy rõ thái độ của mình, bằng không về sau cô sẽ còn tiếp tục chịu đựng bị người khác ức hiếp mà không dám nói!

"Không phải em không dạy bảo được người ta mà là em không tự tin với bản thân có đúng không?"

Cô hơi sững sờ.

Suy nghĩ kỹ thì lời anh lại có chút đạo lý.

"Anh hỏi em, nếu hôm nay người bị bắt nạt là anh, em có đứng ra không?"

Câu hỏi trực tiếp thật!

Cô cười, hỏi ngược lại: "Anh nói em có thể không?"

Anh nghiêm túc gật đầu: "Em nhất định sẽ. Dù là anh hay Hoan Hoan Nhạc Nhạc, em đều sẽ đứng ra!"

Vuốt lại mái tóc rối xù của cô, anh dịu dàng nói: "Khi đó em sẽ liều lĩnh xông lên giúp bọn anh ngăn cản thương tổn. Em biết mình là vợ anh, là mẹ của Hoan Hoan Nhạc Nhạc cho nên cảm thấy đó là lẽ đương nhiên."

Anh phân tích rất đúng, cô gật đầu, lại hỏi: "Chẳng nhẽ em không nên làm vậy?"

Anh mỉm cười: "Ý anh là em không thể chỉ vào những lúc đó mới ý thức được thân phận của em, em luôn phải nhớ kỹ thân phận mình là ai!"

"Thân phận của em!"

Cô có thân phận gì?

Thân phận của cô với điều anh nói thì có quan hệ gì!

Thấy bộ dạng hoang mang của cô là biết cô còn chưa nghĩ thông suốt.

"Em đó!"

Anh đành phải nói: "Bây giờ thân phận quan trọng nhất của em là vợ chưa cưới của Mục Tư Viễn, thiếu phu nhân nhà họ Mục, nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Mục!"

A!
Hóa ra anh nói tới việc này?

Mặt cô phiếm hồng nhưng vẫn nghi hoặc.

Thân phận như thế có quan hệ gì với câu nói trước đó của anh?

"Em ngốc thật hay giả vờ vậy?"

Mục Tư Viễn cuống cuồng. "Em có thân phận như vậy thì khi ở nhà họ Mục không thể để ai bắt nạt được! Nếu có người không tôn trọng em thì em hãy lấy dáng vẻ của thiếu phu nhân ra, em hiểu chưa?"

Lấy dáng vẻ của thiếu phu nhân!

Nghe anh nói mà như đang nghe lời thoại trong phim truyền hình

cỗ trang vậy!

Cô cười khúc khích: "Anh Tư Viễn, giờ là thời đại nào rồi mà anh còn nói như vậy?"

Cô vòng tay qua cổ anh: "Anh Tư Viễn, em không cần, em chỉ cần có thể chung sống với anh, Hoan Hoan Nhạc Nhạc là đủ rồi."

Lời cô thật khiến người ta dở khóc dở cười, lại khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Anh không còn lời nào để nói: "Nếu có người phụ nữ nào đến quấy rầy anh, em cũng phải dùng thân phận của mình đuổi bọn họ ra khỏi cửa biết không?"

Nghe vậy, trong ánh mắt cô xẹt qua một tia lo ngại.

"Anh Tư Viễn."

Cô không chắc chắn hỏi lại: "Anh nói... Từ nay về sau, em có thể... sử dụng độc quyền thân phận này?"

Đây là điều từ trước đến nay cô không dám nghĩ.

Sự dè dặt của cô khiến anh yêu thương. "Chẳng lẽ em muốn chia sẻ chồng em với người phụ nữ khác?" Anh hỏi ngược lại.

Cô lập tức lo lắng lắc đầu, cô không muốn chút nào.

Thấy được lo lắng trong mắt cô, cuối cùng anh cũng nở nụ cười.

"Vậy là được rồi! Về sau em phải luôn ghi nhớ, em là vợ của

Mục Tư Viễn, không thể để kẻ khác bắt nạt em, cũng không thể để người phụ nữ khác đến quấy rầy anh, hiểu chưa?"

Cô gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Anh vỗ lên đầu cô: "Vậy bây giờ em nói câu này đi - Mục Tư Viễn là của tôi, tôi là vợ của Mục Tư Viễn!"

Nói câu này?!
Cô há hốc mồm, còn chưa kịp thốt ra thì mặt đã đỏ bừng.

Nói thầm trong lòng là được rồi, sao còn phải nói ra!

"Anh Tư Viễn..."

Cô thương lượng với anh: "Em hiểu rồi mà, đừng bắt em nói có được không?"

"Nhất định phải nói."

Anh rất khăng khăng: "Còn phải nói liên tục ba lần."

Như thế thì bé con mơ mơ hồ hồ này mới nhớ kỹ được!

Cô le lưỡi, xem ra cô trốn không thoát rồi!

Thế là cô buộc phải nói từng câu từng từ: "Anh Tư Viễn... là... của..."

Kỳ quái, mấy từ đằng sau càng nói tim cô càng đập nhanh hơn, cuối cùng thành ra lắp bắp: "Tôi là... vợ của anh ấy!"

Không biết làm sao, câu tiếp theo cô đành ăn bớt.

Anh nhíu mày: "Không được, nói nhỏ quá, nói lớn chút nữa!"

Cái gì hả!

Cô kháng nghị lại bị ánh mắt anh gạt bỏ.

Cuối cùng cô phải nói lại: "Anh Tư Viễn là của tôi, tôi là vợ... anh ấy!"

Lần này thuận miệng hơn nhiều.

Khóe môi Mục Tư Viễn nhếch lên: "Lặp lại lần nữa, đến khi nào em hết lắp bắp mới thôi!"

Thấy vẻ mặt không tình nguyện của cô, anh còn nói: "Trừ phi trong lòng em không muốn như vậy, em không yêu anh nên em mới không muốn nói."

Gì đó!

Uy hiếp người khác!

Cô không đếm xỉa đến nữa, hít sâu một hơi: "Anh Tư Viễn là của tôi, tôi là vợ anh ấy!"

Như thế lớn rồi chứ!

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, giọng nói cô vang vọng khắp vườn hoa, có lẽ ngay cả người giúp việc trong biệt thự cũng nghe thấy.

Anh lúc này mới mỉm cười hài lòng: "Tạm được. Sau này đã biết phải làm gì rồi chứ?"

Cô gật đầu, mặt đỏ bừng.

Anh cười yêu chiều: "Về sau nếu còn có người bắt nạt em, em hãy lẩm nhẩm những câu này trong lòng, sau đó nhất định phải đánh trả, không thể nén giận, hiểu chưa?"

Hiểu rồi!

Nhưng thế không phải cổ vũ cô làm một người phụ nữ đanh đá à?

Còn có người đàn ông như vậy nữa ư!

Tuy nhiên trong lòng cô sao lại thấy ngọt như mía lùi thế này?

"Anh Tư Viễn!"

Anh đã nói xong lời muốn nói, giờ đến lượt cô.

"Hôm nay chúng ta cứ bỏ về như vậy, chú Mục nhất định rất đau lòng."

Anh hừ mũi: "Ông già bảo anh về gặp người đàn bà kia, tất nhiên sẽ ngờ đến kết quả ấy! Như thế cũng tốt, sau này ông ấy sẽ không để anh về nữa, anh cũng không muốn chạm mặt bà ta!"

Không về nữa?

"Nhưng chú Mục nói, đó là đất của tổ tiên nhà họ Mục, anh phải về kế thừa!"

Ngẫm lại cũng rất có lý, mảnh đất của tổ tiên nhất định phải truyền cho con cháu, không thể vô duyên vô cớ để trống không

được!

Mục Tư Viễn cũng biết, tạm thời không nói lời nào, nghiêng đầu nhìn ngôi biệt thự ở phía sau.

"Anh Tư Viễn, anh làm sao thế?"

Cô lo lắng hỏi.

Anh lắc đầu: "Bảo Bảo, em có biết vì sao anh muốn ở lại căn biệt thự này không?"

Ngôi biệt thự này đã có hơn hai mươi năm, thiết kế hay thời thượng cũng không bằng những biệt thự bây giờ. Nhưng anh vẫn kiên trì ở lại, còn bảo cô và bọn nhỏ qua ở cùng.

Bởi vì...

"Đây là ngôi biệt thự mà mẹ để lại cho anh!" Anh nói.

Cô có hơi giật mình: "Bác gái?"

Anh gật đầu, trên gương mặt hiện lên nụ cười đau buồn: "Mẹ anh khi đó đã biết ông già sẽ lấy vợ mới, bà sợ anh bị mẹ ghẻ ức hiếp cho nên dùng tiền để dành của mình mua cho anh. Bà sợ con trai mình phải chịu uất ức, có ngôi nhà này rồi chí ít sẽ không đến mức là không có chỗ ở cố định!"

"Hơn nữa giá trị của căn nhà được tăng lên, nếu tương lai anh cần dùng tiền có thể đem nó đi bán."

Cố Bảo Bảo gật đầu. "Bác gái suy nghĩ thật chu đáo."

"Nhưng anh Tư Viễn, chú Mục sẽ không để anh chịu uất ức đâu đúng không?"

Chẳng những không để anh chịu uất ức, còn giao cả tập đoàn Mục Thị lại cho anh.

Sắc mặt Mục Tư Viễn phức tạp, hỏi ngược lại: "Anh biết mẹ anh luôn phù hộ cho anh, bà khiến người đàn bà kia sinh con gái, nếu bà ta sinh con trai, tình hình bây giờ của anh thế nào, ai mà biết?"

Cố Bảo Bảo nghe xong vô cùng lo sợ.

Cổ Tín Dương chỉ là một việc nhỏ, còn việc tranh quyền chân chính giữa anh em con nhà giàu cô mới chỉ thấy được trên TV.

Nghĩ đến những khả năng đó có thể xảy ra trên người anh, trái tim của cô lại bị treo lên.

"Anh Tư Viễn, anh đừng nói vậy, sự việc đã định sẵn rồi, vị trí của anh không ai có thể chạm vào!"

Cô nói nghiêm túc: "Hơn nữa, nói đến chuyện năm đó, chú Mục vẫn cảm thấy có lỗi với anh. Chú ấy đối tốt với Hoan Hoan Nhạc Nhạc như thế, có lẽ một nửa nguyên nhân là muốn đền bù cho anh đấy."

"Đền bù?"

Anh lặp lại, không nhịn được hỏi: "Nếu đã lưu lại vết thương, sau khi đền bù rồi thì vết thương đó có thể lành lại được sao?"

Giọng điệu của anh như đang nói một mình, lại như đang hỏi cô.

"Anh Tư Viễn."

"Có những vết thương sẽ không thể lành lại, nhưng chúng ta có thể lựa chọn quên nó đi."

Trong mắt anh cất chứa cả nỗi buồn và sự áy náy.

Anh vòng tay ôm lấy cô: "Vậy những vết thương anh tạo ra cho em đâu? Em có thể quên sao?"

Nước mắt như được gió xuân thổi bay, mang theo hơi ấm hạnh phúc.

Cô đặt tay lên ngực, trịnh trọng nói cho anh biết: "Những vết thương đó không phải đã bị quên lãng, chúng có thể khỏi hẳn, hơn nữa còn đang lành miệng."

"Bảo Bảo!"

Anh ôm chặt cô vào lòng.

"Cám ơn em!"

Cô lắc đầu: "Anh Tư Viễn, anh thử đi, anh cũng có thể làm được."

Anh cũng có thể?!

Anh cười khổ lắc đầu lại gật đầu: "Anh cũng không biết có được hay không. Nhưng vì em, anh sẽ thử."

"Thật chứ?"

Cô ngẩng lên, vui vẻ nhìn anh.

"Thật!"

Anh cam đoan. Sau đó cúi đầu hôn lên trán cô, ghi dấu lời thề của anh.

***

Đêm đã khuya, bên trong biệt thự nhà họ Mục, phòng của chủ trên tầng ba vẫn sáng đèn.

Sau khi Mục Tư Viễn nổi giận đùng đùng bỏ đi, Mục Phong Minh cũng rời khỏi biệt thự.

Cả căn nhà lớn như vậy chỉ còn nhóm người giúp việc và hai mẹ con Mục Sơ Hàn.

Lúc này, Mục Sơ Hàn vẫn đang bực tức trước mặt mẹ: "Mẹ, mẹ cứ để mặc anh lấy người phụ nữ bán mỳ vằn thắn kia à?"

Mẹ Sơ Hàn bị cô ta làm cho nhức đầu. "Con đừng nói nữa!"

Bà ta khoát tay, ý bảo con gái mau về phòng đi.

"Mẹ!"

Mục Sơ Hàn sao có thể bỏ qua đơn giản thế: "Mẹ nghĩ cách đi!"

"Mẹ có thể nghĩ ra cách gì?"

Mẹ Sơ Hàn đỡ trán, bất đắc dĩ nói: "Ba con hôm qua đã cảnh cáo mẹ, không được đi tìm con bé kia gây phiền phức nữa, mẹ dám

làm trái ý ba con sao?"

"Mẹ không muốn nó vào cửa là vì mẹ xem thường nó. Mẹ không hiểu, con lớn lên từ bé với nó mà làm sao lại ghét nó đến thế?"

"Bởi vì cô ta làm người khác chán ghét!"

Mục Sơ Hàn oán hận: "Mẹ xem đi, đáng nhẽ anh và chị Tâm Du là một đôi, chính vì cô ta chen vào mới bị chia rẽ!"

"Tâm Du?"

Mẹ Sơ Hàn lắc đầu: "Ngược lại mẹ chẳng thấy anh con có thể có gì với nó! Được rồi, được rồi, con mau đi ngủ đi, đừng quấy rầy mẹ!"

Bà ta biết rõ chính mình, nói là xem thường Cố Bảo Bảo nhưng trong lòng thực ra lại ghen ghét nhiều hơn.

Ghen ghét vì cô có thể nhận được dây chuyền của tổ tiên truyền lại, hơn thế còn sinh ra được hai đứa con trai.

Còn trong lòng con gái bà ta nghĩ gì, bà a có thể đoán được một ít, nhưng bà ta không có hứng thú làm những chuyện ấu trĩ với con gái.

"Mẹ, con biết ngay mẹ không thương con gì hết! Hừ!"

Mục Sơ Hàn giậm chân, xoay người chạy đi.

Mẹ không giúp cô ta thì cô ta tự có cách!

Cô ta lấy điện thoại gọi cho Trịnh Tâm Du.

Một tiếng sau, chiếc xe thể thao mui trần phóng thẳng đến cửa quán bar Lucy.

Thời điểm lúc này đã rất muộn nên trên phố cũng không còn chỗ đỗ xe, chỉ còn mỗi vị trí này trống.

Nói là chỗ trống cũng chỉ là khe hở giữa xe máy và một chiếc xe con có rèm mà thôi, hoàn toàn không thể đỗ được.

Nhưng Mục Sơ Hàn lại không thấy thế.

Cô ta lao thẳng xe vào gạt bay chiếc mô tô màu xanh nhạt ra mấy mét, sau đó gượng gạo đỗ xe lại!

Chương 148: Thêm cà phê

Bảo an đứng ở cửa thấy vậy cũng không khỏi lè lưỡi, vội chạy vào bên trong.

Hắn chạy qua hành lang dài, cuối cùng tìm được người muốn tìm trong một phòng trống.

Một cô gái nằm trên thảm đang loanh quanh tìm thứ gì đó!

"Tuế Tuế!"

"Xe cô bị người ta tông vào kìa!"

"Cái gì?"

Cô gái được gọi là Tuế Tuế ngẩng đầu lên.

Bề ngoài cô gái mười tám tuổi, có khuôn mặt xinh đẹp khiến

người người ca ngợi.

Tuy lúc này lớp trang điểm đã bị lau sạch nhưng không cách nào che đậy được vẻ rực rỡ từ cô gái.

"Ai làm?"

Cô gái giận dữ vừa hỏi vừa theo tay bảo an ra ngoài.

Tới cuối hành lang thì đúng lúc thấy Mục Sơ Hàn đi lên lầu hai.

"Là cô ta, chính là cô ta!" Tay bảo an nói.

Thấy cô ta đi vào phòng số 15, Tuế Tuế lạnh lùng nheo mắt lại.

Mục Sơ Hàn vào phòng đã thấy Trịnh Tâm Du ở đó.

Không chỉ tới mà cô ta cũng đã uống hết hai bình rượu, mặt đỏ hồng.

"Cô làm sao thế? Tâm tình không tốt à?" Cô ta ngồi xuống cạnh Trịnh Tâm Du hỏi.

Trịnh Tâm Du cười nhạt không trả lời.

Hôm qua cô ta về nhà liền nghe mẹ nói công ty không chống đỡ nổi nữa, có thể sẽ phải làm thủ tục phá sản.

Cô ta còn chưa kịp kinh ngạc thì ba đã đi ra từ thư phòng, la mẹ cô ta: "Bà nói lung tung gì thế, đừng có nói những lời nhảm nhí đó!"

Mẹ khổ sở nhìn cô ta rồi lại nhìn ba, thở dài, xoay người vào

phòng.

Cô ta không tin mẹ nói lung tung, cho nên tối đó thừa dịp ba ra ngoài, cô ta liền hỏi mẹ mọi chuyện.

Mẹ mới nói cho cô ta, chuyện của cậu cho tới giờ còn chưa bị lộ ra cho nên ba muốn tiếp tục chống đỡ, không muốn ra thông báo phá sản.

Nhưng nếu chuyện của cậu lộ ra, công ty sẽ bị ép phải làm thủ tục phá sản, bảo đảm lợi ích của công ty chủ nợ.

Hóa ra chuyện đã lâm vào tình trạng nguy hiểm như thế!

Ngẫm lại hạnh phúc của Cố Bảo Bảo, ngẫm lại tình cảnh của chính cô ta, tâm tình cô ta có thể tốt được sao?

Mục Sơ Hàn nào biết nhiều như thế, chỉ nói: "Tâm Du, tôi đến uống cùng cô. Đừng nghĩ đến Cố Bảo Bảo chết tiệt kia nữa, cô ta đúng là đê tiện vô sỉ, còn chưa vào cửa nhà tôi đã khiến nhà tôi náo loạn cả lên!" Cô ta cực kỳ tức giận nói chuyện đã xảy ra.

Nghe đến Mục Tư Viễn thậm chỉ cả bữa cơm cũng không ăn đã đưa Cố Bảo Bảo và hai đứa bé đi, tay đang nắm ly rượu của Trịnh Tâm Du run rẩy.

Vì sao?

Vì sao bọn họ đều đối tốt với Cố Bảo Bảo như thế?

-- Cô muốn làm gì tôi không xen vào, nếu cô dám làm tổn thương Bảo Bảo thì đừng có trách tôi -- Những câu nói của Văn Hạo lại văng vẳng bên tai cô, cô ta vừa đau đớn vừa ghen ghét nâng ly

rượu lên uống cạn.

"Cốc cốc..."

Lúc này, cửa bị đẩy ra, một cô gái ăn mặc thiếu vải, tư sắc cũng thuộc loại không vừa bưng khay vào.

Hai người kỳ quái nhìn nhau, hình như là vũ công ở quầy bar, sao lại chạy đến chỗ bọn họ?

Nghe cô gái kia nói: "Đây là cà phê cho hai vị!"

Hóa ra là phục vụ.

Mục Sơ Hàn châm biếm: "Sao thế, bây giờ ngay cả phục vụ cũng trang điểm vậy để kiếm thêm thu nhập à?"

Trịnh Tâm Du không lên tiếng, chuyện không liên quan đến cô ta, từ trước đến nay cô ta đều không xen vào.

Phục vụ kia cũng không nói gì, bỏ đồ trên khay xuống rồi ra ngay.

Ai cũng không thấy khi cô gái xoay người thì trên môi xuất hiện nụ cười lạnh.

Cô gái đó chính là Tuế Tuế kia.

Cô đã chạy ra ngoài xem, cũng may xe máy cô chất lượng tốt, chỉ bị hư hại mấy linh kiện, bằng không...

Hừ!

Cô sẽ không để Mục Sơ Hàn chịu khổ chút ít này thôi đâu!

Cô đi xuống lầu, trả lại khay cho người phục vụ thì thấy tay bảo an kia đi tới.

"Tuế Tuế, cô bỏ thứ đó vào rồi à?" Hắn lo lắng hỏi.

Tuế Tuế nhíu mày: "Tất nhien! Tôi bỏ vào liều lượng gấp đôi, còn sợ cô ta không đổ!"

Nghe vậy hắn càng sốt ruột: "Lần này nguy rồi! Tôi vừa hỏi thăm rõ ràng xong..."

Hắn xít lại gần tai cô nói nhỏ: "Cô ta là em gái của tổng giám đốc tập đoàn Mục Thị đó!"

Nếu ngày sau cô ta làm khó dễ, cô gái từ bên ngoài tới như Tuế Tuế làm sao chọc nổi?

Cô gái nghe xong, cặp mắt xinh đẹp lại sáng lên: "Anh nói là tổng giám đốc của tập đoàn Mục Thị? Mục Tư Viễn đó hả?"

Tay bảo an sửng sốt: "Cô... cô quen à?"

Tuế Tuế cười rộ lên: "Anh nếu nói đến người khác có lẽ tôi còn sợ, chứ nếu nói đến anh ta thì tôi còn lâu mới sợ!"

Nói xong, cô như không có chuyện gì đi sang phòng KTV bên kia.

***

Uống thêm ly nữa, trong lòng Trịnh Tâm Du đã có quyết định, cô ta bỏ ly rượu xuống.

"Sơ Hàn, cô ghét Cố Bảo Bảo như vậy thật sao?"

Mặc dù là câu hỏi nhưng ánh mắt cô ta lại không nhìn Mục Sơ Hàn.

Cô ta chăm chú nhìn bức tường màu xám của căn phòng, làm như thế hình như mới có thể khiến cô ta có can đảm.

Suy cho cùng, kế hoạch kia của cô ta rất cần đến lòng can đảm!

"Tôi đương nhiên ghét cô ta!" Mục Sơ Hàn vừa uống cà phê vừa lớn tiếng nói.

"Cả đời này người tôi ghét nhất chính là Cố Bảo Bảo! Cô ta như con gián, như một con rệp vậy!"

Trịnh Tâm Du cười lạnh: "Tôi hiện có một cách có thể khiến mặt mũi cô ta mất hết, có lẽ còn có thể khiến cho cô ta và Tư Viễn không thể đính hôn, cô có bằng lòng giúp tôi không?"

"Cách gì?"

Cô ta vừa hỏi vừa lấy tay chống đầu.

Thật kỳ quái, sao đầu cô ta choáng váng thế này?

Giống như phản ứng sau khi uống rượu mạnh vậy.

Nhưng cô ta nhìn cái ly trong tay, rõ ràng là cà phê mà!

Thật kỳ quái!

Cô ta cúi xuống ngửi, muốn xem trong rượu có vị gì khác lạ

không, dĩ nhiên là không có thời gian đâu nghe Trịnh Tâm Du nói gì.

"Sơ Hàn?"

Trịnh Tâm Du nói được một nửa mới để ý phản ứng của cô ta, không nhịn được quay lại xem, vừa lúc thấy bộ dạng của cô ta, nhất thời có chút tức giận: "Cô có nghe tôi nói không thế?"

Mục Sơ Hàn ngẩng đầu lên, lại mê muội gục xuống.

"Tâm Du." Cô ta rên rỉ. "Tôi thấy choáng váng, khó chịu quá!"

Nói xong, cổ họng cô ta không nhịn được nôn ra.

Trịnh Tâm Du kỳ quái, rõ ràng người uống rượu là cô ta, vì sao Sơ Hàn lại say?

"Sơ Hàn, có phải cô đã uống rượu trước khi tới đây không?"

Cho nên vừa đến đây thì cơn say mới phát tác.

"Cô nói gì?" Cô ta lắc đầu không nghe rõ.

"Ọe..."

Đột nhiên, cô ta ói mửa, gần như đã phun ra toàn bộ bữa cơm.

Mùi khó ngửi tức khắc tản ra trong phòng.

Trịnh Tâm Du chán ghét cau mày. "Sơ Hàn à Sơ Hàn, ngày kia bọn họ đính hôn rồi, bộ dạng này của cô làm sao giúp tôi!"

Mục Sơ Hàn chỉ gục xuống bàn, không ngừng nôn oẹ, ngoài ra

chẳng có phản ứng nào khác.

Cô ta càng nhìn càng tức giận, đành lấy điện thoại ra tìm số ở biệt thự nhà họ Mục để cho người đến đón Mục Sơ Hàn về.

Bỗng, ngón tay cô ta dừng lại trên bàn phím.

Con mắt khóa chặt vào hai chữ - Tư Viễn -

Lúc này đã là mười một giờ đêm.

Anh đã nghỉ ngơi chưa? Có phải đang ôm Cố Bảo Bảo ngủ không?

Khóe mắt cô ta thoáng hiện một chút nham hiểm, ngón cái bấm vào phím gọi.

Mục Tư Viễn còn chưa ngủ, có một vài tài liệu cần phải xử lý.

Nhưng Cố Bảo Bảo đã thiếp đi trong lòng anh, bất chợt tiếng chuông điện thoại reo vang, cô ngủ chưa say giấc liền bị đánh thức.

Mục Tư Viễn cau mày, sao lại quên tắt chuông đi chứ!

Anh cũng không xem ai gọi, lập tức bắt máy, không ngờ người đầu dây bên kia là Tâm Du: "Tư Viễn, anh ở đâu vậy?"

Trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng.

Anh sửng sốt, thấy Cố Bảo Bảo đã tỉnh lại, xoa mắt hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Hiển nhiên, thần kinh của phụ nữ vốn cực kỳ nhạy cảm đã để cô nghe được tiếng bên kia là ai.

Mà Trịnh Tâm Du cũng đã nghe được tiếng của cô.

"Tư Viễn!" Giọng nói càng sốt ruột, còn cố ý ra vẻ là đã say.

"Anh ở đâu vậy? Em đang ở cùng với Sơ Hàn..."

Dù sao trước đó cũng uống chút rượu, giả vờ say rất là giống: "Bọn em đều uống rượu nên không tự lái xe về được, em..."

Trong miệng nói đến đó thì ngừng, muốn xem thái độ của anh.

Giọng anh lo lắng như trong tưởng tượng của cô ta: "Hai người đều uống say à? Chỉ có hai người thôi ư?"

Cô ta nhìn lại tiếng cười đắc ý, tiếp tục nói: "Chỉ có hai bọn em.. Anh đến... em tự về, anh... anh đến đón Sơ Hàn..."

"Hai người đang ở đâu?" Mục Tư Viễn trực tiếp đi vào trọng điểm.

Cô ta dừng một lúc mới nói: "Quán bar... Lucy..."

Nói xong, cô ta ném điện thoại lên salon, không nói thêm câu nào nữa.

Chương 149: Sứ giả của thần tình yêu

"Sơ Hàn và cô Trịnh làm sao vậy?" Cố Bảo Bảo xoa mắt hỏi, vừa rồi cô nghe không rõ.

"Bọn họ uống say ở quán bar."

Sơ Hàn trước giờ chưa từng để người nhà họ Mục bớt lo, xảy ra chuyện anh cũng không bất ngờ. Điều khiến anh thấy lạ là Tâm Du luôn luôn ổn trọng rõ ràng có nguyên tắc mà cũng uống say bí tỉ ở quán bar?!

"Vậy anh mau đi... xem đi." Khi nói đến từ "mau", giọng cô trở nên chậm rì rì.

Nghĩ đến thái độ của Trịnh Tâm Du trước đó, cô thật sự không sốt sắng nổi.

Mục Tư Viễn mỉm cười: "Em không vui à?"

Cô muốn nói chuyện của Trịnh Tâm Du với anh nhưng bây giờ chưa phải thời điểm tốt. Dẫu sao thì Sơ Hàn còn đang say ở quán bar!

"Không có, anh mau đi đi!"

Cô lại bỏ thêm một câu: "Nhớ về sớm!"

Mục Tư Viễn mỉm cười ôm lấy cô. "Nếu em không muốn anh đi, anh bảo trợ lý đến đó là được."

Cô lập tức lắc đầu: "Không nên. Đến lúc đó để Sơ Hàn biết có thể sẽ nghĩ người anh trai như anh không quan tâm đến cô ấy!"

Tất nhiên Sơ Hàn sẽ không trách anh mà sẽ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu cô.

Cho nên cô đẩy anh ra: "Anh mau đi đi!"

Anh hơi suy nghĩ, nếu Tâm Du đã gọi, anh không đi lại không tốt.

"Vậy được rồi!"

Anh đứng dậy thay quần áo. "Anh sẽ về nhanh thôi."

Nhìn cánh cửa phòng, trái tim Cố Bảo Bảo trũng xuống.

Anh rõ ràng muốn đi. Bằng không cũng sẽ không hỏi ý kiến cô mà trực tiếp dặn trợ lý đến đó.

Trong lòng anh vẫn không bỏ được Trịnh Tâm Du.

Cô thở dài nặng nề.

Cô cũng không trách anh, dù sao anh cũng thích Trịnh Tâm Du nhiều năm, làm sao có thể lập tức buông tay được?

Cô chỉ là, chỉ là... có chút đau lòng và mất mát.

***

Đêm đã khuya

Thân Văn Hạo xem đồng hồ, hơn mười một giờ. Nhưng ánh đèn trong phòng ngủ ở tầng hai biệt thự vẫn chưa tắt.

Bọn họ chưa ngủ à?

Thật sự giống như ca từ trong bài hát, những lời yêu thương nói đến tinh mơ?

Nghĩ tới đây, trái tim anh có hơi đau nhói nhưng một lúc sau, anh lại thấy mình tức cười.

Ai bảo anh tự tới đây rồi khiến mình đau lòng?

Núp mình trong bóng cây chỉ vì muốn được ở gần cô ấy hơn một chút?

Chính trái tim anh mách bảo anh đến, anh hoàn toàn không trách được ai.

Cho nên cơn đau ấy cũng chỉ có thể tự gánh chịu.

Rút điếu thuốc cuối cùng ra, anh quyết định hút xong sẽ đi.

Đúng lúc này, đèn ở tầng một sáng lên. Tiếp đó có người đi ra ngoài rồi sau đó có tiếng khởi động xe.

Như ý thức được điều gì, anh nhìn lên cửa sổ phòng ngủ ở tầng hai.

Quả nhiên, Cố Bảo Bảo đứng trước cửa sổ, nhìn xuống vườn hoa.

Đã trễ thế này mà Mục Tư Viễn còn muốn ra ngoài sao?

Anh lập tức dập tắt điếu thuốc, không muốn bị ai phát hiện.

Không bao lâu, cánh cổng tự động mở ra, chiếc xe của Mục Tư Viễn như cơn gió biến mất trong tầm mắt Cố Bảo Bảo.

Thân Văn Hạo suy nghĩ một lúc rồi khởi động xe đi theo phía sau.

Chiếc xe đi qua, Cố Bảo Bảo không quen lắm với xe của Thân Văn Hạo nên tuy thấy bóng xe nhưng cũng không để ý.

Thân Văn Hạo bám theo Mục Tư Viễn hơn nửa tiếng, phát hiện anh ta dừng lại ở quán bar Lucy!

Trễ như thế bỏ lại Bảo Bảo ở nhà một mình để tới nơi này sao?

Trong lòng anh đột nhiên giận dữ.

Nhưng tính anh lạnh nhạt nên cũng không kích động gây chuyện mà chờ ở cửa.

Mục Tư Viễn bước vào phòng, mùi khó ngửi lập tức xông vào mũi.

Mục Sơ Hàn đang úp mặt nắm tóc trên salon, có vẻ đã hơi tỉnh.

Trịnh Tâm Du thì dựa vào cái ghế, cô ta còn chưa say đến mức ngất đi.

Thấy anh vào còn cười với anh một tiếng.

Anh nhìn lướt qua những thứ trên bàn, không khỏi thấy lạ, chỉ có hai ba chai thôi!

Theo như anh biết thì tửu lượng của Sơ Hàn rất tốt!

Nhưng giờ chưa phải lúc nói chuyện ấy, anh nhấc Mục Sơ Hàn lên hỏi: "Em đã tỉnh chưa?"

Cô ta khó khăn mở mắt ra, sau khi thấy người trước mặt liền sợ run. "Anh... Anh..."

Cô ta muốn phân bua mình không uống rượu, nói được một nửa thì cảm giác hôn mê lại ập tới khiến cô ta gục xuống.

"Mặc kệ em!"

Mục Tư Viễn chán ghét hất tay cô ta ra, đi đến bên cạnh Trịnh Tâm Du: "Tâm Du, anh đưa em ra ngoài trước."

Anh vươn tay ra, Trịnh Tâm Du cực kỳ phối hợp giơ tay lên để anh đỡ, đi theo anh ra ngoài.

Tuế Tuế đứng trong góc tối ở hành lang nhìn hấy hết liền hừ một tiếng!

Đã có cứu viện nhanh vậy ư?

Tôi còn chưa cho cô ăn đủ vị đắng đâu!

Chờ Mục Tư Viễn đi xuống, cô liền nhanh chóng chạy vào phòng.

"Cô gì ơi, cô có sao không?"

Cô vừa hắng giọng hỏi vừa đến trước mặt Mục Sơ Hàn. Mục Sơ Hàn đang chóng mặt liền mắng: "Cút đi!"

Tuế Tuế cười giảo hoạt: "Cô gì ơi, nếu cô thấy khó chịu, tôi có cách này khiến cô dễ chịu hơn, cô có muốn tôi giúp một tay không?"

Lúc này đã hết giờ làm nên cô đã thay quần áo bình thường, không sợ bị cô ta nhận ra.

Mục Sơ Hàn sửng sốt, lập tức gật đầu.

Tuế Tuế liền tiến lên đỡ cô ta dậy: "Đi theo tôi" đồng thời cầm

luôn cái ly trên bàn.

Sau đó, cô dẫn Mục Sơ Hàn vào trong nhà vệ sinh.

Trước hết cô để cô ta dựa vào tường đứng ngay ngắn, còn mình thì một tay mở nước đổ đầy vào trong ly.

"Cô gì ơi."

Cô cười âm hiểm. "Cách này rất hữu hiệu, nhưng cô phải nhịn đấy."

Mục Sơ Hàn chóng mặất khó chịu, không muốn nói nhảm thêm: "Mau lên!"

"Ào..."

Còn chưa nói dứt câu thì toàn bộ ly nước đã hắt lên mặt cô ta, cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo lập tức lan tràn.

"Này...!"

Cô ta la lên.

"Ào", lại thêm ly nước nữa.

Không chỉ hắt ướt tóc cô ta mà ngay cả tầm mắt cũng mờ nhạt.

"Dừng tay, dừng tay..."

Cô ta chỉ có thể thét chói tai, nhưng cả ly nước trực tiếp hắt vào miệng cô ta khiến cô ta ho sặc sụa.

Bị làm khó như thế nên cô ta cũng tỉnh táo.

Cô ta chạy nhanh đến bên cạnh bồn rửa tay, lấy khăn giấy lau mặt mình.

Lúc ngẩng lên thì thấy Mục Tư Viễn đứng ở cửa quát hỏi: "Em đang làm gì thế?"

Cô ta sửng sốt, ngay sau đó giận dữ: "Anh, sao anh lại hắt nước vào em?"

Hắt nước vào nó?

Anh vừa mới vào, lúc đi vào đã thấy người cô ta ướt sũng đang cầm khăn giấy lau mặt!

Nhưng mà...

Ban nãy khi anh đi vào quả thực có thấy một cô gái vội vàng từ trong phòng đi ra ngoài.

Lúc đi qua anh còn hếch mắt lên khiêu khích!

Chẳng lẽ là cô gái đó hắt nước?

Không biết cô ta có va chạm gì với Sơ Hàn, nhưng có thể chơi xỏ cô Hai nhà họ Mục thì cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ!

Nghĩ tới đây, khóe môi anh hiện lên nụ cười khiêu khích.

"Xem ra em đã tỉnh."

Ánh mắt anh chuyển lên người Sơ Hàn, thu lại nụ cười: "Mau

theo anh ra ngoài!"

***

Thấy Mục Tư Viễn quay vào quán bar, Trịnh Tâm Du vốn nửa nằm nửa ngồi sau xe liền ngồi thẳng dậy.

Bây giờ đã mười hai giờ, Cố Bảo Bảo dám chắc đang ở nhà đau khổ chờ anh về.

Cô ta cười lạnh, lát nữa còn phải nghĩ cách để Tư Viễn về muộn.

"Cộc... cộc..."

Bỗng có tiếng gõ cắt đứt dòng suy nghĩ của cô ta.

Cô ta quay ra nhìn thì kinh ngạc, không ngờ lại thấy anh ấy ở chỗ này!

"Văn Hạo..."

Trong lòng cô ta có chút vui mừng, tiếp đó lại rơi vào hoảng hốt.

Anh ấy không phát hiện ra cô ta giả vờ say đó chứ?

Nếu anh ấy mà biết cô ta làm mọi chuyện là nhằm vào Cố Bảo Bảo thì nhất định sẽ hận cô ta hơn!

Cuối cùng cô ta chỉ có thể tiếp tục giả vờ say.

Cặp mắt mơ màng cười với anh, cũng không quay cửa xe xuống.

Thân Văn Hạo tiếp tục gõ, sợ cô ta không nghe được còn đề cao

giọng nói: "Trịnh Tâm Du, mở cửa sổ xe ra."

Trịnh Tâm Du khép hờ hai mắt, trong lòng rất hỗn loạn.

Sâu trong nội tâm cô ta rất khát khao được ở cùng người mình yêu. Khát vọng ấy giống như một cái động đen ngòm rất lớn.

Cái động đó nếu không được tình yêu lấp lại thì sẽ biến thành oán hận!

Trong cuộc sống và suy nghĩ của cô ta đều bị tâm tình như vậy chi phối.

Nhưng bây giờ, ngay lúc này, khoảng cách giữa cô ta và anh rất gần, trong lòng cô ta khó tránh khỏi sự dao động.

Rốt cuộc...

Cô ta đẩy cửa xe ra.

Mùi rượu theo chiều gió ập tới, Thân Văn Hạo nhíu mày: "Cô uống say?"

Cô ta đương nhiên tiếp tục giả vờ say. Khi mà chưa say đến mức choáng váng vẫn có thể nhận ra người trước mặt.

"Văn Hạo!"

Cô ta vịn cửa bước xuống.

Mượn cơn say rồi ôm lấy anh không phải cách tốt nhất sao?

Nhưng trước mặt anh, cô ta không dám khinh suất.

"Cô đang đi với ai?"

Anh lại hỏi.

Cô ta làm bộ nghĩ ngợi, ngoan ngoãn trả lời: "Với Sơ Hàn."

Thân Văn Hạo gật đầu, hiểu ra vì sao mà Mục Tư Viễn quay lại quán bar.

Như vậy anh có thể hiểu là cô ta dùng Mục Sơ Hàn làm cái cớ rồi đêm khuya gọi Mục Tư Viễn đang ở bên cạnh Bảo Bảo ra ngoài không?

Bảo Bảo nhất định rất đau lòng.

Người đàn bà này, vì sao làm gì cũng nhằm vào cô ấy?

Trong lòng anh vô cùng chán ghét, nhưng sắc mặt vẫn như thường, nói: "Cô đang chờ Mục Tư Viễn đưa cô về?"

Cô ta không hiểu vì sao anh hỏi vậy nên nhất thời không biết trả lời thế nào.

Anh lại đã biết đáp án, không chút nghĩ ngợi mở cửa xe: "Lên xe, tôi đưa cô về."

Cô ta không tin được điều mình nghe và thấy nên nhìn anh ngơ ngác mà không có bất cứ phản ứng nào.

Không phải say rồi chứ? Ngược lại còn rất sáng suốt!

Thân Văn Hạo không muốn nói thêm gì nữa, nắm bả vai cô ta đẩy vào xe.

"Anh Văn Hạo!" Bỗng một giọng nữ thanh thúy từ cửa quán bar vang lên.

Hai người cùng quay lại thì thấy Mục Sơ Hàn đang vui mừng chạy đến bên cạnh Thân Văn Hạo.

"Anh Văn Hạo!"

Giọng điệu cô ta thật ngọt ngào, dáng vẻ ấy khiến Mục Tư Viễn không thể tưởng tượng nổi.

Làm sao sau khi thấy Thân Văn Hạo nó lại như biến thành người khác vậy?!

"Sơ Hàn."

Thân Văn Hạo cười nhạt, nghi ngờ hỏi: "Không phải em uống say à?"

Mục Sơ Hàn bĩu môi, nũng nịu nói: "Đều do anh trai hắt nước vào em nên em mới tỉnh được."

Cho tới bây giờ chưa từng thấy cô ta như thế nên Mục Tư Viễn không nhìn nổi.

"Sơ Hàn."

Anh gọi: "Mau lên xe, anh đưa em về!"

Cô ta lắc đầu, thân mật khoác tay Thân Văn Hạo: "Anh Văn Hạo, em đã lâu rồi không gặp anh, hôm nay anh đưa em về có được không?"

Kỳ thực cũng không phải không được.

Nhưng anh liếc sang Trịnh Tâm Du, nếu để Mục Tư Viễn đưa cô ta về, anh thật sự không yên lòng.

Anh chỉ muốn Mục Tư Viễn về nhà nhanh, không để Bảo Bảo lo lắng.

Vì vậy anh cười từ chối: "Sơ Hàn, anh đưa Tâm Du về trước, lần sau chúng ta đi chơi nhé?"

Mục Sơ Hàn ngẩn ra.

Không phải Tâm Du nên do anh đưa về để gia tăng tình cảm giữa bọn họ sao?

Sao bây giờ lại thành ra như vậy?

"Tâm Du..."

Cô ta cuống cuồng, định nói hết ra.

Trịnh Tâm Du thấy vậy cũng biết cô ta nhất định nói là -- Tâm Du, cô nên để anh tôi đưa về, sao lại đi cùng Văn Hạo? --

Vậy nên liền ngăn cản: "Sơ Hàn, tôi và Văn Hạo tiện đường hơn, khuya lắm rồi, cô về nghỉ sớm đi!"

Nói xong, cô ta không để Mục Sơ Hàn nói gì nữa liền ngồi vào xe Thân Văn Hạo.

Thân Văn Hạo cũng không nói lời nào, lên xe, đóng cửa, khởi

động, các động tác liên mạch lưu loát, bó qua ý nghĩ cúa Mục Sơ Hàn.

Mục Sơ Hàn ngơ ngác mãi mới tỉnh ra, vội kêu lên: "Chờ đã, chờ đã..."

Nhưng chiếc xe đã phóng đi, biến mất ở ngã rẽ.

Đây là ý gì?

Trịnh Tâm Du cô có ý gì?

Cô ta giậm chân, oán hận mắng thầm, chẳng lẽ cô không cướp được anh trai từ Cố Bảo Bảo nên chuyển sang cướp anh Văn Hạo của tôi?

"Sơ Hàn, em ầm ĩ đủ chưa?"

Tiếng trách cứ của anh vang lên. "Xem bộ dạng em có ra thể thống gì không! Mau lên xe!"

Cô ta vốn rất sợ anh, nhưng lúc này quá đau lòng và phẫn hận nên tâm tình đã xấu đến cực điểm, nhất thời không sợ gì nữa.

"Em ầm ĩ gì chứ?"

Cô ta quay lại hét lên với Mục Tư Viễn. "Chính anh đó, ngay cả trái tim của Tâm Du mà cũng không nắm được, bây giờ thì hay rồi đấy!"

"Em nói bậy bạ gì vậy hả!"

Cãi nhau trên đường cái này còn ra thể thống gì!

Anh nhanh chóng kéo tay cô ta lại vào trong xe.

Con đường cạnh quán bar xưa nay có rất nhiều phóng viên, nếu hai anh em bọn họ lên trang đầu thì thật không biết nên khóc hay nên cười.

"Anh buông em ra!"

Cô ta dùng hết sức thoát khỏi anh. "Em không cần anh quan tâm, không cần anh quan tâm!"

Nói xong, thừa dịp Mục Tư Viễn chuẩn bị bắt cô ta lại thì cô ta đã chạy ra thật xa.

Sau đó chặn một chiếc xe taxi lại rồi bỏ đi.

"Sơ Hàn!"

Mục Tư Viễn tức giận gọi tên cô ta, đang định lên xe đuổi theo thì đã thấy một cô gái trẻ đứng bên cạnh xe anh lúc nào không hay.

Dưới ánh đèn, mái tóc xõa vai của cô gái như vải vóc thượng hạng hiện lên vẻ rực rỡ, trên khuôn mặt xinh đẹp, một đôi mắt to trong vắt, làn sóng lưu chuyển từ đôi mắt như mời gọi người ta. Nhưng khi anh càng đến gần lại có cảm giác cô gái ấy như tiên nữ rơi xuống phàm trần, không cho phép anh được đến gần.

Mặc dù như thế, cô ta vẫn mang lại cho anh một cảm giác quen thuộc vô hình.

Anh cách cô ta ba bốn bước thì dừng, dần nhớ lại, cô ta chính là

người anh gặp thoáng qua khi đi vào phòng.

"Vừa rồi là cô hắt nước vào người em gái tôi?"

Anh cười lạnh.

Cô gái cũng mím môi cười nhạt: "Cô ta không tuân theo luật giao thông đụng vào xe máy của tôi, lẽ nào tôi không nên ăn miếng trả miếng?"

Nghe vậy, Mục Tự Viễn nhìn cô ta mười mấy giây, sự lạnh lẽo trên gương mặt mất dần. "Lá gan của cô rất lớn!"

Cô gái cười, đến gần hơn, khuôn mặt xinh đẹp ngẩng lên nhìn anh.

"Xe... anh còn chỗ chứ, không bằng đưa tôi về nhà đi!"

Ánh mắt anh bỗng trở nên mơ hồ.

Anh đã hiểu vì sao anh lại cảm thấy cô ta quen thuộc, là bởi vì Bảo Bảo trước kia cũng giống như cô ta, bướng bỉnh mà lá gan cũng lớn.

"Xin lỗi."

Anh thu ánh mắt lại, cười từ chối: "Tôi phải về. Nếu xe cô không thể đi được nữa, tôi có thể đưa cô tiền để cô gọi xe."

Anh lấy ví ra muốn rút mấy tờ tiền mặt thì bị cô ta nhanh chóng giật lấy.

Anh sửng sốt thì thấy cô ta đang nhìn tấm hình anh kẹp trong đó.

Bức hình chụp anh hôn Bảo Bảo vào đêm ấy.

Ngón tay cô gái lướt qua gương mặt Cố Bảo Bảo, khẽ cười nói: "Cô ấy có đẹp hơn tôi không?"

Mục Tư Viễn lấy ví lại, giọng nói trở nên lạnh nhạt cứng nhắc: "Việc này có quan hệ gì với cô sao?"

Theo bản năng, anh không muốn có người nhìn Bảo Bảo dù chỉ một cái, bây giờ ngay cả phụ nữ nhìn, anh cũng tức giận.

Nói xong, anh bỏ ví lại vào trong túi, vốn định nghĩ cách gọi xe cho cô ta cũng biến mất.

"Tức giận?"

Thấy anh mở cửa xe, cô gái cười khúc khích: "Mục Tư Viễn, chúc mừng anh, cửa đầu tiên anh đã qua!"

Câu nói kỳ lạ của cô ta khiến anh sửng sốt. "Có ý gì?"

Cô cười không đáp, nhảy lên một chiếc xe máy cách đó không xa mới phất tay với anh: "Mục Tư Viễn, chúng ta sẽ còn gặp lại!"

"Cô là ai?" Anh nghi hoặc.

Cô gái cười nghịch ngợm: "Sứ giả của thần tình yêu!"

Nói xong, cô nhanh chóng đề máy, chạy vụt qua trước mắt anh.

Chương 150: Đính hôn hay chia tay

Dọc đường không ai nói gì cả.

Thân Văn Hạo không có lời nào để nói, còn Trịnh Tâm Du vốn có rất nhiều điều muốn nói nhưng thứ nhất cô ta không có đầu đề, thứ hai anh không mở miệng, cô ta cũng không dám nói.

Cuối cùng khi chiếc xe dừng lại trước cửa nhà Trịnh Tâm Du, Thân Văn Hạo lên tiếng.

Đầu tiên anh gọi tên cô ta: "Tâm Du..."

Bớt đi dòng họ nghe có vẻ xa lạ khiến lòng cô ta run rẩy.

Nhưng tiếp theo, anh lại hỏi: "Rốt cuộc phải thế nào cô mới ngừng?"

Cô ta nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: "Anh có ý gì?"

Cô ta thật sự không hiểu ý của anh sao?

Cô ta chỉ không muốn tin rằng anh đưa cô ta về là vì muốn hỏi câu này.

"Tôi cũng không muốn tin những suy đoán của mình là thật!"

Giọng điệu của Thân Văn Hạo dần trở nên lạnh lẽo: "Tôi thật không ngờ cô lại làm ra những hành động ấu trĩ như thế!"

"Ấu trĩ?" Cô ta hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ không đúng à?" Anh quay sang nhìn cô ta.

Tuy ánh sáng không đủ nhưng cô ta vẫn cảm giác được ánh mắt sáng ngời của anh như đang tra hỏi điều nằm sâu trong nội tâm cô ta.

Cô ta không dám đối diện với ánh mắt ấy, ngoảnh mặt sang phía khác nhưng không trốn nổi lời ép hỏi của anh.

"Cô làm mọi chuyện là muốn quấy rối cuộc sống của Bảo Bảo hay là đoạt lại Mục Tư Viễn?"

Sắc mặt cô ta lập tức tái nhợt.

Tất cả đã bị anh nhìn thấu, bị một câu của anh vạch ra.

Hành động của cô ta ấu trĩ vậy đó!

Nhưng mà chỉ khi cô ta làm vậy, cô ta mới cảm thấy khoảng cách giữa mình và cuộc sống của anh không quá xa! Nếu cô ta không làm gì sẽ chỉ khiến anh ngày càng xa mình, cho đến khi không còn xuất hiện nữa, điều đó bảo cô ta làm sao có thể làm được?

"Văn Hạo!"

Trái tim chìm xuống đáy ngược lại đã cho cô ta chút can đảm.

Cô ta ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh đang chỉ trích em sao? Anh muốn em làm gì đây?"
"Tôi đang chỉ trích cô đấy!"

Thân Văn Hạo trả lời: "Bởi hành động của cô là sai trái, ai cũng có thể chỉ trích cô! Còn cô nên làm thế nào còn cần tôi dạy nữa sao?"

"Em cần!"

Cô ta lên giọng, trên gương mặt lộ ra chút tự giễu: "Em cần anh

nói cho em biết làm thế nào em mới có được anh? Làm thế nào mới quên được anh! Chỉ khi một trong hai việc đó làm được, mọi chuyện mới chấm dứt!"

Cô ta nói xong, đẩy cửa xuống xe.

Đúng lúc này, một người giúp việc ba chân bốn cẳng chạy ra nói: "Trời ơi cô chủ, cô về thì tốt rồi, cô mau đi xem đi, ông chủ và bà chủ đang cãi nhau trên lầu!"

"Cái gì!"

Trịnh Tâm Du quát lên, người giúp việc mới phát hiện có người ngoài liền ngậm miệng.

Trịnh Tâm Du trừng mắt lên nhìn người giúp việc mới bước nhanh vào nhà.

Thấy cô ta đi rồi, người giúp việc mới thở dài nhẹ nhàng, lắc đầu quay về.

"Chờ đã!"

Bỗng có tiếng của người đàn ông nãy ở cùng cô chủ gọi cô ấy lại.

Cô ấy lễ phép nói: "Chào anh."

Thân Văn Hạo thấp giọng hỏi: "Trong nhà đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thấy vẻ do dự của cô ấy chắc đang đắn đo có nên nói không thì anh lại nói: "Trước đó tôi đã hỏi cô chủ của cô nên cũng biết

được một chút. Tôi chỉ muốn biết, bây giờ ba mẹ cô ấy đang cãi nhau vì chuyện gì?"

Anh là bạn của cô chủ, người giúp việc tự nhiên tin tưởng lời anh không chút nghi ngờ.

Cô ấy khẽ thở dài mới nói: "Còn không phải vì chuyện công ty sao? Bà chủ muốn xin phá sản mà ông chủ lại khăng khăng không đồng ý, vì thế hai người liền cãi vã."

Xin phá sản?

Tuy đã nghe chuyện công ty của nhà họ Trịnh xuất hiện nguy cơ nhưng lại không ngờ nó nghiêm trọng đến vậy!

Trong lúc suy nghĩ thì thấy Trịnh Tâm Du mới đi vào đã quay lại.

Có thể đã nghe được cuộc đối thoại của anh và người giúp việc nên sắc mặt cô ta có vẻ cực kỳ phẫn hận.

"Thân Văn Hạo, vừa rồi anh đã nghe rõ rồi chứ!"

Cô ta xông đến trước xe anh, trên môi xuất hiện nụ cười gằn nhưng sâu trong mắt lại là vô vàn chán chường đau thương: "Cái gì cô ta cũng có còn cái gì em cũng mất, rốt cuộc em đã làm sai điều gì? Anh nói đi, rốt cuộc em đã làm sai điều gì?"

"Thân Văn Hạo, em có từng thương tổn cô ta không? Em có từng thương tổn ai chưa? Vì sao, vì sao lại đối xử với em như vậy? Vì sao?"

Những câu hỏi liên tiếp của cô ta cũng không phải đang hỏi anh mà như đang tự phát tiết.

Thân Văn Hạo nao nao.

Tiếp đó anh cười nhạt: "Đây là lý do của cô? Cuộc sống của cô không tốt có quan hệ gì với Bảo Bảo? Chẳng lẽ cô làm tất cả chỉ vì tâm lý theo đuổi sự cân bằng hay sao?"

Phải vậy không? Hình như cũng không phải.

Không phải sao? Hình như lại phải.

Có lẽ đến cô ta cũng không biết mình muốn gì.

Không có được thứ mình muốn, cô ta như mất đi mục tiêu cuộc sống của mình.

Cô ta chỉ biết, nếu thấy Cố Bảo Bảo hạnh phúc, nếu phải thấy hạnh phúc của mình không bằng Cố Bảo Bảo, cô ta sẽ ăn không ngon, ngủ không yên!

"Trịnh Tâm Du!"

Thân Văn Hạo vừa tức giận vừa thương hại nhìn cô ta: "Cô luôn miệng nói yêu tôi, muốn được ở cùng tôi, vậy cô có từng hỏi chính cô, cô thật sự yêu tôi sao? Vì sao tôi lại không cảm giác được điều đó?"

"Có lẽ, người cô yêu chỉ là chính bản thân cô thôi, đừng hiểu lầm nữa. Tôi luôn coi chúng ta là bạn học, tôi không hy vọng thấy cô tiếp tục hãm sâu thêm."

Nghe vậy, Trịnh Tâm Du chỉ ngơ ngác nhìn anh, không nói được một lời.

Anh khẽ thở dài, quay cửa kính xe xuống rồi phóng đi.

Cô ta kinh ngạc nhìn bóng xe anh cho đến khi không còn thấy được nó nữa.

"Cô chủ!"

Rốt cuộc, người hầu đứng mãi cũng mỏi nên nhắc nhở: "Chúng ta vào thôi."

Cô ta mới bừng tỉnh, không nói một lời đi vào nhà.

Vừa vào phòng khách cô ta đã thấy mẹ đang ngồi trên salon lau nước mắt.

Cô đang nghĩ xem mình có thể nói gì thì nghe được tiếng "rầm" do ba đóng mạnh cửa thư phòng, đồng thời ông còn hét: "Chuyện này cho tới giờ không ai có cách gì cả, bà đừng xen vào nữa!"

Mẹ Trịnh không nói gì mà nước mắt lại nhiều hơn.

"Mẹ!"

Cô ta ngồi xuống cạnh mẹ khuyên nhủ: "Mẹ đừng như vậy, tức giận chỉ hại người chứ có gì tốt đâu?"

"Du Nhi đã về rồi."

Mẹ Trịnh nhìn cô ta lắc đầu: "Mẹ không thể không khuyên ba con, bây giờ ông ấy như đã phát điên rồi."

"Mẹ đừng nói." Cô ta vỗ tay mẹ: "Cứ theo ba đi ạ. Ba muốn làm

gì thì mẹ đừng không đồng ý, ba sẽ hận mẹ đấy."

Câu nói này mặc dù có đạo lý nhưng nó quá xa lạ và khách khí khiến mẹ Trịnh không khỏi ngẩng lên cẩn thận nhìn cô ta.

"Du Nhi à, con làm sao vậy?"

Bà liếc cái đã thấy con gái không được bình thường: "Sao mặt con tái nhợt vậy?"

Thấy người giúp việc đứng bên cạnh như muốn nói, Trịnh Tâm Du âm thầm trừng cô ấy một cái mới nói: "Mẹ, con không sao. Mẹ nói cho con biết tình hình công ty bây giờ ra sao rồi?"

Mẹ Trịnh lắc đầu: "Du Nhi, con không cần lo, cứ sống cuộc sống của mình. Con yên tâm, dù thế nào ba và mẹ vẫn chuẩn bị đủ đồ cưới cho con."

Đồ cưới?

Nó nghe thật hay nhưng lại giống như tảng băng cứng đâm vào tim cô ta.

Nhưng trước mặt mẹ cô ta vẫn buộc mình cười: "Mẹ, mẹ nói xa quá."

Cô ta đứng dậy, không muốn tiếp tục đề tài này.

Mẹ Trịnh cũng không có ý định nói nữa, chỉ nhắc: "Con ngủ sớm đi."

Thấy con gái lên lầu, bà cũng đứng dậy đi vào thư phòng.

Trịnh Tâm Du vào phòng mình cởi áo ngoài, nghĩ một lúc cô ta vẫn không thể mặc kệ chuyện nhà mình được!

Vì vậy cô ta lại xuống lầu, còn chưa kịp xem mẹ đi đâu thì nghe được tiếng rít của ba trong thư phòng.

"Tôi nói bà không hiểu, bà đừng xen vào chuyện này nữa!"

Mẹ Trịnh không chút yếu thế đáp trả: "Tôi không quản? Tôi không quản thì nợ nần công ty làm sao được giải quyết? Tổ thanh tra sổ sách nếu cho người đến thì ông định đối phó thế nào?"

Việc của bà là quản lý tài vụ cho công ty nên đương nhiên rất rõ những việc này.

Những câu nói của bà đánh trúng chỗ yếu hại của ông, giọng điệu của ông bỗng thay đổi: "Vậy bà nói nên làm gì bây giờ?"

Mẹ Trịnh hít sâu một hơi: "Chúng ta đừng đợi thêm nữa mà hãy chủ động xin phá sản!"

Đây là cách tốt nhất trước mắt bọn họ có thể làm được!

Nhưng ông lập tức gạt bỏ: "Không thể nào!"

Mẹ Trịnh cũng tức giận: "Không thể? Chẳng nhẽ ông muốn đợi đến khi tổ thanh tra sổ sách tra ra được vấn đề trước đó rồi lập tức niêm phong toàn bộ tài sản của chúng ta sao? Ông có nghĩ đến không, Du Nhi phải làm sao bây giờ?"

Từng câu từng chữ của bà đánh trúng chỗ yếu hại khiến ba Trịnh không biết nói gì.

Trong lòng ông biết chuyện đến nước này đã không còn cách nào tốt hơn, nhưng muốn ông vứt bỏ tâm huyết của cả đời thì sao ông cam tâm được chứ?

Bỗng ông thở dài, đau buồn nói: "Lẽ nào công ty không cứu được nữa thật sao?"

"Tôi không tin, không tin..."

Mẹ Trịnh biết ông đang có ý nghĩ để Mục Tư Viễn giúp một tay, bà lập tức quả quyết nói: "Chính ông cũng hiểu, công ty đã đến bước đường này, dù là ai đầu tư cũng không có ích lợi gì, ngày mai tôi sẽ sắp xếp, hai ngày nữa chúng ta phải đi làm thủ tục ngay!"

Buổi sáng hai ngày nữa!

Tối ngày mốt chính là tiệc đính hôn của bọn họ!

Trịnh Tâm Du sửng sốt.

Cô ta xoay người chậm rãi đi đến cửa sổ ở phòng khách, đứng một lúc lâu, không biết trong lòng cô ta đang nghĩ gì.

Cho đến khi người giúp việc đến cắt đứt dòng suy nghĩ của cô ta: "Cô chủ, cô Mục ở bên ngoài nói muốn gặp cô!"

Kỳ thật không cần người giúp việc nói, cô ta đã nghe được giọng của Mục Sơ Hàn từ vườn hoa.

"Trịnh Tâm Du, cô tốt nhất nên nói rõ ràng với tôi!"

Nghe giọng đã biết cơn tức giận của cô ta rất lớn.

Trịnh Tâm Du cười lạnh, bước nhanh ra ngoài. "Sơ Hàn, muộn vậy rồi sao cô còn đến tìm tôi?"

Cô ta bước thẳng tới trước mặt Mục Sơ Hàn, dù là đang hỏi nhưng lại không cho người đối diện bất cứ cơ hội nói chuyện.

"Đúng lúc tôi đang đói, chúng ta đi ăn khuya chút gì đi!" Nói xong, cô ta nhanh chóng kéo tay Mục Sơ Hàn đẩy vào trong xe.

Mục Sơ Hàn còn chưa hiểu có chuyện gì thì cô ta đã ngồi vào, khởi động xe.

"Này." Cho đến khi ra ngoài, Mục Sơ Hàn mới bừng tỉnh, hỏi: "Cô muốn đưa tôi đi đâu?"

Cô ta không trả lời, sắc mặt âm trầm.

Bỗng cô ta phanh xe lại, đỗ chiếc xe ở ven đường.

"A!"

Mục Sơ Hàn chưa kịp chuẩn bị nên đầu đập mạnh vào thân xe. "Cô làm gì thế hả?"

"Phải là tôi hỏi cô mới đúng!"

Trịnh Tâm Du lạnh lùng quay sang: "Muộn vậy cô còn đến nhà tôi làm ầm lên là có ý gì?"

"Cô còn hỏi tôi?"

Mục Sơ Hàn tức giận. "Tôi hỏi cô, vì sao cô để anh Văn Hạo đưa cô về? Cô bảo tôi giúp cô làm nhiều chuyện như vậy không phải để đuổi Cố Bảo Bảo, tiếp cận anh tôi ư? Tại sao lại không cho anh tôi đưa cô về?"

"Cô thật ngây thơ!"

Trịnh Tâm Du âm thầm bật cười. "Cô cho rằng lên xe của ai thì cũng thay đổi được gì sao?"

Mục Sơ Hàn không trả lời được câu hỏi cao thâm như thế, cô ta chỉ thấy, hình như lúc này Trịnh Tâm Du rất khác thường.

Chẳng nhẽ cô ta có cách?

"Cô..." Mục Sơ Hàn hỏi dò: "Cô có ý kiến gì hay sao?"

"Tôi có một cách rất hay, lần này tôi muốn tiệc đính hôn biến thành tiệc chia tay! Cô có bằng lòng giúp tôi không?"

Còn cần hỏi nữa sao?

Mục Sơ Hàn không kịp chờ đợi gật đầu: "Nếu cô nói là thật thì bảo tôi làm gì cũng được! Cô nói đi, cô có kế hoạch gì!"

Trịnh Tâm Du khẽ gật đầu: "Sau khi gọi điện cho cô, tôi sẽ nói cho cô biết nên làm thế nào!"

***

Đây là lần thứ tám Tuế Tuế đến đồn cảnh sát nhưng cô vẫn không tìm được người muốn tìm.

Cô thất vọng đi xuống cầu thang, từ xa lại thấy một người quen đi vào cửa chính.

Mục Sơ Hàn?!

Cô ta đến đồn cảnh sát làm gì?

Cô bước chậm lại, cẩn thận quan sát từng hành động của Mục Sơ Hàn.

Cô ta đi rất nhanh giống như có chuyện gấp, hai tay thì ôm chặt một túi hồ sơ.

Tuế Tuế nhanh trí, cúi đầu đi theo bờ tường.

Đợi khi Mục Sơ Hàn đi ngang qua, nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cô thò mũi chân ra, thành công ngáng được chân cô ta!

"Ai nha!"

Mục Sơ Hàn mất cân đối, hét lên lao về phía trước.

Túi hồ sơ liền rơi xuống đất.

Tuế Tuế vội vàng nhặt nó lên, miệng túi chưa được dán kín!

Sự phát hiện này khiến cô ấy vui vẻ, không chút do dự lấy thứ trong đó ra!

Chỉ mấy hàng chữ ngắn nhưng lại là bí mật quan trọng của công ty, cô hãi hùng khiếp vía!

"Này! Cô làm cái gì thế!"

Mục Sơ Hàn bám lấy bờ tường ổn định cơ thể, quay lại thì thấy một cô gái nhặt đồ của cô ta lên xem, không khỏi giận dữ.

"Trả lại cho tôi!"

Cô ta ra lệnh, định đi đến lấy nó lại.

Tuế Tuế linh hoạt né tránh, hỏi: "Công ty quảng cáo Hằng Mỹ có quan hệ gì với cô?"

Cô giơ túi hồ sơ lên. "Bọn họ tham ô công quỹ, cô đến để báo cảnh sát à?"

Mục Sơ Hàn sửng sốt.

Cô ta thật không ngờ, chỉ mới một phút mà cô gái xa lạ này đã biết được chuyện cô ta sắp làm!

Không sai, công ty quảng cáo Hằng Mỹ là công ty của nhà Trịnh Tâm Du, không có chút quan hệ nào với cô ta.

Còn tài liệu này cũng do Trịnh Tâm Du đưa cho cô ta, cô ta chỉ dựa theo lời dặn của Trịnh Tâm Du đi báo cảnh sát thôi!

"Cô mau trả đây!"

Nghe Mục Sơ Hàn hét lên, Tuế Tuế không khỏi nhíu mày.

Cô ta ầm ĩ như thế nhất định sẽ kêu cảnh sát đến.

Đôi con ngươi xoay tròn, cô cười khiêu khích với Mục Sơ Hàn: "Muốn lấy lại sao? Vậy tới đây lấy đi!"

Nói xong cô xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Mục Sơ Hàn tính tình hấp tấp mà lại không có não.

Rõ ràng ở đồn cảnh sát bị cướp đồ mà cô ta cũng không nghĩ đến việc báo cảnh sát ngay mà còn chạy theo Tuế Tuế!

Tuế Tuế chạy thẳng về phía trước, cô ta cũng đuổi theo sau.

Nhưng Tuế Tuế đi dép lê thì tự nhiên chạy nhanh hơn giày cao gót của cô ta nhiều lắm.

Thấy cô chạy vào một công viên, Mục Sơ Hàn rốt ruột, cuối cùng cởi giày mới tiếp tục chạy theo.

Song khiến cô ta không ngờ là khi chạy lên cầu vòm trong công viên thì Tuế Tuế đang ngồi chờ cô ta ở đầu cầu!

"Này! Cô rốt cuộc là ai?"

"Mau trả lại đồ cho tôi!"

Tuế Tuế cười, quơ quơ túi hồ sơ lên.

Tay cô rất mảnh mai, dường như chỉ cần sơ ý một chút là túi hồ sơ sẽ rơi xuống hồ.

Mục Sơ Hàn khẩn trương. "Này, cô cẩn thận chút đi! Bằng không cô sẽ đẹp mặt đấy!"

Tâm Du đã nói, lần này có thể thành công hay không có quan hệ trực tiếp với cơ hội cô ta được ở cùng anh Văn Hạo, cô ta tuyệt đối không thể làm hỏng việc.

Tuế Tuế nhướng mày cười nói: "Cô muốn lấy lại cũng được, nhưng cô phải nói cho tôi biết trước, tại sao lại muốn cầm nó đi báo cảnh sát?"

"Cô quản được sao?" Mục Sơ Hàn dậm chân nói.

Tuế Tuế nắm một góc túi hồ sơ, nhàn nhã quạt gió: "Đúng là không liên quan tới tôi! Nhưng túi hồ sơ này có rơi xuống hồ hay không thì hình như rất có quan hệ đấy!"

Nói rồi cô cố ý lỏng tay ra.

Thấy túi hồ sơ sắp rơi xuống, Mục Sơ Hàn vội vàng nói: "Cô dám, cô dám! Được rồi, tôi nói cho cô!"

Dù sao cô ta chẳng có liên quan gì với chuyện này, cô ta có biết thì cũng làm gì được?

Tuế Tuế cười hài lòng, hất cằm ý bảo cô ta nói nhanh.

Cô ta đành phải nói: "Công ty quảng cáo Hằng Mỹ là công ty nhà của bạn tôi, cô ấy bảo tôi cầm tài liệu này đến bảo cảnh sát!"

Nghe vậy, Tuế Tuế há to miệng: "Tự tố cáo chính mình? Độc thật đấy!"

Nói xong cô dựng ngón tay cái lên.

Mục Sơ Hàn tưởng cô đang khen, đắc ý cười: "Người lớn chúng tôi làm những chuyện này thì con nhóc như cô biết cái gì!"

Tuế Tuế nén cười, mới tiếp tục nói: "Vậy sao cô ta không đại

nghĩa diệt thân tự mình đến mà để cô đến? Không phải nếu tố cáo sẽ nhận được rất nhiều tiền à?"

Mục Sơ Hàn sửng sốt.

Chuyện này cô ta thật đúng là không nghĩ đến.

Nhưng Trịnh Tâm Du bảo cô ta đến thì cô ta đến.

"Không có thưởng tiền gì cả." Cô ta hô to: "Cô mau trả lại đây!"

Tuế Tuế quan sát nét mặt cô ta cũng biết "người bạn kia" trong miệng cô ta không đơn giản chút nào.

Nhớ lại tối qua đứng ngoài cửa quán bar nghe được cô ta và một cô gái khác ầm ĩ, lẽ nào người bạn trong miệng cô ta chính là cô gái đó?

Chương 151: Ngày đính hôn

Cô đương nhiên biết người phụ nữ kia là Trịnh Tâm Du, "bạn gái" cũ của Mục Tư Viễn. Cô chỉ không ngờ Trịnh Tâm Du đã có ý nghĩ "đại nghĩa diệt thân" mà sao lại để Mục Sơ Hàn đi báo cảnh sát? Liên tưởng đến việc tối mai chính là tiệc đính hôn của Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo, cô tự hỏi, trong lòng đã có chủ kiến. Vì vậy cô không chút do dự xé "roẹt" túi hồ sơ ra thành mảnh nhỏ.

"Này!"

Mục Sơ Hàn kêu to. "Cô làm gì thế?"

Cô cầm đống giấy vụn ném xuống sông. "Tôi đã làm gì, cô không thấy à?"

"Cô...!"

Mục Sơ Hàn chưa từng bị người ta đùa bỡn như thế, nhất thời thẹn quá hoá giận, xông đến liều mạng với cô!

"Cô muốn giết tôi?"

Tuệ Tuế không chút sợ hãi, nhún nhún vai: "Cô giết tôi cũng chẳng làm gì được, xem đi..."

Cô chỉ vào hướng nướng sông chảy đi: "Đống giấy đó không chỉ nát vụn mà còn bay mất nữa!" Cô đi từng bước đến trước mặt Mục Sơ Hàn. "Nhưng tôi có một cách để cô về báo cáo kết quả!"

Mục Sơ Hàn đang nổi nóng thì làm sao nghe cô nói?

Cô ta đẩy Tuế Tuế: "Con nhóc kia, cô dám xé đồ của tôi."

Tuế Tuế lập tức lùi lại, tránh khỏi thế đánh hung dữ của cô ta.

Hiển nhiên, cô lập tức ý thức mình đã đánh giá thấp cơn thịnh nộ của Mục Sơ Hàn, chỉ lơ là chút xíu, tóc cô đã bị cô ta giựt rồi sau đó kéo đến mép cầu.

"Nhóc con, xem tôi có ném cô xuống sông không."

Tuế Tuế có chút sợ hãi. Cô lái xe, đánh nhau gì cũng biết nhưng bơi thì không!

Hết cách!

Tuy trong lòng còn chưa có chứng cứ nhưng cô vẫn thử một lần

xem sao!

"Mục Sơ Hàn!"

Cô lớn tiếng gọi tên cô ta: "Cô tưởng làm vậy thì có thể đoạt lại người đàn ông từ chỗ Trịnh Tâm Du sao?"

Tức khắc cô thấy tóc mình được thả lỏng ra, chứng tỏ suy đoán của cô không sai!

Cô vội vàng đẩy Mục Sơ Hàn tránh sang một bên, sửa sang lại quần áo đầu tóc.

"Làm sao cô biết tên tôi?"

Mục Sơ Hàn quan sát cô cẩn thận từ trên xuống dưới.

Không thể phủ nhận, con bé này có gương mặt thanh tú đáng yêu. Trước giờ cô ta tự phụ mình xinh đẹp nhất mà giờ cũng thấy ghen ghét.

"Cô nói mau!"

Trong giọng nói sinh ra chút vị chua: "Tại sao cô biết Tâm Du và anh Văn Hạo?"

Chẳng nhẽ cô ta cũng biết anh Văn Hạo?

Ý nghĩ đó khiến cô ta hết sức khó chịu!

Tuế Tuế hừ một tiếng, cười nói: "Cái gì tôi cũng biết, bằng không vì sao tôi lại xé đồ của cô?"

Hả? Chuyện liên quan đến Thân Văn Hạo, suy nghĩ của Mục Sơ Hàn hiếm khi bình thường hơn, hỏi: "Cô muốn làm gì?"

Cô nhún vai: "Tôi muốn làm gì không quan trọng, quan trọng là Trịnh Tâm Du muốn làm gì! Cô không sợ cô ta tạo ra một cái bẫy cho cô lọt tròng, khiến cô vĩnh viễn không thể ở cạnh anh Văn Hạo của cô sao?"

Còn tưởng cô nói ra chuyện gì kinh thiên động địa, Mục Sơ Hàn cười lạnh lùng, những câu nói chưa được thông qua não đã phát ra miệng: "Con nhóc kia, tôi còn tưởng cô biết được gì chứ! Tôi cho cô biết, cô ấy làm những việc này là để phá rối bữa tiệc đính hôn ngày mai..."

Nói đến đoạn này, đầu lưỡi cô ta uốn lại.

Chết rồi!

Cô ta chán nản, sao mình lại nói bí mật quan trọng đó ra!

"Tóm lại..." Cô ta liền nói sang chuyện khác để che giấu. "Chuyện này không có quan hệ gì với cô cả, cô đàng hoàng chút cho tôi, bằng không đừng trách tôi không khách khí, hừ!" Nói xong cô ta quay người định đi.

Nhưng vừa rồi Tuế Tuế đã nghe được rõ ràng!

"Đứng lại!"

Cô nhanh chóng gọi Mục Sơ Hàn lại, bây giờ chưa thể cho cô ta đi!

"Mục Sơ Hàn, cô dám cá cược với tôi không?"

Cá cược?

Mục Sơ Hàn thấy tức cười: "Cô có gì hay để thua cho tôi?"

Tính cách cô ta tranh cường háo thắng, Tuế Tuế rất nắm chắc: "Nếu tôi thua thì sẽ tùy cô xử trí, cô thấy thế nào?"

Mục Sơ Hàn ngắm gương mặt tuyệt mỹ của cô, trong lòng nghĩ đến bốn từ "tùy cô xử trí", cô ta gật đầu.

"Được thôi, thế cô muốn cược gì?"

"Tôi cược hai chuyện." Tuế Tuế cất cao giọng nói: "Thứ nhất, dù hôm nay cô không đi báo cảnh sát thì Trịnh Tâm Du cũng sẽ tự đi! Thứ hai, Trịnh Tâm Du tuyệt đối muốn nuốt anh Văn Hạo của cô cho riêng mình mà không phải tốt bụng vì cho cô đâu!"

"Im cái miệng quạ đen của cô đi!" Mục Sơ Hàn lập tức thở hổn hển mắng.

Tuế Tuế không để bụng, nói: "Cô có dám cá với tôi không?"

"Có gì không dám?"

Cô ta không dám chẳng phải tỏ ra bản thân sợ hãi sao?

"Được!"

Tuế Tuế vỗ tay. "Nhưng nếu cô thua, cô cũng phải đáp ứng với tôi một việc!"

"Cô muốn gì? Châu báu hay tiền, bản tiểu thư đều có!" Mục Sơ

Hàn ngạo nghễ nói.

Cô cười: "Nếu cô thua, tôi muốn cô nói chuyện lén lút này của Trịnh Tâm Du cho anh trai Mục Tư Viễn của cô biết!"

***

"Vâng, con về ngay đây, cũng xong hết rồi."

Cố Bảo Bảo cúp máy, hai đứa bé lao đến.

"Mẹ, mẹ!"

Mặt Nhạc Nhạc đỏ bừng, thở hổn hển nói không ra lời.

"Sao thế bảo bối?" Cô véo véo đôi má đỏ hồng, cười yêu hỏi.

"Mẹ!" Hoan Hoan cướp lời hỏi trước: "Cô giúp việc nói mẹ thu dọn đồ đạc, có phải mẹ lại đi không ạ?" Trong mắt cả hai đứa đều lộ ra vẻ lo lắng.

Chúng vừa tan học, lúc xuống xe liền nghe cô giúp việc nói, nhất cổ tác khí [1] chạy vèo từ dưới vườn hoa lên phòng ngủ tầng hai.

[1] nhất cổ tác khí: lấy hết sức làm một hơi cho xong. Làm liền một mạch.

Hóa ra là hỏi điều này!

"Không phải đâu!"

Cố Bảo Bảo vừa ôm chúng vừa dịu dàng nói: "Tối nay mẹ về nhà bà ngoại ở một đêm rồi mai lại về."

"Vậy mẹ có thể đưa con và Nhạc Nhạc theo không ạ?" Hoan Hoan hỏi..

Cố Bảo Bảo nghĩ ngợi, trước khi đính hôn và kết hôn một ngày về nhà mẹ đẻ là tập quán, cả ngày mai cô cũng bận, rất khó đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc theo cùng. Nhưng nhìn hai khuôn mặt đáng yêu kia, cô lại không nỡ.

"Mẹ." Nhạc Nhạc giống như cảm nhận được sự do dự của cô, lắc lắc cánh tay cô nói: "Nhạc Nhạc đi, Nhạc Nhạc đi..." Dáng vẻ khao khát ấy thật khiến người ta vừa buồn cười vừa không nỡ.

"Con ngoan nào!"
Cô cười: "Mẹ đưa các con đi vậy được chưa?"

"Vâng ạ!" Hai bé lập tức nhảy lên sung sướng, lao vào cô.

Mục Tư Viễn đến thì thấy được cảnh ba mẹ con ôm lấy nhau.

Chết tiệt, thấy con trai thân thiết nằm trong lòng cô mà anh lại thấy đố kị!

"Hoan Hoan Nhạc Nhạc!"

Anh kéo một đứa xuống đứng ngay ngắn dưới đất. "Về nhà không làm bài tập đi mà lại chơi ở đây?"

Vất vả lắm anh mới cho tan họp sớm để về, làm sao lại để hai thằng nhóc này cướp "phúc lợi" được?

Làm bài tập á!

Nhạc Nhạc nghe xong lắc đầu, đầu đau lắm!

Nhưng Hoan Hoan lại nói: "Ba, chúng con đi làm ngay đây!", rồi bé nói với mẹ: "Mẹ, mẹ phải chờ bọn con đó!"

Thấy mẹ gật đầu, bé mới yên tâm dắt tay Nhạc Nhạc đi vào thư phòng.

Mục Tư Viễn ngồi xuống giường, kéo cô vào lòng hỏi: "Chờ chúng làm gì thế?"

Nghe cô trả lời, sắc mặt anh thay đổi, khuôn mặt tỏ ra không chịu: "Vì sao? Em để hai đứa đi với em còn anh thì bị bỏ lại đây."

Cố Bảo Bảo cười khúc khích: "Anh Tư Viễn, anh xem anh kìa, đâu có giống một tổng giám đốc?" Lại còn so bì việc này nữa?

Anh không trả lời.

Ánh mắt anh đã sớm tập trung vào cặp môi đỏ tươi của cô, trong lòng chộn rộn.

Đột nhiên, anh cúi đầu, không nói một lời hôn cô.

Hai người triền miên từ mép giường vào đến giữa giường, anh hãm cô trong ngực mình, đôi cánh tay to lớn như muốn nhào nặn cô tiến vào cơ thể mình.

Rốt cục, cô không cách nào thở nổi, tay bám vào vai anh, khuôn mặt đỏ bừng xin tha: "Anh Tư Viễn... em... em không thở được."

"Ngốc!"

Anh hôn lên trán cô. "Lần nào cũng quên lấy hơi, bảo sao lại không bị ngạt?"

Cô cúi mắt xuống, dúi khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực anh.

Nhưng mà sao chi tiết nhỏ xíu thế mà anh cũng phát hiện ra?

Anh liệu có đoán ra, mỗi lần được anh hôn, cô đều không nỡ bỏ lỡ từng giây từng phút. Cho nên mới không muốn dùng quá nhiều thời gian để lấy hơi!

"Bảo Bảo!"

Anh lại hôn lên mái tóc cô, dịu dàng nói: "Tối nay đừng về đó được không?"

Cô không biết, trong lòng anh cũng căng thẳng như cô.

Càng gần thời khắc đó, anh lại càng sợ sẽ mất cô.

Ai cũng như thế, khi càng quan tâm đến thứ gì đó thì sẽ lại càng cẩn thận từng li từng tí.

Có được thứ mình thích lại sợ nó sẽ mất đi.

Càng gần thời điểm ấy, anh mới càng hiểu ra cô đã chiếm bao nhiêu vị trí trong trái tim mình.

"Anh Tư Viễn." Cô ôm lấy anh. "Sau khi chúng ta kết hôn, trên thế giới này sẽ có thêm một cặp vợ chồng. Tuy anh là tổng giám đốc, chúng ta có hai đứa con trai song sinh, nhưng chúng ta vẫn là một cặp vợ chồng bình thường đúng không?"

Anh "Ừ" một tiếng, nghe cô nói tiếp.

"Giống như ba mẹ em, ngày nào cũng nói rất nhiều chuyện vụn vặt của cuộc sống, đôi lúc ba ra ngoài đến mấy ngày không về, mẹ thỉnh thoảng cũng đi thăm người thân năm ba ngày. Nhưng họ vẫn rất yêu nhau, có đúng không?"

Anh cười: "Bé con, em nói nhiều vậy, rốt cuộc là muốn nói gì?"

Cô cũng cười lại: "Em muốn nói, sau này em sẽ phải quen với việc anh vì công việc mà không ở nhà, bởi vì về sau em sẽ là vợ anh..." Nói đến đây cô liền dừng lại.

Câu nói "không còn là tình nhân của anh" không có nói ra.

Bởi cô không khẳng định được khoảng thời gian này giữa bọn họ có được gọi là "đang yêu" hay không?

Nói cho cùng "đang yêu" là việc của hai người yêu nhau.

Anh có yêu cô không?

Cô không biết.

Mục Tư Viễn không nói.

Anh biết cô nói rất có lý, nhưng trong đầu nghĩ đến cảnh phải đi công tác mười ngày nửa tháng là anh cũng có chút khó chịu.

Trong thời gian này anh đã cử đi ba phó tổng giám đốc của công ty, tiếp theo nếu có cuộc họp gì quan trọng, anh nhất định phải tham gia!

"Bảo Bảo!"

Anh ôm chặt lấy cô. "Em phải đáp ứng anh, dù em đang ở đâu thì trái tim em cũng phải ở lại bên anh!"

"Vâng." Cô đáp ứng anh không chút nghĩ ngợi.

Cả gương mặt lẫn khóe môi anh đều hiện lên sự vui vẻ. Hóa ra đây chính là cảm giác không từ bỏ!

Trong cay đắng xuất hiện ngọt ngào.

Hạnh phúc mong chờ.

Anh còn mong chờ thời khắc hạnh phúc ngày mai đến hơn những gì mình nghĩ.

***

"Tạm biệt ba!"

"Tạm biệt ba!"

Hoan Hoan Nhạc Nhạc vừa chào vừa ngáp khiến Cố Bảo Bảo đau lòng.

Đều do người ba này, trễ thế mới đưa chúng đi, lại còn kì kèo mất hai tiếng khiến cả hai đứa bé đều buồn ngủ.

"Tạm biệt các con nhé!"

Mục Tư Viễn ngồi xuống hôn chúng. "Lát nữa nhớ đi ngủ sớm, mơ mộng đẹp!"

Hoan Hoan Nhạc Nhạc gật đầu.

Anh đứng dậy nhìn Cố Bảo Bảo: "Tạm biệt bảo bối!" Anh nghiêng người ôm cô một lát mới xoay người đi.

Anh gọi cô là bảo bối!

Thật sự, cô không nghe lầm, đây là lần đầu tiên anh gọi cô là bảo bối!

Cô dắt tay Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi về, trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

***

Ngày thứ hai giống như một ngày hội với Hoan Hoan Nhạc Nhạc. Chẳng những không cần đến trường, trong nhà bà ngoại còn có rất nhiều khách đến. Mỗi người đều đến ôm hoặc hôn để tỏ ra thân thiết với chúng. Tuy mặt bị dính đầy nước miếng nhưng điều này không phải quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là...

Hai đứa chạy ra khỏi tiệm mỳ vằn thắn, trốn vào một nơi hẻo lánh.

"Nhạc Nhạc." Hoan Hoan lấy một cái túi ra hỏi: "Em nhận được bao nhiêu tiền lì xì vậy?"

Nhạc Nhạc còn chưa biết tiền là gì, lấy tiền giấy trong túi đưa cho Hoan Hoan: "Anh, đếm xem!"

Hoan Hoan không đếm xỉa đến em, bé lấy tiền ra rồi cầm từng

tờ một đếm.

Cuối cùng bé kết luận: "Nhạc Nhạc, số tiền anh nhận được có thể mua được mười mấy mô hình trực thăng đấy!"

Ồ, có thể mua mô hình trực thăng!

Nhạc Nhạc nhét tiền giấy vào túi anh: "Anh, mua cho em..."

"Ơ, tiểu chính thái [2]từ đâu đến thế này!" Giọng một cô gái cắt ngang.

[2]Tiểu chính thái = shotaro = những chàng trai/bé trai ngây thơ

Hai đứa cùng quay đầu liền thấy một chị gái đang ngồi xổm bên cạnh cười với chúng.

Wow!

Nhạc Nhạc lập tức giữ tay cô gái, mở mắt cực to, cái miệng nhỏ la lên: "Chị, Phiêu Phiêu..."

"Nhạc Nhạc." Hoan Hoan nhíu mày, kéo tay em lại, dạy dỗ: "Không được tùy tiện nói chuyện với người lạ!" Bé nói xong kéo Nhạc Nhạc đi về tiệm mỳ vằn thắn.

Nhưng chị gái kia lại gọi tên chúng: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc, đừng đi!"

Hoan Hoan ngoảnh lại, cẩn thận nhìn cô gái: "Chị là ai? Làm sao lại biết tên bọn em?"

Cô gái cười chìa tay ra: "Hoan Hoan, chúng ta có quen nhau, chị là

Tuế Tuế, là bạn của các em."

"Bạn của bọn em?"

Hoan Hoan vẫn không tin. "Em chưa từng gặp chị."

Tuế Tuế nghĩ ngợi. "Vậy các em còn nhớ chú Công Tôn Diệp không?"

Thấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc gật đầu, cô gái cũng gật đầu: "Vậy đúng rồi, là chú Công Tôn Diệp bảo chị đến thăm hai đứa đó!"

Hóa ra là vậy!

Sự đề phòng trong mắt Hoan Hoan biến mất. Đồng thời bé cũng hiểu: "Chú Công Tôn có phải cũng bảo chị đến thăm mẹ em?"

"Đúng vậy, em thật thông minh như trong truyền thuyết!"

Cô gái xoa bóp má bé. "Vậy em có thể đưa chị đi tìm mẹ các em không?"

Hoan Hoan có hơi chần chừ, bé thấy mình nên đi hỏi mẹ trước.

Biết đâu mẹ lại không muốn gặp?

Nhưng Nhạc Nhạc đã kéo chéo quần cô gái đi rồi.

"Nhạc Nhạc!"

Hoan Hoan giậm chân, cũng đành đi theo.

"Mẹ!"

Vừa vào phòng khách, Nhạc Nhạc đã gọi to.

"Chị Phiêu Phiêu đến thăm mẹ!"

Chị Phiêu Phiêu?

Cố Bảo Bảo đang ở trong phòng ngủ sửa sang lại váy, nghe xong vội vã chạy ra liền thấy Nhạc Nhạc đang đứng cùng một cô gái lạ.

Hoan Hoan từ phía sau chạy lên, giải thích: "Mẹ, đây là chị Tuế Tuế, chị ấy nói là do chú Công Tôn nhờ chị ấy tới!"

A Diệp?

Cô nghi hoặc nhìn Tuế Tuế, khi nhìn vào khuôn mặt rất xinh đẹp ấy, trong lòng hiện lên rất nhiều suy đoán.

Tuế Tuế nhìn cô cười: "Chị chính là Cố Bảo Bảo?"

Cô gái đi lên trước, động tác đầu tiên là chụp vai Cố Bảo Bảo rồi nói: "Chị thật sự rất đẹp, thảo nào Công Tôn Diệp bảo em đến gặp chị rồi so sánh em với chị thế nào!"

"Thật..."

Cố Bảo Bảo vẫn khó tin hỏi: "Thật sự là A Diệp bảo em tới?"

Tuế Tuế vỗ tay: "Đích thân trao quyền, giả dối sẽ phạt gấp mười!"

Cố Bảo Bảo cười khúc khích, rất có ấn tượng tốt với cô gái cá tính này.

Nhạc Nhạc lúc này chạy đến kéo chéo quần Tuế Tuế, cái miệng la hét: "Chị Phiêu Phiêu, tiền lì xì!"

Khách nào đến cũng đều cho bé và Hoan Hoan tiền lì xì đấy!

Tuy chị ấy rất đẹp nhưng cũng không thể thiếu tiền lì xì được!

"Nhạc Nhạc!"

Cố Bảo Bảo dở khóc dở cười. "Không thể không lễ phép với chị được!"

Cái gì mà lễ phép với không lễ phép?

Nhạc Nhạc lè lưỡi, tiếp tục kéo chéo quần Tuế Tuế: "Tiền lì xì, tiền lì xì!"

Tuế Tuế ngồi xổm xuống, khổ sở nhìn Nhạc Nhạc: "Cậu bé đẹp trai, chị không có tiền! Có thể dùng thứ khác thay thế không?"

Thứ khác?

Nhạc Nhạc nghiêm túc nghĩ ngợi, có!

Bé giơ tay chỉ vào má: "Hôn, hôn!"

Bé thấy ba bảo mẹ hôn chính là khen thưởng đó!

Hôm nay bé cũng dùng cách đó, hôn thay cho tiền lì xì!

Tuế Tuế nghiêm túc hôn lên đôi má phấn hồng của bé mấy cái. "Vậy đã đủ chưa?"

Nhạc Nhạc hài lòng gật đầu, kéo Hoan Hoan lại: "Còn có anh, anh!"

Hoan Hoan giẫy ra: "Anh không cần!"

Sau đó đỏ mặt chạy xuống nhà.

"Anh, anh..."

Nhạc Nhạc lập tức đuổi theo.

Chương 152: Ngày đính hôn [2]

Cố Bảo Bảo cười gập cả người.

Té ra Hoan Hoan của cô đã biết xấu hổ rồi đó!

Cô gái tên Tuế Tuế kia ngơ ngác nhìn chúng chạy đi, đột nhiên ôm ngực.

"Em làm sao thế?"

Tuế Tuế nhìn cô. "Chị Bảo Bảo, không biết vì sao, khi em nhìn Hoan Hoan Nhạc Nhạc mà trong ngực lại nhói lên." Cô ấy nói rồi lắc đầu.

Thật ra không chỉ khi thấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc cô ấy mới vậy. Có lần ở Mỹ, cô ấy gặp một cặp song sinh, trong lòng cũng có cảm giác vừa khó chịu vừa đau đớn này.

"Có phải em không khỏe ở đâu không? Tốt nhất nên đi kiểm tra xem."

Tuế Tuế không trả lời, im lặng một lúc nên cô ấy không còn đau

nữa.

"Đừng nói đến chuyện của em." Cô ấy khoát tay, nụ cười trước đó lại xuất hiện. Nụ cười của cô ấy vừa đẹp vừa đáng yêu.

Cố Bảo Bảo nhìn cô ấy có cảm giác rất thân thiết, giống như em gái của mình vậy.

"Tuế Tuế!"

Cô cầm tay cô ấy, có chút vui mừng lại có chút lo lắng hỏi: "A Diệp... có khỏe không?"

Tuế Tuế cười ngồi xuống sofa: "Khỏe lắm! Có thể ăn có thể uống có thể ngủ!"

Trên thực tế anh ấy u sầu không vui khó mà làm việc nhưng vẫn muốn cô trả lời như thế, cô cũng chỉ có thể nói theo như vậy!

Cố Bảo Bảo thoáng yên lòng, lại hỏi: "Anh ấy bảo em đến, là...?"

"Tất nhiên là đến thăm chị!"

Tuế Tuế sợ nói nhiều sẽ lộ, hiển nhiên không muốn nói nên lại đứng lên: "Anh ấy muốn xem Mục Tư Viễn có đối tốt với chị không, chị có vui vẻ không, nhưng anh ấy rất bận, cho nên đành nhờ em đến thăm chị thôi!"

Thế nhưng Cố Bảo Bảo lại biết. Không phải anh bận mà là anh sợ nếu đến sẽ làm cô xấu hổ, khiến cô khó xử.

Cô cười cảm kích: "Thật sự rất cám ơn em, Tuế Tuế."

"Đừng nói vậy."

Tuế Tuế kéo tay cô. "Tiệc đính hôn sắp bắt đầu rồi, chị xem chị kìa, mặt không trang điểm, tóc không chải, đâu giống cô dâu chứ?" Cô ấy kéo Cố Bảo Bảo vào phòng ngủ. "Để em giúp chị nào!"

Trước đó Mục Tư Viễn khăng khăng bảo cô hôm nay đến trung tâm thẩm mỹ trang điểm, nếu đi thì anh sẽ phải cho xe đưa đón cô. Cô cảm thấy rất phiền hà. Như bây giờ, cô tự trang điểm rồi ngồi xe đến nhà hàng không phải dễ hơn sao?

Huống hồ, cô cũng không ngờ còn có cả Tuế Tuế đến hỗ trợ. Tuy Tuế Tuế còn ít tuổi nhưng biết rất nhiều. Ngay cả kĩ thuật trang điểm của cô ấy còn giỏi hơn cả người chị lớn hơn mình mười tuổi.

"Ồ!"

Nghe tiếng than thở non nớt của Nhạc Nhạc cũng biết trang điểm của cô đẹp thế nào.

"Mẹ, chị Phiêu Phiêu!"

Nhạc Nhạc vỗ tay hoan hô, chuẩn bị lao đến bộ váy quý giá của cô.

Tuế Tuế nhanh chóng ôm lấy bé.

"Cậu bé đẹp trai."

Tuế Tuế búng mũi bé: "Em có biết mẹ em mặc bộ váy này nặng

thế nào không? Em dám làm bẩn thì xem ba em có đánh cái mông của em không!"

Nhạc Nhạc nghe thế im lặng, tay đưa ra sau sờ mông mình.

Sẽ đau lắm hả?

Trước giờ ba chưa từng đánh mông bé đâu.

"Không sao đâu."

Cố Bảo Bảo cười khom lưng, vươn tay ra: "Nhạc Nhạc cẩn thận không làm bẩn váy mẹ là được."

Hoan Hoan đứng ở cửa cũng lên tiếng: "Mẹ, hôm nay mẹ rất đẹp đấy ạ, con có thể ôm mẹ một cái không?"

"Tất nhiên là được rồi!"

Cố Bảo Bảo quỳ xuống, kéo tà váy rồi ôm lấy hai tiểu bảo bối.

Ngửi được hương thơm đặc biệt của trẻ con, những giọt nước mắt tích tụ mấy năm qua trực trào ra.

"Mẹ!"

Hoan Hoan khuyên nhủ: "Mẹ đừng khóc đó, sẽ làm nhòe phấn mất." Đôi lúc bé thấy cô Sơ Hàn trang điểm nên bé cũng biết đấy.

Nhạc Nhạc lập tức hiểu ngay, nói theo: "Mẹ không khóc, không khóc." Bé ôm lấy eo mẹ, tỏ ý đã có bé yêu mẹ rồi!

Cố Bảo Bảo cười rưng rưng, dịu dàng nói: "Bảo bối có thấy hôm nay mẹ đẹp không?"

"Đẹp ạ!"

Hai đứa cùng đồng thanh.

Cô vuốt má chúng. "Bảo bối, mẹ rất vui. Ông trời đã đưa hai con đến với mẹ chính là món quà tốt nhất hơn bất cứ món quà nào. Nhưng ông trời hôm nay còn tặng mẹ một món quà nữa giống như các con, mẹ..."

Cô nghẹn ngào, khó kìm lòng nổi. "Mẹ vui lắm."

Hoan Hoan cười rộ lên: "Mẹ, món quà hôm nay ông trời tặng cho mẹ có phải ba không ạ?"

Cố Bảo Bảo gật đầu, ôm chặt hai đứa.

Nhìn cảnh tượng này, Tuế Tuế cũng muốn khóc.

Giờ này chắc Công Tôn Diệp lại đang mua say bên Mỹ rồi!

Đúng vậy, đổi lại là cô, nếu không có được người mình yêu nhất định cũng rất đau lòng. Trong lòng cô thấy hâm mộ Cố Bảo Bảo khi được đến hai người đàn ông yêu thương. Trên đời này có mấy ai may mắn như vậy!

Cô thở dài khe khẽ, trong lòng có chút buồn bã. E rằng cả đời này của cô sẽ chẳng có người đàn ông nào đối tốt với mình!

"Bảo Bảo."

Mẹ Cố dưới nhà gọi với lên. "Con xong chưa? Nhà họ Mục gọi điện đến nói đã cho xe tới đón rồi đấy!"

Cô đang định đáp lại thì hai đứa bé đã hưng phấn hô lên: "Có phải ba tới không ạ?"

Sao ba lại đến?

Cố Bảo Bảo cười: "Đi với mẹ, lát nữa đến nhà hàng sẽ gặp được ba thôi!"

Cô đứng dậy dắt chúng đi rồi nói với Tuế Tuế: "Em cũng đến đó luôn đi, hôm nay rất cám ơn em."

Tuế Tuế nghịch ngợm lè lưỡi: "Tất nhiên em sẽ đi, em phải thấy hai người đính hôn xong em mới có thể quay về "trả lời" được mà!"

Đây chính là giao phó của Công Tôn Diệp, nhất định phải biết cô ấy thật sự hạnh phúc thì anh mới có thể yên tâm.

Hơn nữa cô luôn cảm thấy trong buổi tiệc hôm nay có thể sẽ xảy ra chuyện gì đó. Cô nhất định phải có mặt hỗ trợ, bằng không sẽ không thực hiện tốt dặn dò của Công Tôn Diệp.

"Đi thôi chị Phiêu Phiêu."

Nhạc Nhạc kéo tay cô ấy cùng mọi người đi xuống nhà.

"Ôi chao bảo bối của bà!"

Mẹ Cố vội kéo Hoan Hoan Nhạc Nhạc sang một bên rồi cầm đến hai bộ âu phục nhỏ. "Bà tìm các con cả chiều rồi đấy, mau

mặc vào đi!"

Hôm nay có rất nhiều khách đến. Có rất nhiều việc phải làm nên bà thiếu chút nữa quên mất việc này.

Thấy vậy, Tuế Tuế cũng nhanh chóng giúp một tay.

Không bao lâu thì bên ngoài ngõ vang lên tiếng còi xe, ba Cố nói: "Chắc họ tới rồi."

Tiếng pháo vang lên ầm ĩ kéo theo vô số người qua đường cùng nhìn sang.
Cái này...!

Cố Bảo Bảo sững sờ, sao lại giống như đón dâu vậy?

"Nào, Bảo Bảo!"

Ba Cố ra hiệu cô khoác lên tay ông: "Ba đưa con lên xe."

Cô cười vui vẻ khoác lên tay ba.

"Mẹ, còn con ạ?"

Nhạc Nhạc đã thay xong âu phục. Bên trong là áo sơ mi trắng với bên ngoài là áo khoác cùng quần âu, một chiếc nơ xinh xắn bên dưới khuôn mặt trắng hồng mũm mĩm khiến người ta thấy mà phì cười.

"Bảo bối, nào."

Mẹ Cố dắt tay chúng. "Chúng ta đi sau ông ngoại và mẹ nhé được không?"

"Dạ vâng!"

Hai đứa ngoan ngoãn gật đầu, Cố Bảo Bảo cười, cùng ba ra khỏi tiệm mỳ vằn thắn.

"Tư Viễn nói là tới à?"

Ba Cố vừa đi vừa hỏi, Cố Bảo Bảo lắc đầu nhưng có chút ngạc nhiên với câu hỏi của ba: "Ba, theo như quy củ thì hôm nay anh ấy cũng không cần đến mà?"

Chỉ là đính hôn, lại không cần rước dâu.

Ba Cố gật đầu, quy củ là vậy nhưng...

Ông cũng biết trong mắt đứa con rể này không có cái gì là "quy củ" cả.

Xem đi, người đàn ông cầm hoa tươi đứng bên xe hơi đó không phải Mục Tư Viễn sao?

Thấy được anh, Cố Bảo Bảo sửng sốt nhưng trong lòng lại vui sướng.

Lúc này cô mới biết mình ao ước được nhanh chóng gặp anh đến thế nào!

"Tư Viễn..."

Ba đang ở bên cạnh nên cô lược bỏ những từ đằng sau, hai gò má thì ửng hồng.

Mục Tư Viễn đưa bó hoa vào tay cô.

"Chú Cố!"

Anh chào một tiếng rồi dắt lấy tay cô.

Ba Cố mỉm cười. "Bảo Bảo, con ngồi xe Tư Viễn, Hoan Hoan Nhạc Nhạc sẽ đi với ba mẹ, các con không phải lo." Ông dắt tay Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi sang xe khác.

"Mẹ, lát nữa gặp lại!"

Hoan Hoan vẫy tay, cười khanh khách đi cùng Nhạc Nhạc. Thỉnh thoảng bé còn nói vào tai Nhạc Nhạc gì đó làm Nhạc Nhạc cũng cười hì hì theo.

"Chúng đang nói gì vậy?" Cố Bảo Bảo không nhịn được hỏi.

Mục Tư Viễn cúi đầu nhìn cô cười. Bất chợt, anh khom lưng bế cô lên, một chân đá cửa xe rồi ôm cô vào trong. Động tác liền mạch không hề dừng lại. Tới khi cô phản ứng thì cửa xe đã đóng.

"Hù em hả!" Cố Bảo Bảo hờn dỗi đánh anh. Chợt cô nhớ ra điều gì, ngồi thẳng người nhìn ra ngoài cửa xe.

"Nhìn gì thế?"

Mục Tư Viễn cũng sáp đến, không an phận hôn lên cổ cô.

"Anh Tư Viễn..."

Cô đẩy anh. "Đừng làm rộn, em xem Tuế Tuế ở đâu rồi."

Ban nãy cô quên nói, không biết Tuế Tuế có biết ngồi theo xe họ hàng nhà cô để đến nhà hàng không. Nhìn dáng dấp Tuế Tuế rất thông minh, chắc giờ này đã theo mọi người lên xe rồi!

Cố Bảo Bảo thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Mục Tư Viễn vừa sợ vừa nghi nói: "Là cô ta!"

Cô nhìn theo ánh mắt anh, đúng lúc thấy Tuế Tuế.

"Anh Tư Viễn?"

Cô cũng rất kỳ quái: "Anh biết cô bé ấy à?"

"Em cũng quen sao?"

Cô gật đầu: "Anh xem, trang điểm và kiểu tóc của em hôm nay đều nhờ cô ấy giúp đấy."

Mục Tư Viễn cau mày. "Xem ra anh nên sớm cho người điều tra cô ta!"

"Tại sao lại điều tra cô ấy?"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo có chút nóng nảy. "Anh Tư Viễn, cô ấy tên là Tuế Tuế, do A Diệp bảo cô ấy đến... tham dự tiệc đính hôn của chúng ta." Cô vốn không có ý sẽ gạt anh. Nhân cơ hội này cô nói đơn giản lại quá trình Tuế Tuế đến tiệm mỳ vằn thắn. Tất nhiên cô không bảo A Diệp nhờ Tuế Tuế đến để xem cô có thật sự hạnh phúc không. Cô cảm thấy nó không cần thiết.

"Lại là cái tên Công Tôn Diệp!" Anh còn không hiểu đạo lý trong đó sao?

Tay anh siết chặt lại: "Còn dám ngấp nghé đến người phụ nữ của anh!"

"Anh Tư Viễn."

Cô vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười: "Em cũng không phải quốc sắc thiên hương gì, cái từ "ngấp nghé" này thật không đúng đâu!"

Cô vòng tay lên cổ anh. "Hơn nữa, em rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc..."

Cô muốn mọi người biết, cho Tuế Tuế biết, cho A Diệp biết để họ không cần lo lắng vì cô nữa!

"Có thật không?"

Trái tim anh vì câu nói này mà mềm đi, ánh mắt khóa chặt lấy gương mặt xinh đẹp của cô, dịu dàng nói: "Có nhớ anh không?"

"Có!" Cô thừa nhận, ngẩng lên hôn môi anh. Chỉ có thể là một nụ hôn nhẹ nhàng, nếu không lớp son môi sẽ trôi hết.

Anh cũng biết điều đó, mắt thấy gần đến nhà hàng rồi nên nhiều rung động hơn nữa chỉ có thể dừng lại ở môi.

Anh tựa cằm lên trán cô thở sâu, vừa yêu vừa bất đắc dĩ nói: "Em đó..."

Cô đúng là do trời cao phái đến giày vò anh.

Anh còn nhớ khi anh mới hơn mười ba tuổi, chuyện gì cũng không hiểu. Có một ngày không cẩn thận chạy vào phòng thím

Cố liền thấy một cô bé ngủ trên giường. Anh thấy rất kỳ lạ nên đến gần xem. Cô bé đang ngủ mơ ấy lại tỉnh dậy, đôi mắt to đen nhánh nhìn thẳng anh. Anh hoảng hốt muốn bỏ chạy thì cô bé đó đã khóc toáng lên.

"Con sao thế Bảo Bảo?"

Thím Cố lập tức chạy vào nên phát hiện ngay thiếu gia Tư Viễn cũng ở trong phòng.

Lúc đó anh còn sợ, tưởng thím Cố sẽ nói anh làm cô bé đó khóc. Nhưng thím lại mỉm cười nói với anh: "Thiếu gia Tư Viễn, Bảo Bảo rất thích cậu đấy! Cậu nắm tay nó nhé?"

Nắm tay?

Cái đầu nhỏ quay lại, anh thấy trong đôi mắt sáng to tròn kia cũng có một hình bóng nho nhỏ của anh!

Anh khẽ đưa tay ra nắm lấy bàn tay còn nhỏ hơn của mình.

Kỳ quái là cô bé ấy ngừng khóc ngay, nước mắt vẫn còn vương trên mặt nhưng đã cười rộ lên với anh.

Từ đó về sau, anh như đã biết sẽ không bỏ rơi được cô.

Từ tiểu học đến trung học, cô luôn bám dính lấy anh khiến anh buồn bực không sao tả nổi.

Sau đó đi nước ngoài du học.

Cứ tưởng sẽ bỏ được cô, không ngờ cô thật ngu ngốc, cứ đến nửa đêm là lại gọi cho anh. Nếu anh không nghe, cô vẫn gọi,

khiến anh cả đêm không ngủ yên.

Nếu khi đó trái tim anh cứng rắn một chút, bất kể thế nào cũng không để ý đến cô, vậy đến hiện tại bọn họ còn có thể đứng cùng nhau không?

Nhất định có, chắc chắn là có!

Anh không dám tưởng tượng đáp án là không.

Anh thật sự rất sợ.

Nếu qua mười năm, hai mươi năm nữa, khi mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, anh mới ý thức được mình đã yêu cô nhiều đến mức nào!

Khi đó tất cả sẽ không cách nào cứu vãn.

"Anh Tư Viễn, anh sao thế?"

Nhìn ra sự bất an trong mắt anh, cô lo lắng hỏi.

Anh bừng tỉnh, nâng tay cô lên nhìn ngón giữa của cô: "Bảo Bảo, trước khi đeo nhẫn cho em, anh có thể hỏi em một câu được không?"

Cô gật đầu.

Trong lòng không ngừng suy đoán xem anh sẽ hỏi gì?

Có điều gì mà anh cần hỏi? Cô đã giao cả trái tim mình cho anh từ lâu.

"Bảo Bảo."

Anh nói: "Cả đời này, em sẽ không... rời khỏi anh nữa chứ?"

Cô ngơ ngác sững sờ.

Thật không giống vấn đề của anh. Cho tới giờ chỉ có anh đi, anh bảo cô đi chứ có bao giờ cô bỏ anh?

Anh cười tự giễu: "Anh... trước kia đã để em đi rất nhiều lần, cho nên... anh... rất sợ."

Sợ rằng lần tiếp theo sẽ là cô chủ động rời khỏi anh.

"Đồng ý với anh nhé được không?"

Ánh mắt khẩn thiết nhìn cô, muốn biết câu trả lời.

Cô đau lòng, muốn gật đầu, muốn nói vâng thì xe đã dừng lại trước nhà hàng.

Giọng người lái xe vang lên: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, lão gia đã đến đón cô cậu!"

Cố Bảo Bảo nghe xong ngồi thẳng người, khẩn trương hỏi: "Anh Tư Viễn, tóc và váy em không có bị sao chứ?"

Đi theo chú Mục nhất định là thân thích quan trọng của nhà họ Mục, biết đâu còn có cả phóng viên, cô thật sự không thể thiếu lễ độ!

"Đừng sợ!"

Anh mỉm cười, bàn tay ấm áp cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: "Đi theo anh là được!"

Tiếp theo, cửa xe mở ra, cô được anh dắt xuống.

Cô ngẩng đầu lên định chào hỏi chú Mục nhưng những tia sáng chớp nháy chói mắt khiến cô nhất thời không thấy rõ người trước mặt.

Đột nhiên, ngang hông cô căng lại, cánh tay mạnh mẽ của anh đã kéo cô vào ngực.

Anh dùng cơ thể chặn lại tia sáng cùng đám người huyên náo, sau đó cúi đầu nói bên tai cô: "Không biết vì sao lại có rất nhiều phóng viên, em cứ đi theo anh, không có việc gì cả."

Cô gật đầu, gương mặt áp sát vào ngực anh.

Thật ấm áp. Nó giống như một lâu đài vậy!

Rốt cuộc vào đến phòng tiệc, phóng viên không thể vào nên bên tai mới yên tĩnh lại.

"Bảo Bảo, cháu có sao không?" Giọng chú Mục đột nhiên truyền vào tai.

Cô khẩn trương thoát khỏi ngực anh, nói với Mục Phong Minh: "Cháu không sao, cám ơn chú."

Ánh mắt cô nhìn xung quanh tìm kiếm: "Tư Viễn, Hoan Hoan Nhạc Nhạc đâu rồi?"

Liệu phóng viên có vây quanh hai đứa không?

"Đừng lo, Bảo Bảo!"

Mục Phong Minh lại nói: "Chúng theo ông bà thông gia vào phòng nghỉ rồi, nếu không cháu cũng vào nghỉ ngơi một lát đi."

Đây không phải kết hôn, cô không cần ra ngoài đón khách khứa, nhưng Mục Tư Viễn vẫn phải đi xã giao.

Cô hiểu nên gật đầu rồi được Mục Tư Viễn dìu vào phòng nghỉ.

"Được rồi, anh cứ mặc kệ em đi."

Đến cửa phòng nghỉ, cô bảo anh đi trước. "Khách nhà anh nhiều như thế mà, đừng thất lễ."

"Vậy em nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa anh sẽ đến đón em." Anh hôn lên môi cô rồi mới xoay người đi đến phòng tiệc.

Anh trực tiếp đến bên cạnh Mục Phong Minh, nhỏ giọng nhưng nghiêm túc hỏi: "Phóng viên do ba mời tới à?"

Ông già vì để nâng giá cổ phiếu của Mục Thị lên, tất nhiên sẽ có khả năng làm vậy!

Nhưng Mục Phong Minh lập tức phủ nhận: "Lần này có rất nhiều trưởng bối nhà họ Mục ở Pháp đến, bọn họ đều là phóng viên trong nước thu thập tin tức bí mật của tập đoàn tài chính, ba giữ bí mật còn không kịp thì sao có thể mời phóng viên đến?" Ông nhíu chặt mày.

Ông còn tưởng phóng viên do Tư Viễn gọi đến, nhưng giờ xem ra thì hình như không phải!

Chương 153: Cãi lộn

Vậy thì phóng viên do ai gọi đến?

Mục Tư Viễn định lấy điện thoại ra gọi cho người điều tra thì Mục Phong Minh nhìn đồng hồ rồi giục: "Đừng để ý đến nữa, dù sao bọn họ cũng không vào được đây."

Ông đẩy Mục Tư Viễn: "Con mau đi chào hỏi mấy chú họ đi!"

Mấy ông chú này từ Pháp về đây tham dự tiệc đính hôn của anh cũng coi như nể mặt lắm rồi. Mục Tư Viễn đành phải bỏ điện thoại vào túi rồi đến chỗ bọn họ.

"Lão gia." Kế toán của công ty đến xin ý kiến về chuyện tiền mừng, Mục Phong Minh vội bàn bạc với anh ta nên chuyện của đám phóng viên bên ngoài tạm thời gác sang một bên.

Cố Bảo Bảo vào phòng nghỉ liền thấy Mục Sơ Hàn đang ngồi trên salon, Nhạc Nhạc không để ý đến cô ta, chỉ có Hoan Hoan là lễ phép nói chuyện. Nhưng khi thấy cô, cả hai đứa không để ý đến cái khác mà cùng lao tới.

"Mẹ!"

Cố Bảo Bảo dắt tay chúng, nhìn xung quanh, không khỏi thấy lạ: "Ông bà ngoại đâu rồi?"

Hoan Hoan trả lời: "Bà ngoại bảo bà và ông ngoại ra cửa đón khách, con và Nhạc Nhạc đợi ở đây!" Bé nhìn Mục Sơ Hàn rồi bổ sung: "Ở cùng cô Sơ Hàn."

Cố Bảo Bảo nghe xong nhớ đến chuyện lúc trước, trong lòng có

chút sợ hãi. Ba mẹ không biết nên yên tâm để chúng ở cùng Sơ Hàn, cô lại không muốn một chút nào.

Hoan Hoan còn nói: "Cô Sơ Hàn vừa dạy con hát tiếng Anh rất hay ạ!"

Nhạc Nhạc bĩu môi không cho là đúng. "Người xấu hát, khó nghe!"

"Thằng quỷ sứ, cháu..."

Mục Sơ Hàn trừng mắt, Nhạc Nhạc còn lâu mới sợ, mở to mắt trừng lại.

Thấy Mục Sơ Hàn sắp đứng dậy mắng chửi, Cố Bảo Bảo liền kéo chúng nói: "Mẹ đưa các con ra ngoài chào hỏi các cô các chú nhé?"

Cô không muốn tranh chấp với Mục Sơ Hàn, đặc biệt là ngày hôm nay. Chẳng qua Mục Sơ Hàn hôm nay hình như cũng không muốn nói nhiều với cô, thấy bọn họ định ra ngoài, cô ta lại ngồi xuống.

Vậy là tốt nhất!

Cố Bảo Bảo thở phào nhẹ nhõm, giơ tay kéo cửa thì cánh cửa lại bị đẩy ra.

Khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu của Tuế Tuế xuất hiện, kỳ quái nhìn cô: "Chị ra làm gì vậy, giờ còn chưa phải lúc chị ra đâu!" Cô ấy vừa đi vào vừa kéo Cố Bảo Bảo vào trong.

"Tuế Tuế, chị..." Lời còn chưa dứt, Tuế Tuế và Mục Sơ Hàn đã

giáp mặt.

Mục Sơ Hàn đứng lên, cả giận nói với Tuế Tuế: "Cô tới đây làm gì?"

Tuế Tuế khoanh hai tay, cười ngạo nghễ: "Chúng ta đang đánh cược mà, tất nhiên hôm nay tôi phải đến xem tôi thắng thế nào!"

Đánh cược?

Cố Bảo Bảo không hiểu, lẽ nào Tuế Tuế và Sơ Hàn biết nhau?

Tuế Tuế nhìn ra sự nghi hoặc của cô, cũng tránh không để Mục Sơ Hàn tiếp tục kêu loạn nên nói với Cố Bảo Bảo: "Giống chị thôi, em mới quen cô ta có một ngày!"

Cô ấy ngồi xuống ghế, nhàn nhã lắc chân trước mặt Mục Sơ Hàn: "Đừng có gấp, có thể thắng mà cũng có thể thua! Giờ cô đã rối loạn trận thế vậy rồi, lẽ nào cô đã biết mình sẽ thua?"

"Cô...!"

Mục Sơ Hàn mặt đỏ bừng vì giận, không cách nào phản bác nên đành thở phì phò bỏ đi.

Nghe tiếng cánh cửa đóng lại, Nhạc Nhạc nhìn theo cánh cửa làm mặt quỷ. "Người xấu, đi tốt!"

Cố Bảo Bảo xoa đầu bé rồi cùng hai đứa trẻ ngồi xuống salon.

"Tuế Tuế." Cô vẫn không yên lòng. "Hai người... đánh cược gì vậy?"

Tại sao cô ấy quen Sơ Hàn? Có vẻ hai người rất cừu thị đối phương.

Tuế Tuế cười: "Người như cô ta, chị quan tâm nhiều làm gì?" Cô ấy đứng dậy, mở túi lấy một hộp trang điểm ra. "Để em trang điểm lại cho chị nào!"

"Cám ơn em."

Tuế Tuế trang điểm xong cho cô thì thời gian cũng không còn nhiều.

Nếu là đính hôn thì có một nghi thức, khi cô và Mục Tư Viễn và phòng tiệc, ba mẹ cùng cô Mục chú Mục đã chia nhau ngồi ở bàn đầu phòng tiệc. Khách khứa có đến mấy trăm bàn đều dồn mắt vào cô nên cô vẫn có chút khẩn trương.

Nhưng may mắn khi có bàn tay ấm áp của anh nắm lấy cô mới có thể vững vàng đi đến trước mặt các trưởng bối.

Cơ thể đứng vững lại, cô trông thấy Hoan Hoan và Nhạc Nhạc đang ở bên cạnh mẹ nháy mắt với cô.

Cô cười, tâm tình khẩn trương mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Tiếp theo, người dẫn chương trình bắt đầu phát biểu. Trong ngày vui thì trước tiên cô ấy phải nói mấy câu vui vẻ rồi sau đó lại mời Mục Phong Minh nói hai câu.

Đây là chuyện đã bàn bạc và sắp xếp trước, trong sảnh có một vài phóng viên mời riêng, chủ yếu là bọn họ sẽ viết ra những tin tức có lợi cho Mục Thị.

Kê tiêp, khi người dân chương trình nói: "Mời cô dâu dâng trà" là thời gian thuộc về Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo quỳ xuống, người phục vụ bưng ra hai tách trà đặt trước mặt Mục Phong Minh và bà Mục.

Tuy mẹ đã dạy cô nhưng khi thật sự đối mặt với ba mẹ chồng tương lai, cô vẫn có chút khẩn trương.

May là trà không quá nóng, cô cố gắng bưng đến trước mặt Mục Phong Minh, sau đó phải nói -- Mời ba uống trà --

Cô phải nói nhưng trong lòng cô lúc này rất hỗn loạn.

Những ngọt bùi cay đắng nhiều năm qua đều hiện về, nước mắt cứ đảo quanh. Cô há miệng, không nói ra được một câu, chỉ ngơ ngác giơ tách trà lên.

Một, hai giây...

Trong phòng tiệc trở nên yên tĩnh, mọi người cũng dần phát hiện ra sự khác lạ.

Lúc này Mục Tư Viễn cũng quỳ xuống, dịu dàng nói với cô: "Bảo Bảo, đừng sợ!"

Tiếng nói như gió xuân ấm áp ngấm vào trái tim.

Cô ngẩng lên, đắm chìm trong ánh mắt dịu dàng ấy. Cô bỗng ý thức được tất cả là thật, cô đã thật sự bước vào trong đôi mắt ấy mà không phải giấc mộng!

Cô mím môi cười, rốt cuộc phát ra được tiếng nói kẹt trong

họng: "Mời ba uống trà!"

Mục Tư Viễn thở phào, Mục Phong Minh cũng thở ra, vui vẻ nhận lấy tách trà: "Tốt, tốt!" Ông đặt bao lì tì đã chuẩn bị sẵn vào khay trà mà người phục vụ bưng.

Kế tiếp khi mời mẹ Sơ Hàn cô không còn khẩn trương nữa, nhưng mà bà Mục lại có vẻ khó gần.

Cô làm như không thấy, giơ tách trà lên nói: "Mời mẹ uống trà!"

Nghe tiếng gọi trôi chảy của cô, người mẹ Sơ Hàn run lên.

Bà ta thật không trông chờ về sau Cố Bảo Bảo sẽ gọi bà ta là mẹ, dẫu sao cho đến giờ Mục Tư Viễn chưa từng gọi bà ta như thế một lần. Nhưng giờ nghe được tiếng kêu này từ Cố Bảo Bảo, bà ta có cảm giác như mình đã thật sự trở thành mẹ chồng.

Đúng thế, chưa từng có một vãn bối nào nhu thuận gọi bà như vậy.

Tư Viễn thì không hy vọng rồi, Sơ Hàn con gái ruột của bà ta trước giờ lúc nào cũng hô to gọi nhỏ, từ sau năm mười lăm tuổi đã không còn nghe lời bà ta nữa.

Nghĩ tới những điều này, bà ta không nhịn được nói: "Ừ, con ngoan!" Nói xong đến bà ta cũng sững sờ, lại có chút tự giễu, bà ta cầm tách trà rồi đặt bao lì xì lên khay.

Không ngờ lại thuận lợi như thế, Cố Bảo Bảo vui vẻ, cảm kích nói: "Con cám ơn mẹ!"

Một câu "mẹ", hai câu "mẹ" khiến trong lòng mẹ Sơ Hàn ấm áp,

bất giác khẽ cười.

Bầu không khí thoáng cái đã trở nên ấm áp, người dẫn chương trình nói "Bây giờ mời chú rể dâng trà."

Mục Tư Viễn đỡ Cố Bảo Bảo đứng lên còn anh thì quỳ xuống trước mặt ba Cố mẹ Cố, cầm khay dâng trà.

"Ba." Anh lớn tiếng, dâng trà đến trước mặt ba Cố. "Mời ba uống trà." Sau đó lại đưa một tách khác đến trước mặt mẹ Cố: "Mời mẹ uống trà." Nhiều năm qua không gọi lên tiếng mẹ khiến anh ít nhiều có chút không quen. Anh thở ra, cũng may là trước mặt thím Cố nên anh không chần chờ.

"Ngoan!" Mẹ Cố cười vui vẻ, bỏ bao lì xì vào khay, nghi thức coi như kết thúc.

Tiếp theo là lúc hai người họ trao nhẫn.

Việc này không giống như kết hôn, cứ theo quy củ thì hai bên nam nữ sẽ đeo nhẫn vào ngón giữa đối phương.

Cố Bảo Bảo sợ anh không theo quy củ sẽ khiến khách khứa cười chê nên thừa dịp lúc trao nhẫn liền thấp giọng nói: "Anh Tư Viễn, lát nữa không cần hôn... anh nhớ đấy!" Nói hết lời xong thì mặt cô đã đỏ hồng lên rồi.

Nếu không phải trong trường hợp này, cô còn lâu mới nói vậy!

Mục Tư Viễn cười, nhìn cô đeo nhẫn vào ngón giữa cho anh.

"Yên tâm, Bảo Bảo." Anh nghiêng người, môi sát lại gần tai cô. "Anh sẽ chờ đến tối..."

Nghe thế, cô mới vừa thở phào thì bỗng có bóng người lóe lên, cặp môi đã bị anh nuốt lấy.

Cô không cách nào giãy dụa, cũng không thể giãy dụa nên để mặc anh.

Tức khắc trong phòng tiệc vang lên tiếng vỗ tay, những lời chúc phúc cùng tiếng cười của họ khiến cô có chút ngượng ngùng.

"Sao anh lại vậy chứ?" Chờ anh buông ra, cô lập tức nhỏ giọng trách cứ.

Anh nhướng mày, không cho là đúng: "Bây giờ mới chỉ là điểm tâm, đến tối mới là bữa tiệc lớn!"

Nào có người như vậy! Ngang nhiên nói với cô những lời đó trong trường hợp này?

Mặt cô đỏ như quả cà chua, hận không tìm được cái lỗ để chui vào, anh liền ôm lấy cô.

"Buông em ra!" Cô khẽ cầu xin, anh nói: "Không buông!"

Anh ôm cô vừa đi vừa nói: "Chúng ta còn phải đi mời rượu nữa, em bảo anh buông em ra là muốn đi đâu hả?"

Đáng ghét! Cô hờn dỗi trừng mắt với anh, lúc nào cũng không quên ức hiếp cô!

Từ xa trông thấy nụ cười hạnh phúc e thẹn của cô, Tuế Tuế cũng cười.

Công Tôn Diệp, lần này anh nên yên tâm rồi! Xem ra Mục Tư Viễn thật sự rất tốt với cô ấy!

"Tư Viễn!" Ba Cố và mẹ Cố đã nhập tiệc, Mục Phong Minh đi tới nói: "Ông bà cứ cho Bảo Bảo đi mời rượu trưởng bối trong nhà trước đi."

"Con cám ơn ba." Cố Bảo Bảo cười cảm kích với ông.

Cô biết chú Mục đang cho cô mặt mũi.

Mục Tư Viễn khẽ hừ một tiếng. "Anh vốn muốn đi bên này trước!" Nói xong anh ra hiệu phục vụ bưng rượu theo họ đến khu vực nhà họ Cố.

Cố Bảo Bảo đành chịu, anh như trẻ con ấy, luôn không quên tranh hơn thua với ba.

Nhà họ Cố chỉ chừng hai mươi bàn nên đi mời rượu cũng rất nhanh, không bao lâu đã mời qua mười bàn.

Lúc này trợ lý của Mục Tư Viễn bỗng đến bên cạnh nói gì đó vào tai anh mà chỉ thấy anh chau mày, thấp giọng nói: "Thật sao?"

"Sao vậy?" Cố Bảo Bảo vội vàng hỏi.

Mục Tư Viễn lắc đầu: "Không có gì!"

Chú Ba của Cố Bảo Bảo đứng lên, cầm ly rượu nói với Mục Tư Viễn: "Nào cháu rể, lần trước chưa uống đủ ở nhà chú, hôm nay là ngày vui, đến uống với chú Ba mấy ly đi!"

Nghe vậy, Mục Tư Viễn cười gật đầu, ý bảo phục vụ rót đầy ly.

Nhìn hai người uống rượu, Cố Bảo Bảo lặng lẽ đến bên cạnh người trợ lý hỏi nhỏ: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy, anh nói cho tôi biết đi!"

Người trợ lý nhìn cô, nghĩ thầm bây giờ cô đã là vợ chưa cưới của thiếu gia, thiếu phu nhân của nhà họ Mục, cũng chính là nửa cấp trên của anh ta. Nếu cô đã hỏi thì anh ta cũng không thể không trả lời.

Vì vậy anh ta cũng nhỏ giọng trả lời: "Nhà cô Trịnh Tâm Du đã xảy ra chuyện. có người tố cáo công ty nhà họ Trịnh làm giả sổ sách ngụy tạo tài sản, cảnh sát đang ở nhà họ Trịnh muốn dẫn ông Trịnh đi. Cô Trịnh gọi đến hi vọng Mục tổng có thể ra mặt giúp đỡ!"

Chuyện nghiêm trọng như vậy!

Cố Bảo Bảo luống cuống, vội đến bên cạnh Mục Tư Viễn nhỏ giọng nói: "Anh qua đó xem trước đi!"

Mục Tư Viễn cau mày, nói một câu "Không có gì đâu!" rồi cụng ly uống rượu với chú Ba.

"Tốt lắm! Tốt lắm!"

Chú Ba rất hào hứng, lại kéo một người đàn ông trung niên bên cạnh nói với Mục Tư Viễn: "Cháu rể, đây là chú họ của Bảo Bảo, giờ cũng là chú họ của cháu, để chú họ và cháu cạn ly nào!"

"Vâng! Chú họ!"

Anh bảo phục vụ lại rót đầy ly, nói với người trợ lý: "Anh đi

trước đi, xem có thể giải quyết được không!"

Người trợ lý khổ sở cau mày, nhưng trường hợp này anh ta không thể nói thêm gì, gật đầu đi ngay.

Cố Bảo Bảo lo lắng nhìn bóng lưng anh ta, không nhịn được nói: "Anh ta đi liệu được không?"

Dù sao chuyện đó rất nghiêm trọng!

"Không sao!" Anh thân mật bóp má cô. "Đừng suy nghĩ nhiều."

Anh xoay sang phía khác, cùng các chú trong bàn uống rượu.

Tuế Tuế sớm đã ý thức điều không đúng, cô ấy đoán sơ sơ ra là chuyện gì nên đứng dậy đến bên cạnh Mục Sơ Hàn.

"Cô Mục!" Cô ấy giữ đầu vai cô ta: "Chúng ta đi xem ai thắng ai thua thôi!"

Đi thì đi, ai sợ ai!

Mục Sơ Hàn đứng dậy, đi theo cô ấy đến bên cạnh Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo.

"Sao vậy?" Thấy bọn họ đi qua, Cố Bảo Bảo cười hỏi, tưởng bọn họ có chuyện tìm cô thì nghe Tuế Tuế hỏi: "Chị Bảo Bảo, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Cô ấy thật tỉ mỉ, chuyện này cũng bị cô ấy nhận ra.

Cố Bảo Bảo cười cảm kích: "Không có gì đâu. Tuế Tuế em đừng lo cho chị, mau đi ăn gì đi."

Tuế Tuế không đi, cô ấy nhìn Mục Sơ Hàn rồi mới nói: "Có phải nhà Trịnh Tâm Du đã xảy ra chuyện?"

Mục Sơ Hàn nghe thế âm thầm siết chặt tay. Nói thật, tim cô ta đã treo lên giữa không trung rồi. Khi thấy nét mặt kinh ngạc của Cố Bảo Bảo, trái tim cô ta đột ngột rơi xuống đất.

Cố Bảo Bảo nói: "Tuế Tuế, sao em biết?" Cô nhất thời kinh hãi.

"Tuế Tuế." Cố Bảo Bảo thấy khách khứa xem náo nhiệt, vội vàng nói: "Tư Viễn đã cho người đi giải quyết rồi, chúng ta đừng để tâm đến, tránh ảnh hưởng đến khách."

Tuế Tuế gật đầu, không nói thì không nói, nhưng mà cô ấy phải canh chừng kĩ bọn họ!

Cô ấy bước đến nhận khay trong tay phục vụ, bây giờ để cô bưng rượu rót rượu cho họ đi!

Cố Bảo Bảo sửng sốt. "Tuế Tuế, em..."

Không hiểu vì sao cô ấy làm vậy thì cô ấy cười nghịch ngợm: "Như thế chị không cần sợ nữa, có em bên cạnh đây rồi!"

Trong lúc nói thì Mục Tư Viễn đưa cái ly tới ra hiệu rót rượu. Khi anh ngẩng lên đã thấy người rót rượu đổi thành Tuế Tuế!

"Cô tới làm gì?" Anh vừa sợ vừa hiếu kỳ.

Tuế Tuế cười, tin rằng anh thông qua Cố Bảo Bảo đã biết thân phận của cô ấy, dứt khoát nói thẳng vào vấn đề: "Mục Tư Viễn, anh mới qua hai cửa thôi, nếu tôi phát hiện anh không tốt với

Bảo Bảo, tôi nhất định sẽ đưa cô ấy sang Mỹ!"

"Cô dám!" Anh cả giận.

"Nếu anh không làm tốt, xem tôi có dám hay không!" Nói xong cô ấy bĩu môi sang bên cạnh, tỏ ý anh nên cụng ly với các chú đi!

Các chú ở bàn này rất nhiều, mời rượu từng người đã mất nửa giờ.

Mà bàn kế tiếp là các cậu, Mục Tư Viễn lại bắt đầu vòng mời rượu mới.

Khoảng một tiếng sau, người trợ lý quay lại.

Thấy dáng vẻ vội vã của anh ta, Cố Bảo Bảo cũng biết là sự việc không ổn!

Quả nhiên, cô nghe người trợ lý nói với anh: "Mục tổng, chúng tôi đứng ra căn bản vô dụng..." Còn chưa nói xong thì điện thoại Mục Tư Viễn vang lên.

Anh lấy ra xem, cả Cố Bảo Bảo và Tuế Tuế đều nhìn thấy tên người gọi tới -- Trịnh Tâm Du --!

"Mục tổng." Người trợ lý nói: "Ông Trịnh đã bị đưa đi rồi! Bà Trịnh là kế toán viên cao cấp của công ty nên cũng không thoát khỏi liên quan!"

Cố Bảo Bảo nghe xong vội đẩy anh: "Anh Tư Viễn, anh mau nghe đi!"

Phải nghe thì mới biết sự việc như thế nào!

Mục Tư Viễn gật đầu, nói một tiếng với các cậu rồi cầm điện thoại ra lối đi vào phòng tiệc.

"Sao chị lại bảo anh ta nhận điện thoại của Trịnh Tâm Du?" Tuế Tuế lo lắng, kéo cô đi theo.

Trường hợp như vậy Cố Bảo Bảo không thể giãy dụa, đành phải đi cùng cô ấy.

Vừa ra đến lối đi thì nghe được tiếng của anh: "Tâm Du, em đừng vội, anh sẽ nghĩ cách!"

"Em đừng lo, đây không phải chuyện lớn gì cả, có thể giải quyết mà!"

"Anh giờ không thể đến được, anh... Anh xem có được không đã!"

Tuế Tuế không nghe nổi nữa, xông ra lớn tiếng nói: "Mục Tư Viễn, hôm nay là ngày gì hả? Anh có thể bỏ đi được sao?"

Cô ấy đoạt lấy điện thoại của anh ném thẳng vào góc tường.

Như vậy mặc dù có chút quá đáng nhưng đó là cách tốt nhất!

"Cô...?"

Mục Tư Viễn ngẩn ra, cho tới giờ chưa từng có ai dám ném điện thoại của anh.

Tuế Tuế không sợ, trừng mắt lên nói: "Anh đang chơi trò gì thế hả, cô ta là gì của anh, có cần anh quan tâm đến vậy không?"

"Cô...!" Mục Tư Viễn trong lúc tức giận, định giơ tay lên tát cô ấy.

"Anh đánh đi, anh dám!" Tuế Tuế giơ mặt ra.

Thấy thế, Cố Bảo Bảo vội nắm lấy tay anh: "Hai người đừng ầm ĩ nữa!"

Đây là chuyện gì thế hả!

Chương 154: Lọt vào âm mưu

"Có chuyện gì vậy?" Thân Văn Hạo phát hiện ra điều không bình thường nên lặng lẽ đi tới.

"Không có gì đâu!"

Cố Bảo Bảo vừa cười vừa nói: "Chỉ là có chút hiểu lầm thôi! Chúng ta quay lại phòng tiệc đi."

Khách khứa ở đây rất nhiều, không thể gây ra trò cười gì được!

"Chị Bảo Bảo!"

Tuế Tuế chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cô ấy cũng không cố kỵ đến mặt mũi Mục Tư Viễn, nói thẳng: "Dù cho nhà Trịnh Tâm Du phá sản có nghiêm trọng hơn thì sao? Hôm nay là ngày đính hôn của anh, dựa vào cái gì cô ta lại gọi điện đến, tôi thấy rõ ràng cô ta có mưu đồ!"

Sắc mặt Thân Văn Hạo trầm xuống. "Bảo Bảo, thật vậy ư?"

Cố Bảo Bảo không trả lời, nói lảng đi: "Mọi người đi ăn đi,

không có chuyện gì đâu mà."

Cô khẩn cầu nhìn Tuế Tuế, Tuế Tuế nhíu mày. "Chị Bảo Bảo, chị quá mềm lòng rồi đó, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận!"

Cô ấy hờn dỗi đi qua bên cạnh Mục Sơ Hàn, trợn mắt lên: "Cô còn nhìn cái gì nữa? Bây giờ cô thua rồi, chuyện đã đồng ý với tôi đừng có quên!"

Mục Sơ Hàn ngước lên nhìn Mục Tư Viễn, xoay người bỏ đi.

Không nói ra nổi?

Nhìn bóng lưng cô ta, Tuế Tuế cười lạnh lùng, vậy cô cứ chờ người phụ nữ xấu xa kia xếp đặt cô thế nào đi!

Bọn họ đều đi hết, có thể Bảo Bảo còn có điều muốn nói riêng với Mục Tư Viễn nên Thân Văn Hạo trầm ngâm một lúc rồi cũng đi.

"Anh Tư Viễn." Cố Bảo Bảo chuyển sang nhìn anh: "Cho mấy trợ lý của anh đi không giải quyết được vấn đề sao?"

Mục Tư Viễn nhìn cô cười: "Đương nhiên có thể giải quyết, việc này cũng không phải chuyện lớn gì cả."

Anh ôm lấy eo cô: "Chúng ta ra ngoài đi, các cậu còn đang chờ anh uống rượu đó!"

Cô đi theo anh, không nói gì thêm. Nhưng trong lúc lơ đãng ngẩng lên lại thấy được hàng lông mày anh nhíu chặt.

Trịnh Tâm Du đã nói gì với anh trong điện thoại?

Hôm nay không phải là ngày rất quan trọng ư? Hay chỉ có bản thân cô mới thấy nó quan trọng thôi!

di//en-d/an+l3-q[u]y+đ..ôn

Cô không thể không thừa nhận, tuy ngoài miệng cô nói anh đi không có vấn đề gì hết nhưng nếu anh thật sự đi, cô không biết mình phải đối mặt thế nào.

Anh tiếp tục mời rượu, điện thoại của anh đã bị Tuế Tuế ném đi nên tiếng chuông ầm ĩ không còn vang lên nữa. Vậy nhưng cô lại không cách nào bình tĩnh nổi, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho cô biết, sự việc sẽ không kết thúc đơn giản như thế.

Quả nhiên, khi anh mời rượu hết khách khứa bên nhà họ Cố, người trợ lý lại đến. "Mục tổng, cô Trịnh gọi đến nói bà Trịnh đã được đưa vào bệnh viện!"

Ông Trịnh bị cảnh sát dẫn đi, bà Trịnh lại được đưa vào bệnh viện, Trịnh Tâm Du đã rơi vào hoàn cảnh tứ cố vô thân.

Mục Tư Viễn im lặng một lúc lâu nhưng đôi mắt lại tiết lộ sự lo lắng của anh.

Tuế Tuế cười nhạt. "Mục Tư Viễn, nếu anh không đi thì đoán chừng lát nữa sẽ là tin tức về Trịnh Tâm Du!"

Cô ấy hừ lạnh: "Trịnh Tâm Du mà xảy ra chuyện thật thì sẽ không còn ai gọi điện tới cho anh!"

"Cô im miệng!" Mục Tư Viễn quát khẽ, đoạt chai rượu trong tay cô ấy. "Bảo Bảo!"

Anh cố gắng ổn định tâm tình. "Chúng ta qua mời rượu những

người từ Pháp về đi!"

Cố Bảo Bảo không nói gì đi theo anh.

Mỗi bước đi cô cảm giác như mình dẫm lên dao nhọn, vô cùng đau đớn. Trong lòng cô hoang mang, bất lực, bàng hoàng, thất vọng, đau lòng, không nỡ, rất nhiều thứ khiến cô không cách nào nói ra được một câu. Cuối cùng, cô đứng lại, vội vã nói câu "Xin lỗi" rồi chạy vào phòng rửa tay.

"Chị Bảo Bảo!"

Mục Tư Viễn vậy mà không phát hiện ra, mãi đến khi nghe được tiếng kinh hô của Tuế Tuế mới xoay người nhìn, lúc đó Cố Bảo Bảo đã biến mất ở lối vào rồi.

Anh nhanh chóng đuổi theo. Cũng may khách khứa đang dùng cơm, trong phòng tiệc rất náo nhiệt nên chuyện bọn họ bỏ đi cũng không ai cảm thấy kỳ lạ.

Tuế Tuế cũng muốn đi theo thì bị Thân Văn Hạo âm thầm chụp tay lại.

"Em đừng đi." Anh thấp giọng nói: "Để bọn họ nói rõ ràng với nhau."

Tuế Tuế sốt ruột: "Nói rõ ràng thế nào chứ? Chị Bảo Bảo quá mềm yếu!"

Anh cười nhạt: "Cô bé, em tưởng đang đánh nhau à? Mục Tư Viễn quyết định làm gì cũng không dính dáng gì tới việc Bảo Bảo có mềm yếu hay không. Em hiểu chưa?"

Tuế Tuế hất tay của anh ra.

Cô ấy hiểu chứ, chỉ là nếu Cố Bảo Bảo không cứng rắn lên thì làm sao có thể khiến Trịnh Tâm Du sợ được? !

"Nói tới nói lui..." Cô ấy không nhịn được mắng. "Đều là do Trịnh Tâm Du quá xấu xa!"

Thân Văn Hạo dời mắt sang chỗ khác, nhìn địa phương Cố Bảo Bảo biến mất, mím môi không nói.

Cũng may đã kìm nén nước mắt lại, Cố Bảo Bảo đứng nhìn mình trong gương, may là chưa làm nhòe hết trang điểm.

Dù sao bữa tiệc mới tiến hành hơn nửa!

Cô giật khăn lau tay, chuẩn bị ra ngoài thì cánh cửa bị đẩy ra, Mục Tư Viễn đi vào.

"Anh Tư Viễn..."

Cô có chút xấu hổ, vội đi ra ngoài: "Chúng ta... Chúng ta tiếp tục ra mời rượu thôi."

Anh không để ý đến lời cô nói, vòng tay ôm lấy hông cô hỏi: "Em làm sao vậy?"

"Em không có sao cả..." Nói được nửa câu đã bị anh trừng mắt.

Cô hít sâu rồi nói thật: "Hôm nay là ngày đính hôn của chúng ta, em không muốn anh đi."

Anh muốn nói gì đó nhưng lại bị cái lắc đầu của cô cắt ngang.

"Nhưng em cũng biết..." Lời cô còn chưa nói hết. "Đột nhiên xảy ra chuyện này, nhất thời cô Trịnh rất khó thừa nhận. Cô ấy cần một người bạn giúp đỡ, nếu cô ấy muốn người đó là anh..." Nói ra những câu này thật sự rất khó khăn, nhưng cô biết mình vẫn phải nói. Không phải cô muốn tỏ ra mình vĩ đại mà là cô không muốn dùng thân phận vị hôn thê trói buộc anh ở lại. Trong lòng cô rất sợ mất anh, nhưng nếu thật sự mất thì dường như cô đã có chuẩn bị tâm lý. Có lẽ do cô đã từng mất anh quá lâu, đến tận bây giờ vẫn không cách nào tin tưởng mình có thể có được anh.

"Nếu anh cũng muốn đi thì anh đi ngay đi."

Mục Tư Viễn kinh ngạc nhìn cô. "Em tức giận à?"
Đến cô cũng thấy khó hiểu khi mình còn có thể cười nói: "Không, em không giận gì đâu."

Nhưng cô cũng không muốn nói thêm nữa: "Chúng ta ra ngoài thôi. Đi lâu quá sẽ làm ba mẹ lo đấy."

Khi cô đi ra ngoài hình như anh đã kéo cánh tay cô lại nhưng cô không để ý đến, anh cũng không kiên trì, để cô một mình ra phòng tiệc trước còn anh đi phía sau.

Hai người trợ lý bước đến, một người trong đó nói: "Mục tổng, cô Trịnh lại gọi đến mấy cuộc điện thoại, tâm tình cô ấy rất kích động." Lúc này điện thoại của anh ta lại vang lên.

Anh ta lấy ra xem, ra hiệu với Mục Tư Viễn là điện thoại của Trịnh Tâm Du, hỏi anh có muốn nghe không?

Mục Tư Viễn nhíu mày, lắc đầu.

Đợi anh ta nghe điện thoại xong, Mục Tư Viễn mới hỏi: "Có tra ra được là ai đi tố cáo không?"

Người trợ lý lắc đầu, lại nói: "Tuy nhiên chuyện này rất nghiêm trọng, nếu không bảo lãnh ông Trịnh ra sớm thì về sau sẽ càng phiền phức."

Người trợ lý còn lại nói tiếp: "Luật sư đã đến rồi. Ông ấy nói bây giờ chỉ có một cách, do anh là chủ nợ của công ty quảng cáo Hằng Mỹ nên nếu có anh bảo đảm thì sẽ có thể lập tức bảo lãnh ông Trịnh ra. Nhưng việc này phải do anh tự ra mặt."

Tự mình ra mặt!

Mục Tư Viễn thở dài nặng nề. Anh nhớ lại những lời cô nói với anh, cô đưa quyền quyết định lại cho anh, vậy sự lựa chọn của cô là gì? Nếu anh thật sự đi thì cô sẽ làm thế nào?

Nhưng xảy ra chuyện này, anh làm sao mặc kệ Tâm Du được?

Bọn họ quen biết nhau nhiều năm, cô ấy từng giúp đỡ Hoan Hoan rất nhiều, bây giờ chỉ cần anh ra mặt đã cứu được ba của cô ấy, lẽ nào anh lại không đi?!

"Chuẩn bị xong hết chưa?" Anh trầm tư một lát rồi hỏi.

"Đã xong hết rồi. Chúng tôi đã sắp xếp lối đi bí mật, sẽ không để phóng viên phát hiện!"

Anh gật đầu: "Các anh chờ tôi một lúc."

Nói xong anh quay lại phòng tiệc, thấy cô đang ngồi bên cạnh ông già, chỉ có một mình cô thì không thể đi mời rượu được.

Thấy anh, Mục Phong Minh trầm mặt hỏi: "Con đã đi đâu thế? Sự việc còn chưa làm xong ư?!"

Mục Tư Viễn không để ý tới ông, cúi đầu nói khẽ bên tai cô: "Anh ra ngoài một lát, bảo lãnh ba của Tâm Du ra xong anh sẽ về ngay!"

Một câu nói, đâm thẳng vào tim cô.

Cô bỗng sững người ra. Hóa ra chuẩn bị tâm lý là một chuyện, khi anh thật sự đưa ra quyết định lại là một chuyện khác. Nhưng cô còn có thể làm sao? Tại thời điểm này, địa điểm này, anh đã đưa ra quyết định rồi.

Cô chỉ có thể mỉm cười gật đầu.

"Chờ anh về." Anh khẽ hôn lên má cô một cái rồi xoay người đi.

Mục Phong Minh sửng sốt, vội hỏi Cố Bảo Bảo: "Bảo Bảo, Tư Viễn làm gì vậy? Nó muốn đi đâu nữa?"

Cô há miệng nhìn Mục Phong Minh, nhất thời không biết nên nói gì.

Một lúc sau cô mới tìm được giọng của mình. "Anh ấy đột nhiên có việc gấp nên... anh ấy đi ra ngoài một lúc rồi sẽ về ạ!"

Mục Phong Minh vừa sợ vừa kỳ nhìn cô, dường như đã hiểu ra điều gì. Ông lập tức lấy điện thoại gửi tin tức đi.

Lối đi bí mật nối thẳng đến bãi đỗ xe, khắp nơi đều có trợ lý quan sát, để Mục Tư Viễn ngồi lên một chiếc xe khác mới thành

công thoát khỏi tầm mắt phóng viên.

Chiếc xe chạy ra lối vào bãi, anh nhìn lại cửa vào nhà hàng.

Kỳ quái, trước cửa vẫn còn rất nhiều phóng viên tụ tập, bọn họ như đang đợi gì đó.

Anh nhíu mày, nãy quên giao phó nên giờ mới nói: "Đi điều tra xem sao lại có nhiều phóng viên như vậy?"

Người trợ lý gật đầu.

Chiếc xe dùng tốc độ nhanh nhất phóng đến đồn cảnh sát, thư ký chủ nhiệm dựa theo chỉ thị đã cầm tài liệu đứng chờ. Mọi người vội vàng vào đồn, anh tưởng luật sư đã làm xong hết thủ tục rồi chỉ chờ anh đến là xong, không ngờ mới tiến hành được một nửa, người thực hiện nộp bảo lãnh lại phát hiện chuyện vay mượn giữa Hằng Mỹ và Mục Tư Viễn còn liên lụy tới Trịnh Tâm Du cho nên cần lấy lời chứng.

Lúc này anh đã đi được một tiếng rồi.

"Mau đưa Tâm Du đến đây!" Anh bảo trợ lý.

Người trợ lý vội vã đi, bọn họ chỉ có thể ngồi đây chờ đợi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại sắp qua thêm một tiếng nữa, đã bảy rưỡi tối, bữa tiệc cũng đã kết thúc.

Anh lấy điện thoại của thư ký chủ nhiệm gọi cho cô, có chuông reo nhưng không ai bắt máy. Anh nghĩ hôm nay cô mặc váy nên chắc điện thoại để trong phòng nghỉ rồi!

"Mục tổng, anh đừng gấp!" Thư ký chủ nhiệm đành phải khuyên giải an ủi anh. "Trợ lý vừa gọi đến là sẽ lập tức tới ngay đây!"

Nói là lập tức tới ngay nhưng cũng phải mất thêm nửa tiếng nữa...

***

"Rốt cuộc phải chờ tới khi nào?" Tuế Tuế vỗ bàn, lớn tiếng hỏi.

Trong phòng tiệc lớn này chỉ còn lại Cố Bảo Bảo, Tuế Tuế và Thân Văn Hạo.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, phóng viên vẫn canh giữ ở cửa.

Cô biết nếu một mình cô rời khách sạn bị chụp lại sẽ trở thành đầu đề bát quái ngày mai. Vì không để phóng viên phát hiện điều dị thường, Cố Bảo Bảo bảo ba mẹ Mục Tư Viễn về trước rồi sau đó nhờ ba mẹ đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc về, còn cô thì ở lại chờ anh.

Hoan Hoan thông minh lại mẫn cảm, ban đầu nói gì cũng không chịu đi, nhất định đòi ở lại với mẹ.

Nhưng cô làm sao biết khi nào anh về được? Mà hai đứa bé tám rưỡi phải đi ngủ rồi.

"Bảo bối, ngoan nào." Cô đành phải dỗ chúng. "Các con về đi ngủ trước nhé, ở đây ba mẹ còn có chuyện chưa làm xong nên lát nữa mới về được."

Hoan Hoan không muốn nhưng cũng không muốn mẹ khó xử, đành phải gật đầu: "Sau khi mẹ về nhất định phải vào phòng ôm

con một cái đó!"

Cô cười ấm lòng. "Mẹ biết rồi!"

Lúc này chúng mới bằng lòng đi trước với ông bà ngoại.

Cố Bảo Bảo áy náy nói: "Tuế Tuế, em không cần ở với chị đâu, về nghỉ ngơi trước đi, thật ngại quá."

Tuế Tuế thở dài. "Chị Bảo Bảo, em ở đây đâu có quan hệ gì với chị? Em đang tức Mục Tư Viễn, không phải nói đi bảo lãnh ba của Trịnh Tâm Du ra rồi sẽ về à? Bảo lãnh rốt cuộc phải mất bao lâu? Vì sao anh ta còn chưa về?"

Cô ấy lôi di động ra. "Chị đọc cho em số trợ lý của anh ta, em phải hỏi anh ta xem!"

"Tuế Tuế!"

Cố Bảo Bảo vội ngăn cô ấy lại. "Đưng gọi, anh ấy làm xong dĩ nhiên sẽ về. Nếu chưa làm xong thì em có gọi anh ấy cũng không về được."

Đây là logic gì vậy?

Tuế Tuế ngẩn ngơ, Thân Văn Hạo nghe mà chỉ thấy đau lòng.

Chẳng nhẽ tuy cô ấy ở cùng với Mục Tư Viễn nhưng trong quan hệ của bọn họ, cô ấy vẫn rơi vào tình cảnh bị động vậy sao?

"Chị Bảo Bảo, chị nghĩ vậy là sai rồi."

Tuế Tuế lắc đầu. "Mục Tư Viễn là chồng chưa cưới của chị,

chính chị phải giữ anh ta lại mới đúng!"

Cô ấy nghĩ, đổi lại là một người phụ nữ chỉ hơi cứng rắn một chút thì chuyện hôm nay hẳn là sẽ không xảy ra.

Giữ anh lại?

Cố Bảo Bảo cười thất thần. Cô có bản lĩnh ấy không? Không phải cô không giữ, mà là cô không giữ nổi.

Thấy nụ cười làm người khác tan nát cõi lòng của cô, Tuế Tuế đột nhiên đứng dậy. "Chị Bảo Bảo, em hỏi chị, nếu hôm nay anh ta không về, chị tính làm sao?"

Cô sửng sốt, cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

"Không." Cô lắc đầu. "Anh ấy sẽ về, anh ấy đã đồng ý với chị thì sẽ về."

"Coi như hôm nay về thì thế nào?"

Tuế Tuế không nhịn được. "Chỉ cần còn Trịnh Tâm Du thì anh ta sẽ có lần thứ hai bỏ đi!"

Nghe vậy, Thân Văn Hạo không nhịn được hỏi: "Cô bé, em nói vậy là ý gì?"

"Mọi người lẽ nào còn chưa rõ?"

Tuế Tuế trả lời: "Tại sao chuyện này lại trùng hợp thế? Còn nữa, nộp tiền bảo lãnh là chuyện gấp lắm à? Tại sao phải ép Mục Tư Viễn vội vàng đi như thế? Chẳng phải là do có người giở trò quỷ phía sau sao!"

Thực sự có chuyện như vậy ư?

Người điều khiển tất cả kia liệu có phải Trịnh Tâm Du?

Cố Bảo Bảo nhíu chặt mày, không nguyện tin tưởng.

"Tuế Tuế." Cô cười nhạt. "Em chớ nói vậy, làm sao có thể chứ? Tất cả chỉ là trùng hợp thôi."

Thân Văn Hạo lại không lên tiếng, anh như có điều suy nghĩ, đứng dậy vào toilet.

Sau khi xác định bọn họ không nghe được tiếng anh nói chuyện, anh mới lấy điện thoại gọi cho Trịnh Tâm Du.

Chuông reo lên rất lâu.

Trực giác mách bảo anh không phải cô ta không nghe được mà chẳng qua cô ta đang do dự xem có nên nhận cuộc điện thoại này không thôi.

Cuối cùng, cô ta vẫn quyết định nhận.

"Trịnh Tâm Du, cô đang ở đâu?"

Trịnh Tâm Du lạnh lùng nói: "Chuyện này có liên quan gì đến anh. Anh có việc gì sao?"

Thân Văn Hạo nghĩ một chút rồi nói: "Tôi nghe nói nhà cô xảy ra chuyện nên mới gọi hỏi xem."

Trịnh Tâm Du cười lạnh: "Nhà em xảy ra chuyện cũng chẳng có

quan hệ gì với anh cả. Tạm biệt!"

Nói xong cô ta như muốn cúp máy, Thân Văn Hạo còn muốn nói gì đó nhưng chưa kịp lên tiếng thì bên kia truyền đến một giọng đàn ông: Cô Trịnh, mau đi thôi, Mục tổng đang chờ cô gấp ở đồn cảnh sát đó!

Lời muốn nói của anh bị đè lại ở cổ họng.

Anh bỗng hiểu ra gì đó, vội vàng cúp máy!

"Anh ồn ào cái gì! Thần kinh!" Trịnh Tâm Du hoảng loạn mắng to. Cô ta cúi xuống nhìn màn hình, cũng may nó chứng tỏ đối phương đã cúp máy rồi!

Thái độ của cô ta khiến người trợ lý sững sờ.

Anh ta ở bên cạnh Mục Tư Viễn đã bốn năm năm, không ít lần qua lại với Trịnh Tâm Du, cho tới giờ chưa từng nghe cô ta dùng giọng điệu như thế chửi mắng người khác!

Trong lúc này, Trịnh Tâm Du đã mất kiên nhẫn đứng dậy ra ngoài: "Đi thì đi, ồn ào gì thế không biết!"

Người trợ lý nhíu mày, nhưng nếu cô ta đã bằng lòng đến đồn cảnh sát, anh ta liền theo sau mở cửa xe, bằng không Mục tổng sẽ rốt ruột đến mức muốn vặn đầu anh ta xuống mất!

Hóa ra Tuế Tuế đã đoán đúng!

Ban đầu anh còn có chút hoài nghi, tưởng cô ta sẽ không xấu xa đến mức đó, chẳng ngờ đến tận giờ phúc này cô ta vẫn còn đang kéo dài thời gian của Mục Tư Viễn!

Chính vì muốn Bảo Bảo đau lòng sao?

Thân Văn Hạo siết chặt nắm tay, âm thầm đưa ra quyết định! Sau đó anh bỏ điện thoại vào túi rồi ra phòng tiệc.

Chương 155: Anh sẽ bảo vệ em

Vừa tới lối vào thì lại thấy Mục Sơ Hàn đi đến.

Cô ta từ từ đến bên cạnh Cố Bảo Bảo, lạnh lùng nói: "Cô còn ở đây chờ gì nữa? Không sợ đánh mất mặt mũi nhà họ Mục chúng tôi à!"

"Cô Mục, cô đang nói gì thế hả!"

Tuế Tuế buồn cười nhìn cô ta. "Cô bị Trịnh Tâm Du dọa cho điên luôn rồi sao? Không đâu chạy đến đây khóc lóc om sòm làm gì?"

Mục Sơ Hàn không nói lại cô ấy, chỉ làm như không thấy. Cô ta tiếp tục nói với Cố Bảo Bảo: "Cố Bảo Bảo, tôi thực sự không hiểu, cô cứ không buông anh tôi thì có gì tốt? Chính cô cũng thấy đấy, giờ cô đã đính hôn với anh tôi nhưng Tâm Du có chuyện là anh ấy vẫn qua ngay, chẳng lẽ cô mong muốn một cuộc sống như vậy à?"

Câu hỏi như này hoàn toàn không giống như câu hỏi mà Mục Sơ Hàn sẽ nói.

Cố Bảo Bảo đứng dậy nhìn cô ta: "Sơ Hàn, em làm sao vậy?" Cả ngày hôm nay cô thấy cô ấy cực kỳ yên lặng.

Mục Sơ Hàn cũng chẳng đón nhận sự quan tâm của cô. "Tôi có làm sao cũng không liên quan tới cô, cô còn muốn tiếp tục chờ

sao?"

Cố Bảo Bảo gật đầu: "Lúc anh em đi đã bảo chị chờ anh ấy. Chị đương nhiên sẽ chờ anh ấy về."

"Nếu anh tôi thay đổi ý định, không về thì thế nào?"

Cố Bảo Bảo ngẩn ra chưa kịp nói thì Tuế Tuế bỗng nhảy ra: "Tôi thấy không về là rất tốt!"

Cô ấy nắm tay Cố Bảo Bảo: "Chị Bảo Bảo, chị dứt khoát đi thôi. Chị theo em sang Mỹ, tên ngốc Công Tôn Diệp vẫn còn đang chờ chị đấy!"

Cô ấy lại nói với Mục Sơ Hàn: "Nói cho Mục Tư Viễn nhà cô biết, Bảo Bảo của chúng tôi không phải không có ai muốn trừ anh cô! Chuyện hôm nay anh ta làm Bảo Bảo không cách nào tha thứ được. Anh ta yêu hay làm gì gì đó với Trịnh Tâm Du thì cứ việc đi, chúng tôi cũng đi." Cô ấy kéo Cố Bảo Bảo ra ngoài.

Cũng không biết sức lực của cơ thể nhỏ bé ấy ở đâu ra, không ngờ kéo được Cố Bảo Bảo đi mấy bước!

"Tuế Tuế!"

Cố Bảo Bảo nhẹ nhàng vùng khỏi tay cô ấy. "Em đừng như vậy!"

"Chị biết em lo cho chị, quan tâm đến chị, nhưng đây không phải cách để giải quyết!"

"Chị còn cách nào tốt hơn ư?"

Tuế Tuế nhìn người phụ nữ ngốc nghếch trước mặt. "Mục Tư Viễn đã làm đến mức này, chị xem chị còn cách nào tốt!"

Cố Bảo Bảo ngồi về bàn, thản nhiên nói: "Bọn họ quen nhau hơn mười năm, dù thế nào thì cô ấy cũng từng là người anh ấy muốn lấy, giờ nhà cô ấy xảy ra việc nghiêm trọng như thế, làm sao anh ấy có thể thờ ơ?"

Cô như đang giải thích nhưng thực chất là tìm cho mình một lý do.

"Hơn nữa, trong những năm chị không ở đây, cô ấy đã tận tâm tận lực chăm sóc Hoan Hoan, trong lòng chị rất biết ơn cô ấy."

"Thôi đi, Cố Bảo Bảo!"

Mục Sơ Hàn ngang. "Bây giờ anh tôi không ở đây, cô còn diễn trò cho ai xem thế? Cô dám nói trong lòng cô biết ơn Tâm Du sao?"

"Sơ Hàn, nếu chị không biết ơn cô ấy, em thấy với thân phận hiện nay của chị thì có thể giữ anh em lại không để anh ấy đến đó được không?"

Mục Sơ Hàn nao nao, nhất thời im lặng.

Tuế Tuế tận tình nói: "Chị Bảo Bảo, người ta đã thay đổi rồi, lẽ nào chị không biết Trịnh Tâm Du bây giờ không còn là Trịnh Tâm Du trước kia sao?"

Cô ấy đã nhắc nhở nhiều lần, vì sao Cố Bảo Bảo vẫn không tin chuyện này là âm mưu của Trịnh Tâm Du? !

Cô nghe xong lại còn cười nhạt, nhìn Mục Sơ Hàn hỏi: "Sơ Hàn, trong lòng chị luôn có một điều muốn hỏi em, hôm nay em có thể trả lời chị không?"

Mục Sơ Hàn không nói, cô coi như cô ấy đồng ý, liền nói: "Chúng ta lớn lên cùng với nhau, chị thật lòng thích Tư Viễn, tự hỏi chưa từng làm tổn thương em, vì sao em luôn không thích chị?"

"Bởi vì..."

Mục Sơ Hàn hít sâu một hơi. "Tôi cảm thấy cô rất phiền phức, quấn lấy một nam sinh như vậy quả thật rất bẽ mặt!"

Rất phiền phức, rất bẽ mặt!

Cố Bảo Bảo nghe xong cúi đầu, lẩm bẩm nói: "Hóa ra là như vậy..."

Nước mắt cô lăn dài. Chẳng nhẽ cô không có cảm giác? Không phải.

Mỗi lần anh không còn kiên nhẫn cự tuyệt cô, tìm nhiều cớ từ chối cô, cô rất bi thương. Nhưng cô cho rằng, yêu một người thì không tính toán đến việc phải trả giá bao nhiêu và cũng không so đo việc có được hồi báo hay không. Yêu một người sẽ phải toàn tâm toàn ý, bỏ ra tất cả nỗ lực.

Không ngờ việc cô làm lại khiến người bên cạnh có cảm giác như vậy!

"Sơ Hàn!"

Cô lau nước mắt, nhẹ nhàng nói: "Chị không biết việc chị làm với Tư Viễn lại quấy nhiễu em, chị rất xin lỗi, chị chỉ... muốn một lòng yêu một người. Chị... xin lỗi..."

Nước mắt càng mãnh liệt hơn.

Cô rất khó chịu, rất đau. Có lẽ là vì nhớ lại chuyện cũ, có lẽ là vì hôm nay anh đi rất lâu mà vẫn chưa quay lại.

"Bảo Bảo! Đừng khóc!"

Thân Văn Hạo ngồi xổm xuống trước mặt cô, giúp cô lau đi giọt nước mắt: "Em hoàn toàn không sai, đừng khóc, cũng đừng nói xin lỗi."

"Văn Hạo..."

Cô lắc đầu, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng không nói ra được.

"Tin anh đi, em không sai."

Anh mỉm cười vỗ lên má cô. "Em là cô gái anh thấy dũng cảm nhất, hiền lành nhất, em nhất định sẽ có được thứ em muốn, nhất định sẽ hạnh phúc!"

"Thật vậy chăng?" Cô cười hỏi.

Anh kiên định gật đầu: "Nhất định là vậy. Chí ít anh sẽ bảo vệ em, vĩnh viễn bảo vệ em! Tuy anh có thể sẽ không bên cạnh em nữa, nhưng em vĩnh viễn nhận được lời chúc phúc của anh!" Anh đứng dậy kéo cô vào lòng.

Anh lưu luyến, khát vọng sự ấm áp này, có lẽ mượn cơ hội này để vĩnh viễn khắc ghi nó trong lòng!

Anh cúi đầu thì thầm bên tai cô: "Bảo Bảo, bảo trọng!" Sau đó anh bỏ cô ra rồi đi ra ngoài.

"Văn Hạo!"

Cô kỳ quái nhìn anh, trực giác mách bảo với cô sự việc không đơn giản như thế!

"Văn Hạo, anh đi đâu vậy?"

Cô gọi thêm lần nữa anh mới quay đầu lại nhưng chỉ khẽ cười rồi lại vội vã bỏ đi mất!

Thấy Thân Văn Hạo đi rồi, Mục Sơ Hàn cũng không muốn ở lại đây nên đi luôn.

"Mục Sơ Hàn, cô đứng lại!" Tuế Tuế gọi to.

Không thể để cô ta chạy được, cô ta thua rồi mà chuyện đã đáp ứng còn chưa có làm đâu!

"Chị Bảo Bảo, chị ở lại đây một mình nhé, em sẽ về ngay!" Cô nói xong liền vội vã chạy đuổi theo.

Cố Bảo Bảo vừa lo lắng vừa ngờ vực, cô muốn theo xem lại sợ Mục Tư Viễn quay về không thấy cô nên đành thôi.

Màn hình điện tử phía trên cho thấy đã hơn chín giờ rồi.

Đã hơn ba tiếng kể từ lúc buổi tiệc kết thúc, vì sao anh còn chưa

quay lại?
di[ơe]n-đ[à]n-l[ê]-q[u]ý..d0n

Liệu có đúng như lời Sơ Hàn nói, anh thay đổi ý định, buổi đính hôn của chúng ta không còn quan trọng nữa và anh sẽ không về?

Lần đầu tiên cô tự hỏi, kỳ lạ khi thấy bản thân không có chút cảm giác hoang mang.

Có lẽ là vì việc bọn họ chia xa sớm đã thành một trạng thái bình thường trong cuộc sống của cô.

Nếu làn này anh lựa chọn buông tay, cô có lẽ không còn tâm sức đâu đợi thêm một lần nữa.

Có người có duyên không có phận, có người có phận không có duyên, còn có người không duyên cũng không phận, bọn họ có phải một trong số đó?

Tim cô đau nhói nhưng nước mắt không còn rơi xuống nữa.

"Em đang nghĩ gì thế?"

Đột nhiên, làn hơi ấm quen thuộc ập đến, cả người cô rơi vào cái ôm rộng lớn.

Cô quay lại liền trông thấy gương mặt tuấn tú của anh.

"Anh Tư Viễn..."

Cô đứng dậy, nhìn phòng khách trống trơn: "Anh quay lại lúc nào thế?"

Sao cô lại không phát hiện ra?

Anh cười: "Không biết cô vợ chưa cưới của anh đang nghĩ gì mà nhập thần đến mức một người đang đi đến cũng không biết?"

Cô đang nghĩ gì? Cô đang nghĩ...

Cô cười nhạt: "Chuyện bên kia thế nào rồi?"

"Ổn rồi."

"Ông Trịnh đã được bảo lãnh, giờ ông ấy đang cùng Tâm Du đến bệnh viện thăm bà Trịnh."

Nếu sự việc đã được giải quyết, cô hẳn nên thở phào, nhưng nghe được tiếng "bệnh viện", cô thật không thoải mái nổi.

Cô hiểu rõ chuyện này không đơn giản vậy thôi.

"Chúng ta về đi."

Sắc mặt cô có vẻ mệt mỏi. "Hoan Hoan và Nhạc Nhạc vẫn đang chờ em!" Cô nói xong liền đi vào phòng nghỉ.

Cô ấy đang giận?

Mục Tư Viễn nhíu mày, định đi theo cô thì điện thoại trong túi vang lên.

"Tư Viễn!"

Vừa ấn nghe, giọng nói đầy tức giận của Mục Phong Minh truyền đến.

"Có chuyện gì thế ạ?" Anh không kiên nhẫn hỏi, ánh mắt theo cô

vào phòng nghỉ.

"Ba hỏi con, hôm nay sao con lại bỏ đi nửa chừng như thế, rốt cuộc là vì chuyện gì?"

"Con..."

Anh cũng không thấy mình cần giải thích với Mục Phong Minh, liền nói: "Không có gì cả, đã xử lý xong rồi, ba không cần hỏi."

"Thái độ của con là gì vậy hả?"

Mục Phong Minh cực kỳ tức giận. "Đừng tưởng ba không biết con đi làm gì. Tự con nghĩ xem, chuyện này con không cần ra mặt không được sao? Sự việc của Tâm Du con đã xử lý tốt, thế còn Bảo Bảo? Con có thể xử lý tốt ư? Tư Viễn, con đừng quên hôn sự này làm thế nào mới có được! Ba cũng không muốn vác cái mặt mo này đến nhà họ Cố lần thứ hai đâu!" Ông nói xong liền tắt máy.

Mục Tư Viễn ngẩn ra.

Anh nhớ lại sau khi làm xong thủ tục ở đồn cảnh sát, ra đến hành lang anh gặp được một sĩ quan cảnh sát quen từ trước.

Vị cảnh sát kia nói: "Mục tổng, có chuyện gì thì anh gọi cho tôi là được rồi, sao lại còn tự mình đến?"

Lúc đó anh lo lắng trở về nên cũng không để ý. Bây giờ nghĩ lại thì hình như chuyện này có rất nhiều... điều kỳ lạ!

***

Do hai người đi chung nên không sợ phóng viên viết lung tung, bọn họ đi ra từ cửa chính rồi lên xe.

Dọc đường không ai nói câu nào.

Anh một mực chờ cô hỏi nhưng cô vẫn không nói.

Về đến nhà, cô đi tắm rồi qua phòng bọn trẻ.

Hoan Hoan ngủ chưa say, thấy mẹ lập tức tỉnh lại.

"Mẹ!" Giọng bé ngọt ngào, vươn tay ra với Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo ôm lấy bé, dịu dàng nói: "Xin lỗi, mẹ đã đánh thức con."

Bé lắc đầu, nháy mắt nói: "on đang nằm mơ thấy mẹ, mẹ liền đi ra từ giấc mơ." Bé nói rồi ôm lấy hông cô. "Mẹ, mẹ đừng đi, mẹ ở lại với Hoan Hoan được không?"

Thấy mẹ nhận lời, bé rất vui, nói: "Trước đây cô Tâm Du cũng ôm con, nhưng cảm giác đó không giống như mẹ. Hóa ra mẹ có hương vị riêng!"

Cố Bảo Bảo ngẩn ra.

Trịnh Tâm Du!

Cô nên hận hay nên cảm kích đây?

Hoan Hoan nói xong những lời trẻ con lại ngủ thiếp đi.

Cô bế bé vào chăn, hít sâu một hơi rồi ra khỏi phòng trẻ.

Trốn tránh có ích lợi gì?

Cô biết anh có lời muốn nói, vậy thì cô sẽ nghe xem anh nói gì!

Vào phòng ngủ, anh đã ngồi trên giường, còn mặc đồ ngủ rất nghiêm chỉnh. Giống như đang nói cho cô biết, tối nay sẽ không vì bọn họ đính hôn mà có gì khác biệt.

Cô không nói gì, nằm xuống cạnh anh.

"Bảo Bảo!"

Anh cũng nằm xuống, ôm cô vào ngực hỏi: "Có phải em tức giận không?"

Cô nên nói thế nào? Nói thật hay vẫn là những câu khách sáo?

"Anh biết em tức giận." Không cần trả lời, anh đã nói thay cô.

Cố Bảo Bảo cười trừ: "Khuya lắm rồi, chúng ta không nói nữa, ngủ đã được không?"

Anh buông cô ra, xoay người nằm thẳng. "Bảo Bảo, em bảo anh thờ ơ lạnh nhạt với cô ấy, anh thật sự... không làm được! Nhưng..."

"Anh rất rõ thân phận của mình hiện giờ, anh không hề làm bất cứ chuyện gì có lỗi với em." Anh nói xong liền tắt đèn.

Phòng ngủ lập tức rơi vào bóng tối tĩnh mịch.

Cố Bảo Bảo nghĩ về hai câu nói của anh, là giải thích hay là hứa hẹn? Nó có vẻ thật đơn giản.

Vì sao anh không nói nhiều hơn? Như vậy chí ít trong lòng cô còn dễ chịu.

Hay anh cho rằng không cần phải nói nhiều với cô?

Hôm nay bọn họ mới đính hôn thôi, chẳng nhẽ mở đầu cuộc sống cả đời của bọn họ lại như vậy?

-- Coi như hôm nay về thì thế nào? Chỉ cần còn Trịnh Tâm Du thì anh ta sẽ bỏ đi lần nữa! --

Câu nói của Tuế Tuế hiện lên trong đầu.

Cô chỉ thấy tim mình như bị cái gì bóp nghẹt, không thể thở, rất đau nhức.

Nước mắt trong lúc vô tình đã thấm ướt gối đầu.

"Bảo Bảo? Bảo Bảo?"

Cô quá yên lặng khiến anh có chút hoảng sợ.

Anh tưởng mình đã giải thích tốt nhưng bàn tay lại chạm được gương mặt đẫm nước của cô.

"Bảo Bảo!"

Tim anh nhói lên, ôm lấy cô, liên tục nói: "Xin lỗi, xin lỗi..."

Cô đẩy anh ra, cô không cần anh xin lỗi.

"Anh Tư Viễn..."

Cô gạt nước mắt, mượn ánh đèn từ vườn hoa nhìn anh: "Anh Tư Viễn, em theo đuổi anh không sai, nhưng coi như em theo đuổi được anh, em cũng không muốn chia xẻ chồng mình..."

Cô nghẹn ngào, khó khăn mở lời: "Nếu anh... anh muốn em cũng muốn cô ấy, vậy em... sẽ đi!"

"Em nói gì thế!"

Anh ôm cô thật chặt. "Em im miệng, không được nói thế nữa! Có nghe không, có nghe không?"

Cô chỉ rơi nước mắt mà không trả lời.

Cô cũng không biết tại sao mình có ý nghĩ đấy, lại còn có thể nói ra.

Chính cô đã khuyên bản thân, thuyết phục bản thân, lấy lý do vừa rồi anh nói thuyết phục mình.

Có thể do cô đã... Quá đau lòng.

Chẳng phải người quá đau lòng sẽ miên man suy nghĩ sao?

"Bảo Bảo, em nói gì đi!"

Anh buông cô ra, nắm lấy đầu vai cô: "Em có nghe anh nói không? Có nghe không hả? Không được nói như thế nữa!"

Cô rưng rưng nhìn anh.

Có phải anh đang lo lắng? Lo lắng vì cô sẽ đi ư?

Trong tim có chút ấm áp, tính khí quật cường của cô trỗi dậy. Cô trở mình, cố ý không lý tới anh.

"Bảo Bảo!"

Anh ôm cô từ phía sau. "Được rồi, được rồi, em không nói thì thôi, anh không bao giờ đi gặp cô ấy nữa."

Định dỗ ngon dỗ ngọt cô à?

Cô hỏi ngược lại: "Chính anh nói anh không thể thờ ơ lạnh nhạt với cô ấy mà."

Mục Tư Viễn bất đắc dĩ. "Sau này nếu có chuyện..."

Anh nhấn mạnh. "Cho dù chuyện lớn cỡ nào, anh cũng chỉ để trợ lý ra mặt thôi, vậy có được không?"

Cố Bảo Bảo không nói.

Nghe lời anh, tuy trong lòng cô đã thông thuận nhưng cũng không dám tin tưởng.

Anh có thể dỗ cô như thế, có lẽ cô không nên yêu cầu quá nhiều.

"Rốt cuộc có được không vậy? Em nói đi chứ."

Anh sốt ruột hỏi.

Cô lấy tay anh đang ôm ngang hông mình ra. "Anh làm được thì tốt. Nếu anh không làm được, đáp ứng em không phải một lời hứa suông sao?"

Nghe vậy, Mục Tư Viễn liền nghẹn họng. Đã lâu rồi cô chưa nói chuyện như thế với anh. Dường như cô đã trở lại Cố Bảo Bảo thông minh lanh lợi giỏi giang trước kia!

Anh không nhịn được cười, trong lòng yên tĩnh lại, cái tay bị đẩy ra đưa lên vuốt tóc cô: "Bà xã, hôm nay là ngày đính hôn của chúng ta, em định ra oai phủ đầu với anh à?"

Anh cũng biết hôm nay là ngày đính hôn!

"Vậy ra oai phủ đầu này của em có hữu dụng không?"

"Có!" Xong anh lại lắc đầu: "Lại không có! Nếu trả lại cho anh một món khác mới đủ!"

Cô sửng sốt: "Cái gì?"

Anh lật người không nói một câu nằm đè lên cô.

Hơi thở dục vọng nóng cháy phun lên mặt cô. "Bà xã, anh có thể bắt đầu đêm động phòng của chúng ta chưa?"

"Không được!"

Cô nói vội: "Hôm nay là đính hôn, không phải kết..."

Những lời còn lại đã bị anh nuốt lấy.

Anh hiểu rõ tất cả nhược điểm của cô, dễ dàng công chiếm toàn bộ cô.

Đêm càng khuya.

Cô thoát khỏi hơi thở khiến người ta khó thở của anh, mở cặp mắt phủ đầy sương mù nhìn ra ngoài, bầu trời đầu hạ hiện lên những ngôi sao rực rỡ.

Mỗi một vì sao như đang mỉm cười với cô.

Mỉm cười?

Cô thật sự có chuyện gì đáng vui sao?

Thu lại tầm nhìn, lập tức cảm nhận được sự hoạt động mãnh liệt của anh, dòng nước ấm nóng rực lan tràn ra bên dưới.

Anh nằm úp sấp lên người cô, giọng điệu nỉ non: "Bảo Bảo, không được rời khỏi anh!"

Những giọt nước lăn xuống từ khóe mắt, không biết là mừng hay lo...

Chương 156: Vị trí của cô

"Đừng khóc!" Anh cúi xuống nếm giọt nước mắt của cô.

Ôm lấy cô thật chặt, anh dịu dàng nói: "Trước đây anh rất muốn lấy Tâm Du. Anh luôn cho rằng cô ấy là một chọn lựa thích hợp để lấy làm vợ. Anh quan tâm bảo vệ đến cô ấy cũng là vì lý do như vậy đó."

Khi đó, anh không cho rằng hôn nhân cần đến tình yêu.

Anh cần chỉ là một người phụ nữ đạt tiêu chuẩn, kết hôn rồi sinh con, sống cùng anh đến già.

Chưa từng nghe anh nói đến điều này nên Cố Bảo Bảo im lặng

lắng nghe.

"Không biết anh nghĩ chuyện đó quá đơn giản hay do chuyện trên thế giới này quá phức tạp. Anh không nghĩ tới trong lòng cô ấy đã sớm có người đàn ông khác."

Nhắc đến cái tên Thân Văn Hạo kia, hình như anh ta cũng có chút mập mờ với vợ anh.

Đừng tưởng anh không thấy được, ánh mắt của Thân Văn Hạo mỗi lần thấy Bảo Bảo như được tưới nước, dính lấy Bảo Bảo không buông!

Điều này khiến anh cực kỳ khó chịu!

Nhưng giờ không phải lúc nói đến Thân Văn Hạo, để anh giải thích rõ chuyện của Trịnh Tâm Du đã!

"Trước đây anh không biết, cô ấy cũng không nói với anh."

"Có lẽ do anh quá chủ quan, mỗi lần nhắc tới đề tài kết hôn với cô ấy, cô ấy không phải cười trừ thì cũng từ chối rõ ràng, thế mà anh lại không nhìn ra tâm tư cô ấy!"

"Giờ nghĩ lại thì, anh hoàn toàn không có để tâm đến cô ấy, bằng không sao ngay cả việc đó cũng không nhìn ra?"

"Cho nên khi cô ấy nói muốn lấy người khác, cảm giác của anh không phải đau lòng, cũng không phải thống khổ. Anh chỉ có chút kinh ngạc và tiếc nuối thôi." Nói tới đây, anh thoáng dừng lại.

Anh tưởng cô sẽ hỏi gì đó nhưng cô lại không nói một lời.

Anh thấy bối rối, không khỏi suy đoán xem có phải mình chưa nói đúng trọng điểm hay không, bằng không làm sao cô ấy lại không nói một câu?

"Bảo Bảo." Anh nâng cằm cô lên. "Em nói chuyện đi, lẽ nào em không có gì muốn nói sao?"

Cô nhìn vào mắt anh: "Anh cần em nói gì à?"

Anh sốt ruột gật đầu, ý bảo anh rất rất cần.

Anh rất cần tới sự quan tâm và đáp lại của cô.

Cô mỉm cười, áp tay vào mặt anh: "Vậy em hỏi anh, bây giờ cảm giác trong lòng anh thế nào với cô ấy?"

Anh nhíu mày, có thể đang suy nghĩ.

Cô còn nói: "Em chỉ muốn biết, vị trí của cô ấy ở đâu mà khi cô ấy cần nương nhờ anh lại vội vội vàng vàng bất chấp chạy tới như thế?"

"Anh không có bất chấp!"

Anh biện bạch, nói tất cả mọi chuyện lại cho cô. "Luật sư nói chỉ cần anh lộ diện là được, không ngờ đến lúc ấy còn cần lời chứng của Tâm Du, anh bảo trợ lý đi đón cô ấy nên mới lâu như vậy!"

Anh như một đứa trẻ bắt đầu ăn vạ. "Anh có gọi điện cho em mà em không nghe! Anh ở đó cũng rất lo lắng."

Những câu sau đó của anh, Cố Bảo Bảo không có quá để ý.

Tâm tư của cô đều dừng ở câu - lúc ấy còn cần lời chứng của Tâm Du, anh bảo trợ lý đi đón cô ấy nên mới lâu như vậy! -.

Nhớ lại lần gặp mặt trước, Trịnh Tâm Du tỏ ra thù địch với cô, cô mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

"Bảo Bảo!"

Cô ấy lại thất thần!

Anh xoa bóp má cô để cô tỉnh lại. "Rốt cuộc em có nghe anh nói không vậy?"

"Em đang nghe."

Cô gật đầu. "Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, em đang chờ anh trả lời đây!"

"Dẫu sao anh quen cô ấy nhiều năm, cô ấy cũng giúp anh rất nhiều, mặc dù anh không có tình yêu với cô ấy nhưng vẫn có tình cảm anh em."

"Nếu em muốn hỏi anh vị trí của cô ấy là gì, anh nói cho em biết, anh xem cô ấy như người thân vậy!"

Người thân!

Cố Bảo Bảo thở dài.

Thử hỏi bản thân, nếu A Diệp có chuyện gì, liệu cô có thể khoanh tay đứng nhìn, thờ ơ được sao? Với cô, A Diệp cũng là người thân!

Tuy cô không xác định có phải Trịnh Tâm Du cố ý làm như vậy hay không nhưng nếu muốn bình an thì cô ta tại sao lại muốn phá hoại? Anh đã nói, anh không hề làm bất cứ chuyện gì có lỗi với cô. Anh coi cô là vợ, có phải cô nên tin anh không?

Nhiều năm qua, bọn họ đã trải qua những lần tan rồi hợp, rốt cuộc đi đến được với nhau. Hôn nhân chỉ là một khởi đầu, sao cô lại không có lòng tin với anh?

"Bảo Bảo!"

Sao cô cứ thất thần vậy?

Anh há mồm vừa gặm vừa cắn lên cổ cô khiến cô bật cười khanh khách.

"Được rồi, đừng làm rộn nữa anh Tư Viễn..."

Anh ôm cô, vui vẻ nói: "Vậy không tức giận nữa chứ?!"

"Được rồi, không giận anh nữa!"

Cô bất đắc dĩ bóp má anh. "Khuya lắm rồi, chúng ta đi ngủ có được không?"

"Tuân lệnh bà xã đại nhân!"

Anh nghịch ngợm nói, xoay người dùng cả tay cả chân khóa cô vào lòng.

Cô kêu lên: "Em không thở nổi!" anh mới buông ra.

Dừng được một lúc, đoán cô hít đủ dưỡng khí rồi anh lại khóa chặt cô lại.

Cô vừa buồn cười vừa tức giận: "Làm gì vậy? Sợ em chạy à, thế anh khóa cửa đi, anh làm thế này không mệt sao?"

"Khóa cửa thì vẫn còn cửa sổ!"

Anh nghiêm túc trả lời: "Chỉ có làm thế này anh mới yên tâm!" Nói rồi anh cúi xuống hôn lên má cô.

"Bảo Bảo." Anh dịu dàng nói: "Sau này không được nói sẽ rời khỏi anh, nghĩ cũng không được nghĩ, dù là nói đùa cũng không được!"

Vừa rồi anh thật sự rất lo!

Cố Bảo Bảo cười, không lên tiếng.

Anh cũng không cần cô trả lời, bởi vì đây là mệnh lệnh!

***

Nhìn bầu trời trở nên xám xịt, Mục Sơ Hàn phiền não ngồi xuống.

Tối qua cô ta mất ngủ.

Lúc thì nghĩ đến Cố Bảo Bảo, lúc thì nghĩ đến Tâm Du, đây là lần đầu tiên cô ta mất ngủ.

Thật phiền quá!

Cô ta tức giận xốc chăn, đứng dậy ra mở cửa sổ.

"Cốp!" Chẳng biết là thứ gì đập trúng vào trán cô ta.

Cô ta nhìn xem mới thấy đó là một quả thông!

"Cô Mục!"

Bất chợt giọng của Tuế Tuế truyền vào từ ngoài cửa sổ khiến cô ta kinh hãi.

Nàng lo sợ không yên quay đầu lại.

D!Đ!L!Q!Đ

Trên cây cổ thụ chọc trời bên ngoài, cái người cười thích thú nhàn nhã ngồi trên đó khiến cô ta hận đến mức nghiến răng nghiến lợi!

"Cô là người rừng hay trộm mà lại đi ngồi trên cây thế hả!" Cô ta hung hăng mắng.

Tuế Tuế không thèm để ý. "Cô còn quản cả việc tôi ngồi ở đâu nữa à?"

Cô ấy chỉ xuống bên dưới tàng cây. "Cô nhìn cho rõ, đây là rìa ngoài lan can biệt thự nhà họ Mục cô, hoàn toàn không liên quan đến cô!"

"Đúng là không liên quan tới tôi!"

Mục Sơ Hàn bị cô ấy mỉa mai, tức giận đóng sập cửa sổ. "Cô muốn ngồi bao lâu thì ngồi, bản tiểu thư không rảnh chơi với cô!"

"Chờ đã!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngay khi cánh cửa sắp đóng, sau tiếng hô của Tuế Tuế, thêm một quả thông nữa bay thẳng vào đập vào trán cô ta!

"Con ranh kia!" Mục Sơ Hàn phát điên, cô ta tiện tay quơ lấy cái lọ hoa muốn ném ra phía Tuế Tuế.

"Chờ đã!" Cô ấy lại hô, giơ lên một cái máy ghi âm nhỏ.

Mục Sơ Hàn sửng sốt, giận dữ hỏi: "Đó là cái gì?"

Tuế Tuế cười: "Đề phòng cô Mục nói lời không giữ lời nên ngày hôm đó tôi đã ghi âm lại cuộc đối thoại của chúng ta, cô có muốn nghe không!"

"Cô nói cái gì!"

Mục Sơ Hàn bị dọa, thấy cô ấy ấn vào một nút, âm thanh lập tức phát ra: "Tôi thua thì mặc cho cô xử trí, nhưng nếu cô thua, tôi có hai điều kiện..."

Nói tới đoạn này thì bị tắt đi, cô ấy cười đắc ý: "Thế nào, cô Mục, cô còn dám quỵt nợ thì tôi sẽ phát tán đoạn ghi âm này đi!"

Đây đúng là những lời hôm đó bọn họ nói!

Mục Sơ Hàn sốt ruột, tất nhiên không thấy được tia giảo hoạt lóe lên trong mắt Tuế Tuế.

"Mục Sơ Hàn!"

Thấy cô ta do dự, Tuế Tuế tiếp tục tăng thêm áp lực. "Tự cô nghĩ cho kỹ, tôi phát đoạn ghi âm này ra, mọi người chẳng những hoài nghi Trịnh Tâm Du mà còn biết cô là đồng bọn của cô ta, nhưng nếu cô lặng lẽ nói những chuyện Trịnh Tâm Du bảo cô làm cho anh cô biết, vậy thì tính chất chuyện này không còn giống nhau nữa!"

Điều này...

Lời cô ấy nói cũng có lý. Mục Sơ Hàn rơi vào thế khó xử. Từ đáy lòng cô ta không muốn "vạch mặt" Trịnh Tâm Du trước mặt anh. Dù sao bọn họ cũng là bạn bè nhiều năm!

"Mục Sơ Hàn, Trịnh Tâm Du có coi cô là bạn sao?"

Tuế Tuế biết cô ta đang nghĩ gì, lập tức cắt ngang. "Cô ta bảo cô đi tố cáo công ty ba mẹ mình chỉ vì phá hoại nghi thức đính hôn của anh cô và Bảo Bảo, cô cảm thấy cô ta làm vậy còn có nhân tính nữa không?"

Cô ấy nói không ngừng, buộc Mục Sơ Hàn chọc thủng bộ mặt thật của Trịnh Tâm Du, vậy thì Bảo Bảo sẽ không phải chịu thêm thương tổn nữa!

"Cô coi cô ta là bạn, cô ta lại chỉ lợi dụng cô làm việc cho cô ta, lẽ nào cô còn chưa rõ?"

"Cô đừng nói nữa!"

Mục Sơ Hàn hét lên, đưa ra quyết định. "Tôi đi, tôi chấp nhận thua cuộc, tôi sẽ nói rõ tất cả với anh tôi!"

Nói xong, cô ta lập tức quay vào thay quần áo.

Chiếc xe vừa ra khỏi vườn hoa, Tuế Tuế đã đứng chờ cô ta bên ngoài.

Thật không biết làm thế nào mà cô ấy leo lên leo xuống tự nhiên được vậy!

Trong lòng Mục Sơ Hàn có hơi sợ cô ấy, thấy cô ấy dùng chân đá cửa xe liền vội vảng mở cửa xe ra.

Tuế Tuế ngồi vào, xoay ngang xoay dọc: "Xe của cô cũng không tệ lắm!"

Mục Sơ Hàn không để ý, chỉ một mực lái xe.

Ánh mắt cô ấy xoay chuyển lại thấy trên tay lái có dán đầy những tấm hình.

Cô ấy nhìn kỹ hơn, những bức ảnh ngoại trừ chụp với ba mẹ ra, còn lại phần lớn là ảnh chụp cô ta và Mục Tư Viễn.

"Ồ!"

Cô ấy cười rộ lên. "Không nhìn ra cô Mục còn có tình huống yêu anh cơ đấy!"

"Sao, ngạc nhiên lắm à?"

Mục Sơ Hàn muốn che chúng lại nhưng cả cái vô lăng làm sao che hết được?

Cuối cùng cô ta chỉ có thể đỏ mắt trừng mắt: "Cô ngồi yên đi,

sao nói nhảm nhiều thế!"

Tuế Tuế cười, nhìn cô ta thêm vài lần.

Xem ra cô Mục này không vô tình như cô nghĩ!

Chí ít trong xe cô ta không dán ảnh mấy anh chàng ngôi sao đẹp trai gì mà là ảnh chụp gia đình.

Thấy cô ta thích anh trai mình như thế, chắc rằng việc cô ta ghét Cố Bảo Bảo cũng có lý do.

Thật ra, cô ta tuy lớn hơn cô nhưng vẫn còn trẻ con lắm.

Một mực chìm đắm trong nỗi hận bị cướp đi thứ mình yêu thích!

Xe lái vào biệt thự Mục Tư Viễn thì đã sắp mười giờ.

Thấy Mục Sơ Hàn và Tuế Tuế xuống xe, Cố Bảo Bảo đang xuống bậc thang kỳ quái hỏi: "Tuế Tuế, Sơ Hàn, hai em... đến tìm Tư Viễn à?"

Có Sơ Hàn ở đây thì chắc bọn họ không phải đang tìm cô.

Quả nhiên, Mục Sơ Hàn liếc cô một cái, mất kiên nhẫn hỏi: "Anh tôi có nhà không? Tôi muốn gặp anh ấy!" Cũng không chờ Cố Bảo Bảo trả lời, cô ta đã đi thẳng vào trong.

"Sơ Hàn."

Cố Bảo Bảo gọi cô ta lại: "Tư Viễn đến công ty rồi."

"Đến công ty?"

Nghe vậy, Tuế Tuế nhướng mày: "Chị Bảo Bảo, tên khốn Mục Tư Viễn lại lừa chị đấy, bọn em đến công ty mà có gặp anh ta đâu! Gọi di động anh ta cũng tắt máy!"

Di động tắt máy?

Cố Bảo Bảo sửng sốt, bình thường anh đâu có tắt máy!

Cô thử lấy điện thoại ra gọi, không ngờ thật sự tắt máy!

Thấy vậy, Mục Sơ Hàn liền nghĩ đến việc anh chắc đã tới bệnh viện thăm Tâm Du.

Không chỉ cô ta mà cả Cố Bảo Bảo và Tuế Tuế hẳn đều nghĩ đến!

Cô ta đang định thừa cơ hội này mà cười nhạo và làm nhục Cố Bảo Bảo một phen, cũng không biết vì sao mà cô ta há miệng lại phát hiện mình nói không ra lời.

"Tên khốn Mục Tư Viễn!"

Tuế Tuế lại mắng. "Xem em có đến bệnh viện chửi cho anh ta tỉnh lại không!"

Cô ấy nói xong liền hét lên với Mục Sơ Hàn: "Còn không mau lên xe?"

Thấy bọn họ vội vã lên xe, Cố Bảo Bảo ngỡ ngàng một lúc liền tỉnh táo lại.

"Tuế Tuế, em đừng như vậy, anh ấy nói là đến công ty, anh ấy sẽ không lừa chị đâu!"

Sẽ không lừa chị? Lừa chị mà chị đâu có biết!

Tuế Tuế bĩu môi, quay cửa xe xuống nói với cô: "Chị Bảo Bảo, em cũng chỉ đoán anh ta ở bệnh viện thôi, em và Sơ Hàn có việc gấp tìm anh ta cho nên bọn em đi xem trước đây, chị đừng có lo!"

Nói xong, Mục Sơ Hàn khởi động xe đi mất.

"Này...!"

Cố Bảo Bảo chạy ra ngoài, trong lòng vô cùng rối loạn.

Có thật là anh đến bệnh viện không?

Đêm qua, không phải anh đã nói, chỉ cần cô không thích, anh sẽ không đi gặp cô ta nữa, tất cả mọi chuyện đều giao cho trợ lý ư?

Lẽ nào trời vừa sáng, anh đã quên hết những gì mình nói rồi?

Không, sẽ không đâu.

Cô lắc đầu, cảm thấy mình nên tin tưởng anh.

Nhưng để cô tin tưởng anh thì tại sao anh phải tắt di động?

Cô ngồi xuống bệ vườn hoa, tâm tư hỗn loạn, không biết mình nên làm gì.

"Bíp bíp..." Ngoài vườn hoa vang lên tiếng còi xe hơi.

Cô ngẩng lên, bất ngờ khi thấy đó là xe của Mục Tư Viễn.

"Anh Tư Viễn!"

Cô chạy ra mở cửa xe, thấy được người đó thật là anh, sắc mặt tái nhợt mới khôi phục lại chút huyết sắc.

"Bảo Bảo! Em làm sao vậy?" Anh lập tức phát hiện ra sự khác thường của cô, lo lắng hỏi.

Cô lắc đầu lại gật đầu, gương mặt lộ rõ nụ cười: "Em biết... biết anh sẽ không lừa em, sẽ không..."

"Em nói gì mà không đầu không đuôi vậy?" Anh vừa xoa má cô vừa ra khỏi xe, đặt vào tay cô một túi đồ ăn còn nóng: "Cho em."

"Cái gì?"

Cô nghi hoặc mở ra, hương vị thơm ngon liền xộc vào mũi, chính là bánh bao hấp của cửa hiệu lâu đời cô thích ăn nhất!

"Anh..."

Cô ngạc nhiên. "Anh nói đến công ty, hóa ra là đi xếp hàng hả?"

"Đúng vậy!"

Anh ra vẻ đáng thương gõ vào chân. "Anh đứng đến mỏi cả lưng rồi này, em phải xoa bóp cho anh đấy."

Anh Tư Viễn!

Trong lòng cô rất vui, nhảy bổ vào anh.

Cô vui vì anh không lừa cô, vui vì anh còn nhớ những chuyện nhỏ nhặt liên quan đến cô.

"Ây da, em còn chưa ăn sáng mà đã nặng thế này, về sau chẳng chắc có ai dám ôm nữa!"

Anh cười phàn nàn, hai cánh tay lại ôm chặt lấy cô, không chịu buông ra.

"Anh Tư Viễn..."

Gương mặt cô lộ ra ngoài. "Vậy sao anh không nghe điện thoại? Vừa rồi Sơ Hàn đến đây tìm anh đấy!"

"Con bé đó nó tìm anh làm gì?" Anh lấy điện thoại ra.

Cái điện thoại này tối qua trợ lý mới đưa cho anh, anh còn chưa có thời gian xem nó dùng thế nào.

Hơn nữa anh chờ xếp hàng nên cũng quên việc khởi động máy.

"Anh gọi điện cho cô ấy đi!"

Cô mím môi. "Cô ấy tới đây không thấy anh, nghĩ anh đến bệnh viện thăm cô Trịnh nên cũng đến bệnh viện tìm anh rồi!"

"Đến bệnh viện?"

Mục Tư Viễn thoáng nghĩ rồi nhìn cô: "Bảo Bảo, ông Trịnh và bà Trịnh đều ở bệnh viện, anh cũng muốn đến thăm..."

Thấy cái miệng nhỏ nhắn của cô dẩu lên, anh cười rộ: "Em đi cùng anh được chứ? Với thân phận là bà Mục!"

Nói cái gì đó!

"Em còn chưa gả cho anh đâu!"

Cô bắt bẻ thì lại bị anh bẻ lại: "Em không gả cho anh thì gả cho ai?"

Mặt anh trầm xuống. "Nếu em không gả cho anh, anh sẽ trói em lại, nhốt em trong phòng ngủ của anh!"

Tại sao lại nhốt trong phòng ngủ?

Cô sửng sốt, bỗng nhiên hiểu ý của anh, khuôn mặt đỏ bừng lên.

"Người xấu!"

Tuế Tuế mắng không sai, anh đúng là: "Khốn kiếp!"

***

Hai người đến bệnh viện theo một đường khác nên tốc độ nhanh hơn Mục Sơ Hàn.

Cho nên bốn người liền đụng nhau ở trước cổng bệnh viện.

Thấy Tuế Tuế, Cố Bảo Bảo vui mừng nói: "Tuế Tuế, anh ấy không gạt chị, anh ấy đi mua bữa sáng cho chị!"

Tuế Tuế thấy khóe mắt cô dạt dào hạnh phúc, trong lòng có chút hâm mộ lại có chút sáng tỏ.

Hóa ra cô ấy lại dễ dàng vui vẻ hạnh phúc như thế. Thảo nào đến mấy người đàn ông đều thích cô ấy!

Quả thực đúng là không tim không phải mà!

Cô ấy cười với Cô Báo Báo, lập tức báo Mục Sơ Hàn: "Này, anh cô ở đây rồi, chúng ta không cần vào nữa, cô muốn nói gì thì nói nhanh đi!"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn đều tò mò nhìn Mục Sơ Hàn.

Cô ta khẩn trương, trề miệng mãi mà lại không nói ra nổi một từ.

"Em muốn nói gì thế nhóc?"

Rất ít khi thấy cô ta như vậy, chẳng lẽ là chuyện quan trọng? Mục Tư Viễn liền mềm giọng lại.

Nghe được xưng hô thân mật anh dùng khi còn bé, tâm tình khẩn trương của Mục Sơ Hàn biến mất, nước mắt lại chảy lộp bộp.

"Anh!"

"Em nói, anh có mắng em không?"

Chương 157: Chỉ được cái bề ngoài

"Có phải em lại làm chuyện xấu gì rồi không?" Mục Tư Viễn kéo cô sang bên cạnh mình nói: "Đừng khóc, có gì thì em nói đi!"

Mục Sơ Hàn gật đầu, cô quyết định sẽ nói ra.

Bỗng nhiên cánh tay kia của cô bị ai đó giật lấy. Cô ta còn chưa kịp ý thức được thì giọng nói của Trịnh Tâm Du đã vang bên tai.

"Sơ Hàn!" Trịnh Tâm Du khóc lóc kể lể chỉ trích: "Sao cô có thể làm như vậy?"

Mục Sơ Hàn đờ ra, những người khác cũng thế, rối rít nhìn Trịnh Tâm Du.

Cô ta khóc nói: "Sơ Hàn, tôi coi cô là bạn, sao cô có thể bán đứng tôi?"

Bán đứng?!

Cô nghi hoặc nhìn Trịnh Tâm Du. "Tâm Du, cô nói gì thế?"

Không ai biết cô ta đang nói gì.

Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn nhìn nhau, không hiểu sự việc là thế nào.

Tuế Tuế lui ra một bên, hai tay khoanh trước ngực, không nói một lời.

"Sơ Hàn."

Trịnh Tâm Du nức nở nhìn Mục Sơ Hàn. "Cô làm gì còn muốn hỏi tôi nữa ư? Tôi hỏi cô, tại sao cô lại phải làm vậy? Làm vậy cô vui lắm sao?"

"Tâm Du...?"

Mục Sơ Hàn càng nghe càng hồ đồ, Mục Tư Viễn lên tiếng: "Tâm Du, rốt cuộc có chuyện gì, em cứ từ từ nói xem nào!"

"Còn gì để nói nữa?"

Trịnh Tâm Du lau nước mắt. "Sơ Hàn, tôi tin cô, nói việc trong

nhà cho cô biết, tưởng rằng cô có thế nghĩ cách giúp tôi, vì sao, vì sao cô lại đi đến đồn cảnh sát tố cáo?"

Nghe xong, ai nấy đều ngẩn cả ra.

Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo thấy không thể tin được. Tuế Tuế thì cười lạnh, cái đuôi hồ ly rốt cuộc cũng lòi ra rồi!

Mục Sơ Hàn ngây dại.

Dù thế nào cô cũng không nghĩ rằng Trịnh Tâm Du lại nói như thế!

Khoan nói cô hoàn toàn không đi tố cáo, cho dù có đi thật thì cũng do cô ta chỉ dẫn thôi!

"Tâm Du... Cô làm sao..."

Cô quá kinh hãi, gần như nói năng lộn xộn. "Cô không lầm đó chứ... Cô..."

"Tôi cũng hy vọng là tôi sai!"

Trịnh Tâm Du cắt ngang: "Nhưng trừ cô ra không ai khác biết, chẳng nhẽ người đi tốt cáo là tôi hay ba mẹ tôi sao?"

Mục Sơ Hàn lắc đầu. "Tôi không biết là ai, nhưng người đó không phải tôi, không phải tôi..."

"Sơ Hàn!"

"Chuyện em vừa nãy muốn thẳng thắn nói với anh chính là chuyện này sao?"

Mục Sơ Hàn rùng mình.

"Anh, không phải em đi tố cáo, không phải em!"

Cô lớn tiếng thanh minh nhưng không thấy được sự tín nhiệm trong mắt anh!

"Anh, anh không tin em?"

Mục Tư Viễn không nói.

Không phải anh không tin cô mà là do trước đây cô đã làm rất nhiều chuyện với Cố Bảo Bảo khiến anh khó mà tin được.

Cố Bảo Bảo âm thầm nhéo sau lưng anh.
Anh cúi xuống thì thấy cô nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo anh đừng kết luận nhanh chóng như thế.

Anh hiểu ra nên nói: "Ở đây không phải chỗ nói chuyện, chuyện này..."

"Sơ Hàn."
Song lời anh lại bị Trịnh Tâm Du cắt ngang. "Cô dám làm mà không dám nhận, tôi cũng không có cách nào cả. Dù sao nhà tôi bây giờ đã thành ra như vậy, nói gì cũng vô dụng."

Cô ta chậm rãi bước lùi về phía sau. "Mọi người về đi, ba mẹ tôi không muốn gặp bất cứ ai cả."

Nghe cô ta nói, Mục Sơ Hàn dần tỉnh táo lại. Cô nhìn nụ cười lạnh trên gương mặt Tuế Tuế, bất chợt hiểu ra lời cô ấy đã nói.

-- Cô ta bảo cô đi tố cáo công ty ba mẹ mình chỉ vì phá hoại nghi thức đính hôn của anh cô và Bảo Bảo, cô cảm thấy cô ta làm vậy còn có nhân tính nữa không? --

Nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra trước đây, cô nghe theo lời Trịnh Tâm Du đi làm những chuyện đó để rồi trở thành kẻ xấu xa trước mặt anh.

Thế còn Trịnh Tâm Du?

Cô ta vĩnh viễn là công chúa trong mắt anh!

"Trịnh Tâm Du!"

Khi cô thật sự quyết định nói ra toàn bộ, lòng can đảm của cô cũng vọt lên. "Cô đứng lại đó, chúng ta còn chưa nói xong đâu!"

Trịnh Tâm Du thấy vẻ mặt ngưng trọng của cô, trái tim run lên. Ban nãy cô ta đứng cạnh cửa sổ trên tầng thấy bọn họ. Lúc đầu cô ta không hiểu vì sao bọn họ lại đi cùng nhau, nhưng một lúc sau cô ta thấy Mục Sơ Hàn vừa khóc vừa nói chuyện với Tư Viễn, trong lòng cô ta liền hiểu được tám chín phần.

Làm sao cô ta có thể để Mục Sơ Hàn có cơ hội nói ra toàn bộ?

Làm sao cô ta có thể để âm mưu của mình vỡ lở?

Những trò hay với Cố Bảo Bảo chỉ vừa mới bắt đầu thôi!

Thế là cô ta bước nhanh tới ra oai phủ đầu. Cô ta biết Mục Tư Viễn sẽ tin tưởng cô ta, bởi vì trong mắt anh, không phải cô ta luôn là người tốt à?

Nhưng giờ xem ra Mục Sơ Hàn đang muôn rút cúi dưới đáy nôi, nói ra tất cả những chuyện cả hai đã làm trước kia!

Sơ Hàn, cô đã muốn làm vậy thì đừng có trách tôi lòng dạ độc ác!

"Cô còn muốn nói gì với tôi hả?"

Cô ta cười gằn: "Có phải còn muốn nói đến chuyện Văn Hạo?"

Cô ta không cho Mục Sơ Hàn bất cứ cơ hội nào để nói, liên tục giành lời: "Sơ Hàn, tôi thực sự rất thất vọng, rất đau đớn về cô." Nước mắt cô ta chảy lã chã.

"Cô nói cô muốn ở cùng Văn Hạo, bảo tôi giúp cô đuổi Cố Bảo Bảo đi, tuy tôi không giúp cô gì cả nhưng chí ít cũng đã nói không ít lời tốt đẹp trước mặt Văn Hạo thay cô, vì sao cô còn đối xử với tôi như thế? Cô đang giận vì tôi không giúp cô sao?" Cô ta chùi nước mắt, ra vẻ đau lòng: "Sơ Hàn, tôi đã nói với cô rồi, Văn Hạo thích Cố Bảo Bảo, chuyện này sao có thể miễn cưỡng, vì sao cô không nghe chứ?"

Mục Sơ Hàn nhìn cô ta biểu diễn y như thật, tâm tình đã bành trướng đến cực điểm: "Trịnh Tâm Du, cô..." Cô run rẩy chỉ tay vào cô ta nói không nên lời.

Ở bên cạnh, sắc mặt của Mục Tư Viễn đã xanh mét.

"Đủ rồi!"

Anh quát lên: "Còn chưa đủ mất mặt hay sao? Lập tức về nhà cho anh!"

Mục Sơ Hàn quay sang nhìn anh, căm phẫn, đau lòng, thất vọng,

hối hận theo những giọt nước đảo quanh trong hốc mắt.
"Anh, mọi chuyện cô ta đều có phần! Anh tin em hay tin cô ta?"

Mục Tư Viễn không nói, rõ ràng là không tin cô!

Mục Sơ Hàn tức quá hóa cười. "Cô được lắm Trịnh Tâm Du, tôi chờ xem cô còn có thể nói dối tới khi nào!"

Cô quật cường lau dòng nước mắt, xoay người chạy đi thật nhanh.

"Sơ Hàn!"

Cố Bảo Bảo lo lắng gọi theo.

Cá tính của cô ấy trước giờ rất mạnh, hiện tại tâm tình lại đang kích động như thế, cô sợ cô ấy sẽ làm ra những chuyện mất lý trí.

"Mặc kệ nó đi!"

Mục Tư Viễn kéo tay cô: "Chúng ta về thôi!"

"Làm sao mặc kệ được chứ!"

Tâm trí cô ấy vẫn còn rất trẻ con!

Cố Bảo Bảo đẩy anh ra. "Em đi xem cô ấy thế nào!" Nói xong cô liền đuổi theo Mục Sơ Hàn.

Mục Sơ Hàn cứ chạy hết sức, chạy thật nhanh. Cô cũng không biết mình muốn chạy đi đâu. Cô chỉ muốn trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Tình bạn bao nhiêu năm, cô một lòng tin tưởng cô ta, làm sao cô ta lại có thể làm vậy với cô?

Lần đầu tiên, cô cảm thấy mình quá ngu si. Nhiều lần cô cam tâm tình nguyện cho cô ta lợi dụng nhưng không hề hay biết.

Nước mắt liền che mờ đôi mắt.

Trong lúc sơ ý cô liền đụng vào thanh chắn trên đường. Cơn đau lập tức truyền lên từ bắp chân, cánh tay thì bị ai đó kéo lại.

Một giọng nữ nói bên tai cô: "Sơ Hàn, em đừng chạy nữa, chân em bị thương rồi!"

Cô quay lại nhìn mới biết người đuổi theo lại là Cố Bảo Bảo!

"Chị cút đi!"

"Tôi không cần chị lo!"

"Chị mặc kệ em..."

Cố Bảo Bảo lớn tiếng nói: "Em băng bó vết thương xong rồi em muốn chạy đi đâu thì chạy, chị tuyệt đối mặc kệ em!"

"Tôi không muốn! Chị cút đi!"

Nhưng cô ấy vẫn không buông, còn hung dữ mắng cô: "Sơ Hàn, máu là của em, có cần chảy thay người khác không? Em cầm máu đi rồi nói sau!"

Cô ấy kéo mạnh cô đến một phòng khám cách đó không xa.

Mục Sơ Hàn rơi nước mắt. "Ai cần chị quan tâm? Chị muốn chứng tỏ sự vĩ đại của chị sao? Chỉ với chút ân huệ nho nhỏ này, đừng nghĩ rằng tôi sẽ thích chị."

Cố Bảo Bảo cười: "Chị cũng không nghĩ nhiều như vậy, cho dù là gặp một con chó nhỏ bị thương trên đường thì chị cũng sẽ cứu nó!"

"Chị...!" Mục Sơ Hàn nghẹn lời.

Cuối cùng thì cũng lôi được cô tiểu thư này vào phòng khám.

***

May là vết thương không sâu, bác sĩ chỉ xử lý một chút là máu ngừng chảy.

Cố Bảo Bảo hỏi: "Bây giờ em có muốn về nhà không? Chị gọi taxi cho em nhé."

"Sao chị đối tốt với tôi như vậy?"

Mục Sơ Hàn oán hận hỏi. "Chị không trách tôi hôm qua đã đi tố cáo nhà họ Trịnh khiến buổi tiệc đính hôn của chị không được thuận lợi sao?"

"Sơ Hàn!"

Cố Bảo Bảo ngồi xuống bên cạnh cô ấy. "Những chuyện xảy ra ở công ty trước đây có phải do em làm hay không chị không biết. Nhưng chuyện hôm qua chị tin không phải em làm!"

"Vì sao chị lại tin?" Mục Sơ Hàn khó hiểu, lạnh lùng nhìn cô.

Cô cười nhạt: "Bằng trực giác. Chị tin trực giác của chị."

Cô vỗ tay Mục Sơ Hàn: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá. Về nhà nghỉ ngơi đi."

"Đã nói không cần chị quan tâm!"

Cô ấy đẩy tay Cố Bảo Bảo, đứng lên đi ra ngoài.

Thấy vết thương của cô ấy không nghiêm trọng lắm, Cố Bảo Bảo cũng không đuổi theo sợ làm phiền cô ấy, cô đứng dậy ra ngoài cửa.

Mục Sơ Hàn chạy ra đường gọi một chiếc taxi lại, cửa xe mở ra cô ấy vẫn còn ngoảnh lại nhìn Cố Bảo Bảo nhưng không nói gì, sau đó lên xe đi mất.

***

Thấy Cố Bảo Bảo đuổi theo Mục Sơ Hàn, Trịnh Tâm Du cười lạnh trong lòng. Cô ta xoay người chuẩn bị đi.

"Cô đừng có đi!" Tuế Tuế tức giận gọi cô ta lại.

Bây giờ cô không nhịn nổi nữa rồi.

Cô từng gặp kẻ không biết xấu hổ nhưng chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến mức như thế.

Trịnh Tâm Du nghi hoặc nhìn cô.

Nếu cô ta nhớ không lầm, cô ta hoàn toàn không biết cô gái trước

mặt.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cô ta, Tuế Tuế chỉ cười lạnh: "Cô đừng nhìn, cô không biết tôi nhưng tôi lại biết cô!"

Mục Tư Viễn cau mày.

Anh không quản đến bọn họ quen nhau hay không, anh muốn đuổi theo Bảo Bảo.

Tính tình Sơ Hàn quá kích động, xưa nay lại không hợp với Bảo Bảo, anh sợ nó sẽ làm bị thương Bảo Bảo.

"Mục Tư Viễn, anh cũng đừng đi!"

Tuế Tuế vậy mà kéo anh lại.

"Bỏ ra!"

Anh cũng không muốn ở lại chơi mấy trò trẻ con với cô.

Tuế Tuế không buông.

Cô lạnh nhạt nhìn Trịnh Tâm Du rồi nhìn nghiêng sang Mục Tư Viễn. "Trịnh Tâm Du, cô tưởng những chuyện cô làm chỉ có một mình cô biết thôi à?"

Trong lòng Trịnh Tâm Du chấn động.

Con mắt lạnh lùng dừng trên gương mặt Tuế Tuế, cô ta cố gắng tìm kiếm ký ức liên quan tới cô gái này.

Vẫn không có!

Co ta khẳng định mình không có bất cứ quan hệ gì với cô gái ấy, tâm trạng liền ổn định: "Cô là ai? Vì sao lại nói lung tung vậy hả?"

"Tôi là ai cũng không quan trọng!"

Tuế Tuế nhìn cô ta: "Quan trọng là cô khẳng định người hôm qua đi tố cáo nhà họ Trịnh các người thật sự là người khác?"

Lời cô đi thẳng vào trọng điểm, Mục Tư Viễn không nhịn được quát lên: "Tuế Tuế, cô đừng nói lung tung!"

Ý tứ của cô rõ ràng nói người tố cáo nhà họ Trịnh chính là nhà bọn họ sao?

Anh thật sự không thể tin được.

Tuế Tuế không đếm xỉa đến anh, trừng mắt nhìn Trịnh Tâm Du: "Cô Trịnh, tự cô nói xem nào!"

Sắc mặt Trịnh Tâm Du trắng bệch. Nhưng Mục Tư Viễn còn ở đây nên cô ta vẫn cắn răng cố nén: "Tôi không rảnh đi nói hươu nói vượn với cô!" Cô ta nói xong liền xoay người định đi.

"Nói trúng tim đen cô rồi nên cô muốn chạy trốn à?"

Tuế Tuế lớn tiếng: "Cô Trịnh, tôi thật khâm phục lòng can đảm vì đại nghĩa diệt thân của cô đó, tôi chỉ muốn hỏi, cô đi tố cáo công ty nhà mình thì có thể có lợi ích gì?"

Có thể có lợi ích gì?

Mục Tư Viễn khó hiểu, thấp giọng quát hỏi: "Tuế Tuế, cô chắc

chắn như vậy thì phải có bằng chứng gì chứ?"

"Chứng cứ?"

Tuế Tuế cười lạnh: "Ban nãy cô Trịnh gấp gáp muốn giá họa cho Mục Sơ Hàn. chẳng lẽ còn chưa phải chứng cứ?"

Cô bỏ Mục Tư Viễn ra rồi đi đến bên cạnh Trịnh Tâm Du. "Cô Trịnh, tôi có thể nói rõ cho cô biết, Mục Sơ Hàn không hề dựa theo lời cô đi tố cáo công ty nhà cô."

Trịnh Tâm Du nghe xong ngẩng lên trợn mắt nhìn cô.

Trợn mắt với cô thì sao chứ?

Có trợn cô thì cô vẫn phải nói: "Cô đưa tư liệu cho Mục Sơ Hàn thì đã bị tôi xé ngay ở đồn cảnh sát rồi, cô nói cô ấy cầm gì để đi tố cáo đây?"

Mục Tư Viễn không thể tin được, nhưng vì sao Tuế Tuế có thể nói ra nhiều chi tiết như vậy?

Anh bước đến nghiêm túc nhìn Trịnh Tâm Du.

Trước không nói cô ta có "vì đại nghĩa diệt thân" rồi tự đi tố cáo hay không, anh chỉ muốn hỏi: "Tâm Du, lời cô ấy nói là thật? Tại sao em lại bảo Sơ Hàn đi tố cáo?"

Nghe vậy, Trịnh Tâm Du quay sang nhìn anh: "Anh tin cô ta mà không tin em?"

Tuế Tuế đón lời: "Bởi vì sự tố cáo của cô khiến ba cô bị bắt, cô muốn mượn cơ hội này để kéo anh ta rời khỏi bữa tiệc đính hôn,

Trịnh Tâm Du, cô được lắm đó."

Cô cười khẽ. "Bây giờ thì tốt rồi, mẹ cô cũng nằm viện, cô sẽ càng có nhiều cái cớ hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo anh ta đi khỏi Cố Bảo Bảo, có phải cô thấy... rất thoải mái, rất vui phải không?"

Mục Tư Viễn lắc đầu, khó có thể tin nhìn cô ta: "Tâm Du, cô ấy nói đều là thật ư?"

Trịnh Tâm Du không nói gì.

Càng đến giờ phút này cô ta càng phải tỉnh táo, bằng không làm sao chuyển bại thành thắng được?

Một lúc sau, cô ta ngước mắt nhìn Tuế Tuế, nở nụ cười: "Trí tưởng tượng của cô thật phong phú, không bằng cô nói xem vì sao tôi lại muốn làm vậy đi?"

Cô ta tự tin vấn đề này có thể khiến Tuế Tuế cứng họng, đồng thời phủ định tất cả những gì cô nói trước đó.

Nhưng Tuế Tuế còn chưa kịp trả lời thì một giọng nam bất chợt truyền đến.

"Con nói cho ba biết, con có làm như vậy không!"

Gương mặt Trịnh Tâm Du sau khi nghe xong liền trắng bệch.

Mục Tư Viễn và Tuế Tuế quay đầu nhìn, người đàn ông đang đi đến đó là ba Trịnh!

Lúc này trên gương mặt ông nổi đầy gân xanh, trợn mắt nhìn con

gái.

Ông vạn lần không ngờ, ông chỉ tò mò bọn họ đang nói chuyện gì mà thôi, không ngờ lại nghe được cuộc đối thoại như vậy.

"Ba... Ba..."

Trịnh Tâm Du nhanh chóng phủ nhận. "Không phải đâu, cô ta vu cáo hãm hại con, cô ta..."

"Vu cáo hãm hại cô?"

Tuế Tuế càng tức giận không có chỗ phát tiết. "Không bằng chúng ta tìm Mục Sơ Hàn đến đối chất. Dù sao cô và cô ấy đã xé rách da mặt với nhau, cô tưởng cô ấy sẽ giúp đỡ cho cô nữa sao? Cô nằm mơ đi!"

Đối chất!

Cô ta sững sờ.

Cô gái này là ai?

Vì sao cô ta cứ cắn chặt vào cô?

Nhưng chỉ một phút lưỡng lự đã để ba Trịnh hiểu rõ toàn bộ.

"Du Nhi à Du Nhi..."

Ông đau xót kêu lên. "Ba làm gì có lỗi với con để khiến con làm như vậy?"

Nói xong, sắc mặt ông đột ngột cứng đờ, cánh tay ôm chặt lấy ngực rồi té xuống đất.

"Chú Trịnh!"

Mục Tư Viễn vội đỡ lấy ông, la lớn: "Tâm Du, mau gọi bác sĩ, mau lên!"

Tim ba Trịnh luôn không được tốt, chậm trễ một chút là sẽ không cứu chữa nổi!

Trịnh Tâm Du hốt hoảng gật đầu, vội vàng chạy vào bên trong.

Tuế Tuế cũng phụ một tay đỡ ba Trịnh.

Nhưng lúc này một đôi tay mạnh mẽ khác lại vươn ra nhấc ba Trịnh lên cùng Mục Tư Viễn.

Khi thấy rõ người đến, Mục Tư Viễn không khỏi sửng sốt. "Tại sao... anh lại ở đây?"

Tuế Tuế cũng cảm thấy kỳ quái, đây không phải là Thân Văn Hạo sao?

Anh ta đến đây làm gì?

Thân Văn Hạo cười nhạt: "Chẳng lẽ tôi không thể tới?"

Đúng lúc y tá đẩy giường cấp cứu ra, hai người vội nâng ba Trịnh lên, cũng không kịp nói quá nhiều.

Ba Trịnh được đưa vào phòng cấp cứu.

Trịnh Tâm Du vẫn đứng trước cửa phòng cấp cứu, cô ta cũng thấy Thân Văn Hạo nhưng không chủ động nói một câu.

Có lẽ cô ta cho rằng anh chỉ đến tìm Cố Bảo Bảo.

Song lần này, Thân Văn Hạo lại đến bên cạnh cô ta, nhẹ nhàng nói: "Đừng nghĩ lung tung, chú Trịnh sẽ không có việc gì đâu."

Giọng nói của anh kéo theo ánh mắt của Mục Tư Viễn, sau khi Trịnh Tâm Du nghe xong lại có chút bất an mất tự nhiên.

Mãi sau cô ta mới để mình phát ra tiếng: "Em không sao, anh đi đi. Vừa rồi cám ơn anh!"

Thân Văn Hạo không đi mà nói: "Anh ở lại cùng em, chẳng lẽ em lại muốn từ chối?"

Nghe vậy, Trịnh Tâm Du kỳ quái ngẩng lên nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc, không biết nên nói cái gì.

Chương 158: Hiểu ra

Tuế Tuế nhìn bọn họ là lạ. Thân Văn Hạo kia không phải nói thích chị Bảo Bảo sao? Giờ lại ở cùng người phụ nữ xấu xa Trịnh Tâm Du này thì có gì tốt? Nhưng chuyện chẳng liên quan đến mình nên cô ấy liền bỏ ra ngoài. Đến cổng lại thấy Cố Bảo Bảo đang đến bệnh viện. Cô ấy cười kéo tay Cố Bảo Bảo: "Chị Bảo Bảo, ban nãy chị không đến xem, cái đuôi hồ ly lộ ra rồi đó!"

Trông thấy nụ cười tinh nghịch của cô ấy, Cố Bảo Bảo cũng cười: "Em nói gì thế? Đuôi hồ ly nào?"

Tuế Tuế hầm hừ. "Không chỉ cái đuôi bị lộ ra mà cô ta còn làm

ba mình tức đến mức ngất xỉu!" Cô ấy liền kế lại tỉ mỉ sự việc xảy ra cho Cố Bảo Bảo.

Thực sự có chuyện như vậy?

Cố Bảo Bảo kinh ngạc. Thật không ngờ Trịnh Tâm Du lại làm thế! Hai người vừa đi vừa nói một lúc đã đến hành lang đi thông tới phòng cấp cứu.

Cố Bảo Bảo nhìn thấy người đứng bên cạnh Trịnh Tâm Du cũng sững sờ: "Văn Hạo?"

Sao anh ấy lại ở đây?

Thân Văn Hạo mỉm cười nhìn cô nhưng không đi đến bắt chuyện như mọi khi. Trước kia dù anh gặp cô ở đâu cũng sẽ đi đến tùy tiện nói gì đó cùng cô. Có lẽ hôm nay chắc anh ấy thấy Tư Viễn cũng ở đây nên không làm vậy.

Cố Bảo Bảo cũng mỉm cười lại với anh, ngồi xuống bên cạnh Mục Tư Viễn, nhỏ giọng nói: "Sơ Hàn hẳn đã về nhà, lát nữa anh đi thăm em ấy đi."

Mục Tư Viễn gật đầu không nói, lồng chặt bàn tay cô với bàn tay anh.

Cô cũng không nói thêm, chờ tin tức từ phòng cấp cứu cùng với anh. Nhưng những lời Tuế Tuế mới nói một mực quay cuồng trong đầu cô. Nếu nói Trịnh Tâm Du làm ra chuyện như vậy chỉ vì để Tư Viễn rời khỏi bữa tiệc đính hôn khiến cô đau lòng buồn bã liệu có phải có chút khó hiểu không? Liệu cô ta còn có mục đích gì khác?

Ý nghĩ này khiến cô lo lắng. Thương tổn cô, cô không sợ, cô chỉ sợ thương tổn đến Hoan Hoan và Nhạc Nhạc.

Trong lúc vô ý cô lại thấy hàng lông mày rủ xuống của Mục Tư Viễn nhíu chặt. Có phải anh cũng đang buồn phiền chuyện gì đó?

Nếu những lời của Tuế Tuế là thật thì nó gần như đánh đổ hoàn toàn Trịnh Tâm Du trong lòng anh, có phải anh... rất buồn không?

Lúc này, đèn phòng cấp cứu tắt, bác sĩ đẩy cửa đi ra, mọi người liền vội vã kéo đến.

"May là đã được cấp cứu kịp thời." Bác sĩ thở dài. "Nhưng bệnh nhân không thể chịu thêm điều gì kích động nữa, mọi người nên chú ý!" Ông ta nói xong liền nhìn Trịnh Tâm Du: "Cô đến phòng làm việc của tôi một chuyến, có một số việc tôi muốn bàn giao cho cô."

Trịnh Tâm Du gật đầu đi theo bác sĩ.

Thân Văn Hạo nói với Mục Tư Viễn: "Anh và Bảo Bảo về trước đi, ở đây có tôi rồi."

Tuế Tuế khó hiểu. "Thân Văn Hạo, anh làm sao thế? Anh rất thân quen với Trịnh Tâm Du à?"

Thân Văn Hạo mỉm cười: "Đúng là rất quen. Anh là bạn học chung thời Đại học với cô ấy hồi còn ở Pháp!"

Bạn học thời Đại học?

Tuế Tuế bĩu môi, tôi thấy là người yêu thời Đại học thì có! Có điều chuyện này không liên quan gì đến cô ấy, cô ấy cũng không

nói thêm.

Tuế Tuế cũng cảm thấy kỳ quái thì Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo đương nhiên càng nghi hoặc hơn. Song đây là bệnh viện, Trịnh Tâm Du có thể đi ra bất cứ lúc nào nên bọn họ không ai hỏi gì cả.

"Vậy được rồi." Mục Tư Viễn vỗ vai anh ta: "Ở đây giao cho anh, có chuyện gì thì gọi điện báo cho tôi."

Nghe vậy, Thân Văn Hạo nheo mắt, không cho ý kiến.

Lúc này, các y tá đẩy ba Trịnh ra. Thuốc gây mê vẫn còn công hiệu nên ông ấy vẫn trong tình trạng ngủ mê.

Mục Tư Viễn nhìn thoáng qua rồi kéo Cố Bảo Bảo ra ngoài. Do có nghi vấn trong lòng nên Cố Bảo Bảo thấy không yên lòng, quay đầu lại nhìn thì thấy Thân Văn Hạo cũng đang nhìn cô.

Hai cặp mắt nhìn nhau, anh nở nụ cười nhạt, dường như đang nói với cô -- yên tâm --!

--- Anh sẽ bảo vệ em, vĩnh viễn bảo vệ em! Tuy anh có thể sẽ không bên cạnh em nữa, nhưng em vĩnh viễn nhận được lời chúc phúc của anh! ---

Những lời anh đã nói trước khi rời khỏi phòng tiệc tối đó đột nhiên hiện lên trong đầu.

Cô như đã hiểu ra nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu không tin, đi theo bước chân Mục Tư Viễn ra khỏi bệnh viện.

Ngồi trên xe, cô tưởng anh đã đồng ý với ý kiến ban nãy sẽ đi

thăm Sơ Hàn nên xe đang đến biệt thự nhà họ Mục. Tuy nhiên anh lại lái xe về biệt thự của bọn họ.

"Ba, mẹ!" Vừa xuống xe thì hai đứa bé đã chạy ra.

Mục Tư Viễn ngồi xổm xuống ôm chúng, sau đó nói: "Hôm nay ba phải làm việc trong thư phòng, các con đừng tới quấy rầy ba nhé được không?"

"Anh Tư Viễn..."

Anh quay lại khẽ cười với cô: "Lát nữa ăn cơm thì gọi anh."

Nhạc Nhạc chu miệng nhìn mẹ: "Ba, không vui!"

Hoan Hoan cũng gật đầu: "Ba bảo hôm nay là cuối tuần nên sẽ chơi với chúng con mà, lẽ nào ba quên rồi ạ!"

"Không đâu."

Cố Bảo Bảo nói. "Ba thấy các con không biết vui mừng cỡ nào đâu. Nhưng hôm nay ba bận công việc cho nên mẹ chơi với các con nhé được không?"

Có mẹ chơi cùng rất vui!

Hoan Hoan Nhạc Nhạc cực kỳ thỏa mãn.

"Đi thôi mẹ." Nhạc Nhạc kéo cô đến vườn hoa.

Ở một góc của vườn hoa, Mục Tư Viễn đã dặn người giúp việc tạo ra một sân bóng cỡ nhỏ có thể sử dụng.

Nhạc Nhạc chạy phía trước, tung chân đá trái bóng lên cao!

"Không phải như thế!" Hoan Hoan lập tức uốn nắn. "Em đá cao như thế thì làm sao bóng vào gôn được?"

Nhạc Nhạc gãi tai, chủ động nhặt trái bóng về đặt dưới chân anh, sau đó cực kỳ khiêm tốn nói:

"Anh ơi, làm mẫu!"

Trông thấy bộ dạng học hỏi của bé, Cố Bảo Bảo không khỏi buồn cười. Nhưng giữa mi tâm vẫn tích tụ sự lo lắng.

Có thật anh làm việc không? Hay do tâm tình anh không tốt nên muốn ở một mình?

Cô nhìn lên hướng thư phòng, trong lòng nặng trĩu.

Đá bóng cho tới giữa trưa, cả người hai đứa trẻ đều đầy mồ hôi. Cố Bảo Bảo liền cho chúng đi tắm.

Cô đang chuẩn bị bảo Hoan Hoan lên gọi ba xuống ăn cơm thì người giúp việc lại nói cho cô biết: "Thiếu phu nhân, tiểu thư đến!"

Sơ Hàn? !

Không phải chân cô ấy bị thương à? Sao cô ấy còn đến?

Cô đi ra phòng khách, Nhạc Nhạc cũng đi theo, vừa thấy Sơ Hàn lập tức nói to: "Người xấu, lại đến ức hiếp mẹ!"

Bé chạy vượt lên trước Cố Bảo Bảo, vỗ ngực nói: "Đánh ngã tôi

đã!"

Mục Sơ Hàn im lặng nhìn bé.

"Nhạc Nhạc!"

Cố Bảo Bảo bất đắc dĩ ôm bé: "Đây là cô Sơ Hàn, con phải lễ phép chứ!"

"Người xấu, không lễ phép!" Nhạc Nhạc cãi lại.

Cố Bảo Bảo không tranh với bé mà nói: "Vậy con giúp mẹ đi xem anh đã mặc quần áo xong chưa được không? Mẹ và cô Sơ Hàn nói chuyện một lúc rồi chúng ta ăn cơm!"

Vậy cũng được!

Nhạc Nhạc là đứa bé ngoan, mẹ đã dặn thì bé sẽ làm theo!

Nhìn bé đi rồi, Cố Bảo Bảo mới đưa mắt nhìn Mục Sơ Hàn:

"Trẻ con nói chuyện vô tâm, em đừng để trong lòng."

"Đứa bé còn nhỏ mà đã biết bảo vệ chị rồi." Trong giọng nói cô ấy chất chứa sự hâm mộ như có như không.

Cố Bảo Bảo cười vui vẻ: "Sơ Hàn, chúng chính là toàn bộ cuộc sống của chị. Cảm giác này em hiểu chứ?" Nói xong cô mới thấy buồn cười. Sơ Hàn còn chưa làm mẹ nên chưa thể hiểu được!

Cô lập tức đổi giọng: "Sau này em làm mẹ rồi em sẽ hiểu thôi!"

Mục Sơ Hàn nhìn cô. "Cố Bảo Bảo, chúng là toàn bộ cuộc sống

của chị, vậy còn anh tôi?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, cũng không ngờ cô ấy lại hỏi vấn đề như thế.

Tiếp đó, cô cười nhạt: "Sơ Hàn, chúng ta lớn lên từ nhỏ với nhau, trước đây chị bám theo Tư Viễn thế nào em cũng thấy. Chị đã từng coi việc được ở bên anh ấy là mục tiêu sống của mình, nhưng sau khi sinh chúng ra, ý nghĩ của chị đã thay đổi."

Không phải vì cô không có được tình yêu của anh, cũng không phải vì cô thấy mục tiêu này không cách nào thực hiện mà là nó xảy ra sự thay đổi không vì lý do nào cả.

"Chị quý trọng mọi thứ chị có hiện nay, nhưng nếu bảo chị dùng con cái để trao đổi, chị tuyệt đối sẽ không đồng ý."

Thấy được sự chân thành trong mắt cô, Mục Sơ Hàn có chút bối rối. Đối mặt với sự thẳng thắn của Cố Bảo Bảo, cô ấy ngược lại giống như một tiểu nhân!

"Ai muốn nghe cô nói những điều này chứ!"

Cô ấy đứng dậy. "Tôi tới là muốn gặp anh!"

Cố Bảo Bảo nhíu mày. "Sơ Hàn à, anh em... hình như tâm tình không được tốt! Bây giờ em lên thì..."

"Không sao cả!"

Cô ấy sợ gì chứ? Dù sao cô ấy cũng đến để nói rõ ràng mọi chuyện với anh!

"Mẹ."

Lúc này, hai đứa bé chạy ra, Hoan Hoan hỏi: "Cô Sơ Hàn tìm ba có chuyện gì vậy ạ? Không phải ba đã nói không để ai làm phiền ba sao mẹ?"

"Có lẽ là bàn chuyện công việc thôi con!" Cô nhanh chóng trả lời để chúng không cảm thấy bị đối xử khác biệt. Hơn nữa cũng không biết bọn họ nói chuyện mất bao lâu nên cô dắt chúng đi ăn: "Để mẹ ăn cơm trước cùng các con nhé?"

"Vâng ạ!" Hoan Hoan gật đầu.

Nhạc Nhạc đảo mắt: "Chúng con ăn... cùng mẹ!"

Thằng nhóc tinh quái hay lấy lòng cô nhất!

Cô bẹo má Nhạc Nhạc, bật cười.

***

Mục Sơ Hàn vào thư phòng liền thấy Mục Tư Viễn đang đứng cạnh cửa sổ, trong tay lắc lư một ly rượu.

"Anh, sao anh không xuống ăn cơm với Hoan Hoan Nhạc Nhạc mà lại ở đây uống rượu giải sầu?"

Thật không giống với anh cô trước kia!

Đối với việc cô bất thình lình xuất hiện, Mục Tư Viễn cũng không kinh ngạc.

Anh quay người lại, nét mặt đó giống như biết cô sẽ tới và đang

chờ cô vậy.

"Muốn nói gì với anh?"

Mục Sơ Hàn ngồi xuống. "Em muốn nói rất nhiều mà không biết bắt đầu từ đâu!"

Mục Tư Viễn im lặng để cô tự suy nghĩ.

Một lúc sau cô ấy thay đổi tư thế ngồi rồi mới nói: "Bắt đầu từ ngày Trịnh Tâm Du bảo em đi tố cáo công ty Hằng Mỹ đi!"

Mất một khoảng thời gian rất lâu cô mới nói hết được toàn bộ sự việc.

Với cô thì đây quả thật là một quyết định khó khăn. Cho đến khi ra khỏi bệnh viện, đón xe về nhà cô vẫn chưa có can đảm ra quyết định. Về đến nhà, vết thương ở cẳng chân lại nhức nhối, cô buộc phải ngồi yên trên sofa.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt cô nhìn lên bàn trà cạnh đó.

Đây là một bàn trà rất nhỏ trưng bày một cái đèn rất lớn nên đã bị cô bỏ quên rất nhiều năm. Khi cô đánh giá lại cái bàn trà, cô chợt nhớ ra bên trong bàn trà còn có gì đó. Thế là, cô kéo ngăn tủ lấy ra một cái hộp sắt hình trái tim.

Lúc đó cô mới mấy tuổi? Năm tuổi, Cố Bảo Bảo bảy tuổi, còn anh?

Một cậu bé mười tuổi.

Khi đó, trong cuộc sống của bọn họ còn chưa xuất hiện Trịnh

Tâm Du.

Cô còn nhớ đó là ngày sinh nhật của Cố Bảo Bảo.

Tại sao cô lại biết? Bình thường cô còn lâu mới quản ngày sinh nhật của con gái đầu bếp!

Đơn giản là trước đó, ngày nào Cố Bảo Bảo cũng ngồi ở cầu thang chờ anh tan học.

Khó khăn chờ đợi được anh nhưng anh cũng không nhất định nói chuyện với cô ấy. Khó khăn để nói thì anh cũng không nhất định sẽ nghe lọt.

Cuối cùng vào ngày đó, Cố Bảo Bảo kéo anh lại, nói như van lơn: "Anh Tư Viễn, ngày mai ba em sẽ làm một chiếc bánh sinh nhật siêu ngon cho em, anh nhất định phải đến thử nhé?"

Bây giờ nghĩ lại, Hoan Hoan thông minh như thế không phải không có đạo lý.

Xem đi, Cố Bảo Bảo bảy tuổi không phải đã biết dùng những lời nói ngắn nhất để bày tỏ ý tứ nhiều nhất sao?

Cô ấy nói vậy thì anh cũng đã biết mai là sinh nhật cô ấy.

Bên ngoài anh tỏ ra xa cách nhưng cô lén lút phát hiện, lúc tối anh tìm kiếm gì đó ở trông đống quà tặng chất đống ở nhà. Đây đều là quà tặng khi người khác đến thăm ba mẹ mang tới, rất nhiều hộp còn chưa bóc đều để hết ở đó.

Cô trốn trong một góc nhỏ, thấy anh lôi ra một cái hộp sắt hình trái tim màu hồng. Sau đó, anh lại lấy một con thiên nga nhỏ

bằng thủy tinh, bọc kỹ nó lại bằng vải lụa màu đỏ rồi cấn thận đặt vào trong hộp.

Cô rất ghen tỵ bởi cô chính là công chúa trong nhà nhưng vào sinh nhật cô anh chưa bao giờ tặng quà cho cô cả!

Cô thề rằng ngày mai nhất định sẽ đi phá hoại! Cho nên tối ngày hôm sau cô lặng lẽ đi theo anh đến căn nhà của Cố Bảo Bảo.

Cố Bảo Bảo thấy cô liền thân thiết kéo tay cô: "Sơ Hàn, em cũng tới làm chị rất vui! Chúng ta cùng ăn bánh ga tô đi!"

Cô hừ một tiếng. Cô không cần ăn bánh ga tô, cô đến là để chờ lúc anh lấy ra món quà kia. Khi giây phút ấy đến, Cố Bảo Bảo còn chưa kịp vui mừng thì cô đã giật lấy cái hộp, lớn giọng khóc toáng.

Cố Bảo Bảo sợ hãi, luôn miệng nói: "Sơ Hàn, em cầm đi, em cầm đi."

Nhưng cô thật sự cần cái hộp sắt màu hồng ấy sao?

Không, không phải. Chiếc hộp cầm về tối đó đã bị cô ném lên ghế sofa ở phòng khách.

Về sau Cố Bảo Bảo thấy được còn đau lòng nói với cô: "Sơ Hàn, em giữ nó giúp chị nhé?"

Cô thấy cô ấy thật phiền nhiễu nên tiện tay bỏ vào trong bàn trà mới khiến Cố Bảo Bảo không nói nữa.

Mở cái nắp ra, con thiên nga bằng thủy tinh vẫn còn đó. Điều khiến người ta kinh ngạc là bên trong đó còn có một tấm hình.

Hơn mười năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô phát hiện ra trong này có một tấm hình.

Cô cầm lên xem, trên hình là ba đứa bé, cô và anh còn cả Cố Bảo Bảo cùng vây xung quanh một chiếc bánh ga tô!

Tấm ảnh chắc là do Cố Bảo Bảo lén bỏ vào.

Nhiều năm qua đi, viền mép tấm ảnh đã ố vàng.

Cô ấy nhất định rất thích món quà anh tặng, do bản thân không cách nào giữ nó nên đã đặt tấm ảnh vào coi như thay thế cô ấy có được nó.

Mà về sau do anh bận bài vở nên không còn chúc mừng sinh nhật cô ấy nữa.

Tiếp đó thì Trịnh Tâm Du xuất hiện, cô ấy liền bị ném ra khỏi thế giới của anh.

Nếu không phải cô ấy luôn cố gắng đuổi theo bước chân của anh thì duyên phận giữa cô ấy và anh nhất định đã sớm đứt đoạn.

Không, nói như vậy là không đúng.

Cô như bất chợt hiểu ra, nếu hai người có duyên thì dù là ai cũng không thể cản trở...

Cô thực sự rất buồn cười, vô cùng buồn cười...

"Những gì em muốn nói, em đã nói hết rồi."

Cô lấy từ trong túi ra bao thuốc, rút một điếu rồi châm lửa.

Hút xong một điếu, cô mới tiếp tục nói: "Anh, anh muốn trách em thì trách đi."

Mục Tư Viễn nhìn cô. "Em ra ngoài đi, anh muốn yên lặng một lúc."

Cô gật đầu đứng dậy, bỗng nói: "Anh, em muốn hỏi anh, trên đường về Cố Bảo Bảo có trách anh không?"

Mục Tư Viễn không trả lời.

Cô cười nhạt: "Anh nghĩ chị ấy không trách anh, đúng không?"

Câu nói này rất kỳ lạ khiến Mục Tư Viễn phải nhìn về phía cô. "Em có ý gì?"

Cô lắc đầu. "Em cũng không biết. Nhưng chị ấy nói với em, Hoan Hoan Nhạc Nhạc là toàn bộ sinh mạng của chị ấy, em có cảm giác trong đó đã không có vị trí của anh nữa." Nói xong, cô ấy cười rồi mới ra khỏi thư phòng.

Nhìn Mục Sơ Hàn lái xe đi, Nhạc Nhạc "cũng" kêu một tiếng. "Người xấu đi rồi!"

Sau đó bé khéo léo nói với Cố Bảo Bảo: "Con gọi ba, ăn cơm!" Bé nói xong chạy nhanh lên lầu, Cố Bảo Bảo gọi cũng không được.

Bé đứng ở cửa thư phòng, thò đầu vào thăm dò: "Ba ơi!"

Thấy Mục Tư Viễn ngồi phía sau bàn nhìn qua, bé lập tức chạy đến lao vào lòng ba.

Mục Tư Viễn cười, thích nhảy kiểu này thì chỉ có Nhạc Nhạc của anh thôi!

Anh xoa nắn gương mặt mũm mĩm của bé, dịu dàng hỏi: "Con đến tìm ba làm gì vậy?"

Nhạc Nhạc nháy mắt to trả lời: "Ăn cơm ạ!"

"Ăn cơm không vội!"

Mục Tư Viễn ôm chặt bé, Nhạc Nhạc kỳ quái: "Ba ơi, ba muốn kể chuyện à?" Chỉ có lúc kể chuyện ba mới ôm bé như thế.

"Ừ, kể chuyện. Nhưng không phải ba kể, hôm nay Nhạc Nhạc kể cho ba nhé được không?"

"Kể chuyện gì ạ?" Nhạc Nhạc kỳ quái.

Trong đôi mắt của Mục Tư Viễn thoáng hiện lên một chút đau đớn. "Kể cho ba nghe về chuyện của con và mẹ khi còn ở Mỹ có được không?"

Chương 159: Hiểu ra (2)

Khi còn ở Mỹ?

Nhạc Nhạc chu môi, vì sao ba lại muốn biết?

Bé thật sự cũng không nhớ nhiều. Nhưng thấy ba rất muốn nghe nên bé sẽ nói.

"Ba nghe kỹ nhé!" Bé đem những gì học được nói ra.

"Mẹ nhớ... ba, tối mẹ thường hay nhìn ảnh ba rồi khóc."

Bé chớp mắt. "Con lén nhìn thấy."

Lồng ngực Mục Tư Viễn nhói lên, miễng cưỡng cười vui vẻ: "Còn gì nữa không?"

"Khi mẹ đi dạy hay đi bán hoa, Nhạc Nhạc ngồi ở dưới gầm bàn." Bé vừa nói vừa nghĩ, không ngờ bé còn nhớ rất nhiều.

Những ngón tay nhỏ nhắn của bé xòe ra: "Mẹ mua quần áo mới, đồ chơi cho Nhạc Nhạc... Mẹ đưa Nhạc Nhạc đi bác sĩ... Tối mẹ không ăn gì cả... Mẹ giấu tiền dưới gầm giường... Mẹ..."

Còn rất là nhiều nhưng bé không nói được nữa, nước mắt từ đôi mắt to cứ ứa ra.

Tuy bé không thể hình dung nhưng cảm giác về những ký ức đó rất thương tâm.

Đừng tưởng bé không biết nói nên cái gì cũng không biết, bé đều nhớ cả.

Cái chú xấu xa bảo mẹ chuyển hoa, mẹ không chuyển được liền bị mắng. Nhưng mẹ vẫn cười, còn nói không sao.

"Nhạc Nhạc ngoan nào, Nhạc Nhạc đừng khóc!"

Mục Tư Viễn lau nước mắt cho bé, ôm chặt bé vào lòng: "Đều tại ba không tốt, ba không muốn biết, Nhạc Nhạc không nói nữa, có được không?"

Nhạc Nhạc rúc vào lồng ngực ấm áp của ba, dần bình tĩnh lại.

Bé ôm lấy ba, vừa trẻ con vừa như cầu xin nói với ba: "Ba ơi, thương mẹ!"

Mục Tư Viễn gật đầu. "Nhạc Nhạc, khi còn ở Mỹ, ba không ở bên hai mẹ con được, con có giận ba không?"

Nhạc Nhạc lắc đầu: "Mẹ nói, ba bận công việc."

Trong năm năm cô ấy đều nói như vậy với Nhạc Nhạc sao?

Nếu cả đời bọn họ không thể ở bên nhau, lời nói dối của cô sẽ kéo dài được bao lâu?

Đúng là một cô gái ngốc nghếch.

Anh rõ là một thằng tồi tệ, vì sao cô còn xây dựng cho anh một hình ảnh tốt trong lòng con?

"Nhạc Nhạc, con nghe ba nói nhé."

Anh ôm lấy mặt bé, ôn nhu nói: "Về sau ba sẽ bớt làm việc đi để ở bên con và mẹ có được không?"

Nhạc Nhạc vui vẻ gật đầu, lập tức bổ sung: "Còn có cả anh nữa!"

"Ừ, cả anh nữa!"

Anh cười. "Vậy bây giờ con đi ngủ trưa đi, sau khi dậy thì ba sẽ chơi tiếp với con nhé?"

Hay quá!

Nhạc Nhạc sảng khoái bằng lòng, nhảy xuống đi ra ngoài.

Thấy bé chạy xuống một mình, Cố Bảo Bảo thấy lạ hỏi: "Nhạc Nhạc, ba con đâu?"

Nhạc Nhạc xoa đầu: "Ba không ăn cơm ạ! Ba bảo Nhạc Nhạc đi ngủ trưa."

Cô nhíu mày. Sơ Hàn đã nói gì với anh? Anh không ăn cơm, cũng không gọi cô, có phải anh muốn yên tĩnh một mình?

Nếu là vậy thì cô sẽ không làm phiền anh. Thế là cô tiếp tục chờ.

Đến khi ăn cơm tối xong, Hoan Hoan Nhạc Nhạc đều đi ngủ nhưng anh vẫn ở trong thư phòng.

Cô nghĩ ngợi một lúc rồi đi vào tìm anh.

Cánh cửa thư phòng khép hờ, anh nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên.

Hai mắt nhìn nhau, cô thấy được ánh mắt anh có hơi đỏ lên.

"Anh Tư Viễn..."

"Anh làm sao vậy?"

Anh không lên tiếng. Đợi khi cô đến gần thì anh vươn tay ra ôm lấy eo cô, khuôn mặt áp lên bụng cô.

Tuy anh không nói gì nhưng động tác này khiến cô lập tức cảm nhận được sự mệt mỏi và yếu đuối của anh.

"Anh Tư Viễn..."

Tim cô thắt lại. "Anh làm sao vậy? Có phải có chuyện gì rồi không?"

Anh lắc đầu, cổ họng khô khốc phát ra âm thanh: "Anh đang tự trừng phạt chính mình."

"Trừng phạt?"

Cô khó hiểu: "Vì sao?"

Anh ngẩng đầu, dịu dàng nhìn cô: "Anh trừng phạt bản thân vì không gặp em. Anh muốn thấy em nhưng lại không thấy được."

Điều này...

Cô vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Cả ngày anh giam mình trong thư phòng chẳng lẽ chỉ vì việc này.

"Bảo Bảo, vì sao em lại cười?"

"Đương nhiên em thấy buồn cười rồi. Có người bình thường nào lại không buồn cười vì chuyện hài hước như thế đâu?"

Đây chỉ là một câu nói đùa của cô.

Không ngờ anh lại nói: "Đúng vậy, em phải cười anh. Cười anh ngốc, cười anh ngu xuẩn. Anh vừa tồi tệ vừa ngu xuẩn!" Cánh tay anh vòng ở eo cô càng chặt hơn.

Anh hít lấy hương thơm trên người cô, than nhẹ: "Anh rất cám

ơn ông trời đã quan tâm đên anh, sau khi trái qua nhiêu việc như vậy vẫn để em ở lại bên cạnh anh."

Rất ít khi anh mới nói như thế. Hôm nay lại trở nên đa sầu đa cảm thế này, nhất định đã có chuyện gì rồi.

Cô đẩy cánh tay anh ra, ngồi xuống trước mặt anh, chăm chú hỏi: "Anh Tư Viễn, anh làm sao vậy? Có phải Sơ Hàn đã nói gì với anh không?"

Có phải nó liên quan đến Trịnh Tâm Du? Bằng không sao tính tình anh lại thay đổi thế này?

Hay đúng như cô nghĩ, đột ngột biết rõ những chuyện kia có phải khiến anh nhất thời không chấp nhận được?

"Nó nói rất nhiều với anh."

Anh xoa nhẹ má cô, mỉm cười: "Nó kể lại tỉ mỉ những chuyện nó và Tâm Du làm với anh."

Cố Bảo Bảo gật đầu: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó?"

Anh thu lại nụ cười, nét mặt trở nên nghiêm túc: "Sau đó thì anh ngồi đây tự trừng phạt chính bản thân!"

Nói vậy tương đương với chưa nói rồi!

Cố Bảo Bảo lo lắng hỏi: "Vì sao anh lại muốn trừng phạt bản thân?"

Những chuyện đó đâu có liên quan gì với anh?
"Anh Tư Viễn."

Cô không hiểu cho nên lo lắng, giọng điệu trở nên nặng hơn: "Cho dù cô ấy đã làm thì nó cũng không có quan hệ với anh mà, sao anh phải như vậy?" Tuy cô hỏi nhưng lại cảm giác như mình cũng không mong anh trả lời.

Nếu anh nói, anh trừng phạt mình là vì những chuyện Trịnh Tâm Du làm là do anh quan tâm chăm sóc cô ta chưa đủ, vậy cô thật không biết mình nên dùng thái độ gì đối mặt với nó.

Cho nên không chờ anh trả lời, cô đã vội nói: "Anh Tư Viễn, anh đừng nghĩ nhiều nữa. Chuyện đã qua rồi, anh nhìn em này, không phải bây giờ rất tốt sao?"

Hãy để cô trốn tránh nó đi!

Dù sao cô vẫn luôn trốn tránh nó mà.

Cô không hỏi tại sao anh muốn kết hôn với cô, cũng không hỏi những chi tiết giữa anh và Trịnh Tâm Du từng ấy năm qua... chỉ vì cô đang trốn tránh bằng cách tiêu cực.

Lần này hãy để cô lựa chọn trốn chạy nó!

Nhưng nghe cô nói xong, Mục Tư Viễn bất chợt nắm lấy hai vai cô nói: "Bảo Bảo, em đừng như vậy, em nói thế anh càng thấy hổ thẹn hơn!" Anh kéo cô ôm chặt trong ngực.

Cố Bảo Bảo sửng sốt, giọng anh tiếp tục vang lên bên tai: "Bảo Bảo, anh có lỗi với em. Mắt anh đúng là bị mù rồi! Em ở bên cạnh anh phải chịu nhiều thương tổn như thế mà anh không

thấy, không thấy chút gì hết! Anh trừng phạt bản thân, tự giam mình trong thư phòng là vì anh không biết phải đối mặt với em như thế nào!"

Cô ngơ ngác, không biết mình có thể nói gì.

Anh buông tay ra, nâng mặt cô lên: "Bảo Bảo, cả ngày hôm nay anh đều nghĩ, em đã chịu nhiều thương tổn như vậy vì sao còn muốn ở bên cạnh anh?"

Trước giờ anh chỉ thấy cô rắc rối rồi đuổi cô đi. Cuối cùng cô biến mất, không chỉ một mình chịu đau khổ nuôi dưỡng Nhạc Nhạc bên Mỹ mà năm năm sau còn quay lại.

Anh cứ tưởng mình yêu cô, quan tâm đến cô nhiều lắm, nhưng cô chịu thương tổn ngay dưới mắt anh mà anh không phát hiện ra!

"Bảo Bảo."

Đau đớn sâu tận đáy lòng, khóe mắt anh không nén nổi nên đã trở nên ướt át: "Cái đêm Cộng Tôn Diệp bảo lãnh em ra ấy, vì sao em không đi? Nếu em đi rồi, không phải anh sẽ không bao giờ có thể khiến em tổn thương nữa sao?"

Cô rưng rưng nhìn anh, nặn ra một nụ cười: "Anh bảo em đi sao? Anh bảo em đừng yêu anh có phải không? Được, anh Tư Viễn, từ nay về sau, em sẽ không yêu anh nữa có được không?"

Vừa nói cười nhưng nước mắt cô đã rơi xuống lòng bàn tay anh!

Nó thật nóng, đau đớn, khó chịu!

Khi cô nói không bao giờ yêu anh nữa, anh như đau xé ruột xé gan.

Anh lắc đầu thật mạnh. "Không được!"

"Không thể!"

Anh giữ yên cô trong ngực mình. "Bảo Bảo, từ giờ trở đi, em có thể không yêu anh nữa. Bắt đầu từ bây giờ, đến lượt anh yêu em. Anh nợ em rất nhiều, nếu cả đời này trả không hết thì kiếp sau sẽ tiếp tục."

Anh Tư Viễn..."

Cô hơi giật mình. "Kiếp sau... Anh còn đi tìm em sao?"

Thấy ánh mắt khó tin của cô, trên gương mặt anh hiện lên ý cười: "Kiếp sau đến lượt anh quấn lấy em, em dày vò anh đủ rồi, nghĩ xem có đáp ứng ở cùng anh nữa không."

Có thật không?

Cô tức cười. Tưởng tượng cảnh anh chết sống quấn lấy cô, khi đó cô sẽ ngẩng cao đầu nói: "Anh đi đi, tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm."

Hoặc nói: "Người tôi thích không phải anh, anh đừng có quấn lấy tôi nữa!"

Cô liền cười hì hì.

Thật sự sẽ có ngày đó sao?

Vậy cô nhất định sẽ trêu đùa anh!

Thôi quên đi, cô còn chưa đến mức vậy đâu. Bởi vì những lời đó thật sự khiến người nghe rất đau khổ.

"Anh Tư Viễn."

Cô lau nước mắt cười nói với anh: "Anh đừng vậy nữa. Anh biết trí nhớ em không được tốt mà, những chuyện trước kia em đã sớm quên rồi!"

Cô kéo tay anh, giúp anh lau đi giọt nước rơi lên đó nói: "Đời chúng ta còn dài, làm gì đã nói đến chuyện kiếp sau? Nhưng mà..."

Đôi mắt xinh đẹp của cô chuyển động. "Anh Tư Viễn, nếu anh thực sự rất muốn bị em sai khiến, em nhất định sẽ cho anh cơ hội!"

Nét mặt tinh nghịch đó của cô khiến anh bật cười: "Được thôi, anh đang đợi sự phân phó của bà xã đại nhân đây!"

Cô gật đầu, đứng dậy, hai tay chống nạnh nói: "Chuyện đầu tiên, anh ngoang ngoãn theo em xuống dưới ăn cơm."

"Tuân mệnh!"

Anh lập tức đứng dậy đi theo cô.

Nhịn đói cả ngày trời, lại đang ở trước mặt Cố Bảo Bảo nên anh không cần giữ hình tượng, ăn như hổ đói.

Cố Bảo Bảo thấy buồn cười, hóa ra cách ăn uống cũng có thể di

truyền.

Lúc Nhạc Nhạc ăn cơm chẳng phải cũng giống anh bây giờ sao?

Trái tim cô tức khắc trở nên mềm mại hơn rất nhiều.

Anh Tư Viễn, vừa rồi em còn chưa nói. Em cũng không định nói cho anh biết. Thật sự em chưa từng mong kiếp sau được ở bên anh.

Cho dù là kiếp này, ông trời ban cho em được một ngày ở cùng anh thì em cũng chỉ cần một ngày.

Em chưa bao giờ dám cầu mong nhiều hơn.

Có lẽ như Tuế Tuế nói, em quá yếu hèn.

Có lẽ như mẹ nói, em không hiểu được cách nắm giữ trái tim đàn ông. Thật ra bọn họ đều không biết tư vị của sự chờ đợi.

Chờ thêm một ngày, trái tim em sẽ chết đi một chút, niềm hi vọng em ấp ủ sẽ yên lặng một chút.

Kể từ lúc em mong được sống cùng anh, em đã phải chờ hai mươi năm.

Bảy nghìn ba trăm ngày.

Em tin rằng mình sẽ chờ được, đổi lại chỉ là thói quen chờ đợi.

Thay vì nói là yêu, không bằng nói là thói quen đã chống đỡ cho em, để em chờ đến ngày hôm nay.

Bây giờ mỗi một ngày, mỗi một phút, mỗi một giây ở cùng anh, em đều rất quý trọng.

Nhưng em không còn mong đợi nữa.

Tương lai của chúng ta, em sẽ giao nó cho ông trời.

Ông trời sắp xếp chúng ta như thế nào, em đều chấp nhận.

***

Thư ký chủ nhiệm đi vào văn phòng tổng giám đốc giao lịch trình đã làm xong cho Mục Tư Viễn.

Lịch trình một tháng có đến mười ngày trống, đây là lần đầu tiên cô thấy trong sáu năm làm thư ký.

"Mục tổng, anh chuẩn bị cùng vợ con đi đâu à?"

Mục Tư Viễn nhìn cô ấy: "Cô đoán chuẩn đấy, không bằng cô đề cử cho tôi một địa điểm đi?"

"Công viên Disneyland."

Cô ấy không chút nghĩ ngợi nói luôn, bởi vì Hoan Hoan rất nhiều lần nói muốn đi xem chuột Mickey.

"Không tồi!"

Tuy anh muốn đến một nơi lãng mạn hơn nhưng đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc đến những nơi đó lại không tốt lắm.

Thư ký chủ nhiệm liền ghi vào.

Tổng giám đốc đã lên tiếng, cô ấy đương nhiên phải chuẩn bị vé máy bay trước.

Nói xong việc này, cô ấy lại lấy ra một tập tài liệu khác. "Mục tổng, công ty Hằng Mỹ đã vào giai đoạn phá sản, tôi đã chuẩn bị xong tài liệu trái quyền [1], anh xem có vấn đề gì không, nếu không tôi sẽ đưa luôn cho tổ thanh tra."

[1] quyền lợi theo pháp luật yêu cầu người thiếu nợ trả tiền hoặc thi hành điều khoản nào đó

Mục Tư Viễn sửng sốt.

Kể từ cái lần Sơ Hàn đến biệt thự nói tất cả mọi chuyện cho anh, đã nửa tháng anh không gặp Tâm Du.

Nghe nói bệnh tình ông Trịnh đã chuyển biến rất tốt, Thân Văn Hạo cũng luôn ở bên cạnh cô ấy.

Còn Tâm Du chắc cảm thấy hổ thẹn cho nên cũng không gọi điện cho anh.

"Đưa đây."

Thư ký chủ nhiệm gật đầu, đồng thời hỏi dò: "Mục tổng, trước đây khoản tiền này do anh ký, lần này anh có cần ra mặt không?"

Dĩ nhiên cũng không nhất định cần anh ra mặt.

Cô ấy chỉ lo lắng về giao tình giữa anh và cô Trịnh cho nên mới hỏi.

Dẫu sao, nếu anh giữ lại giấy thực hiện trái quyền thì công ty

Hằng Mỹ có lẽ sẽ dư lại ít tiền cho cô Trịnh cũng nói không chừng.

Anh cầm lấy xem rồi nói ngay: "Tôi sẽ không ra mặt. Cô làm như thủ tục mọi khi đi!"

Làm như mọi khi?

Sao anh lại trở nên vô tình với cô Trịnh như thế?

Nhưng cô ấy cũng không có quyền nói gì, lời của ông chủ thì cô ấy cứ làm theo thôi!

"Mục tổng, trưa nay anh muốn ăn gì?"

Cô ấy cất tài liệu đi, tiếp tục hỏi.

Anh lắc đầu: "Không cần quan tâm đến tôi, tự tôi đi ăn." Môi anh nhếch lên, cầm lấy điện thoại.

Lại muốn gọi điện cho vợ rồi!

Thư ký chủ nhiệm rất thức thời vội đi ra!

Ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, cô ấy duỗi người.

Lần sau gặp Cố Bảo Bảo, cô ấy phải cám ơn thật tốt mới được.

Nửa tháng nay không phải quản đến cơm trưa của ông chủ khiến cô có thể được ngủ ngon giấc!

Chuông điện thoại kêu ba lượt, giọng nói nhu hòa lập tức truyền đến: "Anh sắp về chưa? Cơm vẫn chưa làm xong đâu!"

"Còn nửa tiếng nữa anh mới đi. Anh hỏi trước xem em định làm gì cho anh rồi mới quyết định có về nhà không."

"Lại còn như thế!"

Cô gắt giọng: "Vậy anh khỏi cần về, trưa nay em chỉ làm rau dại!"

Anh cười ha hả: "Dù là rau dại nhưng cũng do bà xã làm nên vẫn phải nuốt thôi!"

"Đừng có gọi em là bà xã, em còn chưa gả cho anh đâu!"

"Anh là tổng giám đốc, đi làm sao có thể nói chuyện điện thoại riêng? Cứ vậy nhé!"

Cô dằn lòng cắt đứt điện thoại!

Mắt anh nheo lại, môi nhếch lên nụ cười tà, ngón cái gõ lên bàn.

"Tít tít..."

Tin nhắn!

Cố Bảo Bảo bỏ bao tay vừa đeo ra rồi mở điện thoại xem - Bảo Bảo, em tốt nhất nên làm rau dại ngon một chút, bằng không trưa nay anh sẽ ăn em đấy -

Mục Tư Viễn này đúng là lưu manh!

Cô trợn mắt nhìn màn hình, trên môi hiện lên nụ cười chua chát.

Nhưng còn chưa bỏ di động vào túi thì điện thoại ở phòng khách

bông kêu vang.

Người giúp việc đã ra vườn cắt tỉa hoa nên cô mau chóng cởi cái bao tay còn lại rồi ra phòng khách nhận điện thoại.

"A lô, xin chào?"

Bên kia lại không có thanh âm.

Cô hỏi lại: "Xin hỏi ai đấy?"

Vẫn không ai nói, cô mơ hồ nghe được tiếng khóc.

Cô khẩn trương lên, vội hỏi. "Xin hỏi là ai gọi vậy? Ai thế?"

Trong lòng cô có hơi sợ, tiếng khóc bên kia càng lúc càng lớn, cuối cùng gọi lên: "... Anh..."

Là tiếng của Sơ Hàn.

"Sơ Hàn?"

Cô vội nói to: "Sơ Hàn, chị là Cố Bảo Bảo đây, em đang ở đâu?"

Bên kia không trả lời mà nói: "Anh ơi, anh ơi..."

Sau đó cô ấy cao giọng khóc lớn, cô ấy khóc rất đau đớn khiến Cố Bảo Bảo vừa lo vừa cuống.

"Sơ Hàn." Cô chỉ có thể tiếp tục lớn tiếng hô: "Anh em không có ở nhà, em làm sao vậy? Mau nói với chị đi, bây giờ em đang ở đâu?"

Rốt cuộc, đầu bên kia nghẹn ngào mấy cái rồi mới nói: "Cố Bảo

Bảo... Tôi... Tôi đang ở cầu vịnh."

Cầu vịnh?

Nghe đến nơi này khiến người ta kinh hãi!

Cố Bảo Bảo vội nói: "Được rồi, Sơ Hàn, em ở yên đó nhé, không được đi đâu cả, chị lập tức tới đó ngay được không?"

Chờ một lúc mới có câu trả lời "Được", cô khẩn trương cúp máy, vội vã cầm túi đi ra ngoài.

Chương 160: Vui vì hai người

Xe chưa dừng hẳn mà Cố Bảo Bảo đã bỏ lại tiền rồi đẩy cửa xe nhảy xuống. Cô bước vội vã đến cây cầu, quả nhiên trông thấy Mục Sơ Hàn.

Cô ấy ngồi trên lan can, đôi vai run rẩy mang theo vẻ yếu đuối trước giờ chưa từng có.

"Sơ Hàn!"

Cố Bảo Bảo túm lấy cánh tay cô ấy: "Em làm sao thế?"

Mắt của Mục Sơ Hàn đã sưng đỏ lên, ầng ậc nước. Cô ấy nhìn Cố Bảo Bảo rồi lại quay đầu đi, không nói một lời.

Thấy dáng vẻ hốt hoảng của cô ấy, lại nhìn mặt biển bên dưới cây cầu, lòng Cố Bảo Bảo nóng như lửa đốt.

Cô buộc phải mềm giọng, chậm rãi nói: "Sơ Hàn, ở đây gió lớn lắm, ngồi như vậy rất lạnh, chúng ta vào một quán cà phê ngồi nhé được không?"

Mục Sơ Hàn lại nhìn cô.

Còn may cô ấy chỉ khóc sưng mắt mà không uống rượu, tâm tình vẫn rất bình ổn.

Sau khi nghe Cố Bảo Bảo nói, cô ấy gật đầu, ngoan ngoãn đứng lên.

Cố Bảo Bảo thầm thở phào nhẹ nhõm, vừa nắm chặt lấy tay cô ấy, vừa đi đến quán cà phê.

Cố Bảo Bảo cầm khăn khô do nhân viên phục vụ đưa đến cho cô ấy. "Sơ Hàn, son môi em nhòe hết rồi, thôi thì cứ lau sạch đi." Cô cẩn thận chọn từ, không dám nói là do nước mắt của cô ấy làm nhòe. Bằng không nếu dùng sai từ, không biết cô đại tiểu thư này còn nổi điên muốn làm gì.

Song hôm nay cô ấy có vẻ rất ngoan ngoãn, ngơ ngác cầm lấy lau trang điểm trên mặt mình.

Nhân viên phục vụ đưa cà phê đến cho bọn họ.

Cô còn nhớ khẩu vị của Mục Sơ Hàn nên liền gọi cho cô ấy. "Sơ Hàn, uống chút đi. Chị biết em thích nhất là Blue Moutain."

Mục Sơ Hàn vẫn im lặng, bưng cốc lên uống. Nhưng sau khi đặt cốc xuống, nước mắt khó lắm mới ngừng lại đã có dấu hiệu trào ra.

Trong lòng Cố Bảo Bảo cũng có chút khó chịu.

Tuy tính tình Mục Sơ Hàn như trẻ con nhưng cũng rất quật

cường, sẽ không dễ dàng rơi nước mắt.

Không biết hôm nay cô ấy đã gặp phải chuyện gì?

Mà cô cũng không biết có nên hỏi hay không, cô cảm thấy Mục Sơ Hàn sẽ không nói với cô, có hỏi thì cũng chỉ khiến cô ấy buồn phiền hơn.

Nhưng Mục Sơ Hàn lại tự lên tiếng nói ra.

"Mục tiêu trước giờ của cô ta đều là anh Văn Hạo!" Nói xong lời phẫn hận, cô ấy lại bưng cốc lên uống.

Một câu nói không đầu không đuôi khiến Cố Bảo Bảo đờ ra.

Cô ấy nói tiếp: "Cô ta là kẻ lừa đảo, một tên lừa bịp! Tiểu nhân, dối trá, không biết xấu hổ!"

Cô ấy cắn răng nghiến lợi, bưng cốc lên uống hết cà phê.

Cố Bảo Bảo không biết mình có thể nói gì, cô ấy thình lình xoay lại nhìn cô: "Cố Bảo Bảo, có phải anh Văn Hạo thích chị không?"

"Không phải đâu." Cô tránh nặng tìm nhẹ. "Chị và Văn Hạo chỉ là bạn học chung hồi cấp 2 thôi!"

"Tôi đã bảo mà! Cô ta nói dối hết bài này đến bài khác!"

Cô ấy cực kỳ giận dữ. "Trong miệng nói một đằng mà làm một nẻo..." Nước mắt cô ấy lại rơi, giọng cũng trở nên nghẹn ngào: "Anh Văn Hạo lại ôm cô ta, hôn cô ta... Bây giờ cô ta đang ở cùng với anh Văn Hạo!"

Cố Bảo Bảo kinh ngạc mở to mắt.

"Sơ Hàn..." Cô lắc đầu không tin: "Vì... vì sao em nói vậy? Em thấy...?"

Mục Sơ Hàn lau nước mắt gật đầu: "Tôi có lòng tốt muốn đến thăm ba cô ta, thế nhưng..."

Nửa tháng qua, tuy cô ấy vẫn còn đang bực tức Trịnh Tâm Du nhưng nhà họ Trịnh đã phá sản, chú Trịnh và cô Trịnh đều ở bệnh vện, cô ấy lại lo Trịnh Tâm Du không chống đỡ một mình nổi cho nên mới quyết định đến bệnh viện xem.

Thật không ngờ, cô ấy còn chưa đến phòng bệnh thì từ xa đã thấy anh Văn Hạo và Trịnh Tâm Du đứng cùng nhau bên cửa sổ.

Anh Văn Hạo ôm cô ta, vỗ nhẹ lên đầu vai cô ta giống như đang an ủi.

Không biết bọn họ nói gì mà cô ta bất chợt ngẩng đầu lên, anh Văn Hạo liền cúi xuống hôn cô ta!

Nghĩ tới đây, nước mắt Mục Sơ Hàn càng tuôn ra mãnh liệt: "Cô ta nói sẽ giúp tôi và anh Văn Hạo, nhưng giờ... cô ta gạt tôi! Cô ta là một tên lừa đảo!"

"Đừng khóc, Sơ Hàn!"

Trong lòng Cố Bảo Bảo cũng rối loạn, chỉ có thể khuyên lơn cô ấy trước. Về phần vì sao Văn Hạo lại làm vậy, cô loáng thoáng hiểu được một chút nhưng lại không thể tin nổi.

Một lúc sau, Mục Sơ Hàn ngừng khóc, bất chợt nắm lấy tay Cố Bảo Bảo: "Cố Bảo Bảo."

Cô ấy cắn môi như đã hạ quyết tâm lớn nào đó: "Chị giúp tôi một chuyện!"

"Gì vậy?"

Mục Sơ Hàn có chút do dự. Cô ấy còn chưa từng xin Cố Bảo Bảo chuyện gì, bỗng nhiên nhắc đến một là không quen, hai là ngượng ngùng.

d!đ!l!Q!đ

Cố Bảo Bảo vỗ tay cô ấy: "Sơ Hàn, em nói đi, chỉ cần chị làm được, chị sẽ giúp em."

Cô ấy cúi đầu rồi ngẩng lên, rốt cuộc nói: "Tôi muốn... muốn gặp anh Văn Hạo!"

Cố Bảo Bảo thật ra không ngờ cô ấy lại có nguyện vọng này. Nhưng cô và Văn Hạo đều biết, nếu cô ấy muốn gặp anh thì cứ tự liên lạc không phải được rồi sao?

Thấy được nghi vấn của cô, Mục Sơ Hàn lắc đầu thương tâm. "Tôi có gọi cho anh ấy nhưng anh ấy nói chúng tôi không cần phải gặp mặt nhau."

Hóa ra là vậy!

"Sơ Hàn à, đã vậy thì sao em còn muốn gặp?"

Gặp rồi có thể làm gì?

Mục Sơ Hàn lau nước mắt. "Cố Bảo Bảo, chị biết không, lần

đầu tiên gặp anh Văn Hạo tôi đã thích anh ấy rồi."

Trong đầu đầu cô ấy hiện lên buổi tối tuyệt vời khi lần đầu gặp nhau ấy, cô ấy cười im lặng mà lại có chút ưu thương.

"Tôi không ngại người khác nói tôi là thiên kim đại tiểu thư gì, muốn được người đàn ông nào mà không có, tôi chỉ muốn làm cô dâu của anh Văn Hạo..."

Tuy cô ấy hung hăng càn quấy, nói năng tùy tiện nhưng vẫn có một trái tim... thật lòng.

"Sơ Hàn..." Cố Bảo Bảo rút giấy lau nước mắt cho cô ấy. "Đừng nói nữa, chị hiểu mà..."

Không ai hiểu cảm giác đó hơn cô, cảm giác ngọt ngào nhưng lại tuyệt vọng ấy.

Mục Sơ Hàn lắc đầu. "Nhưng bây giờ... bây giờ không thể nữa rồi, anh Văn Hạo chọn cô ta, tôi không bao giờ có thể, không bao giờ có thể nữa! Thế nhưng..."

Cô ấy nhìn vào mắt Cố Bảo Bảo. "Nhưng tôi muốn chính tai nghe anh ấy nói, nghe anh ấy nói rồi, tôi sẽ không muốn nữa. Có muốn... cũng vô ích."

Tại sao phải như vậy?

"Sơ Hàn, sao em lại tàn nhẫn với bản thân như thế?"

Chẳng lẽ thật sự muốn nghe chính anh ấy nói anh ấy muốn cô gái khác, muốn sống cùng cô gái ấy mới có thể quên mối tình này ư?

"Sơ Hàn, em làm thế là tự làm khổ mình còn gì?"

Mục Sơ Hàn lắc đầu, kiên định nói: "Cố Bảo Bảo, lần này coi như tôi van chị."

Cố Bảo Bảo cau mày, cúi đầu trầm mặc.

***

Thấy cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại, Thân Văn Hạo hít sâu một hơi.

"Bảo Bảo à, có chuyện gì sao?"

Anh cố gắng khiến giọng mình nghe rất bình thường, cũng may, Trịnh Tâm Du vừa đi mua cơm rồi.

"Văn Hạo..." Cố Bảo Bảo suy nghĩ một chút, hỏi trước: "Anh đang ở đâu vậy?"

"Bây giờ anh đang bận, em có chuyện gì thì nói luôn được không?"

Giọng điệu giả vờ xa lạ khiến cô khó chịu nhưng cô vẫn cố nhịn: "Em không có chuyện gì cả, đã lâu rồi không gặp nên muốn gặp anh, không biết có được không?"

Anh nghĩ một lúc vẫn gật đầu: "Được!"

Gặp một lần cũng tốt. Nếu nói không hẳn cô ấy sẽ hoài nghi, gặp mặt trò chuyện lại có thể xua tan lo lắng của cô ấy!

Hẹn thời gian và địa điểm xong, ánh mắt Thân Văn Hạo buồn bã

cúp máy.

Có lẽ, không có nguyên nhân gì cả. Anh bằng lòng đi gặp chỉ bởi vì... anh thật sự rất muốn thấy cô.

Cúp điện thoại, Cố Bảo Bảo nói lại thời gian và địa điểm gặp mặt cho Mục Sơ Hàn.

"Tối nay em đến chỗ này, anh ấy sẽ đến."

Mục Sơ Hàn gật đầu. "Chị cũng đi chứ?"

Thấy Cố Bảo Bảo lắc đầu, cô ấy lập tức nói: "Chị cũng tới cùng có được không? Tôi..."

Nói thật, nếu chỉ có một mình cô ấy đi gặp anh Văn Hạo, có lẽ những điều cô ấy muốn hỏi sẽ không thể nói ra.

Bề ngoài cô ấy giống như không e ngại bất cứ ai, bất cứ chuyện gì nhưng thực ra cô ấy rất sợ anh sẽ tức giận.

"Vậy chị cũng đi."

Cố Bảo Bảo cười. "Chỉ cần em không chê chị nhiều chuyện thôi."

Bỗng tiếng chuông điện thoại vồn vã vang lên, là tiếng chuông Mục Tư Viễn cài riêng cho cô.

Cô lập tức vỗ mạnh đầu kêu lên: "Ôi trời, bữa trưa chị chuẩn bị cho anh em vẫn còn đang ở trong nồi!"

Cô nhanh chóng bắt máy: "Gì cơ, anh về nhà rồi, em... em ra

ngoài mua xì dầu, lập tức về ngay!"

Nói xong cô vội vội vàng vàng cúp điện thoại, cầm lấy túi xách hỏi: "Sơ Hàn, em có về ăn trưa luôn không?"

Mục Sơ Hàn bĩu môi: "Tôi không đi. Tôi không muốn ăn cơm với anh."

Mục Tư Viễn từ nhỏ đã giáo huấn thói kén ăn của cô ấy, đến giờ cô ấy vẫn vậy, thỉnh thoảng những lúc ăn chung còn "minh trào ám phúng [1]" với cô ấy.

[1] mặt ngoài chế giễu còn trong thì âm thầm mỉa mai.

"Thế chị đi trước."

Cố Bảo Bảo cũng không miễn cưỡng. "Lát nữa chúng ta nói chuyện qua điện thoại nhé!" Cô đi nhanh ra khỏi quán cà phê.

Thấy cô vội vàng ngồi lên taxi, Mục Sơ Hàn không thể không thừa nhận rằng chính cô ấy có lúc hâm mộ cô.

Hâm mộ sự kiên trì của cô, hâm mộ sự ẩn nhẫn của cô.

Câu nói "thủ đắc nhân khai kiến nguyệt minh" có lẽ chính là chuẩn bị cho cô.

[2] thủ đắc nhân khai kiến nguyệt minh: cố gắng giữ gìn cho đến khi mọi chuyện trở nên tốt đẹp.

"Em đã đi đâu?"

Vừa chạy vào vườn hoa đã thấy anh đứng một mình trên bậc

thang, lửa giận phừng phừng nhìn cô.

Trong lòng cô không ngừng kêu khổ. Cô vội vã chạy về lại quên mất mua xì dầu để che đậy!

"Bé con!" Anh đến gần. "Xì dầu của em đâu rồi?"

"Em..."

Úp úp mở mở hồi lâu mà không nghĩ ra được lý do, cô cũng không thể nói là ngoài kia người ta không bán xì dầu được!

Anh thì đã đến gần, kéo cô lại, nhìn cô từ trên xuống: "Rốt cuộc em đã đi đâu?"

Cô tốt nhất nên có lý do để giải thích cho anh xem vì sao mà bữa trưa còn ở trong nồi!

Thấy dáng vẻ ấp úng của cô, lẽ nào...

"Em đã đi đâu vậy hả?" Anh cuống lên.

Không phải Công Tôn Diệp về rồi kéo cô ấy ra ngoài chứ?

"Em..."

Nghĩ một chút thì nói cho anh biết cũng không có sao cả!

Là một người anh, chẳng lẽ anh không nên quan tâm em gái nhiều hơn sao?

Huống hồ vừa rồi Sơ Hàn gọi đến cũng định tìm anh mà!

Vì vậy cô đáp: "Em đi gặp Sơ Hàn!"

"Sơ Hàn?" Nghe vậy, Mục Tư Viễn thở phào nhẹ nhõm, gãi đầu: "Con bé chết tiệt đó tìm em làm gì?"

"Sao anh lại gọi cô ấy như thế?"

Cố Bảo Bảo bất đắc dĩ trợn mắt: "Hai người là anh em, cô ấy là con bé chết tiệt thì anh chính là thằng anh chết tiệt!"

Nói đến việc này anh lại giận. "Chẳng nhẽ anh nói sai? Em xem nó lớn thế rồi mà làm gì cũng có dùng đầu bao giờ đâu, còn không bằng cả Hoan Hoan!"

Cố Bảo Bảo thở dài, kéo anh ngồi xuống. "Anh Tư Viễn, anh có biết không, có những việc không cần dùng đến đầu."

"Giống như tình cảm ấy, không thể dùng đầu để suy tính được mà chỉ có thể để tâm cảm thụ nó."

Cô kể lại chuyện vừa rồi đi gặp Sơ Hàn với anh, kể cả việc tối nay cô đi cùng Sơ Hàn gặp Văn Hạo.

Mục Tư Viễn do dự. "Cho nó đi gặp tên họ Thân cũng tốt, chịu chút đả kích còn tốt hơn là cứ để nó tưởng trái đất xoay quanh mình."

Anh lại nắm tay cô, giọng điệu trở nên ngang ngược: "Không cho phép em đi!"

"Vì sao?"

Anh oán hận: "Em đừng tưởng anh không biết, tên họ Thân kia lần nào thấy em, mắt như dính da trâu kéo không đứt!"

"Sao anh có thể nói vậy?"

Cô bóp mặt anh. "Bây giờ chỉ có hai người chúng ta, về sau bên ngoài không được nói vậy đâu."

"Anh nghĩ đi, nếu Văn Hạo thật sự kết hôn với Tâm Du, để Tâm Du nghe được thì cô ấy sẽ khó chịu lắm."

Nói đến đây cô thật sự rất muốn hỏi anh xem, Trịnh Tâm Du kết hôn thì trong lòng anh có ý kiến gì.

Nhưng cô nhất thời không nói ra được, mà anh cũng nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện.

"Thôi, không nói tới bọn họ nữa."

Anh đứng dậy kéo cô lên: "Bụng anh đói muốn chết, em xem phải làm sao giờ?"

Cái này... Cô nghĩ một lúc. "Canh vẫn còn, em nấu mỳ cho anh nhé!" Cô xoay người chạy lên bậc thang.

Anh cố ý đổi chủ đề phải không?

Dẫu sao, cho dù như chính anh nói, anh không yêu Trịnh Tâm Du nhưng Trịnh Tâm Du đã từng là cô gái anh luôn muốn kết hôn.

Giờ người con gái này lại sắp lấy người đàn ông khác, trong lòng anh ít nhiều cũng có chút bực dọc!

Nghĩ vậy, cô không kìm nổi khẽ thở dài.

Mục Tư Viễn đi sau cô, cô vào bếp còn anh thì ngồi xuống salon.

Nhìn bầu trời màu xanh bên ngoài cửa sổ, anh thở dài.

Thân Văn Hạo là người cô ấy luôn thích, bây giờ họ đã ở bên nhau, cô ấy chắc hẳn sẽ không làm những chuyện cực đoan nữa!

Thân Văn Hạo, anh mau kết hôn với Tâm Du đi, như thế thì tôi sẽ không cần phải lo lắng hai vị ngấp nghé đến bé con của tôi nữa!

Hai người mau chóng kết hôn, tôi cam đoan sẽ gửi tiền lì xì thật lớn!

Nghĩ tới đây, trên gương mặt anh lại hiện lên ý cười.

***

Cố Bảo Bảo vội vã vào quán cà phê đã hẹn, nhìn đồng hồ, đã tám giờ hai mươi chín phút.

Vừa rồi cô khuyên Mục Tư Viễn mãi, lấy ra đủ lý do, quan trọng nhất là cô đã đáp ứng Sơ Hàn, sao có thể lỡ hẹn?

Có thể nghĩ rằng có Sơ Hàn ở đó cùng nên cuối cùng Mục Tư Viễn đã cho cô đi.

Hi vọng không muộn!

"Bảo Bảo!"

Giọng nói quen thuộc bỗng vang lên phía sau, cô xoay người liền thấy Thân Văn Hạo cũng đang đi vào.

"Văn Hạo!" Cô cười, nghiêng đầu tỏ ý đi vào phòng riêng. "Đi, mau vào thôi."

Thân Văn Hạo hơi sững sờ, có vẻ như buổi gặp mặt tối nay không chỉ có hai người bọn họ.

Quả nhiên, vào trong phòng thì liền thấy Mục Sơ Hàn.

Anh tức thì hiểu ra nội dung của cuộc nói chuyện tối nay.

"Anh Văn Hạo, anh đến rồi à, anh ngồi đi!"

Mục Sơ Hàn vẫn nhiệt tình chào hỏi anh như thường ngày, chỉ là cô ấy không còn đứng lên quấn lấy anh nữa.

Thấy Cố Bảo Bảo ngồi xuống anh cũng ngồi.

Ba người ngồi quây quanh một bàn, ai cũng không dựa vào ai.

Thân Văn Hạo mở lời hỏi trước: "Sơ Hàn, là em muốn gặp anh đúng không?"

Mục Sơ Hàn hờ hững nhìn anh, suy nghĩ cả chiều nên tâm tình cô ấy đã hoàn toàn ổn định.

"Anh Văn Hạo, đã lâu rồi em không gặp anh, em muốn cùng anh ăn một bữa cơm, không biết có được không?"

Thân Văn Hạo mỉm cười: "Đương nhiên là được. Trong lòng anh em giống như em gái vậy, anh là anh trai thì nên chủ động quan tâm em mới phải."

Mục Sơ Hàn không nói gì, bưng cái ly trước mặt lên, không biết là nước hay rượu mà uống cạn sạch.

Đặt ly xuống, cô ấy lấy can đảm, lại hỏi: "Lần trước em gọi điện cho Tâm Du, cô ấy nói gần đây hai người ở chung rất tốt, là thật sao?"

Đây hẳn mới là nguyên nhân thật sự cô ấy tìm anh.

Nếu Bảo Bảo cũng ở đây, vậy hôm nay cô đại tiểu thư này sẽ không cố tình gây sự.

Cô ấy muốn hỏi cho rõ để được an lòng hay là để hết hi vọng?

Bọn họ quen nhau đã lâu, anh biết mình nên giảm mức độ tổn thương cho cô ấy xuống thấp nhất, nhưng anh... Thật sự có người quan trọng hơn cần bảo vệ.

"Đúng vậy, Sơ Hàn." Anh cười. "Em có thấy vui cho bọn anh không?"

Rất xin lỗi, Sơ Hàn.

"Vui?"

Cô ấy đề cao âm cuối, chịu đựng đuôi mắt đang run rẩy, hạ thấp giọng: "Vui chứ!"

"Em thật sự rất vui cho hai người!"

Cô cười nhưng nước mắt rơi xuống. "Anh Văn Hạo, nếu từ đầu cô ta không lừa em, em... sẽ càng vui vì hai người hơn!"

Chương 161: Suy nghĩ miên man

Thân Văn Hạo coi như không nghe thấy câu nói đó.

Anh nâng ly lên: "Cám ơn em, Sơ Hàn. Anh cũng hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của em." rồi uống cạn.

Sau đó anh đứng dậy. "Tâm Du ở một mình trong bệnh viện nên anh không ở lại lâu được, anh về trước."

"Anh Văn Hạo..." Mục Sơ Hàn thì thào, tay che mặt.

"Sơ Hàn..."

Cố Bảo Bảo vỗ vai cô ấy, nhìn Thân Văn Hạo đi ra, dứt khoát đứng dậy.

"Phục vụ, làm phiền cô giúp tôi chăm sóc cô gái bên trong, cám ơn!" Cô dặn dò nhân viên phục vụ rồi đuổi theo Thân Văn Hạo.

Ra khỏi quán cà phê, cô bắt kịp anh ở bãi đậu xe.

Thân Văn Hạo như không muốn để cô có cơ hội nói, mở cửa xe: "Bảo Bảo, anh đi trước."

Cố Bảo Bảo chặn lại: "Văn Hạo, vì sao? Vì sao anh muốn làm vậy? Vì sao lại ở cùng cô Trịnh?"

Anh cười nghi hoặc: "Bảo Bảo, câu hỏi của em lạ thật! Anh ở cùng cô ấy thì có vấn đề gì không?"

Cô nhìn vào mắt anh: "Văn Hạo, anh có thể... nhìn vào mắt em và nói cho em biết, anh làm mọi chuyện đều xuất phát từ trái tim

mình, anh thật lòng ở cùng với cô Trịnh chứ?"

"Vì sao không thể?"

Anh trả lời nhưng có hơi chần chừ mới ngẩng đầu lên.

Anh không ngừng tự nói với mình, có thể làm được, hoàn toàn có thể làm được.

Anh thật sự nhìn vào mắt cô, từ từ nói: "Bảo Bảo, anh không biết trong lòng em nghĩ gì, nhưng... anh có thể nói cho em biết, em làm mọi việc đều xuất phát từ trái tim mình."

Dừng một lúc, anh cười: "Em biết đấy, cô ấy luôn mong được ở bên ạnh, giống em... hy vọng có thể được ở bên cạnh Mục Tư Viễn, em hẳn nên hiểu bọn anh chứ!"

Cô có thể hiểu, cô cũng hoàn toàn không tiếc lời chúc phúc của mình, nhưng cô nói thế nào cũng không tin khi anh nhắc đến toàn bộ?

"Văn Hạo." Cô dùng ánh mắt kiên định nhìn anh. "Em hi vọng cảm giác của em chỉ là sự hiểu lầm, dù sao đi nữa thì em chỉ muốn nói với anh, anh không nợ em gì cả, anh không cần làm chuyện gì vì em hết!"

Ánh mắt Thân Văn Hạo dần trầm xuống, anh nhìn cô, nụ cười trở lại trên gương mặt.

"Bảo Bảo, anh cũng nói cho em biết..." Dưới ánh đèn mờ, anh dùng giọng nói vô cùng dịu dàng: "Dù anh có làm gì cũng là do anh tự nguyện, không phải vì bất cứ ai!"

Anh vươn tay ra như muốn ôm cô... nhưng cuối cùng anh chỉ nhẹ nhàng xoa mái tóc đã dài đến vai của cô rồi lên xe đi mất.

"Văn Hạo..."

Cô gọi nhưng xe anh đã càng ngày càng xa...

Nhìn qua gương chiếu hậu, bóng dáng quen thuộc càng ngày càng thu nhỏ, co dần lại thành một điểm. Dường như anh lại thấy được cô khi còn học trung học. Dù là mái tóc thẳng đơn giản nhưng mỗi ngày cô lại tết buộc một kiểu khác nhau. Khi tóc cô đã dài đủ để tết đuôi sam, việc anh thích nhất chính là kéo bím tóc của cô.

"Thân Vân Hạo, cậu dừng tay lại ngay!"

Cô lúc nào cũng nghiêm mặt lườm anh. "Cậu có thể lục tung sách của tôi chứ không thể làm rối tóc của tôi."

"Bạn học Cố Bảo Bảo, cậu bảnh chọe quá đấy!"

"Cậu thì biết cái gì? Hừ, tan học tôi phải đi tìm anh Tư Viễn, tất nhiên phải thật xinh đẹp!"

Anh Tư Viễn, anh Tư Viễn...

Bảo Bảo, anh thật sự rất đố kị với anh ta, anh ta chỉ gặp được em trước mà thôi. Anh cũng rất hận bản thân, vì sao không quay về sớm hơn? Nếu anh và anh ta cùng bắt đầu ở vạch xuất phát, nếu khi đó anh không đi Pháp, nếu...

Đáng tiếc đời người không có cái nếu như.

Anh mất cơ hội được ở bên em, nhưng... Anh sẽ tiếp tục yêu em, vĩnh viễn yêu em, đó là phương thức của anh!

Bảo Bảo, em nhất định phải hạnh phúc!

Anh sẽ vĩnh viễn bảo vệ em!

***

Mục Tư Viễn nhàm chán ngồi trên xích đu ngoài vườn hoa, mắt luôn nhìn về phía cổng vào.

Sao đến giờ vẫn chưa về? Đã hơn mười giờ rồi!

Tưởng anh rất rảnh rỗi, dỗ hai thằng quỷ ngủ rồi ngồi đây chờ cô? Trong thư phòng còn không biết có bao nhiêu chuyện cần anh xử lý kìa!

Thật sự trước đó anh đã vào thư phòng một lúc, nhưng nghĩ đến việc cô không ở nhà, anh lại không có cách nào chú tâm vào công việc nổi.

Ngoảnh lại nhìn căn nhà, cho dù đèn sáng choang, nhưng khi cô không ở nhà nó lại có vẻ quạnh quẽ.

Thế nhưng lúc cô đi đã dặn anh không được gọi điện.

Nói gì mà Sơ Hàn có thể có rất nhiều lời muốn nói cùng Văn Hạo, gọi đến sẽ làm phiền bọn họ. Đã vậy mà cô ấy còn nói sẽ tắt máy luôn nữa.

Anh nghiến răng lôi di động ra, anh càng muốn gọi đấy thì sao? Chẳng lẽ nói chuyện cả đêm mà vẫn chưa xong à? Ngón tay anh

còn chưa kịp bấm phím gọi thì ngoài cổng có tiếng xa taxi đỗ lại.

Trên mặt anh lập tức hiện lên nụ cười, ngẩng lên nhìn liền thấy cô đi xuống xe, đẩy cổng ra.

Tính trẻ con của anh nổi lên, nhẹ nhàng trốn phía sau bụi hoa.

Khi cô đến gần bụi hoa, anh nhẹ nhàng nhẩy chồm lên, giật giọng gọi: "Bảo Bảo!" Thế nhưng cô lại không có chút phản ứng, tiếp tục đi về phía trước.

Anh tưởng cô không nghe thấy, lại gọi: "Bảo Bảo!"

Kỳ lạ, cô vẫn không có chút phản ứng.

Anh không chơi nữa, vừa đuổi theo sát vừa gọi: "Bảo Bảo!"

Nói thế nào thì giọng anh cũng lớn, khoảng cách lại gần, cô nên nghe thấy chứ! Nhưng cô vẫn như cũ, cứ đi từng bước.

Anh nheo mắt, cô ấy đang nghĩ gì mà say sưa đến mức độ này?

Không cần nói, vừa rồi cô ấy đi gặp Thân Văn Hạo về, nhất định là đang nghĩ đến Thân Văn Hạo!

Mục Tư Viễn tức giận vượt lên trước, nắm lấy hai vai cô: "Cố Bảo Bảo!" Tiếng nói lần này khá lớn!

Cô hoảng sợ, giật mình nhìn anh, mãi một lúc mà chưa hoàn hồn.

"Thấy anh kinh ngạc đến vậy à?" Anh khó chịu hừ một cái!

"Em... Em không ngờ anh ở đây!" Cô hờ hững nói rồi bước đi

tiếp.

Đây là thái độ gì thế?

Anh kéo cánh tay không cho cô đi: "Em làm sao vậy? Vì sao không để ý đến anh?"

Cố Bảo Bảo nao nao, lập tức nói: "Em đâu có không để ý đến anh, em chỉ... chỉ hơi mệt một chút, em về phòng trước nhé được không?"

Anh không cho, giữ chặt cổ tay cô: "Lúc em đi đâu có thế này, có phải Thân Văn Hạo kia lại nói gì với em không?"

Anh ấy nói gì?

Những điều anh ấy nói khiến cô vừa lo lắng vừa áy náy. Kỳ thực cô hiểu, cô có thể đoán ra vì sao anh ấy muốn làm như vậy! Nhưng cô lại không có cách nào ngăn cản. Cho nên trong lòng cô rất hổ thẹn.

Cả với Công Tôn Diệp lẫn Thân Văn Hạo. Bọn họ cho cô rất nhiều nhưng cô lại chẳng thể làm gì vì bọn họ!

Ai có thể hiểu được tâm tình cô lúc này? Ai có thể hiểu đây? Anh sao?

Cố Bảo Bảo nhìn gương mặt anh mới phát hiện trong đôi mắt anh mang theo sự giận dữ.

"Anh làm sao vậy?"

Cô khó hiểu, giọng điệu có vẻ mệt mỏi. Cô hỏi như thế lại

khiến cơn giận của anh phát ra.

"Em còn hỏi anh làm sao?"

Anh hất tay cô ra. "Những lời này lẽ nào không phải để anh nên hỏi em mới đúng à?"

Lực hất của anh lớn nên những ngón tay của cô liền bị đau.

Nhìn lòng bàn tay trống không, cô lại nhìn anh: "Em làm sao? Em làm gì mà anh tức giận cơ chứ?" Cô không rõ, trong lòng mù mờ.

"Em không làm cái gì hết ư?" Anh cũng không rõ tâm tình đang dâng trào lên lúc này là gì.

Tức giận? Ghen tuông? Lo sợ? Hay là bất an?

Dẫu sao thì nó cũng ứ đọng lại trong tim anh. Không để anh nói, không để anh nổi giận thì anh sẽ bị nghẹn chết!

d.đ.l.q.đ

"Anh đợi em cả đêm ở đây mà em vừa về đã làm như không thấy anh, anh gọi em nhiều lần em cũng không để ý đến, lẽ nào anh không nên tức giận sao?"

Cố Bảo Bảo im lặng.

Anh đã đợi cô cả đêm trong vườn hoa!

Anh mới đợi cô cả đêm thôi có đáng khiến anh tức giận không?

Vậy còn cô, đã phải đợi anh bao nhiêu năm, có phải cô nên tức giận nhiều hơn không?

Cô biết nghĩ vậy là không đúng, nhưng cô lại không khống chế được suy nghĩ đó.

Qua nhiều năm nay cô chưa từng có ý nghĩ như thế.

Có lẽ hôm nay, tâm tình cô đã đến giới hạn.

Đúng, nhất định là vậy. Bằng không làm sao cô đột nhiên lại thấy uất ức?

Những chuyện cũ rành rành trước mắt, cô không cảm thấy đau lòng mà chỉ thấy khó hiểu bản thân.

Tại sao cô lại yêu anh lâu như thế?

Không có cô gái nào không hy vọng được người chồng tương lai nâng niu trong lòng bàn tay, không có cô gái nào không hy vọng người chồng tương lai đặt mình trong lòng!

Còn anh, chưa từng dịu dàng, nâng niu, che chở, đem cô đặt trong lòng yêu thương, cho đến giờ anh...

Vì sao cô vẫn còn yêu anh?

Vì sao cô có thể yêu anh không cần đáp lại?

Có phải, từng ấy năm qua, cô chỉ đang thôi miên bản thân, luôn để mình sống trong giấc mộng tự tay mình tạo ra không? Mà cô lại hoàn toàn hiểu lầm chính mình, tiếp tục đến tận bây giờ?

Cô lắc đầu lo sợ, nhìn mắt anh xa lạ mà khiếp đảm, trốn tránh mà hoang mang.

"Bảo Bảo..."

Anh dần phát giác ra điều không ổn. Ánh mắt của người phụ nữ trước mặt bỗng trở nên thật xa lạ. Chí ít trong ký ức của anh, cô chưa từng dùng ánh mắt như thế nhìn anh.

"Bảo Bảo!"

Anh muốn giữ lấy cô thì bị cô né tránh.

Cô vốn muốn né đi nhưng lại không còn đường, chỉ có thể hấp tấp chạy lên lầu.

"Sầm!"

Mục Tư Viễn chạy theo thì đón anh chính là tiếng đóng cửa vang dội.

Anh đẩy một cái nhưng cửa đã bị khóa.

"Bảo Bảo!"

Anh gọi, giơ tay lên định gõ cửa, khóe mắt nhìn sang phòng trẻ con bên cạnh, anh liền rút tay về.

Xuống nhà lấy chìa khóa dự bị, khi anh trở lại, chuẩn bị mở cửa thì cánh cửa lại mở ra.

Cố Bảo Bảo nhìn chìa khóa trong tay anh, áy náy nói: "Cánh cửa tự khóa." rồi cô đi vào trong.

Mục Tư Viễn đi lên trước ôm lấy cô. "Bảo Bảo, em làm sao vậy?"

Thái độ bất chợt xa lạ ấy của cô khiến anh thấy sợ hãi.

"Em không sao."

Cô xoay người lại, cố nặn ra nụ cười: "Em chỉ hơi mệt một chút nên muốn đi ngủ thôi." Nhìn khuôn mặt của cô, quả thực rất mệt mỏi.

Anh hôn lên má cô, dịu dàng nói: "Được rồi, em đi tắm trước đi."

Cô gật đầu vào nhà tắm. Đóng cửa lại, mở vòi nước, Cố Bảo Bảo thở dài.

Cô không hiểu bản thân bị làm sao? Bỗng nhiên có rất nhiều ý nghĩ kỳ quái dâng lên, không giống cô chút nào!

Có lẽ, cô thật sự đã quá mệt mỏi.

Cô để nước nóng phun lên mặt, không muống nghĩ tiếp, để cô tắm rồi sau đó ngủ một giấc thật say.

Nằm lên giường, anh như con bạch tuộc vùi đầu vào cổ cô, thở ra khí nóng: "Bảo Bảo, đừng nghĩ lung tung nữa, ngày mai thu dọn đồ đạc rồi ngày kia chúng ta sẽ đưa Hoan Hoan và Nhạc Nhạc đi Disneyland."

"Disneyland?"

Disneyland gần nhất cũng ở Hương Cảng nha!

Đến đó sẽ mất một tuần, anh không cần đi làm à?

Anh biết cô lo lắng điều gì, mỉm cười: "Anh sắp xếp xong cả rồi, em yên tâm đi."

Nhưng cô vẫn nghi hoặc: "Tại sao anh lại muốn đi?"

Anh cười, muốn nói là dẫn cô đi "hưởng tuần trăng mật nhỏ" nhưng địa điểm hình như không phù hợp chút nào!

Thế là anh nói vòng vo: "Hai tiểu quỷ muốn đi mà!"

Nếu Hoan Hoan Nhạc Nhạc muốn đi thì cô sẽ không nói nữa, gật đầu: "Được, mai em sẽ nói với các con, chúng nhất định sẽ rất vui."

"Vậy em có vui không?" Anh lại hỏi.

Cố Bảo Bảo khẽ nhếch môi: "Vui chứ!"

Tuy cô cũng không biết mình có gì để vui mừng nhưng anh đối tốt với Hoan Hoan Nhạc Nhạc như thế, cô cũng có thể vui một chút!

Yên tĩnh trong chốt lát, hơi nóng lại di động quanh cổ cô: "Bảo Bảo... Anh xin lỗi." Giọng nói trầm thấp của anh vang lên lần nữa.

"Vừa rồi anh đã lớn tiếng với em, nhưng anh..."

Anh vẫn không quen nói xin lỗi, miễn cưỡng nói ra rồi lập tức tìm lý do: "Anh chờ em rất lâu, anh rất lo lắng em có biết không?"

Bản chất đại thiếu gia lại đi ra, Cố Bảo Bảo bất đắc dĩ nhíu

mày.

"Được rồi!"

Đại thiếu gia rầu rĩ nói xong, ước gì cô lập tức quên đi, vội tiếp tục nói: "Đừng suy nghĩ lung tung, mau đi ngủ!" Nói xong anh tắt đèn ngủ.

Sau đó cả tay lẫn chân anh đều đè lên người cô.

Nghe tiếng hít thở nhịp nhàng của anh, Cố Bảo Bảo âm thầm thở dài.

Cô thật sự suy nghĩ lung tung.

"Mẹ, mẹ nói thật sao?"

"Mẹ không gạt con chứ?"

Quả nhiên, khi cô bảo ngày mai sẽ đi Disneyland chơi, cả hai đứa bé hỏi cô hết nửa ngày trời chỉ vì muốn xác thực sự chân thực của việc này.

Cố Bảo Bảo cảm thấy buồn cười. "Tất nhiên là thật, hôm nay lúc đi đón các con mẹ đã xin cô cho các con nghỉ rồi."

Điều này không khác gì quả bom nặng ký, Hoan Hoan Nhạc Nhạc nghe xong lập tức hoan hô.

Hoan Hoan vỗ tay: "Con muốn đi xem chuột Mickey."

Chuột Mickey?

Chỉ con gái mới xem, bé còn lâu mới xem! Nhạc Nhạc nheo mắt, bé muốn đi đánh nhau với quái vật! Xem ai lợi hại hơn!

"Được rồi."

Cô bóp má chúng, đưa cho mỗi đứa một cái túi du lịch: "Vây giờ các con đi thu dọn hành lý đi."

"Hành lý?"

Nhạc Nhạc nhìn cái túi xanh hỏi: "Mẹ ơi, hành lý là gì?"

"Hành lý là những thứ con muốn mang theo khi đi du lịch."

À, hóa ra là vậy!

Bé cầm túi chạy vào phòng.

Song một lúc sau, Hoan Hoan chạy ra nói to với cô: "Mẹ, mẹ mau đến xem này, Nhạc Nhạc không nghe lời!"

Cô thấy lạ nên đi lên xem, Hoan Hoan chỉ vào cái túi của Nhạc Nhạc nói: "Mẹ xem kìa, Nhạc Nhạc không mang quần áo và dày giép mà mang đi rất nhiều súng đồ chơi!"

Nhạc Nhạc liếc sang Hoan Hoan, lầm bầm hỏi: "Em mang không được sao?"

Không phải mẹ nói bé muốn mang cái gì đi chơi thì có thể bỏ nó vào túi à?

Cố Bảo Bảo nhìn vào túi của bé, tức khắc thấy buồn cười.

Quả nhiên, trong túi của bé có rất nhiều súng đồ chơi.

"Bảo bối à."

Cô xoa đầu bé. "Sao con lại muốn mang chúng đi chơi?"

Hì, mẹ không biết đâu!

Nhạc Nhạc đứng lên, hai tay giơ lên đầu vắt chéo nhau, lớn tiếng nói: "Con là chiến sĩ công lý! Con muốn đến Disneyland tiêu diệt quái vật!"

Bé nhấc chân đạp vào túi: "Đây chính là vũ khí của chiến sĩ!"

Hoan Hoan và Cố Bảo Bảo đều sững sờ, đây có tính là một câu nói đầy đủ nhất từ trước đến nay của Nhạc Nhạc không?

"Ha ha..."

Bỗng có tiếng cười từ ngoài cửa truyền vào, hai mắt Nhạc Nhạc sáng ngời, hét lớn: "Ba, con là chiến sĩ!"

"Được được!"

Mục Tư Viễn cười. "Để xem Nhạc Nhạc của ba có bao nhiêu sức chiến đấu nào!" Anh ôm lấy Nhạc Nhạc, thả bé lên giường.

"Nhạc Nhạc, bây giờ ba sẽ trốn trong vườn hoa, xem con có tìm được ba không nhé?"

Chơi trốn tìm?

Đương nhiên là được!

Nhạc Nhạc gật đầu. "Con đếm đến một trăm, ba phải trốn kỹ đó!"

"Được thôi!"

Mục Tư Viễn đồng ý, không nói gì kéo Cố Bảo Bảo ra khỏi phòng.

"Hai người ạ?"

Nhạc Nhạc chu miệng, Hoan Hoan cũng bò lên giường: "Nhạc Nhạc, không sao! Anh sẽ đi tìm với em!"

"Vậy cũng được!"

Bé lớn tiếng: "Ba mẹ, con bắt đầu đếm đây, 1, 2, 3..."

P/s: Lần này không lên 50 nữa ạ, nếu đủ 30 chia sẻ sẽ có chương mới ạ :D

Cám ơn các bạn : ">

Chương 162: Tin nhắn bị xóa

"Sao anh lại kéo em?" Cố Bảo Bảo bị anh kéo đi, giùng giằng nói: "Sắp ăn cơm rồi, em phải vào bếp giúp... ưm..."

Những câu còn sót lại đều bị môi anh lấp đầy, cái lưỡi bá đạo xộc vào quấy nhiễu khiến cô hít thở khó khăn...

"Mẹ, ba, hai người phải trốn kỹ nhé, nếu để con và Nhạc Nhạc bắt được thì ba mẹ sẽ bị bóp mũi đó, hì hì!"

Không biết qua bao lâu, mãi đến khi có tiếng Hoan Hoan truyền đến cô mới nghĩ đến việc giãy ra.

Trán anh dựa vào trán cô, cười tà mị: "Đừng lên tiếng, nếu không sẽ bị bóp mũi đấy!" Anh ôm chặt cô, hai người cùng trốn vào một bụi cây xanh thấp.

"Anh làm gì thế!"

Lá rơi đầy lên đầu Cố Bảo Bảo, cô kháng nghị: "Là anh muốn chơi trốn tìm với Nhạc Nhạc mà, làm gì lại kéo cả em theo?"

Song nhìn lại anh cũng không khá hơn cô chút nào, khắp người toàn lá cây. Nghĩ lại dáng dấp bình thường anh ở công ty, rồi nhìn bộ dạng lúc này, cô thật muốn bật cười.

"Đừng có cười!"

Mục Tư Viễn vội vã che miệng cô, hất cằm về phía trước ra hiệu hai đứa bé đến rồi.

Quả nhiên cô ngay lập tức nghe được tiếng bước chân.

"Anh ơi, chia nhau tìm đi!"

Nhạc Nhạc bây giờ tỏ ra rất có thiên phú chỉ huy.

Nghe tiếng bước chân chia ra hai bên, Cố Bảo Bảo khẽ cười.

Mục Tư Viễn nhướng đôi mày rậm: "Vui chứ?"

Cô bỗng hiểu ra ý của anh. Anh làm vậy cũng là vì để cô vui sao?

Chưa kịp nghĩ thêm thì giọng nói non nớt vui sướng của Nhạc Nhạc bỗng vang lên phía sau: "Ba, mẹ, con tìm được rồi!"

Bị tìm được rồi!

Cô lườm anh, xem anh chọn chỗ nào kìa!

Anh không để bụng, chui ra ngoài kêu lên: "Woa, Nhạc Nhạc giỏi quá!"

Anh nhấc bổng Nhạc Nhạc lên cao, Nhạc Nhạc tức khắc trở thành một tiểu anh hùng!

"Bay lên nào, bay lên nào..."

Tiếng cười của Nhạc Nhạc vọng khắp cả vườn khiến cho buổi chiều hôm nay trở nên cực kỳ vui vẻ.

Cố Bảo Bảo phát ra tiếng cười từ trong nội tâm, cô bắt đầu có vô vàn chờ mong với hành trình đi Disneyland ngày mai.

***

Máy bay bắt đầu cất cánh

Nghe tiếng ù ù bên tai, hai má Nhạc Nhạc hồng lên, cặp mắt to sáng ngời toát lên vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Hây ya!" Bé quơ múa hai tay, reo hò: "Đánh quái thú đi!", chọc cười những hành khách bên cạnh.

Hoan Hoan chen ngang: "Nhạc Nhạc, chưa đánh được quái vật thì cô chú đã cười em rồi đó!"

Hừ!

Nhạc Nhạc chu miệng lườm anh, nói xấu: "Anh thối, không giúp em!"

"Nhạc Nhạc."

Cố Bảo Bảo nói lời yêu thương: "Đánh quái vật cần rất nhiều sức lực, không bằng bây giờ con ngủ một giấc, hồi phục tinh thần cho khỏe đã được không?"

Dạ!

Nhạc Nhạc gật đầu hôn mẹ. Bé biết mẹ là người hiểu bé nhất trên đời này mà!

Đắp chăn cho Nhạc Nhạc xong, cô ngẩng lên đón nhận ánh mắt anh từ hàng phía trước. Ánh mắt thâm thúy ấy như mang theo sức hút kỳ lạ, hút lấy linh hồn người ta.

Người nào lần đầu tiên nhìn thấy chúng sẽ cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng cô lại đỏ mặt.

Bởi vì vào mỗi tối khi anh ôm cô, hôn cô thì đều dùng ánh mắt đó.

"Anh nhìn cái gì?" Cô hờn dỗi nhìn xuống dưới.

Trong đầu cô đang thấy may mắn vì không nghe theo anh ngồi máy bay tư nhân của chú Mục. Bằng không ở địa bàn của anh thì chẳng phải anh sẽ càng muốn làm gì thì làm sao?

Còn bây giờ, trong khoang máy bay có vô số hành khách dường như cũng không trói buộc gì anh được, anh rất nghiêm túc nhìn cô đến nỗi khiến Hoan Hoan ngồi cùng hàng với anh cũng không

nhịn được phải quay ra hỏi: "Ba đang nhìn gì thế ạ?"

Anh cười. "Hoan Hoan, ba đang nhìn mẹ đó, con nói mẹ có đẹp không?"

"Đẹp ạ!"

Hoan Hoan lập tức gật đầu: "Mẹ là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới!"

Mục Tư Viễn gật đầu hài lòng: "Vậy sau này con có muốn tìm một cô gái xinh đẹp giống mẹ không?"

Hoan Hoan nghiêng đầu nghĩ, chợt than thở: "Ba ơi, con không tìm được!"

"Tại sao?"

Mục Tư Viễn thấy lạ, Cố Bảo Bảo cũng ngạc nhiên.

Hoan Hoan nghiêm trang nói: "Vừa rồi con đã nói mẹ là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới, cho dù con tìm được một cô vợ xinh đẹp thì cũng không thể đẹp bằng mẹ được!"

Mục Tư Viễn bật cười.

Hành khách đều quay lại nhìn gia đình vui vẻ ấy, thấy thế Cố Bảo Bảo xấu hổ.

"Anh làm ba kiểu gì thế!"

Cô đành phải chuyển cơn giận sang Mục Tư Viễn. "Còn không để Hoan Hoan ngủ, lát nữa làm sao con còn tinh thần nữa?"

"Vâng, vâng, tuân lệnh bà xã đại nhân!" Nói xong anh cùng Hoan Hoan nghiêng đầu ngủ.

Một bà cụ bên cạnh mỉm cười nói với cô: "Con gái à, con có phúc lắm đó!"

Có phúc? Cố Bảo Bảo sửng sốt, sau đó cười nói: "Con cám ơn."

Nhưng cô thật sự có phúc ư?

Nhắm mắt lại đi ngủ, cô không muốn nghĩ nhiều nữa.

***

Công viên Disneyland vô cùng lớn, chỉ mới đi dạo Thế giới mộng ảo và Thế giới hoạt hình một vòng mà hai đứa bé vốn cực kỳ hưng phấn đã ngủ thiếp đi trong lòng ba mẹ.

Nhìn đồng hồ đã 5 giờ chiều, Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn bế hai đứa về khách sạn.

Khách sạn là sản nghiệp của tập đoàn Mục Thị, hiển nhiên phòng tốt nhất sẽ để lại cho tổng giám đốc.

Căn phòng rộng 160m, bố trí như phòng thượng hạng, thiết bị xa hoa, mọi thứ đầy đủ như ở nhà.

"Mẹ!"

Bật đèn treo thủy tinh ở phòng khách lên, Nhạc Nhạc xoa mắt tỉnh lại, miệng hỏi: "Mickey... đâu rồi?"

Cố Bảo Bảo cười: "Nhạc Nhạc về nhà, Mickey cũng về nhà."

Bé đó, khi còn ở nhà còn xem thường anh trai thích chuột Mickey, vào đến Thế giới hoạt hình Mickey liền vứt ngay thân phận "Chiến sĩ công lý" lên chín tầng mây, cả súng đồ chơi cũng quẳng đi.

"Mẹ."

Hoan Hoan cũng tỉnh ngủ, còn chưa kịp nói thì cái bụng đã "ùng ục" lên tiếng trước.

Nhạc Nhạc lập tức ôm bụng, hoàn toàn tỉnh táo: "Mẹ, anh đói bụng, Nhạc Nhạc cũng đói bụng!"

"Được rồi!"

Cố Bảo Bảo cởi áo vét cho hai đứa, nói với Mục Tư Viễn: "Anh Tư Viễn, anh đi gọi đồ ăn nhé, em tắm cho hai đứa trước."

Mục Tư Viễn gật đầu, lại nói: "Cứ ăn trong phòng thôi."

Anh cởi áo khoác: "Em tắm cho chúng đi, sau đó anh cũng phải tắm."

Cô đáp ứng rồi mới phát giác không đúng. Mắt nhìn anh, việc anh tắm thì có quan hệ gì với việc cô tắm cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc?

Trong phòng không phải có đến hai phòng tắm à?

"Ba."

Hoan Hoan cũng cảm thấy kỳ quái: "Lúc ba tắm cũng cần mẹ giúp sao ạ?"

Mục Tư Viễn nghiêm trang gật đầu: "Đương nhiên."

Cô bỗng hiểu ý anh, mặt đỏ hồng, lén lườm anh bảo anh đừng nói nữa.

Thế nhưng Hoan Hoan lại hỏi: "Ba ơi, nhưng trước đây ba tắm không cần ai giúp mà!"

Nhìn gò má đỏ hồng của cô, Mục Tư Viễn nén cười, đáp lại: "Trước là do ba chưa lấy mẹ, giờ khác rồi. Con phải biết rằng, sau khi đàn ông lấy vợ sẽ cần bà xã..."

"Còn không mau đi gọi đồ ăn?"

Cô sốt ruột ném áo của Nhạc Nhạc cho anh: "Mau đi đi, nhớ lấy canh đó!"

Rốt cuộc anh không nhịn được mà bật cười, cũng không trêu cô thêm, đi ra gọi điện.

"Cần bà xã làm gì ạ?"

Hoan Hoan vẫn không ngại học hỏi.

"Không có gì đâu."

Cố Bảo Bảo nói: "Chúng ta đi tắm thôi nào."

May là trong phòng tắm đầy hơi nóng khiến mặt hai đứa bé đỏ hồng. Bằng không, nếu Hoan Hoan truy hỏi vì sao mặt cô đỏ, cô

thật không biết nên trả lời thế nào!

"Bảo Bảo!"

Bỗng tiếng anh từ ngoài phòng tắm vọng vào: "Anh xuống dưới lầu đây, hai mươi phút sau sẽ lên."

Cô đáp ứng.

Trước đó anh có nói, bình thường anh rất ít khi quản công việc khách sạn, nếu hôm nay đã tới thì anh cũng muốn đi xung quanh xem thế nào.

Nhưng mà hai mươi phút có thể xem được bao nhiêu chứ?

Cô cười nhạt, chẳng lẽ anh muốn đi tuần tra lần lượt?

"Được rồi!"

Đợi người phục vụ bưng thức ăn vào, cô liền dùng vòi phun nước sạch sẽ cho chúng, sau đó đưa cho hai đứa một bộ đồ ngủ.

Chẳng những là Hoan Hoan, bây giờ Nhạc Nhạc cũng đã tự mặc quần áo được rồi.

Hai đứa nhanh chóng mặc đồ xong xuôi, một đứa ôm lấy chân cô, giả bộ đáng thương hỏi: "Mẹ ơi, bây giờ đã có thể ăn cơm chưa ạ?"

"Được rồi!"

Cố Bảo Bảo bóp má chúng. "Các con vào nhà ăn đi, thức ăn đã dọn sẵn lên bàn rồi."

"Vâng ạ!" Cả hai đứa bé cùng reo hò.

Hôm nay chỉ lo chơi, trưa cũng không chịu ăn, lúc này tất nhiên sẽ đói bụng lắm!

Cô vào phòng khách, vẫn không thấy Mục Tư Viễn.

Bảo là hai mươi phút mà giờ đã qua hai mươi lăm phút rồi!

Cô lấy điện thoại định gọi cho anh thì nghe thấy tiếng tin nhắn "bíp" từ ghế sofa.

Điện thoại anh để trong túi áo khoác?

Cô thử tìm trong túi, quả nhiên có điện thoại của anh.

Sao anh ra ngoài mà cũng quên mang cả di động vậy?

Cô nhíu mày, lơ đãng thấy người gửi tin nhắn đến là thư ký chủ nhiệm.

Anh đi du lịch, thư ký chủ nhiệm gửi tin nhắn đến đương nhiên là báo cáo công việc.

Cô cũng biết năng lực của thư ký chủ nhiệm rất giỏi. Nếu không phải chuyện khẩn cấp thì cô ấy sẽ không quấy rầy kỳ nghỉ của cấp trên.

Nghĩ vậy, Cố Bảo Bảo không khỏi lo lắng công ty có chuyện gì đó, bất giác mở tin nhắn ra.

-- Mục tổng, xin lỗi đã quấy rầy kỳ nghỉ của anh. Nhưng chuyện

này liên quan đến cô Trịnh, tôi không thể không báo lại cho anh biết. Tin mới nhất, tình huống nợ nần của công ty Hằng Mỹ gay go hơn nhiều so với chúng ta nghĩ, nếu tiếp tục giữ thư trái quyền sẽ làm ông Trịnh mất cả tiền thuốc men. Tình huống là như vậy, làm sao giải quyết xin anh đưa chỉ thị --

Cô ngơ ngác, trong đầu bỗng hiện lên lời Tuế Tuế đã nói -- Đi lần này sẽ có lần tiếp theo, bây giờ vào bệnh viện thì hay rồi, chuyện này sẽ không có ngày kết thúc --

"Mẹ ơi, đến ăn cơm ạ!"

Giọng nói của Nhạc Nhạc kéo cô về thực tại.

Cô không kịp ngẫm nghĩ gì nữa, chẳng qua là buồn phiền vì sao mình lại xem tin nhắn này.

Giả vờ như không biết có phải một cách tốt?

Nhưng phải làm sao đây? Tin nhắn đã vào trạng thái đã đọc, bất kể thế nào anh cũng sẽ biết là cô đã đọc tin nhắn!

Cô rất lo sợ, rất hoảng loạn. Cô không ngờ, cô hoàn toàn để ý đến điều này.

Cô không muốn bị kéo vào trong bất cứ chuyện gì giữa anh và Trịnh Tâm Du!

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên tiếng "bíp".

Tin nhắn lại được thư ký chủ nhiệm gửi đến.

Trong tâm cô chợt nhớ đến khi cô còn làm ở phòng thư ký có biết

một thói quen của thư ký chủ nhiệm.

Khi Mục Tư Viễn đi công tác bên ngoài mà cô ấy không tiện gọi điện báo cáo chuyện gấp thì sẽ gửi tin nhắn, hơn thế còn gửi hai tin để chắc chắn anh nhận được.

Cho nên nội dung tin nhắn chưa đọc này giống hệt tin nhắn cô vừa xem.

Hít sâu một hơi, cô đưa ra quyết định, nhanh chóng xóa tin nhắn cô đã đọc!

Sau đó cô bỏ lại điện thoại về chỗ cũ rồi đến phòng ăn.

"Mẹ ơi, sườn ngon lắm ạ!"

"Mẹ ơi, bánh sủi cảo cũng ngon lắm!"

Nghe Hoan Hoan Nhạc Nhạc vui sướng giới thiệu, cô cố nặn ra một nụ cười, cầm lấy đôi đũa mà tay lại run rẩy.

Đúng vậy, ngay khi xóa tin nhắn kia đi, cô đồng thời đã tự đánh cuộc với chính mình.

Nếu anh thấy tin nhắn, chú ý tin nhắn chỉ có một, điều này không phù hợp với thói quen của thư ký chủ nhiệm. Vậy cô sẽ để bản thân tin rằng Trịnh Tâm Du thật sự không còn quan trọng như anh nói. Còn nếu...

Anh đọc tin nhắn xong đã hoảng loạn sốt ruột quên cả thói quen của thư ký chủ nhiệm, chỉ chú ý đến sự việc trong tin nhắn, vậy thì cô... nên làm gì đây?

"Bảo Bảo!"

Bất chợt anh đi vào.

Cô nhất thời ngây ra không biết nên nói gì, làm gì.

May là Nhạc Nhạc đã lập tức dời tầm mắt anh đi, kêu lên: "Ba ăn cơm!"

Anh xoa đầu hai đứa bé, kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Cố Bảo Bảo.

"Bảo Bảo, sao em không ăn?"

Anh nắm tay cô nhéo một cái.

"Em... em ăn đây!"

Cô vội rút tay lại, cầm lấy đũa.

Cô ấy làm sao vậy?

Không tập trung, ánh mắt cũng ảm đạm?

Mục Tư Viễn nghi hoặc.

"Bảo Bảo, thức ăn có ngon không?"

Anh tìm một chủ đề, hi vọng cô nói chuyện với mình.

Anh phát hiện mình rất sợ khi thấy ánh mắt phiêu hốt ấy của cô. Giống như đêm đính hôn, khi cô nói cô muốn đi cũng lộ ra ánh mắt như thế!

Mắt cô tập trung trên gương mặt anh. "Cũng được!"

Anh gắp thức ăn vào bát cô. "Vậy em ăn nhiều một chút, cái này, cái này..."

Thoáng cái đã gắp rất nhiều.

Một lúc sau, Hoan Hoan đặt bát đũa xuống, dùng khăn giấy lau miệng, lễ phép nói: "Thưa ba mẹ, con ăn xong rồi, ba mẹ cứ từ từ ăn ạ!"

Nhạc Nhạc cũng bắt chước theo. "Thưa ba mẹ, Nhạc Nhạc cũng ăn no rồi!"

Cố Bảo Bảo gật đầu, đứng dậy định dẫn chúng ra phòng khách thì bị Mục Tư Viễn kéo lại.

"Hoan Hoan Nhạc Nhạc, phòng các con ở bên trái phòng khách, trong đó có truyện, cũng có cả tivi, các con tìm được chứ?" Anh hỏi.

"Được ạ!"

Nghe đến có truyện đọc, Hoan Hoan rất vui, lập tức kéo Nhạc Nhạc đi tìm phòng.

Cố Bảo Bảo cười, tiếp tục ăn thì bị anh siết cằm.

Cô sửng sốt, khuôn mặt tuấn tú đã xít lại gần, không nói một câu đã hôn cô.

"Này..."

Cô cuống cuồng đẩy anh ra. "Hoan Hoan Nhạc Nhạc mới đi mà..."

Chúng lúc nào cũng có thể quay lại.

Anh không nghe, ngược lại ôm lấy eo cô, hôn từng cái lên má, lên xương sườn, lên cổ...

"Bảo Bảo, đã bỏ qua một tối rồi..."

Tiếng nỉ non kèm theo những nụ hôn nóng bỏng: "Em biết là mỗi ngày anh đều muốn..."

Tối qua khi đến nơi thì đã hơn tám giờ tối, mệt nhọc do đi đường dài cộng với cả phải dỗ Hoan Hoan Nhạc Nhạc đi ngủ nên cô vừa lên giường đã thiếp đi làm anh không đành lòng lại khiến cô "mệt" thêm.

Nhưng tối nay, anh không chuẩn bị sẽ để mình "vất vả" như vậy nữa!

Mặt Cố Bảo Bảo đỏ rực, nhưng giờ cô không có chút tinh thần, người né sang một bên tránh nụ hôn của anh.

"Anh Tư Viễn, em... rất mệt." Mắt cô rũ xuống.

Mục Tư Viễn có chút ngạc nhiên.

Mấy ngày nay tới giờ, dù cô xấu hổ nhưng chưa bao giờ cự tuyệt anh!

Hôm nay cô ấy thật sự mệt à? Hay là có chuyện gì đó?

"Vậy mau ăn cơm rồi đi tắm xong nghỉ ngơi sớm được không?" Anh dịu dàng nói, đè những nghi ngờ trong lòng xuống.

Cố Bảo Bảo gật đầu, tiếp tục ăn.

Nhưng thức ăn có vị gì, cô thật sự không có tâm đâu mà thưởng thức!

Ăn xong cơm tối, cô như mọi khi sẽ kể chuyện cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc.

Nhưng vào phòng bọn trẻ mới thấy hai đứa bé đã gục đầu xuống ngủ, một đứa ở đầu giường còn một đứa ở cuối giường.

"Mấy cái đứa nghịch ngợm này!"

Cô chịu thua, lại cười yêu bế chúng vào chăn, sau đó ngồi bên cạnh mép giường nhìn gương mặt phấn hồng của hai đứa.

Qua một tháng nữa, chúng sẽ được sáu tuổi!

Bình thường cô không để ý, bây giờ nhìn kỹ mới thấy hai khuôn mặt càng ngày càng giống ba!

Nhưng dù là vậy thì các cong cũng vĩnh viễn là bảo bối của mẹ đúng không?

Chỉ thuộc về mẹ mà không phải bất kỳ một người phụ nữ nào khác!

Khóe mắt cô cay cay!

Cô vừa đau lòng vừa vui mừng hôn lên mặt chúng.

Ra khỏi phòng bọn trẻ, cô vẫn thấy anh đang ngồi ở sofa phòng khách.

Bên cạnh anh chính là áo khoác. Anh đã lấy điện thoại ra rồi à, anh đã thấy tin nhắn chưa?

"Chúng ngủ rồi à?"

Câu hỏi của anh cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, cô ngẩng lên, ánh mắt mang theo chút ngỡ ngàng.

Một lúc sau cô mới ý thức anh đang hỏi gì, vội vã gật đầu.

Anh không bỏ qua vẻ sững sờ đó của cô, nhưng rốt cuộc cô làm sao?

Vừa rồi cô vào phòng, anh vẫn ngồi chờ ở đây, anh nhất định phải biết!

Nhưng mà, anh sẽ từ từ... từ từ tìm hiểu nó.

"Chúng ta đi tắm rồi ngủ thôi!"

Anh đứng dậy kéo tay cô vào phòng tắm.

Cô ngây ngốc đi theo anh hai bước mới nghĩ đến là phải nói: "Anh.. Anh tắm đi, em dùng phòng tắm khác..."

Tư thế nắm tay cô biến thành cái ôm thật chặt, mặt anh gần sát cô: "Sao thế? Không muốn tắm cùng anh à?"

Cô đang muốn giải thích thì anh đã nhếch môi: "Khó mà làm được!"

Chương 163: Nửa đường đi khỏi

Anh mở vòi nước, tình cảnh y hệt như lần trước, cô lắc đầu: "Anh... Tư Viễn, em hơi mệt, tắm qua một lúc là được!"

"Được thôi!" Anh tiện tay tắt nước ở bồn đi.

Thấy thế, Cố Bảo Bảo tiến tới đóng cửa kính phòng tắm lại.

Tốc độ của cô rất nhanh, tất nhiên là muốn đóng cửa kính lại, không muốn tắm cùng với anh. Vậy mà vẫn bị tay anh chặn lại, đôi mắt đong đầy ý cười nhìn cô: "Bảo Bảo, em muốn chặn anh ở bên ngoài à?"

Trên khóe môi anh hiện lên ý cười.

Trong cô nhất thời hoảng loạn, bối rối nhìn anh.

Không phải do kháng cự và khẩn trương, mà là bởi vì...

Nụ cười trên gương mặt đẹp trai ấy quá cuốn hút!

"Bảo Bảo!"

Anh nhảy vọt vào, hai cánh tay mở ra chặn cô lại bên trong bức tường kính.

"Em đang chơi trò gì với anh thế hả?" Nụ cười của anh vừa dịu dàng vừa tà mị, đôi mắt thâm thúy hút lấy linh hồn cô.

Người cô dính vào cửa kính, ngẩng đầu nhìn anh.

Gương mặt quen thuộc đã không thể quen thuộc hơn, mỗi khi chăm chú nhìn nó lại mang đến một sự rung động.

Cô chính là vậy, yêu người đàn ông này như thế.

Yêu đến mức dù đau khổ cũng muốn ngừng mà không được.

"Anh Tư Viễn!" Cô nghiêng người đến trước, ôm chặt lấy anh, Dùng toàn bộ sức lực, như muốn kéo anh vào bên trong thân thể mình.

"Anh Tư Viễn!"

Cô muốn nói cô không muốn mất anh, cô không muốn trong lòng anh còn vị trí cho người khác.

Nước mắt trào ra, cô lại không nói nên lời.

"Bảo Bảo, em làm sao thế?" Anh nâng gương mặt đầy nước của cô lên, đau lòng hỏi: "Có phải anh đã làm sai điều gì khiến em đau lòng không?"

Cô lắc đầu, không muốn nói gì hết.

Anh cuống cuồng: "Rốt cuộc em làm sao thế Bảo Bảo?"

Cô vẫn lắc đầu, cặp môi tiếp xúc với môi anh.

Trừ lần đầu tiên giữa bọn họ, cô chưa từng chủ động dùng môi chạm vào anh thế này.

Anh ngẩn ra, cô đã học theo anh, lưỡi cạy hàm răng anh ra, quấn

lấy lưỡi anh.

Bé con, em gấp đến vậy à?

Anh cười, trượt tay xuống ôm lấy eo cô, một tay giữ ót cô, lập tức đảo khách thành chủ.

Hơi thở nóng bỏng đòi hỏi lập tức cuốn lấy những nỗi lo sợ, hồi hộp, bất an, hoang mang... bao gồm cả linh hồn cô đều biến thành dục vọng cuồng nhiệt.

Cô mang theo chút suy nghĩ tuyệt vọng, có lẽ chỉ vào giờ phút này, cô mới có thể hoàn toàn có anh cho riêng mình...

Ý nghĩ này sau đó đã bị sự nhiệt tình như nước chảy cuồn cuộn gột sạch...

Bỗng, không biết là ai không cẩn thận chạm vào vòi nước, nước nóng liền ào ào đổ xuống dội ướt hai người.

Nhưng cả hai không quan tâm, trong mắt họ chỉ còn đối phương, dư lại là sự khao khát vô tận...

Với cô, anh luôn có cảm giác không đủ, sự mềm mại của cô luôn như đóa hoa nở rộ không giữ lại chút nào với anh.

Màn đêm tĩnh lặng, dưới ngọn đèn cam ấm áp, hai trái tim quấn chặt lấy nhau.

Nhờ ánh mặt trời bên ngoài rọi vào, Cố Bảo Bảo đờ người nhìn những dấu đỏ nhạt trên cánh tay.

Phía trên tủ đầu giường có một tờ giấy do anh để lại -- Bảo

Bảo, anh ra ngoài một lúc, em dậy rồi thì gọi cho anh --

Dù là vậy, nhìn chỗ trống bên cạnh mình, trong lòng cô vẫn cảm thấy mất mát.

Cô còn nhớ, tối qua khi cô mơ màng thiếp đi thì đã năm giờ sáng.

Ấy vậy anh vẫn như một đứa bé tham ăn lăn lộn trên người cô, sau khi bị cô đẩy ra thì hai người mới đi ngủ.

Còn bây giờ mới hơn chín giờ sáng, anh có chuyện gì gấp mà ngay cả thời gian ngủ bù cũng miễn?

Cô nhắm mắt lại, không muốn nghĩ thêm.

"Mẹ ơi, mẹ ơi!" Những giọng nói lanh lảnh vang lên, Hoan Hoan Nhạc Nhạc gõ cửa muốn vào.

Cô khẩn trương lấy đồ ngủ, sau đó lại chui vào chăn.

"Mẹ ngủ nướng, xấu hổ xấu hổ!" Nhạc Nhạc bò lên, cũng chui vào chăn.

" Nhạc Nhạc đừng làm rộn." Cô hoảng hốt nói. "Mẹ dậy rồi đây."

Hoan Hoan nhíu mày: "Nhạc Nhạc, em quên ba đã dặn gì à? Mẹ không thoải mái, chúng ta không được ầm ĩ làm phiền giấc ngủ của mẹ!"

"Em muốn nằm với mẹ!"

Nhạc Nhạc kháng nghị, chớp mắt, lập tức nghĩ đến một biện

pháp điều hòa.

"Mẹ ơi!" Bé vỗ lên chăn, cười nói: "Mẹ ngủ đi!"

Sau đó bé ngồi ở đầu giường, bật ti vi: "Nhạc Nhạc xem ti vi!"

"Vậy còn được!" Hoan Hoan gật đầu, cũng ngồi xuống cạnh em.

Cố Bảo Bảo thở phào, vội vàng mặc đồ trong chăn, nói: "Các con ăn sáng chưa?"

"Rồi ạ!"
Nhạc Nhạc gật đầu, còn nói: "Mẹ ơi, bữa sáng ba để ở ngoài đó ạ!"

Cô gật đầu, tay sờ lên tóc.

Cô còn nhớ tối qua tóc bị nước dội ướt, nhưng lúc này lại khô ráo.

Chẳng nhẽ tối qua, những tiếng ù ù khó hiểu bên tai cô thật ra là anh đang giúp cô sấy tóc ư?

Từng chuyện xảy ra tối qua hiện lên trong đầu, mặt cô bắt đầu đỏ lên.

"Ồ, viên kim cương lớn quá đi mất!"

Tiếng kinh ngạc thán phục của Hoan Hoan cắt ngang suy nghĩ của cô.

Trên ti vi đang chiếu một viên kim cương tuyệt mỹ, họ nói bằng tiếng Anh, Hoan Hoan rất có hứng thú cho nên không đổi kênh.

Cô xem một lúc cũng hiểu ra đây là một buổi đấu giá truyền hình trực tiếp.

Viên kim cương đang đấu giá lúc này là viên lớn nhất trên thế giới, nó từng nằm trong tay hoàng thất Anh Quốc, qua tay nhiều người mới đến được buổi đấu giá, chỉ giá sàn của nó thôi cũng đủ khiến người ta líu lưỡi.

Nhạc Nhạc nghe không hiểu, buộc phải hỏi: "Anh ơi, cái gì vậy?"

Hoan Hoan dùng tay tạo thành hình máy bay, thở dài: "Nhạc Nhạc, em có biết không, viên kim cương nhỏ này có thể đổi lấy vô số máy bay đồ chơi đó,

Thế giới của trẻ con thật đơn giản!

Cố Bảo Bảo cười khẽ, tiếp tục mặc đồ trong chăn, bên tai thì nghe những người có tiền báo giá.

Nghe một lúc, hình như có một người luôn báo giá lớn hơn những người khác 1 triệu, có vẻ nhất định phải giành được nó.

Cô nhìn lên ti vi, máy thu hình đúng lúc quay qua người này.

Người đó có hơi quen mắt, nhưng máy quay lại dời sang chỗ khác. Chắc do người kia cũng là người Hoa!

Sau khi mặc đồ xong, cô xuống giường vào phòng tắm.

"Ba tỷ lần thứ nhất, ba tỷ lần thứ hai, ba tỷ lần thứ ba!"

"Thành giao! Tiên sinh, viên kim cương giờ đã là của anh!"

Một tràng tiếng vỗ tay vang lên.

Vật đấu giá tiếp theo được đưa ra, người giành được viên kim cương đứng dậy rời đi.

Anh ta rẽ vào cánh cửa bên trái phòng đấu giá, rồi lại vào một căn phòng nhỏ không ai thấy.

Hai nam một nữ đang đợi bên trong phòng.

Anh ta cung kính nói với một người đàn ông trong đó: "Mục tổng, đã làm xong."

Mục Tư Viễn mỉm cười: "Làm tốt lắm."

Anh nhìn sang thư ký chủ nhiệm: "Lát nữa cô đi ghi vào sổ, đóng gói viên kim cương rồi đưa đến khách sạn, tôi về trước."

Ba người còn lại gật đầu, đồng thanh: "Mục tổng đi thong thả!"

Mục Tư Viễn bước mau ra khỏi phòng đấu giá, trong đầu luôn đoán xem nét mặt sau khi Cố Bảo Bảo nhận được món quà này sẽ thế nào.

Cô ấy có thích không, có thấy vui không?

Khóe môi anh nhếch lên, liệu có thể... yêu thương nhung nhớ như tối qua không?

Cảm giác ấy rất tốt, vô cùng tốt!

"Mục tổng, Mục tổng!"

Anh còn chưa lên xe thì đã bị giọng nói gấp gáp của thư ký chủ nhiệm gọi lại.

Anh quay ra nhìn, thấy cô ấy sắc mặt lo lắng cầm điện thoại đưa cho anh: "Điện thoại của cô Trịnh!"

Nghe thế anh có hơi do dự, cô ấy lại nói: "Ông Trịnh... Ông Trịnh không ổn!"

Anh liền cầm lấy điện thoại.

d!đ!l.ê!qu.ý!đ..ôn

"Tâm Du, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Trịnh Tâm Du chỉ một mực khóc, một câu cũng không nói.

Giọng nói của Thân Văn Hạo ở đầu bên kia vang lên: "Mục Tư Viễn, chú Trịnh không qua khỏi, ông ấy hi vọng được gặp anh lần cuối!"

Anh biết Mục Tư Viễn cùng Cố Bảo Bảo đang đi du ngoạn, nếu không phải khi chú Trịnh chỉ còn hơi thở mong manh gọi tên Mục Tư Viễn, anh nhất định không để Trịnh Tâm Du quấy rầy bọn họ!

"Không qua khỏi?" Mục Tư Viễn lặp lại rồi mới hiểu ra chuyện gì!

"Tôi lập tức đến ngay!"

Cúp máy, anh hỏi thư ký chủ nhiệm: "Máy bay tư nhân ở đâu?"

"Đậu ở sân bay!"

Anh gật đầu, ngồi vào xe: "Chúng ta đi!"

Chiếc xe vội vã phóng đến sân bay, Mục Tư Viễn cứ chốc cầm điện thoại lên, chốc lại bỏ xuống.

"Mục tổng." Thư ký chủ nhiệm đoán được tâm tư của anh: "Có cần gọi cô Cố đi cùng không?"

Mục Tư Viễn suy tư rồi lắc đầu: "Thôi không cần."

Anh không muốn vì chuyện của Trịnh Tâm Du mà gián đoạn chuyến du lịch của cô và con.

Anh cầm điện thoại gọi cho Cố Bảo Bảo.

"Bảo Bảo."

"Dạ?"

Nghe giọng nói của cô, nghĩ đến việc phải rời xa cô mười mấy tiếng đồng hồ, trong lòng anh vô cùng không muốn.

"Bà xã à..." Anh lại gọi cô: "Anh có việc gấp nên phải về trước, sau khi xong việc sẽ lập tức quay lại với em, em chờ anh nhé?"

"Vâng anh!" Cô gật đầu.

Anh bận công việc, cô hiểu chứ.

Nghe được câu trả lời khẳng định từ cô, anh cười khẽ, trái tim trở nên mềm mại.

Chờ anh nhé, Bảo Bảo!

Cố Bảo Bảo bỏ điện thoại xuống, trong lòng khẽ thở dài.

Cô tin những gì anh nói, nhưng vì sao mà cô lại có trực giác rằng, chuyện anh cần phải làm có liên quan đến Trịnh Tâm Du?

"Mẹ ơi." Nhạc Nhạc nhảy lên đùi cô: "Có đi phố Main Street USA [1] không ạ?"

[1] Một trong 7 khu vui chơi ở công viên Disney.

Hôm qua đã nói hôm nay sẽ đi phố Main Street USA mà!

May là bé còn nhớ được cái tên.

Cố Bảo Bảo cười khổ: "Bảo bối, đợi ba về rồi chúng ta cùng đi nhé?"

Công viên Disney có quá nhiều người, hai đứa chạy tới chạy lui, một mình cô sợ sẽ lạc chúng.

"Ba đi đâu rồi ạ?" Nhạc Nhạc dẩu môi hỏi, cả trưa nay cũng không thấy ba!

"Ba đi làm rồi, sẽ về nhanh thôi."

Nghe Cố Bảo Bảo kiên nhẫn giải thích, Hoan Hoan vốn muốn nói lại không nói nữa, kéo tay Nhạc Nhạc: "Thôi nào! Chúng ta đến phòng đồ chơi đi!"

Cửa phòng vang lên tiếng gõ.

Cố Bảo Bảo mở rộng cửa, người đến là A Minh - một trợ thủ của Mục Tư Viễn.

"Phu nhân!" Bọn họ đã sớm thay đổi cách xưng hô, luôn gọi cô như vậy. "Mục tổng nói nếu hôm nay các vị muốn đi công viên Disney chơi thì tôi và A Cường sẽ đi cùng cô và tiểu thiếu gia!"

Có hai người đi cùng!

Cố Bảo Bảo cười, quay lại nhìn Nhạc Nhạc: "Bảo bối, vậy chúng ta đi thôi!"

"Âu yê!" Hai đứa vui sướng nhảy cẫng lên.

Có hai trợ thủ bên cạnh Hoan Hoan và Nhạc Nhạc, Cố Bảo Bảo cảm thấy thoải mái hơn.

Chẳng qua lại khiến A Minh và A Cường mệt mỏi rồi. Bọn họ cùng Hoan Hoan Nhạc Nhạc ngồi tàu lượn, rồi ngồi thuyền rơi từ trên thác nước xuống, cuối cùng mồ hôi ướt đẫm trán, quần áo cũng ướt.

"Vui quá, vui quá!"

Chỉ hai đứa bé là vô cùng hưng phấn, hoàn toàn không thấy mệt mỏi!

"Uống nước đi, hôm nay các anh vất vả rồi." Cố Bảo Bảo đưa chai nước cho A Minh A Cường.

"Cám ơn phu nhân!"

Cô mỉm cười lau mồ hôi cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc.

"Mẹ ơi." Nhạc Nhạc không muốn uống nước. "Đi vệ sinh!"

Hoan Hoan cũng nói: "Con cũng muốn đi."

Nhà vệ sinh cách đó không xa, Cố Bảo Bảo dắt tay hai đứa: "Mẹ đi cùng các con."

Năm phút sau trở về, A Minh và A Cường ngồi nghiêng người vào nhau, không biết đang nói gì.

Cố Bảo Bảo không có ý định nghe lén, chỉ là Hoan Hoan Nhạc Nhạc đang nghiên cứu đồ chơi mới, bước chân của họ không những chậm mà còn không phát ra tiếng.

Cho nên Cố Bảo Bảo nghe được.

"Cô Trịnh cũng thật đáng thương, ông Trịnh cứ đi như vậy, để lại một công ty đã phá sản cho cô ấy!"

"Đúng vậy, nếu trước đây cô ấy đồng ý lấy Mục tổng, có phải chuyện hôm nay sẽ không xảy ra sao?"

"Cậu đừng có nói vậy. Cậu không nhìn ra à? Người phụ nữ trong lòng Mục tổng bây giờ là phu nhân!"

"Vậy cũng đúng. Nếu Mục tổng hồi đó thật lòng muốn lấy cô Trịnh như với phu nhân thì bọn họ đã sớm kết hôn rồi."

"Đừng nói nữa! Nói chung Mục tổng đối xử không tệ với cô Trịnh, nếu không thì sao trước lúc lâm chung, người ông Trịnh muốn gặp lại là Mục tổng chứ?"

"Các anh đang nói gì vậy?" Cố Bảo Bảo nghe không nổi nữa, bước ra hỏi.

"Phu nhân!" Hai người đứng dậy, ánh mắt không che dấu nổi vẻ hoảng hốt nhìn cô, không xác định được cô đã nghe được bao nhiêu.

"Các anh nói gì mà trước khi ông Trịnh lâm chung? Ông Trịnh làm sao rồi?"

A Cường và A Minh nhìn nhau, xem ra phu nhân đã nghe hết.

"Phu nhân à..."

A Minh chuẩn bị nói, Cố Bảo Bảo đột nhiên hiểu ra, lập tức hỏi: "Mục tổng đột nhiên quay về là vì chuyện gì? Các anh nói cho tôi biết đi!"

Kỳ thực không cần trả lời, toàn bộ những gì cô vừa nghe được đã chứng minh trực giác của cô hoàn toàn đúng!

"Các anh..." Vành mắt cô đỏ lên. "Các anh nói cho tôi biết!"

"Phu nhân, cô đừng như vậy!"

A Minh vội xua tay. "Mục tổng không có gì với cô Trịnh cả! Nhưng ông Trịnh không qua khỏi, ông ấy nhất định muốn gặp Mục tổng lần cuối cho nên Mục tổng mới quay về."

"Đúng, đúng!" A Cường lập tức bổ sung. "Mục tổng về bằng máy bay tư nhân, mười mấy tiếng sau sẽ quay lại đây!"

Bọn họ đang nói gì, Cố Bảo Bảo không còn nghe nữa.

Bọn họ cố gắng giải thích, cũng không phải lý do cô quan tâm.

Cô chỉ không rõ, vì sao anh gạt cô, vì sao không nói cho cô sự thật?

Anh che giấu vậy là để giấu giếm điều gì?

"Các anh không phải nói nữa." Cố Bảo Bảo lắc đầu. "Tôi không sao. Có chuyện này không biết có thể nhờ các anh không?"

"Phu nhân, cô có gì cần thì cứ nói."

Cố Bảo Bảo gật đầu. "Làm phiền các anh đặt vé máy bay giúp tôi, tôi muốn về."

***

Mục Tư Viễn vào bệnh viện, Trịnh Tâm Du và Thân Văn Hạo đã chờ ở cửa.

Thấy Trịnh Tâm Du khóc sưng đỏ hai mắt, lại nghĩ đến nguyên do ông Trịnh ngất xỉu, anh thở dài.

"Làm sao lại trở nên nghiêm trọng đến vậy?" Anh vừa đi cùng họ vừa hỏi.

"Ba, ba..." Trịnh Tâm Du nói được vài từ lại nghẹn ngào, cuối cùng để Thân Văn Hạo nói tiếp.

"Tình huống mấy ngày nay của Trịnh rất thất thường, hơn nữa tim chú ấy không tốt cho nên càng nghiêm trọng."

Anh ngừng một lúc nói tiếp: "Hôm qua bác sĩ đã đưa thông báo là bệnh tình khó qua khỏi."

Vừa đi vừa nói đã đến trước cửa phòng bệnh.

Thân Văn Hạo không nói gì nữa, đẩy nhẹ cửa ra.

Người nằm trên giường đeo ống thở, cặp mắt khép hờ chính là ông Trịnh, bà Trịnh ngồi bên cạnh, khuôn mặt bình tĩnh đến khác lạ.

Mục Tư Viễn nhìn bà khẽ nói: "Dì Trịnh, cháu đến rồi."

Bà Trịnh ngẩng lên nhìn anh, khuôn mặt bình tĩnh cũng không có gì thay đổi.

Sau đó bà cúi đầu, dịu dàng nói với ông Trịnh: "Ông nó, Tư Viễn đến này."

Thấy ông Trịnh không phản ứng, bà lại nói: "Ông à, không phải ông muốn gặp Tư Viễn sao? Cậu ấy tới rồi đây!"

Dần dần, ông Trịnh mở đôi mắt yếu ớt ra.

Qua con ngươi đục ngầu, ông nhìn khắp phòng bệnh, hồi lâu mới rơi vào người Mục Tư Viễn.

"..."

Ông ngọ nguậy như muốn biểu đạt gì đó, bà Trịnh mỉm cười tháo chụp ô-xi của ông xuống.

"Tư... Tư Viễn..." Ông lên tiếng, đồng thời đưa tay ra.

"Chú Trịnh, cháu ở đây!" Anh liền cầm lấy tay ông.

Cảm nhận được nhiệt độ từ hai tay anh, hốc mắt ông Trịnh chợt trào ra những giọt lệ đắng.

Chương 164: Vết thương sâu đậm

Mục Tư Viễn hiểu ông Trịnh có lời muốn nói với anh!

"Chú Trịnh." Anh cúi thấp người. "Chú muốn nói gì với cháu?"

Ông Trịnh bình tĩnh nhìn anh, hít thở trở nên gấp gáp và gian nan.

"Chăm..." Chỉ mới nói ra một từ mà mồ hôi ông đã tuôn ướt trán, nhưng ông cắn răng, ông nhất định phải nói!

"Chăm sóc... Du Nhi..."

Mục Tư Viễn có hơi ngạc nhiên, Tâm Du không phải đang ở cùng Thân Văn Hạo à? Sao chú Trịnh còn nói vậy với anh?

Nhưng lúc này anh chỉ có thể gật đầu. "Chú yên tâm..."

Lạ là khi ông Trịnh nghe anh trả lời xong, vẻ đau khổ trên gương mặt vẫn chưa biến mất.

Ngược lại, đôi mắt kiên định đục ngầu của ông như đang tìm kiếm ai đó.

Rồi không biết ông nhìn thấy gì, ánh mắt dừng lại, trong cổ phát ra những tiếng rít "A.. A..."

Cả người ông run rẩy kịch liệt.

"Chú Trịnh, chú Trịnh!"

Mục Tư Viễn lo lắng gọi ông, Thân Văn Hạo thì chạy ra ngoài tìm bác sĩ.

Nhưng chân anh còn chưa ra đến cửa, Trịnh Tâm Du đã phát ra tiếng thét chói tai: "Ba ơi!"

Cả căn phòng đột ngột trầm xuống.

***

Mục Tư Viễn trở về biệt thự đã là nửa đêm.

Anh mệt mỏi đẩy cửa xe, nghĩ đến lời người trợ thủ nói: "Phu nhân đã biết chuyện, cô ấy đưa tiểu thiếu gia về rồi ạ."

Ngẩng lên nhìn, đèn bên trong phòng khách quả thật vẫn sáng.

Bước vội lên bậc tam cấp, anh đẩy cửa ra, Cố Bảo Bảo nghe thấy tiếng động cũng đứng dậy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn đôi mắt gắn đầy tơ máu của anh, cô đau lòng hỏi: "Anh có sao không?"

Anh mỉm cười. "Em mau đi ngủ đi."

Trong giọng anh lộ ra sự áy náy: "Sự việc phía bên kia rất nhiều, anh về tắm rồi lát nữa có thể lại phải đi!"

Cô gật đầu, lòng dạ lại bối rối phức tạp. Nhưng cô không nói,

chỉ đi lên gác.

Không biết tại sao, nhìn cô quay đi, anh lại cảm thấy trống trải và đau lòng.

"Bảo Bảo..." Anh khẽ gọi cô lại. "Em có trách anh không?"

Cô dừng bước: "Trách gì anh cơ chứ?"

Anh nhún vai. "Trách anh không nói thật với em đã về trước, Bảo Bảo, thật ra anh..."

"Em không trách anh."

Cô cắt ngang. "Sao em lại trách anh đây? Xảy ra chuyện như thế, cô Trịnh... nhất định rất cần anh."

Trên gương mặt cô hiện lên nụ cười mỉm: "Anh tắm thì mau đi đi, thay em hỏi thăm sức khỏe cô Trịnh."

Nói xong, cô tiếp tục đi lên lầu.

Bầu không khí trở nên lặng ngắt, anh nhíu mày.

Không đúng, vô cùng không đung. Từng câu đối thoại giữa bọn họ rất bình thường, nhưng sao tim anh vô duyên vô cố thắt lại thế này?

"Bảo Bảo. . ."

Anh lẩm bẩm, định đuổi theo nói thêm với cô, điện thoại đúng lúc này vang lên.

Anh trước giờ qua lại thân thiêt với nhà họ Trịnh, dù bây giờ có Thân Văn Hạo với thân phận con rể xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ, nhưng có rất nhiều chuyện anh không rõ lắm.

Cho nên trợ thủ được Mục Tư Viễn phái đến giúp đỡ buộc phải gọi điện hỏi ý anh.

Chuyện thế này không lớn không nhỏ, rất rườm rà, trong mấy phút Mục Tư Viễn đi tắm đã có đến ba cuộc gọi nhỡ.

"Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay."

Cố Bảo Bảo nghe anh nói chuyện trong phòng tắm, trở mình, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tiếng bước chân, tiếng mặc quần áo, tiếng mở cửa... Cô chờ anh nói câu ấy, nhưng anh không nói gì cả, đáp lại là tiếng sập cửa.

Nước mắt lăn xuống theo tiếng xe đi xa, người cô co ro, hai tay vòng chặt quanh người.

-- Người phụ nữ tôi muốn là Trịnh Tâm Du, không phải cô, cô nên nhớ điều đó --

-- Thư ký Cố, mỗi chủ nhật tôi chỉ ăn tối với Du Nhi một lần, xin hỏi cô, tôi có ý bảo cô là có thể lấy bất cứ chuyện gì chiếm dụng khoảng thời gian này ư?

-- Lần sau cô còn tự chủ trương nữa thì mời cô chủ động từ chức --

-- Cố Bảo Bảo, cô dẹp ý nghĩ đó đi, dù cô có con của tôi thì sao? Nhà giàu có chuyện của nhà giàu cô chưa từng nghe à? Chuyện mang thai hộ có ở khắp nơi, nó nói lên được gì hả? --

Thật kỳ lạ, chuyện đó đã qua lâu lắm rồi, giờ cô rõ ràng là vợ chưa cưới của anh, sao cô lại nhớ đến chuyện quá khứ đó nữa?

Tiết trời đang là đầu hạ, mà sao cô lại thấy lạnh thế?

Do mùa đông lạnh lẽo quá dài, hay do sự ấm cúng nó quá ngắn ngủi?

Cho nên những chuyện đau lòng ấy sẽ theo cô suốt đời?

Suy nghĩ lung tung cả đêm, tới sáng sớm cô mới ngủ được, khi tỉnh lại Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã được chú Mục đón đi.

Người giúp việc thấy cô ngủ không yên giấc nên tự chủ trương không gọi cô dậy.

"Không sao, hôm qua tôi đã nói với ba rồi, Hoan Hoan Nhạc Nhạc sẽ ở chỗ ông mấy ngày." Cô mỉm cười nói với người giúp việc rồi ngồi xuống sofa.

"Thiếu phu nhân, cô muốn ăn gì để tôi đi làm."

"Cho tôi một ly sữa nóng, cám ơn."

Thực sự cô không muốn ăn gì cả, nhưng nếu không ăn thì người giúp việc sẽ lo lắng thay cô.

Người giúp việc gật đầu vào phòng bếp, lúc này điện thoại của cô rung chuông. Cô nghe máy, bên kia truyền đến giọng của Mục Sơ Hàn.

"Cố Bảo Bảo." Cô ấy vẫn gọi thẳng họ tên cô như trước, nhưng

ngữ điệu đã không còn đâm chọc nữa. "Chị ở nhà à?"

Cố Bảo Bảo có hơi kinh ngạc: "Sơ Hàn, chị không ở nhà thì ở đâu?"

"Chị không đến chỗ Trịnh Tâm Du hả?" Mục Sơ Hàn hỏi. "Tôi nghe nói hai ngày nay anh đều ở chỗ cô ta, sao chị lại không đi?"

"Chị... đi?" Cô cần phải đi sao?

"Chị đi thì không hay lắm đâu."

Mục Sơ Hàn "Hừ" một tiếng. "Câu này không phải là tôi nói, có người nhờ tôi chuyển lại cho chị. Nếu chị muốn củng cố vị trí Mục thiếu phu nhân thì chị phải đi ngay lập tức!"

-- Củng cố vị trí Mục thiếu phu nhân --

Cô cười, lập tức hiểu ra câu nói này là do mẹ chồng tương lai nhờ Sơ Hàn chuyển lại.

Cô thật không ngờ mẹ chồng lại dạy cô điều ấy, trong lòng cô vô cùng vui mừng.

Ít nhất thì bà ấy đã thừa nhận cô là con dâu đúng không?

"Sơ Hàn."

"Phiền em cám ơn mẹ giúp chị, nhưng chị sẽ không đi."

"Chị có thể đoán được là mẹ!"

Mục Sơ Hàn lại hỏi: "Sao chị lại không đi? Ở đó có rất nhiều

phóng viên, anh bị chụp ở đó một mình thì không biết lại nổi lên tin tức gì nữa!"

"Ngày kia chị sẽ đi, nhưng hôm nay và ngày mai thì không được. Cám ơn em, Sơ Hàn!"

"Không đi thì thôi, ai cần lời cám ơn của chị!" Mục Sơ Hàn nói xong liền dập máy.

Ngày kia là ngày cuối cùng, rất nhiều người sẽ đi, xuất phát từ sự lễ phép cô nên đi.

Còn hai ngày này, cô nên đi không?

Không, cô không đi.

Tối hôm qua cô luôn chờ anh nói: "Bảo Bảo, em và Tâm Du cũng coi là người quen cũ, không bằng em đi cùng anh xem có thể giúp một tay không tốt hơn sao?"

Nếu anh nói thế, cô nhất định sẽ vui vẻ đi cùng.

Nhưng anh lại không nói, cho nên cô không có lập trường đi hay không.

Hoặc giả, chuyện quan trọng này anh vốn không muốn cô tham gia vào.

"Thiếu phu nhân, sữa của cô đây, cô mau uống khi còn nóng!"

Tiếng nói của người giúp việc vang lên, cô bừng tỉnh, mình lại suy nghĩ lung tung rồi.

"Cám ơn cô!"

Cả ngày anh không về, Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng không ở đây, cô ở ngoài ban công phòng ngủ, cảm nhận sự trống trải trong căn biệt thự.

Nó vô cùng yên tĩnh.

Cô dựa người vào ghế, lúc ngủ lúc tỉnh, chưa từng cảm nhận thời gian lại trôi chậm đến thế.

Ăn cơm tối xong, Hoan Hoan Nhạc Nhạc gọi cho cô, lúc đầu thì tranh nhau nói chuyện với cô, sau đó thì nói đến đồ chơi, hai đứa liền phân tâm.

Sau đó nữa, điện thoại chưa tắt thì hai đứa đã chạy đi chơi rồi.

Rõ là!

Cô cười yêu, trong lòng lại có cảm giác mất mát.

Chúng ngày càng trưởng thành, dần dần rồi sẽ có thứ mình thích, sẽ không quấn lấy người mẹ này như trước nữa.

Về sau, khi chúng lớn, sẽ có sự nghiệp và gia đình riêng, số lần về nhà sẽ càng ít.

Ở bên cạnh cô sẽ chỉ còn chồng.

Nghĩ tới đây, cô càng hoảng hốt. Chồng của cô...

Cô cúi xuống nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay, chồng của cô...

Không nên suy nghĩ lung tung nữa, cô nên tìm chuyện gì đó để làm!

Cô về phòng ngủ thu dọn.

Bình thường người giúp việc đã làm rất tốt, thật sự không còn gì cần cô thu dọn lại.

Cô đành phải lấy quần áo ra rồi cất lại.

Nghĩ đến nơi ngày kia phải đến, cô liền chuẩn bị sẵn quần áo.

Sau đó cô mở ngăn kéo chuyên để cà-vạt của anh, ban đầu định sắp xếp lại đống cà-vạt nhưng ánh mắt cô lại bị một cái hộp nhỏ ở trong góc ngăn kéo hấp dẫn.

Cái hộp thật đẹp!

Bên ngoài nó màu hồng, hoa văn được mạ vàng khiến người ta yêu thích không muốn rời tay.

Trước kia cô cũng không thấy, có phải cà-vạt anh mới mua không?

Cô tò mò mở ra, bên trên món đồ bên trong được phủ một lớp vải nhung mềm mại, khi kéo tấm vải ra, ánh sáng rực rỡ lóa mắt khiến hai mắt cô đau nhói.

Đây là một viên kim cương!

Ánh sáng xinh đẹp, hi hữu trên thế gian khiến người ta than thở sợ hãi, cả căn phòng như bông hoa nở rộ!

Cô bỗng nhớ đến buổi đấu giá được truyền hình trực tiếp, lập tức khẳng định, đây là viên kim cương cô thấy trên ti vi.

Bởi vì viên kim cương xinh đẹp như thế, người nào đã thấy một lần thì khó mà quên!

Nhưng cô không ngờ, bây giờ nó lại đang ở trên tay mình!

Hèn chi cô cảm thấy người nâng tấm bảng có chút quen mắt, hóa ra là một trợ thủ của Mục Tư Viễn.

Vậy tại sao anh lại mua viên kim cương này?

Hôm đó cô nghe người giới thiệu nói, viên kim cương này từng là quà do một Bá tước tặng cho người vợ của mình, có phải anh mua nó để tặng cho cô?

Ý nghĩ đó khiến cô không kìm nổi ý cười. Không phải vì sự đáng giá của viên kim cương, mà là tấm lòng của anh.

Nhưng cô lại thấy khó hiểu, nếu là mua tặng cô, vì sao anh lại bỏ trong ngăn đựng cà-vạt?

Những vật quý trọng thường được đặt trong két sắt, nếu anh lấy từ trong két ra thì sao lại tùy tiện bỏ vào ngăn kéo vậy?

Nếu hắn đã từ tủ sắt lý đem ra, vì sao hựu như vậy tùy tiện nhét vào trong ngăn kéo?

Cô hiếu kỳ cầm viên kim cương lên, cũng không phải tiếp xúc trực tiếp.

Ngoài viên kim cương còn một cái hộp nhỏ, cái hộp cũng cần mật mã, cô hoàn toàn không mở được.

Do tò mò nên cô chỉ muốn xem trong hộp còn vật gì nữa không.

Quả nhiên, lấy viên kim cương ra, lật cái hộp lên thì một mảnh giấy nhỏ rơi ra.

Trên mảnh giấy có chữ, là chữ viết của anh.

Cô nhìn câu chữ trong đó, cả người cứng đờ.

Người anh từng yêu

Bước qua muôn ngàn sông núi

Hò hét gọi em trong giấc mơ

Tỉnh lại chỉ có nỗi đau xa cách

Mất đi hay có được

Là có hi vọng được đến bạc đầu

Là mất nhưng em mãi trong tim

Thời gian đảo ngược, khi còn bé cô luôn trốn bên ngoài phòng tập đàn, nhìn anh và Trịnh Tâm Du như công chúa và hoàng tử cùng đàn hát ca khúc này.

Tuy cô cảm thấy mất mát, nhưng bọn họ hát thật sự rất hay. Nếu không phải sợ bị anh phát hiện cô nhìn trộm, cô thật sự sẽ không nhịn được vỗ tay khen!

Khi đó cô không biết, cái gì là -- hò hét gọi em trong giấc mơ, tỉnh lại chỉ có nỗi đau xa cách --

Nhưng giờ cô đã hiểu.

Nước mắt tuôn rơi, cô vội bỏ mảnh giấy ra, sợ nước mắt sẽ làm nhòe mặt chữ.

Sau đó cô lau khô nước mắt, cất mảnh giấy và viên kim cương rồi bỏ chúng lại chỗ cũ.

Tay cô run rẩy nhưng trong lòng lại bình tĩnh, bình tĩnh như chuyện nhỏ này không ảnh hưởng đến cô chút nào, cô còn tiếp tục sửa soạn phòng ngủ cho xong.

Tiếp đó cô xuống dưới lầu xem ti vi, xem đến mười hai giờ, anh cũng chưa có về.

Chắc hẳn bên đó rất bận rộn nên cô cũng không gọi điện quấy rầy.

Anh gọi về, giọng nói có vẻ mệt mỏi: "Bảo Bảo, em đã ngủ chưa?"

"Vẫn chưa."

Im lặng một lúc, cô tìm chuyện để nói: "Bên đó thế nào rồi?"

"Vẫn ổn."

Anh cười khổ, cô lại không thấy được: "Có liên lụy đến vấn đề của công ty chú Trịnh cho nên rất nhiều người đến."

Cô gật đầu. "Vậy anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi."

"Ừ, Bảo Bảo." Giọng anh bỗng trở nên gấp gáp. "Bên đó có chút việc, anh đến xem một lúc, lát nữa sẽ gọi cho em."

"Vâng." Cô cúp máy.

Nghĩ một lúc, cô để điện thoại lại ghế rồi đi lên gác ngủ.

Đêm khuya sâu lắng.

Giấc mộng thâm trầm.

Nước mắt không còn chảy nữa.

***

Sáng ngày thứ ba, cô thay xong quần áo, chuẩn bị đến nhà họ Trịnh.

Xe anh đã về.

Cô bước xuống bậc tam cấp, người xuống xe là trợ thủ của anh: "Phu nhân, Mục tổng mời cô qua."

Cô mỉm cười gật đầu, ngồi lên xe.

Người trợ thủ vừa lái xe vừa nói: "Phu nhân, mấy ngày nay Mục tổng bận sứt đầu mẻ trán, thân thích của nhà họ Trịnh trong tình huống như thế còn đến đòi nợ, thật sự..."

Cố Bảo Bảo đưa mắt từ bên ngoài cửa sổ nhìn người trợ thủ: "Chuyện kia đã giải quyết rồi chứ?"

"Mục tổng đứng ra thì tất nhiên không thành vấn đề, nhưng chỉ khổ cho anh ấy, hai ngày qua không ngủ, người cũng gầy đi hẳn một vòng."

Nghe thế, cô mỉm cười, tiếp tục nhìn bên ngoài cửa sổ, không nói thêm.

Người đến truy điệu ông Trịnh rất nhiều, bà Trịnh và Trịnh Tâm Du quỳ một bên đáp lễ, bầu không khí rất tiêu điều.

Thân Văn Hạo đứng bên cạnh họ thấy cô, khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

Cô cũng khẽ gật đầu, sau đó bước lên dâng hương cho ông Trịnh.

"Bà Trịnh, cô Trịnh..." Cô đến bên cạnh ngồi xổm xuống dịu giọng nói: "Hai người hãy nén bi thương."

Bà Trịnh đáp lễ lại, Trịnh Tâm Du thì không để ý đến cô.

Cô cũng không để tâm, đứng dậy ra ngoài.

"Bảo Bảo!"

Mục Tư Viễn chẳng biết đi ra từ khi nào, đang đứng bên ngoài chờ cô.

Hai ngày không gặp, cô nhìn khuôn mặt anh như cách cả một thế hệ.

Một lúc sau cô mới nhớ ra là phải nói: "Anh... Anh có khỏe không?"

Đôi mắt anh lóe lên tia đau thương. "Chú Trịnh là người tốt." Anh trầm giọng nói: "Chú rất tốt với anh."

Cố Bảo Bảo im lặng nhìn anh.

Cô không biết mình nên nói cái gì.

Nói với anh là "Hãy nén bi thương" sao?

Có vẻ rất buồn cười.

"Bảo Bảo." Anh ngước mắt nhìn cô, chuyển đề tài: "Em có muốn về trước không? Có lẽ chiều anh mới về được."

"Được." Cô không có ý kiến, nói xong liền cất bước.

"Bảo Bảo!"

Giọng nói của Thân Văn Hạo đột ngột vang lên.

Cô quay lại nhìn bộ dạng mệt mỏi của anh: "Văn Hạo... anh có khỏe không?"

Thân Văn Hạo gật đầu, nhìn thoáng qua Mục Tư Viễn mới nói với cô: "Em ăn cơm xong rồi hẵng đi. Anh muốn nhờ em chăm sóc cô Trịnh!"

Nếu anh đã lên tiếng thì cô không có lý do gì không ở lại, nhưng Mục Tư Viễn mới bảo cô về trước, cô liền nhìn anh để trưng cầu ý kiến.

Anh thoáng suy tư mới gật đầu: "Bảo Bảo, vậy lát nữa em về với anh."

Vì vậy cô đi cùng bọn họ vào.

Dần dần, Cố Bảo Bảo phát hiện ra điều bất thường.

Văn Hạo bảo cô chăm sóc cô Trịnh, nhưng cô Trịnh không cần người chăm sóc đặc biệt.

Tâm tình bà ấy rất ổn định, không khóc lóc cũng không hoảng hốt, bà ấy chỉ quỳ ở đó, hành lễ với những người đến thắp hương cho chồng bà.

Nhưng sự yên lặng ấy khiến người ta khó chịu.

Cố Bảo Bảo không đành lòng nhìn nữa, muốn đi giúp việc khác, Thân Văn Hạo lại không để cô đi.

Thế là cô chờ sau khi xong hết mọi việc thì cùng Mục Tư Viễn đưa bọn họ về nhà.

Trịnh Tâm Du đỡ mẹ vào phòng khách, nói: "Con đỡ mẹ vào phòng nghỉ ngơi nhé."

Bà Trịnh không nhìn cô mà nhìn Thân Văn Hạo. "Văn Hạo, không phải cháu có lời muốn nói với cô à? Bây giờ cháu nói đi."

Bà ngồi xuống ghế salon.

Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn đứng một bên, không đến gần.

Thân Văn Hạo thoáng do dự rồi quỳ xuống trước mặt bà Trịnh.

Cố Bảo Bảo cả kinh.

Cô bỗng nhiên hiểu anh muốn nói chuyện gì!

Sự nôn nóng dâng lên, cô muốn kêu, muốn ngăn cản Thân Văn Hạo làm như vậy!

Nhưng trong bầu không khí này, cổ họng cô như bị cái gì chẹn lại, một từ cũng không thốt ra nổi.

Chương 165: Vết thương sâu đậm (2)

"Cô Trịnh!"

Thân Văn Hạo trịnh trọng nói: "Có lẽ giờ chưa phải thời điểm để nói chuyện này, nhưng nếu bây giờ không nói thì sẽ phải chờ đến hai năm sau. Cháu thật sự không muốn để cô và Tâm Du không ai chăm sóc, cho nên cháu chỉ có thể đánh bạo thỉnh cầu với cô, xin cô hãy gả Tâm Du cho cháu!"

"Văn Hạo"

Môi Trịnh Tâm Du run run gọi tên anh, sâu trong đôi mắt khó che giấu nổi sự vui mừng khôn xiết.

So ra thì bà Trịnh có vẻ hết sức bình tĩnh.

Có lẽ bà đã sớm đoán ra.

Bà không trả lời ngay, ánh mắt đảo qua Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo rồi nhìn con gái mình, trên khóe môi hiện lên sự đau khổ bất đắc dĩ.

Đây coi như phản ứng khác biệt nhất trong mấy ngày qua của bà, nhưng nó chỉ thoáng qua!

Sau đó, gương mặt bà vẫn không thay đổi nhìn Thân Văn Hạo, chầm chậm nói: "Cô không có ý kiến. Mấy đứa muốn làm gì thì làm cái đó!" Bà nói xong đi lên gác.

"Mẹ." Trịnh Tâm Du lập tức đứng dậy, muốn đỡ bà đi nhưng bà lại phẩy tay.

Cố Bảo Bảo kinh ngạc nhìn Thân Văn Hạo, không nói gì cả, ra khỏi biệt thự nhà họ Trịnh.

Cô đi rất nhanh, lúc Mục Tư Viễn đuổi ra thì bóng dáng cô đã biến mất.

Anh lên xe, cuối cùng gặp cô tại cổng vào biệt thự.

"Bảo Bảo!"

Anh quay cửa kính xe xuống, kêu lên: "Em lên xe đi!"

Nhưng cô như không nghe được, tiếp tục bước về phía trước.

Anh đành phải dừng xe, chạy xuống nắm vai cô: "Bảo Bảo, em làm sao vậy?"

Cô quay lại, sững ra một lúc mới nhìn rõ mặt anh.

"Bảo Bảo, em làm sao vậy? Có phải em khó chịu ở đâu không?"

Trông cô rất không bình thường!

"Em không sao."

Cô nén nước mắt, lắc đầu: "Em không sao, em chỉ là muốn được

yên tĩnh một lúc!"

Cô thật không có cách nào chấp nhận nổi điều mình vừa thấy, vừa nghe, cô hận mình quá yếu đuối, cô hận mình lại phải khiến Văn Hạo dùng cách đó để bảo vệ cô!

Muốn được yên tĩnh một lúc?

"Vì sao?"

Anh không yên lòng: "Vì sao em muốn như vậy? Một mình em có gì phải suy nghĩ?"

Rất nhiều!

Vô cùng nhiều!

Cố Bảo Bảo bỏ tay anh ra, nghiêm túc đề nghị: "Anh đừng động vào em, cứ để mặc em đi!"

Cô nói xong quay đầu chạy đi, trong lúc anh còn hoảng hốt liền bắt một chiếc taxi rồi đi xa.

***

"Anh Tư Viễn, anh yêu em chứ?"

"Cô bé ngốc, anh không yêu em thì yêu ai?"

"Anh yêu em? Nhưng anh cũng yêu cô ấy đúng không?"

"Cô ấy? Là ai?"

"Anh không thừa nhận sao? Đúng rồi, có tình yêu không cần phải

thừa nhận, chỉ cần đặt nó trong tim thôi."

"Bảo Bảo, rốt cuộc em đang nói gì vậy?"

"Em hả? Đang nói lung tung thôi. Anh Tư Viễn, em đi đây, hẹn gặp lại."

"Đi? Em muốn đi đâu?"

"Tới nơi em nên đến."

"Bảo Bảo, em quay lại, em đừng đi mà Bảo Bảo "

Mục Tư Viễn giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh thấm ướt trán.

Anh giơ tay lau, nhìn rõ mình đang ngủ ở ghế salon ngoài phòng khách.

Bên ngoài, nắng sớm đã dịu dàng tiến đến, anh ngủ ở đây cả đêm mà Bảo Bảo vẫn chưa về!

Chết tiệt, anh đang đợi cô, thế mà lại không cẩn thận thiếp đi mất!

Anh lấy điện thoại ra gọi, vẫn tắt máy!

Cô rốt cuộc làm sao vậy?

Hôm qua cô lên taxi đi rồi anh mới nhớ ra là phải đuổi theo, nhưng lại không tìm được, gọi điện thì cô tắt máy!

Có phải cô đang giận không?

Giận anh về trước, lại còn giấu diếm cô?

Hay là giận anh mấy ngày nay không ở nhà?

Thế nhưng chú Trịnh và anh đã quen biết nhiều năm, dù thế nào anh cũng phải giúp ông ấy những việc cuối cùng này!

Anh tin cô có thể hiểu, anh tin như vậy!

Nhưng cả đêm cô không về, cô đã đi đâu?

Anh hơi suy nghĩ, chuẩn bị gọi đến tiệm mỳ vằn thắn.

Cánh cửa lúc này liền bị đẩy ra, anh sửng sốt nhìn bóng hình quen thuộc đi vào.

"Bảo Bảo!"

Anh vừa mừng vừa sợ chạy đến nắm tay cô: "Em đã đi đâu thế? Vì sao lại tắt máy?"

Cố Bảo Bảo nhìn anh, không hiểu sao mình còn có thể cười, có lẽ việc cười với anh đã sớm thành thói quen của cô.

"Tối qua em đến tiệm mỳ vằn thắn, di động hết pin."

Hết pin!

Mục Tư Viễn hoài nghi, còn muốn nói thêm thì cô đã nói: "Tư Viễn, em muốn về nhà ở vài ngày."

Cô đến thu dọn mấy bộ quần áo thay, không ngờ anh đang ở nhà, đúng lúc nói với anh luôn.

"Vì sao?" Anh hỏi.

"Mẹ bị cảm cho nên em muốn về chăm sóc mẹ."

Đây không phải một lý do tuyệt vời ư?

Điều này khiến anh không biết nên nói gì.

Vậy là tốt, nếu cô nói cô chỉ không muốn ở biệt thự chờ anh, anh nhất định sẽ không cho cô đi.

"Mẹ có sao không?"

Cô lắc đầu: "Chỉ là cúm vặt thôi, anh không cần lo."

Cô rút tay khỏi tay anh, đi lên lầu. "Em lên cầm theo ít đồ dùng."

"Bảo Bảo" Anh vừa đi theo cô lên vừa hỏi: "Em muốn đi mấy ngày?"

Cô nghĩ ngợi, cô cũng không nói chính xác được là bao nhiêu ngày.

"Cứ xem đã."

Cô khẽ thở dài. "Thân thể mẹ không khỏe, hơn nữa..."

Hơn nữa? !

Anh dừng lại, nhìn cô đi lên, sau đó biến mất ở đầu cầu thang.

Bầu không khí trầm xuống, giống như có bàn tay vô hình bóp chặt tim anh khiến anh hít thở khó khăn.

Bây giờ, anh không biết nên làm những gì, chỉ ngơ ngác đứng đó

nhìn cô cầm túi du lịch đi xuống.

Cố Bảo Bảo không nghĩ anh còn đứng đây, sửng sốt một lát rồi nói: "Em về trước đây."

Cô không chờ anh có phản ứng liền đi qua người anh.

Mùi hương quen thuộc phả qua mặt, anh cảm thấy tim đập lỡ một nhịp, toàn bộ ý thức như quay trở về.

Thật sự không giống cô, mỗi tiếng nói cử động, thậm chí ánh mắt đều khác nhau rất nhiều so với lúc bình thường.

Ngay lúc này anh mới thật sự nhận thức việc cô đang làm đó là rời khỏi anh!

"Bảo Bảo!"
Anh hoảng hốt bước xuống ôm chặt lấy cô.

"Em đang tức giận sao?"

Mặc dù là giọng nghi vấn, nhưng thấy cô lắc đầu trả lời, anh lại không tin.

"Anh biết em đang giận!" Anh xoay cô lại đối mặt với mình. "Vì sao em lại giận hả?"

Cô bị tâm tình kích động bất ngờ của anh hù dọa, mặt quay về phía anh, ánh mắt lại như đang trốn tránh. "Anh nói gì vậy, em không có giận gì cả, em..."

Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng ánh mắt đã bán đứng cô!

Đứng đối diện nhau như thế sao anh có thể không nhận ra?

"Anh đang giận anh về trước, giận anh không nói cho em biết tình hình thật sự, hay là giận anh mấy ngày nay không về nhà?"

Hóa ra anh cũng biết mình đang làm gì, trong lòng cô cười hờ hững.

Nhưng lý do thật sự có nằm trong mấy lý do anh nói không?

Hình như đúng, mà lại giống như không đúng.

Cô không muốn nghĩ sâu hơn.

"Sao anh lại nói em tức giận?"

Giọng nói của cô hờ hững đến nỗi không có bất kỳ biến hóa nào. "Em hiểu, cô Trịnh quen anh đã nhiều năm, quan hệ giữa hai người rất tốt, bây giờ nhà cô ấy lại xảy ra chuyện, anh đương nhiên phải giúp đỡ, em có gì phải tức giận? Em không giận, tuyệt đối không giận chút nào."

Cô đã nói sự thật rồi, nhưng anh nghe lại giống như nói ngược với lòng.

Ánh mắt anh trầm xuống, cánh tay ôm cô cũng dần buông ra. "Bảo Bảo, em nói đúng. Chú Trịnh xảy ra chuyện, ngay cả thân thích ngày thường cũng mượn việc đến thắp hương để đòi nợ, anh làm sao có thể trơ mắt nhìn cô Trịnh và Tâm Du rơi vào hoàn cảnh như thế? Nếu em vì chuyện đó mà giận anh, anh thật sự rất thất vọng về em."

Thất vọng? !

Những lời cô nói ra không biết là chế giễu hay đáp trả: "Em thật sự rất xin lỗi vì đã khiến anh thất vọng." Cô nói rồi đi thẳng ra ngoài cửa.

Anh nhìn theo cô, siết chặt nắm tay.

Bỗng, anh lại xông lên trước, kéo cô lại: "Vậy em nói đi, em rốt cuộc muốn anh làm gì? Làm gì hả?"

Anh đoạt lấy túi của cô ném đi thật xa. "Em nói đi! Không nói rõ thì đừng hòng đi đâu hết!"

Túi đồ bị anh ném sang một bên vang lên tiếng "bịch".

Nét mặt không chút biểu cảm của Cố Bảo Bảo dần đỏ lên vì giận. "Em nói gì đây?"

Sâu trong lòng cô sinh ra cảm giác ngột ngạt ép cô ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh bảo em nói gì? Nói gì hả?"

"Rất đơn giản" Anh cũng tức tối. "Nói em muốn anh làm gì? Bảo anh làm gì mới có thể dẹp loạn cơn giận của em, vợ chưa cưới của anh!"

Âm điệu ở ba từ "vợ chưa cưới" được anh lên cao có vẻ cực kỳ châm biếm.

Cô cười nhạt: "Anh thực sự coi em là vợ chưa cưới ư?"

Cô dùng hết sức đẩy anh ra, bản thân cũng lùi lại vài bước: "Nếu anh thực sự coi em là vợ chưa cưới, những điều này anh sẽ không cần hỏi em!" Cô xoay người bước xuống thật nhanh.

"Cố Bảo Bảo!"

Anh đuổi theo thì cô đã ra khỏi vườn hoa rồi.

Chết tiệt!

Anh tức giận nắm tay lại, đấm vào lan can được xây từ đá hoa.

"Thiếu gia!"

Người giúp việc nghe thấy tiếng động, chạy đến xem có chuyện gì thì thấy tay Mục Tư Viễn đang chảy máu.

"Thiếu gia" Cô ấy lo lắng la lên: "Tay anh..."

"Cút ngay!" Mục Tư Viễn hét lên, trở về phòng ngủ.

Chết tiệt!

Anh không ngừng mắng thầm, đi đi lại lại trong phòng nhưng không thể giảm bớt được cơn giận.

Ánh mắt phẫn nộ nhìn xung quanh, anh hận không thể đập nát mọi thứ.

Sau khi mở tủ quần áo, nhìn hàng áo sơ mi được cô sắp xếp ngay ngắn, anh không ra tay được.

Cuối cùng, anh chỉ có thể dùng nắm tay bị thương nện lên cánh tủ, thống khổ gọi: "Cố Bảo Bảo!"

***

"Mục tổng, tay anh đã đỡ hơn chưa?"

Thư ký chủ nhiệm đến đứng trước bàn làm việc của anh, đưa tài liệu rồi hỏi.

Mục Tư Viễn nhìn cô ấy, buồn bực hừ một tiếng.

Thư ký chủ nhiệm cười thầm, xem ra nhất định là cãi nhau với vợ rồi.

Bằng không Cố tiểu thư sao lại để Mục tổng bị thương, trưa hai ngày nay đều phải ra ngoài ăn?

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt cô ấy đang nhìn tay mình, Mục Tư Viễn ký xong tài liệu rồi đưa cho cô ấy: "Không có việc gì thì cô ra ngoài đi!"

Cô ấy cũng muốn ra lắm, nhưng còn chưa được.

Cô ấy lấy một tấm thiệp mời trong cặp ra: "Mục tổng, đây là thiệp của anh."

Anh hơi sửng sốt, mở ra xem, cái tên viết bên dưới cô dâu chú rể chính là của Thân Văn Hạo và Trịnh Tâm Du!

Nhìn xuống thời gian thì là năm ngày sau!

"Nhanh vậy" Anh thấp giọng nói.

Nhưng thư ký chủ nhiệm đã nghe được. "Mục tổng, cũng không thể nói là nhanh, dù sao tình huống của bọn họ đặc biệt, hiếu hỉ cùng làm, thời gian cũng không thể cách nhau quá xa!"

Mục Tư Viễn lại buồn bực hầm hừ, ý bảo cô ấy có thể ra.

Xuất phát từ chuyện công, cô ấy đương nhiên có thể đi ra, còn nếu xuất phát từ việc riêng, cô ấy còn chưa thể đi.

"Mục tổng!" Cô ấy đến gần hơn, tươi cười hỏi: "Viên kim cương anh đã tặng cho cô ấy chưa? Cô ấy có phản ứng gì? Nhất định là rất vui!"

Một viên kim cương xinh đẹp như thế, tất cả phụ nữ đều sẽ thích!

Nghe vậy, Mục Tư Viễn sửng sốt.

Anh còn chưa tặng!

Ngày đó vì chuyện của chú Trịnh mà đã quên mất!

Hình như anh để viên kim cương vào trong ngăn kéo!

Thấy nét mặt này của anh, thư ký chủ nhiệm đã đoán được một hai: "Mục tổng, không phải anh còn chưa tặng chứ?"

Cô bĩu môi. "Cho dù mấy hôm trước vì chuyện của cô Trịnh mà anh chưa tặng được, nhưng mấy ngày nay anh cũng có thể tặng cô ấy mà!"

Mấy ngày nay tặng cho cô ấy? !

Mục Tư Viễn không khỏi tự giễu, mấy ngày qua cô ấy đều ở tiệm mỳ vằn thắn.

Nhưng cũng qua mấy ngày rồi, cơn giận của cô ấy hẳn cũng có

thể biến mất chứ, hôm nay, anh muốn đón cô về biệt thự.

Sau đó tặng viên kim cương cho cô.

Nghĩ tới đây, khóe môi anh nhướng lên.

Sau khi hết giờ làm, anh về nhà tìm viên kim cương, sau đó mới lái xe đến tiệm mỳ vằn thắn. Anh muốn tặng cho cô một sự vui mừng, cho nên không gọi điện trước.

Dĩ nhiên, trước đó anh đã gọi nhiều lần, cô không có nghe, lần này dứt khoát không gọi nữa.

Song đến tiệm mỳ rồi lại chỉ thấy hai ông bà Cố đang thu dọn bàn ăn.

"Ba mẹ" Anh bước vào khiến bà Cố thấy bất ngờ: "Tư Viễn, không phải Bảo Bảo nói con đi công tác hai tháng sau mới về à?"

Thì ra là thế!

Mục Tư Viễn cười: "Ba mẹ, thời gian qua ba mẹ vẫn khỏe chứ ạ?"

Bà Cố cười nói: "Tốt lắm, ba mẹ ngày nào cũng đến muộn về sớm, cơ thể rất khỏe mạnh!"

Bà ngẩng đầu gọi với lên: "Bảo Bảo, Bảo Bảo, Tư Viễn đến này con!"

"Bà gọi gì nữa!"

Ông Cố cả tiếng nói: "Bảo Bảo không phải vừa đi ra ngoài à?"

Ra ngoài?

Bà Cố vỗ đầu: "Xem đầu óc tôi này, ban nãy Văn Hạo có đến, nó đi tản bộ ở ven sông với Văn Hạo rồi!"

Thân Văn Hạo! Nghe vậy, Mục Tư Viễn chấn động, không phải anh ta sắp kết hôn với Tâm Du à?

Vì sao còn đến tìm Bảo Bảo!

"Ba mẹ, con đi tìm bọn họ đây!" Anh nói xong liền mang sắc mặt giận dữ đi ra.

Giờ đã tám giờ tối, đèn đường khắp nơi đều bật, bờ đê cũng không ngoại lệ.

Mục Tư Viễn đi theo cây cầu ven sông, lập tức thấy hai người ở rừng cây.

Cái bóng người thấp bé kia, anh nhìn cái đã nhận ra đó là Bảo Bảo.

Còn cái người cao lớn kia nhất định là Thân Văn Hạo.

Anh tức giận đi đến, cũng không thả nhẹ bước chân, nhưng bọn họ nói chuyện rất nhập tâm nên không phát hiện anh đến gần.

Lúc anh đang chuẩn bị gọi cô thì thấy hai người dừng lại, giọng nói kích động của Cố Bảo Bảo truyền đến: "Văn Hạo, anh không thể làm vậy đâu, không thể được!"

Anh đứng lại phía sau một cái cây, muốn nghe xem là có chuyện

gì.

Thân Văn Hạo cười khẽ. "Bảo Bảo, chúng ta không nên tranh cãi vấn đề này nữa, không cần vì nó mà làm hỏng tâm tình của em."

"Đây là việc nhỏ sao?"

Cố Bảo Bảo không đồng ý. "Chuyện này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của anh, vì sao anh ngốc thế chứ?"

"Có ngốc hay không phải do anh nói, em không tính!"

Cố Bảo Bảo ngẩn ra, trong lòng rất khổ sở.

Cùng một câu nói, Công Tôn Diệp cũng từng nói với cô.

"Văn Hạo" Cô áy náy nhìn anh. "Có phải em nói gì đi nữa cũng không thay đổi được quyết định của anh?"

"Bảo Bảo, em đừng như vậy. Mỗi người đều có một nguyện vọng, nguyện vọng của anh chính là được thấy em hạnh phúc."

Cố Bảo Bảo nhìn sang khoảng trống, trong lòng mờ mịt.

"Văn Hạo, anh không nên nghĩ như thế, em thật sự hi vọng anh có thể hạnh phúc với cô Trịnh!"

Nói xong câu này hai người đều không nói gì thêm, chỉ im lặng nhìn nước sông chảy xuôi, rất lâu.

Cho đến khi giọng nói của Mục Tư Viễn truyền đến. "Bảo Bảo!"

Anh cố ý đợi lâu như thế là không muốn để bọn họ biết cuộc nói chuyện vừa rồi đã bị người khác nghe thấy.

Quả nhiên, thấy anh đến, bọn họ không hoài nghi gì mà chỉ có ngạc nhiên.

"Thân Văn Hạo, anh cũng ở đây!" Anh bước đến ôm lấy vai Bảo Bảo nói.

"Tôi đến tìm Bảo Bảo trò chuyện, nhưng mà cũng xong rồi."

Ánh mắt anh chuyển sang Cố Bảo Bảo: "Bảo Bảo, anh về trước đây. Hôn lễ còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị."

Cố Bảo Bảo chưa kịp nói thì Mục Tư Viễn đã nói: "Tạm biệt không tiễn!"

Thân Văn Hạo lơ đểnh, phất tay với cô rồi đi.

"Văn Hạo" Cố Bảo Bảo hô lên. "Anh phải bảo trọng!"

Nghe vậy, Thân Văn Hạo không quay lại, vẫn tiếp tục bước đi. Một lát sau, bóng hình anh liền biến mất.

Chương 166: Ngoảnh lại, xoay người

"Em còn nhìn gì nữa?"

Mục Tư Viễn xoay vai cô đi, không để cô nhìn theo hướng Thân Văn Hạo.

Cố Bảo Bảo lấy lại tinh thần, né khỏi ngực anh.

"Anh đến rồi à."

Trong lòng cô cũng hiểu, anh đến được đây, nhất định là đã qua tiệm mỳ.

Vậy thì chuyện mẹ không bị ốm anh cũng đã biết.

"Bảo Bảo, anh vừa gặp mẹ, bệnh của bà cũng đã khỏi rồi, hay em về nhà với anh đi."

Cố Bảo Bảo không nhìn anh, chỉ nói: "Em muốn ở lại thêm mấy ngày nữa."

Thêm mấy ngày nữa? Cô ấy còn giận sao?

"Vậy em còn muốn ở lại bao lâu?"

Anh hỏi vậy bảo cô trả lời thế nào?

Cô không cần trả lời, đây cũng không phải vấn đề của anh.

Bởi vì ngay sau đó, anh còn nói thêm: "Em nói với ba mẹ là anh đi vắng, cho nên mới về nhà ở mấy ngày, giờ anh đã về, Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng ở lại biệt thự, vì sao em còn muốn ở đây? Nếu ba mẹ hỏi em thì em trả lời thế nào?"

Cố Bảo Bảo có chút bực mình. Anh luôn như vậy, không cho cô chút đường lui.

"Anh ép em thế thì có gì tốt đâu?"

Cô không nhịn được hỏi.

"Bây giờ chúng ta còn chưa kết hôn mà chút tự do em cũng không

có sao?"

"Bảo Bảo, em nói gì vậy?"

Mục Tư Viễn rất ngạc nhiên, Cố Bảo Bảo cũng thấy kinh ngạc, sao cô có thể nói ra lời như thế?

Trước kia cô chưa từng nói vậy bao giờ!

Trước kia cô chỉ nghĩ đến việc được sống cùng anh và Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã nhảy nhót vui sướng. Nhưng bây giờ, nghĩ đến ngôi biệt thự ấy, cô lại có cảm giác khó thở.

"Em..."

"Anh về trước đi, một hai ngày nữa em sẽ về."

"Không được!"

Anh cương quyết giữ tay cô, ra lệnh: "Bây giờ em phải trở về cùng anh ngay!"

Thấy cô giãy dụa, anh liền bổ sung: "Nếu em không muốn để ba mẹ lo lắng!"

"Anh uy hiếp em?"

Uy hiếp?!
Sao cô có thể nói vậy?

Cô không nhìn thấy, không đoán được ra là anh sợ mất cô lắm sao?

Cho dù chỉ có một chút linh cảm, anh đã thất kinh, mất hết hồn vía.

Vậy nên...

"Dù có là uy hiếp đi nữa!" Anh bày ra dáng vẻ hung ác.

"Em cũng biết, chuyện gì anh cũng có thể làm mà!"

"Anh..."

Tay cô bị anh giữ, liền nhấc chân đá anh.

"Em hận anh, Mục Tư Viễn, em hận anh!"

Nhìn gò má đỏ bừng vì căm phẫn của cô, anh cười tà: "Bảo Bảo, anh đột nhiên phát hiện ra khi cái miệng nhỏ của em gọi cả họ tên anh nghe cũng rất êm tai đó. Ở đây không tiện lắm, tối em lại gọi nữa có được không hả?"

Anh thừa dịp hôn trộm lên môi cô rồi mới tiếp tục kéo cô đi.

"Anh thả em ra."

Cố Bảo Bảo vừa xấu hổ vừa giận.

"Anh là tên lưu manh."

Nhưng mặc kệ cô nói gì, anh cũng giả mắt điếc tai ngơ.

Mãi đến khi lên cầu, anh mới ôm chầm lấy cô, thấp giọng nói: "Đừng gọi nữa, bằng không anh sẽ hôn em ngay tại đây đấy!"

Xung quanh đây đang có mấy người hàng xóm đi tản bộ sau khi

ăn cơm.

Bọn họ cũng đến uống rượu mừng hôm tổ chức tiệc đính hôn, giờ nhìn thấy hai người liền hăm hở nói: "Bảo Bảo đang đi dạo với cậu Mục đấy à!"

"Người trẻ tuổi thật tốt, lãng mạn lắm!"

Cố Bảo Bảo cười miễn cưỡng, chỉ có thể đi theo anh, không để hàng xóm chê cười.

Nếu ở đây đã bị anh uy hiếp thì khi đến tiệm mỳ cô càng bất lực hơn.

Trước đây ba mẹ vì theo ý cô mới đồng ý cho việc cưới xin của bọn họ, giờ mà cô lại cãi nhau thì không phải sẽ khiến ba mẹ lo lắng sao?

Cô thật không không đành lòng.

"Bảo Bảo, tối nay con về cùng Tư Viễn à?"

Thấy mẹ hỏi vậy, Mục Tư Viễn liền cướp lời: "Mẹ, bọn con về cùng nhau."

Cô buộc lòng phải im lặng, coi như ngầm thừa nhận.

Bà Cố cười: "Bảo Bảo, mai mẹ muốn đến thăm Hoan Hoan Nhạc Nhạc, con có ở nhà không?"

"Có chứ ạ." Mục Tư Viễn lại cướp lời.

"Ngày mai Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng không phải đến trường,

mẹ đi lúc nào để con bảo lái xe đến đón."

"Không cần đâu, không cần đâu." Bà Cố vui vẻ nói.

"Giờ giấc của mẹ không chính xác, đến lúc đó để mẹ tự đi."

Cố Bảo Bảo không thể nói được gì, im lặng ngồi yên.

Một lúc sau, Mục Tư Viễn đứng lên: "Ba mẹ, chúng con về trước."

Hai ông bà Cố cũng đứng lên: "Lái xe cẩn thận."

Ánh mắt họ chuyển sang Bảo Bảo, chắc là có hơi lạ sao cô không đứng dậy.

Cố Bảo Bảo nhận thấy ánh mắt ba mẹ, buộc phải đứng dậy: "Ba mẹ, con về đây. Mẹ, mai mẹ đến sớm nhé rồi cùng con ăn cơm."

Nói xong, cô không còn lý do trì hoãn đành đi theo anh ra ngoài.

Trong lòng cô vô cùng bất đắc dĩ. Không thể tìm được lời nào để nói.

Về đến nhà, Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã ngủ, cô cứ ngồi mãi trong phòng bọn trẻ, không muốn ra ngoài.

Cô muốn ngủ trong phòng khách, nhưng cô biết là anh sẽ không đồng ý.

"Bảo Bảo!"

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, anh khẽ gọi cô: "Về phòng ngủ đi."

Cô quay lại nhìn anh, khuôn mặt quen thuộc nhưng lại mang đến cho cô cảm giác xa lạ chưa bao giờ có.

"Em..."

Cô hít sâu, nói ra điều mình muốn: "Mấy ngày qua không gặp các con, tối nay em muốn ngủ cùng chúng."

Hôm nay tạm dùng lý do này đã, ngày mai, ngày mai sẽ tìm lý do khác!

Mục Tư Viễn cười nhạt: "Cũng được, vậy em ra ngoài một lát được không? Anh sợ nói chuyện sẽ đánh thức chúng."

Anh muốn nói gì với cô?

Cô đứng dậy đi ra cửa, anh liền nhét gì đó vào tay cô.

Cô cúi nhìn, kinh ngạc nhìn cái hộp trong tay!

Chính là cái hộp đêm đó cô bỏ lại ngăn cà vạt!

"Cái này..." Cô khó hiểu.

Anh cười, mang theo sự áy náy.

"Anh đã mua lúc đi Disneyland, xin lỗi vì bây giờ mới đưa được cho em!"

Cố Bảo Bảo không nói gì, mở hộp ra, là viên kim cương ấy.

Viên kim cương xinh đẹp... nhưng lạnh lẽo.

Cô chỉ nhìn thoáng qua rồi đóng nắp hộp lại, không có nói cám ơn mà đi đến ban công cuối hành lang.

Anh kinh ngạc đi theo cô.

Cái hộp được cô đặt lên cái bàn ở ban công.

"Bảo Bảo, em không thích sao?"

Trông cô thật sự không có chút vui thích nào cả.

Đôi mắt cô không chút gợn sóng nhìn anh, hỏi ngược lại: "Anh có tin trên thế giới này có một người, khi anh ta không có được người mình yêu thì sẽ đặt tình cảm sang một người thế thân?"

Anh không hiểu sao cô lại hỏi như thế. Nhưng anh vẫn nghiêm túc rồi trả lời: "Anh nghĩ là không. Dẫu sau mỗi người mỗi khác, có đúng không?"

Vốn không ai có thể làm thế thân cho người khác.

Nghe vậy, cô cười, nụ cười mơ hồ và xa cách.

"Tư Viễn, anh nói rất đúng. Vì vậy, người được coi là thế thân kia vĩnh viễn không chiếm được trái tim của người ấy."

Cô còn lắc đầu cười nhạo.

"Không, không, em nói sai rồi. Đừng nói là toàn bộ trái tim, phải nói là một góc nhỏ cũng không có được."

"Bảo Bảo, em nói gì? Vì sao lại nói những câu kỳ lạ vậy chứ?"

"Kỳ lạ sao? Em cảm thấy anh phải hiểu rõ mới đúng."

Cô tiếp tục đi xuống vườn hoa.

Nỗi đau khổ dâng lên, cô lấy ra một điếu thuốc trong túi rồi đốt.

Anh đứng lại bên cạnh cô. "Bảo Bảo, em làm sao vậy?"

Bình thường cô không hút thuốc, trừ những lúc căng thẳng và đau lòng ra.

"Có phải em... còn đang giận anh?"

Cô lắc đầu. "Em không giận. Em không có gì phải giận cả."

Người trong lòng anh không phải em, em đâu có tư cách không vui.

Hút xong điếu thuốc, cô dập tắt đầu lọc. "Em đi ngủ trước, anh cũng nghỉ sớm đi."

Cô xoay người đi, không để anh có cơ hội nói thêm một câu.

"Bảo Bảo!" Anh gọi nhưng cô đã biến mất.

Anh mới đuổi theo được hai bước, ánh mắt bỗng dừng lại trên bàn.

Viên kim cương anh mới tặng cô, cô không cầm đi.

Cô đã quên hay là cố ý không cần?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Anh vò tóc nhưng không nghĩ ra lý do.

Cố Bảo Bảo quay lại phòng trẻ em, cởi bỏ giày, khẽ leo lên giường, nằm xuống bên cạnh Nhạc Nhạc.

Tuy cô đã cố gắng nhẹ nhàng nhưng Nhạc Nhạc ngủ say vẫn bị đánh thức.

Chẳng lẽ đây chính là mối liên hệ giữa hai mẹ con sao?

Cặp mắt nhập nhèm nhìn thẳng vào cô.

"Mẹ!"

Mắt bé sáng lên, lập tức vui sướng chui vào ngực mẹ.

"Tiểu bảo bối của mẹ!"

Cô hôn bé, chợt nhớ lại những tháng ngày trước đây lúc còn ở Mỹ.

Khi đó tuy Nhạc Nhạc không quan tâm đến người khác, nhưng tối đi ngủ được cô ôm đều rất ngoan ngoãn.

Có lẽ... Cô càng nên rời khỏi đây.

Rốt cuộc thì cô vẫn không có cách nào thắng nổi Trịnh Tâm Du.

Quá trình vĩnh viễn như nhau, kết quả cũng chỉ có một.

Song cái cô có không phải đau lòng mà là sự hết hi vọng với anh.

Lần này, cô sẽ không giống như năm năm trước.

Cô không muốn ba mẹ lo lắng cho cô, cũng không muốn Hoan Hoan Nhạc Nhạc đột nhiên rơi vào hoàn cảnh không có mẹ.

Nếu có thể, cô muốn dẫn chúng đi cùng.

Nhưng mẹ phải đưa các con đi theo thế nào đây!

"Mẹ không vui à?"

Nhạc Nhạc mân mê cái miệng nhỏ nhắn nhìn hàng lông mày nhíu chặt của mẹ.

Cố Bảo Bảo khẽ lắc đầu, cười dịu dàng: "Nhạc Nhạc có thích ở đây không?"

Nhạc Nhạc gật đầu không chút nghĩ ngợi. "Thích ạ! Nhạc Nhạc thích anh, ba, ông nội!"

Bé rất là vui, lúc nói chuyện, cặp mắt to cười híp lại thành một đường.

Cô nuốt cay đắng xuống, ánh mắt nhìn sang chỗ khác, không muốn để bé thấy nước mắt của mình.

Tuy nhiên cảm giác của trẻ con xưa nay rất nhạy bén, huống chi Nhạc Nhạc từng là đứa bé không có ba.

Bé lập tức nhận ra sự bất thường của mẹ.

"Mẹ ơi." Bé sốt ruột hỏi. "Có phải mẹ lại muốn đi Mỹ không?"

"Không có, không phải vậy." Cố Bảo Bảo nén nước mắt, khi

nhìn Nhạc Nhạc, trên mặt lại hiện ra nụ cười. "Không phải đâu Nhạc Nhạc, mẹ sẽ không để con chỉ có một mình nữa, sẽ không."

Nhạc Nhạc gật đầu, vậy thì thật tốt. Nhưng vì sao trông mẹ không vui chút nào?

Bé nhăn mày.

Cố Bảo Bảo thương yêu vỗ đầu bé. "Nhạc Nhạc, mau ngủ đi, ngày mai còn phải đi học."

Bé ngoan ngoãn gật đầu, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi rất nhanh.

Trong lúc ngủ, tay bé còn nắm chặt góc áo của mẹ, sợ mẹ sẽ bỏ lại bé không quan tâm đến.

"Nhạc Nhạc..."

Cô nghẹn ngào nói nhỏ, tất cả những tủi thân và đau đớn những ngày qua, rốt cuộc hóa thành nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên má...

***

Mục Tư Viễn cầm viên kim cương về phòng ngủ.

Nhìn một vòng, anh bỏ nó vào hộp trang sức của cô.

Bên trong không có mấy đồ nữ trang nên có thể đựng được cả cái hộp có mật mã.

Anh nghĩ cô biết mật mã, bởi vì đó là ngày sinh nhật của cô.

"Bảo Bảo." Anh thận trọng cất nó vào, nhẹ nhàng nói: "Hi vọng em sớm nguôi giận!"

Quay lại nhìn chiếc giường lớn vắng vẻ, anh thở dài nặng trĩu, thật không muốn ngủ một mình.

Vẫn nên đi tắm trước rồi đến thư phòng để giết thời gian thôi!

Đang định đứng lên thì điện thoại báo có tin nhắn do thư ký chủ nhiệm gửi tới.

-- Mục tổng, văn kiện trái quyền của công ty Hằng Mỹ đã thu lại. Nhưng phát hiện có tình huống khác thường. --

Tình huống khác thường?! Anh sửng sốt.

Chốc lát lại có một tin nhắn khác được gửi tới.

-- Điều tra sơ bộ tình hình thì thấy một lượng lớn số tiền hiện có trong tài khoản của cô Trịnh được lấy ra, cụ thể thế nào tôi không điều tra ra --

Việc của cô ấy là báo cáo, nếu Mục tổng cũng thấy khác thường, tự nhiên sẽ cho người đi thăm dò.

Mục Tư Viễn đặt điện thoại xuống, những lời mới nghe được ở khu rừng ven sông hiện lên trong đầu.

-- Bảo Bảo, em đừng như vậy. Mỗi người đều có một ước nguyện, ước nguyện của anh chính là được nhìn thấy em hạnh phúc. --

Ước nguyện của anh ta là được thấy... Bảo Bảo hạnh phúc?!

Tại sao lại như thế?

Người phụ nữ anh ta muốn lấy rõ ràng là Tâm Du, vì sao ước nguyện của anh ta không phải là khiến Tâm Du hạnh phúc?

Vì sao?

Anh nghi ngờ, ánh mắt chuyển sang chiếc điện thoại, lập tức có chủ ý.

***

Cố Bảo Bảo thay một cái váy kiểu dáng rất bình thường, một bông hoa được cài trước ngực khiến cho cái váy có vẻ như một bộ lễ phục.

Tóc thì khỏi cần chỉnh sửa đặc biệt, cô búi lên đầu rồi dùng một cây trâm cài lại là xong.

Cũng không phải là cô không coi trọng hôn lễ của Thân Văn Hạo và Trịnh Tâm Du, cô chỉ muốn yên lặng tham dự mà thôi.

Vì vậy ngay cả Hoan Hoan Nhạc Nhạc cô cũng không đưa đi mà đưa chúng đến ở cùng ông bà ngoại.

Cô cầm lấy một cái túi rồi đi ra ngoài.

"Thiếu phu nhân." Lái xe đi đến mở cửa xe cho cô, nói: "Thiếu gia nói anh ấy có việc gấp nên sẽ chờ cô ở lễ cưới."

Ngồi lên xe, cô mở hộp trang sức trông thây viên kim cương.

Tối đó cô đã hiểu lầm, viên kim cương này không phải anh mua để tặng Trịnh Tâm Du.

Nhưng với cô thì có gì khác biệt sao?

Vì Trịnh Tâm Du, anh rời khỏi tiệc đính hôn của bọn họ, anh bỏ đi trước trong khi bọn họ đang đi du lịch, anh quên mua quà cho cô...

Trong lòng anh, người quan trọng nhất chỉ là Trịnh Tâm Du.

Trịnh Tâm Du vĩnh viễn chắn ngang cuộc sống của bọn họ, vĩnh viễn... Nếu cô lựa chọn tiếp tục đi cùng anh...

"Thiếu phu nhân, đến nơi rồi!"

Cố Bảo Bảo khẽ mỉm cười. "Cám ơn. Có điều, sau này anh đừng gọi tôi là thiếu phu nhân nữa được không? Xưng hô ấy... rất buồn cười."

Người lái xe nhíu mày: "Đây là căn dặn của lão gia và thiếu gia..."

Có bao nhiêu người phụ nữ ước muốn xưng hô này, vì sao cô ấy lại không muốn?

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo không phí lời thêm, xuống xe vào nhà hàng.

Nói là nhà hàng nhưng thật ra giống một biệt thự, nghi lễ được tổ chức trên bãi cỏ của biệt thự.

Khi cô đến đã có rất nhiều khách khứa.

Cô đứng trong góc, ngửi hương thơm từ hoa bách hợp, bỗng thấy Mục Tư Viễn vội vã đi vào.

Cô đang nghĩ có nên tìm anh không, anh lại hoàn toàn không có ý tìm kiếm cô, trực tiếp đến phòng cô dâu chú rể.

Vẻ mặt anh rất kỳ lạ khiến cô không nhịn được đi theo từ xa.

Anh đến cạnh Thân Văn Hạo, không biết nói gì mà Văn Hạo lại cùng anh đi ra rừng cây nhỏ bên ngoài.

Cô vẫn đi phía sau, xác định không ai phát hiện mới tiến tới gần, núp sau một thân cây cách bọn họ không xa lắm.

"Tôi muốn anh lập tức dừng lại!"

Vừa đứng lại, giọng nói nghiêm nghị của Mục Tư Viễn đã vang lên.

Cô chấn động, không tin được điều mình vừa nghe.

Anh đang bảo Văn Hạo lập tức dừng hôn lễ lại ư?

"Mục Tư Viễn, anh đang nói xằng bậy gì đó?"

Thân Văn Hạo cau mày. "Anh có biết bây giờ mình đang nói gì không?"

"Tôi biết rất rõ." Mục Tư Viễn trả lời vô cùng rõ ràng: "Tôi nói lại lần nữa, lập tức dừng tất cả mọi chuyện anh đang làm với Tâm Du!"

Nghe vậy, Thân Văn Hạo nhìn anh, bỗng bật cười ha ha.

Rồi anh ta đột ngột ngừng cười, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh: "Mục Tư Viễn, anh lấy thân phận gì nói điều này với tôi? Bằng vào việc anh là tình nhân cũ của Trịnh Tâm Du sao?"

Giọng điệu xa lạ và tàn nhẫn khi thốt ra ba từ - Trịnh Tâm Du - cô dâu của anh ta hôm nay khiến người khác kinh ngạc!

Chương 167: Yêu đến mức không thể yêu

Mục Tư Viễn càng khẳng định suy đoán trong lòng.

Khi anh nhận được tin nói rằng sau khi Thân Văn Hạo tiếp nhận bồi thường toàn bộ cho Hằng Mỹ thì cũng chuyển 10 triệu vốn mà anh rót vào sang sổ tiết kiệm của mình, anh liền ngờ đến hôn lễ này không có cao thượng và đơn giản như bên ngoài tưởng tượng.

Thân Văn Hạo có thật là xuất phát từ sự giúp đỡ nên thời khắc nguy nan này mới lấy cô chủ nhà họ Trịnh?

Rõ ràng Thân Văn Hạo muốn thừa dịp cướp của!

"Tôi chỉ hỏi anh, anh có thật sự làm vậy không?"

"Tôi làm gì?"

Thân Văn Hạo ngạo nghễ nhìn anh: "Mục Tư Viễn, tôi nói cho anh biết, tôi rất vui vì được lấy Tâm Du làm vợ!"

"Đừng có nói những lời nhảm nhí này!"

Mục Tư Viễn hét lên: "Anh muốn tiền, tôi có thể cho anh! Xin

anh bó qua cho cô Trịnh và Tâm Du, chăng lẽ anh không biêt, hiện nay dù chỉ nhận một chút xíu đả kích họ cũng không thể thừa nhận nổi ư?"

Thân Văn Hạo cười.

"Mục Tư Viễn, tôi thật không biết anh có ý gì nữa!"

Anh ta bước lại gần sát Mục Tư Viễn, đe dọa nhìn anh: ""Tôi không biết vì sao anh nói vậy nhưng tôi sẽ cho anh biết một điều, tôi thật lòng lấy Tâm Du! Chỉ có điều..."

Trong mắt anh ta hiện lên nét khinh miệt: "Việc này thì có liên quan gì đên anh?

Anh quan tâm người phụ nữ khác như thế, rốt cuộc đặt Bảo Bảo ở vị trí nào?"

Nhất thời Mục Tư Viễn không thể phản bác.

Thân Văn Hạo cười lạnh lùng. "Mục Tư Viễn, tôi không biết Bảo Bảo yêu cái gì của anh, nhưng nếu anh không thể đối xử tử tế với cô ấy, vậy đừng trách người có thể mang hạnh phúc đến cho cô ấy muốn đưa cô ấy đi!"

"Anh..."

Mục Tư Viễn siết chặt tay, hận không thể cho anh ta một quyền.

Nhưng lúc này, giọng nói của Trịnh Tâm Du chợt vang lên.

"Văn Hạo, anh ở đây à!"
d!Đ~l_Q~đ

Giọng của cô ta tràn ngập sự ngạc nhiên mừng rỡ, Cố Bảo Bảo vội lui lại, giấu mình kỹ hơn.

Sau khi Thân Văn Hạo đến gần Mục Tư Viễn, cô đã không còn nghe rõ bọn họ nói gì.

"Tư Viễn?"

Trịnh Tâm Du đến thì lập tức cảm thấy bầu không khí thù địch giữa hai người đàn ông.

Cô ta khó hiểu nhìn Mục Tư Viễn: "Có... có chuyện gì không?"

Mục Tư Viễn nhìn trái phải cũng không có người nào khác, do thế nói thẳng ra.

"Tâm Du." Anh chỉ vào Thân Văn Hạo: "Tên khốn này làm gì, em không biết sao?"

Trịnh Tâm Du chẳng hiểu ra sao. "Tư Viễn, anh đang nói gì vậy?"

"Dù các anh đang nói gì thì có thể để Văn Hạo theo em được không? Bên kia có rất nhiều tân khách!"

Cô ta tiến lên vòng qua tay Thân Văn Hạo.

Mục Tư Viễn sốt ruột ngăn cản. "Tâm Du, chẳng lẽ em thật sự không biết? Tên khốn này đã chuyển toàn bộ số dư tài sản của nhà họ Trịnh vào sổ tài khoản của anh ta!"

Nói thẳng ra sự thật, anh cho rằng chí ít Thân Văn Hạo sẽ giải thích một chút trước mặt Tâm Du. Nhưng Thân Văn Hạo vẫn

thách thức nhìn anh, cười như không cười.

Ngược lại Trịnh Tâm Du lập tức nói: "Tư Viễn, anh nói việc này à..."

Cô ta cười ngượng ngùng: "Chuyện này em cũng biết."

Mục Tư Viễn ngẩn ra: "Em biết?"

"Đúng vậy!"

Trịnh Tâm Du gật đầu. "Sau khi em và mẹ thương lượng đã quyết định làm như vậy.

Dù sao phương diện làm ăn em không hiểu, cơ thể mẹ lại không tốt, cho nên về sau chuyện trong nhà đều giao hết cho Văn Hạo."

Cô ta nói xong cười xấu hổ nhìn người đàn ông bên cạnh.

Nụ cười này không thể nghi ngờ là sự mỉa mai cực lớn với Mục Tư Viễn, anh không nói được một câu.

Không đúng, không đúng, anh hô thầm, không phải như thế!

Với kinh nghiệm thương trường nhiều năm và thái độ vừa rồi của Thân Văn Hạo, sự việc không hề đơn giản như thế!

Nhưng không ai nghe anh, Thân Văn Hạo càng nói: "Mục tổng, cảm ơn sự quan tâm của anh với Tâm Du. Nhưng về sau, tôi hi vọng người có thể gánh vác trách nhiệm này là tôi mà không phải bất kỳ ai khác!"

Mục Tư Viễn ngẩng lên, rõ ràng thấy được sự mất kiên nhẫn

chợt lóe trong mắt anh ta, nhìn lại Trịnh Tâm Du, vừa nghe xong câu đó, tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Còn anh, đích xác đã trở thành một người dư thừa!

Anh tránh sang bên, không nói thêm gì nữa.

Thân Văn Hạo lạnh nhạt nhìn anh, mang theo Trịnh Tâm Du ra ngoài.

Nhìn bọn họ đi xa, dần dung nhập vào dòng người, Mục Tư Viễn trầm giọng lắc đầu thở dài.

Chú Trịnh, cháu đã cố gắng nhưng Tâm Du căn bản không nghe cháu, cháu cũng không thể làm gì được!

Đứng một lúc, anh cũng đi về phía bãi cỏ, vừa lấy điện thoại ra, muốn xem Bảo Bảo đã đến chưa.

Nhưng anh gọi vào số cô mà lại rơi vào tình trạng tắt máy!

Anh khó hiểu, tìm số của người lái xe.

***

Người đã đi xa, hẳn sẽ không ai phát hiện ra cô.

Cố Bảo Bảo vội vàng tắt máy rồi bỏ vào túi, đi ngược lại hướng tổ chức bữa tiệc.

Cô không muốn bị anh tìm ra.

Trong đầu cô rất loạn, không muốn suy nghĩ gì hết.

Đừng nói cô đang trốn tránh, khi ai đó mất hết ý chí, người đó sẽ tự bao trùm lên mình một tấm màng bảo vệ.

Không suy nghĩ, không hỏi tới, không nhìn đến chính là tấm màng bảo vệ của cô.

Cô lẳng lặng đến ngồi dưới một gốc cây, tiếng pháo hoa từ phía bên kia vọng lại.

Hôn lễ hẳn đã bắt đầu.

Hôm nay dù sao cũng là đám cưới của Văn Hạo, là chuyện cả đời, cô nên đến dự lễ, chúc phúc cho anh! Vì vậy, cô đứng dậy quay lại đó.

Hòa vào đám người, cô thấy Văn Hạo đang đứng trước mặt người chủ trì, đợi bà Trịnh đi cùng Trịnh Tâm Du lên thảm đỏ.

"Bảo Bảo!"

Bỗng vai cô bị ôm lấy, giọng nói mang theo sự nôn nóng vang lên bên tai: "Em đi đâu vậy? Anh tìm em nãy giờ rồi!"

Cô cúi đầu, điều chỉnh lại vẻ mặt của mình rồi mới ngước lên nhìn anh: "Em đến phòng rửa tay ấy mà!"

Tiếng vỗ tay vang lên, Trịnh Tâm Du cùng mẹ đi lên thảm đỏ.

Cô vội mượn cớ ra hiệu anh đừng nói nữa, chăm chú xem lễ.

Giờ phút này Trịnh Tâm Du rất hạnh phúc cho nên cô ta mới xinh đẹp như vậy có đúng không?

Cô dâu nào cũng nên được chúc phúc, hôn nhân với mỗi cô gái là chuyện vô cùng quan trọng!

Tôi chúc phúc cho cô, Trịnh Tâm Du!

Dù trước đây cô làm gì với tôi, dù cô có lẽ không thật lòng yêu Văn Hạo, tôi cũng chúc phúc cho cô!

"Bây giờ mời chú rể đón cô dâu!"

Người chủ trì hôn lễ phấn chấn nói.

"Chú rể cúi đầu với mẹ, cám ơn mẹ đã nuôi dưỡng và dạy dỗ cô dâu nhiều năm qua!"

Nhìn Thân Văn Hạo cúi đầu với bà Trịnh, hiện trường lại vang lên tiếng vỗ tay.

"Tốt rồi! Rất cám ơn!"

Người chủ trì hôn lễ tiếp tục nói.

"Xin mọi người yên lặng, thời khắc quan trọng nhất sắp đến, bây giờ... mời cô dâu chú rể trao lời thề và trao nhẫn!"

Thân Văn Hạo và Trịnh Tâm Du cùng cười lấy nhẫn ra.

Thân Văn Hạo nhẹ nhàng cầm tay cô ta, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út...

"Chờ đã!"

Một giọng nữ sắc bén thình lình phá ngang giờ phút đẹp đẽ ấy.

Một cô gái với sắc mặt đỏ bừng, bước chân lảo đảo xông lên thảm đỏ.

Sơ Hàn!

Xem chừng cô ấy đã uống rất nhiều rượu!

Trịnh Tâm Du cười nhìn cô ấy: "Sơ Hàn, cô tới chúc mừng tôi sao? Thật rất cám ơn cô!"

Cô ta ra hiệu cho hai phù dâu bên cạnh lập tức đến kéo Mục Sơ Hàn xuống.

Nhưng bọn họ chưa tới gần, hai mắt Mục Sơ Hàn đỏ bừng lên vì tức giận: "Các cô ai dám đụng vào tôi, tôi liều mạng với người đó!"

Bình thường trong đám bạn bè, cô ấy nổi danh là chua ngoa và tùy hứng, cộng thêm việc cô ấy là con gái Mục Phong Minh nên cũng không ai dám lên đụng vào cô ấy!

Cô ấy cười hài lòng, ánh mắt quay lại Trịnh Tâm Du và Thân Văn Hạo.

"Trịnh Tâm Du, cô nói... Tôi đến chúc mừng cô... Ha ha... Tôi đương nhiên... vì sao tôi lại không... Phúc khí này cô nên có mà..."

"Bạn bè cô, cha mẹ cô đều bị cô lừa, cô bỏ ra bao công sức, tôi đương nhiên... đương nhiên là chúc mừng cô..."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, xì xào bàn tán.

Cố Bảo Bảo muốn kéo cô ấy xuống thì bị Mục Tư Viễn giữ lại.

"Đừng đi." Anh thấp giọng nói. "Cứ để nó điên!"

Để cô ấy điên?

Cố Bảo Bảo kinh ngạc. Anh muốn Sơ Hàn giúp anh phá hôn lễ này sao?

Gương mặt Trịnh Tâm Du trắng bệch.

Cô ta rút tay nằm trong tay Văn Hạo về, đến trước mặt Mục Sơ Hàn.

"Sơ Hàn, cô uống say rồi, về nghỉ trước có được không?"

"Làm sao! Giả vờ quan tâm? Cút ngay!" Mục Sơ Hàn liền đẩy cô ta.

Cô ấy say thật, nhưng tay có đụng đến Trịnh Tâm Du không?

Cô ấy không cảm thấy rõ, dù sao cô ấy vừa đẩy thì Trịnh Tâm Du liền lùi lại, ngã xuống đất.

Cô dâu bị người ta bắt nạt vậy mà được sao?

Thân Văn Hạo lập tức tiến lên đỡ, tức giận nói với cô ấy: "Sơ Hàn, em say rồi, đừng có phát điên ở đây!"

Mục Sơ Hàn kinh ngạc nhìn lại anh. "Em đến, là để chúc mừng anh... Anh... anh không muốn thấy em... vậy em sẽ đi, sẽ đi..."

Nước mắt thương tâm liền tràn ra khóe mi.

Thân Văn Hạo không để ý tới cô ấy, đỡ Trịnh Tâm Du quay lại

trước mặt người chủ trì hôn lễ.

Cố Bảo Bảo không nhìn nổi nữa.

"Thật không thấy người anh nào như anh!"

Cô thấp giọng mắng, giật thoát khỏi tay anh, chạy lên.

"Sơ Hàn." Cô ôm lấy Mục Sơ Hàn, mềm giọng nói: "Hôn lễ bắt đầu rồi, chúng ta qua bên kia ngồi nhé được không?"

"Tôi không muốn!"

Mục Sơ Hàn khóc đẩy cô ra, hai mắt đẫm lệ, mông lung nhìn cô dâu chú rể ở đó, hét lên: "Anh Văn Hạo, Trịnh Tâm Du, tôi chúc hai người bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử..."

Cô ấy vừa khóc vừa cười, lời chúc phúc không biết là vui vẻ hay đau lòng quyết liệt: "Tôi chúc hai người trăm năm hòa hợp, bỉ dực song phi, tôi chúc hai người..."

"Đủ rồi!"

Mục Tư Viễn chẳng biết đi lên từ lúc nào, kéo Cố Bảo Bảo về sau, cả giận nói với Mục Sơ Hàn: "Mau đi về cho anh, đừng ở đây mất mặt nữa!"

"Mất mặt?"

Cô ấy cực kỳ bi thương nhìn anh trai, bỗng cười nhạt: "Anh à, anh trai yêu quý của em, anh giả bộ gì chứ, anh giả bộ cái gì hả?"

Cô ấy hét lên. "Tâm Du của anh lấy người khác kìa, anh không

khó chịu sao? Chưa từng khó chịu sao... Ha ha, anh thật vô dụng, anh thật vô..."

"Bốp!"

Cái tát vang dội cắt đứt những lời nói xằng của cô ấy, bước chân cô ấy bất ổn, giật lùi lại, ngã bệt xuống đất.

Cô ấy chấn động, giống như đột nhiên tỉnh táo, lại như càng mơ hồ hơn.

Cô ấy không phân biệt rõ phương hướng, không phân biệt rõ mình đang ở đâu, trong lòng cô ấy chỉ có đau đớn, uất ức và tổn thương.

Mọi thứ đều nhao nhao ùa lên đầu, cô ấy không chịu nổi nữa, bật khóc lớn.

"Khóc cái gì!"

Mục Tư Viễn nhíu mày, định tiến tới dẫn cô ấy đi.

Nhưng Cố Bảo Bảo lại vượt lên, chắn trước người Mục Sơ Hàn.

"Đủ rồi đó Mục Tư Viễn!"

Ánh mắt cô kiên quyết mà xa lạ, lạnh lùng mà thất vọng.

"Bảo Bảo, em..." Trong lòng anh chấn động.

"Mục Tư Viễn." Cô lắc đầu. "Là em đã nhìn lầm anh, hóa ra anh là con người lạnh lùng vô tình như vậy? Cô ấy là em gái của anh,

là em gái ruột đó! Anh bó mặc cô ấy bị người ta bắt nạt không tính, anh còn muốn dẫm đạp cô ấy thêm sao?"

"Em nói gì vậy?"

Anh hoàn toàn giật mình, cảm giác như mình không còn nhận ra người phụ nữ trước mặt!

"Tại sao anh muốn làm như vậy? Là muốn để cho ai đó vui vẻ sao?"

Nếu câu nói trước là vì Mục Sơ Hàn thì câu hỏi này chính là câu mà cô muốn hỏi.

"Người đó rốt cuộc chiếm vị trí thế nào trong lòng anh, đến mức anh không còn thấy được gì khác? Nếu đã như vậy, sao anh không thoải mái nói ra? Vì sao không thoải mái theo đuổi người anh thực sự muốn? Anh không theo đuổi được cho nên mới làm thương tổn tới những người bên cạnh anh?"

"Bảo Bảo..."

Trong mắt cô dần lộ ra sự quyết tuyệt khiến anh cảm thấy hoảng hốt. "Rốt cuộc em đang nói gì vậy?"

Anh muốn kéo cô, muốn cảm nhận xem người phụ nữ trước mặt có phải là Bảo Bảo của anh không.

Nhưng tay anh bị cô gạt đi, ánh mắt cô bình tĩnh nhìn anh, không nói gì, chỉ xoay lại đỡ Mục Sơ Hàn.

"Sơ Hàn, chúng ta đi!"

Mục Sơ Hàn sớm bị biểu hiện vừa rồi của cô làm cho kinh hãi, bây giờ cô nói gì cũng ngoan ngoãn đứng dậy theo cô ra ngoài.

Bọn họ đi xa rồi, hội trường vẫn rất im lặng.

Có lẽ mọi người còn chưa tỉnh táo sau chuyện vừa rồi nhưng cô cũng không muốn xen vào.

Cô chậm chạp không đi đến bước này, nếu đã bước thì sẽ không nghĩ tới việc quay lại.

"Chị Bảo Bảo!"

Giọng nói quen thuộc tới gần, cô quay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng: "Tuế Tuế, sao em cũng ở đây?"

Từ lần trước Tuế Tuế ra khỏi bệnh viện, không có để lại số điện thoại, sau đó cũng không liên lạc với cô, cô thực sự rất lo lắng!

Tuế Tuế cười nghịch ngợm. "Đám cưới của con mụ xấu xa đó, em đương nhiên phải xem, không ngờ... Chậc chậc, chị Bảo Bảo có tiến bộ đấy!"

Tiến bộ?

Chỉ có cô nhóc này mới dùng từ kỳ quái như vậy.

Cố Bảo Bảo cười đắng chát, chẳng biết nên nói cái gì.

"Được rồi, không nhiều lời nữa."

Tuế Tuế lập tức vẫy tay gọi taxi. "Chúng ta đi nhanh đi, lát nữa

tên quỷ đáng ghét Mục Tư Viễn đuổi theo thì lại tốn nửa ngày nói lý lẽ đấy!"

Ba người lên xe, tài xế hỏi: "Đi đâu đây các cô?"

Cồn dâng lên, Mục Sơ Hàn mê man dựa vào Cố Bảo Bảo, một câu cũng không nói được.

Dáng vẻ này cũng không tiện đưa cô ấy về nhà, Cố Bảo Bảo suy nghĩ. "Ra khách sạn Hải Tân đi."

Đánh phải đến đó thuê cho cô ấy một phòng.

Với lại, cô cũng không muốn về biệt thự.

***

Dưới sự giúp đỡ của nhân viên phục vụ, cuối cùng cũng đưa được Mục Sơ Hàn lên giường.

Không biết cô ấy đã uống bao nhiêu, còn làm loạn ở hôn lễ cho nên giờ ngủ rất say, chỉ sợ trời có sập cũng không dậy nổi.

Cố Bảo Bảo lau mồ hôi trán, ngồi xuống nói chuyện với Tuế Tuế.

"Tuế Tuế, thời gian qua em đi đâu vậy? Đã lâu không liên lạc với chị, chị tưởng em đã về Mỹ rồi."

"Em chưa thể về Mỹ được!"

Tuế Tuế nháy mắt. "Em đã đáp ứng Công Tôn Diệp là phải nhìn thấy chị hạnh phúc, nhiệm vụ mới coi như xong."

Cố Bảo Bảo cười.

Bỗng nhiên, cô lại nhíu mày: "Tuế Tuế, chị xin em."

Cô khẩn trương nắm tay Tuế Tuế: "Chuyện hôm nay đừng nói với A Diệp!"

"Vì sao?"

Tuế Tuế lắc đầu. "Công Tôn Diệp giao phó, dù xảy ra chuyện gì cũng phải nói cho anh ấy biết!"

"Đừng nói, Tuế Tuế!"

Cố Bảo Bảo lo lắng nói: "Nếu A Diệp biết, anh ấy nhất định sẽ lo lắng cho chị. Chị sao có thể ích kỷ khiến cuộc sống của anh ấy lại thay đổi vì chị được?"

Tuế Tuế cảm thán. "Chị Bảo Bảo, đừng trách em nói chị. Trước giờ sao chị không nghĩ cho mình đi? Chị là phụ nữ, cần phải có đàn ông yêu thương, vì sao chị còn ở lại bên cạnh tên khốn Mục Tư Viễn?"

Cố Bảo Bảo không nói gì.

Cô đứng lên đi đến trước cửa sổ, nhìn ra ngoài bờ biển mênh mông, mới nói: "Tuế Tuế, chị biết mình nên làm thế nào."

"Nhưng dù chị lựa chọn ra sao, chị cũng không muốn để A Diệp biết. Chị đã ra khỏi cuộc sống của anh ấy thì không thể làm phiền anh ấy!"

Ánh mắt cô kiên định nhìn Tuế Tuế: "Em hiểu chứ?"

Tuế Tuế gật đầu, cô ấy sẽ thử hiểu.

Nhưng mà, "Chị Bảo Bảo, chị định làm gì?"

"Chị muốn về biệt thự."

Cô hít sâu, trong lòng đưa ra quyết định: "Chị nên đối diện. Hoan Hoan Nhạc Nhạc là con trai chị, chị phải cố gắng vì chúng."

Chương 168: Đói chết

Cố Bảo Bảo ngồi trước bàn trang điểm. Cô mở hộp trang sức, lấy viên kim cương ra.

Cô vẫn còn nhớ cái giá của nó khi được đấu giá là - ba tỷ --!

Nếu cô đem bán nó đi...

"Chị Bảo Bảo, chị không muốn để Công Tôn Diệp biết, vậy sau này chị nuôi Hoan Hoan Nhạc Nhạc thế nào?"

"Một mình chị làm sao cho chúng cuộc sống và sự giáo dục cực tốt được? Chị cam lòng cho chúng theo chị chịu khổ sao?"

Những lời Tuế Tuế đã nói hiện ra trong đầu. Cô lắc đầu, không, nếu cô bán viên kim cương này đi, Hoan Hoan Nhạc Nhạc theo cô sao lại phải chịu khổ?

Chính vào lúc này cửa mở, cô biết là anh nên cất hộp trang sức đi.

"Bảo Bảo!"

Mục Tư Viễn thấy cô liền vội vã đi vào. "Em đã đi đâu vậy?"

Anh đã một mực tìm cô suốt hai ngày một đêm!

Nhưng gọi điện cho cô và Sơ Hàn thì đều tắt máy.

Cố Bảo Bảo đứng dậy, quay lại nhìn anh: "Hôn lễ đã cử hành xong chưa?"

Mục Tư Viễn sửng sốt, không hiểu vì sao cô hỏi thế.

Rõ ràng hôn lễ hôm qua đã tiến hành xong hết rồi, giờ này thì Thân Văn Hạo và Tâm Du đang trên du thuyền đi hưởng tuần trăng mật.

Ánh mắt cô kiên định nhìn anh, dường như rất cần có một đáp án, anh liền gật đầu nói: "Đã xong hết rồi."

Trên gương mặt cô hiện lên sự vui vẻ khó hiểu. "Vậy chắc cuối cùng anh đã có thời gian rồi đúng không? Em có lời muốn nói với anh."

Anh lắc đầu. "Không, Bảo Bảo, em hãy nghe anh nói trước."

Anh cũng có điều muốn nói sao? Thật làm cô có phần ngoài ý muốn.

Nhưng ai nói trước thì có quan hệ gì ư?

Cô ngồi xuống, ra hiệu anh nói trước.

"Bảo Bảo." Anh ngồi xổm xuống cạnh cô: "Hôm qua trong đám

cưới, tại sao em lại nói những lời như thế?"

Cô bình tĩnh nhìn anh: "Hôm qua em nói rất nhiều, ý anh là câu nào?"

"Bảo Bảo!"

Anh vừa sốt ruột vừa hoảng hốt cầm tay cô. "Dù là câu nào thì anh thật không ngờ em lại nghĩ và nói vậy. Cái gì là người kia rốt cuộc chiếm vị trí thế nào trong lòng anh?"

"Không phải em cho rằng, cho rằng người trong lòng anh... là Tâm Du đấy chứ?"

"Sao em có thể nghĩ như thế?"

Anh vừa buồn phiền vừa ảo não: "Không phải anh đã nói với em sao? Không phải anh đã nói hết suy nghĩ trong lòng với em ư? Vì sao em còn cho rằng như vậy?"

Cô cúi xuống nhìn anh, rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh. Cô đứng dậy, lạnh lùng đối diện anh: "Em cho rằng như vậy? Cũng là anh khiến em cho rằng như vậy đấy. Em nhớ từng câu anh đã nói, nhưng em không biết, hóa ra anh là người miệng một đằng nhưng tim một nẻo!"

"Miệng một đằng nhưng tim một nẻo?"

"Chẳng lẽ không đúng?"

Cô hỏi rồi bỗng nhếch môi cười. "Nói chuyện này để làm gì nữa?"

Cô như đang tự giễu, lắc đầu: "Chuyện em muốn nói với anh cũng không phải điều này. Anh đã nói xong hết rồi chứ? Đã đến lượt em nói chưa?"

"Không, anh còn chưa nói xong!"

Anh cắt ngang, tiếp tục nói: "Bảo Bảo, em có nghi vấn gì, có gì không hiểu thì cứ việc nói ra, anh có thể... giải thích!"

Giải thích?!

Hai từ thật dễ nghe biết bao.

Chỉ tiếc, mọi việc trên thế giới này không phải đều có thể giải thích.

Giải thích có tốt hơn nữa cũng chỉ là cái cớ hoàn mỹ để đánh lừa bản thân.

"Em không có câu hỏi nào cả!"

Ánh mắt cô nhìn anh đã không còn là vui vẻ, cũng không còn lưu luyến nữa. "Em chỉ muốn nói, em muốn về nhà ở một thời gian ngắn, và em muốn dẫn Hoan Hoan Nhạc Nhạc..."

Nghe được câu này, không chỉ Mục Tư Viễn giật mình mà hai đứa ngoài cửa cũng trợn mắt hốc mồm nhìn nhau.
d!đ!l!q^đ
Hoan Hoan phản ứng đầu tiên, vội kéo Nhạc Nhạc chạy đi.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Hai đứa về phòng, Hoan Hoan mới dám nóng nảy lên tiếng: "Mẹ

muốn đi!"

Nhạc Nhạc xẹp miệng không nói câu nào.

Bé đã sớm đoán được mẹ muốn đi, suy nghĩ tối hôm đó của mẹ chính là muốn quay lại Mỹ!

Bé nghe xong rất lo lắng, sáng hôm sau liền nói với Hoan Hoan.

Hoan Hoan còn không nói, nói là phải quan sát mấy ngày mới có thể kết luận!

Bây giờ hay rồi, mẹ muốn đi thật rồi!

Nếu mẹ dẫn bé đi, bé sẽ không được gặp anh tra và ba nữa!

Nếu mẹ không dẫn bé đi, bé lại không được gặp mẹ nữa!

Cái này thì bảo bé phải làm sao bây giờ!

"Nhạc Nhạc không phải vội!" Hoan Hoan an ủi em, chớp mắt cái đã có chủ ý.

"Nhạc Nhạc, chúng ta đi gọi điện cho ông nội."

Ý kiến này hay đó! Nhạc Nhạc nhanh chóng gật đầu.

Hai đứa khẽ khàng đi xuống dưới tầng.

"Bảo Bảo." Mục Tư Viễn tỉnh lại sau cơn hoảng hốt, nơi cổ họng dâng lên vị đắng chát. "Vì sao lại về? Ở đây... không tốt ư?"

Trong lòng anh đã biết - ý nghĩ của cô là thật.

Nhưng anh phát hiện mình lại sợ hãi nói điều đó ra.

Có lẽ nó là một câu thần chú, nếu nói ra thì sẽ có hiệu lực ngay lập tức!

Anh lảng sang đề tài khác, dù nói gì cũng được, chỉ cần không tiếp tục đề tài này.

"Bảo Bảo, em biết không?"

Giọng anh khàn khàn nghe thật uể oải. "Trước lúc chú Trịnh nhắm mắt đã nhờ anh chăm sóc Tâm Du, anh... nhà họ Trịnh như bây giờ... anh..."

"Anh có thể chăm sóc bất kỳ ai anh muốn chăm sóc." Cố Bảo Bảo cười thê lương. "Cũng bao gồm em. Nhưng... có thể em không còn..."

"Bảo Bảo, em đừng như vậy..."

Anh cắt ngang không cho cô nói ra. "Anh đã làm sai điều gì, em nói đi, em nói ra hết đi, chúng ta không nên... không nên nói đến từ đó..."

Cô hoang mang nhìn ánh mắt đau khổ của anh, dường như anh rất buồn, dường như anh thật sự rất thương tâm.

Nhưng vì sao cô không dám tin?!

Cô nhìn sang phía khác, không nhìn anh nữa. "Em đã nói với anh, lát nữa em sẽ đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc về tiệm mỳ!"

"Không được, em không thể đi."

Anh vẫn kiên quyết phản đối.

Nhưng nhìn gương mặt vô vị của cô, rõ ràng không để những lời của anh vào mắt.

Anh tức giận, phẫn nộ, quát tháo: "Mấy ngày trước em đã về rồi, vì sao còn muốn về nữa? Chẳng nhẽ em không biết thân phận của mình bây giờ ư? Em giờ đang là vợ chưa cưới của anh!"

Trong lúc Cố Bảo Bảo không kịp phản ứng, anh đã vọt lên ôm chặt lấy cô.

Những nụ hôn ùn ùn kéo đến, mỗi cái đều lạnh lẽo.

"Anh buông em ra! Buông em ra!"

Trong lòng cô rất oi bức, giống như muốn nôn hết những gì đã ăn ra.

Hóa ra nụ hôn của anh không phải đều ngọt ngào, chí ít vào lúc này, cô cảm thấy nghẹt thở!

"Bảo Bảo, vì sao, vì sao?"

Anh không hiểu, đôi mắt đỏ lên nhìn cô, nhất định muốn có đáp án.

"Vì sao? Anh thật sự không biết?"

Đôi mắt cô cũng đỏ lên. "Anh hãy tự hỏi mình đi, trong lòng anh em là gì, là gì hả?"

Sao cô ấy lại hỏi thế?

Chẳng nhẽ cô ấy không hiểu, câu hỏi đó như con dao đâm vào tim anh.

Rất đau.

"Anh cũng hỏi em, trong lòng em thì anh là gì?"

Anh ôm lấy trái tim. "Vì sao em dễ dàng muốn như thế?"

Vì sao lại dễ dàng có ý nghĩ bỏ đi như vậy?

"Dễ dàng?"

Cô lắc đầu, cảm giác trong lòng không cách nào hình dung.

Thất vọng? Tuyệt vọng?

Trái tim nguội lạnh?

Đáng nhẽ cô không muốn nói thêm gì, nhưng lúc này, nếu hỏi thì sẽ đơn giản hơn là im lặng.

"Anh luôn hỏi vì sao, vậy bây giờ em sẽ nói cho anh biết."

Cô lùi lại rất xa anh mới nói: "Ngày đính hôn, anh vì cô ta mà bỏ đi, sau đó anh nói với em, trong lòng anh không có cô ta, em tin anh. Nhưng có thật là trong lòng anh không có cô ta? Anh vẫn một mực quan tâm đến cô ta, chỉ là anh không cho em biết thôi."

"Ở Hương Cảng, vì cô ta mà một mình anh bỏ về, ngay cả một câu nói thật cũng không nói với em. Được, về sau em biết cũng là

vì sự sống chết của ông Trịnh, em sẽ thông cảm cho anh. Nhưng em không hiểu, giữa việc gạt em và sắp xếp cho ông Trịnh có mâu thuẫn gì?"

"Bảo..." Anh muốn giải thích, cô khoát tay không cho anh cơ hội nói.

"Anh nói em là vợ chưa cưới của anh?"

Cô cười lạnh lẽo. "Anh làm chuyện nên làm với nhà họ Trịnh, để em một mình ở đây, anh biết em giống gì không?"

"Mẹ nhờ Sơ Hàn gọi đến bảo em đi, dù là đứng cạnh anh không làm gì hết, chỉ cần khiến mọi người biết đến thân phận vợ chưa cưới của anh! Em không đi, em tưởng anh sẽ gọi em đi, chẳng qua anh có lẽ đã quên em rồi."

Cô nói đến đây, nhìn anh. "Còn cần em nói nữa không?"

Anh không nói, cô liền nói tiếp: "Trong hôn lễ, anh cảnh cáo Văn Hạo là có ý gì? Anh nhìn Sơ Hàn làm vậy, vì sao không ngăn cản?"

"Có phải anh... rất hi vọng cô ấy sẽ phá hỏng hôn lễ không?"

Nghe đến đó, anh cúi đầu.

Anh không hiểu, vì sao cô có thể hiểu lầm anh đến mức đó.

Tâm tình cô đã hoàn toàn bình tĩnh. "Em nói xong hết rồi, anh nghe rõ chưa?"

"Đều vì Tâm Du? Em cũng biết cô ấy đã kết hôn, cô ấy là sự uy

hiếp với em sao?"

"Uy hiếp?"

Anh dùng từ rất không ổn. "Mục Tư Viễn, anh vĩnh viễn không hiểu em muốn gì. Cho tới giờ anh chưa từng hiểu."

Cô thở dài. "Những ngày qua em đã nghĩ rất nhiều, rốt cuộc em mong muốn điều gì, chẳng những anh không hiểu mà em cũng không hiểu."

"Có lẽ, chúng ta nên yên tĩnh một mình, mới là cách tốt nhất."

Cô đi ra ngoài không quay đầu lại.

"Em đứng lại!"

Anh ở phía sau gọi cô, cô không để ý.

"Cố Bảo Bảo, em đứng lại!"

"Em không được đi!"

Anh kéo cô đi lên, ngang ngược ra lệnh: "Dù sao đi nữa, anh không cho phép em đi. Anh sẽ không để em đi."

"Anh buông em ra!"

Cố Bảo Bảo giãy dụa, khí lực của anh rất lớn, quyết tâm không cho cô đi, cô cuống cuồng dùng cả tay lẫn chân đá rồi đánh anh.

"Anh buông ra, buông ra..."

Anh cũng nóng nãy, tay giữ cằm cô, nhìn trừng trừng vào đôi mắt

cô: "Cố Bảo Bảo, anh nói rồi, cả đời này em đừng mong rời khỏi anh, anh nói lời giữ lời!"

"Biến thái..."

Cằm cô đau quá, trái tim cũng đau, nước mắt bắt đầu lã chã.

"Ba xấu!" Nhạc Nhạc trốn trong nhà bếp trông thấy thì siết chặt tay.

Ba xấu bắt nạt mẹ, bé phải dạy dỗ ba!

"Nhạc Nhạc!"

Hoan Hoan nằm lấy cánh tay em, thấp giọng nói: "Bây giờ chưa phải lúc dùng nắm đấm, em mau ra khóc thật to, biết không?"

Khóc to?

Được rồi, tuy bé không hiểu vì sao phải làm thế nhưng bé rất nghe lời anh trai!

"Oa!"

Bé xông ra ngoài, đặc biệt chạy đến chỗ cầu thang, nhìn hai người lớn giằng co rồi khóc toáng lên.

Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn nghe tiếng đều sửng sốt!

Cố Bảo Bảo không ngờ các con đã về, mà Mục Tư Viễn thì quên mất chúng đã về nhà.

"Ba, mẹ không cãi nhau!"

Bé gào lớn, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đỏ ửng, trông rất đáng thương.

Cố Bảo Bảo lập tức thoát khỏi anh, tiến tới ôm bé. "Bảo bối không khóc nữa, không khóc nữa..."

Cô cuống cuồng dụ dỗ, Mục Tư Viễn cũng muốn ôm bé nhưng bị Cố Bảo Bảo tức giận đẩy ra.

"Đang làm gì vậy hả?"

Thình lình một giọng nói khác vang lên.

Hoan Hoan không biết từ chỗ nào chạy ra, vui sướng lao ra cửa. "Ông nội!"

Mục Phong Minh đáp một tiếng, khom lưng bế bé lên, đi đến trước mặt bọn họ, hỏi lại: "Đang làm gì đây?"

Ánh mắt ông nhìn quần áo Cố Bảo Bảo và Mục Tư Viễn xộc xệch do vừa giằng co ban nãy, còn có khuôn mặt đầy nước của Nhạc Nhạc, hàng lông mày nhíu lại.

"Ba!"

Cố Bảo Bảo ôm Nhạc Nhạc đứng lên, lần này cô không giấu diếm nữa. "Con muốn cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc về nhà ở mấy ngày, Tư Viễn không đồng ý, cho nên bọn con có cãi vã mấy câu."

Ý của cô rất rõ ràng, hi vọng Mục Phong Minh làm chủ cho cô.

Mục Tư Viễn liền "hừ" một tiếng. "Bảo Bảo, anh sẽ không cho

em đi, em có nói với ông già cũng vô dụng."

Anh đi ra ngồi xuống sofa. Vị trí này rất tốt, dù đi từ góc nào ra cửa, anh đều có thể chặn lại.

Nhìn tình hình này, Mục Phong Minh còn không đoán ra được là xảy ra chuyện gì sao?

Kể từ lúc ông Trịnh gặp chuyện, Tư Viễn cả ngày ở nhà họ Trịnh, ông đã cảm thấy không ổn, xem chừng Bảo Bảo tức giận vì thế rồi.

"Như vậy đi." Ông nghĩ ngợi, lại nói: "Bảo Bảo, con cũng không cần về nhà mẹ, con đến ở cùng ba mấy ngày xem có được không?"

"Con nói không được!" Mục Tư Viễn lập tức phủ định.

Cố Bảo Bảo không để ý tới anh.

Cô chỉ cần đến ở với Mục Phong Minh mấy ngày, xin ông thông cảm, có lẽ cô sẽ rời đi dễ dàng hơn.

"Vâng ạ, vậy làm phiền ba rồi."

Cô gật đầu, nói với Hoan Hoan Nhạc Nhạc: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc, các con đi lên xe với ông nội trước nhé, mẹ đi thay quần áo rồi xuống ngay được không?"

Sự việc sao lại thành ra như vậy?

Hoan Hoan Nhạc Nhạc nhìn nhau, ý chúng là muốn ông nội đến khuyên ba mẹ không nên cãi nhau nữa thôi!

Vì sao mỗi lần ông nội đến, kết quả là chúng phải đến ở cùng ông vậy?

Haiz!

Nhìn Cố Bảo Bảo lên gác, Mục Phong Minh đưa bọn nhỏ ra ngoài, Mục Tư Viễn giận dữ: "Con không phải đã nói vợ con con không được đi đâu hết sao?"

"Con im miệng đi!"

Mục Phong Minh tức giận: "Con đã làm nhiều chuyện khiến Bảo Bảo khó chịu mà còn không biết hối hận!"

"Con đã làm gì chứ?"

Mục Tư Viễn oán hận. "Việc con làm, không phụ lòng cô ấy, trời đất chứng giám!"

"Phải, trời đất chứng giám con không phụ lòng con bé!"

Mục Phong Minh cười nhạo con trai. "Con không phụ lòng Bảo Bảo thật ư? Đừng trách ba không có nhắc nhở con, bây giờ hai ông bà thông gia còn chưa biết, nếu họ mà biết, xem họ có gả Bảo Bảo cho con không! Không biết cái gì hết!"

Mắng xong, Mục Phong Minh cũng khoái chí, không để ý đến anh nữa, dắt Hoan Hoan Nhạc Nhạc ra ngoài.

Cố Bảo Bảo đã thay xong quần áo đi xuống, cô đuổi theo bọn họ, không hề liếc mắt nhìn Mục Tư Viễn.

"Mẹ." Nhạc Nhạc ngẩng lên nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Không cần ba nữa sao?"

Bé rất không nỡ!

Cố Bảo Bảo xót xa, chuẩn bị tìm một lý do thì thấy Mục Tư Viễn đi đến ôm lấy eo cô.

Còn hai chân anh quỳ xuống bên chân cô.

"Bảo Bảo." Anh hạ quyết tâm, cho dù cô không muốn nghe, anh cũng phải giải thích. "Anh không để em đến chỗ chú Trịnh là vì anh không muốn để em bị cuốn vào chuyện của họ."

"Còn trong hôn lễ anh cảnh cáo Thân Văn Hạo là vì anh phát hiện anh ta thôn tính tài sản nhà họ Trịnh. Còn Sơ Hàn, nó là con người như thế, vì sao không để nó học được một bài học?"

Anh nói rất nhanh, chỉ sợ Cố Bảo Bảo không cho anh cơ hội nói.

Nói xong, anh lại đứng lên, ngưng mắt nhìn cô. "Nếu em thật sự muốn yên lặng, chỗ này để cho em, anh... đi!"

Anh nâng gương mặt cô lên, hôn vào trán cô, sau đó lấy xe phóng đi.

"Mẹ." Nhạc Nhạc lắc tay cô. "Ba đi rồi."

Bé nhìn ông nội, lại phát hiện ông nội hình như đang cười.

"Bảo Bảo à." Mục Phong Minh xoay đầu lại. "Chúng ta đi chứ?"

Đi?

Cố Bảo Bảo phục hồi tinh thần, lập tức gật đầu.

Nhưng mà Hoan Hoan lại nói: "Mẹ, đừng đi mà, chúng ta ở đây chờ ba về đi."

"Đúng." Nhạc Nhạc cũng gật đầu. "Chờ ba về, chờ ba về!"

Cái này...

Cố Bảo Bảo bị làm khó, bỗng thấy một chiếc xe đi đến.

Xe còn chưa dừng thì người trên xe đã nhảy xuống.

Người nọ chạy đến thật nhanh, vừa đẩy cánh cửa ra vừa hô: "Mục tiên sinh, cứu mạng, Mục tiên sinh, cứu mạng với!"

Đã xảy ra chuyện gì?

Cố Bảo Bảo vội chạy ra mở cửa, gương mặt người nọ trắng bệch nói với cô: "Mục phu nhân, xin cô mau cứu cô chủ và cậu nhà chúng tôi, du thuyền... du thuyền của họ... chìm rồi...!"

Chương 169: Anh yêu em

Cố Bảo Bảo quá sợ hãi. "Anh là..." Cô đã đoán ra được, nhưng thật khó mà tin nổi.

Người đến vội vội vàng vàng trả lời: "Mục phu nhân, tôi là quản gia của nhà họ Trịnh đây, cô đã gặp tôi..."

Cố Bảo Bảo nắm chặt lan can sắt của cánh cổng. "Ông nói... du thuyền mà hai người Văn Hạo ngồi đã chìm...?!"

Vẻ mặt người đến bi thương gật đầu. "Chúng tôi mới nhận được tin nói tối qua tín hiệu từ du thuyền đã bị mất, bây giờ mới xác định nó đã bị chìm... Bà chủ nhà tôi đã ngất khi nghe tin, bây giờ còn chưa tỉnh, tôi đành phải... đành phải đến tìm Mục tiên sinh cứu giúp!"

"Vậy ông đã cho người đi tìm chưa?"

"Vẫn đang tìm, nhưng... còn chưa có tin tức!"

"Ông đừng gấp gáp quá." Mục Phong Minh trầm giọng nói: "Ông theo tôi đến chỗ quản lý sự cố tàu hàng hải."

Ông ấy nhìn sang Cố Bảo Bảo: "Bảo Bảo, con gọi cho Tư Viễn, hai đứa thương lượng xem nên làm gì, ba đi xem tình hình trước."

Cố Bảo Bảo cảm kích nhìn ông, nghe lời gật đầu.

Cô biết ông làm vậy là có dụng ý muốn để Mục Tư Viễn và cô cùng đối mặt với vấn đề "Trịnh Tâm Du".

Dù kết quả ra sao, cô cũng phải cám ơn tâm ý của ông.

Đợi ông và quản gia Trịnh đi rồi, cô lập tức gọi cho Mục Tư Viễn.

Khi điện thoại gọi đi, cô lại nghe thấy tiếng chuông quen thuộc vang lên ở gần đây.

Đi men theo tiếng chuông ra ngoài, ra khỏi vườn hoa rồi rẽ trái, cô liền thấy cái người quen thuộc ấy đang đứng cạnh tường rào, mặt vô tội nhìn cô.

Cô chán nản, xoay người quay lại lối cũ.

"Bảo Bảo, Bảo Bảo!"

Anh mặt dày đuổi theo, ôm chặt lấy cô.

"Em đừng giận nữa có được không? Em nói đi, sau này anh cam đoan sẽ sửa!"

Giọng anh như một đứa bé làm sai đang đợi mẹ tha thứ.

Cố Bảo Bảo ra sức giãy thoát thì thấy sau cánh cửa phía bên kia có hai cái đầu nhỏ ló ra cười hì hì nhìn bên này.

Mặt cô đỏ lên, đẩy anh ra. "Anh vẫn trốn ở đây từ nãy giờ?"

Anh thận trọng gật đầu, lại lập tức giải thích: "Anh lo em... Anh đỗ xe dưới đó rồi đến đây. Anh..."

Anh nhìn cô, quyết không thể để cô đi.

Cố Bảo Bảo mặc kệ những việc này của anh. "Nếu anh đã đứng đây thì chắc những lời quản gia Trịnh nói anh đều đã nghe thấy?"

Anh nhìn cô, vẫn thận trọng gật đầu.

"Vậy thì tốt!"

Cô hừ một tiếng. "Em cũng không cần gọi cho anh nữa!"

Cô nói xong đi liền, đồng thời gọi: "Hoan Hoan Nhạc Nhạc, đi theo mẹ đến nhà bà ngoại được không?"

"Bà xã." Anh lại bắt đầu dính dai như đỉa. "Đừng đi mà."

Cô tức giận đẩy anh. "Anh còn đứng ỳ ra đây làm gì? Vừa rồi anh không nghe thấy sao? Du thuyền mà cô Trịnh đi đã chìm rồi, bây giờ còn chưa tìm thấy người đâu mà anh còn chưa đi xem?"

Anh im lặng một lúc mới nói: "Em bảo anh đi sao?"

Anh không hỏi còn tốt, Cố Bảo Bảo nghe xong lại càng tức giận không có chỗ nào phát tiết. "Anh hỏi em làm gì? Anh cần hỏi em nữa sao?"

"Bảo Bảo!"

Anh nắm tay cô, chân thành nhìn cô: "Trước đây anh không nói với em là do anh tưởng em không để tâm, thật không ngờ điều ấy lại làm em hiểu lầm."

Nói xong, anh lại lập tức cam đoan: "Về sau dù là chuyện gì, anh đều sẽ nói cho em biết trước, xin ý kiến của em."

Anh đã nói vậy, Cố Bảo Bảo ngược lại không biết nói gì để phản bác, đành phải im lặng.

Mục Tư Viễn nhìn nét mặt của cô, lại gần cửa ôm lấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc rồi cùng hai đứa ngồi xuống chiếc ghế dài trong vườn hoa.

"Ba." Hoan Hoan hỏi anh. "Có phải du thuyền mà cô Tâm Du đi đã chìm xuống biển không ạ?"

Mục Tư Viễn gật đầu. "Đúng thế."

Hoan Hoan nghe thế liền sốt ruột: "Vậy cô Tâm Du có biết bơi

không ạ? Cô liệu có bị sặc nước không ba?"

Bé còn nhỏ, còn chưa biết đến chết, trong trí nhớ chỉ biết đến mình từng bị sặc nước, cho nên mới hỏi vậy.

Mục Tư Viễn không trả lời ngay mà ngẩng lên nhìn Cố Bảo Bảo.

Cô vẫn đứng ở cửa vào, không nhìn bọn họ cũng không nói một lời.

Anh khẽ thở dài. "Ba cũng không biết, nhưng cô Tâm Du còn có chồng cô ở bên cạnh nên sẽ không sao đâu!"

Sắc mặt Cố Bảo Bảo dần trở nên trắng bệch.

Cô đang làm gì thế này?

Cô hoảng sợ tự hỏi, cô đang dùng tính mệnh của Văn Hạo và cô Trịnh để giận dỗi với anh đó ư?

Sao cô lại trở nên ích kỷ đáng sợ như thế?

Trong lòng cô phát lạnh, lập tức đi đến trước mặt ba cha con.

"Mục Tư Viễn." Cô cũng không kịp nói nhiều: "Mau lên, chúng ta đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc qua tiệm mỳ rồi sau đó lập tức đến chỗ quản lý sự cố tàu hàng hải."

Mục Tư Viễn bất động, chậm rãi nói: "Hay là không nên đi, thay vì để em hiểu lầm, anh thà mặc kệ tất cả."

"Anh...!"

Cô trừng mắt lên với anh, kéo tay hai đứa bé, xoay người đi thẳng.

Nhìn cô vội vội vàng vàng, Mục Tư Viễn cười vui vẻ.

Anh biết là dù nói ra sao, Bảo Bảo của anh cũng sẽ không lấy sự việc liên quan đến tính mạng người ra dọa dẫm anh!

"Ba ơi, ôm!"

Anh chạy đến ôm hai đứa, hôn lên má cô một cái rồi mới chạy nhanh đến chỗ đỗ xe.

"Anh...!"

Khốn kiếp!

Cố Bảo Bảo mắng rồi cũng đi theo anh.

Mục Phong Minh lo lắng nhìn màn hình ra đa, vùng biển lân cận đã tìm nhiều lần nhưng vẫn không phát hiện ra gì.

"Tiếp tục!" Ông trầm giọng phân phó.

Quản gia Trịnh vẫn nhìn không chớp mắt, e sợ sẽ bỏ sót gì đó.

Mục Phong Minh ngầm thở dài, không hiểu sao lại xảy ra chuyện như thế.

Ngày đầu tiên, du thuyền sẽ không đi được xa, nhưng sao lại không tìm ra gì cả?

Chăng lẽ, con thuyên đã chìm xuông biển thật rôi?

Nếu là vậy thì càng khiến người ta khó bề tưởng tượng, một chiếc du thuyền xa hoa thượng hạng sao có thể chìm?

"Quản gia Trịnh."

"Mục lão gia!"

Quản gia Trịnh lập tức xoay lại nhìn, chờ đợi sự phân phó của ông.

"Bà chủ của ông ở bệnh viện có ai chăm sóc chưa?"

"Có rồi!"

Quản gia Trịnh nhanh chóng trả lời. "Tôi đã nhờ một y tá chăm sóc bà ấy, nếu bà chủ tỉnh lại thì cô tá đó sẽ lập tức gọi điện đến."

Mục Phong Minh cau mày. "Y tá hình như không làm việc này, tôi..."

"Con đã cho người đến chăm sóc cô rồi!" Giọng Mục Tư Viễn truyền đến cắt ngang.

Ông quay ra thì thấy Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo cùng đi đến.

"Ba!" Cố Bảo Bảo hỏi. "Đã có tin tức gì chưa ạ?"

Mục Phong Minh lo lắng lắc đầu, lại nói: "Sự việc này rất lạ, ba làm thế nào cũng không nghĩ ra, nhưng người và thuyền đều chưa tìm được."

"Có điều các con cũng không cần lo, ba đã cho người tìm kiếm tỉ mỉ vùng biển lân cận, thời gian không lâu, du thuyền sẽ đi không quá xa, ba..."

Ông chưa nói xong thì một nhân viên phụ trách ở sự cố tàu hàng hải đi vào.

Sắc mặt Mục Phong Minh mừng rỡ: "Có phải đã có tin tức?"

Nhân viên đó gật đầu: "Đã tìm thấy rồi, tìm thấy rồi..."

Gánh nặng trong lòng Cố Bảo Bảo liền được buông lơi, cô chuẩn bị hỏi thì anh ta tiếp tục nói: "Đã tìm được một người, cô ấy đang được đưa về!"

"Tìm được một người?!"

Quản gia Trịnh sốt ruột hỏi: "Tìm được ai?"

Từ lúc đi vào sắc mặt người nhân viên đã không có chút vui mừng nào, giờ này càng lộ ra vẻ ngờ vực. "Người tìm được là nữ! Rất kỳ lạ, chúng tôi tìm thấy cô ta trên một đảo nhỏ không xa. Du thuyền và người đàn ông kia còn chưa tìm thấy!"

Quả thật có điều kỳ lạ!

Vì sao Văn Hạo và cô Trịnh lại không ở cùng nhau?

Cố Bảo Bảo nghi ngờ nhìn lại Mục Phong Minh thì thấy ông khoát tay, không truy cứu thêm chuyện này.

Ông nói: "Tìm được một người rồi thì sẽ tìm thấy người kia,

tiếp tục tìm!"

Người nhân viên gật đầu, xoay người ra ngoài.

Quản gia Trịnh thở ra. "Cám ơn trời đất, ông trời phù hộ, cô chủ nhà tôi không sao hết. Nếu không thì..."

Ông ta không kìm nén nổi, những giọt nước mắt già nua rớt xuống. "Bà chủ phải làm sao đây!"

Cố Bảo Bảo vỗ vai ông ta an ủi. "Đừng lo, chúng ta đến bến tàu đón cô ấy thôi!"

"Cám ơn cô, Mục phu nhân!"

Quản gia Trịnh gật đầu đi ra ngoài.

Mục Tư Viễn cũng đi theo ra, cô đỡ Mục Phong Minh cùng đến chờ ở bến tàu.

Khoảng một tiếng sau, du thuyền của bên sự cố tàu hàng hải xuất hiện trong tầm mắt.

Dưới ánh nắng mặt trời ban trưa, một cô gái được bọc quanh người bởi một cái chăn đỏ ngồi trên boong thuyền.

Đó chính là Trịnh Tâm Du!

Cô ta không có việc gì!

Cố Bảo Bảo lơ đãng trông thấy Mục Tư Viễn bên cạnh nhíu mày, môi mím lại như đang suy nghĩ chuyện lớn gì đó.

Không ai nói, cô cũng không lên tiếng hỏi, im lặng chờ đợi.

Một lát sau, con tàu cập bến, Trịnh Tâm Du được hai nhân viên đỡ xuống thuyền.

"Cô chủ!"

Quản gia Trịnh mau chóng chạy đến, Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo đi theo.

"Tâm Du, em thế nào? Không sao chứ?"

Nghe tiếng ân cần hỏi han của Mục Tư Viễn, cô ta nhìn anh, khóe môi nhếch lên thành nụ cười không có chút hơi ấm.

Ánh mắt cô ta đảo qua, dừng lại nhìn Cố Bảo Bảo rất lâu.

Cố Bảo Bảo cười gượng nhưng thật tâm rất lo lắng: "Cô Trịnh, cô ổn chứ?"

Trịnh Tâm Du nghe xong, ánh mắt nảy sinh sự biến hóa.

Không nói rõ ra được đó là cảm giác gì, châm biếm, thống khổ, độc địa hay là...

Hận?!

Cố Bảo Bảo kinh hãi.

Mục Tư Viễn cũng phát hiện ra bất thường, chắn trước mặt Cố Bảo Bảo: "Tâm Du, em có chỗ nào không được thoải mái à?"

Trịnh Tâm Du mới thu ánh mắt lại, nụ cười trên mặt phát lạnh.

Cô ta không để ý đến câu hỏi của Mục Tư Viễn, dựa vào quản gia đi về phía trước.

Nhìn cô ta đi xa dần, Cố Bảo Bảo vẫn không nhịn được hỏi: "Cô Trịnh... Văn... Văn Hạo, không có ở cùng cô ư?"

Ban đầu cô muốn hỏi kỹ hơn, nhưng ánh mắt Trịnh Tâm Du thật sự khiến cô gặp áp lực.

Đó là một câu hỏi đơn giản, thật ra cô cũng không nghĩ rằng Trịnh Tâm Du sẽ trả lời.

Nhưng cô ta đứng lại, quay đầu ra sau.

Ánh mắt cô ta vẫn rất phức tạp khó hiểu, giống như mang theo hàng trăm mũi tên độc đâm xuyên qua người Cố Bảo Bảo.

Sau đó, cô ta nhẹ nhàng thốt ra từng lời lập tức đem Cố Bảo Bảo như vào chỗ chết.

"Thân Văn Hạo, là chồng tôi! Cho dù chết, cũng là chồng tôi! Không đến lượt cô quan tâm!"

Cố Bảo Bảo ngơ ngác nhìn cô ta đi, không nói ra được một câu.

"Bảo Bảo!"

Nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, Mục Tư Viễn biết cô lo lắng, ôm lấy cô. "Đừng lo. Bọn họ có thể đã lạc nhau, nếu đã tìm được Tâm Du thì Thân Văn Hạo cũng sẽ không sao."

Cố Bảo Bảo không nói một lời, thoát ra khỏi ngực anh, lẳng lặng ngồi xuống một bên.

Văn Hạo, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô hô lớn trong lòng, tại sao lại xảy ra chuyện như thế?

Vì sao?

Nhân viên trong sự cố tàu hàng hải nói, nhiều năm qua, khách đến du lịch chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Vì sao đến ngày trăng mật thứ hai của hai người lại xảy ra chuyện?

Đây là do thiên tai hay do...

Nghĩ tới đây, cô rùng mình, không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhưng, một tiếng, hai tiếng rồi ba tiếng trôi qua...

Cho đến khi bầu trời tối đen...

Vẫn không có tin tức của Thân Văn Hạo.

Cô muốn tiếp tục chờ, Mục Tư Viễn nhất định không cho.

"Bảo Bảo, về cùng anh. Anh sẽ cho người coi chừng chỗ này, có tin tức em sẽ lập tức biết ngay!"

Cô quật cường lắc đầu, vẫn nhìn ngọn hải đăng phía xa.

Mục Tư Viễn đành chịu, đành phải ngồi xuống cạnh cô, cùng cô chờ đợi.

Đến mười hai giờ khuya, nhân viên phụ trách tìm kiếm cũng quay

lại nhưng không mang tin tức tốt lành về.

Cố Bảo Bảo sốt ruột, hô lớn với bọn họ: "Các anh tiếp tục tìm đi, đừng buông tha như thế. Đêm tối lạnh thế này, nếu anh ấy ngất xỉu ở đâu đó sẽ bị đông lạnh mất!"

Người nhân viên bất đắc dĩ nhìn cô: "Cô Cố, chúng tôi đã tìm kiếm mấy hòn đảo nhỏ xung quanh rồi, nếu anh ta thật sự ngất xỉu ở đó thì chúng tôi mới tìm được anh ta!"

Ngược lại, nếu anh ta chìm xuống biển, vậy thì...

Như thế tìm sau với trước có gì khác nhau?

Thiếu ô xi một thời gian dài, tỷ lệ sống sót của anh ta còn bao nhiêu?

"Không, không..."

Nghĩ đến hậu quả đáng sợ ấy, cô cố không để rơi nước mắt.

"Xin các anh, các anh hãy đi tìm anh ấy đi có được không?"

Cô hết lời van xin. "Xin các anh, cầu xin các anh..."

"Bảo Bảo!"

Mục Tư Viễn đau lòng ôm lấy cô. "Em bình tĩnh lại, bình tĩnh lại nào..."

Anh ra hiệu cho nhân viên về trước.

Bọn họ tìm kiếm từ sáng cho đến tận lúc này, nhất định rất mệt

mỏi.

Thấy bọn họ dần đi khỏi, Cố Bảo Bảo tuyệt vọng, cô quay ra phía biển cả mênh mông hét lên: "Văn Hạo, Văn Hạo..."

Anh sẽ không sao hết đúng không?

Anh đã nói, anh đồng ý với cô, sẽ vĩnh viễn bảo vệ hạnh phúc của cô!

Tại sao anh có thể biến mất?

"Bảo Bảo, em đừng như vậy." Mục Tư Viễn lau nước mắt cho cô. "Em đừng vậy mà có được không? Anh ta nhất định sẽ không sao!"

Cố Bảo Bảo ngẩng đầu, đôi mắt mông lung đẫm lệ nhìn anh. "Làm sao anh biết? Làm sao anh biết?"

Cô quá nóng nảy, lời an ủi của anh cô cũng tin, hơn thế còn muốn truy tìm căn nguyên.

Mục Tư Viễn nghẹn lời.

Nhưng nhìn dáng vẻ này của cô, không có được đáp án thì sao cô có thể yên tâm?

Anh buộc phải bịa ra lý do nghe vào có thể tin: "Em nghĩ xem! Tâm Du là vợ anh ta, nhưng cô ấy lại không nóng vội chút nào có phải không? Nhất định anh ta đang chơi trốn tìm với Tâm Du, cho nên Tâm Du mới không vội, em nói có đúng không?"

Cố Bảo Bảo kinh ngạc ngẩn ra.

Bỗng, cô đẩy anh ra thật xa.

"Mục Tư Viễn!"

Cô lớn tiếng mắng. "Anh là đồ ngốc ư? Anh bị ngớ ngẩn sao? Chẳng lẽ anh không biết? Vì sao Văn Hạo lại kết hôn với cô Trịnh, chẳng lẽ anh không biết?"

Cô nói mà nước mắt càng tuôn ra mãnh liệt.

Trong lòng cô, sự áy náy và tự trách đã sắp giày vò cô đến chết.

Mục Tư Viễn cũng ngây dại. "Anh biết cái gì?"

Anh nắm lấy bả vai cô: "Bảo Bảo, anh phải biết cái gì? Có phải là có chuyện gì mà anh không biết đúng khôn?"

"Đúng, đúng!"

Cô hét lớn, muốn giảm bớt sự áy náy trong lòng. "Anh gì cũng không biết, anh là tên ngu ngốc. Anh không biết cái gì là yêu, anh cũng khong biết cái gì là trả giá, anh bảo em phải làm sao? Làm sao bây giờ? Tất cả, tất cả đều là do em, là do em!"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Anh cuống cuồng.

"Em nói cho anh biết, em sẽ nói hết cho anh biết. Văn Hạo vì em mới lấy cô ta, là vì em!"

Cả người Mục Tư Viễn cứng đờ.

Anh dường như đã ý thức về điều đó nhưng anh chưa từng nghĩ đến.

Hóa ra chân tướng câu chuyện thường sẽ là điều mà bạn chưa từng nghĩ đến.

"Vì sao?"

Anh giận dữ hỏi. "Tại sao Thân Văn Hạo lại làm thế vì em?"

Nói đi, nói hết ra đi, cô thật sự rất vất vả.

Trên lưng mang theo quá nhiều tình yêu, cho tới giờ, cô thật sự không vác nổi nữa.

"Anh ấy không muốn cô Trịnh ngăn cản em và anh, anh ấy không muốn cô Trịnh tiếp tục làm tổn thương em, cho nên anh ấy thỏa mãn nguyện vọng của cô ta, cho nên anh ấy mới lấy cô ta. Anh rõ ràng chưa? Anh hiểu chưa?"

Rõ ràng? Hiểu?

Anh hiể, anh hiểu, người ta đều nói, tình yêu chân chính là muốn người mình yêu thật sự hạnh phúc.

Nhưng anh chưa bao giờ tin là sẽ có người làm vậy!

Bởi vì anh tự hỏi lòng, anh hoàn toàn không cách nào làm được.

Nếu anh có thể làm được, sao anh lại đoạt cô từ Công Tôn Diệp?

"Bảo Bảo... Có phải... em... gạt anh..." Anh nói, giọng điệu thật mệt mỏi.

Anh đứng dậy, muốn tìm một nơi yên tĩnh, nhưng bước chân anh... lại không ổn định.

Còn cô đứng trước mặt anh, đã sớm khóc sưng hai mắt.

Anh yêu cô, đúng không?

Anh yêu cô!

Nhưng anh vì sao luôn khiến cô thương tâm đau khổ?

Anh thật sự... yêu cô sao?

"Bảo Bảo..."

Anh lo sợ gọi tên cô, Cố Bảo Bảo không để ý đến.

"Bảo Bảo..."

Anh lại gọi, liên tục gọi, Cố Bảo Bảo rốt cuộc ngẩng lên nhìn anh.

Anh bỗng ôm chặt lấy cô: "Bảo Bảo, anh yêu em, em không được hoài nghi anh, không được!"

Nói xong, anh đứng dậy, chạy ra phía con tàu.

Cô vội vã hỏi: "Anh đi đâu đấy?"

Anh không trả lời ngay, mãi đến khi nhảy lên tàu, kéo động cơ, anh mới nói: "Anh đi tìm anh ta, anh nhất định phải tìm được anh ta, anh không muốn nợ anh ta!"

@zyan: có ngoại truyện nhưng tạm thời mình chưa làm, hiện tại mình chỉ làm hết các chương chính thôi nhé :)

Chương 170: Phải và không phải

Cố Bảo Bảo lập tức nhanh chóng leo lên du thuyền.

"Em đi với anh!"

Cô nắm chắc lấy tay vịn, tỏ ý không cho phép anh không đồng ý.

Tuy nhiên cô thật sự không biết rằng Mục Tư Viễn hiểu rõ tâm tư của cô. Anh không nói gì cả, khởi động du thuyền.

Có quyết tâm là một chuyện, đến khi ra biển lớn, cô mới biết không có kinh nghiệm và kiến thức chuyên môn mà muốn tìm người trên biển là chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng nhìn dáng vẻ Mục Tư Viễn như rất có kinh nghiệm vậy!

Chẳng những xác định phương hướng không chút do dự mà tấm bản đồ vùng biển cũng không làm khó được anh!

Cô thấy kỳ lạ: "Sao anh lại biết nhìn ra đa?"

Anh nhìn cô không nói, ký ức thì quay về mùa đông giá rét năm năm trước.

Chỉ ngẩn ra trong chốc lát, anh lại hồi phục tinh thần.

Chuyện đã qua anh không còn muốn nhắc tới.

Với lại bây giờ không phải cô đã ở bên cạnh anh rồi sao?

"Anh từng học qua." Anh trả lời ngắn gọn.

Cô nghe thế càng thấy lạ lùng.

Bọn họ lớn lên cùng nhau, sau đó cô còn làm thư kí cho anh một thời gian, sao cô lại không biết anh có học về "đi biển" nhỉ?

Huống hồ, dáng vẻ này của anh không giống như chỉ học qua không thôi!

Nếu anh đã từng học, lại cộng thêm thực tiễn nữa thì chỉ có thể là chuyện xảy ra năm năm trước lúc cô còn ở Mỹ.

Trong lòng cô bất chợt nghĩ đến điều gì đó, nhưng cô lại nhanh chóng lắc đầu.

Gì thế này, làm sao có thể chứ?

Quả là dạo gần đây cô rất hay suy nghĩ lung tung.

Cô vội vàng quay đầu đi, nhìn ra mặt biển mênh mông.

Bầu không khí trong phòng điều khiển nhất thời trầm xuống, anh mím môi, khẽ thở dài: "Trước kia anh từng đi tìm người trên biển, thời gian cũng không ngắn cho nên anh đại khái biết phải làm gì."

Tim cô tức khắc nhảy lỡ nửa nhịp.

Nhưng cô không nói chuyện, trong đầu tự nhủ, người anh quen biết rất nhiều, mình đừng có nghĩ đến những thứ không thể nào xảy ra đó.

Anh lại nói tiếp: "Em không muốn biết, người mà anh tìm khi đó là ai à?"

Cô vội vàng lắc đầu: "Em không cần biết, anh thích tìm ai thì tìm người đó."

Khóe môi anh vòng lên nụ cười vui vẻ vừa yêu thương vừa bất đắc dĩ. "Em đúng là không có lương tâm, anh tìm em trên biển suốt một tháng, em lại lặng lẽ trốn ở Mỹ, hại anh lo lắng."

Như có được đáp án mình muốn có nhất, cô ngơ ngác quay ra nhìn anh, rất lâu không thể tiêu hóa nổi điều anh vừa nói.

Mãi sau cô mới hỏi: "Anh tìm em? Vì sao chứ?"

Năm năm trước, không phải bọn họ đã nói, sau khi sinh ra đứa bé thì "giao hàng nhận tiền" xong rồi ư?

Mục Tư Viễn lái thuyền sang một hướng, mở tất cả đèn trên thuyền mới tiếp tục nói: "Khi đó anh nhận được một tin tức nói em đi bằng thuyền, nhưng con thuyền đó là thuyền chuyên chở dân nhập cư trái phép, do không tu sửa nhiều năm nên vừa ra khỏi bến tàu đã chìm..."

Nhớ lại tình cảnh lúc ấy, ký ức trong anh còn rất mới mẻ.

Bởi vì nỗi đau mãi mãi mất cô đã in sâu trong tim anh.

Đôi lúc, anh cũng không hiểu bản thân mình, rõ ràng luôn quan tâm đến cô nhưng lúc nào cũng kìm nén không được nghĩ đến.

Đến khi anh nghe được tin tức từ trợ lý, anh thật sự vừa gấp vừa

hoảng hốt, đau lòng đến cùng cực.

Anh không hề tin vào tin tức ấy, cho dù sau đó tìm kiếm hơn nữa năm vẫn không có bất cứ manh mối gì, anh vẫn không tin. Cho đến khi không thể không tin được nữa.

"Anh..."

Cô không dám nhìn anh. "Anh thật sự đã đi tìm em?"

Là nghi ngờ nhưng cũng là khẳng định.

Khi đó anh còn chưa biết đến sự tồn tại của Nhạc Nhạc, do vậy chỉ có thể là tìm cô.

"Không phải chúng ta đã nói rõ sao, sinh thằng bé ra, em sẽ đi, vì sao anh còn muốn tìm em?"

Anh nhìn cô. "Bảo Bảo, nói em sẽ đi cũng không có nghĩa anh không để tâm đến sự sống chết của em. Khi đó cho dù em xa rời anh, anh cũng hi vọng em được sống tốt."

Anh cười tự giễu xong ra vẻ căm hận lườm cô một cái: "Ngược lại em sống rất tốt, lại có thể gạt anh đưa Nhạc Nhạc theo sống bên đó năm năm!"

"Em..."

Cô không biết trả lời ra sao, chỉ thấy trong lòng như hiểu được chút xíu gì đó.

-- cho dù em xa rời anh, anh cũng hi vọng em được sống tốt --

Khoảng thời gian này anh làm tất cả mọi việc, có phải anh cũng ôm thái độ đó với Trịnh Tâm Du?

Điện thoại trong túi cô rung lên mấy cái báo tin nhắn.

Di động cô chỉ rung chứ không kêu chuông, Mục Tư Viễn dồn nửa tâm tư lên mặt biển nên không chú ý cô lấy điện thoại ra xem.

Tin nhắn do một số lạ gửi đến!

Cô mở tin nhắn:

-- Bảo Bảo, ra chỗ nào không ai biết, anh lập tức gọi cho em, Văn Hạo --

Lời văn rất vội vã khiến Cố Bảo Bảo run sợ kinh hãi.

Cô đứng bật dậy, kìm nén cảm xúc, nói với Mục Tư Viễn: "Em vào toilet."

Mục Tư Viễn gật đầu, chỉ cho cô toilet ở đâu.

Cô liền vội vàng chạy đi.

Vừa vào toilet, điện thoại lại rung lên lần nữa, là cái số lạ kia.

"Alo, có phải Văn Hạo đó không?"

Cô vội hỏi, vừa trông đợi vừa khẩn trương.

"Anh đây!"

Bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc người cô mới bình tĩnh

lại.

"Văn Hạo, anh đang ở đâu?"

Cô hỏi, lo lắng trong lòng biến thành nghi hoặc.

Nghe giọng anh thì dường như anh không bị sao hết, hơn nữa còn không tỏ ra sốt ruột, đó là vì sao?

"Bảo Bảo, em nghe anh nói này!"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, dùng thứ giọng điệu rất kỳ lạ, dứt khoát nói: "Đây là lần cuối cùng anh gọi cho em! Mỗi câu mỗi từ anh nói, em nhất định phải nhớ kỹ."

Cố Bảo Bảo không nói nên lời, chỉ ngơ ngác nghe anh nói.

"Thân Văn Hạo sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, biến mất vào ngày thứ hai sau khi kết hôn với Trịnh Tâm Du, chết do tai nạn trên du thuyền! Từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ xuất hiện nữa."

"Nhưng Bảo Bảo à, em yên tâm. Trịnh Tâm Du sẽ không còn khả năng làm hại em nữa. Về sau em nhớ phải giữ gìn sức khỏe, biết không?"

"Văn Hạo." Cô phục hồi tinh thần, vẫn không rõ: "Anh đang nói gì thế? Em không hiểu."

"Em không cần phải hiểu!"

Anh cắt ngang lời cô. "Em chỉ cần nhớ những gì anh vừa nói, còn nữa, chuyện này không được nói cho bất cứ ai."

Nói đến đây cũng coi như đã giao phó rõ ràng với cô, Thân Văn Hạo thấy mình nên cúp máy.

Nhưng nghĩ đến việc từ nay về sau không còn được gặp cô nữa, trong lòng anh vẫn rất do dự và không muốn.

Vậy nhưng còn cách nào khác?

Những gì anh làm cho Bảo Bảo, chỉ có những điều như thế!

Hỏi anh, nếu đã kết hôn, vì sao không thể chung sống suốt đời với Trịnh Tâm Du mà lại muốn bày ra một bố cục như thế?

Xin lỗi vì anh không thể!

Anh không thể làm cái việc chung chăn chung gối với người phụ nữ khác mà trong lòng vẫn còn hình bóng cô.

Xin lỗi vì anh không thể!

"Bảo Bảo, em phải bảo trọng!"

Rốt cục, anh vẫn quyết định cúp máy: "Em không cần lo cho anh, anh sẽ sống thật tốt, tạm biệt!"

Vĩnh biệt, người anh yêu nhất!

" Văn Hạo Văn Hạo..."

Cô không tin, anh lại cứ biến mất như vậy.

Anh muốn đi đâu?

Giấu họ giấu tên, trốn trong một góc của thế giới?

Anh sẽ phải sống thế nào, còn có thể vui sướng và hạnh phúc sao?

"Văn Hạo, Văn Hạo."

Không còn nghe tiếng anh nữa, trả lời cô chỉ là những tràng âm thanh tút tút.

***

Cô và Mục Tư Viễn đã tìm kiếm trên biển cả đêm.

Xác thực thì Mục Tư Viễn đã tìm cả đêm.

Còn cô chỉ ngồi đờ ra trên boong thuyền.

Từ từ tỉnh táo, cô mới hiểu ý nghĩa trong những lời Văn Hạo nói.

Anh đã lập ra toàn bộ kế hoạch, cho nên trong hôn lễ Tư Viễn phát hiện ra đầu mối mới chất vấn anh.

Nhưng ai có thể ngờ, kế hoạch của anh lại tàn nhẫn với nhà họ Trịnh như thế?

Ngày thứ hai, nhân viên cứu hộ trên biển đã tìm được chiếc du thuyền mà hai người họ lái đi hưởng trăng mật.

Con thuyền bị phá hủy, người ta nói do mạch điện trong nhà bếp bốc cháy dẫn đến chìm thuyền.

Bọn họ tìm xung quanh khu vực du thuyền chìm hết ba ngày cũng không tìm ra Thân Văn Hạo.

Mục Tư Viễn cảm thấy rất khó hiểu vì tâm tình của cô như đã bình tĩnh lại. Cô không còn nhắc đến việc Thân Văn Hạo đang ở đâu nữa.

Càng khiến người ta khó hiểu hơn là phản ứng của Trịnh Tâm Du cũng rất bình tĩnh.

Chồng cô ta mất tích, cô ta không hề đến trung tâm cứu hộ cứu nạn mà chỉ chăm sóc bà Trịnh tỉnh lại sau khi ngất xỉu.

"Bảo Bảo?"

Giọng Mục Tư Viễn từ bên ngoài phòng ngủ truyền đến, Cố Bảo Bảo lấy lại tinh thần, ánh mắt từ cửa sổ chuyển ra cửa.

Thấy cô, tim anh như được nới lỏng, bước nhanh đến.

Mấy ngày qua cô rất yên tĩnh, tuy không nói đến chuyện muốn đi nhưng trạng thái tinh thần luôn không được tốt.

Anh mỉm cười ngồi xuống bên cạnh, vuốt ve gò má cô. "Xuống ăn cơm được không em? Anh đã bảo người giúp việc làm món mà em thích nhất."

Cô lẳng lặng nhìn anh, lắc đầu: "Em không ăn nổi."

Không phải cô cố ý cự tuyệt mà là cô thật sự không ăn nổi.

Hôm qua, cô vô tình nghe được anh nói chuyện với trợ lý về chuyện Văn Hạo đã sớm đem toàn bộ số tiền của nhà họ Trịnh đầu tư vào một dự án nào đó.

Nhưng bây giờ người phụ trách dự án đó đã bỏ chạy.

Cô biết Văn Hạo nhất định cố ý, đây cũng là một phần trong kế hoạch của anh ấy.

Anh ấy đang bảo vệ cô, cũng đang trừng trị Trịnh Tâm Du.

Dù thế nào, anh ấy cũng vì cô, nhưng sao cô lại thấy cách làm của Văn Hạo có hơi quá tàn nhẫn?

Ý nghĩ này bỗng nảy ra, cô lại thấy mình giống như được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Lần này, cô thật sự không phân biệt được đâu vào đâu nữa.

"Bảo Bảo." Anh vuốt lên nếp nhăn trên mi tâm cô. "Em đang nghĩ gì, lo lắng điều gì vậy? Vì sao không nói với anh?"

Nói cho anh biết?

Cô hoảng sợ. Không phải cô không nói mà là cô không thể nói.

"Anh đi ăn cơm đi, đừng chờ em."

Cô lại lắc đầu. "Lúc nào em muốn ăn sẽ tự đi. Anh bận lắm mà, thật sự không cần chú ý đến em đâu."

Nghe cô nói, Mục Tư Viễn trừ lo lắng ra thì cũng chỉ có lo lắng.

Cửa phòng bị gõ nhẹ, người giúp việc nói: "Thiếu gia, cô Hai đến, còn dẫn theo cả khách nữa, bọn họ nói muốn tìm thiếu phu nhân!"

Anh nhíu mày, bây giờ trạng thái tinh thần của Bảo Bảo không

tốt, Sơ Hàn còn tới làm loạn gì nữa đây?

Anh định từ chối nhưng lại nghĩ đến chuyện xảy ra trước đó nên hỏi trước: "Bảo Bảo, em có muốn gặp Sơ Hàn không?"

Cố Bảo Bảo mỉm cười. "Em không ốm, cũng không có chỗ nào không tiện gặp người khác, sao lại không gặp?"

Thấy nụ cười của cô, anh sững ra rồi cũng cười: "Vậy được rồi. Nhưng anh cũng phải ở đây, nếu nó lại bắt nạt em, anh sẽ đuổi nó đi."

Nụ cười trên mặt Cố Bảo Bảo càng đậm: "Không đâu, anh yên tâm đi."

Thấy anh có vẻ vẫn không muốn đi, cô buộc phải vỗ tay anh: "Anh đi ăn cơm trước đi, em nói chuyện với bọn họ xong sẽ xuống ăn cơm với anh."

"Thật chứ?"

Nghe cô chịu ăn cơm, trên gương mặt anh liền hiện ra nụ cười vui vẻ như trẻ con.

"Thật mà!" Cô cam đoan.

Mục Tư Viễn lúc này mới rời khỏi phòng ngủ, xuống dưới nhà thì thấy người Sơ Hàn đưa đến lại là Tuế Tuế!

Anh không khỏi bực mình: "Tuế Tuế, cô lại tới tìm Bảo Bảo làm gì?"

Mỗi lần Bảo Bảo gặp cô ta thì suy nghĩ lại xảy ra ba động, nhất

định do cô ta tác quái!

Tuế Tuế không thèm để ý đến anh, làm mặt quỷ rồi thùng thùng theo Mục Sơ Hàn đi lên tầng.

Cửa bị đẩy ra, Cố Bảo Bảo vừa nhìn đã thấy vành mắt đỏ hồng của Mục Sơ Hàn, cô ấy thấy cô cũng lớn tiếng khóc: "Cố Bảo Bảo..."

Lời nói tắc nghẹn trong cổ họng, cô ấy bước đến ôm chặt Cố Bảo Bảo.

Cảm nhận được cơ thể run rẩy của cô ấy, trong lòng Cố Bảo Bảo thật khó chịu.

Cô ấy nhất định đã biết chuyện của Văn Hạo rồi.

Mất tích trên biển có ý nghĩa thế nào, tất cả mọi người đều hiểu.

"Sơ Hàn..."

Nhưng vào lúc này cô phải nói lời an ủi thế nào?

Cô biết rõ, Văn Hạo hoàn toàn bình an vô sự!

"Bảo Bảo..."

Mục Sơ Hàn chảy nước mắt. "Sớm biết như vậy... sớm biết như vậy, em..."

Cô ấy nói không nên lời.

Sớm biết vậy thì thế nào?

Cô ấy giờ đã tự hiểu, bản thân mình trong lòng Thân Văn Hạo không hề có sức nặng, không thể thay đổi bất cứ chuyện gì!

Cô ấy chỉ thở dài nặng nề. "Cố Bảo Bảo, em thật sự rất buồn."

"Đừng vậy mà Sơ Hàn."

Cố Bảo Bảo vỗ vai cô ấy, không nói được mấy từ.

Tuế Tuế bĩu môi. "Chuyện này thật khó tin, bọn họ rời bến mà lại xảy ra chuyện như thế!"

Mục Sơ Hàn oán hận giậm chân: "Đều do Trịnh Tâm Du ghê tởm đó, nếu cô ta không nói muốn đi biển hưởng tuần trăng mật thì sao lại xảy ra chuyện như thế?"

Không ai tiếp lời cô ấy, Cố Bảo Bảo là do không biết nói gì, còn Tuế Tuế thì cảm thấy chuyện này không thể trách Trịnh Tâm Du.

"Mục Sơ Hàn." Tuế Tuế nói: "Cô đến đây chẳng lẽ là để nói điều này với chị Bảo Bảo thôi à?"

Cố Bảo Bảo nghi hoặc nhìn Mục Sơ Hàn, chẳng nhẽ cô ấy đến còn có việc khác?

Cô ấy gật đầu. "Cố Bảo Bảo, hôm nay em đến để nói lời tạm biệt với chị."

"Nói lời tạm biệt?"

"Phải. Em sẽ đi Anh. Ba em cho em vào học ở trường Giáo Hội 2

năm, em mới có học ba tháng thôi!"

Cố Bảo Bảo nở nụ cười.

Cô thật không ngờ là cô ấy lại ngoan ngoãn quay về trường Giáo Hội, càng không ngờ là cô ấy sẽ đến nói lời tạm biệt với cô.

"Sơ Hàn!"

Cô cầm chặt tay Mục Sơ Hàn: "Em phải giữ gìn sức khỏe! Chị tin là nhất định sẽ có một người đàn ông ưu tú yêu em sâu đậm!"

"Cám ơn chị!"

Mục Sơ Hàn chân thành nói, nhẹ nhàng ôm lấy cô. "Chị cũng phải giữ gìn sức khỏe, đến khi nào anh chị tổ chức hôn lễ, em nhất định sẽ về!"

Cô ấy nhẹ nhàng nói sát bên tai Cố Bảo Bảo: "Chị dâu, em chúc chị hạnh phúc!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, cười vui vẻ. "Cám ơn em, em chồng!"

Hai người bèn nhìn nhau cười, Mục Sơ Hàn nắm chặt tay cô, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Cô ấy còn phải đi tạm biệt anh trai, Cố Bảo Bảo và Tuế Tuế không đi theo.

"Cô đại tiểu thư này thật ra đã thay đổi không ít đó!"

Tuế Tuế ngồi xuống sofa, nhìn sát vào mặt Cố Bảo Bảo. "Sao trông chị không vui vẻ chút nào vậy?"

Cô ấy khó hiểu: "Chẳng lẽ chị muốn rời khỏi Mục Tư Viễn, anh ta không có tự kiểm điểm sai lầm của mình sao?"

Cố Bảo Bảo thấy buồn cười: "Tuế Tuế, em có ý gì thế? Lẽ nào trước đó em ủng hộ chị đi là vì thăm dò thái độ của anh ấy à?"

"Cũng coi là vậy!"

Tuế Tuế nhìn cô. "Chị không biết đâu, em đã nói chuyện với Công Tôn Diệp rồi, anh ấy lại mắng em một trận chứ!"

"Vì sao?" Cố Bảo Bảo cũng thấy lạ.

Tuế Tuế hầm hừ. "Cái tên ngốc kia nói gì mà chị không thể rời khỏi Mục Tư Viễn, lúc này mà xúc động nhất thời thì sẽ hại chị chịu khổ!"

Cố Bảo Bảo cúi đầu xuống không nói gì.

Tuế Tuế thở dài. "Xem phản ứng của chị thì cũng biết là anh ấy nói không sai! Thật ra, chị Bảo Bảo à, rốt cuộc chị đã có quyết định chưa vậy?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, đứng lên đi qua đi lại.

"Tuế Tuế." Cô cười gượng. "Bây giờ chị chẳng còn tâm tư nào để nghĩ đến chuyện đó nữa."

Chỉ cần nghĩ đến Văn Hạo làm tất cả mọi chuyện, tim cô như có tảng đá lớn đè lên, sâu trong đáy lòng càng mù mờ.

"Chị Bảo Bảo, chị làm sao vậy?"

Tuế Tuế rốt cục phát hiện ra điều bất thường ở cô.

Trước đây khi bọn họ nhắc đến Mục Tư Viễn, tuy cô có chán nản thương tâm nhưng trong mắt luôn toát ra sự không muốn.

Vậy mà hôm nay, cô ấy nhìn thấy lại là sự đấu tranh và thống khổ!

"Chị Bảo Bảo, rốt cuộc chị bị làm sao rồi?" Cô ấy truy hỏi.

Chương 171: Không thể buông tha

Cố Bảo Bảo nhìn cô ấy, cúi xuống lại ngẩng lên, răng cắn vào môi, cô có nên nói không?

Cô thật sự rất muốn tìm ai đó để chia sẻ, mà Tuế Tuế là người bạn duy nhất cô có thể tâm sự.

"Tuế Tuế." Cô nghĩ rồi nói, "Trên thế giới này liệu có một người đàn ông nào vì bảo vệ người mình yêu mà làm tổn thương sâu sắc đến người khác không?"

Một câu hỏi ngắn gọn, cô đã bỏ đi những điều không cần thiết nhưng nhưng có lẽ đã đoán ra được phần nào.

Nhưng cô ấy không hỏi gì cả, chỉ nói: "Tất nhiên là có."

"Vậy đó có phải sai không? Dù lấy danh nghĩa là yêu nhưng nó cũng là sai lầm mà phải không?"

Tuế Tuế cười, "Chị Bảo Bảo, được yêu thì có lỗi gì?"

Cô ấy cầm tay Cố Bảo Bảo: "Anh ta làm những chuyện đó đều

do tính cách anh ta quyết định! Chị nghĩ xem, tình yêu có rất nhiều cách khác nhau, tình yêu của chị với Mục Tư Viễn là cố chấp, tình yêu của Công Tôn Diệp với chị lại là yên lặng, dù người đàn ông ấy có làm ra chuyện gì, người được yêu không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào cả, lại càng không nên cảm thấy hổ thẹn! Chị hiểu chưa?"

"Không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm nào?"

Cố Bảo Bảo nửa tin nửa ngờ.

Tuế Tuế ung dung gật đầu, "Chị Bảo Bảo, chị hãy nghe em nói. Tất cả những điều chị nhận được đến hôm nay đều là thứ chị đáng có. Cho nên, dù xảy ra chuyện gì, chị cũng không thể tùy tiện vứt bỏ chúng!"

Thái độ của cô ấy có phải thay đổi quá nhanh không?

Cô ấy đã nghe Công Tôn Diệp nói những chuyện trước kia, cô ấy thật sự thấy Cố Bảo Bảo đã phải sống không dễ dàng chút nào.

Đổi lại là cô ấy, cô ấy có làm được không?

Cô ấy không dám nghĩ.

"Không thể tùy tiện vứt bỏ?!"

Cố Bảo Bảo lặp lại, nước mắt bất giác lăn xuống.

"Đúng thế!"

Tuế Tuế vỗ vai cô: "Có lẽ chị có thể cho anh ta thêm một cơ hội!"

Tiễn Sơ Hàn và Tuế Tuế đi, Cố Bảo Bảo vẫn đứng trên bậc thềm.

Đã hơn bốn giờ chiều, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc sắp tan học rồi.

Nhưng cô đợi một lúc cũng không thấy lái xe đưa chúng về.

"Thiếu phu nhân!"

Người giúp việc đến bên cạnh khẽ nói: "Cô ăn chút gì đi, bằng không đồ ăn sẽ nguội hết, lúc đó sẽ mất ngon."

Cố Bảo Bảo mỉm cười: "Tôi đợi Hoan Hoan Nhạc Nhạc về rồi cùng ăn với chúng."

Người giúp việc cau mày: "Thiếu phu nhân quên rồi à? Hôm nay hai vị tiểu thiếu gia qua chỗ lão gia mà!"

Cố Bảo Bảo sững sờ.

Đúng rồi, sáng nay ba còn gọi cho cô bảo hôm nay sinh nhật một người bạn của ông ấy nên muốn đưa Hoan Hoan Nhạc Nhạc cùng đi, chính miệng cô đã đồng ý.

"Xem trí nhớ của tôi này!"

Cô vỗ đầu mình rồi đi vào nhà. "Tôi đi ăn đây."

Vào phòng ăn cũng không thấy Mục Tư Viễn, đồ ăn trên bàn còn nguyên, thấy rõ anh cũng còn chưa ăn.

Vừa ngẩng lên liền thấy anh đang đi tới đi lui ngoài ban công.

Cô không nghĩ là anh đang gọi điện, cô chỉ muốn gọi anh ra cùng ăn cơm thôi.

Nhưng vừa ra đến ban công đã nghe được tiếng của anh.

"Tâm Du, anh đã bảo trợ lý đến rồi, em có chuyện gì thì nói với anh ta."

"Anh hả?"

Giọng điệu anh có vẻ lưỡng lự khổ sử nhưng chốc lát sau, anh vẫn nói: "Anh không đến được. Dạo gần đây anh rất bận, chắc sẽ không có thời gian đến đâu."

Anh đang nói chuyện điện thoại với Trịnh Tâm Du!

Khi cô ý thức được điều này định quay đi thì anh đã cúp máy, trông thấy cô.

"Bảo Bảo!"

Anh đi đến ôm cô từ phía sau, "Có phải đến gọi anh cùng ra ăn cơm không?" Hơi thở của anh phả vào tai và một bên má khiến mặt cô thoáng cái đỏ lên. Lần này anh lại nói đúng, cô đành gật đầu.

Thấy thế anh liền cười, lợi dụng ưu thế chiều cao áp sát vào mặt cô: "Vừa rồi anh chờ em rất lâu, giờ an ủi anh chút đi!"

Anh muốn cô hôn sao? di9end2anle3quy6do0n

"Không muôn!"

Cô muốn thoát khỏi anh thì hai cánh tay anh lại ôm chặt hơn.

"Bỏ em ra đi!" Cô nhỏ giọng kháng nghị.

Nhưng giọng nói yếu ớt này lại không có chút tác dụng nào, ngược lại còn khiến anh đến gần hơn, chiếm lấy môi cô.

"Bảo Bảo!"

Một nụ hôn, một tiếng gọi, từ cổ họng anh phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Đã rất lâu rồi bọn họ không có nụ hôn yên bình dịu dàng thế này.

Vậy nhưng anh thật đáng ghét, hôn rồi còn liếm môi, cộng thêm nụ cười xấu xa nữa: "Xem ra không hẳn mỗi lần cô nàng Tuế Tuế kia tới đều phá hỏng chuyện!"

"Anh thật là!"

Cố Bảo Bảo dở khóc dở cười, phớt lờ anh, tự đi đến phòng ăn.

Anh giống như kẹo da trâu dính lấy cô, ăn cơm cũng ngồi tựa vào cô, còn gắp rất nhiều món vào bát đến nỗi cô cầm không nổi!

"Đây là ăn cơm," Cô không nhịn được kháng nghị, "Không phải nuôi heo!"

Gắp nhiều thức ăn cho cô vậy làm gì chứ!

Anh lại còn cười hì hì, "Ăn nhiều thêm chút, vợ à, phải bồi bổ

thân thể, chúng ta mới có thể sinh em gái cho Hoan Hoan Nhạc Nhạc được!"

Cố Bảo Bảo sửng sốt.

Vì sao nghe anh nhắc đến em gái cô lại thấy có hơi buồn nôn vậy?

Hay do ảnh hưởng tâm lý?

Không, không phải, sự khó chịu cuộn lên trong lòng khiến cô phải nôn khan mấy tiếng.

"Ôi trời!" Anh kêu lên, "Không nhanh vậy chứ, anh nói có là có liền à!"

Cố Bảo Bảo liếc xéo anh: "Anh có thường thức không vậy?"

Hai ngày nay cô không ăn gì cả, đột nhiên ngửi thấy mùi dầu tất nhiên sẽ buồn nôn.

Không phải thì sao cảm giác vừa nãy đã biến mất rồi.

"Không sao hết." Anh cười, ghé môi vào tai cô: "Vợ đừng có vội, tối nay cũng ta sẽ cố gắng hơn."

Mặt cô đỏ bừng, đũa cũng cầm không vững, đành phải lớn tiếng quát anh: "Nghiêm chỉnh ăn đi!"

May là Hoan Hoan Nhạc Nhạc và người giúp việc đều không có ở đây, tuy anh có da mặt dày nhưng cô sẽ xấu hổ chết!

Vì vậy cô vội vã ăn cơm, chỉ muốn thoát khỏi anh đi lên lầu

trước.

Cô bỏ bát đũa xuống thì anh cũng bỏ bát đũa, đi theo cô.

"Anh đi theo em làm gì?"

Cô đẩy anh ra, muốn anh cách xa mình một chút thì tay lại bị anh kéo, ngã vào lồng ngực anh.

Hơi thở anh trở nên không ổn định, "Bảo Bảo, tối nay anh muốn đi theo em."

Trong lòng cô hốt hoảng, "Anh... anh không cần xử lý công việc sao?"

"Bây giờ em chính là công việc của anh."

Anh nói, đầu lưỡi đáng ghét liếm quanh vành tai cô.

Anh dám làm vậy ư, không sợ người giúp việc trông thấy à?

Nhưng nếu cô trốn vào phòng thì chẳng phải sẽ thành chú thỏ trắng chui vào hang sói sao?

Trong lúc cô do dự, anh cười nhẹ, làm sao anh lại không khám phá nổi tâm tư này của cô chứ?

"Bảo Bảo, đi thôi!"

Anh ôm chầm lấy hai vai cô, gần như là "bắt giữ" cô vào phòng.

Ánh mắt hốt hoảng nhìn đến ti vi, cô nói nhanh: "Em... em muốn xem ti vi..."

Mục Tư Viễn cười, ôm cô ngồi xuống sofa.

"Bảo Bảo." Anh nhìn xuống cô: "Em đang sợ anh à? Sợ anh làm gì hả?"

"Em nào có sợ anh."

Thôi được, cô thừa nhận. "Em sợ..."

Cô che môi anh lại: "Em không có tâm tư làm chuyện đó với anh..."

Môi anh nhẹ nhàng vuốt ve tay cô, ánh mắt dịu dàng: "Anh sẽ không ép buộc em."

Cô nao nao, anh tiếp tục nói: "Anh rất lo cho em, chỉ khi tận mắt trông thấy em không sao, anh mới yên tâm."

Đây thật sự không giống như những gì anh sẽ nói!

Cố Bảo Bảo lắc đầu: "Em không sao cả, anh đừng lo lắng. Anh đi làm đi!"

Nếu cô nhớ không lầm, đã ba ngày anh ở nhà cùng cô mà không đi đâu hết.

Gia nghiệp của nhà họ Mục rất lớn, không có anh thì làm sao ổn?

Mục Tư Viễn hơi trầm ngâm mới nói: "Anh đến công ty cũng được, nhưng em phải nói cho anh biết, hai ngày qua em đang nghĩ gì có được không?"

Thấy được sự nôn nóng và lo lắng trong mắt anh, cô thật sự

không thể thờ ơ.

Nhưng hai ngày qua cô đã nghĩ gì?

Suy nghĩ của cô rất loạn, đến bản thân cũng không nói ra được nguyên do.

"Được rồi, chưa vội!"

Anh ôm lấy cô, "Chúng ta đi tắm trước, em cứ từ từ suy nghĩ."

Tắm cùng anh sao?

Cô có thể từ chối không?

Nhưng vừa rồi anh nói sẽ không ép buộc cô. nếu cô cự tuyệt liệu có phải là tỏ ra kiêu căng quá?

Trước kia cũng không phải bọn họ chưa từng tắm chung.

Cho nên cô để mặc anh cởi quần áo cho mình ngồi vào bồn tắm.

Lần này anh rất giữ lời, chỉ gội đầu tắm cho cô, hơn nữa còn rất nghiêm túc xoa bóp chân giúp cô!

Sau đó, anh ôm cô ra sofa, lấy máy sấy sấy tóc cho cô.

Cho tới giờ chưa từng được anh phục vụ tận tình như thế, Cố Bảo Bảo cũng không biết mình nên làm gì.

"Vừa rồi anh cũng gội đầu mà, để em sấy cho anh."

Mục Tư Viễn không lên tiếng, có trời mới biết anh nhịn vất vả thế nào.

Thế nhưng tâm tình cô đang không tốt, anh làm sao nhẫn tâm bắt nạt cô!

Vội vàng sấy khô tóc cô, anh đứng lên nói nhanh: "Em nghỉ đi, anh vào thư phòng một lát!"

Thật không biết anh vào thư phòng làm gì, điều anh cần nhất lúc này là tắm nước lạnh!

Anh không ngủ với cô à?

Cố Bảo Bảo ngẩng lên thấy anh muốn đi, bất giác ôm lấy hông anh.

"Bây giờ em... em muốn nói chuyện."

Trán Mục Tư Viễn đã toát mồ hôi, hít sâu một hơi rồi vẫn ngồi xuống cạnh cô, "Được, em nói đi, anh nghe đây."

Cô gật đầu, "Văn Hạo xảy ra chuyện, em thấy mình cũng có trách nhiệm."

"Em có trách nhiệm?"

"Phải. Em đã không ngăn cản anh ấy, nếu lúc đó em ngăn cản đám cưới của anh ấy và cô Trịnh, có lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra."

Anh ấy không cần lấy Trịnh Tâm Du, cũng sẽ không tạo ra cái bẫy như thế để thoát khỏi Trịnh Tâm Du.

Cô thấy mình chẳng những hại anh ấy mà còn hại cả cô Trịnh.

Mục Tư Viễn nhớ lại những điều anh nghe được ở gần bờ đê trong khu rừng nhỏ đêm đó.

Anh cũng là đàn ông, anh có thể hiểu Thân Văn Hạo cam tâm tình nguyện làm tất cả.

"Bảo Bảo, em đừng nên nghĩ vậy."

Anh yêu thương vuốt má cô, "Nếu có truy cứu thì chuyện này phải trách anh. Nếu anh chú ý đến cảm thụ của em, dùng cách tốt hơn để xử lý việc của Tâm Du, có lẽ Thân Văn Hạo cũng sẽ không có ý nghĩ "xả thân vì nghĩa"."

Hôm nay anh như thay đổi thành một người khác, ngay cả lời nói cũng không giống như của anh.

"Anh..."

Cô cảm thấy kỳ lạ, "Đây đều là lời thật tâm của anh ư?"

Anh nặn ra một nụ cười, "Bảo Bảo, lúc ở bến tàu, em nói cho anh biết lý do anh ta kết hôn với Tâm Du, anh thật sự khó mà tin. Bởi vì anh ta khiến anh cảm thấy mình không thật lòng yêu em!"

"Tâm Du làm tổn thương em rất nhiều lần, anh ta không thể đứng nhìn được nữa nên mới dùng cách đó khắc chế cô ấy, nhưng còn anh? Anh lại giúp đỡ cô ấy, thật ra đó cũng là một sự dung túng."

"Nhưng Bảo Bảo à, em nhất định phải tin anh, anh làm vậy chỉ là không muốn cô ấy rơi vào khốn cảnh mà thôi. Anh và cô ấy quen nhau nhiều năm, không có tình cảm yêu đương thì cũng có tình

bạn, còn cô Trịnh cũng đối tốt với anh nữa, anh thật sự không đành lòng chứng kiến nhà họ Trịnh tan nát, em có thể hiểu được anh không?"

Hiểu sao?

Hình như là có, nhưng trong lòng cô vẫn có vị gì đó, "Vậy anh có thể khẳng định, tình cảm của anh với cô Trịnh không phải như thế?"

Nghe xong, anh nheo mắt nhìn cô.

Bất chợt anh nắm tay cô đặt vào vật giữa hai chân mình.

Cảm nhận được sự nóng bỏng từ nó, cô vội vàng rụt tay lại.

Anh không cho, vẫn bát đạo bắt cô nắm lấy "nó".

"Bảo Bảo." Trên mặt anh lộ ra nụ cười không đàng hoàng: "Nói cho em một bí mật, "nó" chỉ như vậy với em thôi đấy, với người phụ nữ khác thì không được!"

Anh đang nói gì đấy!

Máu trong người cô dồn hết cả lên đầu như sắp trào ra, hít thở khó khăn, da thịt bên trong áo choàng tắm cũng trở thành màu hồng.

Chỉ có đôi mắt to xinh đẹp phát ra ánh sáng trong suốt nhìn anh.

Anh không chịu được sự cám dỗ này, cắn vào môi cô.

Nụ hôn dịu dàng nồng cháy, khát khao điên cuồng, cặp môi gỡ áo

choàng tắm, lưu luyến đường cong của vật to tròn đang ưỡn ra.

Dục vọng trào dâng khiến cô chịu không nổi, giãy dụa muốn chạy trốn thì bị bàn tay anh giữ lấy.

"Em muốn đi đâu hả bé con?"

Anh cười tà mị mà cũng thật say đắm lòng người, Cố Bảo Bảo nhìn mãi cho đến khi đôi môi anh đặt lên nụ hoa đỏ tươi.

Áo choàng tắm đã bị cởi ra, anh ôm cô lên giường.

Lồng ngực tráng kiện không lãng phí một giây, lập tức áp chặt lên cơ thể trắng mịn.

Sự mềm mại ấy làm anh không nhịn được phát ra tiếng rên thỏa mãn.

"Bảo Bảo, em đẹp quá!"

Anh nói, ngón tay tà ác đi xuống chạm vào nơi mềm mại nhất của cô.

Cô có hơi hoảng, kháng cự "Không muốn", nhưng anh không chút lưu tình thăm dò vuốt ve biến tiếng kêu của cô thành tiếng rên rỉ dục cự hoàn nghênh.

Nhìn vào ánh mắt vừa bất lực vừa vô tội của cô, anh cười.

Môi anh kề sát bên tai, lời nói nhẹ nhàng quấy nhiễu ý chí đã gần như tan rã của cô: "Bé cưng, hôm nay đến lượt anh..."

Đến lượt anh?

Cô nghi hoặc, đến lượt anh làm gì?

Mãi không nghĩ ra đáp án, chỉ cảm thấy "nhụy hoa" mẫn cảm nhất bên dưới truyền đến cảm giác ẩm ướt khác thường.

Cô còn chưa kịp hiểu thì từng đợt khoái cảm theo nhau ùa đến, giống như có thứ gì đó mềm mại đang di động trong lòng.

Cảm giác tê dại khó chịu ấy khiến cô không cách nào nhịn được.

Cô dời tầm mắt xuống dưới thì đầu nổ tung.

Hóa ra ngón tay tà ác đã bị lưỡi của anh thay thế.

"Anh... anh Tư Viễn..."

Từng luồng điện như những cơn sóng đập vào người, cô không còn nói được gì nữa mà chỉ có thể đưa tay ra đẩy đầu anh, muốn đẩy anh ra.

Thế nhưng lưỡi anh càng chui vào sâu hơn, giống như muốn cuồng dã bá đạo chiếm lấy toàn bộ của cô.

Rốt cuộc, cả người cô mất hết hơi sức, tất cả ý chí đều tan rã, cô nắm chặt lấy cái gối, thừa nhận dục vọng cuộn trào mãnh liệt.

Đêm nay chỉ vừa bắt đầu.

***

"Anh Tư Viễn."

Cô trở mình, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng lầm bầm.

Mục Tư Viễn cười cưng chiều. "Bảo Bảo." Anh dịu dàng nói, ôm chặt lấy cô, "Tối qua anh chưa ra sức đủ à mà còn tức giận gọi anh như thế?"

Cô nào có không hài lòng, căn bản là cô nói mớ trong khi ngủ.

Anh rất vui vẻ bởi vì anh lại đi vào giấc mộng của cô.

"Ngủ ngon, bé cưng!"

Anh hôn má cô, nhẹ nhàng đi xuống giường.

Ra ngoài ban công, anh mới lấy điện thoại ra, xem tin nhắn vừa gửi đến.

-- Mục tổng, cô Trịnh đã nhịn ăn ba ngày rồi --

-- Mục tổng, cô Trịnh mời anh đến gặp, cô ấy nói có chuyện muốn nói với anh --

-- Mục tổng, hôm nay bà Trịnh đã xuất viện --

Xem ba tin nhắn này xong anh liền không xem nữa.

Chúng đều mang một ý, Tâm Du muốn gặp anh.

Nói là muốn đem căn biệt thự cuối cùng của nhà họ Trịnh bán đi, hi vọng anh có thể đến.

Chuyện này chỉ cần bảo trợ lý của anh xử lý là xong, nhưng cô ta khăng khăng phải gặp anh, không tiếc việc nhịn ăn, anh thật đau

đầu.

Nghĩ một lát, anh vẫn bấm số của Trịnh Tâm Du.

Một lát sau có người bắt máy.

Nghe tiếng cô ta, nhất thời anh không biết nói gì.

"Tư Viễn, anh có thể đến không?" Trịnh Tâm Du nói trước.

Mục Tư Viễn hít sâu một hơi, "Tâm Du, số tiền anh cho em mượn trước đó em không cần trả, sau khi bán nhà thì giữ tiền rồi sống tốt cùng cô."

Trịnh Tâm Du như không nghe được lời anh, chỉ hỏi: "Tư Viễn, em chỉ muốn gặp anh."

Cô ta rất kiên trì.

Mục Tư Viễn không lập tức đồng ý: "Gặp sau đi, em hãy ăn cơm trước đã. Anh xong việc sẽ gọi cho em."

Không có được câu trả lời khẳng định, Trịnh Tâm Du không nói thêm, lập tức tắt máy.

Mục Tư Viễn thở dài, ánh mắt quay lại thì thấy Cố Bảo Bảo chẳng biết đã đứng ở cửa ra ban công từ lúc nào.

Chương 172: Thử thách và sự tin tưởng

"Bảo Bảo!"

Anh bước đến, "Vẫn còn sớm sao em không ngủ thêm một lúc nữa?"

Cố Bảo Bảo xoa đôi mắt mỏi mệt, tủi thân nói: "Em dậy mà không thấy anh trên giường." Cho nên cô mới ra đây tìm anh.

Anh ôm cô vào trong phòng ngủ, "Là anh không tốt, bây giờ chúng ta ngủ tiếp nhé?"

Anh ôm cô nằm trên giường, mặt cô áp vào ngực anh, trong đầu đều là những câu anh nói tối qua.

-- Bảo Bảo, chuyện của Thân Văn Hạo em không có gì sai, sai là ở anh. Nếu ông trời có trừng phạt thì sẽ trừng phạt anh, em không phải lo lắng gì cả --

Nhưng anh Tư Viễn à, thấy anh đau khổ, em cũng không dễ chịu gì cả!

"Vừa rồi anh nói chuyện điện thoại ngoài ban công, em đều nghe được hết."

"Xin lỗi, Bảo Bảo, anh nên chủ động nói cho em biết."

Cố Bảo Bảo lắc đầu, cô biết anh sợ đánh thức giấc ngủ của cô.

"Cô ấy không chịu ăn cơm à?"

"Có phải cô ấy định dùng cách tuyệt thực để mời anh đến?"

Mục Tư Viễn ôm chặt nàng, áp mặt lên mái tóc mượt mà.

"Bảo Bảo." Anh thở dài, "Anh thực sự không hiểu tại sao cô ấy lại muốn anh đến. Trợ lý có thể thay anh làm tốt mà."

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo thật muốn nói, trước kia khi cô ta có việc gì anh đều có thể bảo trợ lý đi làm thay, chính anh đã tạo ra căn bệnh xấu xa đó của cô ta.

Nhưng nếu nói vậy thì sẽ không hay, bởi vì cô cũng cảm nhận được sự bất lực trong lòng anh.

Sự bất lực này không phải vì chuyện Trịnh Tâm Du nhịn ăn mà nó đến từ sự mâu thuẫn trong nội tâm anh.

Anh mong muốn Trịnh Tâm Du có thể sống vui vẻ, nhưng anh lại không muốn hành động của mình lại làm tổn thương cô.

Cô cũng không mong thấy anh khó xử như thế mà!

"Anh đi đi."

Cô vỗ vào cánh tay anh, "Anh gặp cô ấy rồi thì mới biết cô ấy muốn gì."

Mục Tư Viễn không lên tiếng, Cố Bảo Bảo tiếp tục nói: "Em biết Trịnh Tâm Du hận em. Cô ấy không có được Văn Hạo, mà em lại không biết quý trọng anh ấy! Khúc mắc này trong lòng cô ấy nếu không biến mất thì cô ấy sẽ mãi hận em."

Đây là lần đầu tiên cả hai nghiêm túc và chân thành đối mặt với vấn đề về Trịnh Tâm Du.

"Bảo Bảo, nếu khúc mắc này của cô ấy không thể biến mất, có phải giữa chúng ta sẽ có trở ngại?"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo mỉm cười, Mục Tư Viễn nói thế thì đúng thật anh không lừa cô!

"Em..."

Cô nghịch mép cổ áo của anh, suy xét một lúc rồi ngẩng lên: "Em tin anh."

"Bảo Bảo?"

Cô gật đầu, khẳng định lại tâm ý của mình: "Em tin anh. Khi nói về vấn đề này trước đây, chúng ta hiểu nhau quá ít, bây giờ em đã rõ tâm tư anh, cho nên em tin anh."

Cô cười nhìn nét mặt ngơ ngác của anh, "Anh không tin lời em nói à?"

Anh cũng cười, dịu dàng hôn lên trán cô: "Bảo Bảo, cám ơn sự tin tưởng của em! Nhưng mà anh lại rất tham, anh cần em tin vào anh dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì có được không?"

Anh cầm tay cô đặt lên trái tim: "Hãy tin rằng, nơi đây chỉ thuộc về em!"

Liệu nó có phải mang theo ý nghĩa "Anh yêu em" không nhỉ?

Trái tim Cố Bảo Bảo được đổ đầy bởi dòng nước ấm áp, trịnh trọng gật đầu.

***

"Bảo Bảo, hay hôm nay anh không đi làm nữa."

Mới nói sẽ đi làm mà ăn sáng xong anh lại kỳ kèo.

"Không được!"

Cố Bảo Bảo chỉnh lại cà vạt của anh, véo má anh một cái: "Đã ba ngày anh không đi làm rồi, ba biết sẽ nói em đó!"

"Ông ấy dám!"

Mục Tư Viễn ngang ngược, "Xem ai dám bắt nạt vợ anh!"

"Người khác thì không nhưng anh thì có đấy!"

Cố Bảo Bảo lườm xéo, đẩy anh ra: "Xong rồi, mau đi đi."

Cô chợt nhớ ra gì, vội nói: "Nếu không anh đến chỗ cô Trịnh xem, cô ấy nhịn ăn thật thì biết đâu có chuyện quan trọng tìm anh!"

Mục Tư Viễn nghĩ ngợi, "Cũng được."

Anh gật đầu: "Tan làm hôm nay anh sẽ đến đó, em đi cùng anh nhé?"

"Đi cùng anh?"

Cố Bảo Bảo biết anh đề nghị như thế là do không muốn cô có cảm giác mình bị đẩy ra ngoài.

Nhưng sáng nay bọn họ đã nói sẽ tin tưởng vào nhau rồi mà?

Cô cười lắc đầu: "Không được rồi, chiều nay em còn phải đi đón Hoan Hoan Nhạc Nhạc về nhà!"

Thấy gương mặt thất vọng của anh, cô dịu dàng hôn anh: "Em và

Hoan Hoan Nhạc Nhạc chờ anh về ăn cơm."

"Được rồi!"

Anh gật đầu: "Anh chắc chắn sẽ giải quyết bằng tốc độ nhanh nhất rồi về nhà, ba mẹ con nhất định phải chờ anh!"

Chờ anh!

Nhìn theo xe anh ra khỏi cổng, trong lòng cô xuất hiện một dự cảm nhưng lại bị cô lập tức bỏ đi.

Vì tự ti và yếu đuối cùng sự không tin tưởng của cô, bọn họ đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian tươi đẹp.

Tin tưởng là một phần của tình yêu, từ giờ, cô sẽ phải từ từ học.

Thay quần áo, cô nắm chắc thời gian đi siêu thị.

Cô hi vọng có thể mua được cua đồng Trung Quốc tươi, tôm rảo và sườn dê, đây là những món mà cả anh và Hoan Hoan Nhạc Nhạc đều thích ăn.

Vì vậy hôm nay cô muốn tự xuống bếp nấu ăn!

"Thiếu phu nhân, sao cô không mua những món mà mình thích ấy?" Người giúp việc đi cùng cô hỏi.

Cô thích sao? Ở đây lại không có!

Cô lơ đãng trông thấy một khu bán bánh ga-tô, bỗng nhiên phát hiện mình rất muốn ăn bánh!

Vừa nghĩ trong đầu, chân cô đã đi đến đó!

Nhìn những kiểu dáng bánh đẹp đẽ, cô quả thực sắp chảy nước miếng đến nơi!

Thật lạ!

Trước giờ cô không thích ăn đồ ngọt, sao hôm nay...

Chợt nhớ lại năm năm trước hình như mình cũng thích ăn đồ ngọt, nhưng lúc đó là do có Hoan Hoan Nhạc Nhạc...

Lẽ nào (di3dnLeeq_uYd0n)

Cô bị chính ý nghĩ của mình dọa, người cứ đờ ra.

"Thiếu phu nhân, cô làm sao thế?" Người giúp việc lo lắng hỏi.

"Tôi..."

Cô định nói mình muốn đến bệnh viện kiểm tra thì một giọng nói vang lên phía sau lưng.

"Cố Bảo Bảo!"

Giọng điệu lạnh lẽo, gương mặt không có chút diễn cảm: "Cô Trịnh..."

Ánh mắt Trịnh Tâm Du xám xịt, hẳn là do quá đau lòng, thần thái cao sang trang nhã trước kia đã không còn.

"Có mấy câu muốn nói với cô!"

Giọng điệu cứng ngắc như ra lệnh đó khiến người giúp việc

nhíu mày.

Trực giác mách bảo cô ấy rằng thiếu phu nhân không nên nói chuyện riêng với cô Trịnh.

Nhưng thiếu phu nhân lại đưa đồ cho cô ấy, bảo cô ấy trả tiền rồi ra xe chờ.

Cô ấy không tiện nói, đành phải cầm túi đồ đi.

"Nói chuyện ở đây à?" Cố Bảo Bảo hỏi.

Trịnh Tâm Du đến gần, không nói những lời vô ích, đi thẳng vào vấn đề: "Cô chắc đã biết, tối nay Tư Viễn sẽ đến nhà tôi!"

Cô ta nói vậy thì hẳn Tư Viễn đã gọi điện cho cô ta.

Cố Bảo Bảo gật đầu, có hơi bất mãn.

Tư Viễn đã nói rõ sau khi tan làm sẽ đến nhà cô ta một chuyện rồi về ngay, vốn không để đến tối!

Nhưng cô không muốn tranh luận với Trịnh Tâm Du, chỉ nói: "Vậy thì sao?"

"Thì sao?"

Trên gương mặt không có chút diễn cảm của Trịnh Tâm Du hiện lên nụ cười gằn: "Buổi tối Tư Viễn đến nhà tôi, cô không thấy là sẽ xảy ra chuyện gì đó à?"

Lời này...

Trong lòng Cố Bảo Bảo lộp bộp, ngước mắt nhìn cô ta: "Cô có ý gì?"

"Cố Bảo Bảo!"

Cô ta cười ngạo nghễ: "Chồng tôi vừa chết, tiền trong nhà đã bị lừa hết sạch, làm sao để tôi sống nốt cuộc đời còn lại, tất nhiên sẽ phải đi tìm người đàn ông có tiền như Tư Viễn!"

"Hơn nữa..."

Cô ta có vẻ rất tự tin, "Trong lòng Tư Viễn không phải vẫn luôn có tôi ư? Nếu tôi không thể làm chính thì làm bé! Từ xưa đến nay, chẳng phải bé vẫn được yêu chiều hơn sao!"

"Cô điên rồi ư?"

Cố Bảo Bảo khó mà tin nổi mỗi câu mỗi từ của cô ta!

Thấy thế, Trịnh Tâm Du nở nụ cười trắng trợn khiến người đến siêu thị cũng phải nhìn qua.

Nhưng cô ta không để ý chút nào, nói tiếp: "Có phải tôi điên không thì tối nay cô có thể đến nhà tôi xem! Nhưng cô phải nhớ đó không phải bắt gian mà là để cô hiểu, từ nay về sau, cô sẽ phải chung một người đàn ông với tôi!"

"Cô im miệng!"

Cố Bảo Bảo sợ hãi lùi về sau, cô thấy Trịnh Tâm Du đã điên rồi!

Tại sao cô phải nói chuyện với một người điên?

"Trịnh Tâm Du, tôi tin Tư Viên, cô làm mọi chuyện sẽ chí vô ích mà thôi! Cô đừng tiếp tục điên rồ thế nữa!"

Nói xong, cô liền nhanh chóng bỏ đi.

-- Tin sao? --

Nhìn bóng lưng cô, trong đôi mắt mông muội của Trịnh Tâm Du dường như có lệ ý.

Nhưng chỉ lát sau, cô ta đã nuốt sự thương tâm nảy sinh đó xuống.

Cả đời này cô ta sẽ không tin đàn ông nữa.

Cố Bảo Bảo, cô đã có được rất nhiều thứ, tôi sẽ không để những gì tốt đẹp nhất trên thế giới này cho một mình cô hưởng!

Chúng ta chờ xem!

Cố Bảo Bảo gần như chạy lên xe làm lái xe và người giúp việc đang đợi cô đều giật mình!

"Thiếu phu nhân, cô làm sao vậy?"

Người giúp việc vừa kinh ngạc hỏi vừa đưa giấy ăn đến.

Cố Bảo Bảo giờ mới phát hiện trên mặt đã thấm đẫm nước mắt.

"Cô rốt cuộc làm sao thế thiếu phu nhân?"

Nhất định do cô Trịnh đã nói gì đó, người giúp việc liền bảo lái xe: "Anh mau gọi cho thiếu gia!"

Cố Bảo Bảo bình thường trở lại liền can ngăn: "Không cần, tôi có hơi khó chịu thôi, nghỉ một lát là ổn, đừng làm phiền thiếu gia. Chúng ta về đi."

Trịnh Tâm Du đã điên rồi!

Đã điên thật rồi!

Cô không ngừng tự nhủ mới khiến trái tim bình tĩnh lại.

Nhưng cách thời gian tan làm của anh càng gần, tim cô lại càng treo lên cao!

Vì sao Trịnh Tâm Du nói vậy?

Tư Viễn có biết không?

Với thủ đoạn của Trịnh Tâm Du, sau khi anh đến nhà họ Trịnh thì thật sự sẽ...

"Thiếu phụ nhân?" Tiếng nói của người giúp việc cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

"Đã bốn giờ hơn, cô có muốn chuẩn bị cơm luôn không?"

Bữa cơm!

Đúng rồi, anh đã đáp ứng với cô là sẽ về ăn cơm, anh nhất định sẽ giữ lời!

Cố Bảo Bảo đứng lên, "Được, để tôi đi chuẩn bị!"

Chẳng phải đã nói sẽ tin tưởng anh à, dù xảy ra chuyện gì cũng

phải tin tưởng anh sao?

Sao cô lại có thể vì hai câu của Trịnh Tâm Du mà dao động chứ?

Cô không nghĩ gì nữa, chú tâm chuẩn bị cơm tối cho anh và bọn trẻ.

***

"Du Nhi?"

Bà Trịnh chậm rãi xuống lầu, uể oải nhìn vào nhà bếp.

Những đả kích liên tiếp xảy đến làm bà già đi hơn hai mươi tuổi, tinh thần không còn được như lúc trước.

Bà đến cửa bếp, nhìn con gái đang bận rộn trong đó, kỳ lạ hỏi: "Con chuẩn bị nhiều món như vậy làm gì?"

Trịnh Tâm Du cũng không quay lại nói: "Hôm nay Tư Viễn tới nên con muốn mời anh ấy ăn cơm."

Mời cậu ấy ăn cơm? !

Đây là một chuyện rất bình thường nhưng bà Trịnh nghe thấy lại rùng mình!

Nhìn đồ ăn mà con gái đang chuẩn bị lại có cả ngẩu pín và cá dương vật!

Bà hoảng sợ nhìn con gái, lời muốn nói bị chặn lại ở cổ họng, bà vội vàng ra khỏi nhà bếp.

Nó muốn làm gì?

Bà Trịnh ngồi trên sofa, vừa nghi hoặc vừa sợ hãi.

Đến 5h30, bà Trịnh liền nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cô muốn ra mở cửa bảo Tư Viễn không nên vào nhưng Tâm Du đã chạy ra mở trước.

Quả nhiên là Tư Viễn!

"Tâm Du!"

Mục Tư Viễn mỉm cười, nhìn vào trong chào hỏi: "Cô Trịnh!"

Bà Trịnh hồn vía lên mây đáp lại, đành phải ngồi xuống.

"Tư Viễn, anh đến rồi!"

Trịnh Tâm Du nhiệt tình kéo anh vào nhà, giờ bà Trịnh mới phát hiện con gái đã đổi sang mặc bộ đồ rất xinh đẹp, trên mặt còn trang điểm nhạt.

Lòng bà trầm xuống, cúi đầu, đau khổ nhắm mắt lại.

Mục Tư Viễn đã mấy ngày không gặp Trịnh Tâm Du nên không có phát hiện ra sự biến hóa của cô ta, chỉ cảm thấy sao tâm tình cô ta lại tốt vậy?

Nhưng anh không hỏi nhiều, chỉ muốn biết cô ta tìm mình có ý đồ gì để về nhà ngay.

Cho nên anh chỉ đứng ở cửa, đến giày cũng không cởi, "Tâm Du,

lần trước em nói nhà có việc, có phải cần anh giúp gì không?"

Trịnh Tâm Du cười không trả lời, chỉ nói: "Tư Viễn, anh vào đi. Em đã chuẩn bị bữa tối đặc biệt vì anh đấy, ăn rồi hẵng đi!"

Mục Tư Viễn cười lắc đầu: "Tâm Du, cám ơn em. Em và cô ăn đi, hôm nay Hoan Hoan Nhạc Nhạc về nhà, anh muốn về ăn cơm cùng chúng!"

Ăn cùng Hoan Hoan Nhạc Nhạc?

Trịnh Tâm Du âm thầm cười lạnh, có mà về để ăn cùng Cố Bảo Bảo thì đúng hơn!

Nhưng trên mặt cô ta vẫn là nụ cười ngọt ngào đáng yêu: "Vậy à, thế em cũng không tiện giữ anh lại. Chẳng qua là em phát hiện giấy tờ bất động sản có vấn đề nên muốn mời anh đến xem giúp em!"

Giấy tờ bất động sản có vấn đề?

Mục Tư Viễn cố gắng không nhíu mày, thật ra anh rất muốn nói, chuyện nhỏ đó có thể bảo trợ lý của anh giải quyết tốt.

Nhưng nếu tới rồi thì anh liền gật đầu: "Em đi lấy đi, anh xem cho!"

Trịnh Tâm Du đáp ứng xong liền chạy lên lầu.

Trong lúc rảnh rỗi anh trò chuyện với bà Trịnh, "Thân thể cô dạo này khỏe chứ ạ?"

Bà Trịnh gật đầu, rất muốn đứng lên đi ra cửa bảo Tư Viễn đi

mau, giấy tờ bất động sản nhà họ chẳng có vấn đề gì cả.

Bà không biết con gái muốn làm gì nhưng nhất định chẳng phải chuyện tốt!

Nhưng do trong lòng đang căng thẳng, hai chân bà không đứng dậy nổi.

Thời gian không thể dừng lại, bà đành phải nói: "Tư Viễn, cháu vào đây, cô có lời muốn nói!"

Mục Tư Viễn hơi chần chờ nhưng vẫn cởi giày đi vào.

"Cô muốn nói gì ạ?"

"Cô..."

Bà Trịnh vừa mở miệng thì đã nghe được tiếng bước chân, vì vô cùng sốt ruột nên bà chỉ nói nhanh gọn: "Đi mau!"

Thế nhưng Mục Tư Viễn không kịp phản ứng: "Cô nói gì ạ?"

"Cô..."

Bà Trịnh muốn nhắc lại nhưng đã không kịp, Trịnh Tâm Du ở phía sau anh đã giơ cái ghế lên...

Một tiếng "bộp" vang lên, trước mắt Mục Tư Viễn dừng lại ở hình ảnh sắc mặt bà Trịnh sợ hãi, sau đó thì tối sầm, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

"A!"

Bà Trịnh hét lên, "Tâm Du, con làm gì vậy?"

Trịnh Tâm Du lạnh lùng lườm bà: "Mẹ còn vươn tay ra ngoài đi giúp anh ta!"

Nói xong, cô ta đẩy bà Trịnh đang muốn đỡ Mục Tư Viễn, nắm lấy hai bên vai anh kéo đi.

"Tâm Du!" Bà Trịnh hô lớn: "Con muốn làm gì?"

"Mẹ im đi!"

Trịnh Tâm Du lạnh lùng quát bà: "Nếu mẹ muốn ăn cơm thì trong bếp có, nếu mẹ không muốn ăn thì lên lầu nghỉ ngơi đi! Mẹ đừng có mong gọi điện báo tin bởi vì dây điện thoại trong nhà đã bị con cắt rồi."

Cô ta cười lạnh lẽo, tiếp tục kéo Mục Tư Viễn vào phòng.

Bà Trịnh đi theo nhưng sau khi cô ta vào phòng đã đóng chặt cửa lại.

Bà sốt ruột về phòng khách, ngồi xuống tìm dây điện thoại.

Quả nhiên như cô ta nói, tất cả dây điện thoại trong phòng khách, trong phòng đều đã bị cô ta cắt đứt từ lúc nào không hay.

Cuối cùng bà buộc phải đến phòng cô ta đập cửa.

"Tâm Du, con muốn làm gì? Con không thể hại Tư Viễn được, cậu ấy đã giúp chúng ta rất nhiều, sao con có thể làm hại cậu ấy?"

Nghe tiếng kêu khóc của mẹ ở bên ngoài, Trịnh Tâm Du nhắm mắt lại, tạm thời che dấu tia độc địa trong mắt.

Người cô ta muốn hại là Tư Viễn ư?

Không phải, người mà cô ta muốn hại, muốn đưa vào chỗ chết, là Cố Bảo Bảo!

Chương 173: Chấm dứt

Có phải cô ta quá ngây thơ không?

Một người đàn ông không yêu cô ta đột nhiên có một ngày lại cầu hôn cô ta, cô ta cũng có thể tin là thật. Trong một thời gian dài, cô ta đã tưởng mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này!

Hiện tại thì thời gian hạnh phúc ấy lại trở thành trò cười mỉa mai cô ta!

Cô ta biết, cô ta đã phát hiện ra!

Trước khi kết hôn, cô ta đã thấy anh có nhiều điểm bất thường.

Khi ở một mình, anh luôn chỉ nhìn vô định về một phía.

Mỗi lần cô ta nói đến chuyện hôn lễ, anh cười mà mắt lại không có chút nhiệt độ, câu nào nói ra cũng đều là nói cho có.

Cô ta rất oán hận anh, vì sao không có ra vẻ cho thật giống đi, vì sao phải để cô ta thấy được sơ hở?

Còn cô ta thì ngu ngốc, ngu đến tận xương tủy, thấy rõ sơ hở cũng làm như không thấy, ra vẻ không biết, cũng chưa bao giờ hỏi đến.

Cô ta chỉ cần anh cầu hôn cô ta, bằng lòng lấy cô ta, liệu anh còn có chuyện gì gạt cô ta nữa chứ?

Tất cả chỉ là những suy nghĩ lung tung mà thôi!

Vì thế nên khi anh đưa ra kế hoạch đầu tư tin cậy, cô ta không chút do dự đưa hết số tiền còn lại của nhà họ Trịnh cho anh.

Cô ta tưởng rằng cho dù cô ta không suy nghĩ lung tung mà những cảm giác của cô ta đều là thật thì anh cũng không thể lấy đi chỗ dựa cuối cùng của cô ta và mẹ!

Nhưng cô ta đã sai!

Cái đêm vào ngày kết hôn, bọn họ cùng lên du thuyền. Cô ta ngồi trong phòng tân hôn đã sắp xếp từ trước, đợi anh cho thuyền cập bờ để hoàn thành nốt đêm tân hôn của bọn họ.

Chỉ để trông chờ ngày hôm ấy mà cô ta đã dùng hết mấy năm liền.

Với tất cả tình cảm của bản thân, cô ta mong được trở thành vợ anh, thứ tình cảm ấy gần như nuốt chửng cô ta, cũng chưa từng giảm bớt!

Nhưng chờ cả tối lại không thấy anh vào.

Cô ta dựa vào salon ngủ gục, đến khi mơ mơ màng màng tỉnh lại đã là hai giờ sáng.

Vậy mà trong phòng vẫn chỉ có một mình cô ta!

Cô ta đi lên boong thì thấy thuyền đã cập bờ, còn anh thì ngồi uống say khướt trong buồng lái.

Cô ta không rõ anh uống say vì vui mừng hay vì đang trốn tránh?

Gió đêm rất lớn, ngủ trong buồng lái có thể sẽ bị cảm. Cô ta gọi anh nhiều lần mới đánh thức được anh trong cơn ngủ mê.

"Văn Hạo" Cô ta nói: "Anh vào phòng ngủ đi, ở đây lạnh lắm."

Anh vuốt đôi mắt đỏ lên, mỉm cười gật đầu: "Được!"

Thế là anh theo cô ta vào căn phòng ở khoang tàu.

"Anh đi tắm trước" Anh còn nói, "Em ngủ trước đi, đừng chờ anh!"

Đừng chờ anh? !

Một ngày như hôm nay mà anh lại bảo cô ta ngủ trước?

Cô ta cũng không nói thêm gì, gật đầu rồi lên giường.

Cô ta khép hờ mắt, nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, không biết qua bao lâu anh tắm xong thế mà tiếng bước chân đã đến gần mép giường.

Trái tim cô ta kích động đập dồn dập, khi mở mắt ra liền thấy khuôn mặt tươi cười của anh.

"Sao vậy?"

Anh dịu dàng quan tâm hỏi: "Không ngủ được à?"

Bàn tay anh áp lên má cô ta: "Thuyền có hơi lắc lư, người không quen chắc sẽ mất ngủ!"

Anh nói xong lại đi ra. Khi quay lại, trên tay anh đã có thêm một cốc sữa tươi: "Uống cái này đi", anh đưa cốc sữa cho cô ta: "Có nó sẽ ngủ ngon hơn đấy."

Làm sao cô ta có thể từ chối?

Tất nhiên là cầm cốc sữa uống hết.

Dường như nó thật sự hiệu quả, sau khi để cốc xuống thì một lát sau cô ta đã thấy mi mắt nặng trĩu.

Tiếp đến, cô ta liền ngủ say, cả đêm không tỉnh.

Tối đó xảy ra chuyện gì, cô ta không biết. Nhưng sáng hôm sau thức dậy, trên giường chỉ có một mình cô ta!

Cô ta mặc quần áo định chuẩn bị đi xem anh đang làm gì thì thấy anh đẩy cửa ra, gấp gáp nói với cô ta: "Không ổn rồi Tâm Du, thuyền bị nước rỉ vào rồi!"

Bị nước rỉ vào? !

Cô ta như còn đang trong mơ chưa tỉnh lại, đây chính là con thuyền xa hoa có thời gian sử dụng chưa đến một năm!

Nhưng khi cô ta đi theo anh xem thì thật sự phát hiện ra đáy thuyền bị thủng một cái lỗ lớn, nước biển đang không ngừng ùa

vào khoang!

"Tâm Du" Anh nắm tay cô ta chạy lên trên boong, sau đó chỉ vào một hòn đảo nhỏ mơ hồ phía xa nói với cô ta: "Em mau ngồi lên thuyền cứu nạn đến chỗ đó, nhất định sẽ có người đến tìm kiếm cứu nạn!"

Cô ta vô cùng hốt hoảng, hoàn toàn không nghe được gì, tất nhiên tưởng rằng bọn họ sẽ cùng nhau đi đến hòn đảo đó!

Cho đến khi cô ta lên thuyền mới phát hiện anh vốn không có ý định đi cùng.

"Văn Hạo?" Cô ta không hiểu.

Anh đứng trên boong nói với cô ta: "Tâm Du, em hãy đi trước, trên thuyền còn có đồ quan trọng của anh, anh xem có thể lấy được nó không rồi sẽ đến hòn đảo nhỏ ấy tìm em!"

Anh đang nói đùa ư?

Còn có thứ gì quan trọng hơn tính mạng anh chứ?

Hoặc nói, nó còn quan trọng hơn mạng cô ta?

Hòn đảo nhỏ kia còn rất xa, chẳng lẽ anh yên tâm để cô ta đi một mình?

Dường như trong tích tắc này, cô ta hiểu ra điều gì, tâm tình dần tỉnh táo.

"Văn Hạo!"

Cô ta đứng trên thuyền cứu nạn nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh có thể nói cho em biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

"Chẳng có chuyện gì cả!"

Anh hoàn toàn gạt bỏ: "Em đi mau!"

Nói xong, anh chạy vào phòng điều khiển, lại khởi động du thuyền.

Bọt sóng do thân thuyền tạo ra đẩy con thuyền cứu nạn đi thật xa, cô ta ngơ ngác nhìn theo hướng du thuyền lái đi.

Ngơ ngác nhìn chiếc du thuyền ấy dần chìm vào trong biển...

Cô ta vẫn chờ trên hòn đảo, cả đêm không ngủ, cô ta tưởng rằng nếu thuyền đã chìm thì anh nhất định sẽ đến hòn đảo nhỏ này tìm cô ta.

Thế nhưng không có, mãi đến khi nhân viên tìm kiếm cứu nạn thấy cô ta, anh vẫn không xuất hiện.

Cô ta không rõ anh đã đi đâu, cũng không rõ vì sao thuyền lại đột nhiên thủng?

Cô ta không rõ, vì sao sau khi mình uống cốc sữa ấy lại ngủ say đến tận sáng?

Cô ta càng không rõ, vì sao dự án mà ngay từ đầu anh nói rất chắc chắn mà người cung ứng vật tư đột nhiên trở thành một tên lừa đảo?

Có thật là cô ta không rõ không?

Không, không, cô ta chỉ không muốn nghĩ mà thôi.

Không còn muốn nghĩ xem anh còn sống hay đã chết!

Bởi vì chuyện giữa bọn họ đã chấm dứt, hoàn toàn chấm dứt!

Ánh mắt cô ta quay lại nhìn Mục Tư Viễn nằm bất tỉnh trên giường, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh giá.

Sau đó cô ta đứng dậy đi đến gần cửa sổ, vô cùng hài lòng nhìn đám phóng viên đã trốn kỹ một bên.

Bây giờ chỉ còn chờ Cố Bảo Bảo đến nữa thôi!

***

7h30, Hoan Hoan và Nhạc Nhạc đã ăn cơm xong mà anh thì chưa về.

Nhớ lại những lời Trịnh Tâm Du đã nói trong siêu thị, Cố Bảo Bảo khó tránh khỏi lo lắng, nhưng... có nên gọi điện không?

Cô do dự mãi rồi vẫn bỏ điện thoại xuống.

Tin anh, nên tin anh.

Dù sáng mai anh mới về, cô cũng có thể tin giữa anh và Trịnh Tâm Du không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Cô đứng dậy chuẩn bị đi ăn thì chuông điện thoại reo.

Là anh gọi!

Cô vừa vui vẻ vừa lo sợ bắt máy, đầu bên kia lại vang lên giọng nói của Trịnh Tâm Du!

"Cố Bảo Bảo, sao cô còn chưa đến đây?"

Tiếng cười lạnh của cô ta khiến tim Cố Bảo Bảo đập mạnh và loạn nhịp.

"Cô" cô không tưởng tượng nổi chuyện gì đã xảy ra.

"Cô cái gì mà cô?"

"Cô không đến cũng được, dù sao chuyện cần làm tôi đã làm xong, một thời gian nữa Tư Viễn sẽ ngả bài với cô!"

"Trịnh Tâm Du"

Cô ép mình phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo: "Cô bảo Tư Viễn nghe máy đi!"

"Nghe máy?"

Trịnh Tâm Du cười miệt thị: "Anh ấy đang tắm, giờ không rảnh!" Cô ta ngừng một lát rồi đắc ý nói: "Nếu cô không tin thì có thể đến ngay đây, mấy bà vợ chẳng phải đều thích bắt gian trên giường à?"

"Cô đừng có nói bậy!"

Cố Bảo Bảo vội vã tắt máy.

Cảm xúc dâng lên, cô chỉ thấy trong ngực vô cùng bức bối, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh nôn khan.

Người giúp việc chạy theo, lo lắng hỏi: "Thiếu phu nhân, cô sao thế?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu: "Dạ dày tôi có hơi khó chịu ấy mà."

"Vậy cô mau ăn gì đi" Người giúp việc đỡ cô vào phòng ăn, "Trưa không ăn, tối cũng không ăn thì sao mà cơ thể chịu nổi?"

Cố Bảo Bảo gật đầu, không muốn người giúp việc lo lắng.

Nhưng nhìn cả bàn ăn, cô thật sự không ăn nổi.

Từng câu từng lời Trịnh Tâm Du vang vọng trong đầu, trong lòng cô phát lạnh.

Có thật anh đã làm gì không?

Cô có nên tiếp tục tin anh?

Cô giơ hai tay lên che mặt...

"Mẹ làm sao thế ạ?"

Hoan Hoan Nhạc Nhạc chẳng biết đã vào từ lúc nào, hai đứa đứng bên cạnh, lo lắng nhìn cô.

Nghe tiếng, Cố Bảo Bảo vội lau nước mắt, nặn ra một nụ cười: "Không ngủ được à, để mẹ kể chuyện cho các con nhé?"

Thấy vệt nước ở khóe mắt mẹ, Nhạc Nhạc liền ôm lấy mẹ: "Có phải ba thối lại bắt nạt mẹ không ạ? !"

Bé giơ nắm đấm lên: "Con sẽ giúp mẹ đánh ba thối!"

Bắt nạt? !

-- Xem ai dám bắt nạt vợ anh! --

-- Người bắt nạt em chỉ có anh --

-- Bảo Bảo, nhưng mà anh lại rất tham, anh cần em tin vào anh dù sau này có xảy ra bất cứ chuyện gì có được không? --

Những lời anh nói ban sáng hiện về như một liều thuốc xoa dịu trái tim.

"Cục cưng của mẹ!"

Cô ôm chúng vào người: "Sao ba lại bắt nạt mẹ chứ? Ba rất là yêu chúng ta!"

Cô tin!

***

Mười một giờ đêm.

Cố Bảo Bảo vẫn chưa đến!

Những phóng viên trốn bên ngoài như không còn kiên nhẫn được nữa.

Trịnh Tâm Du oán hận siết chặt tay, Cố Bảo Bảo thật sự cho rằng Mục Tư Viễn là người đàn ông có thể tin tưởng?

Nhìn Mục Tư Viễn vẫn mê man trên giường, cô ta cắn răng, chưa thấy được gì thì Cố Bảo Bảo còn chưa bị kích thích!

Cô ta đứng phía đầu giường định cởi cúc áo Mục Tư Viễn ra!

Khổ người Mục Tư Viễn rất lớn, vừa rồi một mình cô ta kéo đã chẳng còn hơi sức, bây giờ dù cô ta có làm gì cũng không lật được người anh để cởi áo sơ mi.

Nhưng chỉ là chụp thôi, chỉ cần cởi áo sơ mi đến vai là được!

Tiếp đó, cô ta xoay sang chỗ khác cởi cúc áo!

Cô ta tính sẽ nằm bên cạnh anh rồi chụp mấy tấm ảnh mập mờ của hai người.

Mấy tấm này không chỉ gửi cho Cố Bảo Bảo mà cũng có thể gửi cho mấy tay phóng viên bên ngoài.

"Tâm Du, em đang làm gì vậy?"

Một giọng nói như ma quỷ bỗng vang lên trong phòng.

Cả người cô ta cứng đờ.

Đây là giọng của Mục Tư Viễn.

Anh đã tỉnh lại!

"Tâm Du, em không dám nhìn anh?" Anh lại hỏi.

Giọng nói bình tĩnh và tỉnh táo giống như anh vốn không bất tỉnh!

Cô ta ngơ ngác xoay người lại, điện thoại trong tay tức thì rơi xuống vang lên một tiếng "bộp" đánh thức cô ta khỏi giấc mộng.

"Anh... anh đã tỉnh?"

Hay anh vốn không có bất tỉnh?

Mục Tư Viễn mặc lại áo, đứng dậy: "Nếu anh không tỉnh thì tiếp theo em định làm gì?"

Trịnh Tâm Du không trả lời.

Anh lắc đầu than nhẹ: "Tâm Du, vì sao em cứ luôn muốn hại Bảo Bảo như thế? Cô ấy có làm chuyện ác tày trời gì với em sao"

Cô ta dần tỉnh táo, cười nhạt: "Cô ta không có ư? Nếu không có cô ta thì liệu em có hai bàn tay trắng như bây giờ?"

"Có phải em đã lầm rồi không?"

Ánh mắt Mục Tư Viễn dần trở nên lạnh lẽo: "Cho dù không có sự tồn tại của Bảo Bảo, Thân Văn Hạo đâu chắc rằng sẽ chọn em."

"Anh ấy sẽ không chọn em?"

Cô ta cười tự giễu rồi gật đầu: "Anh ấy chắc sẽ không chọn em nhưng cũng không làm chuyện đuổi tận giết tuyệt thế này với em."

Cô ta đến gần, giễu cợt nhìn Mục Tư Viễn: "Anh có biết không? Thân Văn Hạo kết hôn với em cũng là vì Cố Bảo Bảo, vì để em không làm hại cô ta, người mà anh ấy yêu từ trước đến giờ đều là Cố Bảo Bảo, vì sao anh ấy lại làm chuyện này với em?"

Nghe câu nói hỗn loạn, suy nghĩ mơ hồ này của cô ta, Mục Tư Viễn lắc đầu: "Tâm Du, bây giờ em quá kích động, không thích hợp để suy nghĩ những vấn đề này, em hãy nghỉ ngơi tốt, biết đâu từ từ em sẽ nghĩ ra."

Nói xong, anh liền đi ra cửa.

Anh phải về nhà.

"Đứng lại!"

Trịnh Tâm Du dữ tợn quát anh lại: "Tư Viễn, chuyện của em còn chưa xong mà anh đã muốn đi?"

Anh thấy tức cười: "Tâm Du, em còn muốn làm gì?"

Trong nụ cười của anh không có chút nhiệt độ nào: "Em muốn Bảo Bảo đến bắt gian để đám phóng viên bên ngoài chụp được hả? Em hồ đồ rồi sao? Vụ việc có bê bối lớn hơn nữa chẳng nhẽ anh không ép nó xuống nổi?"

Nghe lời anh nói, sắc mặt cô ta không còn chút máu: "Anh... anh vốn không bị ngất?"

"Đúng!"

Anh không phủ nhận, "Em thật sự đã hồ đồ rồi. Mấy năm qua anh thường tập taekwondo mà em cũng quên?"

Trịnh Tâm Du hoàn toàn ngây dại.

Cô ta thấy đầu mình đau quá, những suy nghĩ hỗn loạn khiến cô ta không đứng vững, buộc phải ngồi xuống.

Khi ngẩng lên, hình ảnh người phía trước như xảy ra thay đổi.

Giống như là Thân Văn Hạo, giống như người ba đã chết đang dùng ánh mắt lạnh lẽo chất vấn cô ta.

Cô ta không dám nhìn, lập tức cúi đầu, người bắt đầu run rẩy.

Mục Tư Viễn cuối cùng không đành lòng, nhẹ nhàng nói: "Tâm Du, sẽ không có ai đến thu nhà nữa, về sau em hãy sống tốt. Anh hi vọng em đừng hại Bảo Bảo, kể cả khi em không còn cơ hội làm tổn thương đến cô ấy!"

"Với tư cách một người bạn, đây là yêu cầu bình đẳng cuối cùng của anh!"

Tin rằng cô ta sẽ nghe được giọng anh nói, nếu còn lần tiếp theo, anh sẽ không hạ thủ lưu tình nữa!

"Em hãy giữ gìn sức khỏe!"

Nói xong, anh mở cửa đi thẳng ra ngoài.

"Tư Viễn!"

Thấy anh bình an ra ngoài, bà Trịnh vừa mừng vừa sợ, vội đi đến: "Cháu không sao chứ?!"

"Cháu không sao ạ!"

Mục Tư Viễn thờ dài, "Về sau cháu không đến đây nữa, cô hãy giữ gìn sức khỏe."

Bà Trịnh gật đầu, rưng rưng: "Cháu đừng trách nó, từ bé nó bị cô chú nuông chiều quá thành ra đã tạo thành cái tính ngang ngược đó."

Mục Tư Viễn cười mỉm, không nói gì nữa, đi ra khỏi biệt thự nhà họ Trịnh.

Anh phóng xe thật nhanh về nhà.

Không phải anh có ý định ở lại lâu như thế.

Anh chỉ muốn xem rốt cuộc Tâm Du còn định làm gì.

Với lại, anh và nhà họ Trịnh cũng cần phải kết thúc.

Khi Trịnh Tâm Du dùng ghế đập anh bất tỉnh đã là thời điểm chấm dứt sự liên quan giữa anh và nhà họ Trịnh.

Trước kia do anh không biết Bảo Bảo sẽ để tâm, bây giờ biết rồi thì làm sao anh có thể để chuyện này phá hoại tình cảm của bọn họ?

Anh không muốn phải trải nghiệm thêm nỗi đau khi mất cô lần nữa, bởi vì nỗi đau này tuy không chết người nhưng nó lại như thuốc độc mãn tính, dần dần ăn mòn trái tim anh.

Bình thường sẽ không thể phát hiện ra, chỉ khi tức giận mới khiến người ta đau đến mức không muốn sống.

Vì vậy, năm năm sau gặp lại nhau, anh mới muốn giữ cô lại, muốn có được cô, nó phát ra từ nội tâm, không bị điều khiển.

Anh còn nhớ thư ký chủ nhiệm đã từng hỏi anh, rốt cuộc thích

điều gì ở cô ấy?

Khi đó anh thật chưa rõ, nhưng giờ thì anh biết rồi.

Anh yêu cô vì sự thiện lương, cứng cỏi và nỗ lực của cô.

Anh yêu cô vì anh đã yêu cô say đắm từ rất sớm mà không biết.

Nghĩ tới đây, khóe môi anh liền nhếch lên thành nụ cười hạnh phúc.

Nhà đã không còn xa!

Chương 174: Em có thai

Rốt cuộc đã nghe được tiếng xe.

Cố Bảo Bảo mở bừng mắt mới phát hiện mình lại ngủ quên trên bậc thang.

Nhìn một lúc cô mới hiểu đây không phải là giấc mơ mà đích thật là cô đã ngủ quên trong lúc chờ.

Nhưng anh đã về chưa?

Cô đứng lên, nhìn theo hướng có tiếng xe.

"Bảo Bảo!" Còn chưa thấy người đã nghe được tiếng của anh.

Cố Bảo Bảo nhìn kỹ thì thấy anh đã lên bậc tam cấp.

Không biết thế nào mà nước mắt cứ tuôn ra, cô nghẹn ngào nói: "Đồ xấu xa, giờ anh mới biết về sao?"

Anh không biết người ta đã rất lo lắng không yên à?

"Bảo Bảo, em đừng khóc!"

Mục Tư Viễn chạy đến ôm chặt lấy cô: "Xin lỗi, xin lỗi, Bảo Bảo, không phải anh cố ý về trễ đâu."

Anh nói vậy cô càng tức giận hơn, "Thế nghĩa là anh hưởng thụ xong ân huệ của người đẹp mới về chứ gì?"

Anh cười, hôn lên mặt cô: "Anh đúng là đã hưởng thụ xong ân huệ của người đẹp mới về!"

Mặt cô chúi vào lồng ngực anh. Trên người anh chỉ có mùi nước hoa của cô mà không có thứ mùi nào khác!

Cô cười vui vẻ.

"Bảo Bảo!"

Anh vén sợi tóc mai đã rối bời của cô, dịu dàng nói thật: "Anh cam đoan sẽ không còn lần sau nữa đâu!"

Không còn lần sau nữa?

Đã giải quyết xong rồi à?

Cô thông minh không lên tiếng, nhón chân hôn lên môi anh một cái.

Dưới ánh sao, đôi mắt cô trông giống như viên bảo thạch xinh đẹp, cánh môi màu hồng như đóa hoa chỉ nở vào đêm tối, tản ra hương vị say đắm lòng người.

Anh không chút nghĩ ngợi hôn lên nó, đôi tay không an phận di động trên thân thể cô.

"Anh Tư Viễn"

Cô bỗng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, mang theo ý tứ đè nén nào đó.

Anh hiểu lầm, còn cười: "Có phải muốn anh ở đây "ăn" em không vậy bé con?"

Anh đang nói gì thế?

Đầu cô còn chưa tỉnh táo hẳn, muốn đẩy anh ra mà chẳng có sức.

Cô chỉ gọi anh: "Anh Tư Viễn, em..." Lúc này cả người cô đổ ập vào người anh, không còn sức đứng vững.

"Bảo Bảo?"

Rốt cục, anh phát hiện ra điều bất thường, nhẹ nhàng buông cô ra xem thì thấy mắt cô nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

Anh hít khí lạnh, vội vàng ôm cô chạy vào phòng ngủ đồng thời nói to với người giúp việc gọi bác sĩ đến.

Anh đá văng cửa phòng ngủ, ba chân bốn cẳng đặt Cố Bảo Bảo lên giường, "Bảo Bảo, Bảo Bảo!"

Thấy sắc mặt cô trở nên trắng bợt, nhất thời tay chân anh luống cuống, đầu óc trống rỗng.

"Mẹ làm sao thế ạ?"

Hoan Hoan Nhạc Nhạc cũng bị anh đánh thức, chạy đên phòng ba mẹ xem.

Anh lo lắng nhìn hai đứa con, ánh mắt bất lực: "Ba cũng không biết, đột nhiên mẹ bị ngất."

Nhạc Nhạc chớp mắt, bỗng nhiên vỗ tay nói: "Con biết rồi, nhất định là mẹ đã có em gái!"

Nghe vậy, Mục Tư Viễn và Hoan Hoan đều sửng sốt, Hoan Hoan hỏi: "Làm sao em biết được?"

A, hỏi bé làm sao biết hả?

Không có lý do nào cả, bé tự biết thôi!

Nhạc Nhạc gật gù đắc ý, học theo Mục Tư Viễn nắm tay kia của mẹ: "Mẹ mau tỉnh lại đi nhé, con muốn nói chuyện với em gái!"

Mục Tư Viễn cũng hồ đồ lại tin lời Nhạc Nhạc, còn nói: "Nhạc Nhạc, khi nào mẹ sẽ tỉnh lại?"

Nhạc Nhạc cười hì hì: "Sẽ tỉnh lại ngây bây giờ!"

Người giúp việc đi đến: "Thiếu gia, bác sĩ đang đến rồi, ông ấy bảo chúng ta đo nhiệt độ cơ thể thiếu phu nhân trước."

Cô ấy đưa nhiệt kế cho Mục Tư Viễn.

"À được!" Anh cầm lấy để vào dưới nách cô, mắt thì không nhịn được nhìn xuống bụng cô, chẳng lẽ trong bụng thật sự đó có tiểu bảo bảo?

Đây cũng không phải chuyện lạ, lần nào anh với cô cũng không có dùng biện pháp bảo vệ.

Người giúp việc cũng nghe được Nhạc Nhạc nói, thấy cũng không phải là không có lý liền nói: "Thiếu gia, hai ngày này thiếu phu nhân đều không bình thường, ăn cơm thì nôn, sau khi nôn thì lại ăn uống tốt, tôi thấy gần như là lại có tiểu thiếu gia rồi đấy!"

Mục Tư Viễn sửng sốt, anh nhìn người giúp việc, lại nhìn Cố Bảo Bảo, không nhịn được hỏi: "Có thai thì sẽ ngất xỉu ư?"

Người giúp việc mỉm cười: "Thiếu gia, cơ thể phụ nữ có thai rất yếu, từ hôm nay tôi sẽ tăng cường chất dinh dưỡng cho thiếu phu nhân để cô ấy sinh cho cậu một đứa trẻ mập mạp."

Song Mục Tư Viễn lại không vui vẻ nổi.

Anh nắm tay cô đặt lên tim mình, "Bảo Bảo" Anh lắc đầu: "Nếu mang thai mà vất vả như thế, anh thà không cần có con."

Người giúp việc sửng sốt rồi lắc đầu, xuống lầu đón bác sĩ.

***

Sau giấc ngủ say, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, ngay cả mí mắt cũng không muốn mở.

Nhưng giọng nói của anh vẫn luôn bên tai gọi tên cô.

Thật là, chẳng nhẽ anh không định đi làm?

Cô không muốn để ý đến anh, chỉ muốn ngủ thì nghe thấy giọng

của Hoan Hoan: "Nhạc Nhạc, em nói xem chúng ta sẽ có em trai hay em gái?"

Nhạc Nhạc trả lời: "Em gái, một em gái xinh đẹp như mẹ!"

Hoan Hoan bị em chọc cười: "Nhạc Nhạc ngốc, em gái có xinh đẹp hơn cũng sẽ không gả cho em làm vợ đâu!"

Nhạc Nhạc mân mê cái miệng nhỏ nhắn: "Vì sao? Vì sao?"

Hừ!

Em gái xinh đẹp không gả cho bé thì chẳng nhẽ lại gả cho Hoan Hoan?

"Em không cho!"

Bé hô lên một câu không đầu không đuôi, tay sờ lên bụng mẹ tuyên bố quyền sở hữu với em gái.

Thấy thế, Mục Tư Viễn lo lắng nói: "Nhạc Nhạc, bỏ tay xuống nào, đừng làm mẹ đau nhé con?"

Cố Bảo Bảo bị chọc cười, muốn không mở mắt cũng không được.

"Nhạc Nhạc" Cô vừa cười vừa nói, "Ai nói với con là có thể lấy em gái làm vợ?"

Cô chỉ thấy buồn cười chứ chưa ý thức được mình nói gì.

Cho đến khi Mục Tư Viễn ngạc nhiên đến gần: "Bảo Bảo, em tỉnh rồi!"

Cô sửng sốt hỏi: "Anh Tư Viễn, ba cha con đang nói gì thế?"

Mục Tư Viễn cười dịu dàng, "Bảo Bảo, bác sĩ bảo em đã có thai 2 tháng rồi!"

Cô ngạc nhiên mở to mắt, cô thật sự đã có thai!

Người mẹ như cô sao lại sơ ý quá, hai tháng rồi mới phát hiện ra!

"Làm sao bây giờ?"

Cô sắp khóc đến nơi: "Em đã ăn rất nhiều bánh sô cô la (chocolat) sữa, phụ nữ có thai không thể ăn được!"

"Không sao, không sao." Anh hôn lên má cô, "Cùng lắm thì bé con sinh ra có làn da nâu thôi mà!"

Nghe vậy, cô vừa muốn khóc vừa muốn cười, Nhạc Nhạc lại bắt đầu hỏi: "Mẹ ơi, em gái không thể làm vợ được ạ?"

"Thằng quỷ, đi ra."

Mục Tư Viễn bóp mặt bé: "Em gái không thể làm vợ được, con phải ra ngoài tìm!"

A! Bé mở to mắt kinh ngạc nhìn ba, sau đó miệng dẩu lên, bé phải đi đâu tìm vợ bây giờ?

Làm khó cho bé quá à!

Thấy bộ dạng khổ sở của con, Cố Bảo Bảo không nhịn được

cười rộ lên.

Sau này Nhạc Nhạc của cô nhất định rất đẹp trai, sao lại không tìm được vợ chứ?

Ngược lại thì đứa bé trong bụng cô có thật là một bé gái không?

Cô rất muốn có một đứa con gái!

"Bảo Bảo" Mục Tư Viễn cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, anh nhìn cô như tráng sĩ chặt tay: "Từ hôm nay trở đi, ngày nào anh cũng phải ở bên để chăm sóc cho em, em nhất định không được lấy cớ anh có công việc để từ chối anh."

Cố Bảo Bảo nhíu mày: "Nhưng anh thật sự có việc mà!"

Anh lắc đầu: "Việc đó anh sẽ sắp xếp."

Trên gương mặt anh hiện lên sự áy náy: "Bảo Bảo, năm năm trước khi em có Hoan Hoan Nhạc Nhạc, anh chưa từng có ngày nào chăm sóc cho em, bây giờ ông trời đã cho anh cơ hội, dù chỉ một ngày anh cũng không bỏ qua."

Nghe vậy, cô cười, mắt ngấn lệ: "Anh Tư Viễn, cám ơn anh."

Vào lúc này, cô không cần gì cả, chỉ cần anh: "Ôm một cái!"

Cô vươn tay ra.

Anh cười ôm chầm lấy cô, dùng sức không nhẹ không nặng ôm trọn cô vào lòng.

Thấy thế, Hoan Hoan liền kéo Nhạc Nhạc, nhỏ giọng nói:

"Chúng ta đi ra ngoài đi."

"Vì sao?"

"Em không thấy à? Ba mẹ sắp hôn rồi, trẻ con không được nhìn!"

Thấy chúng vội vã ra ngoài, hai người liền nhìn nhau cười.

"Bảo Bảo, chúng ta không thể phụ tấm lòng của Hoan Hoan Nhạc Nhạc được đâu."

"Biết rồi, xấu xa!"

Cô cười, chủ động hôn anh trước.

Chương 175: Một chút tiếc nuối

Cố Bảo Bảo cười: "Chủ nhiệm, cô có thể nói cho tôi biết tình hình hiện tại của cô Trịnh được không?"

Thư ký chủ nhiệm cũng không ngờ cô lại quan tâm chuyện đó.

"Phu nhân"

Cô ấy ngập ngừng một lúc mới nói: "Mục tổng đã dặn trước, anh ấy không muốn nhắc đến chuyện nhà họ Trịnh nữa, cho nên tôi..."

"Chủ nhiệm, không phải tôi muốn hỏi chuyện nhà họ Trịnh, tôi chỉ muốn biết cô Trịnh sống thế nào thôi được không?"

Bất luận trước đây xảy ra chuyện gì, nguyên nhân rất lớn biến Trịnh Tâm Du thành con người như ngày hôm nay là bởi vì sự lừa dối của Văn Hạo.

Còn mọi chuyện Văn Hạo làm đều là vì cô!

Thấy sự lo lắng trong mắt cô, thư ký chủ nhiệm thở dài: "Phu nhân, bây giờ cuộc sống của cô Trịnh không được tốt lắm."

Cô ấy lắc đầu: "Bà Trịnh đã cho thôi việc quản gia và giúp việc, một mình sang Pháp. Cô Trịnh ở lại biệt thự còn sót lại của nhà họ Trịnh, không bao lâu thì phát điên."

Cô ta đã điên thật rồi!

Cố Bảo Bảo cả kinh: "Hiện tại cô ấy ra sao?"

"Tôi nghe bác sĩ nói, bây giờ cô ấy chẳng còn nhận ra ai nữa, trí nhớ giảm sút rất mau, với lại thường xuyên xuất hiện ảo giác."

"Ảo giác?"

Thư ký chủ nhiệm gật đầu: "Cô ấy hay gọi tên chồng, bác sĩ nói đó là vì người chồng luôn xuất hiện trong ảo giác của cô ấy."

Trong lòng Cố Bảo Bảo có chút chua sót.

Cô tin Trịnh Tâm Du đã điên thật rồi, điên vì Văn Hạo.

"Chủ nhiệm" Cô đã có chủ ý: "Tôi có thể nhờ cô giúp tôi một chuyện được không?"

"Giúp cô?"

Cô gật đầu: "Nếu thái độ của Tư Viễn đã rõ ràng, chuyện của cô Trịnh tôi ra mặt thì sẽ không tốt. Cho nên..."

Cô thành khẩn cầm tay thư ký chủ nhiệm: "Xin cô giúp tôi tìm một viện điều dưỡng cho cô Trịnh, chi phí thế nào tôi sẽ trả."

Nghe vậy, thư ký chủ nhiệm có chút do dự. Dù sao thì Mục Tư Viễn đã ra lệnh, trước mặt cô đáp ứng mà sau lưng lại dấu anh làm thế, có phải không tốt lắm không?

"Chủ nhiệm" Cố Bảo Bảo biết sự băn khoăn của cô ấy, mỉm cười trấn an: "Tư Viễn sợ tôi bị tổn thương nên mới bỏ mặc Trịnh Tâm Du, giờ cô Trịnh trở nên như thế, sao anh ấy có thể không lo lắng?"

Cô vỗ tay thư ký chủ nhiệm: "Không có chuyện gì đâu chủ nhiệm. Cô coi như giúp tôi đi!"

Thư ký chủ nhiệm cúi đầu suy nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Làm chuyện đó cũng không khó, chức vụ này của cô ấy cũng có chút quyền hạn. Với lại, Trịnh Tâm Du chỉ bị suy giảm trí nhớ, vẫn còn khả năng tự sinh hoạt, không giống như một số bệnh nhân thường phát điên, cho nên mấy giờ sau cô ấy đã cho người đưa Trịnh Tâm Du đến viện điều dưỡng tốt nhất.

"Phu nhân, làm xong cả rồi!"

Nói chuyện với viện trưởng xong, cô ấy liền báo cáo với Cố Bảo Bảo: "Về việc trị liệu của cô Trịnh, có thời gian tôi sẽ đến gặp mặt nói chuyện với viện trưởng."

"Ừ, cám ơn cô!"

Cố Bảo Bảo nói, lại không có ý đứng dậy rời đi.

Không phải cô không tin năng lực làm việc của thư ký chủ nhiệm, cô chỉ không yên lòng về Trịnh Tâm Du, dẫu sao vẫn muốn gặp cô ta.

"Đến viện điều dưỡng?"

Thư ký chủ nhiệm kinh ngạc nhìn xuống cái bụng đã hơi gồ lên của cô, "Phu nhân, việc này không tốt đâu!"

Bây giờ cô chính là đối tượng bảo vệ trọng điểm của nhà họ Mục, nếu để Mục tổng biết cô để phu nhân đến nơi như viện điều dưỡng thì không chém cô mới lạ!

"Không sao đâu" Cố Bảo Bảo lại trấn an cô ấy, còn nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: "Chúng ta cứ lặng lẽ đi rồi về sớm là được!"

Thấy thư ký chủ nhiệm còn không đồng ý, cô đành phải ra đòn sát thủ: "Cũng được, dù sao tôi cũng biết vị trí của viện điều dưỡng, tự tôi đi được rồi."

Làm sao cô đi một mình được? !

Thư ký chủ nhiệm liền đứng dậy, "Tôi sẽ đi cùng với cô!"

Mục tổng à, có phải nên tăng tiền lương cho cô không!

***

Với người bệnh mắc bệnh tâm thần, không thể thăm bệnh mặt đối mặt. Cố Bảo Bảo và thư ký chủ nhiệm chỉ có thể nhìn vào tình hình bên trong phòng qua ô cửa.

Trịnh Tâm Du lúc này ngồi ngây ngô trên giường, ánh mắt trống rỗng lại lơ lửng, không có điểm rơi.

Thời gian này không được ai chăm sóc nên cô ta đã gầy đi nhiều, ánh hào quang trên mặt đã sớm biến mất.

Thư ký chủ nhiệm khẽ thở dài: "Ngày đó tôi nhìn gần thì thấy trên đầu cô ấy đã có rất nhiều tóc bạc."

Cố Bảo Bảo ngẩn ra.

Là ai từng nói, từ xưa tình là vũ khí làm tổn thương người ta nhất!

Có thể nghe được tiếng động ở cửa, Trịnh Tâm Du bỗng nhiên ngẩng lên, ánh mắt đảo qua.

Hai người ngạc nhiên phát hiện, cô ta hình như nhận ra bọn họ, không ngờ lại đi xuống giường ra cửa.

"Cô Trịnh!" Cố Bảo Bảo kêu lên. diexndafnle^quysdo^n

Trịnh Tâm Du đứng bên cửa sổ, bình tĩnh nhìn cô, nói ra ba từ: "Cố Bảo Bảo!"

"Cô ấy nhận ra cô!"

Thư ký chủ nhiệm ngạc nhiên, Cố Bảo Bảo gật đầu, cũng nhìn Trịnh Tâm Du: "Cô Trịnh, cô còn nhớ tôi à? !"

Biết đâu bệnh tình của cô ta không có tệ như bác sĩ nói!

Song cô ta lại không có phản ứng gì với những câu sau đó của bọn họ.

Tuy tầm mắt vẫn nhìn Cố Bảo Bảo nhưng ánh mắt dần trở nên ảm đạm, đến lúc phủ lên một màu xám tàn tạ.

Cô ta quay lại, không về giường mà ngồi xuống đất.

"Cô Trịnh, cô đứng lên đi!" Cố Bảo Bảo lo lắng hô.

Nhưng cô ta hoàn toàn không có phản ứng, ngược lại còn nằm xuống.

Cả người co lại, cô ta ôm chặt lấy chính mình rồi nhắm mắt.

"Cái này..." Cố Bảo Bảo nhìn thư ký chủ nhiệm: "Nếu không chúng ta đi gọi y tá lại giúp."

"Không sao đâu phu nhân!"

Thư ký chủ nhiệm vội vàng nói: "Trong phòng có hệ thống sửa, cô ấy sẽ không bị lạnh đâu!"

Cô ấy đỡ cánh tay Cố Bảo Bảo: "Phu nhân, chúng ta đi thôi, sẽ có người chăm sóc cho cô ấy!"

Cố Bảo Bảo thở dài, đành phải đi theo cô ấy. Xe đi ra khỏi viện điều dưỡng, thấy chân mày Cố Bảo Bảo vẫn nhíu chặt, thư ký chủ nhiệm cố ý dời đề tài sang chuyện khác:

"Phu nhân, đứa bé được bao nhiêu tháng rồi?"

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo theo bản năng xoa lên bụng, mỉm cười nói: "Đã hơn ba tháng."

Cô nhìn bụng thư ký chủ nhiệm: "Mà sao cô lại không sinh một đứa đi?"

Thư ký chủ nhiệm le lưỡi:

"Cô báo Mục tổng cho tôi nghỉ một năm đi, thấy bộ dạng đáng yêu của hai tiểu thiếu gia, tôi cũng rất muốn có một đứa!"

Cố Bảo Bảo cười rộ lên:

"Mang thai cũng rất khổ, khi bọn chúng được tám tháng, tôi vẫn còn nôn ọe, thật sự không chịu nổi."

"Nhưng mà..."

Trong mắt cô dập dờn sự hạnh phục khó tả:

"Bây giờ chỉ cần được thấy Hoan Hoan Nhạc Nhạc, mọi buồn phiền đều tan biến."

Thư ký chủ nhiệm không lên tiếng. Cô ấy có thể hiểu ý nghĩa trong câu nói này, dù sao, gian khổ hơn một năm qua của bọn họ, cô ấy đều biết hết.

"Phu nhân, cô có đói không?"

Bỗng nhiên, thư ký chủ nhiệm lên tiếng: "Hay chúng ta đi ăn chút gì nhé."

Nghe cô ấy nói vậy, Cố Bảo Bảo cũng thấy hơi đói nên gật đầu:

"Được!"

Thấy đồ ngọt trên menu, Cố Bảo Bảo thiếu chút nữa chảy nước miếng, nhưng bác sĩ đã dặn phải cố gắng ăn ít đồ ngọt nên cô buộc phải cắn răng ăn trái cây.

Thư ký chủ nhiệm vừa buồn cười vừa cảm động:

"Phu nhân, đây có phải đau khổ mà cũng hạnh phúc?"

Cố Bảo Bảo vô cùng đồng ý, còn nói mấy quy định không được phép của Mục Tư Viễn cho cô ấy nghe. Tất nhiên cái điều không được tắm một mình sẽ được lược bỏ, nếu không sẽ rất xấu hổ.

Thư ký chủ nhiệm nghe xong cười: "Phu nhân, Mục tổng càng ngày càng chu đáo."

Cố Bảo Bảo nghe xong, trong lòng thấy ngọt ngào nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn:

"Nào có! Anh ấy thích đứa bé trong bụng tôi thì đúng hơn, hừ!"

Nghe thôi cũng biết đây là lời trong lòng nghĩ một đằng nói một nẻo của cô gái đang hạnh phúc, song nghĩ lại chuyện trước kia, thư ký chủ nhiệm vẫn có hơi cảm khái. Có lẽ đến bây giờ, Cố Bảo Bảo còn chưa biết chuyện lúc Cổ Tín Dương còn ở công ty!

Thời gian trước cô ấy vì chuyện của Trịnh Tâm Du mà xảy ra mâu thuẫn với Mục tổng, nhất định cũng cho rằng Mục tổng không yêu cô ấy!

"Phu nhân, thực ra tôi... tôi có chuyện muốn nói với cô."

Bọn họ đến được với nhau không dễ dàng, lần này hãy để cô thành kẻ lắm lời đi!

"Cô còn nhớ thời gian Cổ Tín Dương còn làm Phó tổng không?"

Cố Bảo Bảo gật đầu, kỳ quái nhìn cô ấy, không hiểu vì sao cô ấy nhắc đến chuyện đó. Cô ấy cười khẽ,

"Mục tổng luôn dặn tôi không được nói cho cô biết, nhưng tôi nghĩ, tôi nên nói chuyện này ra với cô."

Mục Tư Viễn có chuyện gì gạt cô sao? ! Cố Bảo Bảo nhìn cô ấy chăm chú, nghe cô ấy kể...

***

Bên ngoài cửa xe, mặt biển gợn sóng lăn tăn, ánh mặt trời chiếu rọi xuống tựa như vàng chảy về phía trước. Nhưng Cố Bảo Bảo không có lòng dạ nào thưởng thức cảnh đẹp ấy.

"Khi đó cô Hai lén gây ra nhiều chuyện hãm hại cô, Mục tổng đều biết."

"Anh ấy dùng chuyện này để xa lánh cô, đẩy cô rời khỏi mình thật ra là có nỗi khổ."

Trong đầu cô hiện giờ chỉ là những điều mà thư ký chủ nhiệm mới nói,

"Lúc đó chúng tôi nhận được tin chính xác, Cố Tín Dương vì tranh giành quyền nắm giữ Mục Thị nên đã thuê xã hội đen, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay với người thân nhất bên cạnh Mục tổng."

"Mục tổng lo cô bị hại cho nên chỉ có thể tạm thời xa lánh cô, đồng thời âm thầm phái rất nhiều người bảo vệ cô và hai tiểu thiếu gia."

"Cô có còn nhớ buổi vũ hội trên du thuyền không? Tuy đêm đó Mục tổng tỏ ra không lạnh không nhạt, nhưng pháo hoa chòm sư tử đó đều do Mục tổng đích thân lựa chọn để đốt nó lên cho cô."

"Năm năm trước tôi thay thế chức vụ của cô làm việc bên cạnh Mục tổng, tuy trước đó xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết, nhưng chuyện xảy ra trong năm năm tôi đều thấy rõ ràng."

“Khi đó, phu nhân mà Mục tổng chọn mặc dù là cô Trịnh, nhưng tôi không thấy Mục tổng có tình yêu gì với cô ấy mà chỉ thấy tình thân là nhiều.”

“Phu nhân, có người nói bền vững không ngại nhiệt tình, cô nhất định tán thành cách nói này, bởi vì tình cảm mà Mục tổng dành cho cô cũng như cô dành cho Mục tổng chính là vậy đấy.”

“Mục tổng không cho tôi nói với cô là sợ cô lo lắng cho anh ấy, nhưng tôi nghĩ bây giờ không còn chuyện gì có thể ngăn cản hai người, sự đắn đo của anh ấy có thể buông bỏ.”

“Phu nhân, đến rồi!”

Tiếng tài xế cắt ngang suy nghĩ của cô, cô phục hồi tinh thần, nhìn qua bên ngoài cửa sổ.

Bóng dáng quen thuộc ấy giờ đang đứng ở bậc thang, mặt mũi bừng bừng giận giữ.

Chết rồi! Trong lòng cô lộp bộp!

Ban nãy cô nói dối anh là muốn ăn sủi cảo nên bảo anh đi xếp hàng, không ngờ anh lại về nhà trước cả cô!

Phải làm sao bây giờ?

“Cố Bảo Bảo, em ra đây!” Anh chạy ra, còn gõ mạnh cửa xe.

Trong văn bản sáu điều không được phép có quy định là không được ra ngoài một mình!

Cô biết mà còn làm sai, anh nhất định tức giận!

Cô kiên trì xuống xe, lập tức ôm lấy cánh tay anh làm nũng. “Anh Tư Viễn, em…. Em ra ngoài đi lòng vòng, hít thở không khí chút thôi….”

Mục Tư Viễn không để ý tới cô, cũng không đẩy cô ra mà xoay người đi vào nhà.

Cô bám theo sát, đồng thời nói: “Anh Tư Viễn, anh có mua được sủi cảo không vậy? Em rất muốn ăn…”

Cô xoa lên bụng, “Bé con cũng muốn ăn nữa!”

Hai người vào trong phòng khách. Mục Tư Viễn không nói chuyện với cô, ngồi xuống sofa, cầm báo lên đọc.

Người giúp việc đi từ phòng bếp ra, “Thiếu phu nhân, cô đã về rồi!”

Cô ấy vui vẻ nhìn Cố Bảo Bảo: “Tôi đã hâm nóng lại sủi cảo rồi, cô có muốn ăn luôn không!”

Cố Bảo Bảo vội gật đầu, ngồi cạnh Mục Tư Viễn cười ngọt ngào: “Anh Tư Viễn, anh đừng giận nữa, em cam đoan chỉ có lần này, sẽ không có lần sau nữa đâu!”

Mục Tư Viễn làm bộ không nghe thấy, cầm báo lật sang trang khác.

Rõ ràng anh đang giở chiến tranh lạnh đây mà!

Cô nên làm gì bây giờ?

Còn đang lo sợ thì cô thấy người giúp việc lén vẫy tay với cô, trên mặt nở nụ cười.

Cô đứng dậy đi ra.

“Thiếu phu nhân” Người giúp việc kéo cô vào nhà ăn, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia về sớm, đợi cô rất lâu, rất là sốt ruột!”

Cô ấy vỗ tay cô: “Cô ăn trước đi, thiếu gia đã chờ cả tiếng đồng hồ mới mua được đấy, cô ăn đi rồi cậu ấy sẽ vui.”

Có thật không?

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo ngồi xuống bàn cầm đũa lên, vừa ăn vừa nói lớn: “Ngon thật đấy.”

Thế nhưng, Mục Tư Viễn chẳng những giả vờ không nghe thấy mà còn đi lên thư phòng!

“Quỷ hẹp hòi, nhỏ mọn!”

Cô nóng nảy, ném đũa đi, thở phì phò lên lầu đi ngủ.

Tỉnh dậy thì đã năm giờ chiều.

Cô không muốn dậy, chờ anh đến gọi cô xuống ăn.

Hừ, cô có thể đói bụng nhưng anh nhất định không nỡ để bé con đói!

Mấy phút sau thì Nhạc Nhạc đẩy cửa vào.

“Mẹ.” Bé nhảy lên giường, hưng phấn hỏi: “Em gái đã lớn hơn chưa ạ?”

Cô xoa đầu bé : “Đương nhiên là có rồi. Em gái giống như Nhạc Nhạc, mỗi ngày đều lớn hơn!”

Nhạc Nhạc gật đầu lại nói: “Mẹ, ăn cơm thôi!”

“Có bảo ba bảo con tới gọi mẹ không?”

Nghe vậy, Nhạc Nhạc mở to hai mắt: “Làm sao mẹ biết ạ?”

Chính ba bảo bé tới đó.

Hừ! Nhỏ nhen! Cả buổi chiều vẫn còn giận!

Cố Bảo Bảo bĩu môi: “Nhạc Nhạc, con đi bảo với ba, mẹ không muốn ăn.”

Vậy làm sao được?

Nhạc Nhạc nhíu mày, ôm lấy bựng mình: “Không ăn thì đói lắm!”

“Không sao đâu! Mẹ muốn ngủ thêm một lát nữa rồi mới ăn.”

Khuyên can mãi mới dỗ được Nhạc Nhạc xuống.

Nhưng mà mười lăm phút sau, cửa phòng ngủ lại bị đẩy ra, lần này là Hoan Hoan, trên tay còn bưng một cái khay nhỏ đựng một đĩa rau và một bát cơm.

“Mẹ ơi ăn cơm!”

Hoan Hoan cẩn thận đặt khay xuống đầu giường, “Mẹ không ăn thì em bé sẽ đói đấy!”

Cô nghiến răng.

Cái tên Mục Tư Viễn này! Khốn kiếp! Cô không ăn đấy thì làm sao!

Hừ!

Cô để nguyên cái khay, đi tắm rồi gội đầu, sau đó sấy khô rồi ngủ tiếp.

Ngủ rất thoải mái, nhưng cái bụng đói thật khó chịu.

Cố Bảo Bảo khó chịu mở mắt ra, phát hiện trong phòng tối om, còn anh thì ngủ ngay bên cạnh.

Chẳng lẽ cô đã ngủ đến hơn nửa đêm?

Hèn chi đói đến vậy!

Thế mà anh còn ngủ được, chẳng hề quan tâm cô và bé con có đói không!

Tình tình phụ nữ có thai vốn không ổn định, lại còn hay suy nghĩ, cô thật sự cảm thấy tủi thân cùng cực, cuối cùng liền khóc òa.

Đây cũng không phải là giả vờ, nước mắt to như hạt đậu tuôn rơi lã chã.

Rốt cục, anh có phản ứng, ôm chầm lấy cô: “Đói bụng rồi à?”

Giọng điệu vẫn còn dữ dằn thế đấy!

“Anh bỏ ra, em không cần anh lo!”

Cô đẩy anh thì bị hai cánh tay anh giữ lại: “Đừng ồn ào!”

“Em nào có ồn ào?” Cô tức tối bất thình lình nhìn anh chằm chằm: “Chính anh không quan tâm đến người ta, cũng không quan tâm bé con!”

Mục Tư Viễn bất đắc dĩ thở dài, mở đèn, lau nước mắt cho cô: “Vì sao em lại không nghe lời lén lút ra ngoài? Còn đến cái

nơi như viện điều dưỡng nữa chứ? Nếu con bé sợ hãi thì làm sao giờ?”

“Chờ đã” Cô sửng sốt, “Làm sao anh biết….”

Cô rõ ràng đã bảo lái xe không thể nói cho anh mà!

“Em đấy.” Anh bùng vào mũi cô: “Lái xe thân với anh hơn hay là thân với em hơn?”

“Hừ!”

Cô quay mặt đi, không để ý đến anh.

Anh cũng không nói gì, đứng dậy đi xuống lầu. Đến khi quay về thì trên tay có một bát mì nóng.

“Wow!” Dạ dày của cô lập tức đầu hàng, cầm lấy ăn liền.

Thấy Mục Tư Viễn bất đắc dĩ nhíu mày, “Em ăn chậm thôi, khéo nghẹn đấy!”

Cố Bảo Bảo cười, “Anh Tư Viễn, anh làm hả?!”

Không ngờ anh còn biết làm mì nữa đấy!

“Có phải rất khó ăn không?”

Anh bĩu môi, “Khó ăn cũng phải chấp nhận, bây giờ người giúp việc đi ngủ rồi.”

Cô lắc đầu liên tục: “Ngon lắm, ngon lắm, sau này tối nào em cũng muốn ăn!”

Cô nhìn xuống bụng: “Bé con à, con phải ăn thật nhiều đấy, đây là mì do chính tay ba con làm cho con đó!”

Mục Tư Viễn vừa bực mình vừa buồn cười, trong lòng mềm nhũn.

Ngồi trên giường, anh ôm cô từ phía sau.

Chương 176: Làm ba thật khổ

"Bảo Bảo, lần sau đừng như vậy." Anh dịu dàng nói: "Anh đã rất lo."

Cô cười áy náy, đặt bát sang một bên, nghiêng đầu nhìn anh: "Anh Tư Viễn, không phải em... muốn gạt anh, em chỉ muốn gặp cô ấy!"

Mục Tư Viễn không lên tiếng.

Cô có thể đoán ra, anh nhất định cũng muốn biết tình huống hiện giờ của Trịnh Tâm Du.

Thế là cô nói: "Cô Trịnh bây giờ rất đáng thương, cô ấy không còn nhận ra ai cả. Đôi lúc xuất hiện ảo giác, nhưng trong ảo giác cũng chỉ có Văn Hạo."

Mục Tư Viễn than thở: "Anh quen cô ấy đã nhiều năm lại không phát hiện ra tính cách bướng bỉnh, thích để tâm vào chuyện vụn vặt của đó của cô ấy!"

Ánh mắt anh lúc kể thật nhẹ nhàng: "Nếu cô ấy có thể hiểu ra thì chuyện đâu đến nỗi này?"

"Anh Tư Viễn, anh đừng nói như vậy."

Cố Bảo Bảo lắc đầu: "Người bị tổn thương về tình cảm, không phải ai cũng có thể thoát ra, cô Trịnh chính là một người bị giam trong đó."

Nói tới nói lui, cô vẫn đang tự trách mình.

Sâu trong lòng cô vô cùng hi vọng Văn Hạo có thể quay về, trở lại bên cạnh cô Trịnh.

Dù sao, không phải mỗi người đàn ông trên thế giới này có thể gặp được người phụ nữ như Trịnh Tâm Du!

Đáng tiếc rằng, trên đời này chuyện gì cũng có thể miễn cưỡng, chỉ có tình cảm là không thể.

"Đừng suy nghĩ lung tung!"

Mục Tư Viễn vỗ nhẹ đầu cô: "Ăn no chưa? Ăn no rồi thì ngủ đi!"

A, lại ngủ hả!

Bây giờ cô đã quay lại trạng thái như trẻ sơ sinh, mỗi ngày phải ngủ mười hai tiếng trở lên!

Đầu vừa nằm lên gối, cơn buồn ngủ liền kéo đến,

"Anh Tư Viễn, bé con trong bụng sau này sẽ rất điềm đạm nho nhã!"

Cô ngáp một cái, còn một câu mình chưa nói: "Anh Tư Viễn, anh yên tâm, cô Trịnh đã có y tá ở viện điều dưỡng chăm sóc rồi, sẽ không sao đâu!"

Mục Tư Viễn thấy buồn cười, nghiêng người nhìn cô thì cô đã thiếp đi.

***

Mang thai bốn tháng, cơn buồn ngủ thường hay quấy nhiễu cô.

Nhưng cô lại trở nên rất hám ăn, chỉ vừa mới ăn cơm xong mà cô đã lại ăn táo rồi.

"Cho mẹ này!"

Nhạc Nhạc đưa quả cam ba bóc cho cô.

Ngay cả Nhạc Nhạc cũng biết là mẹ rất thích ăn, bé luôn chủ động đưa đồ ăn vặt trong cặp cho mẹ.

"Cho mẹ nữa này!"

Bé đưa đến một thanh sô-cô-la

Sô-cô-la!

Hai mắt Cố Bảo Bảo tỏa sáng, bắp chân lại bị ai đó đánh.

Mục Tư Viễn liếc nhìn cô, chậm rãi nói: "Làn da sô-cô-la?"

Cô lập tức nhụt chí, "Cảm ơn Nhạc Nhạc, mẹ không ăn được."

"Mẹ!"

Bên ngoài vang lên tiếng Hoan Hoan, "Bà ngoại đến ạ!"

Cố Bảo Bảo nghe tiếng nhìn lại, quả nhiên thấy mẹ đang vào.

"Mẹ!"

Cô vui vẻ gọi thì thấy sau mẹ còn có ba, tiếp đó là chú Mục, rồi bà Mục!

Sao họ lại cùng đi với nhau?

Trước đó còn không nói cho bọn họ biết.

Cô có hơi khẩn trương, vội vàng kéo Mục Tư Viễn, đồng thời chào: "Ba, ba, mẹ, mọi người đã đến!"

Họ vừa cười vừa ngồi xuống sofa, Mục Tư Viễn đứng dậy chào hỏi ông bà Cố: "Ba mẹ đến rồi ạ."

Còn hai người nhà mình, anh chỉ liếc qua rồi ngồi xuống.

"Bảo Bảo, hai ngày nay thế nào? Còn nôn nhiều nữa không?" Bà Cố ân cần hỏi han.

Lần trước con gái có thai, bà không thể ở bên chăm sóc, trong lòng vẫn cảm thấy thiếu sót.

Lần này nếu không phải Bảo Bảo sợ bà mệt ngăn bà thì ba rất muốn đến tận đây chăm sóc cho con.

"Con đỡ rồi nên mẹ đừng lo."

Cô nhìn sang Mục Phong Minh: "Sao cả ba mẹ cũng đến ạ?"

Bọn họ chưa từng cùng đi đến nơi này!

Xem điệu bộ này thì hình như họ có chuyện muốn nói với cô và Mục Tư Viễn.

Mục Phong Minh cười: "Bảo Bảo, hôm nay ba mẹ đến là muốn bàn bạc chuyện hôn sự với các con."

"Hôn sự?"

Cố Bảo Bảo sửng sốt, quay đầu nhìn Mục Tư Viễn, muốn thu được chút tin tức nào đó từ anh.

Nhưng gương mặt anh cũng tỏ ra hoang mang.

Mục Phong Minh bất mãn hừ một tiếng, "Tư Viễn, bụng Bảo Bảo càng ngày càng to, chẳng nhẽ con không muốn tổ chức hôn lễ sớm sao?"

Tổ chức sớm?

Nghe vậy, Cố Bảo Bảo nhìn qua ông Cố.

Lẽ nào ba cũng đã đồng ý tổ chức sớm nửa năm?

"Bảo Bảo!"

Ông Cố mỉm cười: "Ba nói nửa năm cũng là cân nhắc tình hình lúc đó. Bây giờ đã quá giới hạn rồi, các con muốn tổ chức hôn lễ lúc nào, ba không có ý kiến."

Hóa ra là như vậy.

Xem ra người lớn đã bàn bạc xong rồi mới đến đây hỏi ý kiến bọn họ.

"Tư Viễn" Ông Cố nhìn con rể tương lai: "Con cứ nói đi?"

"Con không có ý kiến!"

Mục Tư Viễn nhún vai, "Ba mẹ cứ chọn ngày rồi con sẽ cho người chuẩn bị."

Mọi người còn chưa kịp vui mừng thì Cố Bảo Bảo "ọe" một tiếng rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Mục Tư Viễn đuổi theo thấy cô nôn liên tục trong đó.

"Làm sao lại nôn nhiều như thế!" Bà Cố cũng ra xem, đau lòng nói.

Mục Tư Viễn không rảnh trả lời, cuống quít lấy thuốc chống nôn trong ngăn kéo rồi cầm đến một cốc nước ấm: "Bảo Bảo, mau uống thuốc đi!"

Cố Bảo Bảo nôn nghén rất nghiêm trọng, phải xử lý thế nào anh đã quen thuộc.

Cô gật đầu, định cầm lấy thuốc thì cơn buồn nôn như sóng vỗ đánh úp cô.

Cô cúi đầu, tiếp tục nôn.

Đã thấy người nôn nghén nhưng chưa thấy ai nghiêm trọng như cô!

Nước mắt bà Cố như sắp trào ra: "Tư Viễn, có cần phải đưa đi bệnh viện xem thế nào không?"

"Không sao đâu mẹ!"

Cố Bảo Bảo khoát tay, nhờ Mục Tư Viễn đỡ đứng lên: "Con uống thuốc xong nghỉ ngơi một lát là ổn thôi ạ."

Bà Cố vội nói: "Vậy mau đi nghỉ."

Người lớn thương lượng hôn sự cho đến tận trưa, bởi vì Cố Bảo Bảo nôn nghén quá nghiêm trọng nên tạm thời gác lại.

***

"Bảo Bảo?"

"Dạ?"

Cô miễn cưỡng đáp lại, "Anh Tư Viễn, lên chút nữa."

Bàn tay nhẹ nhàng đi lên, dùng sức vừa phải tại chỗ nào đấy làm cô thích ý ngâm nga.

"Anh Tư Viễn..."

Một lúc sau, giọng nói mềm mại không xương lại tinh tế vang lên: "Dịch sang trái một chút..."

Bàn tay nghe lời di chuyển, đổi lấy tiếng cười thỏa mãn của cô...

"Anh Tư Viễn..."

Cô cắn lên đôi môi đỏ tươi, khẽ cười nói: "Thủ pháp của anh ngày càng tốt rồi đấy, thật đúng là có danh sư tất có cao đồ!"

Dưới ánh đèn êm dịu, sắc mặt Mục Tư Viễn có hơi lúng túng: "Em đừng vội mừng, anh vì bé con mới đi học thôi!"

Đường đường là một tổng giám đốc lại đi bỏ mặc chuyện làm ăn của công ty để đi học xoa bóp, nói ra nhất định bị người ta coi là một tên sợ vợ! "Ừm..."

Cố Bảo Bảo nghiêng đầu suy nghĩ,

"Thế thì sau khi sinh bé con ra em sẽ tiếp tục sinh, vậy thì sẽ được hưởng thụ kỹ thuật xoa bóp của anh rồi!"

"Nói em ngốc mà em ngốc thật"

Anh gõ nhẹ đầu cô, "Nào có người nào tự nói mình là máy đẻ bao giờ?"

Nói đến vấn đề này, anh quả thật có chuyện nghiêm túc muốn hỏi cô.

"Bảo Bảo!"

Anh ngồi dịch lên, bàn tay từ dưới chân chuyển lên cánh tay cô. Anh vừa xoa bóp vừa hỏi:

"Việc hôn sự mà ba mẹ nói hôm nay, em có ý kiến gì không?"

Hôn sự? ! Cố Bảo Bảo nhướng mày, vì sao cô lại có cảm giác muốn nôn vậy?

"Anh Tư Viễn, chuyện này..."

Cô kiếm cớ: "Bụng em lớn vậy rồi, mặc áo cưới vào sẽ khó coi lắm!"

"Không đâu"

Anh cười nói: "Bảo nhà thiết kế chú ý một chút là được, bằng không để đến bảy tám tháng thì sẽ không giấu được nữa!"

Vậy chờ sinh con ra rồi nói đến chuyện tổ chức đám cưới đi! Cô chỉ biết kêu trong lòng mà không dám nói ra.

"Nhưng mà chuẩn bị hôn lễ sẽ rất mệt, anh không sợ bé con bị mệt à?"

Tìm được một cái cớ hoàn mỹ như thế, cô thật bội phục chính bản thân!

"Làm sao mệt được chứ?"

"Việc chuẩn bị hôn lễ em không cần làm gì hết, chỉ chờ làm cô dâu thôi..."

Anh nói đến đây bỗng dừng lại. Bàn tay đang xoa bóp chuyển sang nắm cổ tay cô:

"Bảo Bảo, có phải em vẫn không muốn tổ chức hôn lễ?" Nói cách khác, có phải cô vẫn không muốn gả cho anh?!

"Anh Tư Viễn" Cô nhíu mày hô lên, anh quả khẩn trương đến mức chính mình dùng bao nhiêu sức lực cũng không biết.

Mục Tư Viễn vội vàng buông lỏng cánh tay cô ra.

“Ý em không phải vậy, em….” Đến đây cô cũng nghẹn lời.

Nếu ý cô không phải là vậy thì là gì?

Làm sao bây giờ, chuyện tới nước này, cô chỉ có thể “ọe”

Cơn nghén đến thật đúng lúc, lại thêm một đợt phiên giang đảo hải, ngay cả dịch vị trong dạ dày cũng suýt bị cô nôn hết ra!

“Bảo Bảo” Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, Mục Tư Viễn lòng như lửa dốt, “Anh lập tức đưa em đến bệnh viện!”

Cố Bảo Bảo thật sự không chịu nổi, gật đầu ôm lấy cổ anh.

Đến bệnh viện được bác sĩ tiêm xong, cô mới trở lại bình thường, tựa vào đầu giường nghe Mục Tư Viễn nói chuyện với bác sĩ.

“Khả năng là do sức khỏe thai phụ khá yếu….”

Bác sĩ tổng kế nguyên nhân: “Sau này chú ý không được ăn đồ ngọt, còn nữa, nhất định không được lo lắng, cũng không được để cô ấy mệt nhọc…”

Mục Tư Viễn như một học sinh tiểu học nghe lời, cực kỳ nghiêm túc lắng nghe, đồng thời ghi tạc từng chuyện vào lòng.

Dáng vẻ đó khiến Cố Bảo Bảo vừa buồn cười vừa cảm động.

Xem ra, lần này không chỉ có một mình cô vất vả nữa rồi!

Đêm hôm đó cô nửa mê nửa tỉnh, nghe được anh nói chuyện với bố và chú Mục: “Chuyện hôn lễ để sau này nói đi ạ, bây giờ quan trọng nhất là để Bảo Bảo an tâm dưỡng thai!”

Cô thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ xoa lên bụng, rất cám ơn con, bé cưng!

***

Đến tháng thứ sáu, cô không còn nghén nhiều nữa nhưng chân lại bị phù.

Cũng may kỹ thuật xoa bóp của Mục Tư Viễn ngày càng thuần thục, anh mát xa cho cô cứ hai tiếng một ngày không ngừng gián đoạn, chung quy cô không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Đôi khi cô nghĩ, có phải cô đã được chiều chuộng quá mức?

Trước đây khi có Hoan Hoan Nhạc Nhạc chỉ có hai người giúp việc ở bên cạnh cô, một người phụ trách ăn uống, một

người phụ trách làm việc nhà, hình như cô cũng không gặp khó khăn thế này!

"Bảo Bảo, em đừng nghĩ vậy!"

Mục Tư Viễn luôn nói: "Em là vợ anh, anh phục vụ em là đương nhiên."

Bốn tháng nữa thôi, nhìn thấy cô mỗi ngày đều vất vả, anh không kiềm hãm được nói ra những lời này.

Cố Bảo Bảo cảm động, cũng có chút buồn rầu.

Làm sao cô lại không muốn mau tổ chức hôn lễ, biến mình trở thành người vợ chân chính của anh?

Nhưng trong lòng cô vẫn không thuyết phục được bản thân!

Cô không biết mình bị làm sao, cứ có cảm giác lo được lo mất, ruột gan rối bời, lo lắng không yên.

Có phải do mang thai nên mới vậy?

Đúng mà lại như không đúng!

Quãng thời gain vừa hạnh phúc vừa đau khổ trôi qua rất nhanh, đến khi bé con bảy tháng, cô đã răng hai mươi cân!

"Em không muốn ăn!" Cô quyết định kiểm soát việc ăn uống của bản thân.

Nhưng kể từ tháng thứ năm, không chỉ kỹ thuật xoa bóp của anh tiến bộ mà ngay cả tay nghề nấu nướng cũng tăng mạnh, còn tốt hơn cả người giúp việc!

Người giúp việc nếm đồ ăn anh làm còn khen anh chắc chắn có thiên phú về nấu nướng!

Hại cô mỗi lần đối mặt với đồ ăn ngon là không chịu được sức hấp dẫn của chúng.

"Ăn xong món này nhất định sẽ không ăn nữa!" câu nói này đã trở thành câu nói đầu môi chót lưỡi của cô.

Nhưng chiếc đũa vẫn lưu luyến không rời cái mâm.

Mục Tư Viễn buồn cười nhìn cô: "Không sao đâu, kiên trì thêm hơn hai tháng nữa là có thể giảm cân rồi!

Còn hơn hai tháng nữa!

Cô bĩu môi, bỗng nhiên thấy bụng có chuyển động.

"Ô kìa!" Cô kêu lên.

"Làm sao vậy?" Mục Tư Viễn như lâm đại địch, khẩn trương hỏi.

Trên mặt cô không có chút đau đớn nào mà là sự vui vẻ. "Anh Tư Viễn, anh Tư Viễn"

Cô chỉ vào cái bụng bầu của mình: "Bé con đạp em, con đạp em!"

Thật sao?

Hai mắt Mục Tư Viễn sáng ngời, ngồi xổm xuống, áp tai vào bụng cô.

"Kịch!" Có một chút.

"Anh nghe thấy chưa?" Cô vội vàng hỏi.

"Kịch!" Lại thêm cái nữa."Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi!" Mục Tư Viễn trả lời liên tục, cẩn thận đỡ lấy bụng cô.

"Kịch! Kịch! Kịch!"

Lần này là ba cú đá liên tục.

Cố Bảo Bảo nở nụ cười, "Chẳng biết có phải con trai không mà lại có sức như thế!"

Mục Tư Viễn không trả lời.

Cô thấy anh cúi thấp đầu, một tay dịu lên mắt.

Anh rơi nước mắt đó sao?

Cô cười, khó khăn cúi người hôn lên tóc anh.

"Anh Tư Viễn, con nhận ra anh là ba nên mới đá em đó!"

"Thât vậy chăng?" Anh ngẩng đầu, trong khóe mắt còn hơi ngấn lệ.

"Thực đấy!"

Cô gật đầu, cô cam đoan!

***

Đến tháng thứ tám, bụng Cố Bảo Bảo trông như một quả cầu lớn.

Đây là bức thời tiết nóng nực nhất, mở máy điều hòa thifc ô dễ cảm mạo, mở quạt thì gió quá lớn làm cô rất khó chịu!

Mục Tư Viễn chẳng biết mua được ở đâu một cái quạt lớn, đến tối lại cầm quạt quạt cho cô.

“Anh Tư Viễn, anh mệt không, đừng quạt nữa.”

Cả người anh lúc này toàn là mồ hôi.

Anh lắc đầu, đổi sang tay kia: “Anh quạt cho em dễ ngủ.”

Buổi trưa nhiệt độ rất cao, cô thấy điều hòa đã tắt, bây giờ trái lại không ngủ được.”

“Anh Tư Viễn, anh đừng quạt nữa, chúng ta mở điều hòa đi.”

“Bảo Bảo, nếu em còn thấy nóng thì anh cho người giúp việc đứng bên kia quạt cùng anh nhé, được không?”

Cô lắc đầu.

Không phải cô sợ nóng mà cô sợ anh mệt.

“Anh không mệt gì cả” Anh hôn cô, nâng cánh tay lên: “Em xem này, quạt cho em một tháng mà cơ bắp của anh đã chắc khỏe hơn, đỡ phải đến phòng tập làm gì.”

Trước đây cô đúng là đã không phát hiện ra anh cũng hài hước như thế!

Trước kia anh lúc nào cũng xụ mặt, cô cứ tưởng anh không biết cười, còn vì chuyện dó mà lo lắng rất lâu!

“Anh Tư Viễn” Cô cảm động nói: “Em muốn trong tên con có một chữ “Niệm”.”

“Ừ?” Anh nghe.

“Nếu là con trai thì tên là Niệm Viễn.”

“Nếu là con gái thì sao?” Anh hỏi: “Có phải tên là Niệm Bảo không?”

“Niệm Bảo?”

Cô nghĩ đến cái tên này, nhíu mày: “Tên này lạ quá, không nên.”

“Không lạ, không lạ” Mục Tư Viễn nói nhanh: “Niệm Bảo Niệm Bảo, nhớ đến Bảo Bảo mà!”

“Nghe lạ lắm, không được, không được!”

Bà bầu lên cơn, chàng trai lập tức nhận tội: “Không được thì không được, em nói gì thì chính là cái đó…”

Những ngôi sao nhỏ bên ngoài trông thấy cũng không nhịn được cười, lặng lẽ chui vào tầng mây.

Chương 177: Hạnh phúc của nhà họ Mục

Cách ngày sinh còn tám ngày, Mục Tư Viễn sắp xếp cho cô vào phòng chờ sinh.

Người lớn hai bên đều đến.

Mục Phong Minh nghe thấy còn tám ngày, không khỏi quở trách anh: "Tư Viễn, còn có mấy ngày, Bảo Bảo ở đây chẳng phải sẽ buồn chán lắm sao?"

Cố Bảo Bảo rất lo lắng, tưởng anh lại lớn tiếng với chú Mục, nhưng anh chỉ "vâng" đáp lại: "Con ở đây với cô ấy. Bác sĩ và y tá đều ở đây, có tình huống khẩn cấp gì cũng tiện hơn."

Đây có phải là lần đầu tiên anh trả lời ngoan ngoãn câu hỏi của chú Mục không thế?

Không chỉ chú Mục giật mình mà Cố Bảo Bảo cũng vậy.

Nhưng cô lập tức hiểu ra, mấy tháng nay anh chắc chắn cũng cảm nhận được nỗi vất vả khi làm ba rồi cho nên mới thay đổi thái độ với chú Mục.

"Không sao đâu ạ!"

Cô lập tức phá vỡ bầu không khí có hơi ngột ngạt: "Tư Viễn, anh cứ đi làm việc của mình, có tình huống gì em sẽ bảo y tá thông báo cho anh biết."

"Không được!"

Anh lắc đầu, ánh mắt dịu dàng và kiên định: "Em yên tâm, chuyện công ty mấy ngày nay anh đã sắp xếp xong rồi, anh sẽ ở đây cùng em."

Cô nhìn anh cười ngọt ngào: "Vậy anh phải tăng thêm tiền lương cho thư ký chủ nhiệm đấy!"

Anh yêu thương vỗ đầu cô: "Anh nghe lời vợ yêu, sẽ tăng thêm tiền lương!"

Nhìn bọn họ ân ái, người lớn hai nhà nhìn nhau cười.

Tuy hôn lễ phải dời lại nhưng bọn họ cũng không lo lắng chút nào, bởi vì cứ theo những gì được thấy, không bao lâu nữa là bọn họ có thể uống trà của con dâu con rể chân chính rồi!

"Bảo Bảo" Bà Cố ngồi xuống mép giường, hỏi: "Lần này con định sinh mổ hay thường?"

Năm năm trước cô sinh thường, nhưng giờ cô đã hai tám tuổi, sinh thường sẽ vất vả hơn.

Mục Tư Viễn tiếp lời, "Bảo Bảo, hay sinh thường nhé?"

Anh nói rất có chuyên môn: "Mổ tuy không vất vả nhưng sẽ tổn thương đến sinh lực của em."

Bác sĩ nói thân thể cô không tốt, anh sợ mổ xong, khả năng miễn dịch của cô sau này sẽ kém hơn.

Cố Bảo Bảo biết lời anh nói có lý, nhưng nhớ đến cơn đau sinh thường là da đầu cô lại tê dại.

"Tất nhiên phải sinh mổ!"

Bà Mục vẫn luôn không nói gì chợt lên tiếng, "Với tuổi tác hiện tại của vợ con, sinh thường không phải sẽ rất vất vả sao? Trong mấy ngày ở cữ có người giúp việc chăm sóc chu đáo, cơ thể sẽ nhanh chóng hồi phục lại thôi."

Bà cũng tùy việc mà xét, nghe cũng có lý, tuy nhiên Mục Tư Viễn lại không vui.

"Đây là vợ tôi, là con tôi, từ khi nào đến lượt người không liên quan nói?"

Anh nói một câu không chút khách khí.

"Con nói gì, im ngay!"

Mục Phong Minh trầm giọng quát, không muốn làm trò cười trước mặt mọi người.

Nhưng Mục Tư Viễn chỉ hừ một cái, căn bản không để trong lòng.

Bình thường anh có thái độ này ở nhà không tính, nhưng hôm nay đang ở trước mặt ông bà Cố, gương mặt bà Mục không nén được giận.

"Coi như tôi nhiêu chuyện!"

"Bảo Bảo, con nghỉ ngơi thật tốt!" Bà bỏ lại lời này rồi cất bước ra ngoài.

"Mẹ!"

Cố Bảo Bảo lo lắng.

Bà đi như vậy liệu có chuyện gì không?

"Mẹ, mẹ chờ đã, con còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi mẹ!"

Cô vừa gọi vừa đẩy Mục Tư Viễn, anh tốt xấu gì cũng nên nói gì đi chứ!

Nhưng Mục Tư Viễn lại không muốn nói!

Thấy bà Mục đi ra ngoài, chú Mục cũng đi theo.

Cô thật sự sốt ruột, muốn ngồi dậy thì bụng lại đau thắt.

"A... Đau quá..."

Tiếng hét của cô bất chợt phát ra làm mọi người trong phòng chờ sinh luống cuống.

"Bảo Bảo, em làm sao thế?"

Mục Tư Viễn lo lắng sờ lên bụng cô.

"Đau quá, đau quá..."

Thế là, sau hai giờ trong phòng mổ, cuộc phẫu thuật tiến hành suôn sẻ.

Đứa con thứ ba của Mục Tư Viễn và Cố Bảo Bảo, cũng chính là tiểu công chúa của nhà họ Mục ra đời!

***

Hôm nay cả nhà họ Mục đại đoàn viên.

Mục Phong Minh cười híp mắt nhìn con trai con dâu, cháu trai cháu gái.

Nếu con gái mau kết hôn, mang đến cho ông một đứa con rể và mấy đứa cháu ngoại, ông sẽ thật sự cảm thấy mỹ mãn!

"Mọi người mau ngồi đi nào."

Ông cao giọng, "Chúng ta vừa ăn vừa nói."

Cố Bảo Bảo ôm bé con ngồi xuống, trong lòng có hơi hoảng loạn.

Cô biết lát nữa người lớn sẽ bàn bạc về hôn sự của bọn họ, nhưng... trong lòng cô rất bối rối.

Đứa bé đã sinh ra rồi, cô còn lý do gì hoãn lại nữa?

"Tư Viễn à"

Quả nhiên, vừa động đũa, Mục Phong Minh liền nói: "Việc hôn sự của con và Bảo Bảo có phải nên chuẩn bị rồi không?"

Mục Tư Viễn gật đầu: "Lúc nào cũng được ạ."

Anh nhìn sang ông bà Cố: "Ba mẹ chọn ngày nào đẹp đi ạ!"

Bà Cố vui vẻ đồng ý, ôm lấy bé con từ tay con gái, đồng thời hỏi: "Bảo Bảo, con muốn tổ chức khi nào?"

Trước đó hai mẹ con đã nói chuyện riêng với nhau, con gái còn nói vóc dáng mình chưa lấy lại nên mặc lễ phục vào sẽ rất xấu xí!

Bây giờ bé con cũng được ba tháng, vóc dáng cũng lấy lại được gần như ban đầu rồi chứ!

Nhưng cô vẫn lộ vẻ khó xử, giống như có lời muốn nói.

"Bảo Bảo, ba thấy cành nhanh càng tốt, thế nào?"

Mục Phong Minh đã sớm quyết định, không cho cô cơ hội nói chuyện, "Trưởng bối bên Pháp cũng thúc giục mấy lần rồi, tất cả bọn họ muốn trở về tham dự đấy!"

"Đúng đó ạ."

Mục Sơ Hàn cũng nháy mắt mấy cái: "Chị dâu, mấy trưởng bối đó ra tay rất hào phóng, chị mà kết hôn rồi thì vàng bạc châu báu sẽ chất đầy phòng!"

Tuy đây là sự thật nhưng nói ra thật không hay.

Bà Mục liền gõ đầu cô ấy: "Cái con bé này, không biết gì thì đừng nói!"

Bà cười: "Bảo Bảo, mau chóng tổ chức đám cưới cũng tốt, sau khi các con cưới thì về nhà ở, trong nhà sẽ vui vẻ hơn."

"Hay đó, hay đó!"

Mục Sơ Hàn vui vẻ nhất: "Chị dâu, đến lúc đó chị cho em chơi với bé con nhé, em rất thích nó đấy!"

Bọn họ nói gì, Cố Bảo Bảo không để tâm nên không nghe được rõ ràng.

Trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ, đó là việc hôn sự của bọn họ như đã được chuẩn bị rồi.

Có thể là mấy ngày sau, một tuần sau, cô sẽ phải vào lễ đường, gả cho anh...

"Không, không..."

Cô hoảng sợ đứng dậy, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, "Con... con chưa muốn... kết hôn..."

Có phải rất khó xử không?

Nhưng đây chính là tiếng nói trong nội tâm cô, cô không muốn, chỉ là không muốn...

"Bảo Bảo?"

Mục Tư Viễn cũng đứng lên, không hiểu cho nên nhìn cô.

Cô đau khổ lắc đầu, "Xin lỗi, con đã luống cuống."

Nói xong cô liền vội vã chạy ra ngoài.

Mục Tư Viễn ngẩn ra, nhanh chóng đuổi theo.

"Bảo Bảo!"

Anh bắt được cô ngoài cổng vườn, "Em làm sao vậy?"

Cố Bảo Bảo lắc đầu, tiếp tục bước nhanh.

"Bảo Bảo!"

Anh giữ cô lại, để cô phải đối mặt với mình thì phát hiện nước mắt cô rơi đầy trên mặt.

"Em sao thế?"

Đã lâu rồi cô không có khóc, vì sao giờ lại rơi nước mắt?

Anh đau lòng ôm cô, dịu dàng dỗ dành: "Em rốt cuộc làm sao vậy? Nói cho anh có được không?"

Cố Bảo Bảo lau nước mắt, nức nở nói: "Em xin lỗi... em... em còn chưa muốn kết hôn

Trong lòng anh liền trầm xuống.

Anh vẫn hoài nghi khi cô có thai dùng mọi cách thoái thác việc hôn lễ bởi vì cô vốn không muốn gả cho anh.

Hóa ra lo lắng của anh là thật!

"Vì sao thế?"

Anh không buồn cũng không giận, chậm rãi nói:

"Có phải anh có chỗ nào còn chưa được tốt nên mới khiến em không thể quyết định gả cho anh?"

Cô hơi ngẩn ra. Nếu anh có thể nói ra lời này, cô cũng có thể mở rộng lòng mình, không che giấu nữa.

"Anh Tư Viễn, anh rất tốt... nhưng mà em..." Cô lắc đầu, "Em sợ!"

"Sợ?"

Anh khó hiểu.

Cô gật đầu cực kỳ khẳng định: "Em sợ, sợ mình không thể làm một người vợ tốt. Em sợ, sợ mình có được quá nhiều, nếu có một ngày mất đi, em sẽ điên mất. Em còn sợ, sợ... sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng."

"Bảo Bảo..."

Anh muốn nói gì đó xóa đi những ý nghĩ này của cô, cô lại lắc đầu, tiếp tục nói:

"Anh đối tốt với em... Em lại không phát hiện ra..."

Cô không cách nào hình dung tâm tình của mình sau khi thư ký chủ nhiệm nói với cô chuyện về Cổ Tín Dương. Anh đã cố gắng bảo vệ cô, dùng cách thức của mình để yêu cô, cô lại không phát hiện được chút nào.

Khi anh và Cổ Tín Dương sống chết đấu với nhau, cô không giúp được gì cho anh, ngược lại còn vì sự tuyệt tình và cay nghiệt của anh mà đau lòng. Cô thật sự rất tự trách bản thân.

"Anh Tư Viễn... Em không làm một người vợ tốt được!"

Mục Tư Viễn ngưng mắt nhìn cô, một lúc lâu không nói gì. Anh cũng không có cách nào hình dung cảm giác của mình với cô

gái trước mặt, thương yêu, cưng chiều, yêu đến tận xương tủy,..v..v, tất cả đều không nói rõ cảm thụ lúc này của anh.

Có phải khi yêu thật lòng ai đó, chỉ muốn cho người tốt sự tốt nhất, dù chỉ một câu nói cũng phải nói câu hay nhất cho người đó nghe?

Cho nên luôn cảm thấy mình là người như thế, tuyệt đối không thể khiến đối phương phải uất ức suốt đời?

"Bảo Bảo"

Anh dịu dàng lau nước mắt cho cô, "Anh không biết em nghĩ thế nào, anh chỉ muốn nói cho em một điều, trong lòng anh, trừ em ra sẽ không lấy bất kỳ cô gái nào khác!"

"Anh Tư Viễn…."

Cô nghẹn ngào nói không ra lời.

"Ngốc quá mà!"

Nhưng trong mắt anh, trong tim anh đã bị cô ngốc này chiếm trọn.

Anh khẽ thở dài, ôm chặt cô: "nhưng anh sẽ không ép em, anh sẽ chờ em. Chờ đến khi nào em muốn gả cho anh."

***

"Đây là điển hình là chứng sợ hãi trước hôn nhân!"

Thư ký chủ nhiệm cực kỳ chắc chắn, đưa ra nhiều tư liệu cho Mục Tư Viễn xem.

Mục Tư Viễn nhìn kỹ, quả nhiên, "triệu chứng" của cái vị ở nhà rất giống như trong miêu tả.

"Vậy phải làm thế nào?" Anh xoa trán hỏi.

Mặc dù nói anh có thể chờ, nhưng người mình yêu chưa đổi sang họ mình thì không thể chỉ rõ quyền sở hữu cho toàn thế giới biết, do đó mà anh không thể yên tâm.

Thư ký chủ nhiệm lật sang trang kế tiếp, nói: "Đề xuất là cho cô dâu không gian và thời gian nhất định, để cô ấy có thể làm những việc mình thích trước khi cưới, giảm bớt lo nghĩ.

Việc mà cô ấy thích?

“báo Báo, em có thích làm gì không?”

Về đến nhà, anh lập tức tìm Cố Bảo Bảo để hỏi.

“Đi đi….” (ba ba)

Bé con chín tháng đã biết gọi anh, tuy còn chưa đúng chuẩn cho lắm!

“Bé cưng!”

Anh ôm bé, cho bé chà xát nước miếng lên người mình, mắt vẫn nhìn Cố Bảo Bảo chờ câu trả lời.

“Em thích làm gì?”

Cố Bảo Bảo nghiêng đầu suy nghĩ, bỗng nở nụ cười.

“Em từng muốn đi vòng quanh thế giới!”

Anh níu mày: “Cái này…. Mục tiêu quá lớn, tìm cái khác.”

Nhưng sở thích đã vậy rồi, nào có dễ dàng đổi được?”

“Em thích đi du lịch mà.”

Cô vô cùng say mê: “Từ nhỏ em đã có ước nguyện này, một mình đến Pa-ri, Provence (một vùng nằm ở đông nam nước Pháp), Ai- cập, Hy Lạp, Pra-ha…)

Những địa phương muốn tới rất là nhiều, một ngày một đêm cũng không nói hết.

Nhưng mà, ở đây còn có sự vướng bận nên cô không đành lòng bỏ lại.

“Em nghĩ rồi anh Tư Viễn.”

Hai mắt cô sáng lên nhìn anh: “Em muốn đi du lịch, thừa dịp các con còn nhỏ, em muốn đi ra ngoài chơi!”

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô, Mục Tư Viễn không nhịn được hỏi: “Bảo Bảo, em nghiêm túc hả?”

Cô gật đầu, “Anh Tư Viễn, em thật sự muốn đi. Em đã hai chín tuổi rồi, nếu không thực hiện ước vọng của mình, sau này già rồi sẽ không đi được nữa.”

Lúc đó cô còn bận tâm đến Hoan Hoan, Nhạc Nhạc và bé cưng nữa.

Quan tâm đến ăn uống, sức khỏe học tập của chúng.

Rất nhiều rất nhiều…

Đến khi mọi quan tâm đều không còn thì cô cũng già rồi.

Trong lòng Mục Tư Viễn dâng lên sự lo lắng và sợ hãi…

Anh sợ sau khi trong tim cô lấp đầy nhiều thứ rồi sẽ không còn vị trí của anh.

Nhưng cô đã dùng rất nhiều năm để yêu anh.

Nếu anh độc chiếm cô như thế có phải là quá không công bằng với cô không?

Có lẽ nguyên nhân mà cô cảm thấy lo lắng trước hôn nhân cũng là vì anh quá cường thế.

Để cô không có thời gian thở, để cô có không gian lựa chọn đường đi.

Nếu anh yêu cô thì không nên làm vậy.

Thế là, anh hít sâu, thay bằng nụ cười: “Bảo Bảo, em thật sự muốn đi à? Em định đi bao lâu?”

Đi bao lâu?

“Một năm!”

Bỗng, tiếng nói của Mục Sơ Hàn vang lên. Không biết cô ấy đến từ lúc nào, dù sao cuộc nói chuyện của bọn họ cô ấy đã nghe hết.

“Chị dâu!”

Cô ấy vui vẻ chạy đến, “Em đi với chị, dẫn cả bé cưng đi cùng luôn!”

Cô ấy đi cùng cũng được, nhưng mà, Cố Bảo Bảo do dự: “Đưa be cưng đi cùng có được không?”

“Sao lại không được?”

Mục Sở Hàn cười: “Chẳng nhẽ c đi du lịch có thể yên tâm về bé cưng sao? Hơn nữa, nhà ta có máy bay trực thăng mà, chúng ta ngồi máy bay trực thăng thì sẽ rất tiện lợi!”

Mục Tư Viễn cũng gật đầu, “Em có thể đi bằng máy bay trực thăng, nhưng…..chỉ được đi nửa năm thôi!”

Bắt anh một năm không được thấy vợ và con gái, anh không phát điên mới lạ!

"Còn nữa, ngày nào cũng phải gọi về để anh biết hai mẹ con đều khỏe mạnh!"

Trời ạ!

Cố Bảo Bảo sợ ngây người, anh đồng ý rồi sao?

Cô thật sự không dám tin, anh lại đồng ý với ý nghĩa vừa lớn mật vừa điên cuồng này của cô!

"Anh Tư Viễn, anh nói thật ư?"

Cô vẫn chưa tin, lại không biết vẻ mặt này khiến anh đau lòng cỡ nào.

Quả nhiên, ở trước mặt anh, cô chưa từng có cảm giác về quyền tự chủ.

"Bảo Bảo"

Anh cầm tay cô, cổ vũ: "Nếu em muốn thì cứ đi ngay. Chỉ cần không làm mình bị thương, anh sẽ ủng hộ em!"

"Được rồi!"

Mục Sở Hàn không muốn xem tiếp dáng vẻ nhìn nhau nồng nàn, liếc mắc đưa tình ấy của bọn họ.

"Anh à, mỗi ngày gọi về một lần không được đâu, nếu anh có thành ý thì nửa năm sau đến Provence đón bọn em!"

"Em!"

Anh lầm lừ. muốn cho cô ấy im miệng.

Cố Bảo Bảo lại cười giảo hoạt: "Hay lắm, ý này rất hay, anh Tư Viễn, cứ quyết định vậy nhé!"

Nói xong, bọn họ liền ôm lấy bé cưng đi ra ngoài.

"Bảo Bảo, em đi đâu vậy?"

Anh đuổi theo thì thấy bọn họ đã ở ngoài vườn hoa.

Cố Bảo Bảo xoay người lại lớn tiếng hô: "Bọn em đi mua đồ du lịch! Tạm biệt anh Tư Viễn…."

"Tạm biệt, anh Tư Viễn…"

Nửa năm trước, hình ảnh cô lên trực thăng quẩn quanh đầu anh khiến trong sáu tháng này anh gần như điên vì nhớ nhung.

Chỉ có điều, tất cả sắp biến mất rồi!

Đặt ly rượu xuống, anh thay sang một bồ đồ quần áo khác, cắt tỉa tóc cho thật gọn gàng.

Sau đó anh thay đôi giày da đã được đánh bóng, vui vẻ ra khỏi biệt thự.

Hi vọng lần này, cô sẽ không sợ kết hôn nữa, cô sẽ đồng ý làm cô dâu của anh!

Song cho dù cô không đồng ý cũng không sao, anh còn có thể đợi!

"Ba ơi!:

Hoan Hoan Nhạc Nhạc đã chờ ở ngoài từ sớm: "hôm nay chúng ta đi đón mẹ và em gái về nhà đúng không ạ?"

Nửa năm qua chỉ được nói chuyện với mẹ qua điện thoại, chúng cũng nhớ mẹ lắm đó!

Mục Tư Viễn cười: "Bảo bối, chúng ta đi thôi!"

Anh dắt tay hai đứa con trai lên trực thăng đã đợi từ lâu.

Đích đến của chiếc trực thăng chính là: Provence.

Table of Contents